

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Fate of the Five

Veil of Vasara

Miauh Rose

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

F'nin Kaderil ve

VEIL OF VASARA

NI amh Rose

Niamh Rose

Telif Hakkı © [2024] (Niamh Rose) Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, Birleşik Krallık telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Hikayelerle kurtarılan insanlar için.
Rahat karakterleri onları ayakta tutan insanlar için.
Burada olmana sevindim.
Bu senin için.

Trl gger Uyar ngsı

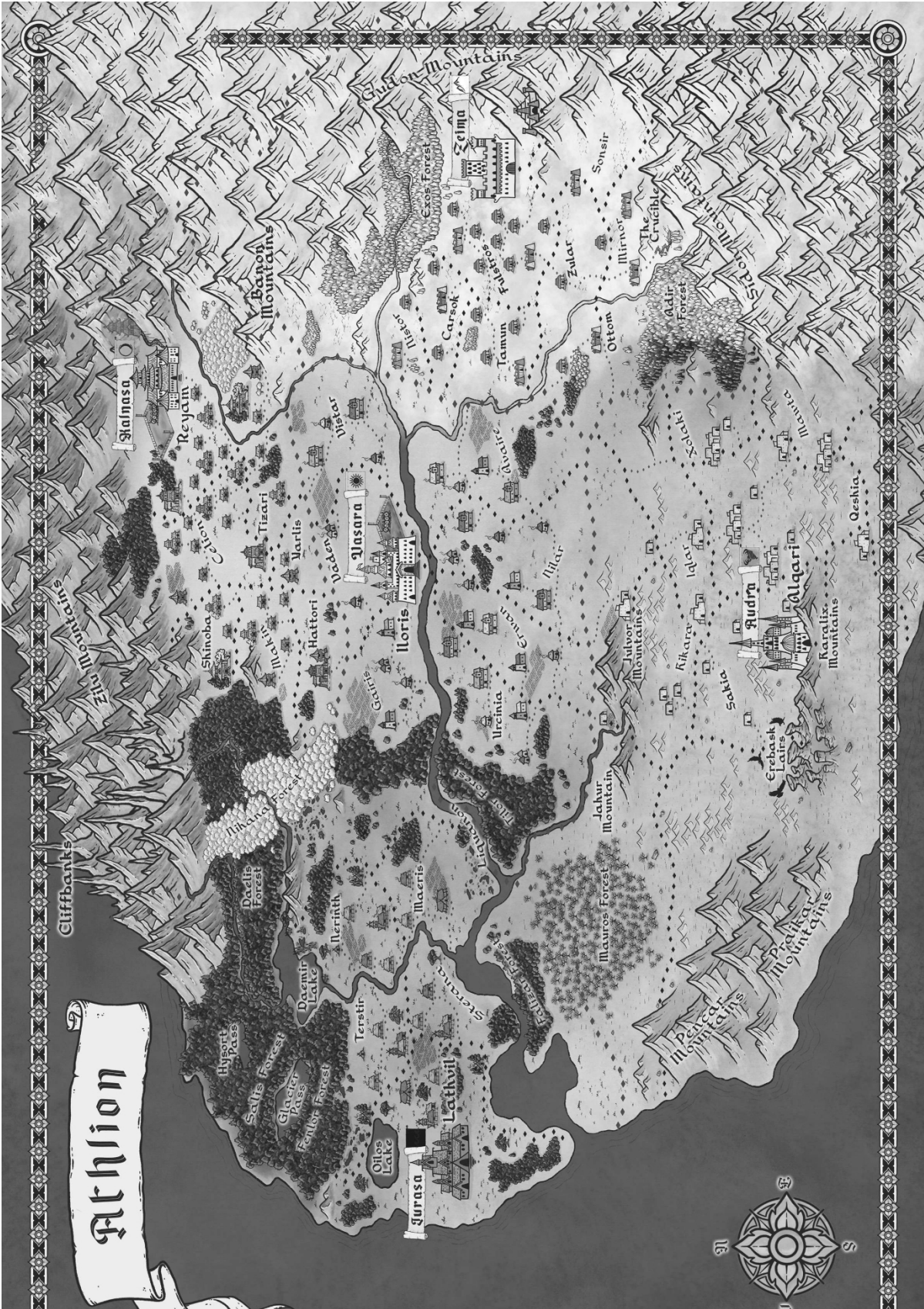
F Beşlinin Yedi'si karanlık temalar içeren epik bir fantezidir. Lütfen aşağıdaki tetikleyici uyarıları dikkate alınız.

(Sayfada) yer alması; şiddet, kan, esaret, hapis, işkence, ölüm, yoksulluk, nefret suçları, ayaklanmalar, hayvan zulmü/istismarı, yara izleri, kabuslar, akıl sağlığı sorunları (bir panik atak sahnesi ve bir derealizasyon sahnesi dahil), bebeğe zarar verme, alkol bağımlılığı, madde bağımlılığı, TSSB, uzuv kaybı, kronik ağrı, ableism (romantikleştirilmeyen engelli bir ana karaktere karşı), cinsel saldırı (romantikleştirilmeyen, engellenen bir tecavüz girişimi sahnesi dahil).

Bahsedilenler (sayfa dışı): aile içi istismar, çocuk istismarı, pedofili, intihar.

"Büyü kullananların topluma entegrasyonu zorunludur ve kanunen uygulanabilir. Vasara, Juras, Kalnasa, Audra ve Zeima'daki tüm büyü kullanıcılarına belirlenmiş yaşam alanları tahsis edilecektir. Bu mahalleler, her bir Krallığın belirlenmiş drenaj merkezinde yer alacak ve büyü kullananlar, Athlion'un hayatta kalmasını sağlamak için gönüllü olarak sihirli çekirdeklerinin periyodik olarak toprağa Gemiler olarak katılacaklardır. İster Darean ister Acciperean doğasında olsun, büyü çekirdeği geliştirme belirtileri gösteren herhangi bir büyü kullanıcısı olmayan kişi, entegre edilebilmeleri için bunu derhal yetkililere bildirmelidir. Entegrasyondan kaçınmaya çalışan herhangi bir büyü kullanıcısı ve bu tür büyücüleri barındıran herhangi bir büyü kullanıcısı, Vasara'nın, egemen Krallığın yasaları uyarınca yargılanacak ve idam edilecektir."

- Vasara'nın Adalet Antlaşmasının Otuz İkinci Kiracısı

Athlı açık

Athlion Beş Krallık'tan oluşur. Her Krallığın kendi Kraliyet Ailesi vardır. Vasara hüküm süren Krallıktır ve bu nedenle hükümdarı Athlion'u yönetir. Her Krallık farklı hava koşulları, mimarisi ve fiziksel özellikleriyle bilinir. sakinleri.

Vasara (Va-sarr-uh) - Vasaranlar, bilinen "Liderler" olarak

Saç: kızıl, kumral, kahverengi, bakır sarısı, çoğunlukla düz, hafif dalgalı

Gözler: kahverengi veya kırmızının çeşitli tonları, nadiren mavi

Cilt: beyaz veya hafif bronzlaşmış beyaz

Renkler: Kırmızılar, altınlar, portakallar, beyaz ve soluk mavi

Kıyafetler: Abartılı, pahalı, keskin kesimli, genellikle modern ve muhteşem

Tercih edilen silahlar (uzmanlık alanları italik olarak belirtilmiştir): *Kılıçlar, kırbaçlar, süngüler*, hançerler, tatar yayı, yay ve oklar

Vasara'ya özgü ana büyü yaratık: Chimera

Amblem: Kırmızı bir bayrak üzerinde

Güneş **Hava koşulları:** Güneşli, sıcak

Koruyucu Tanrılar:

- Furos (Few-ros): Erkek, Ateş ve Azim Tanrısı
- Terros (Tair-os): Dişi, Toprak ve Bilgelik Tanrıçası

Önemli kişiler:

- Eliel Solisan (Eh-lee-al Sor-liss-un): Kral, 26
- Elias Solisan (Eh-lee-as Sor-liss-un): A Lordum, ve Kral'ın kuzeni, 28
- Jarian: Vasara'nın Kral muhafızlarının yüzbaşı, 42
- Trenton: Meclis Üyesi, 37
- Wayman: Meclis Üyesi, 67
- Raynard: Meclis üyesi, başkan, 61
- Fargreaves: Meclis Üyesi, 35
- Gwin: Oda Hizmetçisi, 18
- Narvo: Vasara için çalışan Curser/ Lanet kullanıcısı, 45
- Tarren Lestor: Soylu kadın, Vasara'nın aday için Kur Yapma Mevsimi, 22

- Parthias: (Parthee-as): Vasara'da drenaj denetçisi, 46
- Faina: (Fae-na): Vasara'dan gelen gemi, 24
- Vale: Vasara'dan Gemi, 20
- Orlis: Vasara'dan Gemi, 19
- Erilia (Air-ril-ee-ah): Elias'ın annesi, Elion'un kız kardeşi, 49
- Harlin: Erilia'nın baldızı, 42
- Agnesa: Elias'ın ailesinin hizmetçisi, daha önce Elia'nın babası Gillion'un hizmetçisi, 52
- Gendall: Demirci ve Mücevherat tüccarı, 45
- Elion Solisan: ölü ama adı geçiyor, Eliel'in babası, 47 yaşında öldü
- Celise Solisan: ölü ama adı geçiyor, Eliel'in annesi, 45 yaşında öldü
- Malia Solisan: ölü ama adı geçiyor, Eliel'in küçük kız kardeşi, 9 yaşında öldü
- Gillion (Gill-ee-on): ölü ama adı geçiyor, Elias'ın babası, 39 yaşında öldü

İz Sürücüler (Vasara'nın bir alayı)

İz sürücüler, eski Gemilerden (Athlion'un dünyasına büyü akıtan esir büyücüler) oluşan bir birimdir. İz sürücüler lanetlenmiş ve küçük kısmi özgürlükler karşılığında diğer büyücüleri için (Kulluk Laneti ile) bağlanmışlardır.

Tercih edilen silahlar (italik olarak uzmanlık): *Arbalet, yay ve oklar, kılıçlar, kırbaçlar*

Önemli kişiler:

- Shadae (Sha-day): yeni acemi, aslen Zeima'lı, Darean sınıfı dört, Navigatör, 25
- Cheadd (Chee-ad): İz sürücülerin komutanı, aslen Jurasalı, Darean sınıfı üç, Elementalist, Şimşek ve Ateş, 48
- Vykros, (Vick-ros): aslen Vasara'lı, Darean, dördüncü sınıf, Işınlayıcı ve Navigatör, 26
- Lideus (Lid-ee-us): aslen Jurasalı, Darean, dördüncü sınıf, Işınlayıcı ve Besleyici, 29
- Ava: aslen Jurasalı, Darean, dördüncü sınıf, Kalkancı, 18

Audra (Or-dra) - Audrans bilinen olarak "The Warriors"

Saç: Neredeyse her zaman siyah, bazen koyu kahverengi, ipeksi düz, kıvrık, bukleli

Gözler: siyah, kahverengi, altın rengi veya ela

Ten rengi: Altın cilt tonu, soluk ila orta bronzluk

Renkler: Altın, siyah, mor, lacivert ve gümüş

Kıyafetler: Koyu, özenli, mücevherli, şeffaf, daha soğuk havalarda daha kalın ve savaşçıları için - koyu, keskin ve esnek

Tercih edilen silahlar (uzmanlık alanları italik olarak belirtilmiştir): *Hançerler, shakenler, (fırlatma yıldızları) çift kılıçlar, muştalar,* kılıçlar, kılıçlar

Audra'ya özgü ana büyülü yaratık: Ereasklar (tanım için sözlüğe bakınız)

Amblem: Altın bayrak üzerinde kasırğa

Hava koşulları: Kumlu, kuru fırtınalı, nemli

Koruyucu Tanrılar:

- Tundros (Tun-dros): Erkek, Gök Gürültüsü ve Cesaret Tanrısı
- Ventos: Dişi, Hava ve Özgürlük Tanrıçası

Önemli kişiler:

- Nathon Albarsan (Nay-then Al-bur-sun): Prens, 24
- Loria (Lore-ee-ah Al-bur-sun) Albarsan: Prenses, 21
- Sarlan (Sar-lun) Albarsan: Kral, 49
- Strava (Strah-va) Albarsan: Kraliçe, 41
- Kazal (Ku-zal): Nathon'un Ereask'ı

- Mathias: Sarlan'ın sağ kolu, 50
- Silus (Sigh-las): Sarlan için çalışan bir ajan, 28
- Ruban (Rue-ban): Sarlan için çalışan bir ajan, 27
- Alijah: Sarlan için çalışan bir ajan, 22
- Julios: Sarlan için çalışan bir ajan, 24
- Rina: Sarlan için çalışan bir ajan, 23
- Marco: Audra'nın su boşaltma merkezlerinde gözetmen, 42
- Arton: Audra'nın drenaj merkezinde eski gözetmen, 34 yaşında öldü.
- Karll: Audra'nın drenaj merkezinde eski gözetmen, 31 yaşında öldü

Kalnasa (Cal-nass-uh) - "Korucular" olarak bilinen Kalnasalılar

Saç: kahverengi, gümüş, beyaz, siyah, genellikle örgülü veya düz

Gözler: leylak, lacivert, gümüş, gri

Ten rengi: bej, kumlu, beyaz

Renkler: nane yeşili, uçuk mavi, mor, şeftali-pembe, gümüş

Kıyafetler: Elbiseler, akışkan, zarif, ruhani gibi

Tercih edilen silahlar (uzmanlık alanları italik olarak belirtilmiştir):

Mızraklar

ar, mızraklar, asalar, kılıçlar, yaylar ve oklar, tatar yayları

Kalnasa'ya özgü ana büyülü yaratık: Pegasus

Amblem: Mavi bayrak üzerinde ay

Hava koşulları: Serin, havadar, yağmurlu, rüzgarlı, sık sık , erken ilkbahar gibi

Koruyucu Tanrılar:

- Terros: Dişi, Toprak Tanrıçası ve Bilgelik
- Ventos: Dişi, Hava ve Özgürlük Tanrıçası

Önemli kişiler:

- Hestan Hikari (Hess-tun Hick-arr-ee): Kalnasa'nın Avının Kaptanı, 30
- Dyna Kumosan (Deena Coo-mo-sun): Kralın Yeğeni, 16
- Dunlan Kumosan: Kral, 45
- Dryselle (Dri-sell) Kumosan: Kralın Kız Kardeşi, 43
- Lyra (Lie-ra) Kumosan: Kraliçe, 37
- Purcell: Av Üyesi, 23
- Zain: Av Üyesi, 38
- Kaspian: Av Üyesi, 33
- Mulani (Moo-larn-ee): Kalnasa'nın Kral muhafızlarının yüzbaşısı, 34
- Amdir (Am-dear): Smith ve silah uzmanı, 59
- Xora (Zo-ra): Av Üyesi, 28

Jurasa (Juw-ra-suh) - "Bilginler" olarak bilinen Jurasalılar

Gözler: Aqua, yeşil veya mavi

Saç: altın sarısı, kül sarısı veya koyu sarı, genellikle hafif kıvrık veya dalgalı, bazen düz

Cilt: beyaz, soluk veya pembe, çilli olabilir

Renkler: yeşil, mavi, su, zeytin, kahverengi, parlak altın

Kıyafetler: Rahat, halk ve köy tarzı

Tercih edilen silahlar (uzmanlık alanları italik olarak belirtilmiştir): *Yay ve oklar, tatar yayları, uzun kılıçlar, mızraklar, kılıçlar, ağlar*

Ana büyüleri yaratıklar yerli için Jurasa: Larlynx'in
(açıklama için sözlüğe bakınız)

Amblem: Yeşil bayrak üzerinde deniz dalgaları

Hava Durumu

doğru

koşullar:

Sonbahar, daha soğuk

Kıyı/Kalnasa, Vasara sınırında daha sıcak

ve nemli

Koruyucu Tanrılar:

- Aquos: Dişi, Su ve Duyguların Tanrıçası
- Arkos: Erkek, Ağaç ve Huzur Tanrısı

Önemli kişiler:

- (Önce isim bilinmeyen) Orthisan (Or-thee-sun): Jurasan King, 27
- Maiwen Orthisan (May-win, Or-thee-sun): Prenses, 19 yaşında

- Lord Beckett: Maiwen'in eskortu ve Jurasan'ın Kral muhafızlarının bir üyesi, 33
- Lordum Parlin: Maiwen'in eskort/üye .
Jurasan'ın Kral'ın muhafızı, 26

Zeima (Zee-ma) - "Stratejistler" olarak bilinen Zeimanlar

Saç: koyu kahverengi, siyah, genellikle dokulu, kalın veya kıvrıkcık. Bu aynı zamanda saçlarını çeşitli koyu renklere 'boyamak' için otlar ve bitkiler kullanan tek Krallıktır (genellikle saç telleri)

Gözler: mavi gri, kahverengi, koyu kahverengi

Ten rengi: Koyu kahverengi/siyah

Renkler: Mavi, soluk mavi, kahverengi, beyaz, gri,

Kıyafetler: Pelerinli, desenli, sağlam, cesur

Silahlar . seçim (ile UZMANLIKLAR içinde italik): *Baltalar, çekiçler, bumeranglar, üfleme*

boruları, kılıçlar, yaylar ve oklar

Zeima'ya özgü başlıca büyü yaratıklar: Vilkan Kurtları (tanım için sözlüğe bakınız)

Amblem: Gümüş bir bayrak üzerinde karlı dağlar

Hava koşulları: Soğuk, karlı, buzlu, acı **Koruyucu**

Tanrılar:

- Glacios (Glass-ee-os): Erkek, Buz ve Zeka Tanrısı

- Aquos; Dişı, Su ve Duyguların Tanrıçası

Önemli kişiler:

- Zeyna Thelusan (Zee-na Thair-lew-sun): Kraliçe, 53
- Rhana Thelusan (Rain-ah Thair-lew-sun): Prenses: 26
- Ako Thelusan: Rhana'nın ağabeyi ve Prens, 34
- Koro Thelusan: Rhana'nın ağabeyi ve Prens, 32
- Hakim Thelusan: Rhana'nın ağabeyi ve Prens, 30
- Tylil Thelusan: Rhana'nın ağabeyi ve Prens, 28
- Jayli (Jay-lee): Rhana'nın muhafızı/eşi, 24

Ana asi büyücü grubu

Athlion'da hayatta kalan ve asi büyücülerden oluşan birçok grup vardır. Birçoğu birlikte çalışır. En büyük grup *Beşin Kaderi*, *Vasara'nın Peçesi* olaylarının odağında yer *alıyor*.

Önemli kişiler:

- Nemina (Na-mee-na): kökeni tam olarak bilinmiyor, Acciperean, yetenekleri tam olarak bilinmiyor, 24
- Baz Nahar: Aslen Audra'lı, Acciperean, yetenekleri henüz tam olarak bilinmiyor, 21

- Yaseer (Ya-sear): aslen Zeima'lı, asi büyücü grubunun lideri ve kurucu üyesi, Darean, ikinci sınıf, Duyu Transformatörü, 46
- Nyla: aslen Kalnasa'dan, Darean, üçüncü sınıf, Elementalist, Toprak ve Ateş, 29
- Ullna: aslen Jurasalı, asi büyücü grubunun ikinci lideri ve kurucusu, Darean, sınıf, Telekinetik, 58
- Riece: Aslen Vasara'lı, Darean dördüncü sınıf, Navigatör, 28
- Fasal: aslen Audra'dan, Darean dördüncü sınıf, Nourisher, 31
- Aesha (Aye-ee-sha): aslen Audra'lı, Darean, dördüncü sınıf, Işınlayıcı, 30

İçindekiler

1. BÖLÜM 1- NATHON
2. BÖLÜM 2 - ACCIPEREAN
3. BÖLÜM 3 - LORIA
4. BÖLÜM 4 - ELIEL
5. BÖLÜM 5 - NATHON
6. BÖLÜM 6 - HESTAN
7. BÖLÜM 7 - LORIA
8. BÖLÜM 8 - ELIEL
9. BÖLÜM 9- HESTAN
10. BÖLÜM 10 - NATHON
11. BÖLÜM 11- HESTAN
12. BÖLÜM 12- LORIA
13. BÖLÜM 13- LORIA

14. BÖLÜM 14- NATHON
15. BÖLÜM 15- ACCIPEREAN
16. BÖLÜM 16- ELIAS
17. BÖLÜM 17 - NEMINA
18. BÖLÜM 18- LORIA
19. BÖLÜM 19- NATHON
20. BÖLÜM 20- NATHON
21. BÖLÜM 21- ELİEL
22. BÖLÜM 22- ELIAS
23. BÖLÜM 23- ELİEL
24. BÖLÜM 24- SHADAE
25. BÖLÜM 25 - LORIA
26. BÖLÜM 26 - NATHON
27. BÖLÜM 27 - ELİEL
28. BÖLÜM 28 - ELIAS
29. BÖLÜM 29 - NATHON
30. BÖLÜM 30- HESTAN
31. BÖLÜM 31- LORIA
32. BÖLÜM 32 - BAZ
33. BÖLÜM 33- SHADAE
34. BÖLÜM 34 - ELIAS

35. BÖLÜM 35 - NATHON
36. BÖLÜM 36 - HESTAN
37. BÖLÜM 37- BAZ
38. BÖLÜM 38 - LORIA
39. BÖLÜM 39- NATHON
40. BÖLÜM 40 - LORIA
41. BÖLÜM 41- NATHON
42. BÖLÜM 42 - HESTAN
43. BÖLÜM 43- SHADAE
44. BÖLÜM 44- BAZ
45. BÖLÜM 45- ELIAS
46. BÖLÜM 46- SHADAE
47. BÖLÜM 47- NATHON
48. BÖLÜM 48 - HESTAN
49. BÖLÜM 49 - NEMINA
50. BÖLÜM 50- NATHON
51. BÖLÜM 51- HESTAN
52. BÖLÜM 52- NEMINA
53. BÖLÜM 53- NEMINA
54. BÖLÜM 54- SHADAE
55. BÖLÜM 55 - HESTAN

56. BÖLÜM 56- NEMINA
57. BÖLÜM 57- NEMINA
58. BÖLÜM 58 - HESTAN
59. BÖLÜM 59- BAZ
60. BÖLÜM 60 - NEMINA
61. BÖLÜM 61- ELİEL
62. BÖLÜM 62- SHADAE
63. BÖLÜM 63- HESTAN
64. BÖLÜM 64- NATHON
65. BÖLÜM 65 - NATHON
66. BÖLÜM 66 - ŞİFACI
67. BÖLÜM 67- SHADAE
68. BÖLÜM 68 - LORIA
69. BÖLÜM 69 - HESTAN
70. BÖLÜM 70 -SHADAE
71. BÖLÜM 71 - BAZ
72. BÖLÜM 72- ELİEL
73. BÖLÜM 73- NATHON
74. BÖLÜM 74 - SHADAE
75. BÖLÜM 75 - HESTAN
76. BÖLÜM 76 - NATHON

- 77. BÖLÜM 77- LORIA
- 78. BÖLÜM 78- HESTAN
- 79. BÖLÜM 79- NEMINA
- 80. BÖLÜM 80- HESTAN
- 81. BÖLÜM 81- HESTAN
- 82. BÖLÜM 82- ELIAS
- 83. BÖLÜM 83- NATHON
- 84. SON...
- 85. İLİM SÖZLÜĞÜ
- 86. TEŞEKKÜRLER
- 87. YAZAR HAKKINDA

BÖLÜM 1- NATHON

ağzını için daha kalın bir bez getirmeliydim.

Çıglıkları beklediğimden çok daha yüksekti. Etrafımızdaki ormanın içinden geçerek kumaşa çarpmaya devam ettiler.

İrkildim. Ses kutusunun şimdiye kadar patlamış olması gerekirdi. Göl kenarındaki bir ağaca yaslanırken ses kapasitesini merak ederek ona daha yakından baktım. Gecenin karanlığı suyu siyaha boyamış, adamı ve beni gölgede bırakmıştı.

Çalışmalarımı her zaman o gölgelerde, diğer insanların meraklı gözlerinden ve güneşten uzakta yapmaya özen gösterdim.

Ne de olsa yoluma biri çıkarsa, onu öldürmem .

Ben de onun emirleri doğrultusunda öldürme olaylarını minimumda tutmayı tercih ettim.

Aslında bundan hep birlikte kaçınmayı tercih ederdim ama çocukluğumdan beri bu konuda çok az seçeneğim vardı.

Belki de bu bir yalandı. Belki de o zaman da şimdi de bir seçeneğim vardı. Belki de kendime çok inandırıcı yalanlar söylemekte çok ama çok iyi olmuştum.

Adamın yorgunluktan çıkardığı hırıltılar beni spekülasyonlarımdan uzaklaştırdı. Kendimi ağaç kabuğunun üzerinden ittim ve az önce yedinci tırnağını koparmak için kullandığım hançeri baş ve işaret parmaklarımla arasında döndürdüm. Önünde çömeldim. Gözlerinde yaşlar vardı ve koyu renk saç telleri alnına yapışmış, acının gözeneklerinden çıktığı terle .

Öfke homurtularına ve çaresizlik iniltilerine benzeyen birkaç ses çıkardı. Yine de konuşacağına dair hiçbir işaret vermedi, durmamı istediğine dair hiçbir belirti göstermedi.

Konuşmasını diledim. Bunun diledim.

Görevim, bu kaçışa karışmış olan herkesin isimlerini bulmak ve tabii ki hepsinin hayatına son vermektir.

Şimdiye kadar bu adamdan hiçbir şey öğrenememiştim.

İçimi çektim ve kayıtsızlık maskesiyle doğrudan ona baktım. Tahmin ettiğimden daha yaşlıydı, kırk üç, kırk dört yaşlarında olduğunu tahmin ediyordum. Yaş tahmininde, çoğu şeyi tahmin etmede iyi olmuştum.

Konuşmaya başladım, adamın yorgunluktan bulanıklaşan bakışları yüzüme yöneldi. "Size minnettar olduğumu itiraf etmeliyim."

Kafası karışmış görünüyordu ve kaşlarını çatı.

"Konuşmaktan zevk aldığım insanların çoğu çok çabuk pes ediyor. Bu da bana yeni teknikler uygulamak için fazla zaman bırakmıyor. Daha dayanıklı biri üzerinde deneme yapma fırsatı için can atıyordum... diyebilir miyiz?"

Yalan konuşmam işe yaramıştı. Dehşete kapılmış görünüyordu, ama aynı zamanda... tiksinimişti. Bana öyle bir baktı ki, ağzında bir tıkaç olmasa, ağzında biriktirdiği kanı yüzüme tükürebilirdi.

Onu suçlayabileceğimi söyleyemem.

İçimi çektim, performansımın istediğim etkiyi yaratmasından memnundum. "Yani, bu gece oldukça keyifli geçecek. Benim için elbette, eklemeliyim... kesinlikle senin için değil."

Hançeri kemerime geri koyarken onu sinirlendirmek için zorla bir kahkaha attım. Bir tane daha çıkardım. Bu hançer sallanıyordu, kenarları sivriydi, savaş sırasında tamamen işe yaramazdı ama bu amaçlar için idealdi.

Sarlan bunu bana on bir yaşımıdayken hediye etmişti.

Hançeri adamın açıkta kalan üst göğsünde gezdirdim. Gerildi, nefes alış veriş hızlandı. Bıçağı gövdesinden aşağı doğru sürükledim.

Bir sonraki an, içerideydim. Adam öyle bir bağırdı ki, diğer elimi ağzının üzerine koymak zorunda kaldım ve dizlerinin üzerinden geriye, altımızdaki çimlerin üzerine düşmesine neden oldum. Yanında diz çökerek üzerine çıktım. Panik ve kan kaybı nedeniyle yüzünün belirgin bir şekilde solgunlaştığını tahmin ettim.

Hayati bir organı delmeden hemen önce durdum. Bu onun derhal ölümüyle sonuçlanabilirdi. Hâlâ biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

"Şimdi, ne kadar görmek istesem de, burada olmamın bir sebebi var. Yani... Sanırım bu size bir seçenek sunacağım anlamına geliyor. Soruma cevap verebilirsin ya da ben merakımı giderebilirim. Hangisini tercih edersin?"

Bu adamın dudaklarını gevşetmesi için her ne güç varsa yalvardım.

Bu şımartılmak istediğim bir merak değildi. Bu hiç de merak değildi.

Ama adam cevap vermedi.

Bıçağı yukarı doğru kaydardım. Tekrar bağırdı ve öksürdü, tıkaçtan boğuluyordu.

Tanrım, bu şaka gerçekten berbattı.

Boştaki elimle ağzından yarı çıkıntı yapmış olan tıkaçı çekip çıkardım. Bunu yaptığım kadar hızlı bir şekilde, dudaklarından kaçan yardım çağrılarını durdurmak için elimi tekrar yüzünün üzerine koydum.

"Şöyle yapacağım," diye önerdim. "Birazdan elimi çekeceğim. Eğer çılgılık atarsan, bunu deneylerimde yer almak istediğinin bir işareti olarak kabul edeceğim, eğer atmazsan, bıçak daha fazla hareket etmeyecek. Anlaşıldı mı?"

Adam altından başını salladı. Ben de .

Çılgılık atmadı ama "Başka kimse yoktu" dedi. Göğsümde bir rahatlama hissettim. Sonunda konuşuyordu.

Bıçağımı yere bıraktım, çimenler parmak eklemlerimi gıdıklıyordu. Ona kuşkulu bir bakış attım. "Yani bana hiçbir yardım almadan kaçabildiğini mi söylüyorsun?"

"Evet," demek yerine nefes nefese kaldı. Vücudu onu yüzüstü bırakmaya başlamıştı.

"Bana yalan , değil mi?" Biraz daha yaklaştım. "Hayır. Hayır.

Söylemiyorum."

Bu da iki sahtekâr adamı bu otun içine batırdı.

Diğerlerini korumak için çok istekliydi. Onun sadakat duygusunu kesinlikle paylaşmamışlardı.

"Görüyorsunuz, sizi burada bulmadan önce," diye hitap ettim ona, "hepsi de bana oldukça farklı bir hikaye anlatan birkaç kişiyle karşılaştım. İsimleri neydi? Işvan, evet onlardan biriydi. Hatırlatsana, genç olan mıydı yoksa yaşlı olan mı, hatırlayamıyorum?"

"Ben... Ben Işvan diye birini tanımıyorum," dedi tereddütle.

"Sizin hakkınızda çok şey biliyor gibi görünüyordu. Karşılıklı tanışıklığınız olmadan bu nasıl mümkün olabilir? Tabii senin gizli ve son derece becerikli bir hayranın değilse... Arton?"

Arton'un göz kapakları, dudaklarımdan dökülen adının sesiyle korkuyla titredi.

"Hadi tekrar deneyelim." Rahatsızlık yaratmak ve sabırsızlığımı vurgulamak için elimi açık yarasına bastırdım. "Bu küçük kaçamağı kim organize etti?"

"Biz.... hepimiz yaptık" diye cevap vermeden önce acı dolu bir feryat kopardı. Sesi artık bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı.

Hepsi mi? O zaman bu, bir adamın altınlarıyla diğerlerinin sessizliğini satın alması, bir adamın çıkış yolunu satın alması gibi bir durum değildi.

Kaçakları bulmak, hayatlarına son vermek, benim görevimdi.

Kendimi ona yöneltirken bulduğum bir sonraki soruyu sormak görevimin bir parçası değildi.

"Neden?"

Arton'un göz kapakları çırpınarak kapandı. Yarasını sıkıştırdım. Konuşmamız bitmeden kan kaybından ölmezse daha iyi olacaktı. Baskıyı hissedince boynunu aşağı çevirdi, sonra tekrar bana baktı.

"Cevap ver bana."

"Neden? Ben... Ben zaten ölüyüm."

"Evet, Arton, öylesin," diye başımı salladım. "Ama çocuğun değil."

Arton elbette benim asla bir çocuğun canını almayacağımı bilmiyordu. Yapmayı reddettiğim tek şey buydu ve bunun için acı çektim.

Ama ünüm benden önce gelmişti. Beşikteki bebekleri öldürdüğüme ve yeni yürümeye başlayan çocuk sürülerini katlettiğime dair her türden fısıltı vardı. Bebeklerin kemikleri üzerinde dans ettiğim ve ağlamalarına kıkırdadığım söyleniyordu.

Tek ihtiyacım olan Arton'un çocuğunu öldüreceğime inanmasıydı ve gözlerindeki ifadeden inandığını anlayabiliyordum. Bu ve şaşkınlığı.

Arton aramızda yaşarken bile oğlunun varlığını gizlemek için büyük çaba sarf etmişti, ancak gizlilik girişimleri genellikle herkes üzerinde işe yaradığını gördüğüm aynı para birimleriyle kolayca tersine çevrildi... para, tehdit ve rüşvet.

"Gerçekten bilmiyor musun? Sen... onca insan arasından." Arton'ın sesi gerçekten şaşırmış gibiydi.

"Belli ki," diye ısırdım.

Arton birkaç kez daha derin nefes aldı ve boyun eğmiş bir halde gökyüzüne baktı.

"Orada yaptıkları şeyler... bu... onlar..." tekrar daldı. "Onlar ne?"

Arton'un gözleri kapandı. Onu salladım. Zar zor algılanabilen bir bilinç seviyesine geri döndü.

"Arton. Eğer son nefesini vermeden önce cümlelerinizi bitirmezseniz, oğlunuzu sizinle buluşması için öbür dünyaya göndereceğim. Sen

Yapacağımı biliyorum," diye ısrar ettim, kendi cümlemden duyduğum kişisel tiksintiyi bastırarak.

Şaşkınlık içindeyken Arton sağ elini kaldırdı ve ön kolumu kavradı.

"Yalan söylüyorlar. Onlar... ölüyorlar."

Arton'un kan kaybından dolayı sayıkladığını düşünmeye başlamıştım ki fısıldadı. "Mar..."

Ama ve kalıntılar . onun söz verildi kelimeler
çözünmüş içine karanlık.

Kolu bir gümbürtüyle yere düştü. Arton
ölmüştü.

Bir an için Arton'a baktım. Beklediğimden daha erken ölmüştü. Ama bir adamın ruhunun bedeninden çok önce zayıfladığını, ölüme çok daha hızlı, çok daha tatlı bir şekilde kaydığını bildiğim zamanlar vardı.

Oğlu için içimde aniden bir vicdan azabı belirdi. Birinin babasını, kocasını, arkadaşını, annesini, kızını ilk kez ellerinden almıyordum. Sadece bu konu üzerinde çok derinlemesine düşünecek zamanım ya da bilgim olmuyordu. Kendime de izin vermedim. Hem onun hem de benim için alternatifin ne olduğunu biliyordum.

Yalancıydım, evet ve aynı bencildim.

Arton gibi adamlar ölürken benim gibi adamların yaşaması dünyanın acımasız bir gerçeği.

ağaçlarda bir hareket vardı.

Hareket etmedim. Bekledim. Farkında değilmişim gibi davrandım.

"Bundan bir şey çıkarabildin mi?" Karanlığın içinden kendini beğenmiş bir ses yükseldi.

Silus.

Saldırıya hazırlanmak için içimde tuttuğum gerginliği dışarı attım.

Sarlan, yıllar önce benim için belirlediği görevi tamamlamayı reddettiğimden beri ara sıra ilerlememi, sonuçlarımı kontrol etmeleri için başkalarını gönderiyordu.

Silus'un çok gerisinde, dalların oluşturduğu gölgede onu izleyen Ruban vardı.

İki göndermişti. Bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim Silus'a. "Diğerleriyle aynı."

Yalanımın ortaya çıkma olasılığını tartıştım. Silus'u tanıdığım için bu ihtimal oldukça yüksekti. Bu yalanın sonuçlarına katlandığımda kararımdan pişmanlık duyabileceğimi biliyordum ama bu günler sonrasının sorunuydu. Şansım yaver giderse haftalar.

Silus omzumun üzerinden bakarak cesedi inceledi. Uzun siyah saçları yüzüne dökülmüştü. Arton'un yaralarını inceledikten sonra hayranlıkla ısıklık çaldı. "Elinden gelenin en iyisini yapmışsın. Bundan memnun olacaktır."

Silus gülerken, Arton'u ayak bileklerinden yakaladım. "Omuzlarından tut," diye talimat verdim.

Silus dediğimi yaptı. Göle doğru ilerlerken toprak botlarımızın altında ezildi. Ruban uzaktan bizi izliyor, bir şeyler yiyordu.

"Bu hiç mantıklı değil," diye düşündü Silus. "Kimse boş yere kaçmaz. İnsanlar gecenin bir yarısı sebepsiz yere kaçarak hayatlarını riske atmazlar."

"Hayır," diye kabul ettim. "Öyle değiller."

"Sence ne oldu?" Silus kaşlarını kaldırdı.

Silus'a hiçbir bilgi konusunda güvenemezdin. Silus bize emir veren adama Dokuz Tanrı'dan biriymiş gibi tapıyordu.

Dokuzlar. Eğer gerçek olsalardı ve birçoklarının iddia ettiği gibi iyiliksever olsalardı, o zaman bu düzlemde sürüklenen benim cesedim olurdu.

"Sanırım onların ölümü bu soruya olan ihtiyacı azalttı," diye yalan söyledim. Yine yalan söyledim. Aksine, ölümleri bu sorunun yanıtlanmasını daha da acil hale getirmişti.

Ama yalnız çalışmayı tercih ederdim, Silus'un nefesi ensemden aşağı süzülürken değil. Ya da daha az güvendiğim Ruban'inkini.

"Her zaman kötümser olan Prens," diye sırttı Silus.

"Herhangi bir teorin var mı?" Arkadaşlık girişimini görmezden gelerek sordum.

Silus omuz silkti Arton'un vücudunun omuzları aşağı yukarı hareket etti. "Birini kızdıracak bir şey yaptı. Kaçmaya çalıştı. Fazla uzaklaşmadı."

Sanırım ondan daha derin bir kavrayış beklemekle aptallık ettim.

Arton'un kaçış planı berbatı. Berbat bir planlamacı ve yanlış insanlara güvenen kötü bir stratejistti.

Ama aynı zamanda cesurdu da.

Onlardan, benden kaçmaya çalışan herkes belli bir cesaret seviyesine sahipti. Naif, cahil, çaresiz bir cesaret.

Hayran mı kaldım yoksa tamamen saçma mı buldum karar veremedim.

Arton'un sırlar taşıdığı açıktı, gizlemek için çaresiz sırlar.
Sırları ortaya çıkarmanın benim uzmanlık alanım olması ne büyük şans.
Arton'un bedeni suya battı ve uzuvlarını teker teker sardı.
Gördüğüm manzaraya sırtımı döndüğümde gecenin soğuk havası
yüzüme çarptı.
"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" Silus seslendi.
Omzumun üzerinden baktım. "Belki el ele tutuşmak istersiniz?
Ruhu için Noxos'a birlikte dua mı edelim?" Silus
başını yana eğerek dudak büktü.
Ona ayıracak ya da saygılarımı sunacak
zamanım yoktu. Ölümü üzerinde uzun süre
duracak halim de yoktu. Gitmem gereken bir
yer vardı.
Audra'ya dönme vakti gelmişti.
Marco'yu ziyaret etme vakti
gelmişti.

BÖLÜM 2 - ACC PEREANI

F Yemek yemediğim günler geçti.
Su içmeyeli neredeyse iki yıl olmuştu.

Bir haftadır ilk kez bugün yıkanmama izin verildi. Her zamankinden daha erken.

Garip.

Su, açlıktan ölmek üzere olan bedenimin derisini soyuyormuş gibi hissettirecek kadar soğuktu. Uzuvlarımdaki kiri silmeye çalışırken ürperdim.

Sol tarafımda yüksek ve sabırsız bir gümbürtü duyuldu. Yüzümü buruşturdum, bakışlarımı yukarı doğru sabitledim ve bana verilen keskin sabun parçasını tuttum.

"Bir dakikanız daha var. Tekrar denemenize izin vermeyeceğiz," diye bağırdı köşeden bir ses.

Tekrar dene.

Avuç içlerimi daha hızlı
ovaladım. İşe yaramadı.

Daha önce birçok kez ölmeyi denemiştim.

Ama asla yeterince hızlı ölemedim, her zaman o unutuluşa kaymadan önce beni yakaladılar.

Çünkü benim gücüme ihtiyaçları vardı. Geriye kalan birkaç Acciperean'dan biriydim.

Duvarda asılı duran paçavrayı aldım ve gardiyan çıkmadan birkaç dakika önce vücudumun üzerine yerleştirdim.

Marco. Numaralarını verdiğim diğerlerinin aksine bunun adını biliyordum. Her zamanki gibi görünüyordu, soluk ten rengi kısa saçları ve üniformasının siyahıyla daha da soğuk bir hale gelmişti.

Karanlık bakışları şüpheyle üzerimdeydi. "Çok uzun sürdü." Hiçbir şey söylemedim.

Eğer bir özür dilemesini, hatasını itiraf etmesini umuyorsa, boşuna umuyordu.

O ileri doğru yürüdü, ben de yürüdüm.

Ölmek istiyordum, evet, ama sürünmek istemiyordum. Sürünmek bana ölümden daha kötü geliyordu.

Bu düşüncenin saçmalığı karşısında başımı salladım. Yaşamak için çırpınan o parçamı anlamıyordum. Dilimdeki teslimiyetin tadı her zaman çok tatlı görünüyordu ama ağzımı her açtığımda içlerinden 'bitmedi' kelimeleri damlıyordu.

Ya da bu örnekte, kapalı tuttu.

Hücremde yere itildim.

Neden umutsuzluğa kapıldığımı anlamak zor değildi ama bana bahşedilen itibarın bir parçasını bile korumakta neden ısrar ettiğimi anlamak daha zordu.

Wielders Savaşı'ndan sonra elimden aldılar. Yıllar önce bu savaş başladığında ben beş yaşındaydım. Beş Krallık büyücülüğü topraklarımızdan silmek için birleşmişti.

Her iki büyücü türü de, Accipereanlar ve Dareanlar, gücü topraktan alırlardı. Sihirlerini kullanmak için havadan, sudan, topraktan ve güneşten güç alırlardı. Ancak Dareanlar için büyüleri dünyaya aynı şekilde geri dönerdi. Onlar şifacılar, elementalistler, koruyucular, taşıyıcılardı. Ama benim gibi Accipereanlılar için büyüleri topraktan ve kendilerinden biraz daha fazlasını alırdı.

Eskiden bizden çok vardı, illüzyonistler, büyücüler, ruh çağırıcılar, kâhinler.

Destroyerler.

Ama egemenlik arzulayan Accipereanlar da vardı. Yenilmemiş , bunu elde etmek için dünyayı kana bulayacak olan Accipereanlar.

Şimdi onların hatalarının, açgözlülüklerinin bedelini biz ödüyorduk. Biz ödüyorduk ve onlar gitmişti.

Yarım hayatlarımız için minnettar olmamız gerektiği söylendi. Ne de olsa Vasara, Kalnasa, Zeima, Audra ve Jurasia büyücülüğü tamamen ortadan kaldırmayı, tüm büyücülerini öldürmeyi ve bizi ezmeyi planlamışlardı. Bizi ettikleri ziyafetlerin kırıntılarını göstererek 'bakın sizi nasıl besliyoruz' diye bağırıyorlardı. Kendilerini cömert sanmayı seviyorlardı. Athlion'un hikayesinde kendilerini kurtarıcı olarak gösterdiler.

Ama gerçek hikayeleri, muhafızların ve gözetmenlerin kısık seslerinden ya da birbirimizle konuşabildiğimiz nadir anlarda esir arkadaşlarımızdan duymuştum. Birçok şey duymuştum.

Beni buraya, Audra'nın topraklarının derinliklerine koymadan önce.

Beş Krallığın ilk başta bizi ezdiğini duymuştum. Ancak bunu yaptıktan sonra büyücülüğün dünyamız için gerekli olduğunu keşfetmişler. Büyü olmadan kötü şeyler iltihaplanıyor, ekinler ölüyor, mevsimler değişmiyor, yağmur .

Aptalca bir şekilde, yaptıklarını geri alabileceklerine inandılar. Hatalarını telafi etmek için onları ve yeteneklerini kullanmayı umarak Dareanları ve büyülü yaratıkları esir aldılar.

Ancak Accipereanlılar değil, büyüsü dünyadan alınanların bir işe yaramayacağını düşünüyorlardı. Bulabildikleri her Acciperean'ı katlettiler.

Darealıların sihrini kullanmanın bir yolunu buldular, çeşitli aletler, cihazlar ve işkenceli prosedürler aracılığıyla onu madencilikle çıkarıp doğal olmayan bir şekilde topraklarımıza geri akıttılar.

Ve işe yaradı.

Kısa bir süre için.

Ta ki ağaçların kökleri toprağı yırtacak kadar derinlere kadar. Günler çok uzadı ve geceler çok kısaldı. Nehirler ve denizler yükseldi, her şeyi yutmakla tehdit etti.

Ta ki bize ihtiyaçları olduğunu fark edene kadar, Acciperean'lara da ihtiyaçları vardı. Hâlâ nefes alan her Acciperean'ın peşine düştüler.

Dengeye ihtiyaçları vardı ama o kadar çok insanımızı öldürmüşlerdi ki neredeyse hiç kimse kalmamıştı. Kaçabilen birkaç kişi saklanıyor ve kaçıyordu. Bazıları hala dışarıdaydı, boş ve gözden uzak alanlarda hayatlarını sürdürüyorlardı.

Ailemi ya da önceki hayatımı zar zor hatırlayabiliyordum. Neredeyse uyanık olduğum her anı bir tutsak olarak geçirmiştım. Beni sahip olduğum evimden almışlardı. Tüm Acciperean'ları ailelerinden, evlerinden, saklandıkları yerlerden aldılar. Ama yine de, onların kurtarıcı olmadığını kalbimin atışları kadar kesin olarak biliyordum. Göğsümden gelen umutsuz bir çığlık bunu hak etmediğimi haykırıyordu. Hiçbir büyücü hak etmemiştir.

Buna köleleştirme demiyorlardı elbette. Buna 'büyü kullananların topluma entegrasyonu' diyorlardı ve sanki bir tür onursal unvanmış gibi kuruttukları kişilere 'Gemiler' diyorlardı. Ama biz hiçbir şeye entegre edilmedik. Sadece bize tahsis ettikleri alanlarda nefes almamıza, hareket etmemize, yemek yememize, yıkanmamıza ve göz kırpmamıza izin veriliyordu.

Gemilerin bu alanların dışına çıkmasına izin verilmezdi. İsyanı teşvik etme korkusuyla, gemilerin birbirleriyle çok sık konuşmaları engelleniyordu. Birkaç ayda bir değişen gruplara atanıyorduk ve bu da hiç kimseyle fazla yakınlaşmamıza fırsat vermiyordu. Gemiler ve gemi olmayanların birbirleriyle sohbet etmelerine, herhangi bir ilişki kurmalarına veya birlikte üremelerine izin verilmiyordu.

Yine de bu durum muhafızların bazı kadınlara ve erkeklere baskı yapmasına engel olmadı.

Bu şekilde yeraltının derinliklerine indim.

Muhafızların Vasara'nın Savaş'tan sonra egemen Krallık olarak koyduğu kuralları ihlal söyleseydik, bu girişimleri konusunda kimse bize inanmazdı.

Bu yüzden birkaç yıl önce bir kıza zorla sahip olan gardiyanı öldürdüğüme pişman olmadım. Uzuvarımızın etrafındaki zincirler güçlerimizi tüketti, bu yüzden onu büyüyle öldüremedim. Yapamadım. Onu öldürdüm.

onun yerine kendi kılıcıyla, atılmış kemerine takılı olan kılıçla.

Etini delmek kolay olmuştu, beklediğimden çok daha kolaydı. Bundan sonra beni idam edeceklerini düşünmüştüm. Bunu ummuştum. Ama bir Acciperean olarak ölüm benim için bir seçenek değildi.

Bu oldu.

Bu tecrit, açlık, aşağılanma. Bu dayaklar ve yanıklar. Beni incitmeye yetecek ama öldürmeye yetmeyecek ne bulabilirlerse.

Bir denge, hepsi ilgiliydi. En azından zalimliklerinde tutarlıydılar.

Uzaktan bir ses duyuldu.

Marco...yine.

Bunu sadece sesinden değil, adımlarından da anlayabiliyordum. Ağırdılar, yerde sürükleniyorlardı. Bana doğru geliyorlardı.

biri vardı. Sesini tanıyamadım.

"...Birçoğu gitti." Marco'nun cümlesinin sonunu yakaladım. "Kalnasa'nın kaç kişiye ihtiyacı var?"

"Onlara vermek istediğimiz kadar çok. Elbette bir bedel karşılığında," diye cevap verdi ses. Bu bir kadın sesiydi, duygudan yoksun, kayıtsız, neredeyse sıkılmış.

Bu düzenli olarak gerçekleşirdi. Gemiler Beş Krallık arasında sık sık transfer edilir ve taşınırdı. Bu benim sürüklendiğim üçüncü gemiydi. Yine de meşhur manzaralarından ya da mimarilerinden hiçbirini görmemiştim, sadece parmaklıklar, barikatlar ve hücreler vardı.

"Peki onlara kaç tane vermek istiyoruz?" Marco sordu.

"Kaç tane var?" "On altı."

Kadının adımları dondu. Marco da onunla birlikte durdu.

"Bu rahatsız edici. I düşündüm Biz vardı daha fazla."

Onun ton suçlayıcıydı.

"Yaptık ama hepsi drenajları kaldıramaz. Onları Darean'lardan daha fazla kurutmamız gerekiyor."

Accipereanlar, Accipereanlar hakkında konuşuyorlardı. Burada gerçekten sadece on altı kişi mi kalmıştık?

Kadın dudak büktü. "Akıtlımlarından kim sorumlu?" "Tristan."

"Bu... Tristan'ın hangi yöntemleri kullandığını bilmek isterim." "Onu çağırayım mı?"

"Daha sonra."

Sesleri giderek .

"Uygun gemileri seçtiğinizi söylemişsiniz?"

"Evet, incelemeniz için beş tanesini boşaltma odasına bıraktım ama burada bakmak isteyeceğinizi düşündüğüm tane daha var."

Kadının sesi sanki gülümsüyormuş gibi çıkıyordu. "Neden burada?"

Bu.

Marco, "Karll'ı öldüren kişi o," diye açıkladı.

Artık ikisinin adını biliyordum. Birçok büyücü drenajlar sırasında kendi isimlerini unuttur.

Gerçi benimkini bilmememin nedeni bu değildi.

Kadın ve Marco hücreme ulaştılar ve şimdi önünde duruyorlardı.

Gözlerim büyüdü. Bundan hiç şüphem yoktu. Kadın kraliyet ailesindendi ya da en azından soyluydu.

Koyu renk elbisesi omuzlarını zırh yastıkları gibi örtüyordu. Bu yastıkların üzerinde kuş tüyü şeklinde gümüş süsler vardı. Elbisenin yakası kahverengi tenini ve köprücük kemiklerine oturan bir dizi soluk mücevheri ortaya çıkarıyordu.

Beni incelerken siyah gözleri kısılmıştı. Güldü, sesi kesikti ve gerçek bir eğlence içermiyordu. Bu ses karşısında istemsizce hırladım.

"Evet, bu iş görür. Onunla göndermek için diğerlerinden en zayıf üçünü seçin. Daha güçlü olanlara kendimiz için ihtiyacımız var."

"Onları gerçekten gönderiyor muyuz? Ama ben-"

"Doğru düşünmüşsün, plan değişmedi." "Anlıyorum,"

diye başını salladı Marco.

"Ya Marco?"

"Evet?"

"Duydum ki" - durdu, elini onun omzuna koydu - "oğlumla konuşuyormuşsun."

Marco gözlerini kırptırdı. Bakışları sanki havada bir cevap arıyormuş gibi sağa sola kaydı. "Bazı sorular sordu. Ben de cevapladım. Cevaplamamalı mıydım? Farkında olduğunu sanıyordum."

"Ona hiçbir şey söyleme. Ona bundan da bahsetme." Sesi keskindi.

"Anlaşıldı." Marco başını salladı ama talimat karşısında şaşkın görünüyordu.

"Tristan'ı bekleyeceğim. Bu işi hallet," dedi ve uzaklaşmadan önce bana son bir kez baktı.

Ancak Marco hücreme girdi.

"Ayağa kalk," diye emretti, buradaki pek çok gardiyan gibi saldırgan değildi ama sempati de duymuyordu.

Ben .

"Güven bana," sesi yumuşadı, "dediğimi yapman senin için daha iyi olacak."

Beni ayağa kalkmaya zorlarken, "Özgür olmak benim için daha iyi olur," diye tersledim.

"Artık değil," diye mırıldanarak beni hücreden dışarı sürükledi.

"Oraya başka kim gönderiliyor?"

Marco cevap vermedi.

"Amali mi?"

Marco'nun cevap vermesi bir saniye bile sürmedi, "Kim?"

Tabii ki isimlerimizi bilmiyorlardı ve bizim gibi onları hiç öğrenmediğimiz değil, bizimkileri öğrenme zahmetine hiç girmedikleri için.

"Üzerinde bir doğum lekesi var-" diye açıklamaya başladım. "Öldü," dedi hissetmeden.

Ayaklarımın hareket ettiğini ya da korkunç ışığa yaklaştığımı zar zor hissediyordum.

Amali öldü.

"Nasıl?"

Cevap vermedi. Umurunda değildi. Tabii ki umursamadı. Bizim değerimiz faydamızdaydı, birimizi kaybetmek bir nesneyi kaybetmek gibiydi, bir insanı değil.

Kısa bir süre sonra sıkışık bir mekiğin arkasına itildim. Beni karanlık için minnettardım, gözlerim

Henüz ışığa alışamadım.

Diğer üç Acciperean bana bakıyordu. İçlerinden birini tanıdım. Benim yaşlarımda bir adamdı, kahverengi zeytin rengi teni, koyu renk gözleri, omuzlarına kadar uzamış siyah saçları ve tıraşsız bir yüzü vardı. Onu son gördüğümünden çok daha zayıf görünüyordu.

Ama yine de bu yıllar önceydi.

Kaç tane olduğunu bilmiyordum. Yeraltında zamanı tam olarak ölçebilmemin hiçbir yolu yoktu. İki miydi? Üç müydü? Beş miydi? Emin değildim.

Diğer iki Acciperean bir kadın ve çocuktü. Kadın titriyordu. Kız gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. Altı yaşlarında görünüyordu.

Hiçbirimiz birbirimize bir şey söylemedik. Ne söyleyebilirdik ki? Hangi sözler buna değerdü? Hiçbirimiz boş basmakalıp sözler ve teselli istemedik. Hepimiz kendi arkadaşlığımıza alışmıştık, hepimiz kendi zihinlerimizde yaşamaya alışmıştık.

Sanırım artık böyle olmasını tercih ediyorduk.

Bize başka bir şey tercih etme şansı hiç verilmemişti.

Hiç pencere yoktu. Nereye gittiğimizi ya da yolculuğun hangi noktasında olduğumuzu göremiyorduk. Hareket ettiğimiz günlerin sayısını unutmuştum. Bize zamanın geçtiğini hissettiren tek şey az miktarda yiyeceğin düzensiz dağıtımıydı.

En azından yemek yemiştım.

Pencerelerin olmaması nedeniyle olay sırasında nerede olduğumuzu bilmiyordum.

Mekiğimiz yan yattı.

Çocuk ağlıyordu, annesi onu çalışıyordu. Adam ve ben birbirimize endişe, korku ve birçok Geminin gözlerinde gördüğüm o farklı duyguyla baktık.

Acı bir kararlılık.

Bu bizim şansımızdı, özgür olmak için tek ve muhtemelen tek şansımızdı.

Mekiğe kimin ya da neden saldırdığını bilmiyorduk, bizi neyin beklediğini de bilmiyorduk. Belki de kaçmaya çalıştığımız anda vurulacak, , öldürülecektik. Belki de bu bir testti.

Ama işte buydu. Bunca yıllık hayatımda hiç böyle bir şansım olmamıştı. Adamın gözlerindeki bakışa bakılırsa, onun da yoktu.

Başımı salladım. O da bana başıyla karşılık verdi. Kadına ve çocuğa baktık, sessizce niyetlerimizi bildirdik.

Dışarıda, ölen insanların sesi.

İçeride, yaşamaya kararlı insanların sessizliği.

Yıllar sonra ilk kez yaşayacağım konusunda kararlıyım.

Adam anneye bakarak konuştu. "Bizimle geliyor musun?"

Başını salladı. *Evet.*

"Siktir ." Genç adam arabanın yan tarafını tekmeleyerek tüm gücüyle kırmaya çalıştı.

Ben de ona katıldım. Tekrar tekrar vurduk, ama kasa görüldüğünden çok daha güçlüydü, biz ise zincirlenmiş ve bağlı olduğumuz için hâlâ zayıftık.

"Bu işe yaramayacak," diye feryat etti kadın.

"Çalışmak zorunda. Çalışmak zorunda!" diye bağırdı adam. Savaşın kaotik sesi her yanımızı sarmış, içine gömüldüğümüz ahşabın çıtalarından sızıyordu. Çocuğun tiz çığlıkları öncekinden daha yüksek geliyordu. Adam çığlık atmaya başladı, bağırışları hıçkırıklarla doluydu ve umutsuzluktan titriyordu.

Elimi adamın omzuna koydum. "Dur."

Beni dinlemedi. Elleri çiğ ve kanlı olana kadar vurmaya, vurmaya ve vurmaya devam etti.

"Kendine zarar veriyorsun. Bu anlamsız!" Ona ulaşmaya çalışarak bağırdım.

"Hayır, bu" - bileklerini kaldırdı, zincirini göstererek başını salladı - "bu canımı yakıyor!"

Gözlerinde yaşlar vardı. Birbirimize baktık, onun gözleri yaşlıydı ve benimkiler yıllar boyunca döktüğüm onca gözyaşından kurumuştı.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Tekrar duvara yaslandı.

"Belki de..."

Durdum.

Hiçbir şey. Sessizlik. Dışarıdaki kargaşa durmuştu.

Daha önce havada kaybolan tüm sesler şimdi çok yüksek geliyordu. Nefes alışlarımız, yutkunmalarımız, bize yaklaşan ayak sesleri. Hepimiz birbirimize baktık.

Bunlar gördüğüm son yüzler olabilir.

Bunlar cesedimin bir çukurda yattığı insanlar olabilir. Hızlı bir

hareketle mekiğin yan tarafı koptu. Bu dünyada bunu yapabilecek tek bir şey vardı.

Bir Şey var.

BÖLÜM 3 - LOR AI

"Loria, lütfen, benimle gel," diye homurdandı Nathon, beni sürüklemeye çalışarak.

Nathon'un eli bileğime dolanmıştı. Kolumu kavrayışından çektim ama o sadece daha sıkı kavradı. Rahatsızlığımı belli etmemeye kararlı bir şekilde acı dolu bir iniltiyi bastırdım ama dudaklarımın gerildiğini fark .

Tabii ki yaptı.

. "Özür dilerim. Acıyor mu?"

"Sana bu kadar yakın olmak herkese zarar verir," diye cevap verdim.

O tutted, gülümseyen at Ben ile böyle Kibir o o

Boştaki elimle suratına bir tokat atmamak için kendimi zor tuttum.

Ama bu sadece işleri daha da kötüleştirir.

"Benimle gelecek misin?" diye sordu, sesi gök gürültüsü gibi havada titreşiyordu.

"Gerçekten başka seçeneğim var mı?" Geri ısırdım.

"Elbette . Ama tüm seçimler akıllıca seçimler değildir," diye sırtıttı.

Büyücülük uzun zamandır dışlanmış, faaliyetleri yasaklanmıştı ama biri bana kardeşimin yüzünün bir damlanın rol oynadığını söyleseydi ona inanırdım. Parlak beyaz gülümsemesi bronz teniyle, evimizi örten karanlık dağlarla aynı tonda olan kısa saçlarıyla mükemmel bir tezat oluşturuyordu.

Onun huzurunda olmak benim için ve diğer herkes için her zaman son derece kafa karıştırıcıydı. Uhrevi bir hava taşıyordu, ışıktan değil, özgürlükten, sanki dünyayı bir esinti gibi uçarcasına dolaşıyordu.

Ama bu bir havaydı, başka bir şey değil. Gerçek şu ki, Nathon'un ruhu şimdiye kadar karşılaştığım en iğrenç şeydi. O neşeli, kaygısız rüzgâr değil, kitleleri boğmaya gelen boğucu bir dumandı. Onları duman ve kanla boğmak için.

Hareket etmeye çalıştım. Yolumu kesti.

"Bunun acil olduğunu sanıyordum," diyerek bana yaklaşmasının nedenini ona karşı kullanmaya çalıştım.

"Ahhh, şimdi aniden çağrılar hakkında endişelenmeye başladın. Birkaç dakika önce bu kadar endişeli görünmüyordun."

"Bu beni tehdit etmeden önceydi."

Alay etti. "Bunu ne zaman yaptım ki? Ayrıca, kendi kız kardeşime zarar vereceğimi nasıl düşünebilirsin?"

"Bundan çok daha kötüsünü yapabileceğine eminim."

"Bana bu kadar güvendiğinizi duymak kalbimi ısıtıyor." Derin bir şekilde eğildi, kaşlarının altından beni izlerken tam boyuna doğru doğruldu.

Nathon bu konuda iğrenç derecede iyiydi. Alay , insanların derisinin altına girmekte çok iyiydi. Bir şekilde herkesi istediği şeyi yapması için hem etkileyebiliyor hem de silahsızlandırabiliyordu. Bu siyaset için harika bir özellikti ya da en tehlikelisiydi. Bir gün Audra Kralı olarak taç giydiğinde ne hale geleceğini düşündükçe ürperiyordum.

"Bunun için bir kalbe sahip olmanız gerekir," diye cevap verdim.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak tekrar güldü. Tam bir şey söyleyecekti ki tepemizdeki gökyüzünde bir şimşek çaktı ve altın rengi gözlerine yansdı. Bunu önsezili bir gök gürültüsü takip etti.

Nathon sese doğru döndü, düşünceli görünüyordu. "Gitmemiz gerek. Bu fırtınanın yıllardır yaşadığımız en kötü fırtınalardan biri olacağını söylüyorlar."

Dikkati dağılmıştı. Bu anı kaçmak, bu çağrı her neyse ondan kurtulmak için kullanabilirdim. Topuklarımın üzerinde döndüm ve koştum. Bu araziye avucumun içi gibi biliyordum, eğer şu yamacın tepesine çıkabilirsem...

Soğuk bir şey yüzüme o kadar kuvvetli çarptı ki yere düşerken kulaklarım çınladı. Nathon sağ kolunu uzatmış, yuvarlak siyah ve altın kalkanına bağlı bir şekilde üzerimde duruyordu.

"Piç kurusu!" Bağırdım.

"Doğruca üzerine koşmanı beklemiyordum." Kalkanının alt kısmını yere bıraktı, üst kısmını hâlâ tutuyordu. Şimdi ona şaşkınlıkla bakıyordu.

"Gerçekten denemeyeceğimi mi düşündün..." Dudaklarımdan sulu bir şey damlayınca konuşmayı kestim. Dokunmak için parmaklarımı kaldırdım.

Onları. Kanla lekelenmiş olarak geri döndüler.

Nathon'a baktım, ya da kendini beğenmiş görünmesini bekliyordum. Bunun yerine, kesinlikle mahcup görünüyordu.

Kalkanını bırakarak yanıma çömeldi.

"Loria," diye iç geçirdi. "Neden bu kadar inatçı olmak zorundaydın?" Uzanıp burnuma, kanın yere dokundu.

"Çek ellerini üzerimden," diye ön koluna vurdum.

"Sen onu görmeden önce kanamayı durdurmalıyız." Yüzümden akan kan karşısında ağzı acıyla burkuldu.

"Ya da belki onu görmekten tamamen kaçınabilirim."

"Bu bir seçenek değil." Kaşlarını aşağı yukarı oynattı.

"Kanayan burnumu görmek neden değil de babamı rahatsız etsin ki? Bu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti," diye tükürdüm.

Nathon yere baktı ve ellerini hızla saçlarının arasından geçirdi. "Burnunu sık ve başını öne doğru eğ. Umarım biz oraya varmadan durur."

Boğazımdan bir itiraz sesi kaçtı ama ben daha konuşmadan Nathon ısıklık çaldı. Saniyeler içinde Erebas'ı Kazal'ın silueti yoğun bulutların arasından çıktı.

Kazal, Audra'daki en büyük Erebas'tı. Krallığımıza özgü bir büyü yaratığı. Diğer kuşlardan çok daha görkemliydi, dağlardan enkaz koparabilecek kadar güçlü şimşekler çakabiliyordu. Kazal'ın tüyleri unutulmuşluğa bakmak gibiydi. Koyu ve mürekkep mavisi, amansız bir siyahla harmanlanmıştı. Yeşil ve altının çarpıcı bir karışımı olan gözleri şimdi karanlık sisi ok gibi delip geçiyordu. Pek çok kişi Kazal'ı kendilerininmiş gibi sahiplenme hakkı için yarışmış, savaşmıştı,

Ama Nathon, Kazal'ı ondan almaya çalışan herkesi alt , alt etmiş ya da öldürmüştü.

İnsanlara ne kadar kötü davrandığını düşününce, Nathon'un yaratığa nasıl davrandığını hep merak etmişimdir. Ama gördüğüm kadarıyla Nathon Kazal'a saygıyla davranıyordu... hatta belki de sevgiyle, eğer böyle bir duyguya sahipse.

Kalkanını Kazal'a bağlayarak, "Atla," diye emretti. "Ama ben-"

"Ata binmeyi sevmediğini biliyorum ama fırtınada ölmekten hoşlanacağından da pek emin değilim." Avuçlarını sorgulayıcı bir hareketle yukarı kaldırdı.

"Geri dönüş yolunu kendim bulabilirim."

"Seni çağırdı. Seni getirmem için beni gönderdi. Her zaman bir delik ya da yarıktaki saklandığın için seni bulmak istediğimden çok daha uzun sürdü. Şimdi, olmamız gerekenden çok daha geç kaldık, Krallığın gördüğü en kötü fırtınalardan biri ufukta ve sen kanıyorsun. Benimle geliyorsun. Şimdi."

Kazal, o konuşurken inmiş olan Nathon'un arkasından bana baktı.

Erebask gözlerini kısarak bana "*Ne diyorsa onu yap*" der gibi baktı. Nathon'dan kaçabilmem için küçük bir şans vardı ama hem Nathon hem de Kazal mı? Bu imkânsızdı. Başka bir alternatif göremeyince, isteksizce

Erebask'a adım attım ve Nathon'un arkasına oturdum. İçime bir huzursuzluk yayıldı ve pençeler gibi onu kavradı. "Bana tutun," diye omzunun üzerinden baktı.

Ben daha da isteksizce kollarımı gövdesine doladım. Burnum hâlâ kanıyordu.

Sonunda, kısa bir uçuştan sonra Hisar'ın kubbeli çatıları görüldü. Nathon attan inip bana yardım ederken sessiz kaldı. Fırtına artık daha da şiddetlenmeye başlamıştı. Rüzgâr bedenlerimizi dövüyordu. Saçlarım her yöne uçuşuyordu.

Nathon'u içeri kadar takip ettim. Taht odasına doğru ilerlemeye başladık. Taht odasında bir toplantı oldukça sıra dışıydı. Amacını düşününce midemde endişe dalgaları dolaştı.

Kalın, karanlık kapılardan içeri adım atmadan hemen önce Nathon yürümeyi bıraktı ve çenemi tuttu.

"Korkunç görünüyorsun," derken bir şekilde hakaretten çok endişesini dile getiriyordu.

"Senin sayende değil," diye acı bir sesle konuştum.

Beni işaret etti. "Yüzünü sil, hâlâ biraz kan var." Dediğini yaptım.

"Saçını düzelt."

"Bu da ne böyle? İçeride önemli biri mi var?"

Nathon hiçbir şey söylemedi. Normalde tatsız bir yorumla karşılık verirdi.

"Soru sormayı bırak Loria. Sadece işine bak," diye emretti kısık bir ses tonuyla.

Saçlarımı okşayarak açmak için geleni yaptım ama koyu renkli ipeksi teller çoktan .

Nathon iç geçirdi, açıkça bıkkındı. "Tanrılar bize yardım etsin." Kapıları iterek açtı.

Onların arkasında, babamız tahtta oturuyordu. Onun yanında da annemiz oturuyordu. Fısıldaşıyor ve birbirlerine gülümsüyorlardı.

"Senin-"" Nathon söze başladı ama babamız sözünü kesti ve onu susturmak için elini kaldırdı. Nathon'a doğru bakmadı bile, hâlâ annemize bakıyordu. Başparmağıyla annemizin parmak eklemlerine dokundu, onları öptü ve kulağına bir şeyler mırıldandı.

Nathon ve ben birbirimize yan gözle baktık. Annemiz bir hayalet gibiydi, her zaman da öyle olmuştu. Kabul edebildiği, görebildiği, gerçekten etkileşime girebildiği tek şey babamızdı. Ona tapıyor, ona hayranlık duyuyor, kendini onun istediği her şeye dönüştürüyordu. Onun her talebini, her emrini, her isteğini sorgusuz sualsiz yerine getirdi.

Sonunda, aralarında biraz daha sessiz konuşmalar geçtikten sonra, babamız bize döndü.

"Nathon," uğursuz sesi odanın içinde yankılandı. "Onu bulmuşsun."

Nathon cevap olarak sadece başını salladı ve babamızın bakışları altında biraz daha dik durdu.

Bakışları bana doğru kaydı.

"Yüzüne ne oldu?"

Tam orada duruyordum, bana sorabilirdi ama . Bu tür durumlarda bana neredeyse hiç hitap etmez, her zaman benim adıma Nathon'a atıfta bulunur ya da ona sorular sorardı.

Nathon rahatsız görünüyordu, hatta nutku tutulmuştu. Onu böyle huzursuz görmek rahatsız ediciydi.

Babam ayağa kalktı. İrkildim. Ancak Nathon tamamen hareketsiz kaldı. Babamız ölçülü ve uzun adımlarla bize doğru yürüdü.

Cevap verebilirdim. Ona Nathon'un kalkanıyla yüzümü parçaladığını söyleyebilirdim ama nedense bunu yapmak istemedim. Hiç konuşmak istemedim. Kelimeler sanki babamın soluduğu havadan korkuyormuş gibi dudaklarımdan çekildi.

"Sana onu bulmanı söyledim, ona zarar vermeni değil. Onun düzgün görünmesine ihtiyacımız var."

"Bir hataydı, ben-" Nathon itiraz etti.

"Evet. Öyleydi. Bunlardan ne kadar hoşlanmadığımı biliyorsun."

Nathon'a attığı bakış, bu hatanın bedelini çok yakında ödeyeceğine söz veriyordu.

"Beni sen çağırdın baba," cesareti sonunda kendimde buldum.

"Evet." Sesi yumuşaktı ama şefkatli olduğu anlar her zaman çok daha korkutucu olmuştur.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Elbette." İtaat ediyormuş gibi yaparak başımı eğdim.

Bana çok yaklaştı. Ona bakmak zorunda kaldım. Koyu renk kısa sakalı ve saçları örgülüydü ve tuniğinin omuzlarına dökülüyordu. Tunik altın rengindeydi; kendisinininkiyle, Nathon'unkiyle ve benim gözlerimle aynı tonda. Bronz, kahverengi teninde parlıyorlardı. Gözbebeklerinde kendi yansımamı görebiliyordum. Çok küçük, çok kırılgan görünüyordum.

"Benden ne yapmamı istiyorsun, baba?"

"İstemek değil... *ihtiyaç*." Kelimeye yaptığı sert vurgu omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Nathon temkinli görünüyordu, bakışları ikimizin yüzleri arasında gidip geliyordu.

Ama babam fark etmedi, bana bakmaya devam etti. Tekrar konuşmadan önce ağzının köşesi yavaşça yukarı doğru seğirdi.

"Sen... kızım, Kralı öldüreceksin."

BÖLÜM 4 - ELİ EL

birinin ölmesi her zaman hoşuna gitmiştir.

Ölümün kendisi yüzünden değil, sadece önemli biri öldüğünde ortaya çıkan bu manzara yüzünden. Vasara'da yasın rengi olan koyu şarap kırmızısı, siyaha yakın renklere bürünmüş insanlar sokaklarda yürüyordu. Yolları arşınıyor, Saray kapılarında bir araya geliyorlardı.

Farklı yönlerde doğru yayılan bir kan birikintisine benziyorlardı.

Çocukken, bir hükümdarın, kraliyet ailesinden birinin ya da önemli bir savaşçının hayatı sona erdiğinde bunu izlerdim. Pencere kenarına oturur ve izlerdim. Kızıl sürüyü izlerdim, tamamen büyülenmiş bir halde.

Şimdi, yakında kendi odam olacak olan Kral'ın odasında durdum ve manzaraya tekrar baktım.

İnsanlar bekliyordu, beni bekliyorlardı.

Ben de bekliyordum. Birinin bana tüm bunların bir yanlış anlaşılma olduğunu, ailemin hâlâ hayatta olduğunu, benim hâlâ bir Prens olduğumu, Kral olmadığımı söyleyeceği anı bekliyordum.

Kapım çalındı.

"Ekselansları." Ağaçların arasından boğuk bir ses yükseldi. "İçeri gelin," diye cevap verdim.

Jarian. Vasara'nın Kraliyet Muhafızlarının Yüzbaşısıydı. Zırhı altın rengindeydi, pelerini yas işareti olarak her zamanki kehribar turuncusunun aksine şarap kırmızısıydı. Göğüs zırhının üzerinde, göğsünün ortasında, gerçek hayattaki karşılığı Jarian'ın kılıcına yansıyan bir güneş sembolü oyulmuştu.

"Ekselansları." Eğildi.

"Lütfen Jarian, böyle formalitelere gerek yok." Ona küçük bir gülümseme sundum.

Jarian sanki onu ölümcül bir şekilde gücendirmişim gibi baktı. Başımı yana eğerek ziyaretinin amacını merak ettiğimi belirttim.

Boğazını temizledi. "Konsey sizi bekliyor... Bu sabah gelmenizi bekliyorlar. Size eşlik etmek için geldim."

Anladığımı için başımı salladım.

Konsey üyelerinin çoğuna katlanamazdım. Çoğunlukla korkak, dar görüşlü, zenginlikleri çoğu zaman haksız yere kazanılmış adamlardan oluşuyordu. Kuşkusuz etrafımda akbabalar gibi dolanıyor, tam da beni en savunmasız gördükleri anda saldırmayı planlıyorlardı. Ailem yeni ölmüştü, yas tutuyordum, deneyimsizdim, gençtim. Tüm bunlar beni onların pençeleri için mükemmel bir hedef haline getiriyordu.

Ama çocukken bu tür pençeleri savuşturmayı öğrenmiştim. Pençeleri beni ilgilendirmiyordu ama köreltilmeleri gerekiyordu. Çok yakında.

"Pekâlâ. Bana eşlik etmene gerek yok Jarian, bu koridorları tek başıma geçebilecek durumdayım."

"Evet, Sayın...Eliel, sadece hayatınızın korunması her zamankinden daha önemli. Konsey ve soylular yanınızda her zaman muhafız bulundurmanızın akıllıca olacağını düşünüyor."

Kıkırdadım. Elbette Konsey ve soylular da bunu tavsiye ederdi. Bir süredir buradaki herkesin doğrudan Kraliyet Ailesi için çalışmadığının farkındaydım. Bu Krallık'tan ve muhtemelen diğerlerinden soylular tarafından satın alınmış olanlar vardı. Hangisinin casus olup olmadığını kim söyleyebilirdi? Sözde koruyucularımdan biri tarafından suikasta uğrama ihtimalim herhangi bir davetsiz misafirden daha yüksekti.

"Bugünkü toplantıda konuşulacak bir şey var." Başımı kaldırıp doğrudan Jarian'ın gözlerinin içine baktım. Başka tarafa baktı.

Çocukluğumdaki öğretmenlerimden biri bir keresinde bana "*Soğuk gözlerin var,*" demişti.

Güneş tarafından sürekli aydınlatılan Krallığın bir çocuğunun gözlerinin buzdan olması ne kadar ironik diye düşündüğümü hatırlıyorum. Soluk maviydiler. Bu Krallıktaki çoğu insanın gözleri kahverengi ya da kırmızının çeşitli tonlarındaydı.

Jarian bana eşlik etme niyetiyle yerinden kıpırdamayınca ona açıkça "Gidebilirsin Jarian" dedim.

"Ama -"

Ona tekrar , bu sefer kaşlarımı kaldırdım.

"Size yakışmış, Majesteleri." Kıyafetime baktı. "Saçınızla aynı tonda." Üzerimdeki kiraz kırmızısı cekete baktım.

Cevap vermedim. Jarian eğildi ve gitti.

Jarian'ın neden muhafızlarımızın yüzbaşısı olarak atandığı benim için bir sır olarak kaldı. O iyi bir adamdı, evet. İyi adamlar sadakati emrederdi ama ölümü emretmezlerdi. Nasıl tasvir edilirlerse edilsinler, muhafızlar bize karşı gelecek herkes için sembolik bir ölüm tehdidi anlamına geliyordu.

Jarian'ın bir insanı öldürebileceğinden bile emin değildim.

Ancak, onların saflarında yer almayı gerçekten hak eden dövüşçülerin sayısının bir elin parmaklarını geçmeyeceğinden emindim.

Koridorlardan geçerken insanlar iki saniyede bir eğiliyor, reverans yapıyor, mırıldanıyor ya da başsağlığı diliyordu. Yoldan geçenlerin hepsi kızıl saçlı, kumral saçlı, altın saçlı, kestane saçlıydı. Sanki bir güneşin doğuşu bu koridorlara yayılmıştı.

Bu duvarların ardındaki gizli geçitlerden geçebilseydim, geçerdim. Ne yazık ki, "*görülmem*" gerekiyordu. Athlion'un hayatta olduğumu, tahta geçmeye hazır ve istekli olduğumu, Krallığımızın "*güçlü*" olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Daha tanıdık yüzlerden birkaçı, aşçılar, hemşireler, hizmetçiler gözlerinde yaşlarla bana yaklaştılar. Titreyen dudaklarıyla ne kadar üzgün olduklarını ifade ettiler. Onlara bunun kendi hataları olmadığını, iyi olduğumu, üzölmelerine gerek olmadığını anlatmak için çok fazla zaman harcadım.

Bu özel bir işkenceydi.

İnsanlar ailemi sevmiştı. Onlara saygı duyuyorlardı. Son birkaç on yılda topraklarımıza getirdikleri istikrarı takdir etmişlerdi. Yaklaşık yirmi yıl önce Beş Krallığın tamamının başlattığı büyücülüğün başarılı bir şekilde yasaklanmasında ve Darean ve Acciperean'ların Gemiler olarak dünyamıza entegre edilmesindeki rollerini takdir ettiler.

Ailemin onlara bahşettiği armağanlara değer verdiler; büyücülüğün tehlikelerinden uzak ama onun güçleriyle ve her Krallığa tahsis edilen büyüü yaratıklarla gelişebilecek bir hayat.

Çok fazla insan büyücülerin ve sihirli yaratıkların gözünü korkutmaktan zevk alıyordu. Açlıktan ölmek üzere olan çocuklar gibi onlarca yıl önce kazanılan zaferden besleniyorlardı. İnsanların kendilerine tahsis edilen yaratıkları spor olsun diye dövdüklerini görmüştüm. Yaratıkların eğlence için çukurlarda birbirlerine karşı dövüşmeye zorlandıklarını duymuştum.

Bir keresinde, bir Chimera'yı kırbaçla döven bir adama karşı kırbaç kullanmıştım. Adam yerine ben cezalandırıldım ve ertesi gün o Chimera Saray kapılarının dışında asılı duruyordu.

Dışarıdaki tek sihirli varlık o değildi. Bazen sirenler, büyücüler, sentorlar, periler, bansheeler ve yakalanmış diğer yaratıklar dışarıdaydı. Kafaları çivilere geçirilmiş, vücutları boyunlarını kıran bir iple asılmıştı. Ancak bu durum insanları rahatsız etmiyordu. Onları korkutmuyor ya da hasta etmiyordu. Kendilerini güvende hissetmelerini sağlıyordu. Onları sahte bir güvenlik duygusuyla örtüyordu.

Ama bu beni hasta etti.

Büyüye sahip olanların her zaman bizden daha güçlü olacağı aşikârdı. Bu düzensiz katliamların

nafile. Büyücülüğün tehlikelerinden tamamen kurtulup kurtulmadığımızı ya da en azından büyücüleri bu tehlikelerin yeniden ortaya çıkmasını engelleyecek kadar ezip ezmediğimizi asla tam olarak bilemezdik. Eğer ortaya çıkarlarsa, hepimizin sonunu getirirlerdi. Kolayca, hızlıca ve acı verici bir şekilde.

Bazıları bunu hak edeceğimizi söyledi. Sesleri uzun süre yüksek çıkmadı.

Ve hala omuzlarımdaki kafaya değer veriyordum. Aklımdan geçenleri yüksek sesle söylemezdim.

Şimdilik bu rolü, itaatkâr, itaatkâr ve fedakâr Kral rolünü oynayacaktım. Kral olmak, aşına olduğum süslü maskeye birkaç değerli taş daha eklemekten .

Konseylere odasına adımımı atarken bunu takmıştım.

Herkes ayağa kalktı ve sağ yumruklarını sol omuzlarına geçirdi. Hep bir ağızdan konuşurken başlarını öne eğdiler.

"Ekselansları."

"Lütfen ayağa kalkın ve oturun beyler." Masanın başına yaklaştım, zarifçe yanlarından geçtim. Çok erken yaşlardan itibaren bana nasıl yürüyeceğim, hareket edeceğim, konuşacağım, nefes alacağım ve dövüşeceğim öğretilmişti. Adımlarımın sesi zar zor duyuluyordu.

Meclis Üyesi Wayman ağzını açtı. Bakışlarındaki kederli ifadeden ne söylemek istediğini anlayabiliyordum.

O konuşmadan ben elimi kaldırdım. "Ve lütfen, başsağlığı dilemek yok. Buna gerek yok. Ailemin sizin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Aslında hangisinin vefatına sevindiğini düşündüm.

"Duygularınızı takdir ediyor ve biliyorum. Bunları yüksek sesle dile getirmenize gerek yok. Eğer başlarsak daha iyi ve daha verimli olacaktır."

Hemen. Tahmin edebileceğiniz gibi, son olaylar ışığında ilgilenmem gereken pek çok konu var," diye ekledim. Doğrusu bu toplantının bir an önce bitmesini istiyordum.

Elimi tekrar masanın üzerine koydum. Aile yüzüğümün koyu kırmızı taşı maun ağacına çarptı. Şüphelerimi doğrulayan şaşkın bir sessizlik oldu. Adamların her biri annem ve babamın ölümünden duydukları üzüntüyle ilgili bir konuşma planlamıştı ve şimdi planları böyle bozulunca rahatsız bir şekilde yerlerinden kıpırdandılar.

Onların şikayet girişimlerini dinlemeyeceğim. Bu sadece kendime hakaret .

İlk konuşan Konsey Üyesi Trenton oldu. "Ekselansları," diye hitap etti bana.

Ona beni doğum adımla çağırması gerektiğini söylemeyi düşündüm ama bu adamların yanında bunun bir faydası olmazdı.

Trenton devam etti, "Sen babanın tek varisisin."

"Bunun farkındayım Trenton. Ne demek istiyorsun?" Sesimdeki kızgınlığı gizlemekte zorlandım. İnsanların güç sahibi kişilerle sanki beceriksizlermiş gibi konuştuklarını hep fark etmişimdir. Muhtemelen bir tür korkudan kaynaklanıyordu, ama inanılmaz derecede sinir bozucuydu ve anlatılamayacak kadar çok zaman kaybettiriyordu.

Üyesi Raynard konuştu. "Sadece şunu söylemek istiyorum... , bu gibi çalkantılı zamanlarda Taç Giyme Töreninizi mümkün olan en kısa sürede gerçekleştirmenin akıllıca olacağını düşünüyoruz." Raynard'ın kel alnında boncuk boncuk ter birikmişti. Devam etmeden önce küçük bir mendille elini kuruladı. "Elbette normalde merhuma saygılarımızı sunmak için iki aylık bir yas dönemi vardır, ancak biz" --

Konsey Üyelerinin sanal desteğini aramak için odanın etrafına bakındı -- "bu vesileyle bunu biraz kısaltmanın akıllıca olacağını söyledi."

Bu ilginçti. Vasara ile diğer bazı Krallıklar, özellikle de Juras ve Kalnasa arasında yükselen bir tansiyon olduğunu biliyordum. Gerçi Juras'a'nın Kralı çoğu hükümdarla olan huysuz ilişkisiyle ünlüydü. Ayrıca, büyücülerin küçük isyancı grupları organize ettiğine dair raporlar olduğunu da biliyordum, ancak bunlar Krallığımızın uzun yıllardır uğraştığı konulardı.

Yüzyıllar boyunca, koşullar ne olursa olsun, çekişmeler ne olursa olsun, Wieters Savaşı başladığında bile, yas dönemine tüm Krallıklar tarafından saygı gösterilmiş ve bu dönem korunmuştur.

Konsey üyelerinin her biriyle göz göze geldiğimde sesim kuru bir şekilde "Lütfen detaylandırın" dedi.

"Majesteleri... Tam olarak emin değilim-" diye başladı Raynard.

"Emin olmanı tavsiye ederim Raynard, hem de hemen. Bu masadaki koltuğunuzun benim için hiçbir önemi yok, yerinizin değiştiğini görmek benim için hiçbir şey ifade etmez, ancak eminim ki sizin ve beklentileriniz için oldukça yıkıcı olur."

Raynard'ın dört ömür yetecek kadar serveti varken, onun geleceğinin yıkıcı olabileceğini ima etmek bile gülünçtü. Ama pozisyonunun sona ermesinin zavallı varlığının da sona ermesi anlamına geleceğine inanmasına ihtiyacım vardı.

Bir cevap bekleyerek Raynard'a bakmaya devam ettim, ama ağzından çıkan kelimelerden ziyade kekeme seslerdi, kuraklıktaki acınası yağmur denemeleri gibi.

"Görünüşe göre Raynard basit bir soruya cevap verme yeteneğini kaybetmiş. Biri onun yerine cevap verebilir mi?" Ben sordum.

Konsey üyeleri birbirlerine temkinli bakışlar attılar. Daha önce birkaç kez Konsey'e katılmışım ama babam tarafından sık sık bundan vazgeçirilmişim. Konseyin sıkıcı olduğunu, vergiler, nakliye ve erzakla ilgili bıkıtıcı pratiklikler etrafında dönen konuşmalarla dolu olduğunu söylerdi. Bu konuşmalardan, yönetme zamanım gelene kadar uzak durduğum için minnettar olmam gerektiğini söylerdi.

Ancak şimdi benim zamanım gelmişti ve kimse hiçbir şey hakkında konuşmuyordu.

"Kendi Konseyimin katılmayacağı verimli bir görüşme yapmak oldukça zor." Yine kimse konuşmayınca ekledim: "Gittiğim her yerde muhafızların bana eşlik etmesi emri iptal edilecek. Şimdi, eğer başka bir şey yoksa, ben ."

Ayağa kalktım. Sandalyem tam masadan kalkmışken Konsey Üyesi Trenton konuştu.

"Bunlar büyücüler, Majesteleri..."

Yavaşça ona döndüm. Sandalyeme tekrar oturdum, sağ dirseğimi koluna dayadım, elim yüzümün yanında duruyordu.

"Peki ya onlar?"

"Onlar... yeniden toplanıyorlar."

"Bir süredir ara sıra yeniden toplanıyorlardı. Ne ima ediyorsun?"

"Biz inan..." O duraklatılmış olarak Eğer münazara nasıl için kelime onun ifadesi. "Ebeveynlerinizi büyücülerin öldürdüğüne inanıyoruz, Majesteleri."

Hızlı bir hareketle sandalyemin kenarını kavradım. "İnanıyor musun... yoksa emin misin?"

"Bundan... oldukça eminiz, Majesteleri," diye onayladı Konsey Üyesi Wayman.

"Neden?" Zihnimde dönüp duran duygu çukurunu gizlemek için elimden geleni yaptım. Bunda başarılı olup olmadığımın emin değildim ama bu görüşmeyi mümkün olduğunca sakın bir şekilde atlatmaya kararlıyım.

Meclis Üyesi Trenton devam etti. "Cesetleri inceleyen Saray doktorları göğüslerinde izler buldular. Bunlar açık bir şekilde büyücülük izleriydi. Onlar" - bana tereddütle baktı - "Ekselansları bunu duymanız gerektiğinden emin değilim."

Ben de emin değildim ama "Her ayrıntıyı bilmeliyim Trenton, ne de olsa bu bizim , kendi güvenliğimle ilgili bir konu" dedim.

Trenton başını salladı. "İşaretler göğüslerine kazınmış, muhtemelen bir tür bıçak ya da satırla. Bileklerine ve enselerine kazınmış daha küçük, benzer işaretler vardı."

"Bana söylendi" - derin bir nefes aldım - "Bana söylendi, bir hastalıktan ölmüşler. Günlerdir hastaymışlar ve kimse bu izleri fark etmemiş. Hangi aptal doktor onlara teşhis koydu?" Avucumu masaya vurdum, niyetlendiğimden daha yüksek bir sesle.

"Hastaydılar, Majesteleri, doktor onların Dart'tan etkilendiğini düşünüyordu, semptomları aynıydı." Wayman'ın ses tonu tamamen korkusuz değildi.

İnsanları korkutmaktan hoşlanmıyordum ama nedense çoğu gençliğimden beri benden korkuyordu.

"Soğuk gözlerin var."

Dart, son birkaç yıldır Beş Krallığın tamamına yayılmış bir hastalıktı. Birçok cana mal oldu. Çoğunlukla

Bu hastalıktan etkilenenler yoksullar olmakla birlikte, yüksek bazı üyeleri de bu hastalığa yakalanmıştır.

"Bir Kraliyet hekimi nasıl olur da büyücülüğün eserini Dart semptomlarıyla karıştırır?" Toparlayabildiğim kadar boş bir ifadeyle Wayman'a baktım.

"Görünüşe göre onlar da zehirlenmişler, Majesteleri," diye cevap verdi. "Ölümlerinden sonra doktorlar, Dartların zalimce canlarını aldığını varsayarak, cesetlerini bu kadar yakından incelemeyi düşünmediler. Ta ki bu sabah, halka açık cenaze töreni için hazırlandıkları ana kadar. O zaman Trenton'bahsettiği izleri ve ağızlarının içinde Tuspian Yapağı izlerini buldular. Nadir ve ölümcül bir zehirdir. Etkileri birçok yönden Dart'inkine benziyor."

İç çektim. Etrafım nasıl bu kadar kayıtsız aptallarla çevrili olabilirdi?

"Tuspian yapağı mı?" Sadece nadir değil, neredeyse nesli tükenmişti. "Neden onları basitçe öldürmüyorsun?" Bir an duraksadım, kelimelerin ağızımda ne kadar garip bir şekilde oturduğunu düşündüm. "Zehirle mi?"

"Tuspian yapağı yavaş etki eden bir zehirdir, Majesteleri. Tam etkisini göstermesi günler, hatta bazen haftalar alabilir. Muhtemelen" - Trenton devam etmeden önce bana yan gözle baktı - "saldırganların bekleyecek zamanı ya da yeteneği yoktu, bu yüzden Dart'ın etkilerini taklit etmek için küçük bir doz kullandılar, sadece birkaç kısa gün beklediler, sonra son darbeyi... büyücülük kullanarak yaptılar."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve masaya baktım. Tekrar konuşmadan önce nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

"Yani ima ettiğiniz şey, sadece ailemin suikaste uğradığı değil aynı zamanda onların suikaste uğradığı büyücüler tarafından mı öldürüldüğü? Bu

Günler önce hepimiz tarafından, benim tarafımdan bilinmesi gereken bir bilgi, hem Saray'daki hem de bu masanın etrafındaki birkaç kişinin bariz beceriksizliği nedeniyle ancak şimdi mi ortaya çıktı?"

"Çok üzgünüz, Majesteleri. Büyük üzüntü duyuyoruz -"

"Sıkıntınızın bana ve buradaki herkese bir faydası yok. Eğer söyledikleriniz doğruysa, tahmin ettiğimizden daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıyayız demektir."

ardından gelen sessizlik, zaten şüphelenmeye başladığım şeyi doğruladı.

"Bu tehdidin zaten farkındaydınız, değil mi beyler?" Koltuğumda geriye yaslandım.

Masanın diğer ucunda oturan ve kumral saçları gölgede kalan Meclis Üyesi Fargreaves cevap verdi. "Babanız da bizim gibi farkındaydı. O... biz bu durumla başa bir yolunu bulmaya çalışıyorduk. Bu grubun kökenini bulabileceğini ve sen ya da annen öğrenmeden onları yok edebileceğini düşündü."

Bir an için başımı ellerimin arasına aldım ve bu adamların önünde herhangi bir kızgınlık ya da duygu belirtisi göstermemenin en iyisi olacağını fark ettim.

"Bu grubu sen mi buldun?" Ellerimi bıraktım ve masaya geri koydum.

"Ne yazık ki hayır, Majesteleri. Belirlenmiş bir yerleri olması pek mümkün değil." Konsey Üyesi Trenton başını salladı. "Her halükarda, bu tehdit ve Krallıklar arasında yükselen tansiyon, Taç Giyme Töreninizi hızlandırmayı önermemize neden oldu."

"Anlıyorum," dedim. Taç giyme töreninin ne zaman benim için pek bir önemi yoktu. Sonuç aynı olacaktı, ben

Vasara'nın, tüm krallıkların ve Athlion'daki herkesin kralı.

Wayman, "Gemileri sorgulamanın iyi bir fikir olacağına inanıyoruz, Majesteleri," diye öneride bulundu.

"Gemilerin Kuzey Kanadı'ndan çıkmalarına izin verilmiyor. Zincirleri güçlerini ellerinden alıyor. Bunu nasıl yapmış olabilirler?" Gözlerimi kıstım.

"Eylemi gerçekleştirmemiş olabilirler ama bilgi sahibi olabilirler."

İçimi çektim. "Sorgulanmalarını sağlayın."

"Gerekirse daha aşırı yöntemler kullanmak için izniniz var mı, Majesteleri?" Trenton sordu.

Bir an için bunu düşündüm. "Hayır, Gemilere ihtiyacımız var. Eğer içlerinden biri şüpheli görünürse, bana rapor edeceksin. Onlarla ben ilgileneceğim."

Trenton ve Wayman şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Trenton başını sallayarak, "Nasıl isterseniz, Majesteleri," dedi.

Raynard, "Vasara'nın karşı karşıya olduğu oldukça benzersiz ailevi durum ışığında -" diye söze başladı.

Vasara'nın tek varisi olan tek Krallık olduğu gerçeğini yeniden hatırlamanın hassas bir yolunu bulmuştu. Malia ölene kadar bu sayı iki idi. Bir de kuzenim Elias vardı ama hiçbir koşulda soylulardan hiçbiri onu Kral olarak desteklemezdi, ne de Elias'ın kendisinin taç giymesine izin verme ihtimali vardı.

Raynard, "Ayrıca Kur Sezonunun da tartışılması gerektiğine inanıyoruz," diye ekledi.

"Kur yapma mevsimine daha aylar var." Kaşlarımı çatarak aniden onunla yüzleştim.

"Ekselansları, bu tehditler ışığında bir eşe olan ihtiyacınızın da daha acil olduğunu düşünüyoruz." Trenton gözlerime baktı. Trenton'ın Konsey üyeleri arasında lider rolünü üstlendiğini, diğer üyelerin uzak durduğu konularda sorumluluk alan kişi olduğunu fark etmem kolay oldu.

"Nasıl yani?" Sesim onaylamaz bir şekilde düz çıkıyordu.

"Seçtiğiniz Kraliçe diğer Krallıklardan birinden geliyorsa, bu bizim diğer Krallıklardan biriyle olan ittifakımızı güçlendirebilir," diye yanıtladı. "Jurası veya Kalnasa özellikle iyi bir seçim olacaktır, Majesteleri."

"Jurasan Kralı'nın huzurunda gereğinden fazla zaman geçirmemeyi tercih ederim," diye mırıldandım nefesimin altında.

"O oldukça... tatsız bir adam." Fargreaves'in sesi acı çekmiş gibiydi. "Ama güçlü biri."

Raynard alay etti. "O da biliyor."

Jurası'nın hükümdarı olmak, Krallarının Athlion'da var olan en büyük su kütleleri üzerinde kontrol sahibi olduğu anlamına geliyordu. Bunlar çoğunlukla Jurası'nın Batı'da yer alıyordu. Bu nedenle, hayatta kalmak hükümdarla iyi ya da en azından tarafsız ilişkiler hayati önem taşıyordu. Bu tür ilişkileri kolaylaştırdığı da söylenemez.

Beni asıl üzen Jurası Kralı'yla konuşma ihtimali değil, Kur Yapma Mevsimi'ydi. Sezon, Vasara'nın tüm hükümdarlarının yüzyıllardır sürdürdüğü bir gelenektir. Bir Kralın saltanatının ilk yılı içinde bir noktada, her birinden birer tane olmak üzere beş aday

Krallık, Kral veya Kraliçe ile evlenmek için yarışacakları Sezon için aday olarak seçildiler.

Sezon beni herhangi bir savaş, muharebe veya suikast girişimi düşüncesinden daha fazla korkuttu. Birçok noktada tüm dikkatimi vermemi gerektiriyordu. İkiyüzlülük, arkadan bıçaklama ve güç için entrikalarla dolu, modası geçmiş bir geçiş töreniydi. Kur Sezonu'na gönderilen adaylar arasında on altı yaşında olanlar da vardı, altmış yaşında olanlar da. Ağlayıp eve dönmek için yalvaran adaylar da olmuştu, birbirlerini öldürmeyi planlayan adaylar da. Hikayeleri duymuştum. Seçme şansım olsaydı, onu yasaklardım, ancak yaratılmasında çok fazla güçlü insan vardı ve ortadan kaldırılması uzun yıllar alacaktı. Zaman benim sahip olduğum bir lüks değildi.

"Bunun için zamanımız olduğuna gerçekten inanıyor musun? Sezonun ne kadar uzun ve sıkıcı olduğunu çok iyi biliyorsun. Ufukta savaş görünüyor ve sen benim bunu planlamak yerine balolara, yemeklere katılmam, soylu hanımları etkilemem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Majesteleri, savaş yaklaştığı için bir an önce bir eşe, Krallığımızın bir Kraliçe'ye ve varislere ihtiyacı var." Fargreaves kaşlarını çattı.

"Eğer kaçtıysa, varisler bir gecede ortaya çıkamaz. Kraliçelerimden biri bir varis doğurana kadar hepimiz ölmüş olabiliriz."

"Yine de... bu önemli, Krallığın istikrarı için gerekli. Güvenliğiniz bizim önceliğimizdir." Trenton koltuğunda kıpırdandı.

"Keşke babamın güvenliği konusunda da böyle bir tutuma sahip olsaydın Trenton."

"Majesteleri," Trenton'ın sesi kızgındı, "sizi temin ederim ki babanızın güvenliği benim çok ciddiye aldığım bir konuydu."

"Yeterince ciddi değil." Biz şimdi birbirimize bakıyorduk. kaçırın ilk kişi Trenton oldu.

Yan tarafa döndüm ve Konsey odasının duvarlarını kaplayan kemerli, uzun pencerelerden dışarı baktım. Oda o kadar yüksekteydi ki, yoğun bulutlar pencerelerin önünden süzülüyor ve dünyadan çok uzakta oldukları izlenimini veriyordu. İronikti, çünkü burada, bu dört duvar arasında tarihin akışını değiştirebilecek ve değiştirecek konuşmalar yapıyordu.

Ben birkaç dakika konuşmadıktan sonra Fargreaves, "Taç Giyme Töreni'nin Sezon ile birleştirilebileceğini düşünüyoruz. Bunu Sezon etkinliklerinin bir parçası olarak uygulayabilir ve adayları katılmaya davet edebiliriz."

Başımı salladım. "Bu acele sorunlarımızı çözmeyecek."

"Çözmeyecek, Majesteleri, ama hepsini çözmesi gerekmiyor, sadece diğer Krallıklara, insanlara ve bu... büyücülere bir mesaj göndermesi gerekiyor" - Wayman kelimeyi tiksintiyle telaffuz etti, çenesi ve gri saçları bir o yana bir bu yana sallanıyordu - "birlik olduğumuzu, hazır olduğumuzu, biz olduğumuzu -"

"Güçlü, evet. Ancak ailemin ölümünden önce kimsenin bundan şüphe etmesi için bir neden yoktu ve onlar da aynı şekilde öldüler. Hepsi aynı şekilde öldürüldü," dedim.

Wayman'ın ağzı şok içinde açık kalmıştı. Sudan çıkmış balık gibi ağzı açık kalmıştı.

"Sizce Wayman, içinizden biri *gerçekten* ailemi öldüren büyücülerin korkudan titreyeceklerini mu?

resmi olarak ta giydiğimi duydun mu? Artık daha büyük bir başlık takıyorum, daha ağır bir altın. Evlendiğimi mi? Bunların" -elimi önümde salladım- "boş güç gösterilerinin onları ikna edeceğine gerçekten inanıyor musunuz? Çünkü ben inanmıyorum."

"Onları ikna etmeyebilir, Majesteleri," diye cevap verdi Trenton, "ama ortaya çıkması halinde, hem kederden hem de suikast haberinden dolayı insanların dikkatini dağıtacağı kesin." "Ortaya çıkarılmasını mı bekliyorsun, Trenton? Sarayımız bu kadar hainlerle dolu?"

Trenton'ın ses tonu kınayıcıydı: "Korkarım tüm güç merkezleri bu tür insanlarla doludur, Majesteleri."

Onunla aynı fikirde olmak bana acı veriyordu.

"Bu aynı zamanda," diye devam etti Trenton, "muhtemelen düşmanlarımızı da kandıracaktır. Eğer bu büyücüler bizim güçlü olduğumuza ikna olmazlarsa, en azından sizin meşgul olduğunuza ikna olacaklardır."

"Meşgul olacağım. Sorun da bu zaten."

Fargreaves, "Bunu kendi yararımıza kullanabiliriz, Majesteleri," diye ekledi, ses tonunda bir patronluk taslama sezilmiyordu.

Fargreaves'e dönerek, "Asıl soru, bu duvarlarda dolaşan ve bizim dikkatimizi dağıttığımızı fark edebilecek insanların olup olmayacağı," dedim.

Trenton derin düşüncelere dalmış bir halde bıyık ve sakalındaki kahverengi kılları okşayarak, "Bu, almamız gereken bir risk," dedi.

Belki de haklıydılar. Eğer plan ve strateji yapacak olsaydık, bu faaliyetleri örtbas etmek en iyisi olurdu. Bu kadar büyük ve

Taç Giyme Töreni ve Kur Sezonu gibi olaylı dönemler, özellikle de birleştirildiklerinde, yeterince dikkat dağıtıcı olacaktır.

Bu büyücülere karşı bir şansımız olsaydı, onlar gibi düşünmemiz, onlar gibi hareket etmemiz gerekirdi.

"Ne zaman?" diye sordum.

Raynard, "Sezonu önümüzdeki ayın başında başlatmak amacıyla bu hafta davetiyeleri gönderebiliriz, Majesteleri," diye öneride bulundu.

Üç hafta kaldı.

"Yapın ve sorgulamalara bugün başlayın."

"Emredersiniz, Majesteleri."

Bu kez sandalyemi tamamen geriye çekerek ve tamamen gitmeye niyetlenerek ayağa kalktım. "Gözümüzün önünde olanları görecektir cesaretimiz yoktu," diye hitap ettim onlara, "önümüzde neler olduğunu göremedik ve bunlar, beyler, bunlar sonuçları. Ben bunlara katlanmayacağım. Halkım bunlara katlanmayacak. Ya bunu sağlayacaksınız ya da kendiniz acı çekeceksiniz."

Ben çıkarken bütün adamlar hep bir ağızdan bana baktı ve hiçbiri tek kelime etmedi.

BÖLÜM 5 - NATHON

W Çocukken, öldüğüme inandığım bir zaman vardı. Yıllar sonra bile kendimi hâlâ hayatta olup merak ederken buluyordum. Beni bu dünyaya bağlayabilecek, beni aslında hala hayatta olduğuma ikna edebilecek her türlü tehlikeyi, duyguyu, acıyı ya da bu dünyanın bir parçasını arardım.

O duyguyu çok iyi hatırlıyorum.

İşte buradaydı, vücudumun her zerresine geri dönüyordu, burada olmamanın, ağır bir yük göğsümü ezerken uzaklara doğru süzülmenin o belirgin hissi. Sanki yeniden ölüyordum ama . Burada, taht odasıdaydım ve babama gizlemediğim bir şokla bakıyordum.

Loria konuşmuyordu. Sadece ona bakıyor, gözlerini sertçe ve ısrarla kırıştıırıyordu, sanki bu durumlardan birinde gözlerini açtığında halüsinasyon gördüğünü, rüya gördüğünü ya da her şeyi hayal ettiğini anlamayı umuyormuş gibi.

Sarlan elinin tersiyle onun yüzünü okşamak için uzandı. Ondan böyle bir şefkat görmek tuhaftı. Mide bulandırıcıydı.

Sessiz kalmam gerektiğini biliyordum ama ona böyle bir emir verdikten sonra bu sahte yumuşaklık izlemek dayanılacak gibi değildi.

Onlara doğru bir adım attım.

"Kralı öldürmesini mi istiyorsun? Tamamen kaybettin mi -"

Loria'nın çenesini düşürdü ve bir saniye içinde aynı eliyle, ben ona tam olarak ulaşmadan beni yere itti.

Sırtım siyah mermere çarparken üzerimde belirdi. "Kendini bu kadar kolay mı unuttun?"

Omzunun üzerinden baktığımda Loria'nın bana baktığını gördüm. Zihninde dönen düşünceleri neredeyse görebiliyordum, durumu anlamaya çalışıyor, ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Gittikçe yaklaşıyordu.

"Sarlan." Annemiz bana aldırmadan ona doğru yürüdü. "Elimizdeki konuya geri dönmeliyiz."

Müdahalesinin beni kurtarmak için bir yol olduğuna kendimi ikna etmek cazip geliyordu ama daha iyisini biliyordum. Bunu sadece bir dikkat dağıtma, bir rahatsızlık olarak görüyordu.

"Evet." Sarlan'ın bakışları beni delip geçti. "Bu sefer kesintisiz."

Bir süre üzerimde gezindikten sonra arkasını döndü. Fikrini değiştiremeden ayağa fırladım. Ayağa kalkarken kalça kemiğimin zonkladığını hissedebiliyordum ama bunun pek bir önemi yoktu.

Ne de olsa geçmişte çok daha kötü yaralanmalar geçirmiştım.

Hâlâ yerinde donmuş bir şekilde duran ve bana bakan Loria'ya döndü. Yüzündeki ifadesi konuşmak istediğini gösteriyordu ama

daha iyi düşündü. Dudakları gerildi. Yumrukları iki yanında sıkıca kenetlenmişti.

"Nerede kalmıştık?" Sarlan başını eğerek onu değerlendirdi.

Cevap vermedi. Bunun için onu suçlamadım.

Annemizin acı sesi sessizliği doldurdu. "Kralınız size hitap ettiğinde konuşmalısınız."

"Ben... Ben anlamıyorum," diye konuştu Loria sonunda.

"Kral Elion ve Kraliçe Celise öldü. Böyle bir trajedi.... Dartlar için söylenir," diye kıkırdadı Sarlan.

"Onlar... diyorlar?" Loria sordu.

Ona bir bakış attım. Ne yapıyordu?

Gerçi uygunsuz bir zamanda ağzını açtığı için onu kınamak zordu, bunu az önce de yaptığımı düşünürsek.

Sarlan gözlerini kıstı. "Eğer benim bu işle bir ilgim olduğunu ima ediyorsanız, yanılıyorsunuz."

"Az önce... benden Kralı öldürmemi istedin." Kafası karışmış görünüyordu.

Onu kınayın, hayır, ama yeni keşfettiği açık sözlülüğü tehlikeliydi. Konuşmayı kesmesi gerekiyordu.

"Evet, yakında Kral olacak Eliel. Elion hüküm sürerken böyle bir şey yapacak kadar aptal olamazdım."

"O halde onlara saldırmayı planlıyordunuz?" Loria'nın sesi sessizdi.

"Saldırmak mı?" Sarlan'ın sert kahkahası havada uçuştı. "Hayır. Vasara'nın orduları güçlü, savaşçıları çok iyi eğitilmiş. Onları sahada yenebileceğimizin garantisi yok."

Neden onun sorularıyla eğleniyordu? Bırakın Loria'nın kendisiyle ya da ona meydan okumasına izin vermeyi, normalde onunla konuşmazdı.

Farkına vardım. Keskin bir anlayış acısı içimi parçaladı.

"Ama şimdi," diye devam etti Sarlan, "genç, deneyimsiz ve söylentilere inanılacak olursa kibirli bir Kralla... şimdi bizim şansımız."

Loria hafifçe titriyordu, korkudan mı yoksa öfkeden mi, .

Vasara'nın aslında Beşli'nin en küçüğü olduğunu biliyor muydun?" Sarlan onun sorusunu duymazdan geldi.

Loria bir an sessiz kaldı, sonra aniden, sanki annemizin önceki talimatını hatırlamış gibi, ağzından kaçırdı. "Evet. Biliyorum. Biliyordum."

"En az kaynağa sahip olan ülke. Kraliyet Ailesi var olan en genç ailelerden biri ama yine de... Vasara güce, ve zenginliğe sahip." Sarlan önümüzde volta atmaya başladı. "Bizden alıyor ve ödülleri topluyor."

"Krallıklar... barış içinde yaşıyor," diye itiraz etti Loria.

Sarlan güldü, gerçekten eğlenmişti. "Barış mı? Barış, öyle mi? Bu barış sadece gerçekleşmeyi bekleyen bir savaş. Böyle düşünen tek kişi ben değilim. Vasara'nın hükümdarlığından hoşnut olmayan tek Krallık biz değiliz."

Farklı bölgelere karıştığım ve her bir Krallıkta dolaşan söylentileri dinlediğim süre boyunca, Kraliyet hanelerinin her biri hakkında şikâyetler, hoşnutsuzluklar ve hayal kırıklığı homurtuları duymuştum. Ancak bunların, başkalarının kurallarına ve yasalarına tabi olanlar için normal olan, beklenen miktardan daha fazla olduğuna karar vermemiştim.

Biliyor olmalıydım. Eğer halk arasında Krallıklara yayılacak kadar güçlü bir hoşnutsuzluk olsaydı

Savaş.

O zamanlar gerçek anlamda halk değil, soylular, seçkinler, güçlüler, hoşnutsuz olanlar onlardı.

Loria sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "İnsanlar hoşnutsuz görünmüyor. Düşündüm ki-"

Sarlan uyarıcı bir bakışla onun sözünü kesti. "Audra'nın hak ettiğini almak için bu bizim şansımız. Eliel, Elion'un tek meşru varisi. Onun ölümü Vasara'yı tam bir kargaşaya sürükler, o olmadan Krallık kralsız kalır... yönsüz kalır. Boş bir tahtı ele geçirmek, dolu tahtı ele geçirmekten çok daha kolaydır."

"Ama Elias-" diye başladı Loria.

"Sarhoş bir rezil. Bizim için bir pervanenin ateşe düşmesi kadar büyük bir tehdit oluşturuyor. Müdahale ederse yanan o olacak."

"Ben... Ben yapamam... Nasıl yapacağımı bilmiyorum... Hiç yapmadım." Gerçek şimdi Loria'yı yutuyordu.

O verdi Ben a çaresiz Bak, bir o yalvardı için
Benim müdahalem, "*Neden sen yapamıyorsun?*" diyen bir
müdahale. *Neden yapamıyorsun?* Ama ve Cevap vardı
vurulmuş Ben Zaten, affetmeden olarak

Öldürmek için hazırlanmış keskin bir bıçak. Loria bir piyundu, tahtadaki kurbanlık bir taş. Sarlan sorgulanmadan, gaspçı damgası yemeden tahtı kendisi alamazdı. Loria'yı etkileyemezdi.

ya da doğrudan Vasara'dan yönetmek.

Ama Loria... Loria hepimizin yapamadığı bir şeyi yapabilirdi.

"Öldürüleceğim, ben-" Loria kekeledi.

"Öldürülmeyeceksin. Onun karısı olacaksın." Sonunda gerçek niyetini açıklayan Sarlan'ın sesinin şiddeti arttı.

Loria buz gibi soğuk suya batırılmış gibi görünüyordu. Genç bir kadın gibi değil, dehşete düşmüş küçük bir kız gibi görünüyordu.

"Hayır... hayır... ben," bir adım geri çekildi. Sarlan aralarındaki mesafeyi kapatmak için adımlarını hızlandırdı, formunun gölgesi onu yutuyordu.

"Bu bir rica değil. Bunu yapacaksın. Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın." Şimdi bana bakmak için döndü. "Ve sen... sen de onunla gideceksin."

"Benim de onunla evlenmemi mi istiyorsun?" diye sordum. Bu bir hataydı.

Bana attığı rahatsız edici sırıtış da bunu doğruluyordu. "Bu bugün üçüncü kez oluyor, Nathon."

Daha önce bir günde üç 'hata' yapıp yapmadığımı hatırlamak için zorlandım. Yapmıştım, diye düşündüm. O günleri, o cezaları atlatmıştım.

Onları yeniden yaşamaya hevesli ama nedense zaman zaman bu tür "hatalar" yapmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Bu toplantı bittikten sonra onlar için bazı sonuçlar doğacaktı.

"I -" Konuşmaya çalıştım.

"Sessiz olacaksın." Annem bana tiksintiyle baktı. Dudaklarımı birbirine bastırıp sıkıca kapattım. Ona karşı duyduğum küçümsemeyi yüzümden saklamayı uzun zamandır öğrenmiştim.

"Loria'ya Vasara'ya kadar eşlik edeceksin, Kur Sezonu'nda ona eşlik edeceksin," diye açıkladı Sarlan.

"Daha aylar var, değil mi?" Bu kez yüzleşmek yerine daha pasif görünmek için çaba sarf ettim.

"Görünen o ki Vasara, varis eksikliğinin kendileri için yaratmaya devam ettiği kırılganlığın farkında ve durumu düzeltmeye çalışıyor.

mümkün olduğunca çabuk. Elbette," - Loria'ya bakmak için döndü, yüzündeki bir tutam saç almak için uzandı - "yeterince yakın olmayacak."

İhtiyatlı bir ton takınmaya devam ettim. "Adaylara genellikle Krallığın muhafızlarından ya da ordusundan eşlik etmez mi?"

"Öyle... ama o sen
olacaksın." "Neden?"

Loria sordu.

Sarlan bir an düşündü, "Çünkü siz Sezon faaliyetlerine katılırken, Nathon da bize bilgi sağlıyor olacak. Şüphe uyandırmadan ikisini birden yapman mümkün değil. Bir muhafız bunu yapabilir, evet, ama Nathon'un... *itibarı*, gereksiz soruları davet etmeden Saray duvarlarının dışında daha fazla zaman geçirmesine izin verecektir."

Sarlan bana baktı, bakışlarında soğuk bir yılan parıltısı süzülüyordu. Tepki vermedim.

"Ama ya Kral yapmazsa -" Loria yalvardı.

". Onun seni seçmesini sağlamalısın," dedi Sarlan bakışlarını ona indirerek. "Eğer yapmazsan, hiç ama hiç hoşnut olmam. Anlıyor musun?"

Loria'nın yumrukları şimdi daha da sıkılıydı, tırnakları muhtemelen avuçlarını kesecek kadar sert bir şekilde avuçlarına batıyordu.

"Onun varisini taşıdığın zaman, ancak o zaman onu öldüreceksin. Ya da bunu senin için yapmasını sağlayacaksın." Bakışlarını Loria'dan ayırmadan beni işaret etti. "Nasıl yapılacağı umurumda değil, bıçakla, zehirle, boğ, bunun bir önemi yok. Suçun başkasının ayaklarına atılmasını sağlayabiliriz. Sonrasında, gerçek Kraliçe sen olacaksın,

doğmamış çocuğunu barındırıyorsa, kimse bize meydan okuyamaz." Sarlan'ın sesi kendinden memnun gibiydi.

Kendisinden sadece Sezonu kazanıp Kralı öldürmesinin değil, aynı onun çocuğunu doğurmasının beklendiğini anlayan Loria'nın göz kapakları, gözyaşlarını tutabilmek için çırpındı.

Onlara doğru bir adım attım. Annem bana doğru ters ters bakarak öyle yüksek sesle homurdandı ki, Sarlan omzunun üzerinden baktı. Bakışlarındaki tehdit beni olduğum yerde sabitledi.

Kendi iyiliğim için , onun iyiliği için durdum.

"Lütfen... lütfen," diye yalvardı Loria. Sonuçsuzca, biliyor olmalıydı. Ya da belki de . Belki de bir yanı onun iyi doğasına hitap edebileceğine inanıyordu.

Var olmadığını bildiğim bir doğa.

Parlak altın rengi gözlerinin kenarında yaşlar birikmişti. Güneşin göllere benziyorlardı, parıldayan ışıkla dalgalanıyorlardı.

"Yeter," dedi Sarlan'ın sesi onun iniltilerini keserek. "Sen için doğdun. Sana kimi söylersem onu öldürecek, onunla yatacak ve onunla konuşacaksın."

Farkında olmadan nefesim hızlanmaya başlamıştı. Loria'yı böyle görmek acı vericiydi. Bunca yıldır onu bu durumdan kurtarmayı, uzak tutmayı ummuştum. Umutlarımın kaprisli bir hayalden başka bir şey olmadığını düşünmek beni çileden çıkarıyordu.

Ona temkinli bir şekilde yaklaştım. "Başka bir yolu olmalı." Loria'nın bakışları şaşkınlıkla yüzüme doğru kaydı.

Sarlan bana döndü. "Bu emri yerine getirmen için seni göndermeyi düşünmüştüm ama sonuncusunun sonuçlarından sonra risk almak istemiyorum," dedi Sarlan açık bir hayal kırıklığıyla.

Nefesimi tuttum.

Sonuncusunun sonuçları.

Silus o zaman öğrenmişti.

"Ayrıca, onun ölümü yeterli değil, iktidar için meşru bir iddiaya ihtiyacımız var," diye açıklamasını tamamladı Sarlan.

Öne doğru bir adım attım. "Bu aynı zamanda bir risk. Büyük bir risk."

"Emirlerimi sorgulamak sana düşmez," dedi Sarlan bana doğru bir adım atarak.

"Sonunda ölebilir," diyerek Loria'nın bulunduğu yönü işaret ettim.

"Bunun olmasına izin vermeyeceksin. Gerekirse öleceksin, ama anahtar o, eğer o ölür ve sen yaşarsan... o zaman bunun acısını çekeceksin."

Başım geriye gitti. Kolum düştü.

"Yedi gece gidiyorsunuz," diye ekledi annemiz.

Onun orada olduğunu unutup duruyordum. Sadece babamızın sesini yükseltmek için varlığını belli eden sessiz bir heykel gibiydi.

Loria konuşmadı. Ben de konuşmadım. Söyleyecek, ekleyecek hiçbir şeyimiz yokmuş gibi görünüyordu. Babamın ya da annemin yaptıkları karşısında artık şoke olamayacağıma inanıyordum, ama her nasılsa onlar her zaman beni şaşkına bir yolunu buluyorlardı.

"Git Loria. Strella'yı bul. Kıyafetlerinizi ve yolculuk için ihtiyaç duyacağınız şeyleri hazırlayacak. Bunu düzeltmesi gerekecek." Annemiz bir elini Loria'nın vücudunda gezdirerek kızını tiksintiyle inceledi.

Loria önce kendine, sonra annemize, sonra da bana . Onu daha önce hiç bu kadar kırılmış, harap olmuş görmemiştim.

Sarlan konuştuğunda bakışları hâlâ üzerimdeydi. "Loria'yı terk et.

Nathon, beni takip et."

Birbirimize ters ters baktığımız birkaç dakikanın ardından Loria bakışlarını benden ayırdı ve çıkışa doğru yürüdü. Muhafızlar ağır kapıları arkasından kapattı.

"Gel," dedi Sarlan, onu takip edip etmediğimi kontrol etmeden tahtın arkasındaki alternatif bir çıkışa doğru yürüdü.

ihtiyacı yoktu. Başka seçeneğim olmadığını biliyordum.

Takip ederken kalbim, kalçamdaki kemere bağlı hançerlerin hafifçe titremesine neden olacak kadar sert çarpıyordu. Bunca zaman sonra bile, Sarlan'ın hareketleri beni hâlâ tedirgin ediyordu.

Yürümeye devam ettik. Sarlan bir kez bile durmadı ya da yüzünü bana dönmedi. Artık nereye gittiğimizi biliyordum.

Erebask çukurlarına çıktık, şu anda boş olan geniş, merkezi, dairesel alanda geziniyorduk. Normalde burası Erebaskların eğitildiği, savaş yeteneklerini ve yıldırımlarının izdüşümünü test etmek için çıkarıldıkları yerdi. Etrafımızda, farklı Erebaskların dinlendiği ve yaşadığı büyük kemerli girişleri olan koyu renkli taş duvarlar yükseliyordu.

Arenanın ortasında olduğum yerde sabit bir şekilde durdum. Sarlan hareketsizliğimi fark etme zahmetine girmedi. Alanın köşesinde duran ve önceki seanslardan kalan kalıntıları temizleyen bir adama doğru yürüdü. Babam ona yaklaşırken derin bir şekilde eğildi. Aralarındaki sessiz konuşma benim tarafımdan duyulmuyordu. Konuşmalarını bitirdikten sonra adam merkezi alandan ayrıldı ve Erebasks'ın inlerine giden dar geçide doğru çekildi.

Sarlan bana doğru yürüdü, siyah pantolonu üzerinde durduğumuz kumu gıdıklıyordu. "Kendini asil mi sanıyorsun?"

Kaşlarım çatıldı, soru karşısında kafam karıştı. Kesinlikle böyle düşünmemiştim.

İfadesine cevap vermeye değip değmeyeceğini düşündüm ama sessiz kaldım. Bunun olacağını biliyordum. Fikrimi dile getirmenin bedeli her zaman...

"Silus bu sabah beni görmeye geldi."

İstemedenden bir kahkaha attım ve dudaklarımı yaladım. "Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"İnkâr etmiyorsunuz o zaman." Sarlan'ın sesi tedirgindi. "Bunu yapmanın bir anlamı var mı?"

Babam çenesini kaldırdı ve öfkeyle bana baktı. "Arton sana ne söyledi?"

Derin bir nefes aldım. Silus'un kaçanların her birinden bilgi alabildiğim gerçeğini eninde sonunda ortaya çıkaracağını biliyordum. İşinde iyiydi, neredeyse benim kadar iyiydi. Ama yine de bu bilginin ne olduğuna dair ayrıntıları paylaşmaya niyetim yoktu. Çok ilgi çekiciydi. Çok şüpheli.

Ellerimi birbirine kenetleyerek sessizce Sarlan'ın sorusuna cevap vermeyeceğimi belirttim. Parmağındaki bir yüzükle oynadı ve bana yaklaştı.

"Sen her zaman bencil bir çocuk oldun, Nathon." Alay ettim.

"Gerçek bu. Sen bencil bir çocuktun ve şimdi de bencil bir adamsın. Sadece kendini düşünüyorsun. Sadece kendin için en iyi olanı yapıyorsun. Duygularının seni yönlendirmesine izin vermiyorsun. Başkalarına zarar verirken çok az suçluluk ya da pişmanlık hissediyorsun. Bunu gördüm. Doğrusu Loria'nın da senin gibi olmasını isterdim. İşimizi çok daha kolaylaştırırdı."

Görevimiz mi?

Beni aşığlamak mı yoksa iltifat etmek mi istediğinden tam olarak emin değildim. Her iki durumda da, birbirimize benzediğimizi ima etmesi içimi tiksintiyle burktu.

Yüzümdeki gerginliği fark etmiş olmalı ki devam etti. "Çok fazla insan duygularının, neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair inançlarının kendilerini yönlendirmesine izin veriyor. Böyle bir şey yok. Bizim dünyamızda böyle bir çizgi yok.... ama sende yok. Yapılması gerekeni yapıyorsunuz, duygusal değilsiniz. Bunlar bir insanı hayatta tutan özelliklerdir. Bunlar insanı güçlü kılan özelliklerdir. Pratikliğiniz bir silahtır, bir araçtır. Ona ihtiyacın olacak ve sana söylediğimde sorgusuz sualsiz ." Bir an durakladı. "Bunu unuttun mu?"

"Hayır," diye inledim, nefretimi zar zor dizginleyebiliyordum.

"Senden zorla bilgi almaya çalışırdım ama" - beni bir aşağı bir yukarı süzdü - "bunun başarısız olacağını düşünüyorum. Çok iyi eğitilmişsiniz."

Elini salladı. Bir anda bedenlerimiz, zincirlerle bize doğru çekilen devasa yaratık tarafından gölgede bırakıldı.

Kazal.

Kazal'a doğru yürümek için hamle yaptım ama babam kılıcını boynuma doğru uzatarak beni anında durdurdu.

Alay ettim. Korku Sarlan'ın en sevdiği araçtı. Soğuk çeliğin öpücüğünün insanı gerçekte yapabileceğinden daha fazla hasta edebileceğini biliyordu.

Ama ben öyle biri değildim.

Onun gözleriyle karşılaştım. "Bir ceset Loria'yı Vasara'ya getiremez."

Sessizdi. Beni korkutmak istedi. Başkalarını korkutmak için. İnsanların kılıcı sallayan kişiye nasıl güç verdiğini biliyordu.

Gerçek korkaklar, elleri kabzanın etrafında olanlardı.

Sanırım buna ben de dahilim.

Sarlan konuştu, "Doğanız benim için çok faydalı. Ama bu sizi cezalandırmayı zorlaştırıyor. Sizi düşmanlarımızın tehdit ve manipölasyonlarına karşı savunmasız kılan aynı şey, sizi hizaya getirmeyi yorucu bir görev haline getiriyor."

Kılıcı biraz çevirdi, boğazıma karşı serindi. Acı vaadiyle neredeyse yatıştırıcıydı.

"Bana itaatsizlik ettiğinizde nelerin tehlikede olduğunu hatırlatmaya ihtiyacınız var.

Cildinizdeki yara izlerinin yeterli olmadığı açık."

Kazal bana bakıyordu, zincirlerine karşı mücadele ediyordu, şimdi onu tutan birden fazla adam vardı. Bu zincirler onun yeteneklerini ve gücünü zayıflatmak için tasarlanmıştı. Büyüyle aşılarmışlardı ve büyücölük dünyamızda onlarca yıldır yasaklanmış olsa da, Erebaslar gibi yaratıklar ve onları kontrol edebilen cihazlar, büyücü yaratıkların uysal kalmasını sağlamak için hala her Krallığın emrindeydi.

Kazal'ı sahiplendiğimde, zincirleri ondan çıkarmıştım. Onu çaresizlik ve tutsaklık hissinden kurtarmayı ummuştum.

Ama şimdi her tarafı onlarla kaplıydı.

"Buraya yaptığın gece ziyaretlerini duydum," dedi Sarlan bana alaycı bir gülümsemeye. "Bu canavara olan bağlılığınızı duydum. Ne kadar dokunaklı. Ne kadar... faydalı."

Kalbim Şimdi daha sert çarpıyor, Kazal'ın kanatları gibi çılgınca çırpınıyordu.

"Yapma," dedim.

"Sana ne söyledi?"

Bakışlarım Kazal ve Sarlan arasında gidip geliyordu. Uzun zamandır ilk kez ne yapacağımdan, hangi yolu emin değildim.

"Düşündüğüm gibi," dedi Sarlan'ın sesi neredeyse memnun olmuş gibiydi. Kazal'ın etrafını saran adamlara doğru başını salladı.

İçlerinden biri zincirleri diğerine verdi ve elinde bir baltayla döndü. Zincirlerle aynı altın metalden yapılmıştı ve üzeri rünlerle kaplıydı. Kazal'a doğru sürüklerken keskin kenarı kum üzerinde bir çizgi oluşturdu.

"Hayır!" Sarlan'a yalvarırken kendi sesime inanamıyordum. Bağırışlarım boğuk ve çaresiz geliyordu. Kulaklarıma yabancı gelen bir sestti. Çocukken çıkardığım ses.

Uzun zamandır öyle biri değildim.

Sarlan bundan zevk alıyordu. "İzle ve hatırla."

Adam Kazal'a yaklaştı, baltayı hissedenden Kazal ığlık atmaya, dönmeye ve kendini kurtarmaya çalışmaya başladı. Zincirler onu zayıflattığı için bu imkânsızdı.

"Bu eklenti işe yaramaz. Erebaslar silahlarımızdan başka bir şey değildir. Biri kolayca bir başkasıyla değıştirilebilir." Sarlan etrafımızdaki mağaralara doğru eliyle işaret ederek elimizdeki Erebasların sayısını gösterdi.

"Kazal-"

Kaşlarını kaldırdı. "*Kazal*, mi?"

Çoğu binici Erebaş'larına hiç isim vermedi. Yaratıkları yoldaşlarımızdan ziyade eşyalarımız olarak görmemiz için aktif olarak teşvik edildik.

Kolumu kavradı. "Öğrenmelisin. Bu sana öğretecek."

Adamlarla yüzleştirdi. "Sanırım dört kez, üç hata için ve... bu bilgi saklama örneği için."

Bana baktı ve sırtarak bıçağını düşürdü.

Kazal'a doğru koştum ama başından beri arkamızda oldukları belli olan diğer altı adam kollarımdan tutup beni yere itti. Normalde saniyeler içinde onlardan kurtulabilirdim. Ama Sarlan'ın kılıcı boynuma geri döndü.

Kazal'ın bakışları korku doluydu. Onu daha önce hiç korkmuş görmemiştim. Korkusunun gözlerime yansıdığını görebilmesini umuyordum. Bunu benim istemediğimi, ona asla zarar vermeyeceğimi bilmesini umuyordum. Bu asil yaratığın bir dayaktan kurtulması için sayısız dayığı, kırbacı ya da yumruğu göze alabileceğimi.

Baltayı tutan adam hiçbir uyarıda bulunmadan, hiç tereddüt etmeden baltayı başının üzerine kaldırdı ve savurarak Kazal'ın sağ kanadının etine sapladı.

Boğazından çıkan acı dolu hırıltı o kadar yüksekti ki, etrafımızda bir kum çağılayanının dönmesine neden oldu. Ağzıma, gözlerime girdi.

Tekrar.

Kazal'ın koyu mavi kanı kanadının altında birikerek aşağıdaki kuma battı. Feryatları her saniye daha da yükseliyordu. Zincirlerini tutan adamlar endişeli görünüyordu, gözlerinde bir soruyla Krallarına doğru döndüler.

Sarlan orada durmuş, sırtıyor, keskin bir dikkatle beni inceliyordu.

Üçüncü kez, sonra dördüncü kez, kemiği çatırdattı.

Babama ters ters baktım. Etrafımızda hızla akan kum yüzümü, boynumu ve gözlerimi tırmalıyordu ama onları kapatmadım. Kazal'ın kükremesi en yüksek şiddetine ulaştı, gözlerinin içinde mavi şimşekler çakıyor, atmosfere yakıcı bir ısı yayıyordu.

Zincirlerini çekiştiren adamların her birine bakmak için döndüm. Yüzlerini inceledim, ezberledim. Korkup korkmadıkları umurumda değildi. Emirlerle uyup uymadıkları umurumda değildi. Erkek olup olmadıkları umurumda değildi.

Bir gün bunun bedelini ödeyeceklerinden emin olacaktım. Dört katını.

Kazal güçsüz bir şekilde kumların üzerine çöktü. Göğsümün içini yırtan bir yorgunlukla bana baktı.

Sarlan adamlarına bir kez daha işaret , onlar da kanlar içindeki Kazal'ı mağaralara doğru sürüklediler. Arkamdaki adamlar sanki yapabileceklerimden korkmuşlar gibi ellerini gevşetip aceleyle geri çekildiler.

Korkmakta haklıydılar. Onlar gölgeye çekilmeden önce ben de yüzlerini inceledim.

Dizginlenemez bir öfkeyle kaynayan Sarlan'a döndüm. O konuşana kadar saniyeler geçti.

"Bana böyle bakıyorsun, sanki masum olduğumu iddia edebilirmişsin gibi." Sarlan bıçağı boynumdan çekip kınına geri koydu. "Ama ben senin ne olduğumu biliyorum. Hayatının yirmi dört yılında yaptığın şeyleri biliyorum. Sen, bizzat Nathon, benden yapmamı istediğin şeyler. Gelecekte neler yapacağını bir düşün."

Ona bu istismarların nedenini hatırlatmaktan kaçındım.

"Loria bunun yarısını bile bilmiyor, değil mi?" Gülümsedi. "Eminim bu tür bilgileri kendime saklamamı tercih edersiniz."

Loria benden nefret ederdi. Bunu zaten biliyordum. Ama yine de bana bakabiliyor, isteksizce de olsa benimle sohbet edebiliyordu.

Ancak Sarlan'ın şu anda onunla paylaşmakla tehdit ettiği yarısını bilseydi, bana bir daha asla tek kelime etmeyeceğinden emindim.

"Ona eşlik etmemi istediğinizi düşünürsek, bunun pek de sizin olmayacağını söyleyebilirim." Ona sahte bir gülümseme verdim.

"Şimdilik," diye omuz silkti Sarlan. "Ama bilginin harika yanı da , değil mi? Ona sahip olduğunuz sürece, her zaman bir silah olacaktır. Kılıçlar ve oklar zamanla bozulabilir ya da körelebilir. Kaybolabilirler ve büyücülük bir hiç haline gelebilir... ama bilgi? Bilgi ölmez, biri onu elinde tuttuğu sürece ölmez ve her zaman paylaşılabilceği bir başkası varken de ölmez."

"Ona sahip olan kişiyle birlikte ölmediği sürece." Doğrudan gözlerinin içine baktım.

"Ne yazık ki senin gerçek doğanın farkında olan tek kişi ben değilim."

Annem de farkındaydı, babamın asker ve casuslardan oluşan birliğini oluşturan diğer "*silahlar*" da. Loria'nın habersiz kalması gerçekten şaşırtıcıydı.

"Senin... diğer gece aktivitelerini nasıl onaylamadığımı biliyorsun." Güldü ve başını salladı. "İşime yarayacakları günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Bir suçlu olarak ünün bizim işimize . Vasara'da olup bitenler hakkında muhbirimize bilgi aktaracaksın. Seninle gece Solar Inn'de buluşacaklar. Sana yaklaşacaklar."

"O zaman altına ihtiyacım olacak. *Suç işlemeye* devam etmek için..." Soğuk bir şekilde gülümsedim ve o altını kullanabileceğim diğer tüm yolları planladım.

'İtibarım' bu tür yerlerde geçirdiğim zamanın ürünüydü. Artık, diğer şeylerin yanı sıra, iğrenç bir eğlence düşkünü olarak damgalanmıştım.

Aradığım eğlence bu değildi. Bunu hiç umursamadım. Gürültüydü. Kendilerini, arzularını, hayatlarını kaybetmiş insanların yaygaracı çaresizliği.

Nereye gidersem gideyim tanınıyordum. İnsanlar beni bir hayvan gibi izliyordu, sanki dişlerimle boğazlarını bekliyorlardı. Ama gecenin karanlığında, sefahatin ve sarhoşluğun gölgesinde insanların bakışları yumuşuyordu. Kendimi bir canavar gibi değil de bir insan gibi hissettiğim tek andı.

Yine de güneş her zaman doğar, gerçeği de beraberinde ufka taşırdı. Ben bir canavardım. Yıllardır öyleydim.

Şöhretimin bu unsuru, adımı taşıyan fısıltıların en kötüsü sayılmazdı. Ancak Sarlan'ın kendisinin de inandığı tek şey buydu.

Gerisini biliyordu.

Sadece dünya onun hakkındaki gerçeği bilmiyordu.

Çoğu zalimlikte olduğu gibi onunki de dört duvar, barikat ve kilitli kapılar ardında yaşıyordu. Orada güvendeydi. Dünyayla yüzleşecek cesarete sahip değildi.

Birkaç dakika süren sessizlikten sonra Sarlan elini bir kovma hareketi olarak salladı. "Erebask'ın uçuşu bir süre sorun olacak. Oraya atla gideceksiniz," diye ekledi.

Yanağımı ısıırken kan tadı alabiliyordum. "Kazal'ın yaralarını tedavi etmesi için birini gönderin."

"Böyle bir şey yapmayacağım," diye sesini yükseltti Sarlan, "*Kazal*'ın iyileşecek, yaralarını tedavi etmesi için birini gönderdiğimi hiç hatırlamıyorum. O zaman neden köle bir yaratığa böyle bir lüks tanıyayım?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama Sarlan devam etti: "Bir daha bana itaatsizlik edersen Erebasb'ının bir daha uçmamasını sağlarım. Anladın mı?"

Cevap vermedim.

"Anladın mı?"

"Oh, çok iyi anlıyorum," diye tükürdüm.

"Güzel," diye gülümsedi. "Bu Kazal senin için daha fazla motivasyon olacak.

Bu görevi yerine getirirsen Erebasb'ın yaşar. Başarısız olursanız Erebasb'ınız ölür."

Nefes alışım düzensizdi, göğsümün içinde ve dışında kekeliyordu.

"Eğer başarısız olursak ve onu öldürürsen," dedim sonunda, "beni de öldürdüğünden emin olsan iyi edersin, çünkü senin boğazını kesmeden rahat etmeyeceğim."

Sarlan'ın ifadesi boştu, okunamıyordu. Bana vuracağına ikna olmuşum. Belki de bir parçam bana vurmasını, beni bir süreliğine o gafletin içine göndermesini istiyordu.

Ama yapmadı, onun yerine güldü. "O mu?"

Başını eğdi, soğuk bir merakla bana baktı. Bu öyle bir bakıştı ki, kemiklerinizi sızlatıyor, sizi kıvrandırırıyordu. Soğuk ve delici bir yağmur damlasının boynunuzdan aşağı kayması gibi. Orada olmamalıydı. Bir şekilde yanlıştı.

Cevap vermedim ama başka tarafa da bakmadım. Sarlan sırtıttı ve çıkışa doğru yürüdü, Kazal'ın lacivert kanı bana doğru uzanırken

Ayaklar.

O gittikten sonra hiç tereddüt etmeden Kazal'ın çukuruna doğru koştum.

Artık bilinci yerinde değildi, yere yığılmıştı, gözleri kapalıydı, göğsü nefes alma çabasıyla inip kalkıyordu.

Ben içeri girdiğimde içerde bulunan bir Bekçi doğruldu.

"Ekselansları, biz-" Kazal ile benim aramda bakıştı, bakışlarında acı dolu bir ifade vardı.

Anlamak için başımı sallayarak elimi kaldırdım.

Kümese girdim ve Kazal'ın yanına çömeldim, ona dokunmak için uzandım ama yaralarını kötüleştirebileceğim endişesiyle geri çekildim. İçimi çektim ve yavaş yavaş tekrar ayağa kalktım.

"Ne kadar ?" Ben sordum.

Bekçi'nin kaşları birbirine çatıldı. Soru karşısında irkilmişti. "Hayır... en azından... bir ay için, Majesteleri, büyük olasılıkla iki."

İki ay.

Alnımı ovuşturdum, başımı salladım ve iyileşmesi bu kadar zaman alan ya da daha uzun süren yaralarımı hatırladım.

Onların acısı sudaki bir yansıma gibi uzaktı, ama hala hayal meyal hatırlayabildiğim bir şeydi. Kazal'ın da şimdi benzer bir şekilde acı çektiğini düşünmek...

"Majesteleri, ona elimizden geldiğince iyi bakacağız. O... o güçlüdür." Bekçi gülümsedi.

"Acı ne kadar güçlü olduğunuzu umursamaz," dedim ona.

Geride, gölgelerin arasında durdum. Gardiyan birkaç saniyede bir bana garip bakışlar atıyordu.

"Bu silahlara neden sahipsiniz?" Ben sordum. Lanetli prangaların var olduğunu biliyordum, ama silahlar, o balta, uzun zamandır

yok edildi. Onlar da yasaklandı.

Bekçi'nin kirpikleri titredi. Gözlerimi kaçırarak yere baktı. Bu da Sarlan'ın emriyle tutuldukları anlamına geliyordu. "Kaç tane var?" diye sordum.

"Ben... gerçekten bilmiyorum, Majesteleri." Kaşlarımı çattım. Bu pek olası görünmüyordu.

Bekçi bakışlarını bana doğru kaldırdı ama yüz ifademi fark edince aceleyle yere geri çevirdi.

"Yirmi mi?" Ben sordum.

Sessizlik.

"Elli mi?"

Sessizlik.

"Bir ...yüz?" Kelimeleri uzatarak söyledim. Sessizlik.

"Yüzden fazla mı?"

Bekçi'nin nefes alış veriş i . "Bir cephaneliğe yetecek kadar var," dedim kendi kendime. Bekçi bana karşı çıkmadı.

"Onları sahada yenebileceğimizin hiçbir garantisi yok." Sarlan, emrinde bu cihazlardan oluşan bir cephanelik olduğunu açıklamıştı.

Bu beni şaşırtmadı. Sarlan kendi çocuklarını kullanabilecekken kılıcını kaldırmazdı. Çünkü inkâr edilemeyecek bir şeyi biliyordu. Yeni Kral'ın kaçamayacağı şeyi.

Bir gülümsemenin bir kılıçtan daha keskin kesebileceğini. Kelimelerin zehirden daha hızlı yozlaştırabileceğini.

Ve insanların en tehlikeli silahlar .

BÖLÜM 6 - HESTAN

"Onun bir Banshee olduğunu duydum."
"Onunla birlikte olan her erkeğin, ona karşı doyumsuz bir arzuyla lanetlendiğini duydum."

"Barlan onunla birlikte olduğunu söylememiş miydi?" "Barlan bir sürü saçmalık söylüyor."

"Sen de öyle Kaspian."

"En azından ben bu saçmalığa kanmıyorum. Banshee'ler artık yok."

"Bazılarının yaptığını duydum. Cliffbanks'e gitmişler," dedi Purcell.

"Orada kimse yaşayamaz," diye araya girdi Zain.

"Belki Banshee'ler yapabilir."

Kaspian, "Banshee diye bir şey yoktur," diye ısrar etti.

"Onların hayaletlerinin ölümlü insanlara musallat olduğunu duydum."

"Oldukça fazla şey duyuyorsunuz." Kamp ateşine yaklaşan birliğimin üyelerinin sözünü kestim. Varlığımdan ürkerek mızraklarına sarıldılar ve kılıçlarını çektiler.

Purcell rahatlayarak, "Tanrım, Hestan, bizi korkuttun," diye iç geçirdi.

"Xora bir Banshee değil." Kamp ateşinin üzerinden aldıkları bir parça ekmeği kaptım ve Zain'in yanına yerleştim.

"Olabilir!" Purcell iddia etti. "Girdiği her dövüşü kazandı. Hiç yorulmuyor gibi görünüyor. Onu hiç yaralı gördüğümü bile sanmıyorum."

"Belki de senden daha iyi bir dövüşçü olduğu içindir." Gümüş rengi saçlarımı bağlı olduğu bağdan kurtarıırken ona doğru baktım.

"Bunu başarmak hiç de zor değil," diye takıldı Kaspian. Buna karşılık Purcell ona doğru bir elma çekirdeği fırlattı ve o da bunu savuşturdu.

"O da bizim gibi Av'ın bir üyesi, hem iyi bir üyesi. Onun hakkında dedikodu yaymanıza izin vermeyeceğim." Onları işaret ettim. "O hepinizden iki kat daha iyi bir savaşçı, bu yüzden eğer onu ya da sizi tutmak söz konusu olsaydı, o zaman onu seçerdim," dedim.

"Hadi ama Hestan, böyle yapma, biz arkadaşız, değil mi?" Purcell kollarını açarak bana yaklaştı.

"Aklından bile geçirme-"

Ama sonra üzerimdeydi, kolu göğsümün üst kısmına dolanmıştı. Zain de onu takip etti ve kolunu omuzlarıma doladı. İtiraz ettim ve kendimi onların pençelerinden kurtardım. "Kadını rahat bırakın," dedim sertçe.

Purcell omuzlarını silkerken, "Böyle bir niyetimiz yoktu," dedi.

Sırayla hepsine baktım. "Bırakın büyücülükle suçlananları, büyücülükten bahsedenlerin bile cezasını hepiniz biliyorsunuz.

Bunu uygulamak. Konuşmalarınız hem kendiniz hem de şüphe gölgesi altında bırakacağınız kişiler için tehlikeli. Xora'nın kendini savunma şansı olmaz, söyledikleriniz bazı kişilerin kulağına giderse bir gün içinde ölür. Bu konuda daha fazla konuşmayın, bu bir emirdir."

Üç adam birbirlerine baktı, gözlerinde suçluluk duygusundan eser yoktu. Kaspian boğazını temizleyerek, "Üzgünüm Kaptan," dedi. "Öyle yapacağız."

"O zaman onunla yattın mı? O güzel mor gözlerinle onu mi?" Purcell dirseğimi dürterek şaka yaptı.

"Bir kadının değerini anlamak için onunla yatmana gerek yok," diye cevap verdim. "Seni az önce şakaların konusunda uyardım. Beni duymadın mı?"

Purcell'in yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. "Yaptım, Kaptan. Üzgünüm."

Bu adamlar benim arkadaşlarımdı, evet, ama aynı zamanda onların birliğinin lideriydim. Kendilerini ya da başkalarını öldürmemelerini sağlamaktan sorumluydum. Benden hoşlanmalarından ziyade saygı duymaları daha önemliydi. Onların dostluğu olmadan da yaşayabilirdim. Ölümleriyle yaşamamayı tercih ederim.

"Bugün ne yakaladık?" Ben sordum.

Son birkaç saat içinde elde ettiklerimizi gözden geçirmeye başladık. Av, Kalnasa'nın hayatta kalması için çok , yüzyıllardır da öyleydi. Burada yiyecek kıttı, beslenmemiz çoğunlukla bitkilerden oluşuyordu. Krallığımızın rakımı pek çok türün hayatta kalmasını zorlaştırıyordu ve insanlarımıza buna uyum sağlamış olsa da pek çok hayvan uyum . On yıllar önce bu bir sorun değildi ama şimdi her zaman et sıkıntısı vardı. Bizim işimiz, Krallığımızın

Bitkilerin yanı sıra insanlarımızı besleyebilecek büyük kuşları, balıkları, memelileri ve ayıları yakalamak için gereken zorlu arazi.

Görev yorucu, zor ve bedenlerimiz için acımasızdı. Aynı zamanda tehlikeliydi de. Hayvanlar tarafından saldırıya uğrayan ya da yüksek tepelerden düşerek ölen birkaç Av üyesi vardı. Elli üyesi vardı ve her yıl yaklaşık on tanesi hayatını kaybediyordu. Dört yıldır Av'ın başındaydım ve her yıl, her ölüm daha da zorlaşıyordu.

Yakaladıklarımızı topladıktan sonra Zain iç çekti. Ellerini kalçalarına dayamıştı. "Her daha da kötüye gidiyor. Kral'a ne diyeceğiz?"

"Gerçeği," diye yanıtladım. "Ona gerçeği söylüyoruz. O zaten durumun farkında."

"Ama ya biz olduğumuzu düşünüyorsa? Köylülerden bazıları şimdi bunu söylüyor." Purcell'in sesi gergindi. Kestane rengi bukleleriyle oynadı.

Elimi omzuna koyarak, "Öyle olmadığını biliyor," diye onu rahatlattım.

Kaspian'ın kara gözleri bana dik dik baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, eğer suçlanmaktan endişe ediyorsanız, endişelenmenize gerek . Kral Dunlan bir süredir Vasara ile kaynaklarımıza ilişkin durumu çözmeye çalışıyor." Bu bilgiyi onlara söylemem gerekip gerekmediğini sorguladım ama paylaşmak zararsız görünüyordu.

"Yani" - Zain kara kaşlarının altından bana baktı - "Vasara bize yardım edebilirdi ama etmiyorlar." Güldü.

"Bu hiç de şaşırtıcı değil. Zenginlerden daha az şanslı olanları korumalarını istemek, güneşten yağmuru kurutmayı bırakmasını istemek gibidir."

"Ben böyle bir şey söylemedim ve size de böyle şeyler iddia etmekten kaçınmanızı tavsiye ederim," dedim. Dunlan'ın durumumuzu ele alış biçiminin halk arasında hoşnutsuzluk yarattığını biliyordum. Bunun bir hastalık gibi yayıldığını hissedebiliyordum. Yayılmasını, yok olmasını engellemek için elimden geleni yapıyordum.

Kaspian başını kaldırıp baktı. "Vasara zerine yürümeliyiz ve-"

"Cevap bu değil," diye araya girdim. "Kendi kavganı bitireceğini düşünerek bir başkasıyla savaşmak, sonu kanla bitecek bir ahmaklıktan başka bir şey değildir."

Kaspian alay etti. "Doğru çünkü bu işe yarayacak, değil mi?" Ayağa kalktı, mızrağıyla yeri delerken uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. "Hepimiz sessiz kalalım ve karnımız tokmuş, çocuklarımız açlıktan lmyormuş gibi davranalım. Vasara memnun olduğu sürece sanırım?" Sesi tedirgin geliyordu.

Nazikçe ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. şaşkınlıkla hafifçe geri çekildi. "O kadar basit olmadığını biliyorsunuz. Vasara'da masum insanlar yaşıyor ve Kralımızdan taleplerde bulunamayız ya da-"

"Talepler mi?" Kaspian güldü. "Yiyeceğe erişebilmek için mi? Yemek yemek için mi? Sanki zenginlik istiyormuşuz gibi değil Hestan."

"Kral ilgileniyor."

"mi? Tam bir yemek yemeyeli ne kadar oldu? Herhangi biriniz?" Zain ve Purcell'e baktı. "Benim için yedi ay oldu. Ama sağ kolum üzerine bahse girerim ki *'bununla uğraşan'* Kral bol bol yemek yiyordur. Geri kalanımız artıklar için yalvarırken, Kraliyetler muhtemelen yakaladığımız yiyeceklerin yarısını tek başlarına tüketmekten sorumludur. Kendisini etkilemediği sürece bununla uğraşmayacaktır."

Öyle mi? Vasara'ya gelip bizim için savaşmayacak. Uyan, Hestan. Konu Kralımız olduğunda her zaman safça sadık oldun."

"O Kral." Hayal kırıklığımın arttığını hissedebiliyordum.

"Evet. O Kral. Ama kral olma konusunda kötü bir iş çıkarıyor, değil mi? Halkı hayatta kalmak için mücadele ederken, o bulutların arasındaki sarayında saklanıyor."

"Bu kadar yeter Kaspian." Sesim kısıldı.

"Anlıyorum. Kral kendi adamlarından önce geliyor, değil mi?"

"Ona hayatımı borçluyum. Bunu biliyorsun."

"Ne kadar için?" Kaspian sordu.

Şaşkınlığım yüzümden okunuyordu.

"Yani, yıllar önce seni bir kez kurtardı. Şimdi hatalı olsa bile hayatının geri kalanında onun ayaklarını mı öpeceksin?" Israr etti. Kral beni yıllar önce, ben daha çocukken kurtarmıştı. Bazı büyücülerin, isyancıların tüm köyümü, ailemi katlettiğini söylediler. Kral ve adamları, davetsiz misafirler tarafından ele geçirildikten sonra evime geldiler. Gözlerimin önünde ailemi, ağabeylerimi öldüren davetsiz misafirler. Bıçaklarının kemiğe ve ete saplanırken çıkardığı sesi hala hatırlayabiliyorum. Onların çığlıklarının, tüm masum insanların çığlıklarının tek bir çığlıkta birleştiğini hala hatırlayabiliyordum.

Kaspian cevabımı bekledi. Zain ve Purcell endişeyle bizi izliyor, gözlerinde müdahale edip etmeyeceklerine dair sessiz bir soruyla birbirlerine bakıyorlardı.

"Kovuldun Hunter." "Tamam.

Ben eve gidiyorum."

"Beni yanlış anladınız. Bir sonraki emre kadar görevinizden alındınız.
Bana madalyonunu ver."

Kaspian'ın yüzü düştü. "Ne?" diye mırıldandı.

"Madalyonunu bana ver. Şimdi."

Purcell'in sesi omzumun arkasından geldi. "Hestan, yapma -"

"söyledim diye beni kovacak mısınız? Etrafınızda endişelerini dile
getirmekten korkan bir birim mi istiyorsunuz?"

"Vatana ihanetten bahsetmeyecek bir birim
istiyorum." "İhanet mi?" Yüzünü buruşturdu.

"Madalyonunu bana ver."

Birkaç saniye daha sessizce bana baktıktan sonra Kaspian madalyonunu
bana vermek yerine boynundan çıkarıp yere fırlattı. Kalnasa'nın amblemi
olan ayın işlendiği gümüş renkli daire artık kirle kaplıydı.

Kaspian alay etti. "O adama sadakatin senin ölümün olacak." Gruptan
uzaklaştı, atına ulaşip gecenin içine çekilene kadar bize bakmaya devam
etti.

Kalan üçümüzün üzerindeki hissedilir gerginlik, Kalnasa'nın Merkez Şehri
Celion'a geri dönene kadar sürdü. Daha sonra Krallığın kanun ve
politikalarına göre halka dağıtılacak olan ödülümüzü teslim etmek üzere
Saraya gidecektik.

Saraya yaklaştıkça, birkaç kişi bir göz atmak için evlerinden dışarı çıktı.
Yolculuğumuz uzadıkça aç gözleri daha da doyumsuzlaştı. Zain ve Purcell
koltuklarında huzursuzca kıpırdandılar.

Bu çaresizlik, onlarla aramızdaki bu kırılgan, konuşulmayan barış giderek kötüleşiyordu. Biz bir otorite sembolüydük, onları yüzüstü bıraktığını, terk ettiğini düşündükleri bir otorite. Av'ın tüm üyeleri, bu yoldan her geçişimizde bunun şiddetle farkındaydı. Etrafıma bakındım, herhangi bir kötü niyet belirtisine karşı gözümü dört açtım.

Yağmur yere çarparak, eğimli çatılardan kayarak ve giysileri ıslatarak yağmaya başladı.

Sağanak yağmurun arasında, arabamıza yaklaşan bir figür gördüm.

Ufak tefekti, kıvraktı ve bir pelerin giymişti. Dönüşümüzde hırsızların bizden çalmaya çalışmasına alışkındık, bir öyleydik. Ancak gölgelerle örtülü bu figür hızlı ve sessizdi, daha önce karşılaştığımız hırsızların hiçbirine benzemiyordu. Kesin ve temiz hareketlerle yoldaki köylülerin arasında dolaşüyor, kalabalığın yoğun olduğu kısımlardan geçiyorlardı.

"Dur!" Mızrağımı tutarak bağırdım. Zain ve Purcell arkamda durdular ve durumun farkına vararak kendi silahlarına uzandılar. Kalabalık gerildi ve figür yaklaştıkça mırıltıları daha da arttı.

"Sen oradaki, dur!" Purcell bağırdı ama şekil onun komutuna aldırmış . Şimdi daha yakındı, bir kadın olduğunu söyleyebilirdim. Elbisesinin derisi mavi bir korse ve omuzluklarla kaplıydı. Giydiği gri pelerine iştirilmiş bir başlık kimliğini gizliyordu. Sadece ağzı görünüyordu.

Onu durdurmak için atımdan indim, ama ben yapamadan arabamıza ulaşmıştı. Zain ona bir yumruk attı.

Atından inip hızlı bir manevrayla ustaca kurtuldu ama onun hamlesini önceden tahmin eden Purcell mızrağıyla kadının açıkta kalan tarafına sert bir darbe indirdi.

Kadın arabanın üstüne düştü ve sarıldı. Almayı başardığımız yiyeceklerin bir kısmını kaptı. Üzerinde silah yoktu, en azından görünürde yoktu. Arabamızdan çalmaya çalışanları öldürmemek ya da incitmemek için elimizden geleni yaptık, sonuçta aç olduklarını ve mücadele ettiklerini biliyorduk ama bu tür girişimlerin başarılı olmasına da izin veremezdik. Şimdiye kadar bu tür girişimleri durdurmayı başarmıştık. Bazen Kral'ın muhafızları, diğerlerini caydırmak için hırsızları öldürüyordu ki bu benim nefret ettiğim bir yöntemdi.

Ama bir hırsızın başarılı olmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Bu gerçekleştiğinde, diğer köylüler ekibimize kendi baskınlarını planlamaya başlayacaklardı.

Eğer böyle bir şey olursa, kısa süre içinde iç savaş .

Kadın, Purcell'in bir başka saldırısından ustalıkla kaçınarak arabadan atladı, ancak inişi garipti, ıslak zeminde kaydı. Dudağındaki gerginlik, bu sırada kendini incittiğini gösteriyordu. O zaman onu şimdi durdurmanın kolay olacağını hesapladım.

Kalabalık tezahürat yapmaya başlamıştı, bazıları zaferini istiyor, bazıları bencilliğini protesto ediyordu. Bağırışları püsküren yağmurla iç içe geçiyor, etrafımızda bir hoşnutsuzluk seli kabarıyordu. Yiyecek kıtlığı olmasaydı, bize ya da ona atmaya başlayacaklarına hiç şüphem yok. Aniden arkasını döndü, hızlı bir çıkış için etrafı taradı ve aradığını buldu

neredeyse hemen. Bakışlarını takip ettim ama hiçbir şey bulamadım. Muhtemelen kaçışını önceden planlamıştı.

Yer değiştirdi ama artık onun üzerindeydim. Çaldığı eşyaları giysisinin ön kısmına itti ve pelerininin iç kısmını kavradı. Bir bıçak çıkardı. Bir hançer, bir kılıç ya da herhangi bir ustalık gerektiren bir silah değildi ama beni kesebilir ve kesinlikle öldürebilirdi.

Önümde çömeldi, kollarını iki yana açmış bir sonraki hamlemi bekliyordu. Elleri eldivenliydi ve bıçağı daha sıkı kavrıyordu.

"Onu yere bırak, çaldıklarını bize geri ver ve söz veriyorum sana zarar vermeyeceğiz" dedim.

Kadın kıpırdamadı, beni duyduğunu ya da istediğimi yapmaya niyetli olduğunu hiçbir şekilde belli etmedi.

Atların yaklaştığını duyabiliyordum. "Kral'ın muhafızları henüz gelmedi ama geldiklerinde seni koruyamayacağım. Seni öldürecekler." Ona ulaşmaya çalışarak alçak sesle konuştum.

Kral'ın adamlarının sokağa yaklaşırken çıkardığı ses şimdi daha yüksekti. Tıpkı daha şiddetli yağın yağmur gibi. Dudağının hafifçe aralanmasından anladığı belliydi ama bu kadar yakından bile çenesinin derisi gölgeyle kararmıştı. ya da hangi krallıktan olabileceğini söyleyemedim.

Koluna uzandım ama elimden kurtuldu ve bıçağıyla pazımı kesti. Şaşkınlıkla ona baktım. Daha önce bizden çalmaya çalışan insanların hiçbiri bizi gerçekten yaralamaya çalışmamıştı.

Şimdi daha kararlı görünüyordu ama muhtemelen daha önce arabamızdan acı içinde indiği için dengesi bozulmuştu. Öne doğru kalktım ve bacağımı onun ayaklarına doğru hareket ettirdim, onu kendi ayağından süpürmek için, ama bıçağını uzanmış uyluğuma doğru çekti.

Sabırımı kaybederek acıdan tısladım. Kararlılıkla ona doğru adım attım. Kızgınlığımı hissederek doğrudan kasaba halkının arasına daldı. Bazıları ona yol açtı, bazıları kıyafetlerini tırmalıyor, kapüşonunu yüzünden çıkarmaya çalışıyordu.

Ama aynı şeyi bana yapan, Av'ın halka hizmet etmemesine kızan bir o kadar insan da vardı. Av'ın elde ettikleri yiyecekleri kendileri için aldığına, sadece kıtlık varmış gibi davrandığına inanan pek çok kişi vardı.

Saçlarımın gevşek kalmasından büyük pişmanlık duydum. Islak telleri artık sivilin pençeleri için mükemmel bir hedefti.

Kral'ın muhafızları şimdi buradaydı, muhtemelen tüm kargaşa ve gürültü yüzünden alarma geçmişlerdi. İçlerinden biri bana yaklaştı, insanları pislik gibi üstlerinden itti.

"Ne oldu?" diye bağırdı.

"Şuradaki kapüşonlu kadın," diye yönünü gösterdim, "arabadan alınmış."

"Ne aldı?" diye sordu Kral'ın muhafızı.

"Bilmiyorum. Kontrol edecek zamanım olmadı," diye bağırdım ve etrafımızda olup bitenleri işaret ettim.

Biz konuşurken, Kral'ın muhafızlarından üçü onu takip etmek için kalabalığın arasından zorla ilerlemeye başlamıştı. Ama o yaralı haliyle bile onlardan çok öndeydi. Kalabalığın içinde akıntıya kapılmış bir balık gibi yüzüyordu.

Uzakta, evlerden birine tırmanan figürü seçilinceye kadar onu gözden kaybettim. Çatıya ulaşana kadar yanlardan tırmandı. Durumu değerlendirmek için arkasını dönüp Kral'ın muhafızlarına baktı ama artık ona dikkat etmiyorlardı. Bağırın, cevaplar isteyen, Kral'dan açıklıklarıyla ilgili bir şeyler yapmasını talep eden öfkeli köylü kalabalığıyla uğraşıyorlardı.

Kadına tekrar baktım. Hâlâ bana dönüktü. Kıyafetinden bir şey kopardı, bunu yaptığına işaret edercesine havaya kaldırdı ve çatıdan aşağı attı.

Birkaç dakika daha bana doğru baktı ve sonra gecenin içinde kayboldu.

Başka kimse fark etmemişti, hepsinin dikkati çok dağılmıştı, gürültüden çok bunalmışlardı.

Birkaç dakika yerimde durdum, dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum ama dönmeyeceğini biliyordum.

Arabaya doğru geri döndüğümde bıkkın bir Zain ve Purcell'in onu koruduğunu gördüm. Kadının sağladığı kargaşa ve dikkat dağınıklığı sırasında birkaç hırsızlık girişimi daha olmuş olmalıydı.

Beni görünce Purcell'in gözleri büyüdü. "Kanaman var."

Dürüst olmak gerekirse, unutmuştum. "Önemli değil" diye mırıldandım. Beni derinden kesmemişti, bu kasıtlı yoksa sadece eğitim eksikliğinden mi kaynaklanıyordu, bilemiyordum.

Daha nefesimi toparlayamadan bir başka Kral Muhafızı üzerime çullandı; bej rengi teni yağmurla sıvanmış, su gümüş zırhında parlıyordu.

"O zaman ne aldı?" diye sordu hışımla.

Bu sorunun cevabını öğrenmek için Zain ve Purcell'e başımı sallayarak sessiz bir talimat verdim.

Zain arabanın üzerindeki örtüyü kaldırarak içindekileri hava koşullarından korudu. Utangaç bir ifadeyle arkasına döndü ve "Neredeyse hiçbir şey" dedi.

"Pratikte ne demek istiyorsun, ne aldı?" Kral'ın muhafızı bilmek istedi.

"Biraz Riggon aldı." Zain omuz silkti.

"Riggon?" Kaşlarımı çatarak sordum. Riggon bir bitkiydi, besin değeri neredeyse yok denecek kadar azdı.

"Tanrılar aşkına bunu neden alsın ki?" Purcell sordu.

"Kral'a bu kadar yiyeceğimizin azaldığını bildirmek zorunda kalmadığım sürece umurumda değil." Kral'ın muhafızı başparmağıyla arkasındaki kasaba halkını işaret etti.

"Ama bu sadece baharat için kullanılmıyor mu?" Purcell kimseye özel bir şey sormadı.

"Olabilir ama çay için de kullanılıyor," dedi Zain.

Purcell, "Elbette," dedi, "olmalı, sadece biraz çay istedi."

"Sizin teorinizin aksine, bunu hepimizin sahip olduğu, var olmayan yiyecekleri baharatlamak için kullanıyor olabilir." Zain kollarını kavuşturarak arabaya yaslandı.

"Pekâlâ, çok komik." Purcell'in sesi düzdü.

"Belki de bütün etler oradadır," diye devam etti Zain, onunla alay etmenin keyfini çıkararak, "O kadınla birlikte, bütün tedarik onda."

"Pislik."

Sonra aklıma geldi. "İlaç olarak da kullanılabilir."

Purcell ve Zain aynı bana doğru döndü. "mi? Bunu hiç duymamıştım," dedi Zain.

Purcell ayaklarına bakarak, "Hayır, o haklı," diye konuştu. "Ateş için, değil mi? Hayır... bu doğru değil. Ağrı mı?"

"Evet, ağrı için kullanılabilir," diye onayladım. "Ama macun haline getirildiğinde yaraları tedavi etmek için de kullanılabilir."

Muhafız, "yaver giderse, aldığı yaralar yüzünden ölür ve biz de onu aramak zorunda kalmayız," dedi.

"Yüzbaşı Hestan." Daha önce bana yaklaşan ilk Kral muhafızı bize doğru geldi.

"Kaptan Mulani," diye başımı sallayarak selamladım.

"Bizimle geliyorsun," dedi çenesini kaldırarak.

"Hiçbir şey alınmadı, biz savunduk-" diye itiraz etmeye başladı

Purcell. Mulani, "Mesele bu değil," diye itiraz etti.

"Ne hakkında?" Cevap beklemeden sordum. Mulani beklendiği gibi, "Yakında öğreneceksin," diye cevap verdi.

"Birliğim ve ben bu stokla Saray'a doğru yol alıyorduk." Onlara başımı salladım.

"Bunun için endişelenmeyin. Muhafızlar ilgilenecek. Adamlarınız evlerine gidebilir." Onun bu emrini duyan Kral'ın muhafızları arabaya yaklaşarak Zain ve Purcell'i görevlerinden aldılar.

"yok," dedim, "Gidin."

"Yarın görüşürüz," dedi Zain bana.

Mulani benim adıma, "Hayır, yapmayacaksın," diye cevap verdi. Zain ve Purcell'in gözleri şaşkınlıkla birbirlerine kaydı.

"Azarlanacak mıyım, Yüzbaşı?" Cezalandırılıp cezalandırılmayacağımı önceden bilmeyi tercih ederdim.

"Bunun az önce olanlarla ilgili olmadığını zaten söyledim. Hayır, azarlanmayacaksınız Kaptan."

"Sonra ne olacak?"

"Saray duvarlarının dışında tartışılmaması gerekiyor."

Zain ve Purcell'e bir kez daha başımı salladım. "Gidebilirsiniz ve Zain, şimdilik yetki sende." Zain yüzünde gergin bir ifadeyle başını salladı. İki adam birbirlerine baktılar ve isteksizce uzaklaştılar.

Mulani durumdan duyduğum huzursuzluğu hissederek bana doğru yaklaştı ve fısıldadı. "Vardığında her şey açıklanacak, ama" -kimsenin duyma mesafesinde olmadığından emin olmak için hızla etrafına bakındı- "birine bir yere kadar eşlik edeceksin."

"Kim?" Kaşlarımı çattım.

"Yeter." Kararlı ses tonuyla beni susturdu. "Sana daha fazla bir şey söyleyemem."

Atına doğru yürüdü. Adamları bana da aynısını yapmam için işaret etti. Eyerimin üzerinde diğer adamların bize katılmasını beklerken, bakışlarım kadının üzerinde durduğu, grileşen gökyüzünün çerçevelediği çatıya doğru kaydı.

Eğer birine eşlik etmekle görevlendirilmek üzereysem, Kalnasa'da çok az zamanım kalmıştı.

Eğer çatıda ne bıraktığını öğrenmek isteseydim, oraya gitmem gerekirdi.

Ve bu gece olmak zorunda.

BÖLÜM 7 - LOR AI

yıkanmış, cilalanmış, soyulmuş, ölçülmüş, giydirilmiş, sıkılmış ve değerli bir kısrak gibi bu elbiseye sarılmıştı.

Bu günün geleceğini hep biliyordum. Ziyafetlere katılmam, gülümsemem ve bana hayranlık duyacakları, dokunabilecekleri ve oynayabilecekleri bir süsgibi bakan erkeklerle el sıkışmam gereken gün. Onları memnun etmem, kendilerini güçlü hissetmelerini sağlamam, hiçbir şey istememelerini sağlamam istenecekti. Tüm bunlar işe yaramaz bir unvan taşıyabilmem, kendimi ve başkalarını bu dünyada bir yerim olduğuna ikna edebilmem içindi.

Ama orada bir yerim olmamasını o yere tercih ederdim.

Bütün haftayı babamın yarattığı bu düzenden kendimi kurtarmak için bir yol bulmaya çalışarak geçirdim. Ama her spekülasyon seansı aynı sonuçla bitiyordu. Babamın beni bulamayacağı hiçbir yere gidemezdim. kaçabileceğim Nathon 'un takip etmeyeceği hiçbir yer yoktu. İşte oradaydı, kısa

Kendimi Hisar'ın en yüksek katından aşağı atarken yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bunu düşünmüştüm. Kendimi gök gürültülü gökyüzüyle birleştirmeyi ve ölüme atlamayı düşünmüştüm.

Ama ölmeye hazır değildim. Henüz hazır değildim.

Prens Eliel yaşasın diye ben neden öleyim? Babama bunun dışında hiçbir güvenim, inancım yoktu - onun güç arzusuna güveniyordum. Onun işine yaradığım ve istediğini elde ettiği sürece yaşayacaktım.

Eliel'e hiçbir şey borçlu değildim. Hayatta kalmak için kendime bir şans borçluydum.

Şu anda hayatta kalmamı garanti almanın tek yolu bu plana uymaktı. Belki de Vasara'dayken bunu sabote etmenin bir yolunu bulabileceğimi umuyordum. Ancak hayatta kalarak bunu yapabilme olasılığım son derece düşüktü.

O oyuncağa, o dönüşmem gerekecekti. Buna katlanmak zorundaydım.

Buna katlanırdım.

Bir süredir Nathon'u bekliyorduk. Yola çıkışımız şafak vakti olarak planlanmıştı ama o hâlâ ortalıkta yoktu. Vasara'ya güvenli bir şekilde ulaşmamızı sağlamak için yolculuk grubu Nathon ve ben dahil yirmi kişiden oluşacaktı. Tüm muhafızlar yolculuğumuz için erkenden uyanmışlardı.

Sabırsızlanmaya başlamışlardı.

Hisar'ın ön avlusunun dış kenarlarına yakın bir yerde durmuş, aşağıdaki köylerin altın sarısı manzarasını seyrediyordum. Konuşmalarına kulak misafiri oldum.

"En az bir saat önce burada olmalıydı. O küçük pislik."

"Sesini alçalt." Kontrol etmeden, cevap veren kadının sırtına baktığını söyleyebilirim.

"Burası buz ve muhtemelen kafasını bir meyhanenin masasına vurmuştur."

"Kim yaptı?" diye araya girdi bir ses.

Etrafımda döndüm. Nathon az önce Hisar'a açılan büyük kemerden dışarı çıkmıştı. Koyu renk kürkle kaplı hafif bir örtünmüştü. Audra'da hava nemli olsa da, erken saatlerde daha serindi, rüzgâr havayı sıcaklığından arındırıyordu. Nathon basamakları atlayarak adama yaklaştı.

"Kardeşim. O-"

Nathon eldivenli elini gövdesinin ortasına koyarak güldü. "Çok kötü bir yalancısın."

Kıpırdamamıştım, değişimi uzaktan izliyordum. Daha fazla yaklaştırmaya niyetim yoktu. Nathon vahşi ve öngörülemez biriydi. Herhangi bir anda ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Adama acıyordum ama ona yardım edecek kadar değil.

Kadın da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı, çünkü o da yoldaşını savunmak ya da anlattıklarını doğrulamak için acele etmedi.

Nathon adamın omzunun üst kısmına bir tokat attı.

"Majesteleri, yemin ederim-" diye başladı adam.

Nathon gözlerini devirdi ve elini çekti. Adamın omuzları gözle görülür bir şekilde gevşedi ama nefesini tam olarak bırakamadan Nathon adamın kılıcını kemerinden çekip aldı ve göğsüne doğrulttu.

Adam gözlerini açtı, tüm grup gerildi. Hava gerginlikle gerildi ve çatırdadı, çatırdıyor gibiydi.

Nathon elindeki kara kılıcı çevirdi ve bize ulaşmaya çalışan donuk güneş ışığında onu inceledi. "Bunlar Kral'ın piyadelerindeki en prestijli askerler için ayrılmıştır. Çünkü topraklarımızın derinliklerinden çıkardığımız özel bir tür mineralden yapılırlar. Buna Noxstone diyorlar. Adını da o Tanrı'dan almışlar." Nathon sanki bu onu eğlendirmiş gibi gülümsedi. "Çoğu kılıçtan daha keskin keser, daha derine deler ama kullanması daha hafiftir. Bu malzemeyi dünyanın başka hiçbir yerinde bulamazsın. Hançerlerim bundan yapılır. Çok az insan böyle bir silaha sahiptir. İnsanlar hem burada hem de diğer Beş Krallık'ta bu silahlar için gülünç rakamlar öderler." Nathon içini çekti. "Enfes."

Kendime ait bir Noxstone silahım yoktu. Verebileceği zararı bildiğim için elimde bir silah varken kendimi hiç rahat hissetmemiştim.

Adam konuşması gerekip gerekmediğinden emin olamadan yanında duran kadına baktı. O da orada bulunan diğer herkes gibi Nathon'u dehşet ve merak karışımı bir duyguyla izliyordu.

Asker arkasını döndü ve dudağını yaladı. "Buna sahip olmaktan onur duyuyorum, Majesteleri."

Nathon gözlerini kısar gibi yüzünü buruşturdu, başını yana eğdi ve kılıcı kendi silah kemerine taktı. "Ama artık yok. Sanırım bunu yanımda götüreceğim."

"Ama Majesteleri... bu benim tek silahım."

"Çok yazık. Umarım sonunda bir tanesine ihtiyaç duymazsınız."

"Ama ben sizinle birlikte yolculuk edeceğim... Majesteleri."

"Evet. Öylesin. Silahsız ve *kimse* ona silah ." İki figürün arkasından kalan askerlere baktı. "Eğer

Bir ölüm kalım senaryosunun içindeyiz, o zaman sanırım doğaçlama yapman gerekecek."

Aslında bir ölüm kalım senaryosuyla karşı karşıya kalma ihtimalimiz oldukça yüksekti. Bir adayı öldürmek diğerlerine büyük bir avantaj sağlayacaktı ve Kur Sezonu bir yana, Beş Krallık genelinde ve kendi topraklarımızda bile düşmanımız hiç eksik olmadı.

"Ama, Majesteleri, ben-"

"Sorun nedir, asker? Az önce sana kim hakkında konuştuğunu sorduğumda doğaçlama yapmaktan gayet memnundun. Sanırım bunu savaş alanında da yapabileceksin." Nathon'un söylediklerinin hiçbir mantığı yoktu, bunu o da biliyordu, tüm askerler de biliyordu ama kimse bunu ona söylemeye cesaret edemiyordu.

Kısa bir duraksamadan sonra Nathon ekledi, "Birini ona gizlice silah sokarken ya da dövüş sırasında ona silah verirken yakalarsam, onlarınkini de alırım. Anlaşıldı mı?"

Herkes aynı fikirde olduğunu mırıldandı. Nathon genişçe gülümsedi, sonra bana doğru döndü. Gülümsemesi yüzünde kaldı ama yaklaştıkça soldu.

"Neyin var senin? Perişan görünüyorsun." Bana hitap etti.

Ona sırtımı döndüm. "Gelişinizin muhtemelen bununla bir ilgisi var."

"Elbette, özür dilerim, ben gelmeden önce hepiniz neşe içindeymişsiniz gibi görünüyordu."

"Dayanılmazsın," diye mırıldanmaktan kendimi alamadım. "Güven bana Loria, senden çok çok uzakta olacak *birçok* eskort var. benden daha kötü."

"Gerçekten mi? Senden daha az tercih edeceğim birini düşünemiyorum." Vücudumu döndürerek yüzümü ona çevirdim.

"Bunun bir önemi var mı? Gece yarısı gezintileri yapalım ve Kral'ın gözlerinin rengi hakkında dedikodu yapalım diye sana eşlik etmiyorum. Kimsenin sana zarar vermeye ya da seni öldürmeye çalışmadığından emin olmak için geliyorum. Bu görevi tamamlayıp hayatta sağlamak için geliyorum. Arkadaşlığımdan hoşlanmayabilirsiniz ama size karşı kötü niyet besleyen biri size doğru göz kırparsa, bir sonraki gün doğumunu görecektene kadar yaşayamayacağından emin olabilirsiniz."

Konuşması beni rahatlattı mı yoksa dehşete mi düşürdü bilemedim.

Etrafıma bakındım. "Neden buradayız? Ata bineceğimizi sanıyordum."

Nathon'un ifadesi değişti ve hızla yutkundü. "Planlarda bir değişiklik oldu. Eminim bunu duyduğunuza memnun olmuşsunuzdur."

Öyleydim. On yaşındayken bir Erebas'a binerken neredeyse ölüyordum. İlk başta, uçuşum mutluluk verici, neredeyse sakinleştiriciydi. Sonra, uyarı olmadan, bindiğim Erebas aniden tökezledi ve sanki beni taşıyamaz hale gelmiş gibi düştü. Ölümüne doğru yuvarlanıyordum, ağlıyor ve çığlık atıyordum, yaratığa durması, yükselmesi için yalvarıyordum ama o da aynı derecede sıkıntılı görünüyordu. Kazal'ın sırtında uçan Nathon hayatımı kurtardığında, yerde parçalanmış bir kan ve kemik yığını haline gelmeme ramak kalmıştı.

Bu onun bir ruhu olduğu zamanlardı.

"Öyleyim," diye itiraf ettim. "Ama Erebas'ınız olmadan hiçbir yere gittiğinizi görmedim."

Nathon çenesinin yan tarafını ve boynunu ovuşturdu. Ona baktım. Garip davranıyordu.

"Bir sorunun olmadığına emin misin?" Ona sordum.

Nathon'un eli yanına düştü ve bana bakmaya başladı. "Bunu bana neden soruyorsun?"

"Sen... dikkatin dağılmış gibi görünüyorsun." "Boynumu kaşıdığım için mi?" "Hayır."

"Sonra ne olacak?"

"Çünkü o adamı sen öldürmedin."

"Pardon?" Nathon kollarını kavuşturdu.

"Muhtemelen bir meyhanede sıkışıp kaldığınızı söyleyen adam. Onu sen öldürmedin."

Nathon bana bir yabancıya bakar gibi bakıyordu. "Ne olmuş yani?"

"Normalde onu öldürürdün. Ya da en azından canını yakardın."

Nathon göz temasını sürdürerek hızla çenesini okşadı.

"Yapmadığımdan emin misin?"

"Ne?"

"Artık o adamın Vasara'ya olan uzun yolculuğu korkuyla, açık yolda silahsız olmanın getirdiği sürekli tedirginlikle geçecek. Korku ve saldırıya halinde ölümünün garanti olduğunu bilmek onun için çok daha tatlı bir ceza... ve benim için. Yolda onun yüz ifadelerini izlemekten büyük keyif alacağım. Ne de olsa bir tür eğlenceye ihtiyacım var."

İçimi çektim. Dikkati dağılmamıştı. Aksine, daha da dengesizleşmişti.

"Arabaya binin ve güzel elbisenizi kirletmediğinizden emin olun. Kral'ın senden hoşlanmasına ihtiyacımız var, değil mi?"

Nathon arabaya kendisi binmeye çalıştı.

"Hayır," dedim kararlılıkla.

Bir ayağını vagonun kenarına koyarak gözlerini kırptırdı.

"Benimle arabada oturmayacaksın," diye ilan ettim.

"Benden, Audra'nın Veliaht Prensi'nden dışarıda, yağmurda ata binmemi mi bekliyorsunuz?" dedi alaycı bir tavırla.

"Erebask'ınızı sürerken sizi rahatsız etmiyor."

Yüz ifadesi yine değişti, gözleri bu tarafa kaydı. "Seninle birlikte o arabaya bineceğim Loria. Çekil."

Beni iterek geçti ve içeriye oturdu. Bazı askerler uzaktan bizi izliyordu, belli ki benim de ona katılmamı bekliyorlardı, böylece dışarı çıkabilecektik.

Buna katlanırdım.

Arabaya bindim ve bu sıkışık, karanlık kara kutuda Nathon'dan mümkün olduğunca uzakta, karşı pencerenin yanına oturdum.

Birkaç dakika önce yüz ifadesini gölgeleyen aynı ifade hâlâ yüzündeydi. Kendimi neden onu bu kadar telaşlandıran şeyin ne olduğunu merak ederken bulduğumu bilmiyorum. Kendisinden başka hiç kimseyi umursamazdı ve durum tersine dönseydi, benim mücadelelerimin onun düşüncelerini bir an bile meşgul etmeyeceğini garanti edebilirdim. Ama yine de merak ediyordum, çünkü Nathon hiçbir şeyden etkilenmezdi.

"Sende bir sorun var," diyerek ona baktım. Artık o da benimle birlikte bu vagonda kapana kısılmıştı, tıpkı benim onunla olduğum gibi, ifademden kaçmasının hiçbir yolu yoktu.

Bana doğru döndü ve başını tahtaya yasladı. "Sana zaten olmadığını söyledim," diye homurdandı.

"Sana inanmıyorum." Konuşurken içimde sinirden doğan şiddetli bir mide bulantısı alevlendi.

Nathon başını hızla tahtadan kaldırdı ve öne doğru eğildi. "Size eşlik etmem için kandırıldım. Bu konuda pek de mutlu değilim."

"Bu değil."

"Evet, öyle."

"Neden yalan söylüyorsun?" "Neden soruyorsun?" "Neden soramıyorum?"

"Neden sessiz kalamıyorsun?"

"Madem yalnız kalmak istiyordun, neden bu arabada benimle oturdun?"

"Sorguya çekileceğimi düşünmemiştim." "Seni sorgulamıyorum."

"Evet, öylesin ve bu beni rahatsız etmeye başladı, o yüzden dur."

Düşündüm. Durmayı düşündüm. Ama artık üstünlük bendeydi. Hayatımda ilk kez, kardeşime karşı üstünlüğü ele geçirmiştım.

"Yoksa ne olur? Bana zarar veremezsin ya da beni öldüremezsin, bunu sen söyledin, kendin ölmek istemiyorsan tabii."

Bunun üzerine sırttı. "Yine de cazip."

bir anlık sessizlik geçti. Keskin ve aceleci söz alışverişimizden sonra, sonsuza kadar uzamış gibi görünüyordu.

Nathon ofladı pufladı. "Sırf bir konuda haklı olmak istiyorsun diye sorularına cevap vermeyeceğim, Loria." Tahtaya yaslandı ve gözlerini kapattı.

"Haksız mıyım?"

"Hâlâ sorular soruyorsun." "Hala rol yapıyorsun."

Gözlerimin içine baktı, sırttı ve konuştu. "Hepimiz öyle değil miyiz?" Böylece sohbetimiz sona erdi.

Vasara'nın dış mahallelerine ulaşmamız sekiz gün sürdü. Silahı Nathon tarafından ele geçirilen asker gerçekten de tüm yolculuk boyunca sürekli tetikte ve bitkin görünüyordu. Neredeyse hiç uyumadı. Nathon sık sık dikkatimi onun iri, fırl fırl dönen gözlerine çekip gülüyor ya da askerlere tutacakları nöbetler ve işgal edecekleri mevkiller hakkında emirler veriyordu.

Vasara'ya yaklaştıkça hava daha da ısınıyordu. Askerler yavaş yavaş pelerinlerini çıkardılar ve Nathon'un kendisi de sonunda dekolteli siyah bir yelek ve ona uygun geniş bir pantolon giydi. Atları düzgün asfaltlı sokaklarda sürüklerken, giysilerindeki altın ve gümüş işlemeler Vasaralılar için onun önemli bir kişi olduğunu açıkça gösteriyordu.

İki gece önce erik rengi pelerinimi çıkarmış, katlarının altında sakladığım elbisemi ortaya çıkarmıştım. Görevli üç askerin bakışları beni sıcaktan çok daha fazla rahatsız etmişti ve akıllarından geçen kötü niyetleri gerçekleştiremeyeceklerini bilmeme rağmen, onların bakışlarına maruz kalmaktansa sıcaktan tercih ederdim.

Terlediğimi fark eden Nathon bana doğru yaklaştı. "Neden hâlâ onu giyiyorsun? Biz daha varmadan kaynayıp öleceksin."

"Belki de bunun umuyorum," diye cevap verdim.

Birkaç dakika sonra Vasara'dan gelen nöbetçiler bize yaklaştı. Altın ve kehribar rengi üniformaları parlak güneşte sertçe parlıyordu. Onlara bakmak acı veriyordu. Bize Saray'a kadar eşlik etmek için geldiklerini söylediler ve bunu yaparken bize doğru eğildiler.

"Ne kadar uzaktayız?" Nathon sordu.

"Arabayla bir saat daha, Majesteleri."

Nathon yolculuğumuzda bize eşlik eden askerlere döndü. "Artık geri dönebilirsiniz. Artık size ihtiyacımız olmayacak."

"Ama Majesteleri, size Saray Kapılarına eşlik etmemiz emredildi."

Nathon kendi etrafında bir daire çizdi. "Burada babama aksini yaptığını söyleyecek birini göremiyorum. Ya sen?"

Kimse cevap vermeyince onları kovdu. "Lütfen, gidin."

Askerler birbirlerine baktı ve yavaşça yer değiştirerek ayrılmak üzere arkalarını döndüler.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim," dedim onlar daha yollarına devam edemeden. Askerlerden bazıları minnettarlıkla başlarını salladı, diğerleri şaşkın görünüyordu. Nathon eğlenmiş görünüyordu.

Nöbetçilerin bize getirdiği arabaya doğru yürüdük. İçinde seyahat ettiğimiz arabadan çok daha büyüktü, altın rengindeydi ve yanları güneşi, ışığı ve parlaklığı temsil eden sembollerle süslenmişti.

Nathon yan gözle bana bakarak sırttı ve başını salladı. "Biri onlara teşekkür etmeli," dedim.

"Gerçekten yardımcı olsalardı, birileri ."

Başka bir muhafız bize yaklaştı ve selam vermeden önce şöyle dedi. "Kral muhafızlarından Yüzbaşı Jarian hizmetinizde. Sizi Vasara'da ağırlamaktan onur duyuyoruz."

Nathon gülümsedi. "Eminim öyledir."

Jarian arabaya girmemiz için eliyle işaret etti. İçeride koltuklar birbirinden çok daha uzaktı ve kalın kırmızı kadife katmanlarla döşenmişti. Nathon hemen bir tarafa oturdu ve bacaklarını kaldırarak diğer tarafa dayadı. Pencerelerde de perdeler vardı ve Nathon bunları kendi tarafına kapattı. Ben de aynısını yaptım, kumaşın bunaltıcı sıcaklığın bir kısmını engellemeyi başardığı için şükrettim.

Bir saat sonra Saray kapılarının önündeydik. Jarian bizi dışarı çıkardıktan sonra, "Prens şu anda gözaltında tutuluyor ancak geleneklere olarak her adayı ve refakatçilerini şahsen karşılamayı planlıyor. Beni takip etme nezaketini gösterirseniz, size o zamana kadar dinlenebileceğiniz rahat bir yer göstereceğim."

Jarian'a bakmıyordum bile. Saraya hayranlık duyuyordum. Üzerimizde kadar yükseliyordu ki tepesini göremiyordum. kadar genişti ki iki ucunu da göremiyordum. Krem rengindeydi ve tüm duvarlar ve yanlar boyunca yakut, kehribar, altın, yanık turuncu, kırmızı ve sarı renklerde çok sayıda vitray pencere vardı. Birbirine bakan iki büyük Kimera heykeli girişin kenarlarına tırmanıyordu. Pençeleri yüksek kemerin üzerinde birleşmiş, pençelerinde altın bir güneş tutuyorlardı.

Nathon mimariyi hiç umursamıyor gibiydi. Onun yerine dikkatle Jarian'a odaklanmıştı. "İlk gelen biz miyiz?"

"Sen üçüncü kişisin. İlk gelen Zeima oldu, ardından Juras. Kalnasa bugün ilerleyen saatlerde gelecek ve tabii ki Vasaran adayı

seyahat gerektirmez."

Gözlerimi binadan ayırıp Jarian'a bakmayı başardım, o da yüzümdeki şaşkınlığı fark etti. "Hâlâ zaman zaman nefesimi kesiyor."

Nathon sabırsızlıkla içini çekti. "görmeyi ve bahsettiğin o rahat yere yerleşmeyi tercih ederim."

Jarian aceleyle, "Elbette," diye cevap verdi.

Sarayın içi bir şekilde daha da görkemliydi. Vitray pencerelerden süzülen güneş, taş zemin üzerinde hoş bir sıcaklık bırakıyordu. Bej, krem ve beyaz sütunlar yükseliyordu. Kendimi güneşin içindeymişim gibi hissediyordum. Açık kapılardan ve koridorlardan hafif bir esinti geçiyor, Saray bahçelerine ekilmiş çiçeklerin kokusunu da beraberinde taşıyordu.

Nathon, "Kral senden, senin bazı tavanlardan etkilendiğinin yarısı kadar etkileniyorsa, bu iş düşündüğümden daha kolay olacak," diye mırıldandı. Sorgulayıcı yorumu beni çıkardı.

"Etkilenmedin mi?" Ben sordum.

"Bu bir bina. Ben daha çok onu işgal eden insanlarla ilgileniyorum."

Jarian bizi birkaç çalı ve bitkiyle süslenmiş bir avluya açılan geniş bir bitişik odaya götürdü. Bal ve kehribar rengi geniş ve rahat sandalyeler ile pas rengi bir halı üzerinde küçük maun masalarla döşenmişti. Kum rengi duvarların bir tarafı kitaplarla, diğer ise tablolarla kaplıydı.

"Majestelerini gelişinizden haberdar edeceğim." Selam verdi ve gitti.
Nathon hemen sandalyelerden birine çöktü.

"Pekâlâ, şimdi pelerini çıkarma vaktin geldi." Bana doğru el salladı.
İnatla daha sıkı tutundum.

Nathon sinirli bir şekilde içini çekti. "Sonsuza dek bunun içinde
dolaşamayacaksın."

"Biliyorum."

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Kral'ı bu şekilde karşılasan bizim
için çok kötü olur."

"Hayır, olmayacak." Bunun yalan olduğunu biliyordum.

"Bana saf numarası yapmayı bırak. O kadar cahil olmadığını
biliyorum." "Bu şekilde rahatım."

"Bu sıcakta rahat değilim ve bunu giyiyorum." Kendini işaret etti.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Maalesef öyle. Hatırladın mı? Kral'ın sana umutsuzca aşık olmasını
sağla, yoksa ölürüm."

"Bu başarısız olmam için yeterli bir teşvik."

üzerine Nathon pelerinin kenarından tuttu ve çekiştirmeye başladı.
"Özür dilerim ama..." Omuzlarımdan çıkarmak için mücadele ederken
homurdandı.

"Bırak beni," diyerek bir elimle onu ittim.

"Seni zorlamak istemiyorum, Loria. Kendin çıkarırsan çok daha faydalı
olur."

"I-"

Kapılar açıldı. Eli hâlâ pelerinimi kavramış olan Nathon hızla arkasına döndü. Ben de onun hareketini takip ettim.

Önümüzde Prens duruyordu.

İkimize de o güne kadar tanık olduğum en boş ifadeyle baktı. Gözleri neredeyse fark edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde ikimizin de vücudunda aşağı yukarı geziniyordu.

Nerede olduğumuzu hatırlayan Nathon giysilerimi bıraktı ve tek dizinin üzerine çöktü.

"," dedi.

Prensin bu kadar çabuk gelmesine hâlâ şaşırmış olan ben, bir süre daha ona bakmaya devam ettim. Nathon başını yana çevirdi ve öksürerek onun hareketini taklit etmemi önerdi.

Prens soğuk bakışlarını bana çevirmeden önce Nathon'a şöyle bir baktı.

"Majesteleri," dedim ve ben de dizlerimin üzerine çöktüm.

Ardından gelen sessizlik o kadar uzadı ki, kendi nefes alış verişlerimi göğsümdeki bir kıyıya çarpan çalkantılı dalgalar gibi duymaya başladım.

Kafamı kaldırdığımda Prens'in yer değiştirdiğini ve tam durduğunu gördüm. Kapalı dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Prenses Loria," diye konuştu sonunda. "Kalkabilirsiniz."

Zarafetle ayağa kalkmaya çalışırken ayağıma dolanan pelerine takıldım. Tam düşmek üzereydim ki bir el dirseğimin kıvrımından beni sabitledi.

Prens kolumu tuttu.

Prens'in, Kur Sezonu faaliyetlerinin uzun bir süresine kadar adaylardan hiçbirine herhangi bir sıfatla dokunmaması gerekiyordu. Gözlerimi

daha önce hiç görmediğim bir eldi. Parmakları uzun ve zarifti. İlk parmağında süslü bir yüzük vardı, sanırım aile

Bizi büyük bir merakla izlemekte olan Nathon bu dokunuşla gözlerini açtı. Prens'in arkasında duran Jarian, Prens'i yaptığı hata konusunda uyarmak istercesine boğazını temizledi.

Prens yavaşça ve acı verici bir şekilde kolumu bıraktı.

"Teşekkür ederim, Majesteleri," dedim.

"Korkarım bunu bir sır olarak saklamak zorundasınız." İki elini de koyarak gülümsedi. Sonra Nathon'un yüzüne döndü. "Sen de kalkabilirsin."

Nathon, bir savaşçı olmanın kendisine sağladığı hassasiyetle başarılı bir şekilde ayağa kalktı.

"İyi misiniz Prens?" diye sordu Prens, bunu yaparken Nathon'a bakıyordu. İçine girdiği duruma gönderme yaptığını fark ettim. "Evet, Majesteleri. Kardeş kavgasından başka bir şey değil." Gülümsedim. Kibarca.

"Anlıyorum." Nathon'a bir kez baktı. "Elbette. Siz Audra'nın Veliaht Prensisiniz. Hakkınızda çok şey duydum."

Nathon bu söz üzerine kaşlarını kaldırdı, "Ne duydunuz, Majesteleri?"

Prens gülümsemedi ama gözleri sevince benzer bir şeyle parlıyordu.

"Bahsetmeye değer bir şey yok. En azından iyi bir şey yok."

Nathon gülümsedi. Prens'in tepkisini komik mi yoksa saldırgan mı bulduğunu, ne düşündüğünü bilmek her zaman zordu.

"Ben sadece Loria'ya giydiği ağır pelerinden kurtulmasını öneriyordum. Vasara'nın havasına o kadar alışkın değiliz.

bakın."

Toparlayabildiğim kadar büyük bir öfkeyle ona baktım.

"Öyle mi?" Prens bana bakmak için geri döndü.

"İ-" Kendimi açıklamakta zorlanırken buldum.

Prens başını hafifçe eğdi. Şimdi ona daha doğrudan bakıyordum. Kiraz kırmızısı saçlarından bir tutam solgun yüzünün üzerinden geçiyordu. Yüz hatları da kıyafetinin şekli kadar keskin kesilmişti. Vasara her zaman kıyafetlerinin sıra dışı kesimleriyle tanınmıştı. Beyaz tuniği boyun hizasındaydı ama göğsünün üst kısmında kırmızı bir çerçeveye çevrili bir üçgen . Yüzünün üçgen şeklindeki köşeli yapısını, soluk tenini ve yüksek elmacık kemiklerini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Bakışları. Serin bir esinti tarafından okşanmak gibiydi. Çok keskin ve keskin, yine de ferahlatıcı ve . Vücudunuzun her parçasını uyuşturan bir okla vurulmak gibiydi. Hiçbir şey hissetmemek ve her şeyi hissetmek gibiydi. Sinir bozucuydu.

"Ben... altındakini sevmiyorum."

Nathon iki dudağını birbirine bastırdı ve gözlerini telaşla bana dikti.

"Sizi temin ederim ki Ekselansları, kendisine yakışır bir şekilde giyinmiş -" diye başladı.

"Neden o Bu mu?" Bu Prens baktı at Ben,
görmezden gelmek Nathon tamamen.

Kafamın içinde bana dürüst olmamı söyleyen ses ile dikkatli olmamı söyleyen ses arasında kaldım.

Nathon sessizliği doldurdu, "Majesteleri, kız kardeşim için özür dilemeliyim-"

"Gerek yok Prens. Prenses pelerinini tercih edecekse, bu onun seçimi. Yine de, tercih ederseniz daha hafif olanlarımız da mevcut."

"O -" Nathon başladı.

"Prensesin konuşmasını dinlemek isterim." - Prens Nathon'a döndü -
"Prensesin konuşmasını dinlemek isterim."

Şaşırmış bir halde Nathon'a baktım ve "Bir tane için minnettar olurum, Majesteleri" dedim.

Prens arkasını döndü ve Jarian'a başıyla işaret etti; Jarian da sanırım bir hizmetkâra isteğini bildirmek üzere oradan ayrıldı.

Sonra tekrar bize döndü. "İlgilenmem gereken bazı konular var ve hâlâ Kalnasa'nın adayının gelmesini bekliyoruz. Sezonun resmi açılışı için daha sonra büyük salonda beş adayın da hazır bulunacağı toplantı yapacağız." Prens'in sesi, sanki konuşmanın bu bölümünü prova etmiş gibi kopuklaştı.

Nathon genişçe gülümseyerek eğildi. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Misafiriniz olmaktan *onur* duyuyoruz. Yanlış anlaşılma için bir kez daha özür dilerim."

"Dediğim gibi, gerek yok." Prens bana baktı. "Hiç gerek yok."

Kısa bir duraksamadan sonra bana doğru iki adım attı. "Bir uşağım size çeşitli pelerinler getirecek. Bir tercihiniz var mı?"

"Bir tercih mi, Majesteleri?" "Bir renk mi?"

"Oh, hayır, Majesteleri. Audra'da sadece koyu renkler giyeriz, bilemem, yani" - boğazımı temizledim - "hangi rengi tercih ederseniz memnuniyetle giyerim."

Kral pelerinime baktı ve giydiğimiz gölgeler hakkında doğruladı.

"En sevdiğim renk yeşildir," dedi beklenmedik bir şekilde. Omzumun üzerinden dışarıdaki bitkilere baktı. "Ne yazık ki burada o renkte kıyafetler üretmiyoruz. Audra gibi bizim de kıyafet kurallarımız var."

Ne söylememi beklediğinden emin değildim.

"Kral olacağınıza göre belki siz de bir şeyler yaptırabilirsiniz, Majesteleri?"

Gergin bir şekilde gülümsedi, hâlâ arkama bakıyordu. "İşte tam da bu yüzden yapamam." Birkaç dakika sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi. "Açılıştta görüşürüz."

Yeni dönmüş olan Jarian tarafından kapıdan çıkarıldı.

Birkaç dakika sonra Nathon sessizliği bozdu ve bana doğru sertçe döndü.

"Daha bu iş başlamadan hepimizi öldürteceksin." Yüzünü ovuşturdu.

"O içeri girmeden önce beni tutuyor olman benim suçum değil."

"Sen ve senin bu pelerine olan takıntın. çıplak olduğunu sanırsın," dedi, tekrar pelerine bakarak.

"Lütfen bir süre konuşmaktan kaçınır mısınız?" "Eğer bizi rezil etmeye çalışmaktan vazgeçebilirsiniz." "Bunu kendi başına da başarabilirsin," diye tersledim. "Dur Loria! Bu durumdan en az senin kadar ben de hoşlanmıyorum."

"Bunu yapmak zorunda olan sen değilsin!" Kontrolümü kaybettim.

Nathon bana şaşkın şaşkın baktı.

"Etrafta gösteriş yapmak ve... ve birinin seni arzulamasını sağlamak zorunda olan sen değilsin, sadece onları öldürmek için. Birinin sana dokunmasını sağlamak, sadece -"

Sol eliyle ağzımı kapattı. Sağ elini başımın arkasına dayadı "Sessiz ol! Sessiz ol Loria!" Sertçe fısıldadı. "Belki sen hayatını önemsemiyorsun ama ben . Ölmek istemiyorum. Beni duyuyor musun?" Beni hafifçe sarstı "Yapacak işlerim, bitirmem gereken şeyler, tutmam gereken sözler var. Çeneni ne zaman kapalı tutacağını bilmediğin için benim ölümüm olmana izin vermeyeceğim!" Sessiz olmasına rağmen sesi öyle bir saldırganlıkla pıhtılaşmıştı ki donup kaldım. "Şu anda Saray'dayız. Muhtemelen her an izleniyor, dinleniyor ve gözlemleniyoruz. Biri senin ve benim çenemizi kapamadan önce sürekli ensende soluyan biri varmış gibi davranmalısın."

Eline karşı bağırdım ama bu sadece boğuk bir inilti olarak çıktı. Yüzüme daha sert bastırdı. Sonra, isteğim dışında ağlamaya başladım, gözyaşlarım parmak eklemlerinin üzerinden döküldü ve avucunun içinde yüzdü. Çığlık atmak yerine, şimdi hıçkırarak ağlıyordum, eline hıçkırarak ağlıyordum.

Nathon ensemdeki tutuşunu gevşetti. Bir anlık tereddütten sonra gözleriyle yüzümü taradı ve göğsüne çekip sarıldı. Sertleştim. Kollarım yanımda kaskatı kesildi. Sol eli hâlâ ağzımın üzerindeydi ve sağ kolu omuzlarıma sarılmıştı.

"Lütfen ağlamayı kes." Nathon'la yıllardır aynı dolabın içinde olmamıza rağmen sesi uzak ve kaybolmuş geliyordu.

Sessizce sızlandım.

"Lütfen, Loria, biri içeri girebilir," diye iç geçirdi.

Nefes alışımı yavaşlattım ve sonunda durdum. Hâlâ doğal olmayan bir şekilde göğsüne bastırılıyordum. Gözyaşlarımın akmayı bıraktığını fark ettiğinde beni bıraktı.

Sonra iki kolunu da onun omuzlarına koyarak, "Ben dışarı çıkıyorum," dedi.

"Ne, neden? Ne kadar süre için?" Sesim titrek çıkıyordu. "Bilmiyorum. Açılıştan önce döneceğim."

"Şu anda gitmenizi gerektirecek kadar önemli olan şey nedir? Hem de her zaman?" Daha yeni gelmişken burada yalnız kalmak istemiyordum.

Kapıya doğru geri geri gitti ve bana göz kırptı.

"Yeşil bir şey Loria. Sana yeşil bir şey bulacağım."

BÖLÜM 8 - ELIEL

"D Gwin'i buldun mu?"
"Evet, Majesteleri," dedi Jarian, köşeyi döndüğümüzde, Gwin'in durduğu yerde, başını uysalca eğerek.

"Gwin," diye başladım. "Lütfen birkaç pelerin ya da insanın tüm vücudunu örtebilecek benzer bir giysi bulabilir misin ve bulduğunda Prenses Loria'ya getir. Ona seçmesi için birkaç tane ver." Ondan uzaklaştım.

"Onun boyu, Majesteleri?" diye seslendi .

Durdum, irkildim ve ona şaşkın bir bakış fırlattım. Böyle bir bilgiyi bilmemin imkânı .

Gwin'in yüzü kıpkırmızı oldu, "Özür dilerim, Majesteleri. Elbette, ona farklı bedenler getireceğim ve-"

"Oldukça kısa boylu," diye ekledim, istemeden hizmet eden kızın içine doldurduğum korkuyu hafifletmeye çalışarak.

"Teşekkür , Majesteleri." Kadın reverans yaptı ve koridorda aceleyle ilerledi.

Jarian ve I devam etti Yürüyor. O baktı at Ben ile
Konuşup konuşamayacağına dair açık bir soru.

"Evet Jarian."

"İzninizle Majesteleri. Audra'nın Albarsan'ları
-" diye .

" et," dedim önünde yürürken. "Küstah," diye
bitirdi.

"Ve?"

Jarian telaşlandı. "Ve Majesteleri, ne buradaki geleneklere ne de törenin
kendisine saygı duyduklarını sanmıyorum. Uzun zamandır Prens'in bir -"

"Evet, söylentileri duydum, Jarian. Başkalarının çarpıtılmış
söylentilerinin benim yerime karar izin vermektense, insanlar hakkında
kendim karar vermeyi tercih ederim."

"Elbette, Majesteleri. İnsan her duyduğuna inanmamalı. Sadece sorunlu
görünüyorlar."

Onunla yüzleşmek için durakladım. "Mükemmel bir gözlem
yeteneğine sahip için onların doğasının oldukça farkındayım."

"Asla aksini ima etmek istemedim, Majesteleri."

İçimi çektim. Jarian'ın sadece en iyi olduğunu düşündüğü şeyi
yaptığını, tehlikeli olduğunu düşündüğü insanlar hakkında beni
uyardığını biliyordum.

Yine de, "Bunu biliyorum, Jarian. Güvenliğim için gösterdiğin özveri
için minnettarım. Ancak ben bir insanı şöhretine göre değil,
eylemlerine göre değerlendirmeyi tercih ederim. Aslında saklayacak en
karanlık sırlara sahip olanlar genellikle gülümsemelerin, basmakalıp
sözlerin ve prestijin arkasına saklananlardır."

Jarian bir an sessiz kalıp düşündükten sonra, "Gerçekten de yaşınızın ötesinde bir bilgeliğe sahipsiniz, Majesteleri," dedi.

Ve yine de, bu kadar çok olmasına rağmen, hala habersizdi. Gerçek kötölük çirkin değildi, ama yüzüne ışık vurduğunda güzel bir gülümsemeydi, karanlıkta kayboluyordu.

Yine de Jarian'ın değerlendirmesine tamamen katılmadığımı söyleyemem. Audra'nın Prensi'nin varlığı beni şaşırtmıştı. Bunun ardındaki mantığın farkında olmamam beni rahatsız etti.

"Toplandılar mı?" "Evet,
Majesteleri."

"Bunu şimdi yapalım," dedim.

Jarian benimle aynı fikirde olduğunu gösteren bir ses çıkardı.

Vessel'lerle konuşmaya gidiyorduk. Vessels Saray Güvenliği, ailemin ilgili olarak daha ayrıntılı bir şekilde sorgulanmak üzere dikkatime sunulacak kadar şüpheli bulmuştu.

Kuzey Kanadına ve Gemilerin tutulduğu odalara doğru yürürken hiçbir planım yoktu. Onlardan nasıl bilgi almaya çalışacağımı bilmiyordum. Özünde, karşılaşabileceğim şeylere karşı tamamen hazırlıksızdım.

Kuzey Kanadı büyüktü ama gözetmenlerin yoğun varlığı burayı çok daha küçük hissettiriyordu. Yanımızdan geçen Gemiler bize doğru bakarken gözlerindeki küçümsemeyi gizlemiyorlardı. Her biri, kaçmak için güçlerini kullanmalarını engelleyen süslü bir gerdanlık, halhal veya bilezik şeklinde tasarlanmış bir zincir takıyordu.

Gemilerin Kuzey Kanadının tamamında, hem içinde hem de çevresinde dolaşmalarına izin verdik ama bu yanılsamalı bir özgürlüktü. Bu belirlenmiş alanlardan bir metre bile uzaklaşmaya cesaret ederlerse yakalanıyor ya da yerinde infaz ediliyorlardı.

Gemilerin günlük olarak büyüğü çekirdeklerinin boşaltıldığı transfer odasına yaklaşıyorduk. Şu anda üzerinde yürüdüğümüz ana yürüyüş yolunun solunda yer alıyordu, sağında ise küçük ve mütevazı bir avlu vardı. Arnavut kaldırımlı yolların üzerinde küçük bir çeşme ve birkaç bank bulunuyordu. Birkaç Gemi şu anda bir transferden geçiyordu, büyüleri takıldıkları veya bağlandıkları kelepçelere ve cihazlara sızıyordu. Bazıları boş bir ifadeyle uzaklara bakıyor, bazıları rahatsız bir şekilde yüzünü buruşturuyordu. Aktarımın, aktaran kişinin yeteneğine bağlı olarak acısızdan dayanılmaz kadar değişebildiğini duymuştum.

Sonunda yürüyüş yolunun sonundaki oda odasına ulaştık. Ahşap zemin ve panelli duvarlar soluk, kum rengindeydi. İçeride bulunan mobilyalar ziyaretimiz için kaldırılmış, geriye sadece en sağdaki pencerenin yanında iki ahşap sandalye ve üzerinde bir vazo bulunan küçük bir masa kalmıştı.

Odanın ortasında ayakta duran, kelepçelenmiş ve birkaç gözetmen tarafından çevrelenmiş üç vardı. Bir erkek ve iki kadın.

Adamın gözleri daha ilk adımını atmadan bana yaklaşmaya kararlı olduğunu belli eden bir ifadeyle parlıyordu. Jarian tabii ki fark etmedi.

Adam bana doğru birkaç geniş adım attı ve Jarian kılıcını çekmeden adam bana tükürdü. Birkaç kişi

Saray alışanları ve Kanat'ın gözetmenleri onu yakalayıp uzaklaştırdılar. Tkrğ enemin altına düşmüştü, gözlerime gelmediğ için boyuma teşekkür etmeliydim.

Benim yaşlarımnda olmalıydı, diğr dört kişinin etkisiz hale getirdiğ genç adama bakarken fark ettim.

Ona yaklaştım.

"Majesteleri, ben -" Jarian araya girdi.

kalması gerektiğini belirtmek için elimi kaldırdım. "Adın ne senin?" Adama sordum.

Sanki ona hangi şekilde idam edilmeyi tercih edeceğini sormuşum gibi bana baktı.

"Adımı aldılar. Sen benim aldın."

Kaşlarımı hafifçe çatmış, söylediklerine şaşırmıştım.

Adam güldü ama bu hüzün dolu bir kakhahaydı.

Açıklamasını beklediğimi belirtmek için gözlerimi kıstım.

"Güçlerimiz bize bağlıdır. Onları kaybetmeye başladığımızda, kendimizi de kaybetmeye başlarız. Bir şeyleri unuturuz, biz -"

Kadınlardan biri "Durun," diye itiraz etti.

"Hayır," diye karşı çıktı adam, omzunun üzerinden dönüp ona bakarak. " gerekir. Ne yaptığını bilmeli. Kendi *türünün* ne yaptığını." Ses tonunda çok fazla kızgınlık, çok fazla nefret vardı.

"Majesteleri... lütfen onu bağışlayın." Kadın dizlerinin üzerine çöktü. Umutsuzluk sesini titretiyordu. Ellerini birbirine kenetlemişti. "O... bizim Kral ve Kraliçe ile hiçbir ilgimiz yok. Böyle bir şeyi asla yapmayız."

"Sessiz ol kadın!" Gzetmenlerden biri ayağa kaldırdı ve n kolunu kuvvetle kavradı.

Gözetmene baktım. O da bu Saray'daki diğer pek çok insan gibiydi, konumlarına hayranlık duyuyor, bunun kendilerine uygun gördükleri şekilde davranma hakkı verdiğine inanıyorlardı.

"Neden bana bu üçünü getirdin?" Ona sordum.

"Hastaydılar, Majesteleri, ya da öyle diyorlar, ebeveynlerinizin ölümleri sırasında. Görevlerinden muaf tutuldular ve odalarına kapatıldılar. Günlerce kimse onları görmemiş."

"Hiç kimse mi?" "Onlara yiyecek ve su verilmedi mi?" diye sordum.

"Evet, Majesteleri, ama hasta olduklarında ve muhtemelen... enfekte olduklarında yemeklerini kapıda bırakıyoruz."

"Peki yiyeceklerine ve sularına dokunulmadı mı?"

"Zaman zaman, Majesteleri."

"Peki ya diğer zamanlar?"

Gözetmen tedirgin görünüyordu. "Bu benim için sadece garip bir tesadüftü, Majesteleri."

"Bu bir tesadüf değildi," diye karşı çıktı erkek wielder. "Hastaydık, drenajlar kolaylaştırdı." Doğrudan bana baktı. Sözde müttefikim olan insanlar bile bunu yapmazdı, gözlerimden aktif olarak kaçınırlardı. Ona neredeyse hayranlık duyuyordum.

Gözetmenlerden birine doğru yürüdüm ve tuniğinden ipek bir mendili hızla çıkarıp çenemdeki tükürüğü silmek için kullandım.

"Şimdi nasılsın?" Adama sordum.

Her konuşmamda kafası daha da karışıyor gibiydi. "Bizim iyiliğimizi umursuyormuş gibi davranma."

"Evet, gemilerimiz hayati önem taşıyor."

"Elbette," diye alay etti. "Ölü köleler canlı köleler kadar kullanışlı değildir."

İkinci kadın sessizdi, koyu kehribar rengi saçları yüzüne dökülmüştü ve yüzünü yere doğru çevirmişti.

"Biz iyiyiz, Majesteleri," dedi ilk kadın. "Çok sevindim." Ben de sevindim.

Adam başını salladı, bana inanmadığını açıkça gösteriyordu.

"Direnişi duymuşsunuzdur herhalde?" Üç silahşöre baktım.

"Evet...evet, Majesteleri ama onlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Sadece bazı hikâyeler duyduk," diye cevap verdi ilk kadın.

"Hangi hikayeler?"

"Faina," diye uyardı adam onu, hayal kırıklığıyla ters ters bakarak. "Koruduğunuz biri mi var genç adam?" diye sordum.

Tekrar gözlerimin içine baktı. "Eğer dünyada bizim gibi boynunda zincir olmadan yaşayan insanlar olduğuna dair en ufak bir ihtimal bile varsa, onları dize getirmenin bir parçası olmak istemiyorum."

Ona doğru bir adım attım. "Asil bir duygu. Ancak hayatınızı kurtaracak bir şey değil." Birkaç saniye düşündükten sonra, "Bu asiler senin varlığından haberdar mı?" diye sordum.

"Hayır," diye gönülsüzce itiraf etti. Bunun doğru olup olmaması önemli değildi, amaçladığım şekilde detaylandırmama izin verdi.

"Bu nedenle ölümünüz onlar için hiçbir şey ifade etmeyecek, tıpkı yaşamınızın onlar için hiçbir şey ifade etmediği gibi. Bu onların çabalarını ya da davalarını ilerletmeyecektir." "Ama bu onların özgürlüğünü koruyacaktır." Adamın çenesi sıkıca kapanmıştı.

sıktı.

"Uzun sürmez. Ama burada koruyabileceğiniz bir şey var." Elimle işaret ettim. ve iki Kadınlar. "Söyle Ben ne sen Biliyorum, izin ver senin

Yoldaşlar bana bildiklerini anlatmazlarsa cezalandırılacaklar. Ve sen de izleyeceksin."

İkinci kadın hâlâ hareket etmemiştı. Zincirlerinin sesi hafifçe titremesine neden oluyordu. Hâlâ nefes aldığıının tek göstergesi buydu.

Adam başını salladı, belli ki tedirgindi.

"Faina haklı, ailenin bizim hiçbir ilgimiz yok," dedi.

Sakince, "Buna daha karar vermedik," dedim.

"Büyücölükten şüphelendiğiniz için , değil mi? İnsanlar bunu biliyor mu?"

"Onları bilgilendirmeyi düşünüyor musunuz?" Kaşlarını kaldırarak sordum. Güldü. "Yoldaşlarıımın senin aileni büyücölük kullanarak öldürmeyi nasıl başardığını sanıyorsun, oysa biz bu hayata sahipken

boğazımıza sarılmış kolyeleri emer miyiz?"

"Olasılıkları sırf olasılık dışı oldukları için elemek akıllıca değildir," diye cevap verdim.

"İmkânsız değil, imkânsız," diye tısladı.

"Belki de. Belki de değil. Her iki durumda da bana bildiklerini anlatacaksın," diye iddia ettim.

Adam iki kadına acı dolu bir bakış attı. Buraya onlarla birlikte getirilmiş olması bizim yararımıza olmuştu. Tek başına olsaydı, sahip olduğu bilgiyi paylaşmayı düşünmeden önce öleceğinden hiç şüphem yoktu.

Sonra kararlı bir şekilde ve beni çok şaşırtarak "Hayır, ." dedi.

"Majesteleri, size anlatacağım," diye bağırdı Faina. "Size her şeyi anlatacağım, lütfen."

Hâlâ adama bakıyordum. Yanılmışım. Tanımadığı büyücülerin hayatı için bu iki kadının hayatını feda edebilirdi.

O zaman anladım. Ona göre bu yabancıların hayatları sadece sayı olarak değil, öz olarak da daha değerliydi. İsyancılar özgürdü, onlar bir tehditti, onlar bir semboldü. Yanındaki iki kadın bunların hiçbiri değildi.

"Yapacaksın," diye Faina'ya baktım. Yüzü biraz gevşedi, teklifini kabul ettiğim için rahatlamıştı. Adama baktım. "Ancak sen bugün öleceksin."

"Hayır!" İkinci kadın beklenmedik bir şekilde başını kaldırdı ve adama doğru koşmaya çalıştı. Arkasındaki gözetmen tarafından aniden durduruldu. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," diye tekrarlamaya devam etti.

"Orlis!" Adam ona seslendi.

"Hayır!" Orlis feryat etti ve gözetmenin kollarını tırmaladı. Küfretti ve onu . Az önce serbest bırakılmış vahşi bir hayvan gibi bana doğru saldırdı. Jarian bir kez daha tepki vermekte çok yavaş kaldı.

Kol mesafesine geldiğinde, bir elimle bileklerini kavradım ve onu yerinde tuttum. "Öldür beni," diye hıçkırdı "Öldür beni, öldür beni lütfen."

Olaylardaki bu değişiklik karşısında irkilerek gözlerimi kırptım.

"Ne vardır sen ne yapıyorsun?" ve erkek
Gemi haykırdı, ilk defa korkmuş gibi görünüyorsun.

Kadın ayaklarımın dibine çöktü, alt bacaklarımdan aşağı kayıyordu. "Öldür beni, öldür beni, öldür beni, öldür beni, öldür beni," diye fısıldamaya devam etti.

Kimse kımıldamadı, gözetmenler ve Jarian ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Orlis bana saldırmıyordu. Bana yalvarıyordu. Öldürmem için.

Onu.

Kaç yaşında olduğunu merak ettim. Adamdan daha genç görünüyordu. "Nasıl isterseniz," dedim soğuk bir sesle. "İkisini de götürün," diye adamı yönlendirdim.

Gözetmenler.

Faina, adamın ve Orlis'in kapıdan sürüklenerek çıkarılmasını izlerken bıkkın görünüyordu. Orlis gözetmenin ellerinde gevşemişti ama adam çırpınmaya devam ediyordu. Kapı kapanana kadar gözleri üzerimde sabit kaldı.

Faina'ya dönerek, "Söyle bakalım," dedim.

"Majesteleri... bağışlanacak mıyım?"

"Bu sizin ne dediğinize bağlı."

Tereddüt etti ve odanın etrafına bakındı. "Ve ne kadar hızlı söylüyorsun," diye ekledim.

"Çok az şey biliyorum,
Majesteleri." "Asiler nerede
bulunuyor?"

"Birkaçı Kalnasa der, çoğu Jurasada der."

Jarian bana baktı. Bu bilgiyi onun da endişe verici bulduğunu söyleyebilirdim.

"Onları kim yönetiyor?"

"Bilmiyorum Majesteleri. Ama birçok büyücünün onlara liderlik ettiğini söylüyorlar, tek bir büyücünün değil."

"Amaçları nedir?"

"Emin değilim, Majesteleri, sadece söylentiler duyuyorum."

"Bu söylentiler neyi içeriyor?"

Dudağını ısırdı ve düşünceli bir ifadeyle bana baktı.

"Arkadaşlarınıza katılmak ister misiniz?" Kapıya doğru işaret ederek ona sordum.

"Hayır, Majesteleri."

"O zaman ne duydun?"

"Onlar söyle onlar keşke için ücretsiz Biz, Senin Ekselansları.
için ücretsiz tüm büyücüler ve büyüleri yaratıklar... işlerin
gidişatını değiştirmek için."

"Bunu ne zamandır planlıyorlar?"

"Onlar hakkındaki söylentileri ilk kez birkaç yıl önce
duymuştum." "Kaç kişi?"

"Onlardan var mı?" diye sordu.

"Kaç yıl önce?"

"Beş, belki de altı."

Jarian ayaklarını sürüyerek yürüdü. Beş yıl. Eğer büyücüler bunu beş yıldır planlıyorlarsa ve biz onların planlarından daha yeni haberdar olduysak, o zaman feci bir dezavantajla karşı karşıyaydık. Bu süre içinde her bir Krallık hakkında neler öğrendiklerini, kendi yetenekleri, kendi potansiyelleri hakkında neler öğrendiklerini, başka hangi güçleri ortaya çıkardıklarını kim bilebilirdi?

Korkumu geldiğince sakladım. Devam etmeden önce onu bastırdım, göğsümün derinliklerine hapsettim.

"Daha fazlasını öğreneceksin," diye talimat verdim ona. "Herkes ve tanıdığın herkese soracaksın. Bu konuyla ilgili toplayabildiğin her bilgiyi toplayacak ve bana rapor edeceksin. Eğer yapmazsan, Saray kapılarının dışında arkadaşlarına katılacaksın. Ailemin ölümünde hâlâ şüpheli olduğunu unutma, sana büyük bir hoşgörü gösteriyorum."

"Ama Majesteleri," diye yutkundu, "diğerlerinin paylaşacak başka şeyleri var mı bilmiyorum."

". Görevinizin amacı bu."

"Ya yapmazlarsa?" Sesi titriyordu.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Artık gidebilirsiniz." Gözetmen onu dışarı çıkardı. Kadın direnmedi, sadece sessizce uzaklaştı.

Jarian ve ben yalnız kaldığımızda, durdu.

"Majesteleri, yeterince hızlı hareket edemediğim için özür dilerim..."

"Bunun üzerinde durma, Jarian. Ben zarar görmedim." "Ama Majesteleri, ben-"

"Rahat ol, Jarian."

Gerçek şu ki, Jarian'a hayatımı kurtarması ya da bana zarar gelmesini engellemesi konusunda güvenmiyordum ama bu benim için önemli değildi. Önemli değildi çünkü kendimi savunabilirdim ve Jarian'a bir koruma olarak güvenmesem de, daha önemli olan bir şeyi yapması için güveniyordum.

Sadık kalmak. Sessiz kalmak. İtaat etmek.

Aynı şey benim için çalışan diğer insanların çoğu için söylenemez. Onun sadakatine her çok değer verirdim.

"Jurasan Kralı ile konuşmamız gerekecek," dedim. "Evet," diye onayladı Jarian. "Söylentilerin hepsi Batı'yı işaret ediyor."

"Bugün açılıştan sonra kendisine mektup yazacağım. Mektubu giden arabalara bizzat kendiniz teslim edeceksiniz."

"Ekselansları, bu görevi başkasına devretmeniz daha iyi olmaz mı? Son zamanlarda omuzlarınızda pek çok sorumluluk var."

"Hayır. Bunu yapması için başka kimseye güvenmiyorum. Şimdilik bundan kimseye ."

"Ama Konsey -"

"Hiç kimse, Jarian."

Başıyla onayladı. "Kanattan geçerek yatak odanıza kadar size eşlik etmeliyim, Majesteleri."

Bir kez olsun onun arkadaşlığına itiraz etmedim. Jarian'ın umutsuz bir muhafız olduğunu biliyordum ama büyü kullananlar bilmiyordu.

Yatak odama giden yol uzundu ama az önce düşünmek için kendime izin vermedim. Ancak Jarian kapıları arkamdan kapattığında bunu yapabildim. Tuvalet'e girdim ve yüzümü temizlemeye başladım. Gemi'nin tükürüğünün çenemin altına yapıştığını hâlâ hissedebiliyordum.

Ancak o zaman, bana bakarken adamın yüz hatlarına sinmiş olan öfke ve nefreti düşünmeme izin verdim. Yüzünü, yaşını düşündüm. Benim yirmi altı yaşımdan daha yaşlı olamazdı.

Orlis'in çığlıklarını, ayaklarımın dibinde kara bir alev gibi yanan saçlarını ve yalvarışlarını düşündüm.

"Öldür beni, öldür beni, öldür beni, öldür beni, öldür ."

Katıksız bir tiksinti, dünyayı sarsan bir nefret dalgası üzerime .

Leğenin kenarını o kadar sert sıktım ki çatlayacağını sandım. Ve kustum.

BÖLÜM G- VERGİ

Dunlan ile konuşmamdan ne beklediğimden tam olarak emin . Bir
yanım görüşmemizin konusunun yiyecek kıtlığı olmasını umuyordu ama
sanırım

Bir şekilde .

Çünkü yeğeni Dyna Kral'ın evlenmesini sağlayabilirse, bu Vasara ile ittifakımızı güçlendirecek, bu da onların zenginliklerine ve kaynaklarına erişim anlamına gelecek, bu da daha fazla yiyecek anlamına gelecek.

Bir haklıydım, elimizdeki görev aciliyet gerektiriyordu. Yarın sabah yola çıkacaktık. Leydi Dyna'nın sağlığını güvence altına almak benim işim, tek önceliğimdi. Bunun için de yarınki yolculuktan önce iyice dinlenmiş olmam gerekiyordu. Özellikle de Pegasus'a binmeyeli yıllar olduğu için. Av'ın hayvanlara erişim izni yoktu, sadece Kral'ın muhafızları ve ordusu girebiliyordu. Etrafta bir Pegasus varken herhangi bir şeyi avlamak, yiyecek yakalayacak kadar yaklaşmak zor olacaktı.

Vasara'ya olan yolculuğumuzun büyük bir kısmı gökyüzünde geçeceğinden, bu yolculukta herhangi bir tehlikeyle karşılaşacağımızdan .

Ancak normalde bu riski almaya hazır değildim. Ama şimdi, kadının tırmandığı evin yanında duruyordum.

Tereddüt ettim. Orada bulduğum her şeyin önemli olacağını, bir şekilde alakalı olacağını biliyordum. Bulduklarımı Kral'a ve muhafızlarına bildirmenin benim görevim olduğunu da biliyordum.

Şu anda yeminimi bozmadan gördüklerim hakkında onları bilgilendirmekten kaçınabilirdim, çünkü arkasında önemli bir şey bıraktığı düşüncesi sadece bir varsayımdı.

Ama bir şey bulursam, bu gerçeğe dönüşecek ve bir seçimle karşı karşıya kalacaktım. Yeminimi bozmak ya da bu kadının güvenini kırmak.

Onun güvenini korumak için hiçbir nedenim yoktu, mantıklı bir neden de yoktu zaten. Hayatımın büyük bölümünde Kral'a hizmet etmiştim. Hayatımı o kurtarmıştı, sadakatimi ona borçluydum ama yine de bu kadını yetkililere teslim etmeye dayanamıyordum.

Tam da bu kişiyi korumaya yönelik garip çekimime anlam vermeye çalışırken evin kapısı açıldı.

"Ne istiyorsun? Yıllardır evimin önünde gezinip duruyorsun, defol git artık!" Kahverengi teni gümüş rengi kirli sakallarla kaplı yaşlı bir adam, kolunun bir hareketiyle beni kovdu.

"Kaptan Hestan Hikari," diye tanıttım kendimi.

Yüzüme daha yakından adamın gözleri tanıdık bir şekilde genişledi. "Kaptan." Bana daha yakından baktı. Özür diliyor gibi görünmüyordu, hatta bu adama ısınmamı sağladı.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Adama, erzaklarımızdan bir şeyler çalmayı başaran tek hırsızın daha önce evinin önünde durduğunu ve muhtemelen geride bir şeyler bıraktığını söylemek bana iyi bir fikir gibi gelmedi.

"Evet," diye yanıtladım, farklı bir strateji denemeye karar vererek. "Burada kim yaşıyor?"

"Sadece ben," diye cevap verdi, sesi hâlâ düşmanca çıkıyordu.

Evi oldukça büyüktü. "Sadece sen mi?" Geniş iç mekânına bir göz atarak sordum. Kalnasa'daki insanların çoğu küçük evlerde, yazlık tipi meskenlerde veya kulübelerde yaşıyordu. Ancak Kalnasa'nın Merkez Şehri Celion'da ve Saraya daha yakın olan İç Şehri Reyaru'da daha büyük evlerde yaşamayı göze alabilen birkaç kişi vardı.

"Evet, karım geçen ay öldü," dedi. "Bir sorun mu var?"

"Tanrılarla birlikte yatsın," diyerek başımı hafifçe eğdim.

"Tanrılara lanet olsun," diye mırıldandı adam nefesinin altından.

Başımı kaldırdım ve ifadesine itiraz etmedim. Bunu bir saygı göstergesi olarak söylemiştim, başka bir şey değil. "Efendim, buralarda yaşayan birini arıyordum ama bulamadım."

"Son yarım saattir aynı yerde durduğunuza göre pek de şaşırtıcı değil."

Gözlerimi kırıştırdım ve ona hafifçe gülümsedim. "Bölgeye çoktan tırmandım. Nereye bakmayı unutmuş olabileceğimi düşünüyordum."

"Kimi ?" diye sordu isteksizce.

"Sara Vaich." Başka bir köyde yaşadığını bildiğim bir kadın.

"Adını hiç duymadım."

"Nereye sorabileceğimi biliyor musunuz?"

"Eğer ben onu duymadıysam, buralarda kimse duymamıştır."

"Yine de emin olmak isterim."

Adam hızla üniformama, gümüş zırhla kaplanmış beyaz ve mavi giysilerime ve sonra da sırtımdaki mızrağa baktı.

"Bu Sara bir şey mi yaptı?"

"Eğer öyleyse, bu bana yardım etmen için yeterli bir teşvik olur mu?"

"Teşvik alır mıydım?"

Bu mantıklıydı, burada zor zamanlar geçiriyorduk, bu adamın yerinde , muhtemelen benzer bir taktiği zengin görünümlü bir savaşçı üzerinde denerdim.

"Bir tane ister misin?"

Adam kollarını kavuşturdu. "Hayır demezdim." "Şimdi

benim için etrafı soruşturmak için on altın nasıl?"

"Şimdi mi? Gecenin bir yarısı. Hah." Bir an düşündü, "Kırk altın."

İçimden inledim. "On beş"

"Otuz beş"

"On sekiz."

"Yirmi beş."

"Yirmi."

"Yirmi iki."

Yirmi iki altın çok paraydı. İyi giyimli ve iyi maaşlı görünmeme rağmen, aslında hiç de iyi maaş almıyordum. Herkesin maaşı düşüyordu. Bu kıyafetler ve silahlar sahip olduğum tek değerli şeydi.

Sadece bu kadın için hayatımı hizmet ederek geçirdiğim insanlara karşı gelmeyi düşünmekle kalmıyordum, şimdi kendi paramı da veriyordum.

Bir şekilde benden amaçladığından çok daha fazlasını çalmayı başarmıştı.

"Anlaştık mı, anlaşmadık mı?" diye sordu adam sabırsızlıkla.

Bunun üzerine giysilerimin içinde asılı duran keseyi açtım. Adama on bir altın verdim.

"Döndüğünüzde diğer on bir tanesini de alacaksınız, ama çok çabuk değil, aksi takdirde bunu düzgün bir şekilde yapmak için zaman ayırmadığınızı anlayacağım."

"Sizin için Kaptan" - alaycı bir şekilde beni selamladı - "Dünyadaki tüm zamanı alacağım."

"Çok minnettarım." Hafifçe gülümsedim. "Ben burada bekleyeceğim."

"Hayır, hayır, lütfen, rahatınıza bakın." Adam kapıyı arkasından daha geniş bir şekilde açtı.

Daha fazla şüphe uyandırmamaya karar adama hızlıca başımı salladım ve evine girdim. Kısa bir süre sonra adamın ayak sesleri sokakta yankılandı ve yumruğu yakındaki kapılara vurmaya başladı.

Küçük şömineyi çevreleyen tahta sandalyelerden hiçbirine oturmadım. Hiç hareket etmedim. Sadece yerimde durdum ve bekledim. Gözlerimi kapattım ve dinledim. Adamın sesini ya da ısrarla tahtaya vuran yumruğunun sesini artık duyamayacağım anı dinledim.

O an geldi ve hiç tereddüt etmedim. Birkaç saniye içinde kapıdan çıkmış ve binanın kenarlarına tırmanmıştım. Çatıdaydım, tam köşedeydim.

Ev sahibi birkaç sokak ötede olmasına rağmen, şu anda bulunduğum yükseklikten onu görebiliyordum. Taşıyordum

Bu kadar geç bir saatte uyandırıldığı için öfkeli olan komşularıyla yaşadığı birkaç öfkeli çatışmaya tanık oldum. Ona acıyabilirdim, ancak onlarla yüzleşmesi için ona gereğinden fazla para dediğimi biliyordum.

Hâlâ çatıda alçakta durarak, yavaşça çatının ortasına, kadının durduğu yere doğru ilerledim. İlk başta hiçbir şey göremedim. Bu alışılmadık bir durumdu, keskin bir gözüm vardı, ama sonra hafif bir hareket, hafif bir esinti kumaşın konumunda bir değışiklik yarattı.

Fark ettim ki, korkuyordum. Bu nesneye dokunmaktan korkuyordum. Ne olduğı ya da neden buraya bırakıldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tehlikeli mi, zehirli mi, yoksa bir tür tuzak mı olduğunu bilmiyordum.

Ellerimi arkadan bağlanmış saçlarımda gezdirdim, seçimimin saçmalığı karşısında başımı salladım ve saçlarımı yukarı kaldırdım.

Bir kumaş parçası değıl, bir kağıt parçasıydı. Siyah, kalın, kum gibi pütürlü.

Bunu yıllar önce bir kez görmüştüm. O zamanlar çok daha genç bir Kral olan Dunlan'la birlikteydim ve ben de henüz bir erkektim.

Kütüphanedeki masanın üzerinden arkamdan gelen bir ses *"ok güzel, değıl mi?"* dedi.

"Ne oldu?" Küçük bir ocuk olan kıza sordum.

"Buna Noxscroll deniyor. Noxstone'dan yapıyorlar."

"Bu yüzden mi üzerinde hiçbir şey yok?" Baş ve işaret parmağımla köşelere dokunarak sordum.

"Hayır. Üzerinde yazı var, sadece göremiyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yapamazsın. Bu bir sır." Kız bana muzipe gülümsedi, cahilliğimi eğlenceli bulduğu belliydi.

"Peki biri sırrı nasıl görebilir?" Kağıdı başımın üzerine kaldırarak .

Ona ulaşmaya çalışmak için zıpladı ama boyu bunu imkânsız kılıyordu.

"Sana göstermeye çalışıyorum!" dedi sinirli bir şekilde.

"Oh." Gözlerimde meydana okuyan bir bakışla ona uzattım.

Kız odanın içinde yürüdü ve bizi izlediğini fark ettiğim bir adama bir şeyler söyledi. Adam ona bir hançer uzattı.

"Bana yazıyı sadece kanın ortaya çıkarabileceğini söyleme," dedim, zihinsel olarak kendimi mütevazı bir çıkışa hazırlayarak.

"Hayır, bak, gel." Bana işaret etti ve beni ışığın kütüphaneye girdiği pencereye doğru yönlendirdi. Sonra hançeri, silahın ay ışığını sayfaya yansıtmasını sağlayacak şekilde kağıdın hemen üzerinde tuttu. Çizgiler sanki uykularından uyandırılmış gibi kâğıda döküldü. Bu bir sır değildi, sadece bir semboldü, Audra'nın sembolü, kendi etrafında sonsuzca dönen karanlık bir kasırga.

"Noxscroll üzerindeki işaretleri yalnızca Noxstone'un ışığıyla okuyabilirsiniz."

gururla söyledi.

"Peki sen neyle yazıyorsun, gölge kalemle mi?" Alaycı bir şekilde sordum.

Kızın kafası karışmış görünüyordu. *"Gölge kalem diye bir şey yok. Biz çeliği kullanırız... gördün mü?"* Hançeri kullanarak kâğıdın üzerine bir çizgi çekti, sonra bir kez daha ışığa tuttu ve çizgiyi görünce gülümsedi yüzeyinde ortaya çıktı.

Şu anda elimde tuttuğum bu Noxscroll parçasının üzerinde her ne varsa, bir amblemden daha fazlası olduğunu hissediyordum.

Bunu buraya bırakan kadın mı yazdı? Yoksa başka biri mi? Neden benim görmemi istedi? Elbette, bunu görmeyeceğimi biliyordu.

kendim okuyabilirdim. Noxstone nadir bulunurdu, yapımında kullanılan silahlar çoğunlukla Audra'daki birkaç prestijli savaşçıya ve diğer Krallıklardan böyle bir satın alma için harcayacak abartılı miktarda parası olan daha az sayıda insana aitti.

Bugün kaybettiğim yirmi iki altından sonra, bir Noxstone silahı satın almam söz konusu bile olamazdı. Yarın sabah, daha doğrusu bugün geç saatlerde Vasara'ya gideceğim için Audra'yı yakın zamanda ziyaret etmem de mümkün değildi.

Üçüncü ve son bir seçenek daha vardı ki bu da bu kadının yolundan gitmeye duyduğum akıl almaz ihtiyacın bir sonucu olarak yaptığım kötü seçimler listesine ekleniyordu.

Bu biraz çalmaktı.

Bu kadın dikkatimi bu gazeteye çekmeyi başarmıştı. Belki de bunu yapabilecek tek kişinin ben olduğumu bildiğim için onun nedenlerini ortaya çıkarmak için çaresizdim.

Hayır, bu doğru değildi. Yapabilirdim, Dunlan'ı bilgilendirmeliydim, sonra diğerleri yardım edebilirdi.

Ama bu Noxscroll'un ne sakladığını bilmiyordum. İçeriği tamamen yararsız olabilirdi, Kral'ın vaktini boşa harcamış olacaktım. Bu nedenle birkaç kişinin daha yardımını almak tam bir savurganlık olabilirdi.

Ama içeriği Kral'ın güvenliğine yönelik bir tehditle de ilgili olabilirdi. Akıllı bir adam bunu Kral'la ve dostlarıyla paylaşırdı, müttefikleri.

Yoksa yapar mıydı? Bilgeliğin nerede yattığına dair gerçek bir fikrim yoktu. Başkalarına güvenmek mi, kendine güvenmek mi?

Evin sahibi binaya doğru geri yürüyordu. Nihai bir karara varamadan, kâğıdı giysilerimin içine koydum, hafif bir inişle binadan atladım ve adamın oturma odasına geri döndüm.

Daha önce fark etmemiştim, gözlerim kapalıydı, mülk sahibinin dikkat etmeye odaklanmıştım, ama şimdi etrafa bakmak için boş bir anım vardı, raflar boyunca istiflenmiş, duvarlara monte edilmiş ve köşelere doldurulmuş çok çeşitli silahları inceledim.

Bu adam bir demirciydi ve saygın biriydi, bu da onun bu evde yaşayabilmesini açıklıyordu.

Genişçe gülümseyerek tekrar içeri girdi. "Üzgünüm Kaptan, dediğim gibi bu Sara'yı kimse tanımıyor."

Çenemi hafifçe indirdim ellerimi birbirinin üzerine koyarak şöyle dedim. "Talihsizlik."

"Bana on bir parça daha söz vermiştin."

Cevap vermeden kalan on bir parçayı adamın uzattığı avucuna yerleştirdim.

"Sen bir demircisin," dedim soru olarak değil, bir ifade olarak.

"Öyleydim."

"Noxstone hakkında ne biliyorsun?"

Adam bir kaşını kaldırdı. "Bana dünyadaki bütün altınları verseniz bile asla yanına yaklaşmayacağımı biliyorum."

"Neden?"

"Çünkü ölümcül, bu yüzden."

"Savaşta, evet, ama bir demirci olarak?"

"Bunca yıldır hiç böyle bir şeyle karşılaşmadım. Bu şeylerle yaralanan, neredeyse ölen demirciler tanıyorum" diye açıkladı.

"Bu riski göze alan bir demirci tanıyor musunuz?"

"Hayır," dedi. "En azından akli başında olanlar?"

"Peki ya olmayanlar?"

Adam sabırsız görünüyordu. "Dediğim gibi, hayır. Sana Sara'nı kimsenin tanımayacağını söyledim ve sen bana inanmadın ve şimdi sana söylüyorum, tüm bu Krallıkta herhangi bir fiyat karşılığında Noxstone silahı dövecek tek bir demirci bile yok."

Derin düşüncelere dalmıştım, gözlerim adamın arkasındaki kapıya sabitlenmişti.

"Diğer Krallıklarda mı?" Gözlerimi yavaşça onun yüzüne çevirerek sordum.

"Neyin peşindesin Kaptan -ey?"

Zihinsel olarak kendimi azarladım. Noxstone'a olan ilgimi bu adama açıklamak hem onun hem de kendim için tehlikeliydi.

"Hiçbir şey. En azından neden burada olduğumu sorarlarsa insanlara böyle söyleyeceksin."

"Peki sessizliğim için de bir teşvik olacak mı?" diye açgözlülükle bana baktı.

"Hayatta kalmak yeterince teşvik edici olmalı," diye verdim. Çenesini sıktı. "Anlıyorum."

Kapıya doğru uzandım.

"Gendal," diye ağzından kaçırdı,

ben de öyle yaptım. Omzumun üzerinden baktım.

"O bir demirci, eskiden Noxstone silahları, diğer aletler, nadir mücevherlerden mücevherler ve benzerlerini yapardı. Birkaç yıl önce tüm çalışmalarını durdurdu. Kimse nedenini bilmiyor."

"Bu Krallıkta kimsenin metale dokunmayacağını söylediğini sanıyordum."

"Gendal'ın Kalnasa'dan olduğunu söylemedim." "O zaman nereden?"

Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Çok sık taşınırdı, işlerin iyi olduğu her yere giderdi."

"O zaman kesinlikle burada değil," diye mırıldandım. Adam onaylarcasına homurdandı.

"Son duyduğumda Vasara'daydı."

"Neye benziyor?" Ben sordum.

Adam avucunu beklenti dolu bir hareketle uzattı. Derin bir iç çektim.

Sırıttı. "Beni gerçekten öldüreceğini sanmıyorum, o yüzden... beş diyelim, olur mu?"

Adama doğru yürüdüm ve isteksizce kaba, nasırlı ellerine beş yerine üç altın daha koydum. Parmakları hemen onları kavradı.

"Ne bilmek istiyorsun?"

BÖLÜM 10 - NATHON

W Kral yalan söylemiyormuş. Bu mekânın hiçbir yerinde gerçekten de tek bir yeşil kumaş parçası yoktu. Bir tane bile Bırakın bir parça giysiyi, bir bulaşık bezi ya da bir mendil. Bir Krallığın kıyafet kurallarına göre farklı renklendirilmiş bir giysi kadar basit bir şeyin bu dünyada bu kadar lüks, bu kadar nadir olması garipti.

Audra'da ne giydiğimizi hiç bu kadar önemsememiştim. Püsküller, madeni paralar ve mücevherlerle süslenmiş canlı altın, erik ve koyu şeffaf kumaşlar. Ben zırhı tercih ederdim. Siyah ve gümüş bana yakışıyordu. Tokalar ve düğmeler. Kemerler, yüksek yakalar ve esnek botlar. Pratik ve etkiliydi. Bana çeşitli silahları taşımam için yeterli alan sağlıyordu.

Ve cildimin her santimini örtecek kadar kumaş.

Ama yine de Kral'ı etkilemeye çalışmıyordum. Öyle olsaydı, bu görevde fena halde başarısız olurdum. Beni şimdiden hor gördüğünü söyleyebilirim.

Ben bile Loria'nın o pelerinin altında ne giydiğini merak etmeye başlamıştım. İlk başta sadece inatçılık ettiğini, burada olduğu için kızgın olduğunu düşünmüştüm ki bunu anlayabilirdim. Ama Loria insanların inanmasına izin verdiğinden çok daha zekiydi. Bu bile başlı başına onun zekâsının bir kanıtıydı. Gerçek kalbinizi, gerçek benliğinizi gizlerken insanların sizin bir imajınıza inanmasına izin vermek harika bir araçtı.

Ve ağlamıştı. Loria'yı yıllardır ağlarken görmemiştim. Onun da beni ağlarken gördüğünü sanmıyorum.

Gerçi düşününce, en son ne zaman ağladığımı hatırlayamadım.

Tanrılar ona ne biliyordu.

Vasara sokakları cıvıl cıvıl, hareketli ve sohbet doluydu. İnsanlar sıcağın tadını çıkarıyor, keskin ve garip kesimli kıyafetleri solgun ve pembe tenlerinin parçalarını ortaya çıkarıyordu. Birbirlerine dokunuyor, gülüyor, tartışıyor ve koşuşturuyorlardı. Dar patika yollar pas, kum ve bej renkli, kısa ve kare tuğla binalarla çevriliydi. Her yerden taş basamaklar fışkırıyor, arnavut kaldırımlı yürüyüş yolları ve patikalar arasından dolambaçlı nehirler akıyordu.

Şimdi en büyük ve ana nehrin kıyısında durdum ve içine baktım. Akıntı karmakarışık, dengesizdi, topraklanmamıştı ve benim içsel durumumu yansıtıyordu.

Bir adam bana yaklaştı. Hiçbir şey söylemiyordu, kasıklarımı mı bakıyordu?

Hayır, belim.

Hayır,

kalçalarım.

Hayır, benim kılıcım. Daha ziyade, bize eşlik eden o sefil yalancıdan kısa bir süre önce aldığım kılıç.

Adamın yüzüzlüğü karşısında büyülenmiş ve şaşırmıştım. Bakışları açıktı, gizlenmemişti, neredeyse cüretkârdı. Yüz hatlarımdan nereli olduğumu anlamak zor değildi. Adamın da buralı olmadığı çok açıktı.

Açık ten , bir parça bejle boğulmuş. Uzun gümüş saçları. Menekşe rengi gözleri. Bu adam Kalnasa'lıydı.

Uzun bir sessizlik ve sınırsız bakışmadan sonra konuştum.

"Geldiğiniz yerde kendinizi tanıtmadan önce gözlerinizi dikip bakmak adet midir?"

Adamın göz kapakları yukarı fırladı. Önce utanmış, sonra şaşırmış, sonra da bir saniye içinde ciddileşmiş görünüyordu. Duygularını kadar çabuk gizleyebilmesi övgüye değerdi ama benim için yeterince hızlı değildi.

"Özür dilerim. Kılıcınıza hayranlıkla bakıyordum." Kılıcı işaret etti.

"Evet, yürüyüşüm sırasında birçok kişi hayran kaldı, sadece çok daha uzaktan," diye cevap verdim.

Doğrudan bana bakarak, "O zaman hiç de hayran olmamışlar," dedi.

Ağzımın kenarı hafif bir gülümsemeye dönüştü. "Gerçekten de öyle. Sanırım çoğu insan bu manzara için bana yaklaşma riskini göze almaz."

"O kadar tehlikeli misin?" Adam ikna olmamış görünüyordu.

"Elbette." Kocaman gülümsedim. "Hikayelere inanmıyor musun?" "Hepsini duyduğumu söyleyemem."

"Ya da dinlemeye zahmet ettiniz mi?"

"Ya da bu."

Sanki kiminle konuştuğunu yeni fark etmiş gibi, yüzünde bir hatırlama yayıldı ve aniden eğildi. Ayağa kalktığında, bu sefer daha temkinli ve ilgili bir şekilde tekrar gözlerimle buluştu.

"Prens," diye hitap etti bana. "Sizi uzun görmüyordum, Majesteleri."

"Daha önce tanıştığımızı bilmiyordum," diyerek ona baktım ve önceki görüşmemizi hatırlamaya çalıştım.

"O zamanlar çocuktuk, Majesteleri."

"Beni affetmek zorundasın." Avucumu göğsüme bastırdım. "O zamana dair çok az anım var."

Yaşadığım anıların çoğu korkunçtu.

"Affedilecek bir şey yok, Majesteleri. Sizinle bir kez daha tanıştığımıza memnun oldum."

Buna yüksek sesle güldüm. "Bu çok sık duymadığım bir şey."

Şaşkın görünüyordu.

Benden olabildiğince uzakta yürüyen, farklı rotalara kayan, bakışlarını benimle ayakları arasında gezdiren insanlara elimle işaret ettim. Adama sııttım. "Benimle tanıştığına memnun olan çok az kişi var."

"O zaman beni de onlardan biri olarak sayabilirsin," dedi kendinden emin bir şekilde.

Adamda bir şey vardı, hem zorlayıcı hem de endişe verici bir ciddiyet ve sükûnet. Kısıtlamanın bir insanı düşüncesizlikten çok daha büyük bir tehdit haline getirdiğini hep fark etmişimdir.

"O halde bu kısa listeye eklemek için sizin isminize ihtiyacım var." Elimi uzattım. "Nathon." Kendimi gayri resmi olarak tanıttım,

tepkisini merak ediyorum.

O da aynısını yaptı, bana yaklaştı, yüzü netleşmeye başladı. Benden biraz daha uzun ve daha yaşlıydı, belki de otuz yaşlarındaydı. Eli gümüş, leylak ve şeftali renklerinde birkaç yüzükle süslenmişti. Bazıları büyüktü ve parmak ekleminin hemen üzerinde duruyordu, diğerleri ise sağ başparmağının üzerinde olduğu gibi spiral şeklindeydi.

"Hestan Hikari. Avın Kaptanı."

Elini sıktım, tutuşu güçlüydü ama tıpkı tavrı gibi ölçülüydü. Yine de elimdeki tüm kemikleri kırabileceğinden hiç şüphem yoktu.

"Ahhh, evet. Av'ı ve onun tehlikelerini duymuştum." Kelimelerimi dikkatle seçtim. Kalnasa'nın Avı'nın bir üyesi olmanın pek çok kişi tarafından ölüm cezasıyla eşdeğer görüldüğünü biliyordum. Birçok insan, bırakın bir yılı, on yıl bile hayatta kalamadı.

Nankör bir iş, benim de isteyerek kabul edeceğim bir iş değil.

Ellerimizi ayırdık. "Prens olmanın başlı başına tehlikeli bir şey olduğuna eminim," dedi.

"Oh hayır. Hepsi eğilmek, gülümsemek ve el sıkışmak." Omuz silktim, umursamazmış gibi davrandım.

Kaptan hâlâ bizden kaçmaya niyetli olan insanlara baktı. "Öyle olsaydı insanların sizden kadar korkacağını sanmıyorum."

"Benden korktuklarını nereden çıkardınız?"

"Kendiniz söylediniz, Majesteleri."

". Sadece insanların benimle tanışmaktan memnun olmadıklarını söyledim, ancak bunun birçok nedeni olabilir."

Nedense bu adamdan duygular çıkarmaya niyetliydim. Bir insanın bu kadar kontrollü, bu kadar sakin olabilmesi bana imkânsız görünüyordu.

"Belki de benden hoşlanmıyorlar. Belki de beni kıskanıyorlar. Hatta bazıları bana umutsuzca aşık bile olabilir. Çok fazla olasılık var." Avuçlarımı gelişiğüzel açtım.

"Bağışlayın beni, sadece bir varsayımdı." Sesi etkilenmemiş gibiydi.

Kendini kontrol edebiliyorsun. Ne kadar ilgi çekici.

"Her şey affedildi. Sonuçta muhtemelen haklısınız Kaptan, ben sadece neden böyle düşündüğünüzü merak ediyordum."

"Bu sadece bir gözlem meselesi, Majesteleri." "İyi olduğunuz bir şey mi?"

"Sanırım öyle."

"Aferin sana," dedim. Kaptan hâlâ hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"Ne kadar nadir bir türsünüz o zaman Kaptan. Benden korkmuyorsunuz ve benimle tanıştığınıza memnun oldunuz."

Kaptan sıkıca gülümsedi.

"Peki, ne istiyorsun?" diye sordum. Konuşmanın değiştiğini hissedebiliyordum ve Kaptan'ın aldığı derin nefesten onun da bunu anladığını anladım.

Kaptan ağzını açtı, hiç şüphesiz masum ve meraklıymış gibi davranacaktı. Sonra bundan vazgeçti. "İnsanlar size sadece sizden bir şey istediklerinde mi yaklaşırlar, Majesteleri?"

İhtiyacını ne inkâr eden ne de doğrulayan kurnazca bir yanıt. "Her zaman sorulardan bu kadar nazikçe mi kaçarsın?"

Bu adam zekiydi ve söylentilerin en azından bir kısmını duyduğunu varsayarsak, ya çok pervasızdı ya da kendi yeteneklerine çok güveniyordu.

"Ölüm dileği o zaman?" Çenemi hafifçe aşağı eğdim.

"Pardon?"

"İstedğin bu mu? Benim yerine mi?"

Kaptan'zihnindeki çarkların döndüğünü hissedebiliyordum ama yine de alnının hafifçe çatılması dışında yüzü tamamen sakindi.

"Ölmek ," diye cevap vermeye karar verdi. Güvenli bir yanıt.

"Emin misin?" Başımı arkaya ve yukarı eğdim, hâlâ merakla ona bakıyordum. "Şu anda kesinlikle öyle görünüyor."

"Eminim," dedi Kaptan'ın sesi hiç de gergin gelmiyordu. Düşünerek kulağımın arkasını kaşıdım.

Kemerime tekrar baktı.

"Yüzümü kızartacaksınız Kaptan," diye kaşlarımı kaldırdım.

Yüzü yerçekiminin sertleşmiş bir resmine dönüştü. "Kılıcınız," itiraf etmeye karar verdi. "Onu tutmama izin verip vermeyeceğinizi merak ediyordum, Majesteleri."

Başımı sağa doğru eğdim. Bu son derece alışılmadık bir istekti. Ondan bir iyilik istemesini ya da beni öldürmeye çalışmasını beklerdim ama... bu mu?

"Halkın içinde silahımı çekmemin akıllıca olmayacağını düşünüyorum."

"Birkaç dakika önce benim varsayımsal ölüm dileğimi yerine getirmeye istekliydiniz... Ekselansları." Sesi derinleşti.

"Bunu burada yerine getireceğimi hiç söylemedim. Söyledim mi?"

Kaptan sessiz kaldı.

"Burada kılıç çekmek bu kırılğan insanlara yanlış bir izlenim verebilir."

Yoldan geçenlere sempatik bir bakış attım.

"Görünüşe göre şimdiden senin hakkında yanlış bir izlenime sahip olabilirler." Kaşlarımı kaldırmaktan kendimi alamadım. "Ne kadar emin görünüyorsun." "Yanılıyor muyum?" diye sordu.

bir anlık sessizlik oldu. Bu son derece sıra dışı içgörü seviyesini doğrulamak ya da reddetmek için hiçbir neden göremiyordum.

"Neden tutmak istiyorsunuz?" Sonunda sordum.

"Bu bıçaklar ve bir tanesini tutmanın nasıl bir his olduğu hakkında pek çok söylenti duydum. Bunların doğru olup olmadığını bilmek isterim."

"Dedikodulara kulak asmadığınızı sanıyordum."

"İlgimi çekenlere veriyorum."

Kıkırdadım. "Kılıçlarla ilgili söylentilerin benimle ilgili olanlardan çok daha ilginç olduğu doğru." Elimle kılıcımın kabzasını sıvazladım.

"Bir adamı ortadan ikiye bölebildiklerini duydum."

"Gerçekten mi? Başka ne duydun?"

Yüzbaşı boğazını temizledi ve tekrar kılıcıma baktı. "Herhangi bir silahtan daha hafif ama çok daha güçlü olduklarını. Bir insanı delmek için çok az güç gerekir. Herhangi bir yaratığın, insanın ya da büyücünün etini ve her türlü maddeyi delip geçebilirler." "Mmmmm. Bütün söylentiler yalan değildir, Kaptan," dedim, onun bu sözlerini onaylayarak.

ifadeler.

Ellerini birbirinin üzerine koydu. Bunu yaparken benden ya da tanıştığım çoğu Kraliyet mensubundan çok daha asil görüldüğünü düşündüm.

"Büyüleyici," diye fısıldadı.

Seçeneklerimi tarttım, elbette kılıcı tutması için ona verebilirdim ama ne yapmaya niyetliydi? Kafamı tek bir hamlede, çok az bir çaba ya da güçle kesebilirdi. Elbette bunu kılıcı tutmadan önce de deneyebilirdi ama kılıç şu anda kalçamdayken ölen o olurdu. Kıyafetlerimin arasına gizlenmiş aynı malzemeden iki hançerim olmasına rağmen, kılıcı ona verirsem ve beni öldürmeye çalışırsa, ölüm şansım çok daha yüksek olurdu.

Ama bu adam benim gibi tanınmış birine halka açık bir yerde suikast düzenlemek için fazla ölçülü görünüyordu. Birçok insan bizi konuşurken görmüş ve fark etmişti, böyle bir katliamı canlı ayrıntılarla anlatmaları kolay olurdu. Ayrıca, yüz hatları insanların onu katil olarak teşhis etmesini kolaylaştıracak kadar çarpıyordu.

Ama Kaptan'ın kılıcı sadece zevk için tutmak istediğine inanmak bana zor, hatta imkânsız geliyordu. Yetenekli bir adam olduğuna şüphe yoktu ama çoğu insan daha önce eline almamış olsa bile Noxstone'un bir silahına dokunmaya asla cesaret edemezdi.

Kaptan hareket tarzımı tartıştığımı açıkça görebiliyordu ve araya girmeye karar verdi. "Ekselansları?"

Bu teklifi düşündüm. Kalnasa'nın Avı'nın Kaptanı benim için ne yapabilirdi?

İhtiyacım olan ve elde etmekte acınası bir başarısız olduğum bir şey vardı. Sanırım sormaya değerci.

"Yeşil bir şeyiniz var mı?"

Kaptan sanki akıl sağlığımdan endiŖe ediyormuŖ gibi bana baktı.

"Pardon?"

"YeŖil olan herhangi bir Ŗeyiniz var mı?" "Yani... renk mi?"

"BaŖka ne demek isteyebilirim ki?"

"Bu oldukça...alıŖılmadık bir istek."

"Seninki de yle."

YüzbaŖı baŖını salladı, tahmin ettiğim kadarıyla kılıcıma olan ilgisinin gerçek nedenini gizli tutma arzusuyla yorumumun derinine inmemeye karar .

"Hayır, . YeŖil bizim Kalnasa'da giydiğimiz bir renk değil."

"Biliyorum, ama her zaman nadir bulunan bir Ŗeye sahip olma Ŗansınız vardır." "Neden yeŖil bir Ŗeye ihtiyacın var?" diye sordu.

"Neden kılıcıma tutman gerekiyor?" Ben de aynı Ŗekilde cevap verdim. Bu sorudan kaçınacak kadar zeki olduğunu düşünmüŖtüm.

Cevap vermedi. "Benim yeŖil bir Ŗeyim yok, ama olabilecek birini tanıyorum."

"Bu yakınlarda biri mi?"

Kaptan i çekti. "Emin değilim."

"Yazık oldu. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Kaptan." Gitmek için hareket ettim.

"Bekle," diye seslendi, sırtım ona dönüktü. Sonra kime hitap ettiğini hatırladı. "Majesteleri, lütfen, izin verirseniz sizin için onları bulabilirim," diye ekledi aceleyle.

"Peki bu ne kadar sürecektir?" Topuğumun üzerinde dönerek arkamı döndüm.

Kaptan'ın bakıŖları yana ve yukarı kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü.

"Bir saatten az."

İlgimi çekmişti. "Bir saat içinde burada buluşacağız. Eğer getirdiğin şeyi beğenirsem, kılıcı tutabilirsin."

Kaptan boğazını temizledi, sonra bir elini diğerinin üzerine koydu. "Ödünç almak isterim."

"Ödünç mı?" Kaşlarımı kaldırarak kuru bir sesle söyledim. Bu durum endişe verici olmaya başlamıştı. "Hayır Kaptan, bu mümkün değil."

Kaptan sakince, "Bu sadece kısa bir süre için olacak," dedi.

"Ne kadar güven verici. Sahip olduğum ve sahip olduğum görülen bir bıçakla bir insanı öldürmek için sadece kısa bir süre yeterli."

"Kimseyi öldürmeye niyetim yok."

"Yine, bu beni rahatlatmak için çok az şey yapıyor." İki avucumu da göğsümün üst kısmına koydum.

Kaptan sakın görüntüsünün altında hafifçe kızgın görünüyordu. "Sizi ne rahatlatır?" Sanki kelimeleri sıkarak söylüyordu, sanki her biri ona acı veriyordu.

"İnsanlar bırakın ödünç almayı, bir Noxstone kılıcına dokunmayı bile istemezler. İsteğiniz artık olağandışı değil Kaptan, şüpheli," dedim açıkça.

Yüzbaşı derin düşüncelere dalmış bir halde omzumun üzerinden sokaklara baktı. Düşüncelerini benimle paylaşıp paylaşmamaya karar verdiğini anlayabiliyordum.

"Pekâlâ. Bu saatte size yeşil bir şeyler getireceğim. Kılıcı tutmama izin verecek kadar nazik olursanız, bu yeterli olacaktır, Majesteleri."

Parmaklarımı hızla uyluğuma vurdum. "Siz çok şüpheli bir karaktersiniz, Kaptan. Böyle biriyle uğraşmak benim doğamda yok."

insanlar."

"Bu size bağlı, Majesteleri."

Loria'yı ve her şeyin bu zoraki görevimize bağlı olduğunu dűşündüm. Yeřil bir řey hiçbir řeyi değiştirmeyebilir ya da her řeyi . Vasara'nın Prensi'ni emin olacak kadar iyi tanı mıyordum.

Ama Loria'yı umut edecek kadar iyi tanı mıyordum. "Saatinde, Kaptan."

Başını salladı, selam verdi ve uzaklaştı. Giderken gümüş rengi saçları rüzgârda .

Gerçekten ilginç bir insan.

Yüzbaşıyı öldürmek zorunda kalırsam çok yazık olur. Babamın emirlerine göre, amacına ulaşmasına engel olan herkesi öldürmem gerekiyordu. Kaptan bunu pekala yapabilir.

Bir insanda merak ve meraklılığa hayranlık duyardım ama bu aynı zamanda insanların ölümüne neden olan bir özellikti. Görevli bir suikastçı olduğum sürece, başkalarının meraklılığı takdir edebileceğim, takdir etmek istediğim bir şey olmaktan ziyade için bir rahatsızlık olarak kalacaktı. Birisi ne kadar çok soru sorarsa, o kadar cinayet işlemem gerekecekti.

Bu sefer gerçekten cinayetleri minimumda tutmayı umuyordum.

Ama ne olursa olsun, ne kadar dikkatli olursak olalım, bu Kaptan'ın sorun çıkaracağı hissinden kurtulamıyordum.

Ve daha da kötüsü, hiçbir şekilde öldürölmesi kolay bir insan olmayacaktı.

BÖLÜM 11- HESTAN

W Ne düşünüyordum?

O çatıya tırmanırken ne düşünüyordum? Merakıma yenik düşmekten kaçınmış olsaydım hayatım çok daha kolay olurdu. Şu anda Saray'da, olmam gereken yerde, Dyna'nın yanında olurdum. Bana bir süreliğine yalnız kalmaktan mutlu olduğunu, Vasara'nın muhafızları tarafından kuşatıldığı için kendini güvende hissettiğini söylemişti. Bu onun için inanılmaz derecede safçaydı. Normalde onu bu konuda bilgilendirirdim ama bunun yerine, kendi planlarımı gerçekleştirmek için onun saflığını ona karşı kullanarak onursuzca bir şey yapıyordum.

Güven konusundaki dersleri ertelenmek zorunda kalacaktı. Tek umudum Dunlan'ın bu olanları asla duymamasıydı.

Audra'nın Prensi herkesin söylediği gibi tamamen çekilmez biriydi. Sinsi sırtışları, kaba yorumları ve bitmek bilmeyen soruları, onu yanında durduğumuz nehre itmek istememe neden olmuştu.

Özellikle de "*Aferin sana*" demesi. O anda bunu yapmamak için kendimi zor tuttum.

Ancak sezgilerim bana onun insanların düşündüğünden çok daha bilge olduğunu söylüyordu.

Meşhur zalimliğine gelince, bu ancak zamanla doğrulanabilecek ya da yalanlanabilecek bir şeydi.

Yine de başkalarında uyandırdığı korkuyu tatmin edici olmaktan ziyade eğlenceli bulduğunu fark edemedim.

Bir kez daha düşününce her şeyi eğlenceli bulmuştu.

Peki yeşil bir eşya istemesine ne anlam vermeliydim? Kendisi için mi yoksa bir başkası için mi ihtiyacı olduğunu ya da yeşil bir eşyanın neden önemli olduğunu bilmiyordum. Ama böyle sorular sormayı göze alamazdım. Şimdi olmazdı.

Kalnasa'da evini kabaca işgal ettiğim adam, Amdir, sonunda bana Gendall hakkında her şeyi anlatmıştı. Bana Gendall'ın sadece Noxstone silahları değil, dünyanın belli bölgelerinde bulunması neredeyse imkânsız olan nadir taşlar ve mücevherler de sattığını söylemişti.

Vasara'da yeşil olan bir şey varsa, o da oydu.

Şimdi Vasara'nın başkenti Iloris'in kuzeyine doğru yürüyordum, Amdir'in bana Gendall'ın en son görüldüğünü söylediği yere. "*Dik basamaklı caddelerde,*" diye açıklamıştı. Şimdi onları tırmanıyordum, tuğla evlerin, hanların, dükkânların ve barların arasına sıkışmış caddeleri. Bir caddenin sonunda durdum ve sağa döndüm. Daha da dar bir geçitte dikkatlice yürüdüm ve sonra sola döndüm.

, çıkmaz bir üç küçük bina duruyordu. Eğer talimatları doğru takip ettiysem, ortadaki Gendall'ın atölyesiydi.

Dikkatle etrafıma bakındım, görünürde kimse yoktu. Vasara'nın bu bölgesi en fakir yerlerden biriydi. Birkaç fare ayaklarımın yanından koşuşturarak geçti, ziyaretime tek seyirci onlardı. Botlarımın yanından geçerken rahatsızlıkla dişlerimi sıkarak sıçradım.

Yoksulluk içinde, fareler ve sıçanlarla çevrili bir ortamda büyümüştüm ama bu yaratıklar şimdi bile tüylerimi ürpertiyor.

Gendall'ın atölyesinin kapısı kısmen açıktı. Avucumu dikkatlice ve sessizce sarı boyalı yüzeyine yerleştirdim ve öne doğru hafifçe ittim.

Arkamdan yüksek bir gümbürtü ve takırtı yankılandı. Atölyenin içinden bir ok tam boynumun yanından uçup gitmişti. Kendini sokağın aşağısında sıralanan binalardan birinden uzanan bir tabelaya saplanmış olarak buldu.

Çok ince bir hareketle başımın arkasına uzandım ve mızrağı sırtımdan çektim.

İçerideki olası saldırgana, "Sana zarar vermek için burada değilim," dedim. "Beni Amdir gönderdi."

Cevap gelmedi.

"Şimdi içeri giriyorum. Size zarar vermek için burada değilim, size zarar vermek gibi bir niyetim yok. Ben Amdir'in bir arkadaşıyım."

Bir yalan evet, ama umarım ciğerlerimin bu kişinin oklarının bir sonraki hedefi olmasını engelleyecek bir yalan.

Kapıya bir kez daha şefkatle dokundum, ancak herhangi bir şey uygulayamadan kuvvet altında benim Parmak uçları, biri yakaladı Ben tarafından ve

Omzumdan tutup beni içeri çekti ve yırtık pırtık kapıyı arkamızdan çarptı.

Göğsüme bir bıçak dayamıştı. "Kimsin sen?"

Önümde Gendall'ın durduğunu tahmin ettim. Koyu kahverengi saçları gibi çok kısaydı. Haftalardır yıkanmamış ya da kıyafetlerini uzun süredir değiştirmemiş gibi görünüyordu. Arkasındaki odayı hızlıca taradım, evet bir atölyeydi ama sanki biri çaresizce eşyalar arasında bir şey bulmaya çalışmış ya da onlardan bir şey çalmış gibi tam bir karmaşa içindeydi.

"Beni dinliyor musun, Kalnasan?" Dikkatimi tekrar sakallı yüzüne çekti.

Kollarımı yukarı kaldırdım. "Dediğim gibi, ben Amdir'in bir arkadaşıyım. Gendall, sanırım?"

"Amdir senin gibilerle arkadaş mı? Buna inanmakta güçlük çekiyorum." Pahalı görünen ve açıkça otorite ima eden kıyafetlerime dudak büktü.

"Diyelim ki Amdir ve ben... karşılıklı bir anlayışa sahibiz." "Öyle mi? Ve diyelim ki seni kesip açtım, tam burada, hemen şimdi."

Bir günde iki ölüm tehdidi. Ne kadar hoş.

"Bu son derece akılsızca olur, zira yokluğum çok çabuk fark edilecektir."

"Önemli birisin, değil mi?" "Öyle de denebilir."

"Ne istiyorsun?"

"Size sadece birkaç soru sormak istiyorum."

"Söyledikleri buydu," diye alay etti.

"Kim söyledi?"

Adam sanki sersemlemiş gibi bana döndü ve bıçağı sert bir şekilde göğüs kafesime bastırdı. Bunun bir Noxstone silahı olmadığına şükrediyordum. Eğer öyle olsaydı, kalbim çoktan bedenimden çıkarılmış olurdu.

"Sen de onlardan birisin," diye tısladı.

"Efendim, ben hiçbir şeyden değilim, ben sadece kendimim."

Dişlerinin arasından "Yalan," dedi ama gözlerindeki şüpheyi görebiliyordum.

"Amdir bana beş ay önce atölyenizi kapattığınızı ve işlerinizi durdurduğunuzu söyledi, neden?"

"Seni ben durdurmadım aptal. Beni onlar durdurdu." "Kim *onlar*?"

"Sana bir bok anlatmıyorum."

Avuçlarımı yukarı kaldırdım. "Sana yardım edebilirim." "Kimse bana yardım edemez."

"Söyleyeceklerimi dinlemeden bunu nasıl bileceksin?" Ellerimi başımın iki yanında kaldırdım.

Gendall merakla bana baktı. Beni dinleyip dinlemeyeceğini düşünmek için birkaç dakika gibi gelen bir süre geçirdi. Sonunda "Devam et," dedi.

"Biri sizi işinizi bırakmaya zorladı. Bunun Noxstone ile bir ilgisi var mı?"

" oldu," diye inledi.

Şüphelenmiştim ama olabileceğimi umuyordum.

"Bıçaklara erişimi olan bilinmeyen bir kişi veya grup güvenliğimi tehdit eder hale geldi." Kısmi bir şey söylemeye karar verdim.

tüm gerçeklerden daha fazla. "Onlar ve silahlarla kimin ilgilendiği hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Amdir bana yardımcı olabileceğinizi söyledi."

"Şimdi mi?" sesi sinirli geliyordu.

"Bırak da bitireyim," diye sözünü kestim. "Bana bunu kimin yaptığını söyle" -atölyesinin durumuna baktım- "Bana Noxstone hakkında daha fazla bilgi ver, ben de Kalnasa'ya güvenli bir şekilde geri götürülmeni sağlayayım."

Bu daha fazla paraya mal olur. Harika.

"Sözünüzü tutacağınızdan nasıl emin olabilirim?"

"Yapamazsınız ama başka seçeneğiniz de yok gibi görünüyor." "En azından diğer seçeneklerim kalbimin atmaya devam edeceğini garanti ediyor." "Ne kadar süreyle?"

"Bu bir tehdit mi güzel gözlüm?"

"Hayır..." Onun yorumu karşısında içimi çektim. "Bu bir uyarı. Bunu sana yapan insanlar senin hayatını umursamıyor. Senin yerinde olsaydım onların cömertliğine sonsuza kadar güvenmezdim."

Birkaç dakika düşündükten sonra Gendall bıçağı çıkardı. "Hepsini aldılar."

"Noxstone'un silahları mı?"

Başını salladı. "Bana bir daha Noxstone kılıcı yaparsam bunu öğreneceklerini ve beni o silahlarla yavaş yavaş öldüreceklerini söylediler. Noxstone öyle bir acı verir ki hiç doğmamış olmayı dilersin. Müşterilere bu silahları satmayı neden bıraktığımı açıklamaktansa dükkânı tamamen kapatmak daha kolaydı."

"Orada kaç kişi vardı?"

"Geldiklerinde karanlıktı. Beni arka tarafa götürdüler." Arkasını işaret etti. "Hepsini görmedim ama sanırım üç, belki de dört kişiydiler."

Gizli bir operasyon o zaman. "Neye benziyorlardı?"

"Az önce söylediğim gibi karanlıktı. Hepsinin yüzleri bir tür metal maskeyle kaplıydı ve koyu renk giysiler içindeydiler. Kadın mı erkek mi olduklarını da anlayamadım."

"Kaç kişi sizden Noxstone silahı satın aldı? Düzenli müşterileriniz var mıydı?"

"Birkaç kişi. Ama isimlerini hiç vermediler. Genellikle yüzlerini de kapatırlardı ama kukuleta, pelerin, eşarp ya da başka bir şeyle."

Noxstone'u elde etmek zordu, bunu başaranların böyle bir silaha sahip olduklarının bir sır olarak kalmasını istemelerine şaşmamak gerekirdi.

"Onları tarif edebilir misiniz?"

"Beni nasıl dışarı çıkaracaksın?" Konuyu değiştirdi.

Doğrudum. "Birlikte seyahat ettiğim bir grup hâlâ şehirde. Bu sabah vardık. Daha sonra Kalnasa'ya dönmeden önce şimdi dinleniyorlar. Ben o insanlara güveniyorum, onlar da bana güveniyor. Seni de yanlarında götürecekler."

Birkaç dakika hareketsiz kaldıktan sonra başıyla onayladı.

"Peki, bu müşteriler?"

"İlki daha yaşlı, orta yaşlı bir adamdı sanırım. Uzun boylu, soluk benizli, kumral, belki de kahverengi saçlı olduğunu söyleyebilirim. Diğeri daha gençti, erkekliğe yeni adım atmıştı, kaslı, yapılı, bronz tenliydi. Kapüşonunun altından saçının rengini göremiyordum. Diğerleri sadece arada sırada gelen alıcılardı."

"Şu anda Noxstone silahlarını satın alabileceğiniz bir yer var mı biliyor musunuz? Audra dışında?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Bir yıl kadar önce Juras'a da birinin bunu sattığına dair raporlar vardı ama ortadan kayboldular."

"Raporlar ya da-"

"Satıcı."

Rahatsız edici. Birileri Beş Krallıktaki tüm Noxstone silahlarından kurtulmaya ya da onları ele geçirmeye çalışıyordu. Çoğu kişi, malzemenin tek sahibinin kendileri olmasını sağlamak için bariz suçlunun Audra olduğunu varsayıyordu. Ancak Audra zaten o kadar yüksek miktarlarda Noxstone'a sahipti ki, diğer Krallıklarda ne kadar az varsa hepsini ortadan kaldırmak anlamsız bir iş olurdu.

"Sana söylediklerinin hepsi bu mu?"

"Evet...şey, hayır, izleyeceklerini de söylediler. Şu anda bizi izliyor olabilirler."

İnledim. Bunu bana çok daha önceden söyleyebilirdi.

"Öyle olduklarını mı düşünüyorsun?" Endişeyle bana baktı.

"Söyleyemem."

Evet, diye düşündüm, evet, izlediklerini düşünüyordum, bu da artık onların hedefi olduğum anlamına geliyordu.

"Ama eğer öyleyse çok az zamanımız var. Şimdi benimle gel." Gendall peşimde kapıya doğru yürürken birden aklıma geldi.

"Mücevherler."

"Ne?" Gendall şaşkın görünüyordu.

"Kalnasa'ya vardığınızda para karşılığında satmak için yanınıza bir şeyler almanız gerekecek. Sanırım paranız azalıyor. Silahlar çok ağır . Mücevherleri taşımak kolaydır."

"Ben... evet, evet," diye kekeledi Gendall.

"Nerede bunlar? Sizin için hemen birkaç tane edineyim."

Durumdan fazlasıyla tedirgin ve bunalmış olduğu her halinden belli olan Gendall hemen kabul etti. Bana mücevherlerin bulunduğu arka odayı işaret etti.

Koleksiyonu görünce aniden durdum. Burada daha önce hiç görmediğim mücevherler vardı. Kalnasa'da safir, inci, aytaşı ve ametist görmüştüm ama diğerlerini hiç görmemiştim. Vasaranların sık sık taktığı yakut, kehribar ve lal taşı gibi taşlar vardı ve diğer Krallıkların süslediğı elmas, akuamarin, topaz ve işte... zümrüt gibi taşlar da vardı.

Zümrüt bir kolye. Çok basitti, zümrüt üzerine zümrütten oluşan dairesel bir halka ve aralarında küçük elmaslar vardı. Kolyeyi kaldırdım. O kadar ışıltılı, o kadar parlaktı ki, bir an için ölümcül saldırganlar tarafından izlendiğimizi neredeyse .

Onu aldım ve kalçalarımın yanındaki keseye, sürekli azalan altınlarımı taşıyan keseye yerleştirdim. Kayıplarımı telafi etmek için kendi keseme daha fazla mücevher eklemek isterdim ama zamanımız yoktu ve beni öldürmeye çalışmış olsa bile bu adamdan çalmaya yüreğim el vermedi.

Onu bileğinden tutup kapıya doğru götürdüm ve topladığım mücevherlerle dolu küçük çantayı kollarına attım.

"Burada kal, önce dışarıyı kontrol edeyim."

Gendall olduğu yerde donup kalmıştı. Giderek artan bir tedirginlikle dışarı çıktım. Bir bölgeyi nasıl keşfedeceğimi biliyordum. Bunu Av'da her zaman yapardım. Hiçbir şey göremiyordum ama dışarıda birinin olması ve son derece iyi gizlenmiş olması ihtimali vardı.

Yine de risk almak zorundayız.

Gendall'ı kendime doğru salladım. Hareket etmedi.

"Uzun süre kalamam. Sözümü tutuyorum. Ya sana şimdi yardım ederim ya da hiç etmem."

Gendall başını eğdi ve beni atölyesinden dışarı kadar takip etti.

Saraya dönüş yürüyüşü çok yoğundu ve sürekli kafatasımızı delip geçecek bir ok tehdidiyle doluydu. Bu sırada, böyle bir duyguya alışmak zorunda olduğumu isteksizce ve büyük bir korkuyla fark ettim. Az önce kimse bizi izlememiş olsa bile, Vasara'daki insanların görececek gözleri ve konuşacak dilleri olduğu için, Gendall'ı izleyen insanlar şüphesiz onun kaçışını ve muhtemelen benim onunla ilişkimi öğreneceklerdi.

Özellikle Kalnasa dışındaki Krallıklarda her zaman tetikte olurdum ama Kalnasa'ya canlı dönmek istiyorsam bu sefer on kat tetikte olmam gerekecek gibi görünüyordu.

Gendall'ı birlikte geldiğim iki muhafızla bıraktım. Biri Yüzbaşı Mulani'ydi. Onlara onun Kalnasa'ya güvenli bir şekilde geri götürülmesi gereken bir arkadaşın yakın arkadaşı olduğunu söyledim. Ben elimden geleni yapmıştım, Kalnasa'ya vardıktan sonra ne yapacağı kendisine kalmıştı.

"Bir arkadaşın arkadaşı mı dediniz?" Mulani bana şüpheyile baktı. "Bu doğru. Umarım bu size çok fazla sorun çıkarmaz?"

"Olmayacak, Kaptan," dedi.

Başlığımı duyunca Gendall'ın gözleri telaşla yukarı fırladı. "İyi şanslar," dedim ona sessizce.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi,

"Kaptan?" "Evet?"

"Dikkatli ol."

Mulani ve diğ er muhafız şaşkınlıkla aramızda bakışıyorlardı.

"Yapacağım." Sıkıca gülümsedim ve Prens'in olacağı nehre doğru yol aldım.

Çoktan gelmişti. Geç kalacağını düşünmüştüm ama nehir kıyısında bir kolunu sağ dizine dayamış oturuyordu. İnsanlar üzerindeki etkisini görmek sinir bozucuydu. Sanki insanların sınırlarını aşmaya cesaret edemediğı geniş bir çemberin merkezidi.

Uzaktan da olsa yaklaştıgımı duyunca altın rengi gözleri bana doğru kaydı. Ayak seslerimi bu kadar kolay algılayabildiğine göre işitme duyusu oldukça keskin olmalıydı.

Ayağı kalkmadı, yan okşayarak önerdi. Başımı eğip ona baktım.

"Ekselansları."

"Oturmaz mısınız, Kaptan? Son bir saattir benim işim için koşturmaktan bacaklarınızın yorulduğunu tahmin ediyorum."

"Ben Av'ın bir üyesiyim, Majesteleri. Bacaklarım bir saat sonra yorulmaya başlasaydı, uzun zaman önce 'tehlikelerine' yenik düşerdim."

Boynunu yukarı kaldırdı, büyük olasılıkla daha önceki kelimelerinden ödünç aldığı kelime seçimime yine sıırttı. "Anlıyorum. Sen güçlü bir savaşçısın, vesaire, vesaire." Ellerini önünde salladı.

Hızla ayağı kalktı. Hareketleri çok hızlı ve temizdi. "Başarılı oldu mu?"

Gendall ile karşılaşmamı tanımlamak için kullanacağım kelime bu olmazdı.

Cevap vermeden kesemden kolyeyi çıkardım. Prens elini ağzına götürdü ve hızla yüzünün kenarlarını okşadı. Güldü ama ağzı kapalıydı, bu yüzden daha çok göğsünde ve boğazında bir titreşim gibi görünüyordu.

"Çok iyi, Kaptan." Sanki kırmaktan korkuyormuş gibi mücevherleri şefkatle okşadı.

Sonra, ayağa kalktığı gibi hızla kolyeyi kendi boynuna .

"Bana çok , sence de öyle değil mi?" Boynunu işaret etti.

Bu adam tamamen kafa karıştırıcıydı. "Bu... güzel bir parça," dedim dikkatlice.

"Bu da öyle." Prens, daha önceki endişelerinin aksine, kılıcı kemerinden çıkardı ve avuçlarından birine nazikçe yerleştirip diğeriyle kabzasını kavradı.

Prens onunla havayı yararken etrafımızdan nefes sesleri duyuluyordu. "İşte." Bana doğru yürüdü, kabzanın ucunu tutarak bana sadece üst kısmını kavrayacak kadar yer bıraktı. "Çabuk ol, tüm kasabayı rezil etmeden önce."

Ona uzandım.

"Sakın" - elini kolumun üstüne koydu ve bıçağı kendisine doğru çekti - "bıçağın kendisine dokunma. Bu metali kullanmaya alışık değilsin, kemiklerini doğrayacaktır."

Sesi birden değişmiş, çok daha ciddi bir hal almıştı.

Anladığımı onaylarcasına başımı salladım. Çok ihtiyatlı bir şekilde parmaklarımı kabzanın etrafına yerleştirdim.

Söylentiler yalan değildi. Kılıcı tutmak neredeyse havanın kendisini tutmak gibiydi. Neredeyse ağırlıksızdı. Bu silahlarla antrenman yapmanın ve savaşmanın ne kadar zor olacağını ancak hayal edebilirdim. Hayatım boyunca elimde belli ağırlıkta bir kılıç ya da mızrakla hareket etmek, onu kullanmak ve dengede durmak için eğitim almıştım. Ondan bunu tutmaya geçmek, iki silah arasında geçiş yapabilmek ve aynı beceri seviyesinde dövüşebilmek inanılmaz derecede zor bir iş olmalıydı.

Prens şaşkın sessizliğini fark etti.

"Ee? Ne düşünüyorsun?" Sesi gerçekten meraklı geliyordu.

"Bu... Bunu nasıl kullanıyorsunuz, Majesteleri?"

Prens omuz silkti, "Zaman alıyor. Gençliğimden beri öğreniyorum."

"Daha mı kolay yoksa daha mı zor?"

"Oh, çok daha zor. Daha fazla odaklanma, daha fazla konsantrasyon, çok daha fazla hassasiyet gerektiriyor."

"Hiç can aldın mı?"

Prens bu soru karşısında şaşırmış görünüyordu. "Kullanmaya niyetiniz olmayan bir silaha sahip olmak pek mantıklı olmazdı, değil mi Yüzbaşı?"

"Tüm silahlar öldürmek için kullanılmaz."

Kıkırdadı "O zaman ne için? Parlatmak için mi?"

İşte oradaydı, insanların bahsettiği zalimlik çizgisi, diye düşündüm.

"Savunmak için, silahsızlandırmak için, korumak için," dedim kuru bir sesle.

Gözlerini kapattı ve gülümseyerek konuştu. "Birini ölümden korumak için, birini silahsızlandırmak için

Seni öldürmek, kendini başka bir silah tarafından ölümcül bir şekilde yaralanmaktan korumak için..." Tek gözünü açtı ve bana ilgiyle baktı.

"Alaycı bir bakış açısı," diye yanıtladım sesimi alçaltarak.

"Öyle mi?" diye sordu kendinden emin bir şekilde. Sorunun retorik olduğunu anlayabiliyordum.

Bıçağı hâlâ tutuyordum. "Zaman zaman gelip bakabilir miyim, Majesteleri?"

Bu kılıca tekrar erişmenin bir yolunu bulmalıydım. Noxscroll'u Prens'in önünde çıkarıp okumaya başlamam pek mümkün değildi. Ne de olsa Noxscroll onun krallığından çıkmıştı. Onu tanıyan biri ya da Prens'in kendisi tarafından yazılmış olabilirdi.

"Vasara'da kalmayı mı planlıyorsun?" diye

sordu. "Evet. Kur yapma sezonu için."

Anlayış yüz hatlarına yayıldı. "Siz Kalnasa'ya eşlik ediyor olmalısınız."

"Evet."

"Audra için ben de öyleyim."

Prens şaşkınlığımı fark etti. Adaylara Kral'ın ordusunun üyeleri, muhafızlar ya da savaşçı personel eşlik ederdi ama Kraliyet Ailesi'nin ya da soyluların bir üyesi eşlik etmezdi.

"Evet, evet, ne düşündüğünüzü biliyorum ama ben gönüllü oldum. Bir süredir buraya gelmiyordum ve biraz uzaklaşmak için bir bahane arıyordum."

"Prens olmanın o kadar da zor olmadığını sanıyordum," diye kaşlarımı kaldırarak onu yokladım.

Bunu neden yaptığımı kendim bile anlamlandıramadım.

"'Majesteleri'ne ne oldu?" Prens kıkırdadı, resmi hitabımın yokluğunu fark etti.

"Majesteleri," diye .

"Tüm kararlarım Prens olmakla ilgili değil." Sesi yumuşadı. "Beni ziyaret etmekten memnuniyet duyarsınız Kaptan. Bir süredir bu Kraliyet etkinliklerinden birinde karşılaştığım en az sıkıcı kişisiniz."

"Teşekkür ederim Majesteleri, beni onurlandırdınız," diye yalan söyledim.

"Hayır, istemiyorum." Tekrar gülümsedi ve kılıcını geri almak için elini uzattı. Kılıcı ona uzattım.

Onu tekrar kemerine yerleştirdi. "Açılışta görüşürüz, kadarıyla?"

"Görüşeceğiz, Majesteleri."

"En azından bu, tanıdığım birinin olacağı anlamına geliyor."

Birbirimizi tam olarak tanıdığımızı söyleyemem. Aksine, hakkında sadece söylentiler duyduğum zamanlara kıyasla daha az tanıyordum.

"Biz... birbirimizi tanıyor muyuz, Majesteleri?" Ben sordum.

Prens etkilenmiş görünüyordu. "Dün daha fazlasını biliyoruz." Önce kılıcını, sonra da boynundaki kolyeyi işaret etti. "Ve tanıdığım ve küçümsediğim birinin her zaman söylediği gibi, bilgi bir silahtır, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. Kaşlarını kaldırdı, eli hâlâ boynundaki mücevherlerin üzerindeydi.

"Kullanmayı düşünüyor musun?" Parmaklarımı arkamda gererek sordum.

"Mecbur kalmadıkça olmaz, Kaptan." Sesi bir kez daha o ciddi niteliğini kazanmıştı.

Bu, bu bir uyarıydı. Prens, kılıcı kendi kişisel çıkarlarımdan başka bir şey için istediğimi biliyordu. İleride onu görmeme izin vermeyi teklif etmişti, ama aynı zamanda

İhtiyaç duyulduğunda, onu ne için istediğimi öğrenecek ve bu bilgiyi bana karşı kullanacaktı. Kılıcı görmeme izin verecekti, cömertlikten değil, kendisine fayda sağlayacağı için.

"Buna kalmayacak, Majesteleri." Çenemi yukarı kaldırdım.

"Umarım bu doğrudur. Senin iyiliğin için." Bana son bir kez baktı. Önce geriye doğru yürümeye başladı, sonra , uzaklaşırken onun için bir yol açıldı.

Ve böylece Prens, her anımı izleyenler listesine eklenen bir başka kişi oldu.

Bir anda özgürlüğümden sırtımda birden fazla hedefe dönüşmüştüm.

İlk hangisinin vurulacağını merak ettim.

BÖLÜM 12- LOR AI

N Athon gideli dört saat olmuştu. Hayatımda onun varlığını gerçekten dilediğim tek zamandı.

Bu binanın inkar edilemez güzelliğine rağmen, burada olmak yine de tedirgin ediciydi. Keşke buraya farklı koşullar altında gelmiş olsaydım. Keşke resimlere, duvarlara, bitkilere, tavanlara ve pencerelere doğru dürüst bakabilecek zamanım ve imkânım olsaydı.

Bunun yerine, düşüncelerim sadece bu törenle ve oradayken ne yapmam gerektiğiyle meşguldü.

Ondan sonra ne yapmam gerektiği söylendi.

Midemde hastalık yüzüyordu. Sabahtan beri hiçbir şey yememiştim. Ne yemek yeme düşüncesine ne de daha sonra Audra'nın adayı olarak tanıtılırken bana dikilen yüzlerce bakışa dayanabiliyordum. Hayal ettiğimde istemsizce ürperdim ve gözlerimi kapattım.

Nathon gittikten bir süre sonra bir hizmetçi bana bu odayı gösterdi. Çok az şey söylemişti, ama söylediği kelimeler boğuk geliyordu

ve gergin bir endişeyle doluydu. Neredeyse uzanıp elini tutmayı, benim de onun kadar korktuğumu söylemeyi dileyecektim ama beni içeri alır almaz ürkmüş bir fare gibi kaçtı.

Oda Audra'dakilerden çok farklıydı. Tavanlar daha alçak, duvarlar beyaz, karyola çerçevesi beyaz, yerler fayans kaplıydı. Yatak çarşafaları ve mobilyalar pas, kehribar ve yakut renginin bir karışımıydı.

Bir balkona açılan çok büyük bir çift kapı vardı. Buraya geldiğim ilk saniye boğucu sıcaktan kaçmak için balkona çıkmıştım. İşe yaramamıştı. Büyük bir güvercin tarafından pusuya düşürülmeden önce yine de orada kalmıştım. Sanki sıkıntımı hissedebiliyormuş gibi neredeyse sempatik bir bakışla bana bakıyorduÇocukken Erebas ile yaşadığım deneyim beni genel olarak tüm kuşların yanında rahatsız etmişti ve bu yüzden onu kovalamak için çok zaman harcamıştım.

Daha sonra pelerinler geldi, biri kırmızı, diğeri kehribar, bir diğeri de altındı. Onlar yıkanır yıkanmaz ben de yardım istemeden yıkandım. Bir kısırak gibi ovulmak istemedim. Tekrar. Bırak da bir süre daha kadın gibi hissedeyim. Tüm bunlar başlamadan önce.

Sıcak su beni yolda biriktirdiğim ter ve kirden arındırdı. İçinden çıkıp elbiseye doğru yürüdüm. Başka bir tane istemeyi düşündüm ama bunun burada bir özgürlük olarak görüleceğini biliyordum. Tüm adaylar, özellikle Açılış Töreni için kendi Krallıklarının giysilerini giymişlerdi. Pelerin bir şeydi, bunun için bahaneler üretebilirdim. Eski kıyafetim için çok sıcaktım ve pelerinim olmadan yapamayacak kadar serindim ama kıyafetimi değiştirmek

Bunun hiçbir açıklaması olamazdı. Babam ve annem bunu duyacaktı.

Göğsümde bir huzursuzluk yükseldi, o tanıdık gerginlik hissi soğukkanlılığımı yıprattı. Sanki ben bir odunmuşum ve alevler beni yok etmeye geliyormuş gibi hep onu yontup durdular. Bundan nefret ediyordum ama yine de o ateşi söndüremiyordum.

Elbiseyi tekrar üzerime geçirdim ve bana gönderilen altın rengi ve en büyük pelerini seçtim. Audra'dan aldığım kalın kapüşonlu pelerinin aksine bu pelerin hafifti ve akışkan, neredeyse şeffaf bir malzemeden yapılmıştı. Omuzlarımdan düz bir çizgi halinde sarkıyor, güneş şeklindeki süslü bir toka ile iki tarafı birbirine bağlanıyordu. Oradan da yere dökülüyordu.

Kapı çalındığında giysiye hayranlıkla bakıyordum.

"Sizin için biraz yiyecek, Prenses." Hizmetçi kızın sesi titriyordu. Titreyen elleriyle bir tabak meyve ve meze tutuyordu.

"Teşekkür ederim." Tabağı kızın elinden almaya gittim. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Sorun değil, gidebilirsin." Tabağı onun sıkı tutuşundan nazikçe kurtarıırken usulca gülümsedim. Krallıklar genelinde Prenseslere daha doğrudan hizmet edildiğini ve bir soylunun bir hizmetkârın elinden yemek almasının son derece tuhaf olduğunu unutmuştum.

Audra'da Citadel'in arazisinde çok nadiren bulunuyordum, bu da genellikle hizmetçilerden kaçtığım ve işleri kendim yaptığım anlamına geliyordu. Bu, ailemden olabildiğince uzakta, olabildiğince sık olmak için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

"Ekselansları, törenin bir saat içinde başlayacağını size bildirmemi istediler."

Tekrar gülümsedim, zihnimde Nathon'un burada olmamasıyla ilgili bir panik vardı. Bir yanım beni bu etkinlik için bilerek yalnız bırakıp bırakmadığını merak etmeye başlamıştı. Bu onun yapacağı bir şeydi, diye düşündüm.

"Mesaj teşekkür ederim," dedim. Kız reverans yaptı ve gitti.

Tabağı en yakın masaya koydum ve iç çektim. Şakağımı kaşırken çift kapının önündeki güvercini tekrar fark ettim. Odanın karşısına geçip kapıları açtım ve bu tüylü yaratığın arkadaşlığından ebediyen kurtulmaya çalıştım.

Kahkahalar kulaklarıma ulaştı.

Soluma döndüm. Yanımdaki odadan çıkıntı yapan balkonda bir kadın vardı. Tahminimce başka bir aday.

Başını sallarken kahverengi bukleleri bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Çok hanımefendi." Kıkırdadı.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Henüz kendimi resmi bir konuşma için hazırlamamıştım. En azından bir saatim daha var diye düşünmüştüm.

"Sakin ol... Tanrılar," diye ellerini kaldırdı.

"Sen Zeima'dansın," diye cevap vermeyi düşünebildim. Sürekli karla kaplı bir krallık.

"Evet, yani burada olmak doğrudan bir cehennemin içine yürümek gibi," dedi eliyle kendini yelpazeleyerek.

Isı olmadan bile.

"Senin için de zor olmalı. Belki de değil..." Pelerinimi içine çekerken kendini düzeltti. "Audra ne de nemli."

Diğer yandan, koyu teninde parlayan gri bir elbise giyiyordu. Şeffaf kollarının manşetleri

parlak mavi taşlar. Benzer renklerdeki çiçekler, kalın buklelerinin yatağı boyunca bir halinde yerleştirilmişti.

"Evet," dedim. "Sizin için olduğu kadar zor bir uyum değil," diye gülümsedim.

"Ya da Kalnasanlılar," diye . "Orada sık sık yağmur yağdığını duymuştum."

Tören için hazırды ve biz de hava durumu hakkında yapmacık bir sohbe dalmıştık. İşte bu kadar. Bu saçma korkunç oyun başlamıştı.

Belki de gerçekten hasta olurdum.

"Ben Rhana," diye açıkladı. Rhana Zeima'nın Veliaht Prensesiydi. Oradaki dört varisin en küçüğüydü, diğer üçü erkekti.

Sıcaktan ve endişeden kurumuş olan boğazımı temizledim. "Ben Loria." "Prenses o zaman."

"Sen de öylesin," diye cevap verdim. "Ne kadar şanslıyız, değil mi?" "Elbette."

"Gerçek bir onur." "Öyle."

Tüm doğru şeyleri, doğru kelimeleri söylüyorduk ama sanki o satırların arasında binlerce başka kelime varmış gibi hissediyorduk. "*Keşke kardeşlerimiz olsaydık*" gibi bir şeye eşdeğer kelimeler.

"Eskortun kim?" Diye sordu. Sesinin tonundan gerçekten ilgilenmediğini anlayabiliyordum. Sadece ağırbaşlı bir şekilde konuşmayı sürdürmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Cevap vermekten kaçınamadığım ve cevabımın "Kardeşim" olduğu gerçeğinden pişmanlık duydum.

Rhana'nın pek çok Kraliyet mensubu gibi duygularını gizlemek için bir şekilde eğitildiğini varsayabilirdim. Ama cevabım karşısında yüzüne yayılan şok ve korku, üzerimizdeki bulutsuz gökyüzü kadar netti benim için. İstemsizce nefesini tutmuş gibi görünüyordu.

"Seninki kim?" Dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak söyledim.

"Kardeşin senin eskortun mu?" diye yavaşça sordu.

"Öyle." Elim pelerinin önünü o kadar sıkı tutuyordu ki kumaşı yırtabileceğimi sandım.

"Nasıl..." Sözüünü kesti. "O halde onunla tanışmak benim için bir onurdur." Çenesini kaldırdı ve gri mavi gözleriyle doğrudan bana baktı.

"Bunu duyduğuna sevinecek," diye başımı salladım.

Hava durumundan bariz yalanlara kadar. Bu tür etkileşimlerin tam da bu şekilde ilerlemesini bekliyordum.

"Muhafızlarımızın bir üyesi, Jayli."

"Bir kadın mı?" Sesimin tonu yükseldi.

Kadın muhafızlar ve ordu mensupları vardı, ancak sayıları azdı ve hala erkeklerden daha az savaşçı olarak algılanıyorlardı. Prensesin yanına eskort olarak bir kadın göndermelerine şaşırmıştım.

"En az bir erkek kadar yetenekli. Eğer daha fazla değilse."

"Özür dilerim. Aksini ima etmek istememiştim." Avuçlarım terliyordu. Satırlarının arasındaki kelimeler açıldı. *"Eşliğim seni ya da başka birini kolayca öldürebilir."*

"Biliyorum," diye gülümsedi. "Biz kadınlar gücümüzün çoğu zaman göz ardı edildiğini biliriz."

Görmezden gelinmeyi umursadığımdan emin değildim. Küçümsenmek, ikinci plana atılmak, huzur içinde bırakılmak beni mutlu ederdi. Bir şey olmak istemiyordum. Hiçbir şey kanıtlamak istemiyordum. Başkalarının beklentilerine ya da arzularına boyun eğmek istemiyordum.

Rhana'nın kapısı hafifçe çalındı. Odasına baktı, sonra bana döndü. "Orada görüşürüz Prenses." Ellerini parmaklıklardan çekti ve odasına girdi.

Nathon içeri dalmadan önce belki yirmi, belki otuz dakika sessizliğin tadını çıkardım.

bakınırken onaylarcasına ıslık çaldı ve kapıyı arkasından çarptı. Her zamanki buyurgan adımlarıyla bana doğru ilerledi.

"Bir Kraliçe için uygun." Kaşlarını imalı bir şekilde oynattı.

"Mesele de bu zaten," dedim arkamı dönmeden.

"Tekrar hoş geldin Nathon, ah Nathon, seni özledim, çok endişelendim Nathon." Sesini yüksek bir perdeye çıkardı, belli ki benimkini taklit etmek istiyordu.

Yanıma geldi. O da belli ki banyo yapmış, eski kıyafetlerini değiştirmişti. Şimdi koyu renk ipek bir kombinezon giyiyordu, kol ağzlarında ve belinde küçük altın taşlar vardı.

Ona küçümseyerek baktım, bunu saklamaya bile çalışmadım. Onun maskaralıkları için enerjim .

"Biliyor musun, muhtemelen bir tür sistem geliştirmeliyiz." Ellerini arkasına koyarak aşağıdaki sokaklara baktı.

"Ne tür bir sistem?" Gözlerini yere doğru takip ettim.

"Birimizin tehlikede olup olmadığını anlamamızın bir yolu. Diyelim ki... her gün ya da birkaç günde bir, belli bir saatte, belli bir yerde buluşuyoruz ve eğer

orada değil, o zaman ğreneceğiz."

"Sen benim eskortumsun, her zaman yanımda olmayacak mısın?"
Sinirlenerek sordum.

"Çoğu zaman evet, ama ne yazık ki senin için hayır. Yapacak işlerim var, unuttun mu?" Kollarını parmaklıklara doğru uzattı.

"Peki," diye gönülsüzce kabul ettim. "Nerede ve ne zaman?"

"Henüz bilmiyorum. Etrafa bakmam, yeterince özel ama hızlıca ulaşabileceğimiz kadar kolay bir yer bulmam gerekecek."

"bir sistemimiz yok."

"Sabırlı ol Loria, olacağız ve..." durakladı, "içimden bir ses buna ihtiyacımız olacağını söylüyor."

Sözleri karşısında yüzümü buruşturdum. O da fark etti. Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan öylece durduk.

"Öleceğimizi mi düşünüyorsun?" Ona aniden, duygusuzca sordum.

Bunu yaptığıma inanmakta güçlük çekiyordum. Nathon'a korkularımı ve düşüncelerimi bu kadar açığa çıkaran bir soru sorduğuma inanamıyordum.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi ama soruma benim kadar şaşırdığını gösteren bir ifadeyle bana baktığını hissedebiliyordum.

"Bence bu bir israf olur," diye cevap verdi sessizce.

"Ne olurdu?"

"Bizim ölmemiz için."

Gözlerimi devirdim. "Elbette, çünkü sen dünya için büyük bir nimetsin."

"Hayır." Kendi kendine kıkırdayarak başını salladı. "Yaptığımız şeyden sağ kurtulup şimdi ölmek bizim için bir kayıp olurdu."

Tüm vücudumu ona çevirdim. Artık bana bakmıyordu, sadece öne doğru bakıyordu ve hiçbir şeye odaklanmıyordu.

"de öyle değil mi?" Başını bana doğru eğdi.

Şaşırmıştım ve kafam karışmıştı. Bana öylesine içtenlikle bakıyordu ki tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. Sanki hiç tanımadığım birine bakıyormuşum gibi hissettim. Bir yabancıya.

"Bence işler o şekilde yürümüyor," dedim dikkatlice. "Bence hiçbir şey bu şekilde yürümez," sesim kesildi.

"Ama de. olurdu, değil mi?"

Cevabımla neden bu kadar ilgiliydi? Neden bana öyle acıyarak bakıyordu... gözlerinde *acıma* vardı?

"Belki. Belki de değil. Ama kastettiğim bu değildi. Demek istediğim-"

"Ne demek istediğini biliyorum. Ben de söylediğimde ciddiydim. Bu bir israf olur. İsraftan hoşlanmam. Bu yüzden, hayatlarımızın boşa gitmemesi için mümkün olan her şeyi yapacağım... ya da kaybolmaması için," diye hızlı ve agresif bir şekilde tükürdü.

Elimi alnıma . "Umarım işe yarar."

"Ben de öyle." Sonra yine gülerek, "Ne de olsa ben bu dünya için bir nimetim, beni kaybetmesi çok yazık olur" dedi.

"Bence sen daha çok bir lanet gibisin."

"Belki ikisinden de biraz." Göz kırptı, siyah bol pantolonunun cebini karıştırdı ve birkaç mücevher çıkardı.

Biraz yeşil mücevher.

Sade, abartısız ama çok güzeldi. Nathon'un kendini beğenmiş yüz ifadesi bir yanıt beklediğini açıkça ortaya koyuyordu.

"Pekâlâ, görevimiz tamamlandı, artık Audra'nın yanına dönebiliriz," dedim kuru bir sesle.

Ellerini şaşkınlıkla mücevherlerin üzerinde kavuşturdu. "Her şeye rağmen şaka yapabiliyorsun."

"Sadece senin zararına olacaksa," diye mırıldandım.

"Sadece giy şunu, olur mu? O pelerini giyerek zaten dezavantajlı durumdasın. Çıkaramayacağına emin misin?" Yüzü garip bir şaşkınlıkla buruşmuş gibiydi, sanki sormak zorunda kalmamayı diliyordu.

"Eminim."

İçini çekti ve kolyeyi ellerime bıraktı. Boynuma doladım, bir çeşit gerdanlık olacak kadar yüksekti.

Nathon onaylar gibi bir ifadeyle başını salladı. "Bunu nasıl buldun?" diye sordum.

"Benim kendi yöntemlerim var."

"Bir tür tehlike içeriyorlar mıydı?"

Nathon sanki vereceği cevabı gerçekten düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Bunu zaman gösterecek."

"Bu da ne demek oluyor?" Kaşlarımı çattım.

"Tam olarak ne anlama geliyorsa o geliyor. Henüz bilmiyorum." Sağ dirseğiyle korkuluklara .

"Zaten yeterince tehlikedeyiz Nathon," dedim . "Güven bana Loria, ben-"

"Bu yapabileceğim son şey."

Gözlerini yavaşça kapadı ve sonra açtı. "Başka seçeneğin yok, değil mi?"

Birkaç dakika boyunca bana anlamlı anlamlı baktı, belli ki sinirlenmişti. Dişlerimi sıktım, dudakımı ısırdım ve ondan uzaklaşarak yürüdüm.

odaya geri döndü.

O haklıydı. Seçme şansım yoktu ve hayatım büyük ölçüde onun ellerindeydi. Hayatım hep başkalarının elindeydi, asla kendimin değil.

Kapı bir kez daha çalındı. "Vakit geldi Prenses," dedi aynı kız.

Nathon kızın konuşmasını duyduktan sonra odaya gelmişti. Birbirimize baktık.

"İsraf yok," dedi bana.

Başımı salladım ve koridora açılan kapıyı açtık.

BÖLÜM 13- LOR AI

doğruca taht odasına götürülmeyi bekliyordum ama muhafızlar bizi uzaklaştırdı. Nathon'un yan gözle bana bakışı onun da rotamızı merak ettiğini ortaya çıkardı.

"Nereye gidiyoruz?" Konuşmaya karar verdim.

Gardiyan bana cevap veremedi bir adam belirdi. Uzun boyluydu, saçları yanık kehribar rengindeydi ve benekleri çene çizgisini süslüyordu. Ellerini altın yeleşinin üzerine yatay olarak yerleştirmişti. Kendinden emin bir yürüyüşle bize yaklaştı.

"Prenses," diye hitap etti bana, hafifçe eğilerek. "Prens." Bu hareketi Nathon'a tekrarladı. "Size bitişik bir odaya kadar eşlik edeceğiz. Krallığın tüm adayları ve refakatçileri çağrıldıklarında törene katılacaklar. Salonun ortasından aşağı doğru yürüyeceksiniz. Ekselanslarına ulaştığınızda nezaketen" - bana baktı - "ve eğilerek selam vereceksiniz," dedi Nathon'a. "Sizi kabul edene kadar bekleyeceksiniz, bu noktada Ekselanslarının tahtına bitişik bir masada diğer adaylara katılacaksınız. Orada

Krallığınızın bayrağını taşıyan bir muhafızın varlığı oturmanız gerektiğini gösterecektir."

İkimize de baktı, gözlerini aramızda gezdirerek yüzlerimizde herhangi bir karışıklık olmadığını araştırdı. "Sorunuz var mı?"

Nathon'a baktım, orta yaşlı beyefendiye bakmaya devam etti. Ben de ona döndüm.

"Ondan sonra ne olacak?" Ben konuştum.

Adam bana baktı ve içini çekti. Kaşlarımı kaldırdım, açıkça belli olan sıkıntısından dolayı kafam karışmıştı.

"Sizi rahatsız eden bir şey mi var, efendim...?" Nathon sordu, iç çekişini o da açıkça fark etmişti.

Adamın üst dudağı şaşkınlıkla hafifçe seğirdi. "Hayır, Majesteleri. Sadece yorucu ve uzun bir gün oldu. hazırlıkları çok kapsamlı oldu." Zorla gülümsedi.

Nathon dişlerini göstererek gülümsedi. "Eminim, ."

Boğazımı temizledim. "Tanışma faslından sonra ne olacak?"

"Yiyecek ve içecek servisi yapılacak. Diğer adayların yanı sıra Vasara Sarayı'nın en önemli üyeleri de orada olacak. Bu, onlarla ilişkilerimizi geliştirmek ve Krallığımız hakkında daha fazla bilgi için harika bir fırsat."

"Vasaran adayı için pek de iyi bir fırsat değil," diye eklemekten edemedi Nathon.

Adam omuz silkti. "Diğer adaylarla tanışma şansı herkes için faydalı olacaktır."

Yararlı. Bu, rekabeti gözlemlemek ve herkesi alt etmek için bir fırsattan başka bir şey değildi. Audra'ya geri dönmek isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama şimdi yaptım. En azından

Orada saklanmak. Burada, ormanda boğazına ok saplanmış bir tavşan gibiydim.

"Elbette," dedim, Nathon sözünü kesmek için ağzını açtığında konuştuğum için minnettardım. "Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim. Masada mısınız efendim?"

"Yapacağım, Majesteleri." Elini göğsüne koydu. "Lord Fargreaves."

Nathon'un gözleri yere kaydı. Derin düşüncelere dalmış gibi gözlerini kıstı ama neredeyse anında toparlandı.

"Memnun oldum Fargreaves," dedim dikkatimi dağıtmak için.

"Lütfen, beni takip edin." Önden yürüyerek bizi bitişikteki odaya götürdü. Biraz geciktim, Nathon'a fısıldayabilmek için hızımızı yavaşlattım.

"Ne oldu?" Merakım her türlü soğukkanlılığımla yenerek sordum.

Elleri arkasındaydı. Nefes bana bakmadı bile. "Bilmiyorum."

"Bu adamı tanıyor musun?" Dudaklarımı mümkün olduğunca az hareket ettirmeye çalıştım.

"Muhtemelen."

Sıkıca kavradığım ellerimle oynadım. "Muhtemelen mi?"

"Tanıdık geliyor. Nedenini bilmiyorum." Nathon'un kesik kesik cümleleri göğsümü gerdi.

"Belki de adını daha önce duymuşsunuzdur?" Bu sözleri söylerken bile kendime inanmıyordum.

"Sorun o değil."

Bundan hoşlanmadım. Nathon her zaman her şeyden çok emindi. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama bu adamın ona tanıdık geldiğini söylediyse, öyleydi. Bunun nedenini düşünmekten korkuyordum.

"Ne *olduğunu* bulmanızı öneririm." Daha fazla komplikasyonu göze alamazdık. Bu durum zaten son derece karmaşık ve tehlikeliydi.

Alışılmadık derecede emredici ses tonumla ilgili bir şaka yapmasını ya da alaycı bir yorumda bulunmasını bekledim. Bunun yerine, gözleri Fargreaves'in başının arkasına odaklanmış bir şekilde, "Merak etme, yapacağım," dedi.

Odaya doğru attığımız her adımda gerginlik daha da alevleniyordu. Koridorlar giderek sessizleşiyordu, bu da Saray'ın daha özel bölgelerine doğru ilerlediğimizi gösteriyordu. Sonunda bir dizi kahverengi kare kapıya ulaştık, Fargreaves kapıları kabaca iterek açtı ve eliyle içeri girmemizi işaret etti.

İçeride diğer dört aday ve refakatçileri vardı. Gözlerim odada ve yüzlerinde gezindi. Rhana bana sıcak bir şekilde gülümsedi ve hafifçe başını salladı. Biz içeri girerken refakatçisi doğruldu ve bakışları yırtıcı bir yoğunlukla Nathon'a sabitlendi. Nathon'un fark ettiğinden hiç şüphem yoktu ama o bunu kabul etmedi. O da benim gibi orada bulunan diğerlerinin yüzlerini incelemekle meşguldü.

Sol taraflarında oturan ve yüzü arkasındaki pencereye dönük genç bir kadın vardı. Juras'a'nın adayı. Uzun, kalın altın rengi saçları yüzünün yan tarafını kapatırken bizim içeri giriş sesimize döndü. Bizi kısa bir an için üstünkörü inceledi ve ilgisizmiş gibi arkasını döndü. Refakatçisi de aynısını yaptı.

Sol taraflarında, kaygan kiraz kırmızısı saçları güneş rengi elbisesinin üzerinden beline kadar inen zayıf ve solgun bir kadın duruyordu. Refakatçisi kulağına bir şeyler mırıldanıyor ve beni tedirgin eden bir bakışla bizi süzüyordu. Sanki ona kim olduğumuzu bildiriyormuş gibi görünüyordu. Söylediği bir şey karşısında gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Odanın en uzak köşesinde bir adam oturuyordu. Bana tanıdık geliyordu ama nasıl olduğunu kestiremiyordum. Gümüş rengi saçları, dizinin üzerinde bir taşla bilediği mızrağını desteklemek için büktüğü bacağına kadar uzanıyordu. Yanında genç kız vardı, kesinlikle buradaki en genç adaydı. Açık kahverengi teni pencereden vuran ışıktaki altın gibi görünüyordu. adamla hararetli bir şekilde sohbet ediyordu.

Ama bizim varlığımız onun dikkatini dağıttı. Bize doğru döndü ve göz göze geldik. Bakışları hem Nathon'un hem de benim yüzümüzde diğerlerinin bize baktığından çok daha uzun süre kaldı. Birlikte olduğu kadın, Kalnasa'nın adayı, kolunu çekiştirdi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Gözlerini bizden ayırmadan, kadının sorduğu şeye *hayır* anlamında başını salladı.

Onun tavsiyesini açıkça görmezden gelen kadın yürüdü, neredeyse zıpladı

Bize doğru geldi ve gümüş rengi elbisesinin alt kısmını açarak reverans yaptı. Hafif ipek havada dalgalanıyor, o hareket ettikçe dans ediyordu. Kalnasa'nın soyluları ve Kraliyet mensupları Beş Krallık içinde açık ara en lüks kıyafetlere sahipti.

"Ekselansları. Hakkınızda çok şey duydum. Ben Dyna Kumosan." Masumca gülümseyerek yavaşça ayağa kalktı.

Kraliyet Tarihimi ve Audra'da aile hanedanları üzerine okuduğum tüm kitapları zihnimden geçirdim. "Kral Dunlan'ın yeğeni," dedim.

hatırladım. Nathon hafifçe gülümsedi, ikimizin de iyiliği için onu hatırladığıma sevinmiş görünüyordu.

"Evet...urrr evet!" Adını tanıdığım için tamamen şok olmuş görünüyordu ve şaşkınlıkla eskortuna bakmak için sol omzunun arkasına döndü.

"Bu benim refakatçim... Kaptan Hestan Hikari." Dyna onu işaret etti.

Hestan gergin bir şekilde başını salladı. Taşı soluk mavi cübbesinin cebine koydu, mızrağı sırtına yerleştirdi ve onu gölgelemek için ayağa kalktı. Buradan başka bir yerde olmayı tercih eder gibiydi.

"Tanıdık geliyorsunuz Kaptan, sizi daha önce bir yerde görmüş müydüm?" dedi Nathon. Her kelimeyi kışkırtıcı bir tavırla söyledi, başını bir yana eğdi ve şakağının yan tarafını hafifçe ovuşturdu.

Kaptan, Nathon'un sorusu karşısında iyice sinirlenmiş görünüyordu, bu da istemeden de olsa ona doğru gülümsememe neden oldu. Gözlerimi yakaladı ve benimkini görünce yüz ifadesini hemen düzeltti.

Garip bir adam diye düşündüm, kardeşime olan kızgınlığını açıkça belli edecek kadar cesurdu. Belki de burada damarlarında bir parça dürüstlük dolaşan tek adam.

Gerçi ben bile Nathon'la yüzleşecek kadar cesur değildim. O zaman buradaki boş yalancılardan bir farkım yok ?

Kendimi Kaptan'ın cevabının ne olacağını gerçekten merak ederken buldum ve Nathon'un yüzündeki ifadeden onun da bunu çok merak ettiğini anlayabiliyordum. Ancak Nathon'un Kaptan'a bakarken gözlerinde benim ve Dyna'nın da kafasını karıştıran bilmiş bir parıltı vardı.

"Cevap ver ona," diye tısladı masumca Kaptan'a doğru. Kalnasanlıların çok farklı bir yaklaşımı olduğunu düşünmeye başlamıştım.

görgü kurallarına hepimizden daha fazla önem verirler. Orada büyümek umurumda olmazdı diye düşündüm.

Kaptan boğazını temizledi. "Hayır, Majesteleri, öyle olduğunu sanmıyorum. Yanılıyor olmalısınız."

"Mmmmmmm," diye mırıldandı Nathon. "Belki de."

Belki de Kalnaslıların tavrı beni, "İtiraf ediyorum, ben de sizin için aynı şeyi düşünmüştüm Kaptan," diyecek kadar rahatlatmıştı. Sizi daha önce bir yerlerde gördüğümü hissediyorum."

Nathon bana şaşkın şaşkın baktı. Kaptan da ürkmüş görünüyordu.

"Eskortumun bu kadar tanınmış olduğunu fark etmemiştim. Bu kadar prestijli insanlar tarafından tanınmak için son birkaç yıldır ne yapıyordun Hestan?" Dyna kıkırdadı ve elini onun omzuna koydu. Aralarındaki yakınlık alışılmadıktı ama Hestan bundan rahatsız olmamış görünüyordu.

"Bağışlayın beni, sadece hayal gücüm olabilir." Kaptan rahatsız görüldüğü için şimdilik konuyu kapatmanın en iyisi olacağına karar verdim.

Şimdilik.

"Hayır, ben..." Yüzbaşı boğazını temizledi. "Yani, affedilecek bir şey yok, Majesteleri."

Nathon hafifçe kıkırdadı. Diğer adayların, her ne kadar duymasalar da, aramızdaki konuşmayı örtülü bir ilgiyle izlediklerini fark ettim. Altın saçlı kadın hariç, o hâlâ pencereden dışarı bakıyordu, gözleri donuklaşmıştı.

"Yine de seni tedirgin etmek istememiştik. Bu atmosfer zaten yeterince tedirgin edici," diye mırıldandım.

Nathon bana uyarıcı bir bakış attı. Dyna'nınki neredeyse acı çekmiş gibi görünürken, Kaptan'ın ifadesi boş kaldı.

Kaptan Nathon'a kısa bir süre bakarak, "Evet," dedi.

Bir görevli odaya girdi. "Vasara'lı Leydi Tarren, lütfen beni takip edin." İnce kızıl saçlı kadın, refakatçisiyle birlikte görevlinin arkasından odadan çıktı.

O zaman başlıyordu. Törene çağrılıyorduk. Sanki görünmez bir güç tarafından, her aday ve refakatçileri odanın en uzak köşelerine ayrılmış, birbirleriyle konuşuyorlardı.

Strateji, daha doğrusu.

Nathon dişlerini sıkarak, "Bu aptalcaydı," diye mırıldandı.

"Doğruydu."

"Doğru olmadığını söylemedim, aptalca olduğunu söyledim." Nathon bana baktı.

Hayal kırıklığı içinde dudaklarımı şapırdatarak yan tarafa baktım. "Lütfen dürüst olma konusundaki asil arzunuzdan vazgeçer misiniz? buradayız?" diye fısıldadı.

"Peki ya sen ve o Kaptan? Onu açıkça araştırıyordunuz." "Kaptan bizi öldürtmez, aptallık öldürtebilir."

"Bunu bilemezsin."

"Kes şunu Loria, lütfen." Sesi daha da kısıldı. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

Odanın mimarisini hayranlıkla seyrederek sabırla bekliyormuş gibi yaptık.

"Onu nereden tanıyorsun?" Birkaç dakika sonra söyledim.

"Kimi?"

"Kaptan."

"Bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun."

"Onu da tanıdığını söylemiştin, Loria."

"Evet, ama nasıl olduğunu hatırlamıyorum."

"O zaman hatırlamanı öneririm," dedi, Fargreaves hakkında daha önce söylediklerimi yinelediği için gözle görölür bir memnuniyet duyuyordu.

"Neden bana söylemiyorsun?"

"Anlatacak bir şey yok."

"Saçmalıyorsun," diye fısıldadım, meraklı seyircilerin hatırına gülümseyerek.

Nathon gülümseyerek karşılık verdi, o kadar sıcaktı ki neredeyse bir anlığına buna inanacaktım. "Belki çeneni kapalı tutmayı öğrendiğinde, seninle bazı şeylerimi paylaşırım."

"Yani onu tanıyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Söylemedikleriniz daha açıklayıcı." "Bırak onu Loria, biliyorsun-"

Bir görevli tam durup eğilene kadar diğerk adayların birer birer taht odasına çağrıldığını fark etmemiştim. "Majesteleri, vakit geldi."

Kafamı kaldırdım ve en son bizim ayrıldığımızı fark ettim.

Nathon benim için kolunu kaldırdı. "Gidelim mi?"

Temkinli bir şekilde tuttum. Parmaklarım titriyordu. Bu Nathon'un gözünden kaçmadı. Girişe yaklaştıkça koluna baktı ve tekrar yüzüme . Elini benimkinin üzerine koydu.

"Loria," dedi. Ona baktım, endişeyle yutkundum. "Seni yakaladım, tamam mı?"

"Maalesef," dedim.

Nathon güldü. Onu en son ne zaman gülerken duyduğumu hatırlamıyordum. İçten, sıcak, gerçek bir eğlenceyle. Diğer insanların yanında kullandığı sahte, ölçülü ve dikkatle kurgulanmış kahkahalar gibi değil. Ben de benzer şekilde kendimi mükemmelleştirmiştim.

"Ne yazık ki," diye tekrarladı elini oynatmadan.

Kapılar açıldı ve yüzlerce yüz bize doğru döndü.

BÖLÜM 14- NATHON

S Fırtınada çaresizce dala tutunmaya çalışan yaprak gibi titriyordu. İçimden bir ses ellerimi ondan çekseydim ölmekte olan bir ağaçtan düşer gibi kolayca yere düşebilirdi.

Yavaş adımlarla odaya girdik. Kapı çerçevesi tarafından gölgede bırakıldığımız açıktı, çünkü iyi aydınlatılmış merkezi yürüyüş yoluna adım attığımızda, muhteşem alanın üzerine yumuşak bir battaniye gibi yerleşmiş sessizlik bozuldu.

Nefes alış verişleri aradaki sessizliği parçaladı. İnsanlar gözlerini Loria ve benim aramda gezdiriyor, kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Loria kolumu daha da sıkı kavradı. Ben de onun elini daha sıkı kavradım ve tahta ve Vasara'nın Prensi'ne yaklaştıkça gülümsedim.

Kabul zorundaydım, adam saygılı görünüyordu.

Kan kırmızısı tuniği, geriye doğru taranmış ve kulaklarının hemen altında duran saçlarının tonuyla mükemmel bir uyum içindeydi. Yüksek boynu köprücük kemiklerinin hemen üzerinde duruyordu ve solgun teninde kanıyordu. Taç

Giydiği elbisenin bir kısmı güneş ışınları şeklindeydi. Yüzündeki keskin kesikleri bir şekilde daha da muhteşem gösteriyordu.

Loria gözlerini ona diktiğinde nefes almayı bıraktığını duyabiliyordum. Adam şimdi ona bakıyordu ama barlarda, eğlence evlerinde ya da benzeri yerlerde erkeklerin kadınlara gördüğüm şekilde değil. Ona sınırsız bir merakla bakıyordu.

Tahtının önünde kurulan sırada durduğumuzda, göz temasları arkamızda başka fısıltıların uğuldamasına yetecek kadar uzadı. Loria reverans yaptı ve ben de selam verdim.

Sağımızdaki bir adam bir parşömen uzattı ve salon için fazla yüksek olan gür bir sesle, "Audra Prensesi Loria Albarsan ve Prens Nathon Albarsan" diye bağırdı.

Kalabalığın arasında sessiz bir yılan gibi sürünerek ilerleyen mırıldanmalar bir şok kargaşasına dönüştü. Sırıttım, Prens Eliel bunu fark etti ve bakışlarını Loria'dan kaydırarak bana baktı. Loria'nın ve salondaki diğer gözlerinin de benim üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Hakkımdaki söylentilerin bazen avantajları da oluyordu.

Prens Eliel elini rahat ve zarif bir hareketle kaldırdı. Bunu yaparken çenesini sıktı. Mırıldanmalar neredeyse anında kesildi ama odanın belli köşelerinde inatla devam etti. Bunun üzerine Prens Eliel yavaşça ve kasıtlı olarak ayağa kalktı, kar fırtınası mavisi gözleri kalabalığı tarayarak dudakların kıpırdayıp kıpırdamadığını kontrol etti. Oda tamamen hareketsiz hale geldi.

Dönüp önce kalabalığa sonra da ona baktım. Belli ki burada büyük bir otoriteye sahipti ve... hatta belki de korkuya. Görünüşe göre onunla ortak bir noktamız vardı.

Eğer gerçekten de korkuya hükmediyorsa, nedenini bulmalıydım, hem de hemen. Güçlü yanlarını ve yeteneklerini öğrenmeliydim ki

yapmak için buradaydık. Loria haftalarca ona kirpiklerini kırıştırırken mümkün olduğunca çok bilgi toplamam gerekecekti.

Onu zerre kadar kıskanmadım. İnsanları baştan çıkarmaktansa suikast yapmayı tercih ederim.

Yine de, her ikisinde de eşit derecede yetenekli olurdum ve gerçekten ikisini de yapmama seçeneğini tercih ederdim.

"Vasara'ya hoş geldiniz," dedi Prens Eliel, elini indirerek ama ayakta durmaya devam ederek. "Audra Kralliyet Ailesi'nin bir değil *iki* üyesini burada ağırlamaktan onur duyuyoruz." Sesi alçak ama rahattı, tıpkı bir kaplıcadan akan su gibiydi. *İki kişiye* yaptığı vurgu, Loria'ya eşlik etmemin tuhaf doğasının farkında olduğunu ve bunu kısa sürede unutmayacağını açıkça gösteriyordu.

Loria gururla çenesini kaldırdı ama doğrudan Prens'e hitap ederken gergin olduğu belliydi. "Bu onur tamamen bize ait, Majesteleri. Kardeşim Krallığınızı ziyaret etme ve böylesine tarihi bir olaya tanıklık etme fırsatını geri çeviremezdi. Eminim duymuşsunuzdur, oldukça huzursuzdur." Sözlerini gülümseyerek bitirdi.

Prens'in yüzündeki ifade, benimle aynı şeyi düşünmese de neredeyse aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu. Loria'nın yanıtı beklenmedik ve inanılmaz derecede zekiceydi. Birkaç cümleyle hoş geldiniz demiş, ona iltifat etmiş, Krallığına övgüler yağdırmış, burada bulunmaktan duyduğumuz 'memnuniyeti' dile getirmiş ve varlığımı neşeli bir sözle açıklamıştı.

Loria elimin altından kolumu hafifçe sıktı. "*Bırak konuşmayı ben yapayım*" deme şekli. Ben de onun elini sıktım, "*O tamamen senin.*" deme .

Prens Eliel yavaşça gülümseyerek Loria'ya yine aynı şekilde baktı. "Evet. Kardeşiniz hakkında çok şey bildiğimi ama sizin hakkınızda çok az şey bildiğimi hissediyorum."

Hissediyorum. O zaman bu adam söylentileri doğru kabul etmedi. Sinir bozucu. Öyle yapsaydı, bu bizim yararımıza olurdu.

"Bunu düzeltmek için sabırsızlanıyorum, Prince," dedi Loria kendinden emin bir şekilde. Prens'in kapalı gülümsemesi büyüdü çok biraz genişledi. "Tıpkı gibi ben, Prens."

Karşılıklı konuşmalarından sonra sessizlik şimdi daha da koyulaşmıştı. Gözlerini birbirlerinden ayırmıyorlardı. Döndüğümde birkaç refakatçinin eşlik ettikleri adayların kulaklarına fısıldadığını fark ettim. Kendimi, Prens'i hemen şimdi burada öldürmeyi ve bu gülünç saçmalığa bir son vermeyi dilerken buldum.

Prens yavaşça geri çekildi ve tahtına oturdu. "Şenlikler başlasın," diye ilan etti.

Gözlerini Loria'nın yüzünden hiç ayırmadı.

Dönüp masaya doğru yürüdük ve bize ayrılan yerlere oturduk. Loria elini kolumdan çektikten sonra, elini sıkıca kavradığı için parmak eklemlerinin ne kadar beyazladığını görebildim. Ben neredeyse hiç hissetmemiştim. Bu pek de şaşırtıcı değildi, yıllar içinde acıya karşı yüksek bir tolerans geliştirmiştim.

Karşımızda Vasara'nın adayı ve refakatçisi oturuyordu. Dyna ve Kaptan'ın yanında oturuyorlardı. Juras'a'nın adayının yanına oturduk ve masanın kısa ucunda, iki koltukta Zeima'nın adayı ve refakatçisi oturuyordu. Beni bilgilendiren kişi

gözleriyle beni deşerdi.

Masanın diğ er ucunda birkaç asilzade oturuyordu. Fargreaves de onların arasındaydı. Boş bir Konsey Üyesi koltuğı vardı ve Vasara'nın Konseyi'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, gizemli kişinin yokluğundan son derece hoşnutsuzlardı.

"İyi iş çıkardın," diye mırıldandım Loria'nın kulağına. Gözle görülür bir şekilde irkilerek sıçradı ve bu da diğ erlerinin dikkatini çekti.

Akşam yemeğindeki diğ er konuklarımızın hatırına kayıtsız kaldım ama onun ani korku patlaması beni endişelendirdi.

"İyi misiniz Prensese?" Zeima'nın adayı söyledi.

"Elbette, teşekkür . Sadece düşüncelere dalmıştım," diye Loria.

Zeiman Adayı şarap kadehini yudumladı. "çok şey var." Bana kısa bir süre baktı ve sonra kaçırdı.

"Kim olduğunuzu sorabilir miyim?" Onun  rkek bakışlarını üzerimde tuttum. "En son biz girdiğimiz için dezavantajlı durumdayız. İsimlerinizi  ğrenemedik." Bir kadeh şarap aldım ve içmeye başladım.

"Ben Rhana."

"Ahhh, Prensese." "Evet."

"Peki senin güzel arkadaşın kim?" Onun eskortunu işaret ettim.

Rhana refakatçisine başını sallayarak ona cevap vermesi için izin verdi. "Ben Jayli, Majesteleri." Sesi havasız kalmış gibi geliyordu.

"İyi misin Jayli?"

Jayli'nin koyu kahverengi gözleri kısıldı. O ana kadar son derece kibar davranan Rhana bana soğuk bir şekilde baktı.

"Muhtemelen senden korkuyordur." Döndüğümde Dyna'nın ağzına bir üzüm atarken konuştuğunu gördüm. "İçeri girdiğinde hepsini duydun mu? Hepsi senin hakkında konuşuyordu, Prens."

"Sen... benden korkuyor musun Jayli?" Merakla ona döndüm.

"Hayır, Majesteleri." Örgülü saçlarını omzunun arkasına attı.

"Gördün mü... benden korkmuyor," dedim kadehimi Dyna'ya doğru kaldırarak.

"Senden korksaydı evet demezdi, değil mi?" Dyna sanki yüzyılın en anlayışlı yorumunu yapmış gibi alaycı bir tavırla konuştu.

Kaptan Dyna'ya baktı ve sessizce konuşmayı kesmesini önerdi. "Ben, kendi adıma, sizinle tanışmaktan heyecan duydum Prens." Vasara'nın adayı

bana iğrenç bir gülümseme verdi. "Tarren Lestor," diye kendini tanıttı.

Loria nefesinin altından homurdanan bir sesi güçlkle bastırabildi.

"Öyle miydin? Ne kadar hoş, değil mi?" Ben de gülümsedim ve yiyecekleri yerleştirmeye başladım.

tabağıma.

"Sanırım pek çok kişi sizi burada görmekten heyecan duyuyor," diye devam etti.

"Onlara sordun, değil mi?" Bir kaşımı kaldırdım, onun anlamsız samimiyetine şüpheyle yaklaştım.

"Buna gerek yok. Senin yakışıklı ve ünlü bir savaşçı, üstelik kraliyet mensubu." Kasıtlı olarak masaya doğru daha da eğildi.

Loria aniden ayağa fırladı, Tarren mahcup görünüyordu.

"Leydim." Loria'nın sesi kızgındı. Bunu çok nadiren duymuştum. "Sanırım ayak oyunlarınız kardeşim içindi."

"BEN... BEN... Ne demek istediğinizi anlamıyorum, Majesteleri."

"Sanırım Prenslerinizi karıştırdınız. Manevralarınızı ve dalkavukluklarınızı, elini almak için yarıştığımız kişiye saklamanızı tavsiye ederim."

Tarren öfkelenmiş gibi yaptı. "Ben asla... Ben... yanlış anlıyorsunuz-"

Loria, "Ayağınızı kalçama koymanızı yanlış anlamam zor olurdu," dedi.

Rhana kadehinin arkasından gülümsüyordu. Dyna'nın ağzı bir karış açıktı. Tek kaşımı kaldırarak Tarren'in mahcup bakışlarını üzerimde tuttum.

"Özür dilerim, kasıtlı değildi." Bana ve Loria'ya özür dileyerek ama aynı zamanda yeni keşfettiği bir saygıyla baktı.

Leydi Tarren'i kıskanç, hırslı bir genç kadın olarak küçümsemek çok kolay olurdu ama bir insan için her zaman görünenden, kişiliğinin kolay sonucundan daha fazlası vardı.

"Öyleydi," dedi Loria, şimdi kendi doldurmaya başladığı tabağa bakarak.

"Kıyafetiniz nasıldı?" Tarren ekledi.

Loria'nın kafası tekrar yukarı döndü.

"Kasıtlı mı? Bu sadece... dediğiniz gibi, Prens Eliel'in eli için yarışıyoruz ve bunu yapmanın en iyi yolunun bu olduğuna emin misiniz?" Loria'nın pelerinine bir aşağı bir yukarı baktı.

"İlginiz için teşekkür ederim Leydim," diye yanıtladı Loria. "Ama taktiklerimi bir sır olarak saklamayı tercih ederim."

"Tabii ki, tabii ki." Loria'yı bu kadar açık bir şekilde utandırdığı için zafer gibi hissederek gülümsedi.

Tarren'in eskortu kolunu çekiştirdi ve kulağına bir şeyler mırıldandı. Eğer birazcık beyni olsaydı, ona bir kaç

Şu anda sessiz kalmak için açıkça beyin hücrelerini kullanıyordu.

Prens Eliel'e baktım. Birisi tahtının arkasında eğilmiş, büyük bir aceleyle tahtına doğru koşuyordu. Ellerini sıkıntısını belli edecek şekilde hareket ettirerek ona bir şeyler anlatıyordu. Dirseğimle Loria'nın kolunu dürttüm ve çenemle sahneyi işaret ettim. Bakışları benimkileri takip etti.

Prens kaşlarını çattı ve burnunun kenarını sıkarak başını aşağı doğru eğdi. Adama cevap vermek için arkasını döndü ve tam o sırada taht odasının kapıları büyük bir açıldı.

İnce, beyaz, buruşuk bir tunik ve koyu kırmızı bol bir pantolondan başka bir şey giymemiş bir adam içeri girdi. Sanki bir saatten daha kısa bir süre önce uyanmış gibi görünüyordu. Saçları Prens Eliel'inkiyle aynı renkteydi, sadece bir kısmı tepede küçük bir topuzla bağlanmıştı ve geri kalanı daha uzundu, omuzlarının hemen üzerinde duruyordu. Geniş ve kirli çenesini çekinmeden kaşıdı ve koridorun ortasına doğru ilerleyerek masalardaki birkaç bayana göz kırptı. Kollarını sıcak bir jestle havaya kaldırdı, sonra bir tokatla kendi göğsüne vurdu.

"Kuzen. Geç kaldığım için özür dilerim. Meşguldüm." Bir an şaşkın şaşkın ve sonra devam etti "Aslında meşgul değildim ama..." Dramatik bir etki yaratmak için sesini alçalttı, çünkü diğer herkes onu duyabiliyordu, "Bu şeylerin çok sıkıcı olduğunu kabul etmelisiniz."

"Gelmeyecektim ama bu sefer dünyanın dört bir yanından güzel kadınların burada olacağını duydum. Hepsi için..."

Sen." O kadar öfkeli görünen Prens'i işaret etti ki kendiliğinden yanabileceğini düşündüm.

"Elias." Prens Eliel, ses tonunda düşmanca bir tonla adamı selamladı. Elias... bu Prens'in kuzeniydi.

"bu kadar kızgın , hadi, hadi, geldim... Ben?" Kelimeleri geveliyordu. Sarhoştı.

Elias bir an durup düşündü ve masamıza bakarak meraklı bir bakışla masadaki kadınları inceledi. "Sadece bir tanesine ihtiyacınız var, değil mi? Diğerlerini bana bırakabilir misiniz?" Gülerек bizi işaret etti ve sanki ölüme söz vermiş gibi kendisine bakmaya devam eden Prens'e döndü.

"Şu neden lanet bir pelerin giyiyor?" Elias ağzından kaçırdı ve Loria'ya eğlenerek baktı. "Onun altında bu kadar ilginç ne var? Belki seni arayabilirim ve-"

Prens tahtından o kadar hızlı kalktı ki, kuzeninin önünde belirdiğinde gözümü kırpacak zamanım bile olmamıştı. Onu çürük giysisinin yakasından tuttu, neredeyse nazikçe, sonra aniden onu öne doğru çekti ve diğer elini kuzeninin başının arkasına koydu. Doğrudan kulağına kimsenin anlayamayacağı bir şey söyledi.

Prens Eliel dikkatle geri çekildi, Elias ona baktı ve dilini şaklatarak sırıttı.

"Mmmmm... dileğin benim için emirdir." Masaya doğru tökezledi. Aşırı derecede sarhoş olduğu belliydi. Boş Konsey sandalyesine doğru ilerledi ve yavaş yavaş, büyük olasılıkla kendisi hakkında odada yeniden sessiz bir konuşma başladı. Prens Eliel kuzeninin hareketlerini masaya kadar takip etti.

Birkaç dakika önce kendisine yaklaşmış olan adamla konuşmak için geri döndü.

Ancak Elias sandalyesine ulaşmadan önce masanın bizim tarafımızda oturan herkese uzun ve sert bir bakış attı.

Araştıran bakışları bende durdu.

"Sen mi?" Yaklaştı. "Burada ne yapıyorsun?" Masanın köşesine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Nefesi alkol kokuyordu, aslında tüm vücudu alkol kokuyordu.

"Ona 'Ekselansları' diye hitap etmelisiniz," dedi Tarren. Onun bu yorumu karşısında içimden homurdandım.

"Ya da ne?" Elias koyu kırmızı gözlerini bana dikerek güldü. "Ne yapacak? Beni hemen burada, tüm bu misafirlerinin önünde öldürecek mi?"

Ben de yavaşça gülümsedim, "Beni kışkırtmayın Lordum."

"Hayır, hayır, hayır, bu senin tarzın değil, değil mi?" Omzumu dürttü.

'Tarzımın' değiştirmeye değer olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

"Beni gece yarısı falan öldürürdün. Ya da beni aylarca bekletir, güvende ve sağlam olduğumu düşünürdün. Sonra bir akşam, taşaklarım bir kadının içinde olacaktı ve sen yatak odama dalıp boğazımı kesecektin, değil mi?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır, bu çok dağınık olur," diye gülümsedim.

Bana keyif ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle baktı. "O ayaklanmalar sırasında Hysort Geçidi'nde tek başına kırk adamı birden öldürdüğün doğru mu?" Öne doğru eğildi, yüzüme yaklaştı.

Bu doğru değildi, daha çok doksan gibiydi.

İ yapmadı söyle herhangi bir şey at

Birincisi, anlık olarak dikkati dağılmış tarafından o gecenin hatırası.

"Zor bir soru değil, değil mi?" Sıcak nefesi yüzüme çarptı.

"Zor bir görev de değildi," diye yalan söyledim. Hafızamda, ruhumda bir belaydı, asla çıkaramayacağım bir lekeydi.

"Demek doğruymuş." Adam eliyle ağzını kapattı "Kahretsin, gerçekten bir psikopatsın, değil mi? Tıpkı dedikleri gibi."

"Ve sen... tam olarak nesen, bir sarhoş mu, bir sirk gösterisi mi?" Ben de karşılık verdim. Elias buna içtenlikle güldü. "*Etrafınıza* bakın, *Majesteleri*."

Başlığım için tırnak işareti kullandı. "Bütün bunlar, bu insanlar." Parmağıyla dairesel bir hareket yaptı. "Bu gerçek bir sirk."

"Belki." Başımı kaldırıp ona baktım. "Ama ya gösterinin bir parçasısın ya da bir dekor. başrolde olmayı tercih ederim."

Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten mi? Gösterinin tadını , değil mi?" Sessiz kaldım.

"Peki ya buradaki güzel arkadaşın?" dedi Loria'ya bakarak.

Loria onu hastalıklı bir hayranlıkla izliyordu. Bir an düşündü ve konuştu. "Sahne dekorları başrolde olanlar tarafından kullanılır. Ben kullanılmak istemiyorum."

"O zaman babanın seni buraya kuzenimle sevimli küçük bebekler yapman için göndermesine ne diyorsun?"

Loria'nın ağzının köşesi hafifçe seğirdi. Babamın planının bir parçası olarak Eliel'in çocuğunu kendi iradesi dışında taşımak zorunda kalacağı düşüncesi beni fiziksel olarak hasta etti.

Ve düşündüğünü söyleyebilirim. *Ama ben buraya bunun için gönderilmedim.*

"Bir seçme," diye yanıtladı. "için."

"Siktirkkk." Elias doğruldu. "Lütfen bana geri kalanınızın bu ikisi kadar tuhaf olmadığını söyleyin."

Sorusuna kimse yanıt vermedi.

"Peki ya sen?" Dyna'yı işaret etti. Koyu mavi gözleri gümüş elbisesindeki detaylarla aynı renkte olan Dyna ona baktı.

"Peki ya ben?" diye sordu ona, yüzüne bakarak.

"Gösteriden keyif alıyor musun?" Tekrar odanın etrafını işaret etti, bu kez bir kolunu sandalyemin arkasına koydu.

Yakında yapmazsa onun için kolunu nasıl çıkarabileceğimi ve çıkaracağımı düşündüm.

"Elbette," dedi Dyna.

"Çok iyi eğitilmişsin. Belli ki sefil durumdasın."

Birden Kaptan konuştu. "Sanırım aramızda en sefil olan sizsiniz, Lordum."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Kaptan gerçekten de bu adam için soğukkanlılığını bozmuştu.

Elias sustu ve Kaptan'a sanki az önce bağırsaklarını çıkarıp masanın üzerine koymuş gibi baktı. Birbirlerine bakmaya devam ettiler. Elini sandalyemden çekti.

"Bence artık gitmelisiniz... Lord Elias," dedi Kaptan. Dyna belli ki endişeliydi ve adamla göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

"Ben de tam yapmak üzereydim, merak etme." Bir an için öğürdü ve parmaklarını ağzına götürdü. toparladıktan sonra,

ve muhtemelen midesinin bulandığını yutkunarak ekledi, "Kızını orada yemeyeceğim, Kalnasan, emin olabilirsiniz."

Dyna'ya biraz daha baktıktan sonra, "Lanet olsun, kaç yaşında?" diye haykırdı. Sanki kestane rengi saçlarının altından bakmaya çalışıyormuş gibi başını aşağı eğdi.

Dyna onun gözlerine bakmadan, "On altı, Lordum," diye cevap verdi.

Adam beklenmedik bir şekilde onaylamaz bir ifadeyle başını salladı. "Bu saçmalık için çok gençsin." Bir kahkaha attı. "Sanırım sevgili kuzenim beni boğmadan önce gitsem iyi olacak."

Koltuğuna doğru yürüdü ve yerleşmeden önce onu yerde sürükledi. Meclis Üyesi arkadaşlarıyla kulağa iğneleyici gelen sözler sarf etti.

"Çok hoş bir adam," dedi Rhana.

Loria, "*Onunla* evlenemeyecek olmamız çok yazık," diye ekledi.

Gerildim ama Rhana kıkırdayarak, "Nikâh sırasında bilincini koruyabileceğinden bile emin değilim," deyince rahatladım.

"Ya da sonrasında olanlar," diye mırıldandı

Loria. "Bu iyi bir şey olabilir," dedi Rhana.

Jayli gibi ikisi de güldü ve hatta korkmuş Dyna bile hafifçe gülümsedi. Tarren ikisi arasındaki alışverişi kıskançlık ve tiksinti gibi görünen bir duyguyla izledi. Ben de ilgiyle izledim. Loria'nın bir müttefik edinmesi iyi olmuştu. Bunu daha sonra kullanabilirdik. Kullanacağız.

Birkaç dakika odaya ve masaya baktım ve Juras'a'nın adayının hâlâ sessiz olduğunu fark ettim. Loria beni izlediğimi fark etti ve yanında oturan kadına döndü.

"Yüzüğünüzü beğendim Leydim," dedi, kadının işaret parmağındaki turkuaz mücevheri kastederek.

Kadın sanki transa geçmiş gibi yavaşça ona baktı. "Teşekkür ederim," dedi ve sanki bu etkinlikte başkalarıyla konuşması gerektiğini aniden fark etmiş gibi aniden ekledi: "Bunu bana kardeşim verdi."

"Bu... çok cömert bir hediye. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Loria kadının eline bakarak konuştu.

"Ben de öyle. Bana karşı çok nazik. O..." Sinirli bir şekilde saçının ucunu çekiştirdi. "Beni buraya gönderme konusunda endişeliydi."

"Sesi... akılcıca geliyor," dedi Loria dikkatle.

Kadın tavana baktı ve onunla göz teması kurmaktan hep kaçındı. "Öyle."

"Taş nedir?" Loria tekrar taşı işaret etti. "Ben..."

Bilmiyorum. Sormak hiç aklıma gelmedi."

"Belki . Burada bir kuyumcuya sorabiliriz.

Bunu daha önce görmüş olabilirler."

"Hayır, Majesteleri. Sizi rahatsız etmek istemem."

"Sorun değil, ben de merak ediyorum." Loria'nın ifadesinde herhangi bir sahtekârlık sezmedim.

Kadın ilk kez doğrudan Loria'ya, sonra da boynuna, kolyesine baktı. "Bizim evdekilere benziyor."

"Evet, bunu fark ettim, Audra'daki zümrütleri nasıl aldınız?" Tarren tekrar söze girdi.

Loria'nın benim için tedarik ettiği kolyeyi taktığını yeni fark etmiş gibi görünen Kaptan'a baktım. Pelerini tarafından kısmen örtülmüştü. Gözlerini kısarak Loria'nın boğazına baktı.

Sonra gözlerini bana dikti, belli ki neden ona almak için bu kadar zahmete girdiğimi anlamaya .

Tek umudum beni Kral Katili olarak değil de, sevecen bir kardeş olarak görmesiydi.

"Uzun zaman önce aldığım bir şeydi. Nasıl olduğunu hatırlamıyorum," diye yalan söyledi Loria.

Bu hiç iyi değildi. Yüzbaşının kolyenin nereden geldiği konusunda yalan söylediğimi bilmesi bir şeydi, ama şimdi Loria'nın da yalan söylediğini şüphesiz biliyordu ve muhtemelen ikimizin de bir mücevher parçası hakkında neden bu kadar çok şey sakladığımızı anlamaya çalışıyordu.

"Ne talihsizlik," dedi Kaptan. "Bunu bilmek ilginç olurdu."

Bıçağımla bifteğimi kestim ve dikkatle Kaptan'a baktım.

Konuşmaya devam edersen boğazına yapışacağım Kaptan.

Gövdemdeki Noxstone'a gizlice bir bakış attı, sonra bana baktı.

Siz benimkini saklarsanız ben de sizin sırrınızı saklarım Majesteleri.

Gecenin geri kalanı, salonda samimi, zoraki ve sessiz bir sohbet eşliğinde hızla geçti. Prens Eliel tüm bu süre boyunca liderliğin soğukkanlı bir timsali olarak kaldı. Elias tek başına iki koca testi boşaltacak kadar şarap içti ve Dyna onun gelişinden sonra da sessiz kalmaya devam etti. Yemeğin sonuna doğru Konsey üyelerinden biri ayağa kalktı. Yaşlı, kısa boylu, kel ve terliydi, boynunu bir mendille siliyordu. Kadehini kaldırmadan önce dudaklarını yaladı ve bir kaşıkla vurarak konuşmasını duyurdu.

"Doksan sekizinci Kur Sezonu'nun açılış törenine geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

"Doksan sekizinci mi?" Dyna şaşkınlıkla "Doksan sekizinci" derken salondan bir alkış sesi yükseldi.

"Geleneklere uygun olarak, Prens şimdi beş aday ve refakatçileriyle özel bir görüşme yapacak. Lütfen muhafızları takip her seferinde bir masa olmak üzere salonu terk edin."

Jurasa'dan gelen Aday Loria'ya döndü ve endişeyle gülümsedi. "Adın ne senin?" Loria ona sordu.

"Maiwen, Majesteleri."

"Kardeşin... Jurasan Kralı mı?" Dyna konuşmalarına kulak misafiri olarak sordu.

"Evet, öyle."

Benden sonra, Jurasan Kralı muhtemelen Beş Krallıkta hakkında en çok konuşulan kişiydi, ancak bunun çok farklı bir nedeni vardı. Etrafımdaki söylentiler yaptıklarım, becerilerim ve zalimliğim üzerine kuruluydu. Bunların bazıları doğru, çoğu ise yalandı. Ancak Jurasan Kralı hakkındaki söylentiler, kimsenin onu gerçekten tanımadığı gerçeğine dayanıyordu.

Söylendiğine göre kalesinden neredeyse hiç ayrılmamış. Görünüşü hakkında sadece belirsiz raporlar ve bunlar birkaç ayda bir değişiyordu. Kendisiyle tanışanlar onun hakkında iyi şeyler söylememiştii anlaşması ve konuşması zor biri olarak biliniyordu. Buna rağmen, görünüşe göre on üç yaşında taç giyerek çok genç yaşından beri tahtta kalmıştı. Pek çok kişi onun başarısız olacağını tahmin ama onun liderliğinde Jurasa daha önce hiç olmadığı kadar güçlü hale gelmişti.

Ona saygı duyuyordum. Onunla hiç tanışmadığımı düşünürsek, garip olduğunu biliyordum ama Athlion tarihinin en büyük ve en başarılı hükümdarlarından biri olarak kendi sırlarınızı saklamak hiç de azımsanacak bir başarı değildi.

"Gözleri gerçekten yeşil mi yoksa mavi mi? Bazıları bir şey söylüyor, bazıları başka bir şey," diye sordu Dyna neşeyle.

Bu soru bana onun yaşını hatırlattı. Jurasan Kralı hakkında soru sormak için tek bir şansım olsaydı, bu kesinlikle gözlerinin rengi kadar gereksiz bir şey olmazdı.

"Onlar... Bunu söylemek zor." Maiwen'in sesi şaşkındı.

"Ama *sen* ne derdin?" Dyna çocuksu merakının bu salonda hiç yeri olmadığını düşünerek sordu.

"Onları tek bir renkle tanımlayamayacağınızı söyleyebilirim."

"Ne kadar gizemli." Dyna ellerini çenesine dayadı. Konsey Üyeleri gitmek için ayağa kalktığında yüzü düştü.

Elias yanımdan geçerken göz kırptı, "Flörtte iyi şanslar hanımlar." Çıkarken bir masaya çarptı ve dengesini kaybederek çıkışa doğru hantalca ilerledi.

duran ve ellerinde Krallığımızın bayraklarını tutan muhafızlar bizi teker teker Prens Eliel'in tahtının önündeki bir noktaya yönlendirdiler. Sonunda, tüm adaylar ve refakatçileri onun önünde bir sıra halinde durdular.

Kısa boylu, terli adam Fargreaves ve koyu renk sakallı, orta yaşlı bir başka adam Kral'ın yanında kaldı.

"Kral şimdi sizi teker teker değerlendirecek. Adaylar, lütfen öne çıkın ve refakatçiler, lütfen geri çekilin."

Tarren hemen ileri atıldı, Dyna ardından bunu yaptı, sonra da Rhana.

Maiwen ve Loria geride kaldı. Loria derin bir nefes aldı.

"Merak etme, zaten her şeyi örtbas etmişsin." Ona yandan bir bakış attım.

Bana sert bir bakış fırlattı. Ellerimi kaldırarak geri çekildim ve sonra arkama koydum. Maiwen gibi o da öne doğru adım attı.

Gözlerim Fargreaves'e , hâlâ onunla daha önce nerede karşılaştığımı hatırlamaya çalışıyordum.

Yüzbaşının Fargreaves'e bakarak beni izlediğini fark ettim. Kaşlarımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırdım. Sorgulamamdan rahatsız olmuş ya da caymış gibi görünmek yerine, dönüp kumral saçlı adama sorgulayan gözlerle baktı, sonra yine benzer bir şekilde bana döndü.

Olağandışı.

Prens Eliel ayağa kalktı ve ilk adaya doğru ilerledi. Seçmelerin başlama zamanı.

BÖLÜM 15- ACC PEREANI

W Tahminimce on beş saattir başımızda kapüşon vardı. Işık yoğunluğu ve sıcaklıktaki değişikliklere bağlı zamanı kabaca takip etmeye yavaş yavaş alışmıştım. Bunca zamandır ata binmeden atın eyerinde oturmaktan kalçalarım yıpranmıştı.

dişli.

Daha önce binicilik kıyafeti giydiğimden değil, sadece giyilmesi gereken bir şey olduğunu biliyordum.

Daha önce benimle birlikte arabada sıkışıp kalmış olan adamlarla sırt sırta oturduk. Ben eyerin üzerindeyken o değildi. Onlar görüşümüzü kapatmadan ve ellerimizi bağlamadan önce kurtarıcımızın yüzüne bir an için bakacak kadar bile zamanımız olmamıştı.

Bir kurtarıcı.

O an hissettiğim aptalca umutla kapüşonumun altından sııttım.

Daha çok esir eden gibi.

Birisi atımızı sürüklüyordu ve yakınlarda bir yerde, bizimle birlikte kapana kısılmış olan kadın ve çocuğu taşıyan ayrı bir at olmalıydı. Kızın her geçen saat daha da zayıflayan çığlıklarını hâlâ duyabiliyordum. Bir noktada o kadar yüksek sesle bağıyorlardı ki, sırtını dayadığım adam istemeden elimi tuttu. Ben de ona karşılık verdim. O zamandan beri birbirimizin elini tutuyorduk.

Birine dokunmak rahatsız ediciydi. Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Birinin dokunuşunu sadece canımı yakmak, beni dövmek, yakalamak, tokatlamak, tekmelemek ya da itip kakmak amacıyla yapıldığında tanımıştım. Bunlar ya da kazara dokunuşlar, bir nesnenin uzatılması ya da bir sandalyeye bağlanarak suyumun boşaltılması gibi.

bir dokunuş, birinin elini tutmak, benim için çok yeni bir şeydi. Hem rahatlatıcı hem de rahatsız ediciydi. Doğrusu, elini tutmaya devam etmemin tek nedeni bu hissin bende yarattığı çarpık merakı.

Hava kararıyordu; gündüz geceye dönüşüyordu. Sıcaklık düşüyordu. Üzerimizde sadece Audra'nın çok altındaki odalarda bize verilen paçavralar vardı, bu yüzden rüzgâr sanki giysi bahanemize gülüyormuş gibi hissediyorduk. Şiddetle titremeye başladım. Buna karşılık adam da elimi daha sıkı sıktı. Kısa süre sonra o da titremeye başladı.

Bundan yaklaşık bir saat sonra atlarımız aniden durdu. Birisi beni kabaca belimden tuttu ve iterek attan yere düşürdü. Aynı şeyin arkadaşlarıma da olduğunu duyabiliyordum. Hâlâ yalın ayaktım. Zemin ıslak gibiydi? Topraksı mı? Bir çeşit ormanlık alandaydık. Bu kadarı yeterliydi.

Etrafımızdaki kokulardan zaten belliydi, ancak pek çok yerde bu düzeyde bitki örtüsü veya zengin...

Jurasa. Jurasa yaptı, ya da ben öyle duydum.

Donmuş ve şaşkın halimiz hiç dikkate alınmadan belli bir yöne doğru itildik. Nereye gittiğimizi sormayı düşündüm ama bir anlam veremedim. Yakında öğreneceğimi biliyordum.

Kız tekrar ağlamaya başladı.

"şunu!" dedi bir erkek sesi birine.

"Benden ne yapmamı bekliyorsun?" diye cevap verdi başka bir erkek sesi savunmacı bir tavırla.

"değil, ne yapman gerekiyorsa yap. yolu bu velet işimizi bitirsin diye gelmedik."

"Tamam, tamam, bırak ben halledeyim."

Hepimiz durduk. Solumuzdan ayak sesleri geliyordu, kıza yaklaştıkça uzaklaşıyorlardı. Kadın, belki de annesi, merhamet için yalvarıyordu. Nefes alışverişim . O anda ne kadar bitkin olduğumu fark ettim. Her nefes, interkostal kaslarım için muazzam bir çaba gibi geliyordu. Tüm kaslarım zayıftı, ne de olsa yıllardır yeraltında sıkışıp kalmıştım. Damarlar egzersiz yapabiliyordu, bizi 'sağlıklı' ve 'boşaltılabilir' tutmak için teşvik ediliyordu.

Ancak muhafızlardan birini öldürdükten sonra yapabileceğiniz çok fazla egzersiz vardı.

Sonunda, tahminimce ağzına bir bez sokulmasıyla, kızın ağlaması boğuklaştı ve sonra kesildi.

Adam arkamızdan döndü. "Bitti, mutlu musun?"

"Teşekkür ederim."

Teşekkür mü edeyim? Bu iki adam arkadaş ya da en azından dost olmalı. İnsanları esir olarak satacak tipte adamlara benzemiyorlardı. Yine de bu tiplerin nasıl görüldüğünü pek bilmiyordum. Sadece satacak olanlara aşinaydım.

Bir süre yürüdükten sonra bacaklarım durmadan titremeye başladı ve yokuş yukarı çıktıkça bu durum daha da kötüleşti. Tepeye vardığımızda bir kamp alanına benzeyen bir yere ulaştık. Bir çadırın açılıp kapanma seslerini ve yakılan kamp ateşinin kokusunu duyabiliyordum.

Çadırlardan birinin içine sürüklendik. Bunu anlayabiliyordum çünkü rüzgâr tenimi sert bir şekilde parçalamayı bırakmıştı ve ışıklandırma gümüş bir parıltıdan mumlara ve alevli meşalelere dönüşmüştü.

İstemedен yere düştüm, bacaklarım neredeyse anında beni bıraktı.

Birlikte yolculuk ettiğim adam düştüğümü duydu. Bağlı elleriyle uzanıp beni bulmaya çalıştı, omuzlarımı okşadı.

Ama o daha ileri gidemedен biri benim, onun, kadının ve çocuğun kapüşonunu çekti.

Haklıydım, bir çadırın içindeydik, geniş bir çadır. Ortasında büyük bir masa, etrafında birkaç sandalye ve sol tarafta büyük bir yatak vardı. Haritalar, parşömenler, silahlar ve giysiler düzenli olmayan bir şekilde etrafa saçılmıştı.

Arkamızdan biri içeri girdi. "Bunlar onlar mı?"

"Evet," diye cevap verdi muhtemelen esir olmayan satıcılardan biri.

Büyük bir çizme durdu. Kafamı kaldıracak gücü kendimde zor buldum.

"Ne zamandır Gemi'desin?" Sesi sorgulayıcı değildi ama cevabım konusunda sabırlı da görünmüyordu.

Hâlâ ayaklarına bakıyordum. Hiçbir şey söylememeyi düşündüm. Bu insanların kim olduğunu ya da böyle bir bilgiyle ne yapacaklarını bilmiyordum ama sessiz kalırsam ne yapabileceklerini düşünmek iç çekmem için yeterliydi.

"Hangi yıldayız?"

"1118," diye yanıtladı.

Göğsümü yırtan şoku saklayarak yutkundum.

"On dokuz yıl," diye yarı fısıldadım, konuşurken bunu kendim işliyordum. "Kahretsin," dedi adamlardan biri. "Bu... genellikle bu kadar uzun süre hayatta kalamazlar.

uzun."

"Hayır," diye ekledi bana soran adam. "Öyle değil."

Bunu bilmiyordum. Çoktan ölmüş olmam gerektiğini bilmiyordum.

Bunun daha iyi olup olmayacağını merak ettim.

Adam çömeldi ve çenemi kaldırdı. Yorgun gözlerimin zar zor açık kalabildiğini, ağzımın çatlamış ve yüzümün küllenmiş olduğunu biliyordum ama umursamadım. Yüz hatlarımı büyük bir merak ve şaşkınlıkla inceledi.

"Saçların bakır rengi ama..." Gözlerini kıstı ve birkaç saniye sessiz kaldı.

"Nerelisin sen?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim.

Yüz hatlarını inceledim. Yaşlıydı, koyu kahverengi teni Zeima'dan geldiğini gösteriyordu. Uzun örgülü saçları koyu ama yaşla birlikte grileşmişti ve yüzünü hafif kırıksıklıkla süslüyordu. Kalın kaşlarından birinin derin bir yara izi vardı.

İki parmağını alnıma bastırırken bir an için gözlerini kapattı.

O kadar hızlı ayağa kalktı ki yüzümü bıraktığında neredeyse yere düşüyordum.

"O bir Acciperean," dedi bizi buraya getiren adamlara.

"Oh... bu iyi bir şey, değil mi?" dedi biri kayıtsızca. Zeiman ona cevap vermedi.

"Peki ya sen genç adam?" diye sordu yol arkadaşşıma. Açıkça görmek Hayır Sebep için koy kendisi aracılığıyla olası ceza ya da, o cevap verdi, "I am Hem de çok. Bu yüzden vardır onlar." Anne ve çocuğa başını sallayarak onları da aynı sorgulamadan geçirdi. Zeiman arkasındaki iki adama "Onları nasıl buldunuz?" diye sordu.

Biz.

"Onları her zaman bulduğumuz gibi."

"Nyla'yı buraya getirin, hemen," dedi adam emrederek. "Ve Riece'i."

"Evet?" Riece söyledi.

"Onlara giysi ve yiyecek getirin. Ve prangalar için bıçakları getirin."

"Tamam, ama fazla... şey... kadın kıyafetimiz yok."

"Fazla giysimiz yok," diye mırıldandım nefesimin altında, ince paçavralarımın içinde hâlâ titriyordum.

Zeiman Riece'e gülümseyerek, "Hanımefendi ne dedi?" diye karşılık verdi.

Riece ve olası arkadaşşı çadırdan ayrıldıktan sonra Zeiman konuştu. "Ben Yaseer. Bir Darean."

,"" diye mırıldandım yine. Cüretimin nereden geldiğinden pek emin değildim. Yorgunluk, açlık ve acı sanırım.

"Şans, öyle mi? Acciperean ya da Darean's, hepimiz köleyiz. Hiçbirimiz özgür değiliz."

Utanç göğsümü kapladı. Derin bir iç çektim. "Özür dilerim," dedim. Tüm söyleyecek enerjim bu kadardı.

"Özür dilemenize gerek yok. Neyi ima ettiğinizi biliyorum. Accipereanlar çok daha güçlü bir şekilde avlanırlar. Daha sık ve daha sert bir şekilde tükeniyorsunuz. Sayıca daha azsınız."

"Evet," diye homurdandım, madem aynı fikirdeydi neden ifademi çürütme zahmetine girdiğini merak ediyordum.

"İsimleriniz nedir?"

"Baz," dedi yanımdaki adam.

"Prya," dedi kadın, "Bu benim kızım Enala." "Ya sen?"

diye sordu adam bana.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, kelimeler arasında boğazımdaki nemi yeniden kazanmaya çalışmak için yutkundum.

"Drenajlar mı?"

"Hayır, ben sadece... bilmiyorum."

Baz'ın bana sempatiyle baktığını hissedebiliyordum. Hâlâ başımı kaldıracak ya da ayağa kalkacak enerjim yoktu.

"Birini seç o zaman," diye talimat verdi Yaseer.

Güldüm. Bu öyle bir kahkahaydı ki beni deli gibi gösteriyor ve yüksek sesle iç çekmemle son buluyordu.

Bir isim istediğimden emin değilim. İsimsiz olmanın acının bir kısmını kolaylaştıran bir yanı vardı. Kim olduğumu bilmiyordum ama önceden kim olduğumu da hatırlamıyordum. Kendimi keşfetmeye başlamak istediğimden emin . Bulacağım şeyden hoşlanacağımdan ya da o kişinin kaybolduğu gerçeğine katlanabileceğimden emin değilim.

"Önemli değil," diye konuştum.

"İsim her şeydir... İsimsiz bir hiçsiniz." Yaseer ilan etti.

"O zaman ben hiç

kimseyim." "Hiç

kimse hiç kimsedir."

"Şey, benim bir adım yok, bu da beni hiç kimse yapıyor olmalı," diye mırıldandım yere doğru.

Yaseer birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi.

"Nemina."

Gözlerimi ona kaldıracak gücü kendimde buldum.

"Nemina. Hiç kimse demek. Biz de sana böyle hitap edeceğiz." Sesi kendinden memnun geliyordu.

Onun bu önerisi karşısında üst dudağımın kaşlarını kaldırdığını ama bunu saklayamayacak kadar yorgundum.

"Peki Nemina... söyle bana, ne ?"

"Ne..." Nefesimi tuttum "Ne demek istiyorsun?"

"Yeteneklerin neler?"

Baz, sanki mücadelemi sezmiş gibi araya girdi. "Herkes... alınmadan önce kendini tam olarak göstermiş olmuyor. Bunu öğrenemeyiz. Onlarla gerçekten deney yapmamızın bir yolu yok. Yanlışlıkla öğrenebiliriz ama gerçekten bilmiyoruz."

O zaman kafama dank etti. "Sen... sen hiç Gemi olmadın mı?" Yaseer'e sordum.

Yaseer neredeyse suçlu bir ifadeyle, "Hayır," diye cevap verdi. Baz ve ben şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"O zaman şanslısın," diye karşılık verdim.

Yaseer güldü. "Hayatını kurtarmak için koşmaya şans denebilirse."

Konuşma sırasında ilk kez net ve yüksek bir sesle, "Karşılaştırma yaparsam yapardım," dedim.

"Ve buna katlandığınız için üzgünüm. Gerçekten."

Yine utanarak iç çektim. Bu adam beni küstah bir çocuk gibi hissettirmenin bir yolunu bulmuştu. Söylediğim her şey adil olsa bile. Çoğunlukla.

Yaseer devam etti. "Sana yardım etmek istiyorum. Diğerlerine de yardım etmek istiyorum."

"O zaman neden bizi buraya esir gibi sürüklediniz?" Baz kuşkulu bir sesle sordu.

"Bunu her zaman yaparız. Konumumuzu korumak için." "Kime söyleyeceğimizi düşünüyorsun?" Prya konuştu.

"Özel biri değil." Bana doğru sırttı, belli ki bana verdiği ismi düşünüyordu. "Ama güvende olmayı tercih ederim."

Bu oldu zor için tartışmak ile onun Mantık, ama o hala bir şekilde kusurlu hissettim.

Riece ve olası arkadaşı, Beş Krallığın her birinden geldiği belli olan eklektik bir kıyafet karışımı taşıyarak geri döndüler.

"Elimizdeki tek şey bu."

"Bu iyi," diye onayladı Yaseer. "Nerede-" "Hâlâ Kalnasa'da."

Yaseer başını salladı. "Elbette."

Başını bize doğru çevirdi. "Riece size biraz yiyecek ve su getirecek. Sabah konuşuruz."

"Ne hakkında konuşacağız?" Baz sordu.

Yaseer çadırdan çıkarken omzunun üzerinden baktı.

"Savaş hakkında."

BÖLÜM 16- ELİ AS

"G Bana biraz daha şarap getir," diye bağırdım odamın dışında duran hizmetçiye. Bana sanki bir Chimera'ymışım gibi baktı. bir ziyade koridora girdi.

"Neyin var senin oğlum? Şarap. Getir. Bana. Biraz. Şarap."

"Emredersiniz, Lordum." Bir tarla faresi gibi koridorda koşuşturdu. Yatağıma uzanırken iç çektim ve inledim.

"Lanet olsun!" Bacağıım yine bıçak gibi bir acıyla delinirken bağırdım. Sertçe doğruldum ve hemen odanın dönmesine neden oldum.

"Geri çekil, geri çekil, geri ," diye kendi kendime bir elimi alnıma, diğerini de uyluğuma koydum.

Kapı çalındı.

"Neden kapıyı çalıyorsun? Sadece buraya getir," diye bağırdım tavana doğru.

Yatağımanın etrafında dönen kırılmış ölçülü adımlar, titreyen hizmetçi çocuğa ait değildi.

"Lordum."

Koluma doğru kaşlarımı çattım. "Ne , Trenton? Potansiyel gelinleri 'çok inatçı'dan 'son derece uysal'a kadar puanlaman gerekmiyor mu?"

"Bunu diğer Konsey Üyelerinin ellerine bıraktım... tıpkı sizin yaptığınız gibi."

"Konsey'in faaliyetleri hakkındaki hislerimi gizlemiyorum. Öte yandan siz..." Ona bakmak için kolumu indirdim.

"Yapmam gerekeni yapıyorum."

"Beni şimdi ziyaret etmek *zorunda* mısınız?"

"Sizinle konuşmam gerekiyordu, Lordum." "Ne hakkında?"

"Sorumluluklarınız hakkında." Trenton'ın sesi sanki bir çocuğa yaklaşıyormuş gibi çıkıyordu.

"Hangi sorumluluklar?" Bu sefer daha yavaş doğruldum. Trenton'ın yüzü biraz bulanıktı ama önümde hareket etmiyordu, bu da son dik durma girişime göre belirgin bir gelişmeydi.

"İkimiz de biliyoruz ki benim sorumluluğum göstermelik, yok hükmünde ve ben bunu hiçbir zaman sorun etmedim. Sen askeri bir adamsın, Fargreaves ittifakları ve ticareti sürdürmek için diğer Krallıkların büyükelçilerinin kışını öpüyor. Raynard yasaları koruyor... büyük olasılıkla kendisi ve Wayman çiğnerken, öyle mi? Ne yapıyordu? Her iki yılda bir torunu olacak kadar genç kızlarla evlenmekten başka."

Trenton bana "Mali işlerle o ilgileniyor," diye hatırlattı.

"İşte bu kadar," diye parmaklarımı şıklattım. "Görüyorsun ya Trenton, benim sorumlu olacağım hiçbir şey kalmadı, değil mi?" Omuz silktim, "Ne yazık."

"Bunu Majesteleri ile görüştük ve o da kabul etti."

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım. "Neyi kabul ettiğin umurumda değil."

"Ordularımıza liderlik etmenizi istiyoruz."

Söyledikleri beni o kadar şaşırtmıştı ki, ne kadar sarhoş olduğumu unutmuş, başımı Trenton'a doğru çok hızlı çevirmiştim.

"Bu senin için bile alçakça," diye yavaşça telaffuz ettim.

"Çok fazla savaş tecrübeniz var. Bu Krallığın gördüğü en iyi kılıç ustalarından birisin."

"Evet, üstün deneyimimin yanı sıra bir de... tek bacağım var. Bir. İki değil. Unuttuysanız diye söylüyorum." Protezimi okşadım. "İnsanların genellikle iki bacağı olur ve bu da bir savaşın ortasında ve denge gibi şeyleri ve... lanet olası hayatlarını korumaya çalışırken oldukça yardımcı olur."

"Unutmamıştım, Lordum."

"Peki o zaman, belki de en başta nasıl kaybettiğimi unutmuşsunuzdur."

"Yapmadım."

"O zaman isteksizliğimi görebiliyorsun, değil mi?" Ona alaycı bir şekilde gülümsedim. "Kavga etmeyi yıllar önce bırakmıştım. Bunu sana da söyledim, ona da söyledim. Artık adam öldürmeyeceğim ve aslında diğer bacağımın da kalmasını istiyorum."

Trenton derin bir nefes aldı. "Askerleri eğitmek için sana ihtiyacımız var."

Birden ayağa kalktım. Kahretsin, oda tekrar dönmeye başladı. Kendimi yatağın kenarına yasladım.

"*Hayır* dedim Trenton. Bir daha sorma. Daha önce de birçok kez hayır dedim. Sizin gibi zeki bir adamın basit *bir* kelimeyi anlamakta neden bu kadar zorlandığından emin değilim. Ben

asker *eğitmeyeceğim*, bir orduya katılmayacağım, bir orduda savaşmayacağım. Eğer bu Konsey'deki yerimi kaybettiğim anlamına geliyorsa, öyle olsun. İkimiz de biliyoruz ki umurumda bile değil."

"Bu Cuma Konsey'e gelin... Eliel açıklayacak." Sanki vahşi bir hayvanı evcilleştirmeye çalışıyormuş gibi yumuşak bir sesle konuştu.

"Eliel..." Sakinleşmeye çalışarak boğazımı temizledim. Cümleme yeniden başladım. "Daha önce de dövüştün, değil mi Trenton?"

"Evet, Lordum."

"Eliel yapmadı. Benden ne istediğini bilmiyor. Sen biliyorsun... ve yine de soruyorsun."

"Çünkü hiçbirimizin hayatında karşılaşmadığı kadar büyük bir tehditle karşı karşıyayız. Kimse savaşmak istemiyor Lordum ama başka seçeneğimiz yok."

Ona baktım. "Ne tehdidi?"

"Konseye gelin, o zaman açıklarız."

"Konsey sabahın çok erken saatleri. Bana şimdi kolayca söyleyebileceğiniz bir şeyi duymak için sabahın ilk ışıklarıyla uyanmayacağım."

Trenton sessizce kapıya, sonra da bana baktı.

"Gelmeyeceğimi biliyorsun Trenton, o yüzden ya şimdi ya hiç. Yaklaşık bir yıldır hiç alkol almadım..." Durdum ve yukarı doğru işaret ettim, "Bir saat, sabrım tükeniyor" diye hesapladım.

Trenton konuşmak için ağzını açmıştı ki kapı çalındı ve korkmuş bir çocuğun sesi kapıdan içeri girdi. "Şarabınız, Lordum."

Trenton bana baktı.

"Bana şarap getir, olur mu?" Ona sordum.

Trenton gözlerini bana dikti, siparişimden memnun değildi.

"Oh, ve ona boş olanı geri ver." Masaya doğru üstünkörü bir şekilde el salladım.

Trenton kapıyı öyle bir güçle açtı ki menteşelerinden çıkmadığına şaşırdım. Çocuğun elindeki şarap sürahisini aynı sabırsızlıkla kaptı, sonra da boş sürahiyi onun kollarına itti.

Kolunu bana doğru uzattı.

"Bunu sürahidен , değil mi?" Aslında sürahidен içmek isterdim ama Trenton'ın mükemmel rolünün basit talimatlar karşısında parçalandığını görmek eğlenceliydi. Kendini başkalarının hizmetine adanmış bir adam, ya da öyle diyordu, bana bir içki doldurmakta son derece zorlanıyordu.

Trenton masama doğru yürüdü, yıkanmamış bardaklardan birini aldı ve yatağımın üzerine fırlattı.

"Hadi ama Trenton," diye alay ettim onunla, "arkadaş olduğumuzu sanıyordum." "Hep böyle davranmak zorunda mısın?"

"Peki bu tam olarak hangi yol?"

"Küstah bir ergen gibi, Lordum," diye mırıldandı. "Yirmi sekiz yaşındasınız."

"Tam olarak neye karşı bu şekilde davranıyorsun?" Şarabın bir kısmını bardağa doldurdum ve içmeye başladım. "Diğer herkes nasıl davranıyor? Davranışlar. Hepiniz rol yapıyorsunuz." Ellerimi teatral bir şekilde salladım. "Hepiniz rol yapıyorsunuz. Hepiniz yılınsınız, farklı deriler döküyor, farklı insanların etrafında yeni kalıplara bürünüyorsunuz. Hepiniz zehirli... lanet... yılanlarsınız."

Alkol her zamanki gibi dilimi çok fazla gevşetmişti. Her zamanki gibi umurumda değildi.

"Dediğim gibi, ben yapmam gerekeni yapıyorum, herkes de öyle."

"Ama bu aslında doğru değil, değil mi Trenton?" Bir bardak daha yuttum. "Herkes bunu hayatta kalmak için yapmıyor, bazı insanlar bunu gerçekten sevdikleri için yapıyor. Bundan zevk alırlar. Diğerlerinin zihnine yayılan bir hastalık gibi bundan beslenirler. Bunu şarap gibi arzularlar." Kadehimin kenarına vurdum. "Güç yerine bunu arzulamayı tercih ederim."

"Güç sizi koruyabilir. Alkol sizi sadece öldürür."

Üçüncü bardağıma doğru alaycı bir şekilde baktım. "Sevgili teyzemi ve amcamı korumadı, değil mi?"

Trenton sertleşti.

"Yani, yanıyorsunuz. Bu..." Burnumu çektim. "İşin boktan tarafı da bu, görmüyor musunuz? Hepiniz o toprak parçasını, o altın dağını, o... gelini ele geçirebilerseniz dokunulmaz olacağınıza kendinizi inandırıyorsunuz." Daha önce törene katılan on altı yaşındaki kızı düşündüm ve yüzümü buruşturdum.

"Ama sen dokunulmaz değilsin Trenton, kimse değil," diye bitirdim. Trenton, "Wielder'lar teyzeni ve amcanı öldürdü," diye cevap verdi.

Şarabımı doldurmayı bıraktım. "Ne?"

"Büyücüydü. Bu şekilde öldüler."

Duvara baktım. Zihnim bana bacağımı kaybettiğim güne geri dönüşler hediye etti. Şarap bile artık bu görüntüleri durduramıyor, sadece köreltiyordu. Ama hatırladım. Toprağın nasıl hareket ettiğini, dalların uyduğumun etrafında nasıl döndüğünü ve kemiğimi nasıl kırdığını hatırladım ve...

Dördüncü bardağı da
yuttum. Tek

söyleyebildiğim

"Kahretsin," oldu.

"Daha fazla saldırı bekliyoruz. Bu kez çok daha büyük sayılarla yeniden toplandıklarını düşünüyoruz."

"O hepimiz boku yedik."

Beşte birini içmeden Trenton bardağı elimden kaptı.

"Planınız bu mu? Büyücüler kapımızı çalıp masum erkekleri, kadınları ve çocukları öldürene kadar içip kendini unutturmak mı?"

"Bana büyücülerden daha bir dakika önce bahsetmişken, herhangi plan yapmak oldukça zor."

Trenton cevap vermek istedi ama ben devam ettim. "Ama... bu... özel planın sesi hoşuma gitti." Konuşmam bulanıklaşmaya başlamıştı.

Trenton küçümseyerek, "Kendine acıma duygusu içinde boğulma konusundaki kararlılığınız hiçbir amaca hizmet etmiyor ve kesinlikle beklediğiniz sempatiyi de toplamıyor," dedi.

"Ha," diye bir kahkaha attım, kaşlarımı kaldırarak. "Düşündüğün şey bu mu?"

Senin sempatini istediğimi mi sanıyorsun?"

Sempatileri, üzüntüleri, pişmanlıkları. Ben bunun bir parçası olmak istemedim.

Trenton çenesini sıktı. "Bu savaşı kazanabilecek ordulara ya da hiç şansı olmayan ordulara sahip olmamız arasındaki fark sen olabilirsin."

"Trenton... zaten hiç şansımız yok. En ufak, en küçük bir şansımız bile yok." Konuşmam daha da tutarsızlaşmaya devam etti.

"Orada ne olduğunu biliyorum ama-"

"Biliyorsun, evet. Ama sen orada değildin." Dişlerim artık gıcırdıyordu.

"Sen orada mıydın?"

çok yakın durdum, hafifçe üzerinde yükseldim. "Neden... hayatımın son birkaç ayını... terleyerek... ve ölen adamların çığlıklarını dinleyerek geçireyim ki? Burada bambaşka çığlıklar dinlemek ve bambaşka bir nedenle terlemek varken..." Yatağımı işaret ettim, "Kendi yatağımın rahatlığında... şarapla."

"İşe yarıyor mu?" Trenton bana onaylamaz bir ifadeyle bakarak sordu. Bardağı elinden aldım ve bir yudum içtim. "Fark eder mi?" Yutkunduktan sonra mırıldandım.

"Sanırım öyle?"

"Hayır Trenton, işe yaramıyor. Ama..." Göz kapaklarıma vurdum. "Rüya görmemi engelliyor." Sonra kalçama dokundum. "Ve bu da acıtıyor." İçimi çektim, omzunun arkasına baktım. "Bu da... yeterli bir sebep."

"Ne kadar acınacak bir hale geldin," dedi sessizce.

"Şuna bakar mısın?" Ona sahte bir sırıtış fırlattım. "Ne de olsa senin sempatini . Benim için üzölmekten çekinme... yeter ki beni bir daha rahatsız etme."

"Hiç onurun yok mu? Görev duygunuz yok mu? Sadakat?" Trenton tısladı.

"Artık değil," diye .

"O zaman en başından beri var mıydı?" Trenton'ın sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Trenton'a tekrar yaklaştım. İrkildi. "Bir uzvumun olmamasının bu soruya cevap vereceğini düşünmeliydim, değil mi?" Onun bu saçma sorusu karşısında öfkemi gizleyemedim.

Trenton geri çekildi. "Fikrinizi değiştirmeniz halinde Konsey koltuğunuz sizindir Lord Elias."

"Yapmayacağım. şimdi siktirip gidebilirsin."

"Lordum," diye inledi ve dışarı çıktı.

O bunu yapar yapmaz kükredim ve elimdeki bardağı duvara fırlattım. Bardak kırıldı ve parçalar halinde yere düştü. İki elimi yüzüme sürdüm ve parçalara baktım.

İşte bu kadar. Geçtiğimiz beş yıl boyunca uyanık olduğum her saniye o günü düşünmemek için elimden geleni yapmıştım. Bir de Trenton vardı ki, şu anda o günün yürüyen, konuşan bir hatırlatıcısı haline gelmişti.

Siktiğimin piçi.

Bu gece uyuyamayacaktım. Denemenin bile bir anlamı yoktu. Bu berbat günün tek bir makul çözümü vardı. Kısa bir süreliğine her şeyi unutabileceğim bir yer.

Paltomu ve bozuk paralarımı alıp Solar Inn'e doğru yola çıktım.

BÖLÜM 17 - NEMİ NA

Riece'in bana getirdiği kıyafetlerden ne çıkaracağımı bilmiyordum.

Hiç bu kadar çok renk görmemiştim. Çoğunun nasıl giyildiğini bile bilmiyordum. Uzunlarınızı hapsedmek için tasarlanmış karmaşık mekanizmalara benziyorlardı.

Pantolon vardı. Pantolonu tanıdım. Koyu kırmızı renkteydi, neredeyse siyah. Darlardı. Bu alışılmadık bir şeydi. Sadece bol kıyafetler giymiştim. Bana sadece bol giysiler verilmişti. Bunları giymek ikinci bir deri giymek gibiydi. Esnektir, esnek. Onları sevdim.

İç çamaşırım yoktu. Açlıktan ölmek üzere olan bedenimin daha dolgun bölgelerini bu yabancılara ya da herhangi birine göstermek istemiyordum. Gömleklere baktım, uzun kollu bir tane arıyordum. Beyaz bir tane aldım. Belli ki erkek vücudu için tasarlanmıştı ama bu onu bu durum için mükemmel kılıyordu. Üst kısmında danteller ve sonunda hafif fırfırlı kollar vardı. Parmağımı o fırfırlar boyunca gezdirdim, dokuları narin ve yumuşaktı. Orada vardı

Gömlek boyunca uzanan desenler o kadar karmaşık ve inceydi ki, sanki giysinin içine ışığın kendisi tarafından dokunmuş gibi görünüyorlardı.

Bakışlarım gümüş düğmeli, tokalı ve gümüş astarlı siyah bir cekete takıldı. Muhafızların Audra'da giydiklerine tıpatıp benziyordu ama daha uzun, hatta daha görkemliydi. Ona yaklaştım ve bir kolunun kenarını parmaklarımın arasında ovuşturdum.

.

Onu giymenin, şimdiye kadar sadece vahşet ve acı kaynağı olarak gördüğüm üniformayı giymenin çok iğrenç ama bir o kadar da kışkırtıcı bir yanı vardı. Bu ceket bir yığın atılmış giysinin arasına atılmış, unutulmuş, bir köşede tozlanmaya terk edilmişti. Bir zamanlar bir semboldü ama şimdi hiçbir şeydi.

Artık benimdi.

Bir gün oraya dönebilmeyi umuyordum. Bunu giyen gardiyanlardan bazılarını öldürmek isterdim.

Onları kendi kılıçlarıyla, kendi kıyafetleriyle öldürün. Bir model ortaya çıkıyor gibiydi. Sessizce kıkırdadım ve sonra aniden durdum.

Deliriyorum.

İçimi çektim.

Hiç şaşırtıcı değil.

Başımı sallayarak tam çıkaracaktım ki çadıra biri girdi.

"Lütfen bana onu giymediğini söyle." Baz'ın sesi hoşnutsuz geliyordu.

Onun varlığını algılamak için bir an bekledim.

"Aralarından seçim yapabileceğin pek bir şey yok, değil mi?" Ben de karşılık verdim.

"Sen neden ? Bu yıllardır sahip daha fazla seçenek." Ellerini kalçalarına koydu ve birkaç dakika önce benim baktığım gibi gözlerinde aynı huşu ile kıyafet yığınınına baktı.

"Ama yine de bunu seçtin." Kıyafetini işaret ettim. Soluk, nane yeşili bir tunik giyyordu. Yüksek yakalıydı ve yanardöner çiçekli altın desenlerle kaplıydı. Pantolonu da aynı derecede floresan altın rengindeydi ve perde gibi kısmen şeffaftı. "Sen..." Başımı yana eğdim, kelimeleri bulmaya çalışıyordum. "Renkli."

Omuz , "Hoşuma gitti." Pantolonunun kemeriyle oynadı. "Neden bunu hatırlatacak bir şey isteyeyim ki?" Kıyafetimi işaret etti. "Neden isteyessin ki?"

"Onları öldürme fikri hoşuma gidiyor."

Baz bir kahkaha attı, ama şaka yapmadığımı anlayınca irkilmiş görünüyordu. Sözlerimin kulağa nasıl geldiğini düşündüm, ama basmakalıp sözler ve varsayımlar pek umurumda değildi ve bunlar için çok yorgundum.

"Kimi öldürmek?"

"Bu şeyleri giyen insanlar."

"Doğru." Baz rahatsız görünüyordu. "Burada değiller ama"

Yüzündeki ifadeye güldüm. "Merak etme. Şu anda kimseyi öldürmeyi planlamıyorum."

"Şu anda mı?" Sesi kısık ve inceydi.

Ceketi çıkardım ve koyu kahverengi ve kösele olan benzer bir ceket giydim.

"Daha iyi mi?"

Başını salladı. "Gina'ya benziyordun." "Gina mı?" diye sordum.

"Bilirsin, çok kısa, koyu, siyah gözlü. Muşta kullanırdı-"

"Oh, sekiz numaralı koruma."

"Numaraları olduğunu bilmiyordum."

"Vermediler. Ben onlara sadece numaraları verdim."

Baz giderek artan bir endişeyle bana bakıyordu. "Neden?"

"Aşağıya gönderildikten sonra çoğunun adını öğrenemedim..."

"Anlıyorum," dedi Baz, şimdi bana acıyarak bakarak.

Kollarımı kavuşturdum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben sadece tüm bunlar hakkında konuşmamız gerektiğini düşündüm." "Konuşacak ne var ki?"

Baz ses tonum karşısında kederli görünüyordu. Birden bunun muhtemelen hem onun hem de benim yıllardır biriyle yaptığımız en uzun konuşma olduğunu fark ettim. Muhtemelen daha sıcak geçmesini umuyordu.

Bana yaklaştı ve sesini alçalttı. "Her şeyi. En neden Kalnasa'ya gönderildiğimiz gibi mi?"

"Artık bunun bir önemi yok."

"Evet, öyle. Transferleri daha sık yapmaya başladılar. Neden?"

"Bilmiyorum."

"Bildiğini söylemiyorum. Bunun mantıklı olmadığını söylüyorum. Peki bu insanlar bizi neden serbest bıraktı? Ne istiyorlar? Yardımla ve *savaşla* ne demek istiyorlar?"

İçimi çektim ve yere baktım. Muhtemelen huzursuz, insanlık dışı bir insan gibi göründüğümü biliyordum ama gerçek şu ki umurumda değildi.

"Nemina? Beni dinliyor musun ki?"

"Bana öyle deme," dedim açık açık.

"Seni çağıracak başka bir şeyim yok. Tabii sana tutsak kodunla seslenmemi istemiyorsan?"

"Seninle hiç konuşmak istemiyorum." Kaba davranıyordum. Kabalık ettiğimi biliyordum. Yine de umursama ya da bu konuda suçluluk hissetme yeteneğimi toplayamadım. Zihnim çok fazla bilgi, çok fazla anı ve çok fazla olasılıkla doluydu.

Baz gücenmiş gibi başını geriye doğru salladı. "Bak. Anlıyorum. Benimle ya da başka biriyle konuşmak istemiyorsun. Ama artık buradayız ve ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

"Biz diye bir şey yok. Seni tanı mıyorum bile."

"Buradaki herkes arasında beni en çok tanıyan sensin." "Bu sana güvenmek ya da seninle konuşmak için bir neden değil."

"Senden bana güvenmeni istemiyorum, senden benim tarafımda olmanı istiyorum, ben de senin tarafında olacağım."

"Benim tarafımda olmana ihtiyacım yok." Bu tartışma her geçen saniye daha da yorucu hale geliyordu. Onu burada istemediğimi daha ne kadar açıkça belirtebileceğimden emin değildim.

Baz yatağın kenarına kadar yürüdü ve oturdu. "Biliyor musun, ne yaptığını duydum."

Onu çadırdan dışarı sürüklemeyi düşündüm ama kemiklerime yerleşen derin yorgunluk protesto için zonkluyordu.

"Yaptığım şeyi herkes duydu." İçimi çektim.

"Karll'dan nefret ederdim. O bir sapıktı. Sadece" - alay etti - "En kötü insan türüydü."

"varmaya çalışıyorsun?" Sabırsızlıkla sordum.

Dudaklarını yaladı ve konuştu. "Onu öldürdükten sonra, seni oraya gönderdikten sonra hepimizin günlerce protesto ettiğini biliyor muydun? Bunu biliyor muydun?" Gözlerimin içine baktı. Gözleri karanlık ama sıcaktı. Zengin bir kahverengi. İlk kez gerçekten gözlerinin rengine ya da herhangi birinin gözlerinin rengine odaklanmıştım.

"Evet."

Cevabım karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Bunu nereden biliyorsun?" İki kolunu arkasına koydu ve yatağa yaslanıp yarı oturdu.

"O ayaklanmalarda insanlar öldü ve zaman biri ölse gelip bana anlatıyorlardı. Orada oturup bana isimlerini, neye benzediklerini, nereden geldiklerini anlatıyorlardı."

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Oh."

"İlk seferinde, ilk birkaç seferinde onlara durmaları için bağırdım. Yumruklarımı yere vurarak, bağırarak, kulaklarımı kapatarak seslerini bastırmaya çalıştım." Sesim kopuk çıkıyordu. "Sonra ettim. Haftalarca böyle devam etti. İronik olan şu ki, ölümlerinde onlar hakkında, hayatları boyunca bilmeme izin verilmeyecek kadar çok şey biliyordum. Ama benim kararlarım yüzünden öldüler."

Baz başını salladı. "Hayır. Kendi kararlarını kendileri verdiler. İstedikleri savaştılar. Riskleri biliyorlardı. Hepimiz biliyorduk."

O zaman anladım. "Sen de savaştın." Bunu bir soru olarak değil, bir gerçek olarak ifade ettim.

"Orada biraz sembol haline geldin aslında." Omuz silkti. Jest gerçeği bir kaplamanın altında kayıtsızlığı süpürüyordu. I

anında tanıdım. Böyle bir şeyi ben de denemiştim. Birçok kez.

Yorgun bir şekilde güldüm. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Baz ağzını açtı, muhtemelen beni hayal kırıklığına uğratmadığını söylemeye çalışıyordu. Ama o bunu yapamadan ben kaşlarımı ona doğru kaldırarak bunun bir yalan olduğunu zaten bildiğimi gösterdim.

"Demek istediğim şu ki, o insanlar sizi tanımıyorlardı ama yine de kendi özgür iradeleriyle sizin için savaştılar. Biz birbirimizi tanımıyoruz. Ama tanıyabilirdik. Birbirimizi tanıyabilir ve birlikte savaşabiliriz. İçimden bir ses bunu atlatmak için köşemizde birine ihtiyacımız olacağını söylüyor... bu her neyse."

Bunu düşündüm. Tek başıma daha iyi olurdu. Başkasının iyiliğı için endişelenmeme gerek yoktu. Bunu istemiyordum. Kendime güveniyordum, en azından eylemlerimin kendim için en iyi olduğunu düşündüğüm şeye ve hayatta kalma şansına dayanacağını bilecek kadar.

Yine de bir noktada yardıma ihtiyacım olabilirdi. Ortaya çıkabilecek tüm olasılıkların, ters gidebilecek farklı şeylerin farkındaydım. Bunların büyük bir kısmında yalnız olmak beni kurtarabilirdi ama daha da büyük bir kısmında yalnız olmak ölmeme neden olabilirdi.

Karyolaya yaslandım ve bir bacağımyı diğerinin üzerine koydum. Hâlâ yalın ayaktım.

"Yakıcı sorularına cevap vermek için," diye başladım ve Baz hafifçe gülümseyerek doğrulup oturdu. "Bu insanların niyetleri umurumda değil çünkü burada gereğinden fazla kalmayı planlamıyorum. Bununla ilgili bir sorunun mu var? Çünkü eğer öyleyse, ortaklığımız birkaç saatten fazla sürmeyecek demektir."

Baz düşünmek için bir saniye bekledi. "Hayır... bununla ilgili bir sorunum yok. Ama bu gece gidemeyiz, yarın onlarla konuşmamızı bekliyorlar ve biz daha buradan nasıl çıkacağımızı bile bulamadık."

"Bunu biliyorum." Başımı salladım. "Bir kaçış planı oluşturacak kadar güvenlerini kazanana kadar burada kalacağız. Sonra gideriz."

"Ya gerçekten bizim gibi diğer insanlara yardım etmek ?
Bunu yapmalarına yardım etmemiz gerekmez mi?"

"Dediğim gibi," diye tekrarladım, "ben gidiyorum. Ne yapacağına sen karar ver ve bana haber ver."

"Seninle geleceğimi söyledim zaten."

"Harika," dedim, sesim pek de hevesli çıkmıyordu. "Oh, ve bir daha asla çadırıma girme. Çıplak olabilirdim."

Baz güldü. Bu ses beni o kadar şaşırtmıştı ki kollarımı açıp ona doğru döndüm. Gülüşü tiz ve hafifti, neredeyse bir kıkırdamaya benziyordu. Elini önünde havada salladı.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Ben..." Boğazını temizledi, "Kadınlar ilgimi çekmiyor."

"Bu harika. Senin adına çok sevindim" dedim. "Yine de mahremiyetim beni ilgilendiriyor."

Baz'ın yüzündeki eğlenen ifade yavaşça dağıldı. "Peki, ."

Aklıma bir fikir geldi.

"Burada uyu."

"Az önce ne dediğimi duymadın mı?" Baz gerçekten şaşkın görünüyordu.

"Saçmalama." Ona sitemkâr bir bakış fırlattım. "Sırayla uyuyacağız, diğer kişi nöbet tutacak."

"İki dakika önce bana güvenmediğini " "Hâlâ güvenmiyorum. Ama bu insanlara daha da az güveniyorum."

"Biri nedenini sorarsa ne diyeceğiz-"

"Bütün gece tutkulu bir aşk yaşadığımızı söyleyeceğiz. Her şeye rağmen, Gemiler olarak tutsaklığımız sırasında bir bağ kurduk. Yürek burkan ve duygusal bir şey. Bu onları yeterince utandırır ve sonraki sorulardan kaçınmalarını sağlar."

Baz'ın çenesi düştü. Benim keskin konuşma tarzımı bir türlü anlayamıyordu.

Yatağa doğru ilerledim ve bir battaniye aldım.

"Ne yani, şimdi de aşıkımız gibi mi davranmamız gerekiyor? Bu ortaklık çok hızlı ilerliyor." Avuçlarını havaya kaldırdı.

"Eminim idare edersiniz."

Battaniyeyi yatağın önünde yere serdiğimi fark ettim.

Baz, "Sorun değil, önce sen uyuyabilirsin," dedi. "Biliyorum, ben de öyle yapacaktım."

Baz yatağı göstererek, "Yatak burada" dedi.

Yatağı işaret ettim. "Karll'ı öldürdüğümünden beri böyle bir yatakta uyumadım. Yerde uyumaya alışkınım." Battaniyenin üzerine yerleşip uzandım ve tavana baktım.

Baz'ın kolu yavaşça indi. Odanın öbür ucundan gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Başımı yana çevirdim. "Ne oldu?"

"Orada bıraktıkları yemeği yememişsin." Masayı işaret etti.

"Tekrar söylüyorum, hüküm giymiş bir katil olarak pek fazla beslenemiyordum. Kendimi hasta hissetmeden önce sadece bir kısmını yiyebiliyordum."

Baz sessizce bana rahat olduğundan daha uzun süre baktı, sonra yatağa doğru yürüdü.

"Beni birkaç saat sonra uyandır."

"Sana hâlâ Nemina diyorum."

"Hayır, demiyorsun."

"Daha iyi bir alternatifiniz var mı?"

"Bana bir şey demene gerek yok."

"Bu biraz garip olurdu, de öyle değil mi? Ne kadar çılgınca aşık olduğumuzu düşünürsek?"

Hoşnutsuzluğumu belli eden bir homurtu çıkardım ve yan yattım.

"Peki ya Nemi?"

"Konuşmayı

kes." "Nem?"

"Lütfen sessiz olun."

"Mina?"

Baz'a bir kez daha bana bir isim önerirse ağzını bizzat bantlayacağımı söylemek üzereydim.

"Nemina olsun o

zaman." Vazgeçtim.

"İyi geceler, Nemina."

"Bu alışılmadık bir şey, değil mi?" diyene kadar nihayet konuşmayı bıraktığını sanıyordum.

"o?" İsteksizce sordum.

"Birine iyi geceler dilemek." Sesi ağlamanın eşiğindeymiş gibi geliyordu.

O haklıydı. Haklıydı. Kulaklarımda yabancı bir varlık gibi çınılıyordu. Bir anlık sessizlikten sonra, "Kıyafetiniz kadar sıra dışı değil," dedim. Yumuşak bir şekilde kıkırdadı.

Ondan sonra ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Ben hiç uyumadım. Baz'ın uykumda boğazımı kesmeyeceğine hâlâ güvenmiyordum. Bilincimin yerinde olmadığını düşünürken bir şey yapıp yapmayacağını görmek istiyordum.

O .

Yaklaşık dört saat sonra "*beni uyandırmak*" için omzuma hafifçe dokundu. Doğrudum ve yatağın ayakucuna yaslandım. Çadırın içindeki her bir detayı incelerken kendimi düşüncelere dalmış buldum. Gözlerim Audra'dan aldığım paltoya takıldı.

Kendi kendime gülümsedim. Evet, o palto benimdi.

Ertesi sabah sessiz bir yırtıcı gibi üzerime çöktü. Güneş yükseldikçe ışık yavaş yavaş gümüş rengi çivit renginden sıcak turuncuya dönüşüyordu. Buna, güneş ışığına hâlâ alışık değildim. Acı veriyordu. Elimle gözlerimi kapattım ve yere baktım. Belki onları yeterince sıkarsam ışığı kapatabilirdim, her şeyi .

"Gördüğüm kadarıyla nöbet tutuyorsun," diye seslendi Baz'ın uyku sersemi sesi arkamdan.

"Gece bitti," diye .

"Bu ne zamandan beri birilerini durdurdu ki?" Baz alay etti. Bu konuda haklıydı.

"Bunlardan biraz yiyebilirsin." Pek dokunmadığım yemeklerin olduğu masaya doğru yürüdüm ve tabağı ona uzattım.

yatağın kenarında.

"Teşekkürler." Ayağa kalktı ve tabaktan biraz meyve aldı. Ben de aynısını yaptım.

"Yani," dedi lokmalar arasında. "Onları burada mı bekleyeceğiz? Yoksa onları kendimiz mi bulmaya çalışacağız?"

"Daha fazla zamana ihtiyacım var," diye kesin bir dille ifade ettim, tabağın gümüşündeki çarpık yansımama bakarak.

"Ne yapma zamanı?"

İçimi çektim. "Gözlerim. Işığa alışkın değilim. Bakabileceğimi... sanmıyorum," dedim acı acı. Bu beni inanamayacağım kadar rahatsız etti. Kendimi güçsüz hissediyordum. Bu duygudan bıkmıştım.

"Siktir. Yatağa alışık değilim. Yemeğe alışık değil. Işığa alışık değil. Seni gerçekten cezalandırmışlar."

"Başlarına gelecekleri
görecekler." Baz bir kaşını
kaldırdı.

"Görebildiğim zaman yani," diye alay ettim içimden.

"Hanımefendi, içeri girebilir miyim?" Riece'in silueti
dışarıdaydı. Baz paniklemiş görünüyordu.

Baz saklanmaya çalışmadan, "Evet, içeri gel," diye cevap verdim.

"Kahvaltı ediyoruz ve.... oh...." Riece başının arkasını kaşdı ve Baz'ın yatakta olduğunu fark edince garip bir şekilde odaya baktı. "Bu beni en azından çadırına kadar yürümekten kurtardı, ha."

"Ne diyordun?" Devam etmesi için onu teşvik ettim.

"Evet, . Yaseer bize katılmanı istiyor. Kahvaltı için ." "orada oluruz," dedim başımı sallayarak.

"Pekala, ummm... pekala." Aceleyle çıktı.

O gittikten sonra Baz bana döndü.

"Ne yapacaksın?" sesi temkinli geliyordu.

"Gitmek zorundayız. Buna katlanacağım." Ayağa kalktım ve kahverengi deri ceketimin kapüşonunu gözlerimi kısmen örtecek şekilde başımın üzerine kaldırdım.

"İşte başlıyoruz." Çadırın kapaklarını açtı. Baz ve ben dışarı çıktık.

Güneş beklediğimden çok çok daha kötüydü.

Ne kadar parlak olduğunu unutmuşum. Her şey çok beyaz ve yansıtıcı görünüyordu. Her şey doğal olmayan bir şekilde parlıyordu. Her şey renk ve parlaklıkla görüş alanıma saldırıyordu. Hepsini yeterince hızlı algılayamıyordum. Bu bana Acciperean büyücülüğü kaybolduğunda dünyanın nasıl ortaya çıktığına insanların anlattığı hikâyeleri hatırlattı. Çok fazla hayat, çok fazla ışık vardı. Keskin bir nefes aldım ve güneşin sadece gözlerimde değil, tüm vücudumda yarattığı acıdan dolayı istemsizce inledim. Çok da sıcaktı. Yakıyordu, kabaran bir alev gibi tenimi okşuyordu.

"Nemina?" Baz hafifçe dirseğimi tutarak fısıldadı. "Sorun... yok."

"Belli ki değil. Belki de içeride beklemelisin ve-" "Hayır," diye sözünü kestim.

"Burada zar zor yürüebiliyorsun."

"Bu doğru değil."

Baz iç çekti, toplantıya tek başına katılmak istemediği belliydi.

"Sadece gözlerini kapa ve aşağı bak, seni oraya götüreceğim."

İtiraz etmeye fırsat bulamadan Baz beni sürüklemeye başladı, ben de gözlerimi bağışlama fırsatını geri çevirecek kadar aptal değildim,

onları kapattı.

Buna alışmıştım. Sevmediğim şeyleri kabul etmek zorunda kalmaya alışmıştım. Kalbimle değil aklımla karar vermeye alışmıştım. Bir şeyler hayal ederdim. Eskiden özgür olduğum ya da en azından yeraltında olmadığım bir hayat hayal ederdim. Eskiden kararlar verdiğim bir hayat hayal ederdim. temelli üzerinde ne I aranıyor, nel isteniyor. I senaryolar ve insanlar yarattım. Aşkı, arkadaşlığı, üzüntüyü, seyahatleri hayal ettim, Çünkü yaşayabilmemin tek yolu buydu. Kendi kafamın içinde.

Ama aynı zamanda yaşanabilecek en kötü yerdi. Orada gizlenen çok fazla şey vardı, hayal ettiğimden çok daha karanlık.

Baz durdu ve ben de gözlerimi yavaşça açtım. Görüş alanımın alt yarısından, küçük bir ateşin etrafında oturan ve bir tür ekmek gibi kokan bir şey yiyen küçük bir grup insan seçebiliyordum.

"Aaaahh işte buradalar, biraz ister misiniz?" diye teklif etti biri. Baz bizim adımıza, "Biz almayalım, teşekkürler," diye cevap verdi.

"Gerçekten mi? Sen her ikisi de bak gibi sen yapmadım yenmiş içinde haftalar," ısrar etti.

"Sanki tutsakmışız gibi," dedim, yüzüm ve gözlerim hâlâ ayaklarıma kilitlenmişti.

Tepkilerini göremiyordum ama adama yöneltilen alaycı kahkahaları duyabiliyordum. Baz kolumu biraz daha sert kavradı.

Aklımla karar vermek için çok fazla.

Birisi görüş alanımın sol tarafına adım attı. Bir gün önceki koyu renk kalın botları tanıdım. "Bırak onları."

"Onlara sadece biraz yiyecek ikram ediyorduk," diye itiraz etti bir kadın sesi. Yaseer bize doğru, "Benimle gelin," diye emretti.

Baz beni dün çadırın içine götürdü. Dikkatle, yavaşça başımı kaldırdım ama kap şonumu yukarıda bıraktım.

Bu sefer daha fazla insan vardı.

Yaseer büyük masanın kenarında duruyordu. Masanın diğ r kenarlarını çevreleyen Riece ve Fasal'ın yanı sıra yeni yüzler de vardı.

Açık kahverengi tenli, kısa gümüş rengi saçlı bir kadın kollarını kavuşturmuş, merakla bize bakıyordu. Onun yanında, kahverengi gözlerinden biri mor şişliklerle çevrili genç bir adam oturuyordu. Karşılarında iki kadın vardı. Biri uzun boylu, zayıf, yüz hatları keskin ve kahverengi saçları benim ceketimle aynı tonda.

Diğ ri yaşlı bir kadındı. Yüzü sert ve soğukt  ama yeşil gözleri ışıl ışıldı. Koyu sarı saçları altın bir tokenin etrafında toplanmıştı. Baz'la beni memnuniyetsizlikle bir aşağı bir yukarı süzdü.

Gözlerini bana diktiğ nde dudakları belirgin bir şekilde gerildi. Derin bir nefes aldı ve başını bizden uzaklaştırdı.

"Bir deri bir kemikten başka bir şey değıller, Yaseer," dedi, hâlâ bizi değıerlendiriyordu.

"şu anki durumlarına aldanma Ullna. Ne barındırdıklarını biliyorsun."

"Bundan emin misin?" Riece ve Fasal'ın sahip olduğ ndan çok daha fazla güvenle Yaseer'le konuştu.

"Benden şüphe mi ediyorsun? Bunca zaman sonra?"

"ş phelendiğ m sen değılsin." Bakışları tekrar bize kaydı.

"Sanırım onlara ihtiyacımız var," diye konuştu hırpalanmış adam.

"Bırakın iki kişiyi, yıllardır bir Acciperean'ı bile serbest bırakmadık."

"Dört," diye düzelttim.

Yaralı adam bana baktı ve sonra hem Yaseer'e hem de Ullna'ya gergin bakışlar fırlattı.

"Ne yazık ki. Artık değil," dedi Yaseer yumuşak bir sesle.

"Değil Artık mı? Ne yaptın sen yap için onları?" Baz alevlendi hemen.

"Unuttuysanız diye hayatlarınızı kurtarmaktan başka bir şey yapmadık, evlat?" Ullna konuştu.

"?" Cinayet imasından kaçınarak sordum. "Çocuk yaşıyor ama anne..." Yaseer sözünü kesti.

"Prya," diye araya girdi Baz.

"Prya... geceyi atlatamadı. Paçavralarının ardına gizlenmiş derin bir yarası vardı. Enfeksiyon kapmıştı."

"Ve bizim de buna inanmamız mı gerekiyor?" Baz'ın sesi öfkeli geliyordu.

"Güven bana genç adam, hayatlarınıza ve yeteneklerinize değer veriyoruz. Hiçbir büyücünün bu dünyayı terk ettiğini görmek , özellikle de bir Acciperean'ın."

Bu bize tanıdık gelmeye başlamıştı. Değerimiz yeteneklerimize bağlıydı. Bir kez daha.

"Özür dilerim," diye dikkatle konuştu Yaseer.

"Onun çocuğu mu? Enala'ya ne olacak?" Baz sordu.

"Çocuğu bizimle kalacak. Ona biz bakacağız."

"Büyüyene ve sizin savaşınızda savaşına kadar mı?" Ben konuştum.

Ullna dudak büktü. Gümüş saçlı kadın sırtıttı. Yaseer de bana aynı hayal kırıklığına uğramış bakışlarla baktı.

"O çocuk büyümeden çok önce savaşla işimiz bitmiş olacak," diye iddia etti.

"Kaybederseniz büyüme şansı olmayacak," diye cevap verdim.

"Peki hiçbir şey yapmazsak ne olacak? Biz onun gibi çocuklar ve ondan sonra gelecek tüm çocuklar için savaşıyoruz," diye konuştu kahverengi saçlı kadın.

"Peki ne zaman gelmelerini bekliyorsunuz?" Ona söyledim. "Büyücülerin çoğaltılması çok sıkı bir şekilde düzenlendiğine göre. Yoksa bu görevi grubunuzun üyelerinin üstlenmesini mi bekliyorsunuz?"

Yaseer doğruldu ve masaya dayadığı yumruklarını masadan kaldırdı. "Şüphecililiğinizi anlıyorum. Anlıyorum. Ama de biliyoruz ki hiçbir gelecek hiçbir şeyin değişmediği bir gelecekte daha iyi değildir Nemina. Yıllardır bir ağ oluşturuyor, büyücüleri Athlion'un dört bir yanındaki tutsaklıklarından mümkün olduğunca sık kurtarıyoruz. Yakında, karşılık vermek ve hak ettiğimiz gelecek için savaşmak için yeterli gücümüz olacak."

"Sanki benim ve diğer herkes için ne bildiğime çoktan karar vermişsiniz gibi geliyor."

"tek seçenek bu." "Ölmek mi?"

Ben sordum.

"Sana söyledim, bu ikisiyle vaktimizi boşa harcıyoruz," dedi Ullna gururla, yeşil gözleri küçümsemeyeyle parlayarak.

"Oh Hayır." ve Gümüş saçlı kadın aynı fikirde değildi. "İ düşünmek mükemmeller."

"Elbette biliyorsun Nyla," diye gözlerini devirdi Ullna. "Bize yardım etmek gibi bir niyetleri yok. Kendilerini açıkça ifade ettiler. Onları duydun."

"Bizden ne konuda yardım istediğinizi bile bilmiyoruz," diye karşı çıktı

Baz. Birkaç saniye sessizlik oldu.

"İkinizden biri bunu tanıyor mu?" Yaseer cebinden bir şey çıkardı ve uzattığı eliyle masaya bastırdı.

Baz ve ben birbirimize baktık, kafamız iyice karışmıştı.

"Öyle mi yapmamız gerekiyor?" Baz öyle dedi.

"mi?" Yaseer tekrarladı.

"Hayır," diye yanıtladı Baz. Yaseer bana döndü.

"Hayır, bilmiyorum," diye cevap verdim
ihtiyatla.

"Bu, Kalnasa'da size eşlik eden muhafızlardan birinin üzerinde bulundu."

"Ben... bilmiyorum... ne oldu?" Baz'ın üst dudağı

sinirlenerek yükseldi. "Bu Noxscroll," diye konuştu Fasal.

"Hiç duymadım," dedi Baz.

"Çok nadir bulunur. Audra'da yapıldı, senin ve benim geldiğimiz yerde."

Baz'a baktı. "Noxstone olmadan üzerinde ne yazdığını okuyamazsın," dedi
Fasal.

"Ayrıca son derece nadir," diye ekledi

Nyla. "Doğru," diye onaylarcasına başını
salladı Fasal.

"Bunun bizimle ne ilgisi var?" Ben sordum.

"Her şey." Nyla bir eliyle masaya yaslandı. "Oraya bu kadar kalabalık bir
şekilde gitmemeliydiniz. Aynı anda dört geçiş neredeyse duyulmamış bir
şeydir. Dört Acciperean'ın transfer edilmesi, bu..." Kelimeleri bulmakta
zorlandı.

"Daha büyük bir şeyin devrede olduğuna dair bir işaret," diye cümlesini
tamamladı Yaseer.

"Yapamayacağımız şeyler var. Sizin yapabileceğiniz şeyler. Sizin
becerilerinize ihtiyacımız var," diye açıkladı Nyla.

"Ne yapmak için... tam olarak?" Baz benden önce
sordu. "Kazandığımızdan emin olmak için," dedi
yaralı adam.

"Dün size söyledik," diye başladı Baz, "güçlerimizi nasıl kullanacağımızı bilmiyoruz. Onları anlamamıza izin verilmedi."

"Evet... Bunu bana Yaseer söyledi." Nyla ona baktı. "Ama öğrenebilirsin. Sana öğreteceğim. Buraya böyle bir bilgiye sahip olmadan gelen ilk kişi sen değilsin. Ayrıca" - omuz silkti - "büyü kullanmayanlara göre doğal olarak daha güçlü ve hızlısın. Bu iyi bir başlangıç."

"Henüz hiçbir konuda anlaşılmadı," diye hatırlattım onlara.

Ullna bir adım öne çıktı. "Başka nereye gidebilirsin ki kızım? Sana bir şans veriyoruz. Ne olduğunu ve neler yapabileceğini öğrenmen için bir şans. Uyuyacak, yemek yiyecek, yıkanacak bir yerin olması için bir şans. Hayatında bir şeyler yapma şansı. Savaşmak için bir şans. Bu, birkaç gece önce hayal edebileceğinden çok daha fazlası."

Öne doğru adım attım, ona yaklaştım. Yaralı adam ayağa kalktı. Ona baktım ve kaşlarımı çattım. Ona saldıracağımı mı düşünüyordu?

Tekrar Ullna'ya baktım. "Bunun *senin* için bir şans olduğunu ikimiz de bilirken, bunu benim için bir şans olarak göstermeye çalışma."

"Bu hepimiz için bir şans. Bu sadece seninle ilgili değil. Yoksa bunu göremeyecek kadar bencil misin?"

"*Bencil* mi?" Alay ettim ve tekrar ona yaklaştım. Hiç tepki vermedi ama gözleri bu hareketime şaşırdığını belli ediyordu.

"Hayatım boyunca insanlar benim adıma kararlar verdi. Kendimi bildim bileli insanlar hayatımı kontrol ediyor. Hiçbir zaman, hiçbir noktada, kendim için karar vermeme izin verilmedi. Asla bencil olmama izin verilmedi. Hiç olma fırsatı bir şeyi nasıl olabilirim? Bunun hayatımda bir şeyler yapmak için bir şans olduğunu söylüyorsun. Bu bir şans."

Hayır. Hayatımı kendi hayatın yapmak için bir şans. Onların değil, senin tutsağın olma şansı. Kendim için bir seçim yapma hakkımı kazandım, bu seçim başkalarının zararına olsa bile. Dinlenme hakkımı kazandım. Hayır deme hakkımı kazandım. Sen ve buradaki hiç kimse" - etrafımı işaret ettim - "beni başka türlü ikna edemeyeceksiniz."

Ullna'nın yüz ifadesi öfke, şok ve tiksinti karışımı bir ifadeye bürünmüştü. "Senin hakkında yanıldığını biliyordum," mırıldandı kendi kendine.

Yaseer, diye düşündüm. Beni el üstünde tutması onun suçuuydu.

"Dediğim gibi," diye sessizliği bozdu Nyla. "Mükemmel." Omuzlarını silkti.

Ellerini havaya kaldır.

Baz'la bir gece önce hazırladığımız planın suya düştüğünün farkındaydım. Dilimi ısırılmazken bu insanların güvenini nasıl kazanacaktık? Sesimi çıkarmamaya alışmıştım. Gerçek duygularımı ve düşüncelerimi bastırmaya o kadar alışmıştım ki, bunu yapmanın doğal olduğunu sanıyordum. Ama şimdi, konuşmadan duramıyordum.

"On dokuz, neredeyse yirmi yıl," dedi Ullna. "Bir Gemi olarak diğer çok daha uzun süre hayatta kaldın. Sence bu neden böyle?"

Gözlerimi kısarak ona baktım, sorusunun ardındaki nedeni ya da anlamı anlamaya çalışıyordum. "Bilmiyorum."

"Sizi yer değiştirtmelerinin nedenlerinden biri de bu, fark etmediniz mi? Böylece biri drenajdan ya da... diğer koşullardan öldüğünde fark etmiyorsun. Bu akıllıca. Bu ölümler hakkında herhangi bir hikaye ya da söylentinin yayılmasını engelliyor. İnsanların herhangi birinin yasını tutmasını engelliyor."

Amali.

derin bir sızı patladı. Büyük olasılıkla bu şekilde ölmüştü.

Ullna yüzümdeki ifadeyi gözlemledi. "Farkında değilsin," dedi.

Sessizliğim fark etmediğimi doğruladı.

"Gerçek şu ki. Wielders Savaşı'ndan bu yana hiç kimse, yani hiç kimse bu kadar uzun süre drenajdan kurtulamadı."

Hâlâ masaya değil, yana doğru bakıyordum.

"Bir teorim var," diye yeniden başladı Ullna. "Nedenine dair pek çok teorim var ama hepsinin ortak bir noktası var. O da senin yeteneklerinin bir şekilde farklı olması. Eşsizler."

"Ne kadar önce-"

"Senden önce mi? Yedi yıldan fazla olmadı," derken gözleri omzumun üzerinden Baz'a kaydı. "Bu senin orada olduğun süre kadar genç adam. Yaşamak için ayların kaldığını söyleyebilirim."

Baz bu açıklama karşısında yutkundu.

Ullna tekrar yüzüme odaklandı. "Seçiminizi yapın ve bunu kendiniz yapın. Ama kendini bundan, bu savaştan, kendinden kaçmanın tek özerk olduğuna inandırma. Aksine, bu sadece zincirleyenler tarafından körüklenir," diye tersledi.

Nyla daha sakın bir sesle ekledi. "Bunu seçin. Bize yardım etmeyi seçin, biz de bunu durduralım."

Baz'la tekrar yan yana durabilmek için geriye doğru adım attım. Onunla göz göze gelmek için döndüm. Birden arabanın kenarına attığı umutsuz yumrukları, kanlı eklemlerini, zincirlenmiş ellerini kaldırıp konuşurken çatlayan sesini hatırladım.

"Bu beni öldürüyor."

Ve gerçekten de öyleydi. Baz birkaç ay içinde ölmüş olacaktı. Prya ölmüştü. Amali ölmüştü.

Benim de ruhumun bir parçası ölmüştü.

Kabul etmişti. Benimle gelmeyi kabul etmişti. Tüm bunları geride bırakmayı, ama o anda biliyordum ki, istediği bu değildi. Savaşmak istiyordu. Denemek istiyordu. Nedeni ne olursa olsun, daha iyi bir dünyaya inanıyordu.

Ben .

Ya bunun içinde koşarak yaşayacaktım ya da bir daha asla koşamama umuduyla ölecektim. Her iki seçenek de korkunçtu. Ama Baz kararını vermişti ve beni dehşete düşüren bir şekilde çenesini kararlı bir şekilde kaldırarak sordu.

"Ne yapmamızı istiyorsunuz?"

BÖLÜM 18- LOR AI

Bunu yapamazdım. Yapamadım. Bu 'sunumda' Prens'e ne söyleyeceğimi ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Söyle.

Her şey burada başlayacaktı. Onu kurduğumuz tuzağa doğru ikna etmeye başlamak gereken yer burasıydı.

Ama tuzak kurmak Nathon'un becerdiği bir şeydi, benim değil. Nathon, tüm bu törenin üstesinden gelmeyi nefes almak kadar kolay ve doğal bulmuş gibi görünüyordu.

"Benim için bir onurdur, Majesteleri," dedi Tarren, önünde alçak sesle reverans yaparken. Rhana benimle göz göze geldi ve yüzünde alaycı bir tiksinti ifadesi belirdi.

Prens hafifçe gülümsedi ve selamını kabul ederek başını salladı.

"Babam size ve ailenize en üst düzeyde saygı duyar. Onun nesiller boyu ailenize hizmet ettiği gibi benim de size hizmet etmem benim için büyük bir onur olacaktır," dedi Tarren.

Nathon sırtarak arkamdan, "Belki *de* aynı şekilde değil," diye mırıldandı. Solumuzda duran Rhana ve Jayli onu duyan tek kişilerdi. Rhana kendini gülümsemekten alıkoydu.

İşte . Nathon birini bir nefeste etkileyebilir ve başka bir nefeste boğabilirdi.

Prens Eliel kibarca, "Gerçekten de babanız benim için büyük bir müttefik," diye karşılık verdi.

Babasının kim olduğunu merak ettim. Onun çocuğu olduğuna göre, babasının herhangi biri için büyük bir müttefik olma ihtimalini çok düşük buldum, daha ziyade onların yanında büyük bir diken olabilirdi.

"Seçildiğim için onur duydum." Elini göğsünün üzerine koydu.

Tarren'in rolünü iyi oynadığını biliyordum. Sadece hepimizin izlemesi beklenen senaryoyu izlediğini biliyordum, ama gerçek hayatı ile kurgulanmış kişiliği arasındaki tam ve mutlak zıtlıktan tiksinden kendimi alamadım.

Kendiminkini inşa etmek zorunda kalacaktım, hem de hızlıca. Tiksintimin gerçek nedeni buydu. Tarren'den değil, ona dönüşmemin kaçınılmaz olmasından iğreniyordum.

Prens Eliel önünde bir heykel gibi duruyordu, sabırlı ve sakindi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Nathon bu kez daha sessiz bir şekilde, "*Eminim çok sevinmişsinizdir*," dedi. "Eğer bana izin verirsiniz, Majesteleri, siz harika görünüyorsunuz bu Akşam," diye ekledi hevesle.

"Bütün akşam sizi görmezden gelmek çok zor oldu ."

Prens'in iki ucu keskin sözlerinin ardındaki gizli anlamı anlamak için gözlerimi kıstım.

Tarren biraz daha zoraki bir tevazu göstererek tekrar reverans yaptı. "Çok nazıksınız, Majesteleri."

"Ben sadece gerçeği söylüyorum." Prens Eliel hafifçe başını salladı ve Dyna'ya doğru ilerledi.

Dyna reverans yaptı ve titreyerek ayağa kalktı. "Ekselansları." Sesi hem çok sevinmiş hem de dehşete düşmüş gibiydi.

". Burada olduğunuz için teşekkür ederim."

"Ben... Bana teşekkür etmenize gerek yok, Majesteleri, burada olmaktan mutluyum."

"Elbette, ama de. Son zamanlarda Kalnasa için işlerin zor olduğunu biliyorum." Prens arkasındaki Kaptan'a uzun uzun baktı. "Umarım yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı biliyorsunuzdur."

Kaptan sertçe başını salladı. Konuşup konuşamayacağından emin değil gibiydi.

"Çok cömertsiniz, Majesteleri." Kadın gözlerini kocaman açarak ona baktı.

Dyna'nın Prens'le konuşmasını izlemek fiziksel olarak rahatsız ediciydi. Ona taptığı, hayranlık duyduğu ve saygı duyduğu gerçeğini gözden kaçırmak mümkün değildi. Ne yaşı ne de yaşam deneyimleri onun ezici görkemli dış görünüşünün ötesine bakabilmesine yetmişti. Geri kalanımızın ağır bir görev olduğunu bildiği bir şey için duyduğu sevinç, bir cenaze töreni boyunca kahkaha atan birini izlemek gibiydi. O kadar yersizdi ki Dyna'yı bileğinden tutup sürüklemekten ve ona eve dönmesini, yaşamasını, bir süre çocuk olmasını söylemekten başka bir şey istemedim.

Ama ben bunların hiçbirini yapamadım. Bu yüzden, Prens Eliel'in mükemmel heykelinin bir aynası olarak orada durdum.

Daha sonra, karşılaştığı herkese bakmaktan ziyade içine bakıyor gibi görünen Maiwen'e geçti.

"Prenses. Burada olmanıza çok sevindim ve kardeşiniz Kral'ın beni size layık görmesine daha da çok sevindim."

Maiwen onunla evlenmekten onur duyacak kişinin olması gerektiği iması karşısında tamamen irkilmiş görünüyordu. Bakışları bir tür tuzak arar gibi adamın yüzünde gezindi.

"Siz geleceğin Kralısınız, Majesteleri, herkese layık olursunuz," diye dikkatle cevap verdi.

"Kardeşiniz nasıl?" diye sordu Prens. Maiwen'i anlayabiliyordum. Bana da kardeşim hakkında çok sık sorular soruluyordu.

"O iyi, Majesteleri. Onun iyiliğini istediğinizi bilmekten mutluluk duyacaktır."

"Eğer memnun edecekse, o zaman yaptığımı ona söyleyebilirsiniz." "Memnun olur."

Karşılıklı konuşma bir dakika kadar daha devam etti ve sonra Prens Eliel, beşimiz arasında kesinlikle en sakin olan Rhana'ya doğru yürüdü.

Hayır, öyle değildi. Sadece sonuç hakkında çok az endişeli görünüyordu.

"Babanız hakkında duyduklarıma üzüldüm, Prenses. Prens'in sesi pişmanlık dolu geliyordu. "Onunla birkaç kez karşılaştım. Karakterinden anladığım kadarıyla çok nazik bir insandı."

Rhana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Öyleydi. Teşekkür ederim, Majesteleri. Merhum Kral ve Kraliçe hakkında duyduklarıma üzüldüm. Ölümleri hepimiz için ani bir şok oldu."

Anne ve babasından bahsetmekle cesurca davrandığını düşündüm.

"Öyleydiler. Başsağlığı dilekleriniz için teşekkür ederim. Anlamları çok büyük."

"Umarım bir zamanlar annenizin oturduğu tahta oturacak değerli bir Kraliçe bulursunuz, Majesteleri."

Garip bir yorum olduğunu düşündüm. En azından bana Rhana'nın Prens Eliel'in ebeveynlerinin zaten tahta layık olmadıklarını ima ettiği hissi .

Prens'in gergin sessizliği, onun da bu yorum karşısında garip hissettiğinden şüphelenmeme neden oldu.

"Adayları göz önünde bulundurursak, daha da değerli olacağından eminim." Sıkıca gülümsedi.

"Elbette, Ekselansları," gözlerinde hüznle ona baktı, tahminimce ortak bir keder duygusunu iletmeye çalışıyordu.

Prens Eliel, "Eşliğiniz bu etkinliğin tarihindeki ilk kadın," dedi.

"Evet, Majesteleri. Buna izin var, değil mi?"

"Elbette. Aslında onu burada gördüğüme sevindim." Gözlerini Rhana'nın başının üzerinden Jayli'ye dikti. "Ben de her zaman saflarımıza daha fazla kadın savaştının katılmasına izin vermemiz gerektiğini söylemişimdir."

"Mükemmel bir teklif, Majesteleri," diye onayladı Rhana.

"Ben de öyle düşünüyorum. Ne yazık ki herkes aynı fikirde değil. Bunu değiştirmeyi umuyorum."

Arkasında, Fargreaves ve Konsey'in geride kalan iki üyesi birbirlerine anlayışla baktılar.

"Kral olarak başaracağınızdan emin olduğum diğer pek çok şeyin yanı sıra buna da tanık olmayı dört gözle bekliyorum."

Bu, gerçek bir sohbet gibi hissettiren dört karşılaşmadan ilkiydi. Rhana bu konuda herhangi olmayı umabileceğinden çok daha doğalı. Ama Prens'le bu kadar rahat bir şekilde konuştuğunu görmek rahatsız ediciydi.

"Teşekkür , Prenses Rhana." Gülümsedi. Arkasını döndü.

Yine o mavi gözler. Prens Eliel yavaş adımlarla bana doğru yürürken şimdi bana bakıyorlardı. Başka tarafa baktım. Bakışlarının yoğunluğuna dayanamıyordum. Onun bakışlarına. Maiwen tanıştığı herkesin içine bakıyorsa, Prens Eliel da onların içine bakıyordu. Sanki kendinizle ilgili saklamak istediğiniz her şeyi görebiliyordu. Sanki gerçeği, sizin gereğinizi bilmek onun hakkıymış gibi.

duruyordu. Bunu daha önce de fark etmiştim ama şimdi boyu daha da etkileyici geliyordu. Daha korkutucu. Cesaretimi toplayıp başımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. Dudakları hafifçe aralanmıştı, alttaki koyu kırmızı kirpikleri st yanağına sürtünüyordu. Kalbim gğşmde o kadar hızlı çarpıyordu ki, kendimi tanıtamadan bilincimi kaybedeceğimi düşünmeye başlamıştım.

Orada uzun süre sessizlik içinde durduğumuzu fark ettim. Konuşmak için ağzımı açtım. O da kendi ağzını kapadı ve ilk sözlerimi bekleyerek gözlerini kıstı.

Biraz kendime geldikten sonra reverans yaptım ve ayağa kalktım, onu tam olarak içime alabilmek için boynumu eğmek zorunda kaldım.

"Pelerin size yakışıyor Prenses," dedi, her şeye rağmen ilk konuşan o olmuştu.

"Bunun için size teşekkür ederim, Majesteleri."

Hafifçe gülümsedi. "Teşekkür etmene gerek yok. Benim pek işime yaramıyor. Eminim kime aitse onsuz da yaşayabilir."

"Hayır, Majesteleri, iade ısrar ediyorum." "Nasıl ."

Yüzü gevşedi ve başını eğdi. Kolyeyi fark etmişti.

Elini hareket ettirdi ve hemen kendini durdurdu. Hareketi takip ettim ve gözüne takıldım, gördüğümü belirttim.

Tek söylediği "Kolyeniz," oldu.

"Evet, Majesteleri?" diye sordum.

"Daha önce fark etmemiştim." Gözleri, boynumun yanlarından kıvrılıp köprücük kemiklerimin biraz üzerinde duran şeklini gezdi.

"Bu bir son dakika ilavesiydi, Majesteleri. İstedim ki..." Tereddüt ettim.

"Evet?" diye ısrar .

"Yeşil bir şeyler giy." Bunu söylerken göğsüne baktım, gövdesini kaplayan kumaşın koyu kiraz kırmızısına. Damarlarım korkuyla doldu, öyle yoğun bir korkuydu ki onun tepkisini izlemeye dayanamadım.

"Yeşil... neden?" diye sordu.

Yavaşça onunla tekrar göz göze geldim. Dudakları hafifçe aralanmıştı, bu kez belli belirsiz sırıtıyordu.

"Bu benim en sevdiğim renk."

"Anlıyorum." Tekrar boynuma, sonra tekrar yüzüme baktı. Yavaşça, çok acı verici bir şekilde yavaşça, sanki zaman onun gerilmesi ve kırılmasıymış gibi.

Bu alışılmadık bir duyguydu. Aramızda önemli bir bilgi alışverişi olmamıştı ama yine de sanki en sevdiği rengin ortaya çıkması sadece bizim saklayacağımız bir sırmış gibi davranmıştık. Sanki sadece bizim sahip olduğumuz en değerli bilgi parçasıymış gibi.

Daha ne kadar sır saklayacaktım? Zaten kalbimde bana bir ömür yetecek kadar sır saklıyordum. Zaten ağzına kadar onlarla doluydum, her an hepsini korkunç bir çılgılla dökmeme ramak kalmıştı.

Ve işte buradaydım, ona bakıyordum, aynı anda hem çok samimi hem de çok uzak hissettiren bir şekilde, dilimin ucunda en tehlikeli sırda.

Seni öldürmek için buradayım.

"Umarım bu akşamdan keyif almışsınızdır," diye devam etti benim adıma. "Hem de çok, Majesteleri. Sıcak karşılamanız için teşekkür ederim."

Prens Eliel hemen cevap verdi. "Sizin için, hepiniz için yapabileceğim en az şey buydu."

Konseyl üyelerine doğru geri yürüdü.

"Hepinizin bildiği gibi Sezon, ve en güvendiğim danışmanlarımın" - sol eliyle onlara doğru işaret etti - "adaylığınızı değerlendirmek için kullanacağı çeşitli aşamalar, faaliyetler ve etkinliklerden oluşur. Bu Sezon, bir parçası olarak Taç Giyme Törenime katılmaya davet edileceğiniz için benzersiz olacak. Sezonun sonunda, beş hafta sonra, aranızdan birinin Kraliçem olmasını isteyeceğim." Gözleri Tarren'den Dyna'ya, Maiwen'den Rhana'ya uzanan çizgide gezindi ve bana takıldı.

"Sonuç ne olursa olsun, hepinizi her zaman burada ağırlayacağız ve katılımınız için her zaman minnettar kalacağız. Uzun bir gün oldu ve birçoğunuz çok uzaklardan geldiniz. Lütfen dinlenin. Bir şeye ihtiyacınız olursa, hizmetkârlarımız emrinizdedir."

Tüm adaylar reverans yaparak karşılık verdi. Eskortlar selam verdi.

Tarren refakatçisiyle birlikte salondan çıkarken diğerleri de onu takip etti. Düşünceler içinde kaybolmuş gibi görünen Nathon'a döndüm. Ona doğru yürüdüm, ayrılmaya hazırdım.

"Prenses Loria," diye seslendi arkamdan bir ses.

Nathon ve ben etrafımızda döndük. Kapiya daha yakın olan diğer adaylar da aynısını yaptı.

"daha kalır mısınız?" Prens Eliel söyledi.

Eliel'e şüpheli bir bakışla bakan Nathon'a döndüm. Durumdan duyduğumuz açık rahatsızlığa rağmen, hem o hem de ben ne yapmam gerektiğini biliyorduk.

"Elbette, Majesteleri," diye cevap verdim. İleri doğru hareket ettim. Nathon bu kez daha nazikçe elimi tuttu, muhtemelen Prens'in bizi ilk bulma şeklini düşünüyordu.

"Sorun ," diye mırıldandım ona.

Bana şüpheyile baktı ama derin bir nefes aldı ve elimi . "Seni sonra bulurum," diye fısıldadı.

Cevap olarak başımı salladım. Nathon gitmeye hazırlandı. Diğer adaylar hâlâ oldukları yerde donup kalmışlardı.

"O dedi *Loria*," Nathon konuştu için onlar Hepsi, içinde bir aynı derecede baş döndürücü ve tehditkâr bir tonda.

Tarren itiraz etmek için ağzını açtı ama refakatçisinin kulağına ısrarla fısıldaması üzerine durdu. Kimse Nathon'a karşı gelmeye cesaret edemezdi.

Kimse yeterince güçlü değildi.

Nathon birkaç hızlı ve geniş adım atarak hepsinin yanından geçti ve kapıları açtı.

"Önce bayanlar." Adaylara gülümsedi. Tarren kaşlarını çattı. Rhana eğlenmiş görünüyordu. Kapıya en son ulaşan Kaptan oldu, Nathon'a boş boş baktı, ardından Nathon bana doğru bir göz kırparak kapıyı arkasından kapattı.

Birkaç saniye daha kapıya odaklandım. Onunla yüzleşmek için arkamı döndüğümde, o zaman başlayacaktı.

Arkamda açılıp kapanan diğer kapıların sesiyle döndüm.

Fargreaves ve iki arkadaşı gitmişti. Salonda Prens Eliel ve başka kimse kalmamıştı. Yalnızdık.

İkimiz de bir şey söylemedik. Hâlâ tahtının yanındaki yükseltilmiş platformda duruyordu. Bizi kovduğu sırada üzerinde durduğu platform, aramızdaki boy farkını daha da belirgin hale getiriyordu.

Hareket etmedim. O da kımıldamadı. Bir .

Taşınmam gerektiğini biliyordum. O geleceğin kralıydı. Beni Kraliçesi olarak istemesi için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyordu. Ama yapamadım.

Prens Eliel yavaşça, acı verici bir yavaşlıkla bana doğru yürüdü. Her adım salonda, bir mağaradaki havuza sıçrayan büyük bir su damlası gibi yankılanıyordu. Her yankı tenime ılık güneş ışığı gibi batıyor, o yaklaştıkça beni daha da yakıyordu.

Durdu. Doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi. "Pelerini çıkar," dedi.

Gözlerim telaş ve şaşkınlıkla açıldı. Benden bu kadar çabuk bir şey talep etmeye hakkı var mıydı? Bu isteğini reddetmekle hata mı etmiş olurdum? Neden benim isteklerime saygı gösterip onurlandırmak için onca zahmete katlanmıştı da şimdi onları hiçe sayıyordu?

İçimdeki kargaşayı hissederek tekrar konuştu. "Bir bakayım." Sesi çok yatıştırıcıydı. Aldatıcı bir şekilde yatıştırıcıydı.

"Neden?" Sesimdeki umutsuzluğu gizlemek imkânsızdı. "Majesteleri?" Çabucak ekledim.

Prens Eliel kaşlarını sempatik bir şekilde indirdi. Sanki bana acıyormuş gibi görünüyordu.

"Sizi hiçbir şey yapmaya zorlamayacağım. Bazılarının aksine." Belli ki Nathon'u düşünerek bilerek gülümsedi. "Ama merak ediyorum."

"Ne hakkında, Majesteleri?" Cevabından korkuyordum.

"Prenses. Bunun nasıl görünebileceğini tahmin edebiliyorum. Ancak sizi temin ederim ki bu talebim kişisel çıkarlarımdan kaynaklanmıyor."

"İ..." Boğazımı temizledim. "Anlamıyorum, Majesteleri."

Prens Eliel gözlerini tamamen kapattı ve bir saniyeden kısa bir süre için nefes verdi. Gözlerini aniden açtı ve bana doğru bir adım daha attı.

"Korkmayın. Denemiyorum..." Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Onun bu alışılmadık tedirginliği karşısında o kadar ki, bir adım geri attım.

Ne yapıyordum ben?

"Sen... korkuyor musun?" Prens Eliel doğrulurken sordu. Sesi belli belirsiz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Hayır, Majesteleri." Bu doğrudu. Prens'ten değil, etkileşimlerimizin kaçınılmaz olarak yol şeylerden korkuyordum.

"O sizi huzursuz eden şey nedir?"

Hafifçe geri çekildi. Beni daha az rahatsız etmek için bir çaba gibi görünüyordu.

"Eğer bana izin verirseniz?" diye sordu.

Bunu yapmanın faydaları ve sonuçları üzerine düşündüm ve sonunda şunu söylemeye karar verdim.

"Herkesin. Her şeyden."

Prens Eliel bana baktı, gözlerinde derin bir düşünce vardı. Onlar sadece engin bir okyanusun düşüncelerle dalgalanan buzlu yüzeyiydi.

"O halde öyle olmayanlardan çok daha uzun süre dayanacaksınız."

Arkasını döndü ve Fargreaves'in çıktığı kapıya doğru yürümeye başladı. Sırtını bana dönerek, "Gidebilirsiniz Prens," dedi. "Dediğim gibi, sizi hiçbir şeye zorlamayacağım."

Gitmesine izin vermek istedim. Ama Nathon'a Prens'in bir isteğini reddettiğimi söyleme düşüncesine katlanamıyordum. Ona söylediğimde yüzündeki ifadeyi, ne diyeceğini, ne yapacağını hayal etmeye bile dayanamıyordum.

"Ekselansları."

Prens Eliel yürümeyi bıraktı ve başını hafifçe sol omzunun üzerinden çevirdi.

Bu sefer o tam olarak dönerken ona doğru yürüdüm. Birkaç adım ötede durdum, tamamen boğucu hissettirmeyen ama ondan gerçekten korkmadığımı gösterecek kadar yakın hissettiren bir mesafe bıraktım.

Titreyen ellerim pelerinin altın tokalarını çözmek için kalktı. Prens Eliel beni izliyordu ve şüphesiz titrediğimi fark etmişti,

Ama o buna karşı ya kayıtsızdı ya da sessiz kalacak kadar kibardı.

Son tokayı gevşetirken utanarak yere baktım ve fikrimi değiştiremeden hızla pelerini çıkardım.

Prens'ten ne bir ses ne de orada olduğuna dair bir belirti vardı. Sadece sessizlik, ne giydiğime bakarken sessizlik.

Şeffaf bir malzemedен ince siyah şeritler omuzlarımdan başlıyor, kuş tüyü şeklinde gümüş bir tokayla tutturuluyordu. Gövdemin her iki yanından o kadar aşağıya iniyordu ki, derim boynumdan göbek deliğimin hemen üstüne kadar görünüyordu. İki tarafı birleştiren tek bir siyah iplik dışında sırtım tamamen çıplaktı. Benzer bir iplik, ön taraftaki iki kenarı göğüslerimin üzerinde tutuyordu ki bu da sadece göğüslerimi örtüyordu. Elbisenin geri kalanı da aynı incelikteydi, sadece her iki uyluğun birleştiği yerde kalçalarımı kesen biraz daha kalın bir parça vardı. Bana en ufak bir mütevazılık hissi veren bu kumaş parçaları yere düşerek iz bıraktı.

Sessizlik karşısında istemsizce irkildim. Prens öne doğru birkaç adım attı.

Prens, "Burada olmak , değil mi?" diye sordu.

Söyleyebileceği onca şey, kıyafetime verebileceği onca tepki arasında bu en kötü olasılıktı.

Kendimi onun bakışlarından koparabilirsem yalan uydurmanın daha kolay olacağını umarak bilinçsizce başka tarafa bakmaya çalıştım ama bu imkânsızdı.

"mi?" diye tekrarladı.

"Öyle mi, Majesteleri?" Çekinerek sordum.

"Burada yaşıyorum" diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Ben de... şimdi."

Prens Eliel'in gözleri kasıtlı olarak vücudumdan aşağıya indi ve tekrar yukarıya çıktı, ama bakışlarında hiçbir tatmin, hiçbir zevk yoktu.

"Bu bana çok şey anlatıyor." Cevap vermedim.

"Bu da öyle." Narin, uzun parmakları kolyeye dokundu, boynumun ve köprücük kemiklerimin çıplak teninden kaçınmaya dikkat etti. Dokunuşları çok hafif, çok düşünceli hissettirdi.

"Bu sana ne anlatıyor?" Sesim artık zar zor duyuluyordu.

Prens Eliel elini geri çekti. Gülümsedi, dudakları kapalıydı ama bu gülümsemede daha önce tanık olduğum gülümsemelerinden farklı bir gerçeklik vardı.

Bir adım geri çekildi. Havada gergin bir sessizlik vardı, garip konuşmamıza davetsiz bir arkadaş gibi. İsteksiz arkadaş.

"Teşekkür ederim, Prenses. Merakımı giderdiğiniz için." Gözleri birkaç dakika daha üzerimde kaldı.

Cevap veremedi arkasını döndü ve beni muhtemelen dünyanın en büyük ve görkemli odasında yarı çıplak ve yalnız bırakarak hızlıca gitti.

CHAPTER 1G- XATHOX

Akşam yemeği arkadaşlarımızdan herhangi biri Loria'nın bir şekilde sahip olduğu özel dinleyicilere girmeden önce kapıları kapattı.

Prens'in güvenliğini sağlamayı başardı.

Ancak bir konuşma ille de iyi bir şey değildi. Doğası gereği bize yardımcı mı olacağını yoksa başka bir soruna mı dönüőeceeđini henüz bilemiyordum.

İçimi çektim ve koridorda çıkışa doğru yürümeye başladım.

"Ekselansları," Rhana beni durdurdu.

"Prenses." Etrafımda döndüm. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bir ara bize katılır mısınız, siz ve Prenses, akşam yemeği için?"

"Bizimle geçirdiğin bir akşam senin için yeterli değil miydi?" Benim için kesinlikle yeterliydi.

Güldü, eğleniyormuş gibi yaptı. "Sanırım değil."

"Jayli'nin böyle bir ilişkiden sağ çıkacağından emin misin?" Rhana'nın arkasından eskortu işaret ettim. "Aramızda kalsın, ben

Sanırım benim yanımda bir dakika daha geçirirse kendi nefesinde boğulabilir."

"Jayli temkinli olmakta haklı. Ne de olsa onun görevi bu." "görevi aynı zamanda, beni bu konuda bilgilendirmek mi? beni gözleriyle öldürmek için mi?"

Rhana ve Jayli şaşkına dönmüştü. "Hayır, değil, değil mi?" Onlar için onayladım.

"Ama... eğer ölümcül bakışlarınızı esirgeyeceğinize söz verirsiniz, o zaman orada olacağımıza söz verebilirim."

Rhana cevap verdi, "Sevindim. Kız kardeşinden hoşlandım. Onu daha yakından tanımak isterim, tabii sizi de."

"Doğal olarak," diye sııttım.

Jayli . Tanrım, bu çok kolaydı. Bu kadar kolay bulduğum için kendimden ve başkalarının duygularını manipüle etmekte bu kadar usta bir versiyonumu yaratan olaylardan nefret ettim.

Duyguları manipüle etmek, açmak, kapatmak, düşmanınıza karşı, herhangi birine karşı kullanmak her zaman çok kolaydı.

Çünkü insanlar öfkelendiklerinde mantıksız, üzüldüklerinde iradeleri zayıf, kıskandıklarında aptal olurlardı.

Bunu fark edince hafif bir kahkaha attım. Rhana ve Jayli birbirlerine .

İhtiyacım olmasaydı kullanacağım bir araç değildi, ama hayatımla ölümüm arasındaki fark olabileceği bu gibi durumlar için çok kullanışlıydı.

Gülümser gibi yaptım ve konuşmadan önce yutkundum. "Oh, Prenses... *Bir* rakibin yarış dışı kaldığını bilmek güzel."

"Ne ima ediyorsunuz Prens?" Jayli acımasızca konuştu.

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Sadece kız kardeşimle birlikte bu küçük akşamınızda size eşlik etmekten memnuniyet duyacağımızı *söylüyorum*."

"Ne cüretle-" Jayli başladı. Rhana ona öyle bir bakış attı ki Jayli anında sustu.

"Kim demiş Majesteleri, ben yarış dışı kaldım diye?" Rhana sessizce söyledi.

Ellerimi havaya kaldırdım ve omuz silktilim. "Belirli faaliyetlerde varis üretmek zor olma eğilimindedir. Bu insanların ... Kraliçe olmaya *uygunluğunuzu* etkileyebilecek bir sezgim var."

Rhana ve Jayli öfkeli görünüyordu. Bir şey söyleyip söylemeyeceklerini merak , bekliyordum.

İnsanların benden korktuğunu biliyordum ama zaman zaman ne düzeyde korktuklarını anlayamıyordum. Benden hikayelere dayanarak korkuyorlardı, sadece geçerken duydukları, asla tam olarak okumadıkları hikayelere.

"Akşam yemeğinde konuşulacak bir şey belki?" Başımı soru sorar gibi eğdim. Rhana yutkundu. "Sakın bana teklifini şimdi geri çekmek istediğini söyleme?"

"Hayır, Majesteleri. Bir şeyler ayarlarız ve size haber veririz." "Harika. Bunu dört gözle bekliyorum. Şimdi, müsaade ederseniz Ben."

"Elbette," dedi Rhana ters bir ifadeyle.

Rhana sevgilisini buraya getirdi. Bu kötü bir karardı.

Aşk. en tehlikeli olan duyguydu. İnsanlara her türlü saçma şeyi yaptırabilen bir hastalık.

Ama bunun Jayli'yi gerçekten adanmış bir eskort yapacağını, hayatını uğruna feda etmeye istekli ve hazır biri yapacağını inkar edemezdim.

Prenses.

Aşk insanları aptallaştırır ama aynı zamanda cesur da yapar.

Önemli değildi. Bu bizim avantajımıza olacaktı. Onlardan daha fazlasına ihtiyacımız vardı.

Hava gittikçe . Eğer henüz değillerse, tahminlerime göre Prens'in adamları çok yakında her hareketimizi izlemeye ve takip etmeye başlayacaklardı. Bu beni görevimizi tamamlamaktan alıkoymazdı, sadece daha sıkıcı hale getirirdi.

Bu gece, arkamda muhafızların ve bu geceki şenliklerden sonra Saray'ın etrafında ayık muhafızların bulunmamasından yararlanacaktım. Bu Güneş Hanı'nı ziyaret etmek ve tanımak için en iyi geceydi. Bağlantımın bu kadar çabuk orada olacağından şüpheliydim, ne de olsa Sarlan en azından birkaç gün geçmeden rapor istemezdi. Yine de burası hakkında toplayabileceğim tüm bilgileri toplamam gerekiyordu. Ziyaretçiler, girişler, çıkışlar, kaçış yolları, farklı odalar, masalar, bar taburelerindeki her bir çizik izine kadar. Her şeyi bilmem gerekiyordu. Her şeye hazırlıklı olmalıyım.

Yüzümü gizlemek için kendi kapüşonlu paltomu giymeyi düşündüm, ancak renginin beni tanımlamanın bir yolu olduğunu fark ettim. Eninde sonunda handa fark edilmem kaçınılmazdı. Bu benim için bir endişe değildi. Bunun için bir kılıf görevi görecekti itibarım vardı.

Ama ilk seferinde fark edilmemeyi tercih ettim.

Odama geri döndüm ve ben yaklaşırken bir hizmetçinin aceleyle uzaklaştığını fark ettim.

"Sen," dedim ona.

Durdu ve arkasını döndü "Evet...Yo...Yo...Ekselansları." Elinde şarap gibi kokan boş bir sürahi tutuyordu.

"Bana hafif bir palto getirin, benimki bu hava için çok ağır."

"Emredersiniz Ekselansları."

"Unut bunu," diyerek boş sürahiyi elinden aldım. "Paltoyu getir."

Çocuk büyük bir şaşkınlıkla elimdeki sürahiye baktı.

Sanki az önce kalbini göğsünden söküp çıkarmışım gibi hissettim. "Şimdi git lütfen," diyerek onu trans halinden çıkardım.

Kesinlikle şaraptı, hem sert bir şarap. Sürahideki kalıntıların keskin kokusu burun deliklerime kadar ulaştı.

Ardica Şarabı mı?

Bu sarayda kim Ardica içiyordu?

Çoğunlukla içiyormuş gibi yaptım. Sarhoş numarası yapmak sandığınızdan çok daha kolaydı. Bardağınızdaki sıvıyı yere ya da yandaki bir bardağa dökmek ya da sarhoş birininkiyle değiştirmek. Sarhoş olmak çok tehlikeliydi. Özellikle de benim için. Ama sarhoş taklidi yapmak son derece faydalıydı.

Ama Ardica. Bu şarap muhtemelen şimdiye kadar karşılaştığım en sert şaraptı. Onu tükettiğim o uğursuz gün, orada bulunan diğer yerlilerin arasına karışmak için gösterdiğim çaba, görevimi yerine getirmek yerine bir arka sokakta terleyerek ve bolca kusarak son buldu.

Bunun cezasını hatırladım. Ah evet. En iyi ve en eşsiz cezalarından biriydi. Eğer sarhoş bir aptal olmak istiyorsam, öyle olacağımı söylemişti. Bir hafta boyunca bana zorla içki iştirildi. Bağırsaklarımı o kadar çok boşalttım ki, gerçekten ölebileceğime ikna oldum. Uyum sağlamak için olsun ya da olmasın, bir daha asla o şeye dokunmadım.

Ama bu tam bir sürahiydi. Tamamen boş.

Çocuk elinde bu durum için pek de uygun olmayan bir paltoyla döndü. Çok küçük ve parlak altın rengindeydi ama kapris yapacak zamanım yoktu.

"Mükemmel. Şimdi, bunu yere geri götürebilirsiniz.

Neredeydi bu arada?" Sürahiyi ona uzattım.

Belli ki çocuk bu bilgiyi açıklamanın mı yoksa gizlemenin mi başına daha fazla bela açacağına karar vermeye çalışıyordu.

" ama. Nereye?"

Yutkundu ve birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Ben...ben...söyleyebileceğimden emin değilim, Majesteleri."

Bir çocuğu tehdit etmezdim. Çok şey yapardım ama bunu yapmazdım.

"Peki. Git o zaman."

Çocuk yürürken arkasına baktı, sanki her an hançerlerimden birinin sırtına saplanmasını bekliyormuş gibiydi.

Göz kamaştırıcı paltoyu omuzlarıma yerleştirdim. Kesinlikle yanımda getirdiklerimden daha hafif bir malzemeydi ve kenarları koyu altın iplikle astarlanmıştı, tokalarıyla aynı renkteydi, sıçrayan bir Chimera şeklindeydi. Başlığı kaldırdım.

İğrenç.

Bu servis onun Amaç. Benim Pantolon vardı büyük ölçüde kapalı tarafından onu. Ancak botlarım hâlâ görünüyordu. Bu durum bana bazı sıra dışı bakışlara maruz kalma lüksü verdi ama fark edilmeden hana vardım. İnsanlarla doluydu.

Hassas bilgi alışverişi için neden buranın seçildiğini hemen anlayabiliyordum. Bırakın insanların sesini, burada kendi düşüncelerinizi bile duymak zordu.

konusuyoruz.

Zemin katın en uzak köşesinden, barın yanından müzik sesleri geliyordu. İki teli çalan, biri flüt çalan ve bir diğeri akordeonla şarkı söyleyen dört adama hanın ziyaretçilerinden birkaçı da katılmıştı. İnsanlar kucaklaşırken, okşarken ve hatta eminim ki açık alanda seks yaparken, inlemeler ve kıkırdamalar birkaç köşeden duyulabiliyordu. Neredeyse tüm masalar doluydu ve etrafları konuşan, gülen, alay eden, flört eden ve bağırان insanlarla çevriliydi. Bu gürültülü ortam ter, alkol ve... evet, bu Papaver kokuyordu. Dumanı havaya, aşıkların birbirlerine sarıldığı kadar sıkı sarılmıştı. Burada bariz bir gerçek havada yüzüyor, yapışıyor ve masalara yapışuyordu. Birçok kişi tatlı bir şey aramak için ekşi bir şeyin içinde boğulacaktı.

Bara doğru yürüdüm.

"Ne alırdınız?"

Adamla göz teması kurmaktan kaçınarak, "Siz nasıl tavsiye ederseniz" diye cevap verdim.

"Titiz değilsin ha? Anlıyorum... Zaten herkes aynı şeyi yapıyor." Ardica'yı düşündüm.

Hayır. Öyle değil.

Arkamı döndüm ve tezgâha yaslanarak tüm odayı inceledim. Üst kat da bir o kadar canlı görünüyordu. Uzak tarafı, onu çevreleyen çürük parmaklıkların arasından görülebiliyordu ve her iki katın da diğerinden görülebildiği geniş bir kare alan bırakıyordu.

Gözlerim, çenesinden aşağıya, seyrek yüz kıllarından saçlarına ve üzerine damlayan sıvıyı bardak bardak içen bir adama takıldı.

Giysiler. Birkaç kişi alkışladı.

Sırtıma koyduğum tanımlanamayan alkolü aldım, barmene hızlıca teşekkür ettim ve kargaşaya doğru ilerledim. Adam masanın üzerine yığılmıştı, bilinci yerinde değildi.

"Eminim yapabilir," dedi teşvikçilerinden biri.

"İmkânı yok, içinde yok."

"İki ışın var diyor." "Beş, olmadığını söylüyor."

"Bizi yalnız bırakmanız için her birinize on," diye konuştum. Hepsi bana döndü.

"Seni rahat bırakayım, tamam mı?" dedi adamlardan biri. "Onun için bu kadar para ödediğimize göre iyi biri olmalı."

Diğerleri kahkahalara boğuldu.

"On beş günışığı... beri sen Yani çaresiz," a kadın teklif etti.

"Şimdi beş oldu. Bu benim son teklifim. Bir sonraki daha az para ve daha fazla... şiddet içerecek," diye cevap verdim.

Sekiz kadar kişi birbirlerine baktı ve tekrar güldüler. "İyi denemeydi bayım, ama yanlış kişilerle uğraşıyorsunuz."

"Ahhh... ama bu benim uğraşmayı en sevdiğim kalabalık türü."

"Neyin peşindesin sen?" diye güldü başka bir adam.

"Sana söylüyorum, o Papa kafayı sikiyor, tıpkı sana yaptığı gibi, Roni."

"Aslında hiçbir şey üzerinde değilim," diyerek oylanmalarını böldüm.

"Zamanımı boşa harcamaya başladınız. Boşa harcamaktan hoşlanmam."

"Evet, kesinlikle iyi," dedi ilk adam.

Roni bana vurmak için hamle yaptı, "Şimdi siktir olup gitme zamanı," dedi. Kupamı arkamdaki masanın üzerine bıraktım.

Çok az bir çabayla uzanmış yumruğunu yakaladım, kolunu kendime doğru çektim ve kendi yumruğumu omuz indirdim.

Gürültülü bir gümbürtü, amaçladığım gibi çıkık olduğunu doğruladı. Roni çığlık atmaya başladı ve dizlerinin üzerine düştü.

Ama Solar Inn gibi bir yerin en güzel yanı da buydu, kimse onu duyamazdı.

"Seni lanet piç... Ben... ahhhhhhhh. Siktir! Kırdın... Kolumu kırdın."

"Rahatla, *Roni*." Öne doğru eğildim. "Kırık değil, yerinden çıkmış. Sevgili arkadaşlarından birine söyle senin için sıfırlasın."

"Bizi şifacı falan mı sanıyorsun?" dedi kadın.

"Bence alkole ve bahislere az para harcasaydınız bir şifacı tutabilirdiniz."

"Peki, bize söz verdiğin beşer doları ver. Şifacı için." O kırk ışının bir şifacı için kullanılacağından şüpheliydim.

"Hayır, hiç sanmıyorum. Yeni teklifim şu." Ellerimi birbirine kenetledim. "Eklemlerin sağlam olarak ayrılacaksın, kulağa nasıl geliyor?"

İlk adam konuşmaya başladı, kadın onu durdurdu ve Roni'yi de yanında sürükledi.

"Bırak onu, bu adamın kafası sikilmiş."

Kendi kendime güldüm. Bu konuda pek de haksız sayılmazdı.

Merdivenlerden aşağı indiklerinde kupamı aldım ve karşısındaki koltuğa oturdum. Başını arkaya atmış, ahşap panelli duvara yaslanmıştı. Gözleri yarı açık, yarı kapalıydı. Az önce olan hiçbir şeyin farkında değil gibiydi.

"Tören sonrası bir kutlama olduğunu bana hiç söylememiştin," dedim.

Koyu kızıl saçları terli yüzüne yapışmıştı. "Sen de kimsin lan?" diye zar zor söyleyebildi.

". Ne de olsa beni daha önce çok kolay tanımıştınız."

Elias kayıtsızca başını çevirdi ve hırladı, sol kaşı aşağı doğru inerken üst dudağı yükseldi. Sonra gözlerini öyle bir devirdi ki, bir an için bayılmak üzere olduğunu sandım.

"Ne istiyorsun?" dedi, hâlâ bilincinin yerinde olduğunu doğrulayarak. "Arkadaşlığınızın verdiği zevk yeterli değil mi?"

"Bana bile yetmiyor, Tanrı aşkına."

"En azından önceki yol arkadaşlarına göre bir gelişme olmalı. Yılanları cezbetmek için ezici bir yalnızlık gibisi yoktur."

Elias kupasına doğru kıkırdadı. "Evet. Ve buradasın."

Sahte bir yudum aldım. "O zaman haklıydı."

"Kim?" Sesi uyuşuk geliyordu.

"Şu Kaptan. Sen hayatımda gördüğüm en üzgün adamsın."

Güldü. Sert ve keskin bir kahkaha. "Manyak olmaktansa üzgün olmak daha iyidir." "Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Burada tanıdığım tek kişi sensin. Yalnız içmek istemedim."

"Gerçekten mi? Tek yapmanız gereken kapüşonunuzu çıkarmak ve" - yutkunmak için durakladı - "ilginiz için yalvaran insanlar olurdu."

"Evet... ama sen çok daha ilgi çekicisin."

Vücudunu tamamen çevirdi ve kollarını masanın üzerine, üst üste koydu. "Duymak istediğin şey ne mmm? Ne, trajik geçmişim hakkında mı konuşmak istiyorsun? En karanlık sırlarımı mı öğrenmek istiyorsun? Onları bana karşı kullanabileceğini mi düşünüyorsun? Bu mudur yani? Sana bir şey söyleyeyim, *Akbaba*."

Takma ismi duyunca irkildim. Neyse ki yere baktığımda bunu göremedi.

Akbaba, Ölüm Kuşu. İnsanlar bana takma adıyla gerçek adımdan ya da unvanımdan çok daha sık hitap ederlerdi.

"Yapamazsın," diye devam etti Elias, asık suratını bozmadan. "Çünkü bunun olması için insanların sırlarımı öğrenmesini umursamam gerekir. Benim umurumda değil."

"O zaman bunları benimle paylaşmanın bir sakıncası yok, değil mi?" Yukarı baktım. Kapüşonum hâlâ yüzümün kenarlarını örtüyordu. Yanımdan geçen biri beni tanıyamazdı ama Elias yüzümü tamamen .

"İşte kısa versiyonu. Ben bir Dük olarak doğdum ve bu işte iyiydim. Mükemmel bir küçük Dük'tüm. Evet, Majesteleri. Hayır, Majesteleri. Eğer sizi memnun edecekse, Leydim, ve biliyor musunuz?" Beni işaret etti. "Çok hoşuma gitti. Tanrım, bayıldım." Yumruğunu masaya vurdu.

"İstedikleri her şeyi yaptım. İstedikleri her şeyi. Eğer bana kendi parmağımı kesmemi emretselerdi, hangi parmağımı kesmem gerektiğini sorardım. Hatta soylu bir kadınla nişanlıyım. Buradaki en yüksek rütbeli ailelerden birinden geliyordu. Sonra bir gün..." Parmaklarını birbirine geçirdi ve ellerini iki yumruk yapar gibi sıktı.

Aniden arkasına yaslandı ve başını salladı.

"Biliyor musun, söylemeliyim ki, bu kadar sarhoşken bu kadar bilinçli kalabilmen ve dilini ısırabilmen beni etkiledi," dedim.

Elias kıkırdadı, "Bunu ben de yaptım." "Neyi yaptın?"

"Yalan söyledi. Her zaman. Akıcı bir şekilde saçmaladım. Bu konuda uzman olduğun açık."

"Teşekkür ," diye gülümsedim. "Bir gün ne?"

"Bir gün." Durdu ve sanki o olayları hatırlıyormuş gibi bana baktı. "Bir gün her şey boka sardı, hepsi öldü ve ne yaptılar biliyor musun? Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey."

"Kim öldü?"

Elias sorumu tamamen görmezden gelerek devam etti, "Biliyor musun, başrol oynamak istediğini söylemiştin, değil mi? Yoksa yanındaki kadın mıydı? Fark etmez çünkü uzun sürmeyecek. Sahip olacaksın, elbette, bir süre elinde tutacaksın ve sonra." Yumruğunu tekrar masaya vurdu. Beni korkutmak mı istiyordu yoksa duygularını kontrol etmekten aciz emin değildim.

Her iki durumda da ses, irkilmem için fazlasıyla tanıdıktı.

"Birisi senin yerini alır. Herhangi biri olabilir. En iyi arkadaşın, ailen, sevgilin, birlikte savaştığın, uğruna savaştığın biri. Hepsi aynı... önemli olan... rolünü kaybedeceksin, tabii önce kafanı kaybetmezsen." Elias da aklını kaybetmişti. Bir zamanlar Dük'tü, şimdi Lord. Acaba umurunda mıydı? Bu kadar hararetli konuşmasına rağmen, öfkesinin nedeni unvanını kaybetmesi gibi görünmüyordu.

"Seninkinin hâlâ vücuduna bağlı olmasına çok şaşırdığımı söylemeliyim," diye itiraf etmekten kendimi alamadım.

"Bütün akşam söylediğin ilk dürüst şey bu." Aslında haklı olduğu gerçeği sinir bozucuydu.

"Buna içerim," ekledi önündeki şarabı kaparak.

Ardica şarabı.

Şimdi kalbinin hâlâ atıyor olmasına da şaşırıyordum.

"Nedenmiş o?" Ona sordum.

"Neden ne?" Elias konuşmanın izini kaybederek sordu. "Neden kafan hâlâ vücuduna bağlı?"

"bekliyorlar, değil mi?" diye mırıldandı fincanına.

"Yakın zamanda olmayı düşündüğünüz bir şey mi?"

"Lanet olsun, hayır." Ön koluyla ağzının arkasını sildi. "Sence ne kadar dayanabilirsin?"

"Hiçbirimizin uzun süre kaldığını sanmıyorum."

Kaşlarımı çattım ve masaya yaklaştım "Ne demek istiyorsun?"

Elias şaşkın görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Birkaç dakika içinde bilincini kaybedecekti. "Hepimizin fazla zamanı kalmadı."

"Bunu ben mi söyledim?" Elias sordu.

Sarhoşluğunu soruyu geçiştirmek için bir bahane olarak mı kullandığını yoksa kendi sözlerini gerçekten unuttuğunu mu söylemek zordu ama yine de cevap , "Evet, unuttun. Alkolün hafızanızı etkilemesi için fazla uzman bir sarhoşsunuz."

"Neden bilmiyorum," diye homurdandı.

"Eskiden yalan söylediğini sanıyordum, hâlâ değil."

Elias kendi hayatını, ona karşı bir tehdidin işe yaraması için yeterince önemsiyor gibi görünmüyordu.

"Sarhoş bir adamın saçmalıklarını dinlememelisin." "Ama bunlar saçma sapan şeyler değil, değil mi?"

Elias şok edici bir şekilde ayağa kalkmayı başardı. "Ben gidiyorum. Seninle bir dakika daha uğraşamayacak kadar sarhoşum."

"Yani ağzını bir dakika daha kapalı tutamayacak kadar sarhoş musun?" Başımı kaldırıp ona baktım.

Çıkışa doğru yanımdan geçerken masanın kenarına yaslandı. "Dinle, Akbaba. Burada yapman gereken tek şey bu... dinlemek." Nefesi kadar yoğun alkol kokuyordu ki içinde boğuluyormuşum gibi hissettim.

"Zekice bir tavsiye," diye cevap verdim.

"Gerçekten öyle." Bana geniş bir gülümseme fırlattı, sonra handan çıktı ve geceye karıştı.

Adamın hâlâ nefes alıyor olması her şeyin mümkün olduğunun kanıtıydı.

Kendimi irtibat kurulacak kişinin kim olduğunu, neye benzediğini, tanıyıp tanımadığımı merak ederken buluyordum. Sık sık . Sarlan bu tür işleri yapması için her zaman güvendiği danışmanlarını ve casuslarını gönderirdi, bunların hepsini tanıyordum. Ama bazen, hiç şüphelenmeyen biri olurdu. Genç bir ocuk, bir kadın ya da yaşlı bir adam görev için gönderilirdi. Bu sefer ikincisinin olacağını hissediyordum, çünkü Vasara'daydık, bu da tanınma riskinin çok yüksek olduğu anlamına geliyordu. Ama asla emin olamazdım.

Dinledim. Etrafta dolaştım ve dinledim. Önemli bir şey duymadım. Bu gibi yerlerde böyle birçok gece geçirdim. Bazen birinde kırk gece geçirebilir ve hiçbir şey duymayabilirdiniz. Bu bir bekleme oyunuydu. Her zaman öyleydi.

Çünkü kırk ilk gecede, kısa bir an için bile olsa, size hayati bilgiler sağlayabilecek bir şeye kulak misafiri olabilirsiniz. Hayatınızı kurtarabilecek, her şeyi değiştirebilecek bir bilgi.

Bir süredir otomatik olarak herkesin yalan söylediğini varsayıyordum. Her şey hakkında yalan söylüyorlardı. Günlerinin nasıl geçtiği, kimi sevdikleri, kimden nefret ettikleri hakkında yalan söylüyorlardı. Hırsları, korkuları, arzuları, sıkıntıları hakkında yalan söylediler. Niyetleri, duyguları ve düşünceleri hakkında yalan söylediler. Bu dünyada insanlar gerçeğe büyüye davrandıkları gibi davrandılar; korkulacak, sakınılacak, uzak durulacak bir madde.

Ben de Elias'ın hem etrafındakilere hem de kendisine karşı tamamen dürüst olduğunu söyleyemezdim. Ayrıca alkolün etkisi altındayken söylenen hiçbir şeyin gerçek bir dürüstlük değil, kazara söylenmiş bir dürüstlük olduğunu düşünürdüm.

Geçici halimize yaptığı gönderme, bu yeri, bu şehri ve oyuncularını mı kaynaklanıyordu, yoksa daha fazlası mı vardı?

İçgüdülerim bana ikincisini söylüyordu ve Elias bir sır olarak saklıyorsa ve saklayabiliyorsa, o zaman gerçekten endişe verici olmalı.

Saray'a dönerken tüm bunları düşündüm. Loria'yı bilgilendirmem gereken pek çok şey vardı. Elias'ın sözleri, Rhana'nın hazırlıksız yemek daveti ve Prens'in ona ne söylediğini, ne istediğini öğrenmem gerekiyordu.

Sokakları karanlık bana artık gecenin derinliklerinde olduğumuzu söylüyordu. Bunu onunla konuşmak için sabaha kadar beklemem gerekecekti.

Ama huzursuzdum, henüz uyumaya hazır değildim. Düşünmeye ihtiyacım vardı. Anlamaya ihtiyacım vardı. Kaçırdığım bir şey vardı,

ve bir kaşıntı gibi içimi kemiriyordu.

Sarayın Batı Kanadı'nda, odaların çoğunun bulunduğu yerde misafir olarak kalıyorduk. Güney Kanadı, taht odasının yanı sıra resmi işler ve toplantılar için kullanılan odaların bulunduğu yerdı. Doğu Kanadı oda odaları, eğlendirmek ve ağırlamak için tasarlanmış odalar ve bahçelerle doluydu. Ve bir de Kuzey Kanadı vardı.

Koridorlar hareketsizdi. Haklıydım, Saray'ın güvenliği bu gece oldukça lakayttı ama yine de keskin gözlerle bana doğru bakan birkaç muhafız vardı.

Sarhoş bir insan taklidi yaparak, "Bayım, bana yardım eder misiniz lütfen?" diye sordum.

Altın zırlı ve kehribar rengi pelerinli muhafız beni hemen tanıdı.

"Elbette, Majesteleri."

"Teşekkür . Teşekkür ederim." Elimi omzuna koydum. "Bir gezinti yapmak istiyorum. Evet. Mmmm. Saray bahçelerinde bir gezinti. Tam olarak neredeler?"

"Size göstereyim." Muhafız Doğu Kanadı'na doğru yürüdü ve beni bir dizi koridordan geçirerek açık bir kemerle sonlanan bir koridora götürdü.

Muhafız hiçbir şey söylemeden eğildi ve . Hem görme hem de duyma menzilimden tamamen kaybolana kadar bekledim ve dışarı çıktım.

BÖLÜM 20- NATHON

İçinde oldu tamamen kullanılmayan için bitkiler. İçinde Audra, ve İklim çoğunun büyümesini engelledi. Ağaçlarımız neredeyse her zaman ölü gibi görünür, sadece seyrek gümüş yapraklar ince beyaz dallarını süslerdi. Burada çok fazla çiçek vardı, keskin kokuları havaya yayılıyordu. Bu çiçeklerin ne işe yarayabileceğini merak ediyordum.

uyumak için, bir ağrıyı dindirmek için, birinin nefes almasını durdurmak için.

Zehirler konusunda çok bilgiliydim. Çocukken onlar hakkında her şeyi öğrenmiştim. Ancak zehirli bitkilerin yetiştirilmesi zordu ve herhangi bir halk bahçesinin göze çarpmayan bir özelliği değildi.

Kuzeye doğru ilerledim, binanın etrafında döndüm, daha da ilerledim.

Bir noktada bahçeler, tepesinde birkaç sivri uç bulunan büyük bir altın çitin önünde durdu.

Evet, o çiti aşmak oldukça zor olurdu. Ama ben Ölüm Kuşu'ydum. Uçabilirdim.

Omuzlarımdaki altın canavarlığı attım, çok fazla dikkat çekecekti. Çitin yanındaki duvara tırmandım, büyük ölçüde düzdü ama tırmanabilmem için yeterince küçük girintiler vardı. Yeterince yükseğe çıktığımda, bir ayağımı iki çivili parmaklığın arasına tünedim ve diğeriyle de aynısını yaptım. Sonra hızlıca, hassas dengem bozulmadan, sessizce aşağı atladım.

Bu yerler hakkında söylentiler duymuştum. Hatta bir keresinde Audra'nın boşaltım merkezindeki muhafızlardan birine sormuştum. Ama o daha fazla ayrıntıya girmeden başka bir adam onu durdurmuş ve bir görev için çağırmıştı.

Görev. Bu bir görev değildi. Onu susturmak için bir girişimdi. Kendim görmek istedim.

Vasara'nın drenaj merkezi Athlion'daki en büyük drenaj merkeziydi. Ne de olsa hüküm süren Krallık onlardı ama burası aynı zamanda drenajların başladığı, icat edildiği yerdi. Eğer Loria böyle bir şey yapsaydı, Saray'ın yasak bir bölgesine gitseydi, bir daha asla yapmaması için gözünü korkuturdum. Ama Loria buna alışık değildi, gölgeler onun için hâlâ bir karanlık kaynağıydı, tanıdık bir müttefik değil.

Ayağa kalkmadan önce birkaç saniye çömelmiş vaziyette kaldım ve yavaşça gölgelere tutunarak kanadın içine doğru ilerledim. Yaklaştıkça belli belirsiz ağlama seslerini daha iyi duyabiliyordum. Sağında bir avlu, solunda ise ağlama seslerinin geldiği oda olan bir yürüyüş yolundaydım.

Bir el beni geriye doğru çekerek dengemi bozdu. Birinin bana yaklaşmayı başardığını fark edince gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Beni bir yarığa, ana geçidin yan tarafındaki daha küçük bir geçide çektiler. Eldivenli elleri ağzımın üzerindeydi, sol şah damarıma bir hançer dayamışlardı. Elleri küçüktü, çenemi kapatacak kadar geniş değildi ve çerçeveleri kısıydı. Sesleri sadece kulağıma ulaşıyordu.

". "

Burada birini öldürmek ideal olmaktan çok uzak olurdu. Buradaki varlığımın fark edilmemiş olması gerekiyordu. Akıntıyı tersine çevirmeliydim. Yeterince kolay.

"Lütfen, lütfen yapmayın." Sıkıntılıymış gibi davranmaya karar verdim. Belki acıyarak beni serbest bırakmaya meylederdi. Bu faydalı olurdu.

Bunun üzerine figür diğer elini karnımın alt kısmına vurdu.

"Ne yapıyorsun-" dedim, gerçekten kafam karışmıştı.

Elleri kalçalarımın doğru indi ve hançerlerimden birinin kabzasını kavradı. Hızla kemerimden çıkardılar ve keskin ucunu karnımın alt kısmına yönelttiler.

"Bunun ne olduğunu biliyorum."

Evet, şüphelerimde haklıydım. O bir kadındı.

"Bu tür durumlarda canını kurtarmak için yalvaran bir adam olmak için bunlardan çok fazla var."

Sinirden dişlerimi sıktım. Yanlış hesaplamıştım. Ama bundan da öte, bir Noxstone bıçağı şimdi karnımda duruyordu. Bağırsaklarımın yere saçılması için tek bir yanlış nefes yetecekti.

Ama bu kadın, bıçağı sabit bir elle tutuyordu, derimi parçalamasını engelleyecek kadar kontrolü vardı.

Daha önce de bunlardan birini tutmuştu.

"Ve yine de..." Ses tonumdaki kızgınlığı fark ederek söyledim. "Yine de beni içine koymaya karar verdin."

"İ yapmadı gerçekten var a seçim, berisen çizim Yani Kendinize çok dikkat edin."

"Bu silahları hemen benden uzak tutun, yoksa yapacağım şey hoşunuza gitmeyecek."

Buna karşılık olarak iki silahını da bana daha sert bastırdı.

"Hayır. Yapacağın şey, gitmek. Ziyaretiniz başka bir gün için ayarlanabilir."

"Oh hayır. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Biliyorsun." Parmağıyla Noxstone hançerinin kabzasına dokundu.

"Daha önce bunlardan biriyle birini öldürmüştüm. Bunu tekrar yapmayı planlamamıştım ama mecbur kalırsam yaparım."

Bu konuda da haklıydım.

"Tebrikler, ama bunun pek hoş bir his olmadığına katılıyorum, değil mi?"

"Bunu neden zorlaştırıyorsun?" Yüzüme doğru eğildi.

"Sadece git. Seni öldürmek gibi bir niyetim yok ama yoluma çıkıyorsun." "Evet, sen de benim yolumdasın."

"Buraya ilk ben geldim."

"Gerçekten mi?" Alaycı bir tavırla söyledim. Başımı eğmeye çalıştım, bu da bıçağın boynuma saplanmasına neden oldu, kesikten küçük bir damla kan döküldü.

"Gitmen çok nazik bir , değil mi?" Sesi kızgındı. "Ahhh evet. Casusluk, bir numaralı ilkesi... nezakettir." "Bundan yorulmaya başladım."

"Anlaştık."

Her iki bıçak da vücudumda ölümcül bir pozisyondayken, ileri ya da geri hareket etmemi engellerken, kadının her iki bileğini de tuttum ve elimden geldiğince büyük bir güçle çömelip onu sağ omzumun üzerinden çevirdim. Noxstone bıçağı giysilerimi kesip geçerek gövdemin bir kısmını açıkta bıraktı. Kendi etime dönüşmeden önce geri çekilebildim.

Kadın öne doğru yuvarlandı ve sırtı bana dönük, çömelmiş bir pozisyonda yere düştü. Ayağa kalktı, yumrukları yanında sıkılıydı. Yüzünü bana döndü.

Sadece onu göremiyordum.

Neredeyse siyaha çalan koyu kırmızı bir pelerin yüzünün üst yarısını örtüyordu. Pelerin baldırlarına kadar iniyordu; baldırlarını botlarıyla aynı renkte kahverengi bir pantolon ve beyaz bluzunu örten yelek örtüyordu. Kadının görebildiğim tek kısmı solgun yüzünün alt yarısı ve derin nefesler olarak açılmış ağzıydı.

"Demek böyle ," diye fısıldadı.

"Her zaman böyle olacaktı. Seni uyarmıştım."

"Ve ben de seni." Noxstone bıçağımı bir şekilde tutmayı başarmış olan sağ elini kaldırdı.

"O benim. Geri almam gerekecek."

"Bence yeterince var, değil mi?" Hançeri koleksiyonumu işaret etmek için kullandı.

"Tsk, korkmuyor musun?"

"Korkarım ki konuşmayı hiç bırakmayacaksın."

Gülümsemekten kendimi alamadım.

"Haklısın. Bu gerçekten dehşet verici bir kavram."

"İkimizi de öldürtmeye mi çalışıyorsun?" diye tısladı sessizce.

"Hayır, hayır, sadece seni."

İleri atıldım, aramızdaki mesafeyi kapattım, bunu yaparken iki hançerimi çıkardım. Birini ona fırlattım, kaçtı. Dengesini yeniden sağladığında, ben onun yanındaydım.

Diğerini boynuna yönelttim. O da benimkini kullanarak yolunu kesti. Sol elimle bir tane daha çıkardım ve karnına doğru bir hamle yaptım. Geri sıçradı ve bacağını kaldırarak döndü, botuyla yüzüme vurdu.

Ağzımda kan tadı aldım.

Bacağını çekemedi yakaladım ve kaldırarak onu yere ittim. Üzerine çömelip hançerimi yüzüne doğru kaldırdım ama o yana kayarak bacağını gövdem etrafına doladı ve beni ters çevirdi.

üstündeydi. Aniden doğruldum ve tekrar nişan aldım. İki eliyle kolumu kavradı ve ayağını gövdem üzerine bastırdı, momentumu ayağa kalkmak ve benden uzaklaşmak için kullandı.

Kendi elini kaldırdı ve bana tekrar saldırdı. Hareketini kestim ve sağ kolumun tamamını boynuna dolayarak sıkıca kavradım. Vücudu daha da gevşedi. Hırıltısını duyabiliyordum, sadece birkaç saniye daha ve...

Pelerinin altından bir bıçak daha çıkardı ve sol eliyle göğüs kafesime doğru savurdu. Kaçmaktan başka çarem yoktu ve ben kaçarken o da boğuculuğumdan kurtuldu.

Ben savurdum, o eğildi. Geri geldiğinde, boğazına dirsek attım. Sendeleyerek geri çekildi, boğuluyordu. Onun bu durumundan faydalandım.

ve tekrar saldırdı. Bileğimi kavradı, yukarı kaldırdı ve kolumun altından yana doğru döndü.

"Kaçmaya devam edersen bu bir dövüş sayılmaz."

"..." Öksürdü, sesi hâlâ gergin çıkıyordu.

"Ne? Seni tam olarak duyamıyor muyum?" Elimi kulağıma götürdüm.

Kaşlarını çattı ve bana doğru koşarak bıçağıyla yüzüme doğru ilerledi. Kollarımı önümde kavuşturdum ve hareketi engelledim, ona ya da en azından kalkık dudağına baktım.

Diğer elini diyaframımı yumruklamak için kullandı. Bu rahatsız ediciydi. Nefesim boğazımda düğümlendi. Bir anlık dikkat dağınıklığını tekrar saldırmak için kullandı, sağımdan soluma savrulup boğazımı kesmeye çalıştı. Eğildim ve ayağa kalkarken yan tarafına doğru iterek onu etkisiz hale getirdim.

Çeneme vurmak için yumruğunu kaldırdı, onu kavradım ve sertçe sıktım. Dudaklarından acı dolu bir homurtu çıktığını duyabiliyordum. Sol eliyle sağ omzumu itti, kaçmaya çalışıyordu ama işe yaramadı.

Daha sert sıktım, kemiklerinden çatırdama sesi geldi. Dizlerinin üzerine düştü, dudaklarından boğuk bir çığlık kaçtı. Yüzüne bir yumruk attım. Yere düştü, elleri arkasındaydı, ağırlığı sağ elinin üzerine binince nefesi kesildi.

Tekrar tekme attı. Ayağını yakaladım, onu kendime çektim ve ellerimi boynuna doladım.

"Eğer sessizce ölebilirsen, çok minnettar olurum."

Sol eli benimkini kavradı ve boğazından çıkarmaya çalıştı. Sağ eli aniden sol koluma saplandı. Bıçağını yerden almıştı.

Pazumu derin bir şekilde kesmişti. Sol elimle bileğini kavrarken sağı elimle boğazını daha sıkı sıktım.

"Bu hiç de kibarca değildi."

Bana sertçe kafa attı. Tutuşum çok az gevşedi ama bu onun çekilmesi için yeterliydi.

Geriye doğru süründü ve elinde bıçakla dengesiz bir şekilde durdu. Ben hala yerdeyken bana doğru geldi. Hızla ayağa kalktım ve uzanmış kolunu tutarak onu aşağıya ve arkama çektim, dönüp yüzüne tekrar diz çöktüm.

Yere düştü, yüzüstü yatıyordu. Ayağa kalkmadan dizlerimle onu sırtına bastırdım.

"Pişman olduğun bir şey var mı?"

"Sen hiç... kapar mısın?" Kaldırım taşlarına karşı söylemeyi başardı.

Arkasına uzandı ve tekrar kalçalarımın altına uzandı, hançerlerimden birini kaptı ve onu yere sabitleyen kalçasını boydan boya kesti.

Dikkatim dağılmışken yuvarlandı ve sırt üstü yanıma uzandı. Hala düz yatıyordu. Kolunu kavradım.

"Vazgeç. Bu savaşı kazanamayacaksın."

"Yani, bu..." Tekrar öksürdü "Şimdi kavga mı?" Yüzüne aldığım darbelerden akan kan çenesinden aşağı süzülüyordu.

Aslında yıllardır adil bir dövüşe en çok yaklaştığım şeydi. Ama yine de yeterince yakın değildi.

"Uğruna ölmek istediğin şey nedir? Mmmm?" Ona doğru eğildim.

Ayağa kalktı ve başparmağını sol gözbebeğimin derinliklerine bastırdı.

"Agh." Yüzümü tutarak başımı geriye doğru salladım. Kolunu bıraktı ve ayağa kalktı. Ben de onu takip ettim. Şimdi birbirimize bakıyorduk, çeşitli yerlerimizden kan damlıyordu, kaburgalarımız, çenemiz, uzuvlarımız ve soluk borumuz zedelenmişti.

Ama hâlâ hayattaydı. Bunu beklemiyordum. Bu sinir bozucu olmaya başlamıştı.

"Dinleyin. Bunun için zamanım yok. Kanını temizlemekten kaçınmak istedim ama bu gidişle bunu yapmak için harcayacağım süre seni öldürmek için harcayacağım süreden daha kısa olacak."

"Bu..." Sesi zar zor anlaşılıyordu, neredeyse iki kez boğulmanın verdiği hasar yüzünden hışırtilıydı. "Bu... bir kom... pliment mi?"

"Bunun bir tehdit olması gerekiyordu."

"Peki, hadi o zaman." Ellerini meydan okurcasına kaldırdı. "En azından bunu biliyorum.... eğer...ben...." Sesi çatlamaya devam etti. "Kaybedersin... kaybedersin." Öksürdü. "Bu pisliği temizlemek zorunda..." Etrafımızı işaret etti. "Onlar buradayken... iyi şanslar..." Nefes nefese kaldı. "Onunla..."

"Oh, inanın bana, çok daha iğrenç ve uygunsuz pislikleri temizledim."

"Gurur duyuyorsun ha?"

Hayır, gurur

duymuyorum.

Yine de iyi.

Bu gece kimseyi öldürmeyi planlamamıştım ama bu kadın kendi sonumu getirmeye niyetli olduğu için misilleme yapmak zorundaydım.

Bu sefer kılıcımı çektim. Bu tam boynunu kesecekti...

"Hayır... hayır lütfen." Koridordan tanınmaz bir ses geliyordu.

Kadına baktım. Gözlerini göremesem de onun da doğrudan bana baktığını biliyordum.

"Lütfen... Ben... Yapamam, bu gece olmaz," diye tekrar yalvardı ses.

"Sızlanmayı kes," dedi başka bir adam, tahminimce Geminin ince koluna sıkıca tutunarak.

"Hayır... Hayır... Çok yorgunum, olmayacağım... Yapamam."

Yaklaşıyorlardı. Ne gördüğümü tam olarak anlayamadan ya da kavrayamadan parmaklar bileğimi kavradı ve beni yarığın derinliklerine çekti.

Kadın beni kendine doğru çekti ve sağ kolunun tamamını gövdemin üzerine bastırarak beni arkasına itti.

"Ne yap-"

"Lütfen sessiz ol," diye fısıldadı. Sesinde bir şey vardı, ısrarcı bir çaresizlik, aslında konuşmayı bırakmamı sağladı.

"Hayır... Ben... Ben..." Adamın sesi giderek zayıflıyordu. Kadın olup bittiğini izlemek için başını hafifçe köşeye çevirdi, ben de aynısını yaptım.

Adam zar zor yürüyordu, daha çok diğeri tarafından sürükleniyor gibiydi. Ayakları taşlara sürtünüyordu.

Pelerinli kadının nefes alış verişi hızlandı. Göğsü benimkinin yanında hızla inip kalkıyordu.

"Parthias...oi, Parthias," diye bağırdı gözetmen. "Bana yardım eder misin? Bu bela oluyor."

Pusuya düşürülmeden önce baktığım geniş odadan başka bir gözetmen çıktı. "Bu, bu partiyi zorlukla ,"

Parthias kendi şakasına güldü.

"Acele et yedi-sekiz-beş, bütün gece bekleyemeyiz. Güzellik uykusuna ihtiyacım var." Yine kendi şakasına güldü.

"Yapamam... Ben..." diye itiraz etti Gemi.

Kadının eli gövdemin üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı.

Gemi yere yığıldı, kulaklarından kan sızıyordu. "Tanrı aşkına," dedi Parthias, çizmesiyle onu tekmeleyerek.

"Bir tane daha mı? Bu hafta beş oldu," dedi diğer gözetmen.

"Evet... gerçekten yeni bir partiye ihtiyacımız var. Mevcut olanın ömrü dolmaya başladı."

Beş. Bir haftada beş gemi öldü. Bu insanlara ne yapıyorlardı?

"Prens'e ne söyleyeceğiz?" "Şimdilik hiçbir şey.

Diğerine söyleyeceğiz." "Ha?"

"Kimi kastettiğimi biliyorsun."

"Doğru ya. Evet. Kulağa hoş geliyor. Bunun için suçlanmak istemiyorum."

"Bizi suçlayacak bir şey yok. Bu bizim suçumuz değil,

Gidos." "Onunla ne yapacağım?" Gidos talimat bekledi.

"Diğerleri için de aynısını yap ve bu konuda acele et." "Birinin onun yerini alması gerekiyor."

"Oh...oh evet. Ummm, elli dört al."

"Zencefil mi?"

" sürü var." "Güzel

olan mı?"

"Evet, o," diye onayladı Parthias.

Yanımdaki kadın sessiz bir sesi çıkardı. Onun tepkisine katılmadığımı söyleyemezdim.

"Ohhhh evet. Ha, ne yazık ki o da onlardan biri."

"Evet, ne demek istediğimi anlıyorsanız, onu farklı bir şekilde boşaltmak benim için sorun olmazdı."

İkisi de güldü.

Orada durmuş gülüyorlardı, ölü bir adamın cesedi üzerinde bir kadın hakkında kaba şakalar yapıyorlardı.

Ahlak ve etik konusunda vaaz verecek biri değildim ama benim için bile bu iğrenç bir şeydi.

"Tamam, şimdi yapacağım."

Gidos adamın gevşek bedenini kaldırdı. "İyi ki bir ağırlığı yok."

Parthias, "Onları her zaman sıksa sevmişsindir," dedi. "Oh, siktir git."

Parthias gülerek odaya geri dönerken Gidos ıslık çalarak uzaklaştı.

Kadın hemen benden uzaklaşmaya çalıştı ama o bunu yapamadan, hala göğsümde duran sıkılı yumruğunu kendime doğru çektim.

"Bu yerleri biliyor musun?" Ona sordum.

"Bırak beni." Beni sertçe itti. Fazla hareket etmedim. "Ne, istemiyor musun?" Sesi şüpheli bir inançsızlıkla monotonlaşmıştı.

Yüzü görünmeyen biriyle sohbet etmek oldukça rahatsız ediciydi. Kapüşonuna uzandım. Elimi kendi eliyle kavradı.

"Dur."

"Bunun içini nasıl görebiliyorsun?"

Cevap vermedi.

"Bak." Tekrar öksürmeye başladı, hasarlı ses telleri bir kullanılıyor bir kullanılmıyordu. Boğazına yapıştı. Kollarımı sabırsızca göğsümde kavuşturdum.

Daha önce ezdiğim için morarmış ve kanlanmış olan diğer elini duvara bastırdı. Sesi nefes nefese geliyordu. Çok yaklaştım. Çok yaklaştım.

Ondan şimdi kurtulabilirim. Kolayca. Yaralıydı, yorgundu. Ama az önce tanık olduğumuz sahneye verdiği tepki çok ilginçti.

Ve onun kanını ellerime bulaştırmak istediğimden tam olarak emin değildim. Konuşmasını bekledim.

Birkaç derin nefes aldıktan ve boğazını temizledikten sonra, "Şimdi gitmemiz gerekiyor. Birkaç dakika içinde diğer Gemi ile birlikte geri dönecekler. Bu drenajlar gerçekleşiyor." Sesini yeniden kazanmaya çalışarak yutkundu. "Bütün gün ve bütün gece. Muhafızlar muhtemelen saat başı değişecek" -bir öksürük daha- "ve bu gerçekleşirken dışarı çıkmamız çok daha zor olacak."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" "Önemli değil."

"fikirde değilim."

"İstediğin kadar yalvarabilirsin. Sana söylemeyeceğim." Başı öne eğik, yana bakıyordu. "Ertesi gece buraya geri geleceğim. Sen başka zaman gel," diye emretti.

"Ya o gece ortaya çıkmak istersem?"

Daha çok hırıltıya benzeyen acı bir kahkaha attı. "İkinci bir tur için çaresizsin, değil mi?"

"İlki oldukça eğlenceliydi, sence de öyle değil mi?"

Yorumumu görmezden gelerek yaklaştı ve göğsümü işaret ederek konuştu. "Beni burada gördüğünü birine söylersen ya da ima edersen seni öldürürüm."

"Şimdi yapacak mısın? Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" "Mümkün olduğunca çabuk."

"Sanırım bunu oldukça zor bulacaksın. İnsanlar fark etmeden ortadan kaybolabilecek biri değilim." Kendimi işaret ettim.

Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Fark etmek benim için senin çeneni çalıştırmadan çok daha az tehlikeli, ki belli ki bunu yapmaktan çok fazla zevk alıyorsun."

Bu kadın sabrımı sınıyordu. Ona yaklaştım. "Hiç kimse... ama *hiç kimse* beni tehdit edemez ve bunun iyi bir nedeni var. Yapacaklarım ve gördüklerim hakkında söyleyeceklerim hiçbir şekilde sizin refahınıza ya da ültimatolarınıza bağlı olmayacak."

"Hiç kimse ha?" İçinden sessizce . "olsun."

Göğsüme bir şey bastırdı. Bu, daha önce benden çaldığı Noxstone hançeriydi.

"Belki de bu yerlerde neler olup bittiği konusunda beni eğitebilirsiniz?" Elini çekerken söyledim.

"Eminim bunu kendi başınıza yapabilecek durumdasınızdır." Geri çekildi.

"Kim -" Sormaya başladım.

"Hayır." Beni durdurdu "Soru sormak yok." Sesi yine çatallaştı.

"Cevap da yok. Ben burada değildim, sen burada değildin. Bilmiyorum.

Sen. Beni tanıımıyorsun. Bu böyle kalacak."

Gözlerimi kıstım. "Yine de öğreneceğim."

Gülümsedi ama bu gerçek bir gülümseme değildi, daha çok bir tiksintiydi. Kavgamızdan kalan kan, soluk yuvarlak dudaklarına bulaşmıştı.

" sanmıyorum." Dudakları tekrar düz bir çizgi haline geldi.

Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan döndü ve karanlığın içinde kayboldu. Gölgelelerin içine.

Birkaç dakika bekledim ve oradan ayrıldım, çitlere geri dönmenin ve duvara tırmanmanın yolunu buldum, ki yaralarımınla bunu yapmak artık oldukça zordu. Saray kapılarından girer girmez yeni altın iğrenç paltomdan kurtulmadığım için kendime zihinsel olarak teşekkür ettim. Artık yaralarımı ve yırtık giysilerimi gizliyordu.

Tökezleyerek Saray'a geri döndüm. Biri sorarsa, yürüyüşümün gerekçesi olarak geceyi Güneş Hanı'nda geçirmiş ve buraya sarhoş dönmüş olduğumu söyleyebilirdim.

Odama döndüğümde ceketimi ve giysilerimi çıkardım. Kalçamdaki kesik derindi ama kolumdaki yara çok daha derindi ve hâlâ kanıyordu. Kendi yaralarımı tedavi etmeye alışkındım. Yine de, burada kaldığım süre boyunca bu kadar erken bir zamanda bazı yaralarla ilgilenmem gerekeceğini tahmin etmemiştim.

Şimdiden çenemde bir çürük oluştuğunu hissedebiliyordum. Harika. Tekmesi çok sertti.

Ama bunu etmek yeterince kolay olurdu.

Neyse ki odamda dolu bir sürahi şarap duruyordu. Artık kullanılamaz hale gelen pantolonumun kumaşını yırttım ve alkole batırarak kalçama ve koluma bastırdım. Pantolonumu sertçe ısırdım.

dudaklarım acıdı. Kanama durana kadar pazumdaki yaranın üzerine bir süre bastırmak zorunda kaldım.

Bunu dikmek zorundayım.

Yanımda getirdiğim paketlerden bandajları, ipliği ve iğneyi çıkardım ve yarayı dikmeye başladım, başlamadan önce şaraptan birkaç yudum aldım.

"Siktir!" Sessizce haykırdım. Bu oldukça rahatsız ediciydi. Uzun zamandan beri bu seviyede ve daha kötü acılara alışmıştım.

Ama yine de, gözlerimden yaş gelmese de, ter damlaları oluşuyor ve iğne derime her batırıldığında göbeğimdeki kaslar titriyordu.

Otuz dakika kadar sonra bitmişti.

Ve ertesi günün ilk birkaç saati başlamışken, kırmızı bir pelerin, kızıl saçlı adamlar ve insanların kulaklarından damlayan kızıl kan hayal ederek koltuğumda dalıp gittim.

BÖLÜM 21- ELİ EL

T Başrahip yaklaşık bir saattir vaazını veriyordu.

Her zaman olduğu gibi Kilise'nin ön tarafında oturmuş, sözlerini dikkatle dinliyordum. Tanrıların armağanları ve onların öğretilerine güvenmenin getirdiği bilgelik hakkında uzun uzun konuştu.

Kilisemizle gelen birliktelikte bir güç olduğunu kabul edebilirdim, tıpkı her türlü birliktelikte olduğu gibi. Uzun zamandır bu tür sistemlere olan kişisel inancımı bir kenara bırakmıştım ama etrafımdaki herkes için Elemantas'ın sadık bir takipçisi ve elemental Tanrılara sıkı sıkıya inanan biriydim.

Sunağımızın sol tarafında üç, arkasında üç ve sağında üç olmak üzere dokuz heykel, Athlion'da yaşayanların taptığı element Tanrılarını tasvir ediyordu. Ateş, Buz, Hava, Su, Toprak, Işık, Karanlık, Gök Gürültüsü ve Odun ya da Elementas metinlerinde daha çok bilinen isimleriyle; Furos, Glacios, Ventos, Aquos, Terros, Luxos, Noxos, Tundros ve Arkos.

Ayağa kalktık ve töreni her zamanki dua sözlerimizle bitirdik.

Elementas, Elementas

Uyanık saatlerimize

rehberlik et Bize ihsan et

Mütevazı

hizmetkarlarınız İlahi

güçleriniz Furos'un

gücü Böyle bir alevin

iradesi

Tundros'un cesareti

Cesurların yolu

Glacios'un adaleti Açık

ve keskin bir zihin

Ventos'un özgürlüğü

Yaratmak ve karar

vermek Terros'un

bilgeliği

Perspektifin gerçek

bilenmişliği Aquos'un ruhu

Sahip olduğumuz

duygular Arkos'un

dinginliği Aşkın bir huzur

Luxos için, hayatımız

Sağlığımız ve canlılığımız

Ve Noxos için

En karanlık işlerin içinden bir yol

Doğru bir son

Onurun

Zaferin

Elementas, Elementas

Tanrıların çoğu tasvir edilirken cinsiyetlendirilmiştir. Ventos, Terros ve Aquos dişıydi. Tundros, Arkos, Furos ve Glacios erkekti. Ancak kalan ikisi - Luksos ve Noxos, tasvirleri sürekli değişıyordu. Ne de olsa, hiç kimsenin onları gördüğü ya da görünüşlerini tespit edebildiğı bildirilmemişti.

Kimsenin Tanrıları gördüğüne inanmıyordum, sadece başkalarının dikkatini çekmek için bu tür hikayeleri kullanıyordum.

Sözleri okurken başımı kaldırıp Noxos'un heykeline baktım. Eğer dindar bir adam olsaydım, şimdi dua ettiğim kişi Noxos olurdu. Noxos'a, hızla bize yaklaşan girdabın adil bir şekilde sona ermesi için dua ederdim. Krallıklarımızı bir kez daha kana bulamaya hazırlanan büyücülerin son bulması için dua edeceğim kişi Noxos olurdu.

Noxos'un dinleyeceğini sanmıyordum. O Karanlığın Tanrısıydı, bu tür olayların gelişmesini izlemek onu memnun etmez miydi?

Belki de yapabileceğim en iyi şey hızlı bir ölüm için ona dua etmektir.

Daha da iyisi, dua ederek zamanımı boşa harcamamak. Efsanevi bir varlığın bana bir çözüm sunmasını beklemeyecektim. Bir çözüm bulmak sadece ve sadece benim görevimdi.

Bu akşam, Jurasan Kralı ile buluşacaktım.

Jarian'dan mektubumun alınmakla kalmayıp Kral'ın bize bir de cevap yazdığını öğrendiğimde çok şaşırmıştım. Ancak mektupta herhangi bir metin yoktu, sadece bir tarih, bir saat ve bir yer yazıyordu. Vasara ve Juras sınırlarının Liquanon adlı bir nehir boyunca birleştiğı bir nokta.

Bununla birlikte, diğ er adıyla daha iyi biliniyordu - Kan Nehri. Wielders Savaşı sırasında ve o zamandan beri çok fazla çatışma ve savaşın yaşandığı bir yer olmuştu. İnsanlar ve büyücülerden oluşan pek çok kişi orada sonunu bulmuştu ve her savaştan sonra nehrin haftalarca koyu kırmızı aktığı söylenirdi.

Jarian oraya gitmem konusunda bir saate yakın bir süre boyunca ciddi bir şekilde tartışmış ve kendini savunmuştu. Meclis  yeleri de daha iyi davranmamıştı. Trenton hariç hepsi katılmam konusunda büyük bir isteksizlik ifade etmiş, Trenton da ancak silahlı bir muhafızın bana eşlik etmesi şartıyla katılmamı önermişti.

Elbette Jurasan Kralı'yla görüşmenin tehlikelerinden habersiz değildim ve kendimi bu kadar kolay ifşa etmeye de hevesli değildim. Ancak konuşmamızın mahiyeti gizliydi ve yirmi ya da daha fazla adamdan oluşan tam silahlı bir muhafız getirmek böyle bir görüşmeyi kolaylaştırmayacaktı. Jurasan Kralı'yla mektuplar, elçileri ve çalışanları aracılığıyla muhatap olmanın tatsız bir deneyim olduğı ve kendisinden bilgi almanın neredeyse imkânsız olduğı çok iyi biliniyor ve belgeleniyordu. Dolayısıyla böylesine kapsamlı ve bariz bir g   gösterisinin onu dudaklarını gevşetmeye teşvik etmesi pek olası değildi.

Kiliseden  ıkarken Fargreaves bana yaklaştı.

", konuştuğumuz gibi seyahat etmeye hâlâ niyetli misiniz?" Ona baktım ve adımlarımı hızlandırdım. "Evet, Fargreaves,  yleyim."

"Kabul etmeyecektir, efendim."

Koridorun ortasında hareketsiz durdum ve derin bir nefes aldım. "İkna edilebilir."

Arkamdan bir ses daha geldi, Trenton'ın sesi. "Ben olsam bu kadar emin olmazdım, Majesteleri. Onun huysuz doğası... bunaltıcı. Size eşlik edecek başkalarını bulmak için çok az zamanımız kaldı ve-"

Arkamı döndüm. Trenton ona baktığım anda konuşmayı kesti.

"Gelecektir."

Trenton ve Fargreaves birbirlerine bakarak sessizce ifademle ilgili şüphelerini dile getirdiler.

Trenton gülümsedi, cevap verirken daha çok yüzünü buruşturdu. "Majesteleri, herhangi bir yere gelebilecek... gidebilecek durumda olduğunu sanmıyorum."

"Buna ben karar vereceğim." Trenton'ın ısrarı beni tüketmeye başlamıştı.

Trenton dudaklarını hafifçe yaladı. "O..." Düşünmek için durdu ve devam etti. "Bu sonuca varmak için adama şöyle bir bakmaktan fazlası gerekmiyor."

Fargreaves ekledi. "O sizi koruyamaz, Majesteleri."

"olan onun koruması değil. Hepsi bu kadar beyler."

Cevaplarını beklemeden, ayakkabılarım mermer beyaz zemine vurarak koridorda ilerlemeye devam ettim. Zaten onları pek umursamıyordum.

Yol arkadaşım olmasını istediğim adamı görmeye gidiyordum.

Elias.

Kişisel güvenliğim ve emniyetim söz konusu olduğunda kuzenim şu anda gerçekten de berbat bir arkadaş seçimiydi. Bununla birlikte, şüphesiz, belirli bir nedenden ötürü en iyi seçimdi. O da onun

varlığı tamamen ve bütünüyle beklenmedik olurdu. Mizacı ve söylediği sözleri süzgeçten geçirememesi saldırgan olma riski taşıyordu ama aynı zamanda silahsızlandırıcı ve tedirgin edici de olabiliyordu. Elias'ın katılımı bize üstünlük sağlayacaktı çünkü o, bir süredir evrensel olarak hiç kimse için tehlike arz etmeyen ve en sakın kişileri bile rahatsız edebilen işe yaramaz bir aptal olarak görülüyordu.

O gerçekten aptal değildi. Bunun böyle olduğunu biliyordum ama yine de onu savunmak için bir neden göremiyordum. Böyle davranmak ve kendini başkalarına bu şekilde sunmak Elias'ın seçimiydi. Sonuçlarından onu haberdar etmek benim sorumluluğum değildi. Aslında onun bunun farkında olduğundan ve muhtemelen de bundan memnun olduğundan emindim.

Elias'ı değiştiremezsem, ondan faydalanırdım ve hatta ona biraz güvenirdim.

Odasına daldım. Bana eşlik eden iki muhafız Elias'ın kapısının dışında kalmıştı. Yatağın üzerine yayılmıştı, boynunda anahtar takılı bir ip dışında tamamen çıplaktı. Perdelerine doğru yürüdüm ve onları sertçe geri çektim. İnledi ve sol avucunu yüzünün önünde tutarak sağ dirseğinin üzerinde doğrulup yan tarafına yuvarlandı. Koyu kırmızı gözlerini kısarak bana bakıyordu, şüphesiz odaklanmakta zorlanıyordu. İçtiği alkolün miktarı ve kalitesiyle, henüz kör olmaması bir mucizeydi.

"Ohhhh. Oh Tanrım. Ne... Ne oluyor lan?" Elias yarı mırıldandı, yarı kimseye bir şey söylemedi.

"Giysin," dedim ona ilgisiz bir şekilde bakarak.

"Eliel?" Elini bıraktı ve güneş ışığı yüzüne daha şiddetli vurunca irkildi. Yüzü şaşkınlıkla buruşmuştu. "Ne... neden

odamda mısın?"

"Bugün size ihtiyaç var."

Elias büyük bir çabayla kendini oturur pozisyona getirdi, sağ elini önünde tuttu ve işaret parmağını bir reddetme hareketi olarak soldan sağa doğru salladı.

"Hayır. Hayır Eliel. Ben bu Kraliyet saçmalığına dahil değilim. İkimizin de hoşuna giden bu, değil mi?" Yatağının başucundaki masaya eğildi ve kendine bir içki doldurmaya başladı.

"Bugün sana ihtiyacım var," dedim, daha dürüstçe.

Elias bardağına doğru kıkırdadı. "Ne işe yarayabilirim ki?" Başını iki yana salladı. "Ah, biliyorum, potansiyel eşleriniz hakkında fikrimi almak ister misiniz? Bunu" - biraz alkol yuttu- ". Sadece o lanet çocukla evlenme. Lütfen."

İçimi çektim. Bunu başkalarının önünde yapmak bana göre değildi ama Elias'ın varlığının tam da bu etkisinin yardımcı olacağını biliyordum.

"Bunun yaklaşan evliliğimle bir ilgisi yok. Bana bir yerde eşlik etmeni istiyorum."

"Ben mi?" Tekrar güldü. "Danışmanlarınız bu öneri üzerine kendiliğinden yanmazlar mı?"

Gardırobuna yaklaştım ve giymesi için bir kıyafet seçmeye başladım; her zamanki seyrek gömlek ve bol pantolon tercihindan farklı bir kıyafet.

Hala onun kötü seçimine bakarak, "Ne zamandan beri onların fikirleriyle ilgileniyorsun?" diye sordum.

"Ne düşündükleri umurumda değil. Ama senin umurunda." Arkamdan cevap verdi.

Koyu kırmızı bir ceket çıkardım ve ona fırlattım. "mi?"

Elias gözlerini bana dikti. Neredeyse kadehindeki şarap kırmızıydılar.

"Bu. İşte bu yüzden bu Kral işinde iyisin." "Nedenmiş o?" Gardırobuna geri döndüm.

"Sen iyi bir yalancısın." "Öyle miyim?"

"Evet Eliel, öylesin. Ve her soruya bir cevap veriyorsun.

Çok ."

Ceketimle aynı renkte bir çift koyu kırmızı pantolon seçtim ve kolumun üzerinde tutarak ona doğru yürüdüm.

"Sana yalan söylemeyeceğim, Elias."

Elias bana bir kaşını kaldırdı. "Dediğim gibi, bu bir beceri." "Seni ikna etmek için ne söyleyebilirim?"

"Kesinlikle hiçbir şey." Elias ayağa kalktı ve çarşafı bacaklarının üzerinden attı, aynı hareketle yatağının üzerine attığım ceket de örttü. Kasıla kasıla yanımdan geçip odanın köşesinde duran ve üzerinde bir yığın atılmış giysi bulunan büyük sandalyeye doğru yürüdü. Hafifçe topallıyordu. Soluk altın rengi yapay bacağı sabah ışığında bir zırh gibi parlıyordu. En iyi işçilikle yapılmıştı. Sabah güneşinin gölgesinde kalan metal pedler bir kaval kemiği, bir baldır, bir uyluğun önü ve arkasını oluşturuyordu. Kehribar rengi bir tanesi diz olarak parlıyordu, bu parçaların arasında duran bileşenlerle aynı renkteydi. Bileşenlerin sıradan bir bacakla neredeyse aynı manevra kabiliyetini sağladığını duymuştum.

Elias bir gömlek alırken bakışlarım mekanizmaya takıldı. Bazı açılardan bacak gümüş renginde parlıyordu. Diğerlerinde soluk mavi. Bazılarında,

Kehribarlar kırmızıya, altınlar bronzla döndü. Karmaşık ve esnek, sürekli değişen renklerden oluşan mekanik bir seraptı.

Gömleği giydi ve boynuna geçirirken bana döndü. "Sana eşlik etme şansın için sağ kolunu verecek bir sürü insan var." Elias kendi seçtiği kelimelerle kıkırdadı. "Gerçi bu kadar özgürce teklif ettiklerine pişman olacaklarını düşünüyorum."

"Farkındayım. Ama bana eşlik etmesini istediğim kişi sensin."

"Neden, Eliel?" Elias pantolonunun beline bağladı. "Buradaki planın nedir? Sakın bana bir planın olmadığını söylemeye kalkma, çünkü gelip benden yardım isteyecek kadar alçalmanın başka bir nedeni olmadığını biliyorum."

Niyetimi gizlemek için bir neden görmeyerek nefes aldım ve konuştum. "Evet. Bir plan var. Ama henüz diğerlerine tam olarak açıklamadım."

"Biraz akılsızca görünüyor, değil mi?"

"Aksine, emin olduğum tek şey bu."

Elias ellerini kalçalarına koydu, sırtı pencereye dönüktü. "Plan nedir o zaman?"

"Jurasan Kralı'yla buluşacağım."

Elias kaşlarını kaldırdı ve birkaç dakika sessiz kaldı. "Jurasan Kralı'nın bundan haberi var mı?"

"Evet. Aslında davetiyeyi o gönderdi."

"Jurasan Kralı mı? Jurasan Kralı sizi şahsen ziyarete mi davet etti? Kimseye tek kelime etmeyen kraldan . Bana gerçekten sizinle görüşmek istediğini mi söylüyorsunuz? Kendi özgür iradesiyle mi?"

"O yaptı."

Elias, üzerinde hâlâ giysiler bulunan sandalyeye çöktü. "Bu ailenle ilgili, değil mi?" Yüzü pencereye doğru dönüktü. Düşünceli görünüyordu, ki bu onun nadiren takındığı bir ifadeydi.

"Nasıl-"

"Trenton."

"Tabii ki."

"O tam hıyar."

"O akıllı bir adam," diye karşı çıktım.

Elias bana baktı. "Bu onu iyi bir adam yapmaz." "Öyle biri olduğuna inanıyor musun?"

"Herhangi bir ne?" "İyi adam mı?"

"musun?" Elias'ın sesi temkinli geliyordu.

"Sadece iyi nadiren güçlü adamlar olduğunu biliyorum."

"O zaman kendini bir istisna olarak mı sayıyorsun?" Sırıttı.

"Pek sayılmaz."

Elias bir kez daha irkilmiş görünüyordu. "Oh, ama. Sen o adamlar gibi değilsin."

"Öyle olduğumu hiç söylemedim."

Elias yine sessizleşti. "Öyle mi?" Ben sordum.

"Ne yapayım?" Elias söyledi.

"İyi insanlar olduğuna inanıyor musun?"

Elias sandalyesinde öne doğru eğilmiş, yere bakarken dirseklerini dizlerine dayamıştı. "Birçok kişi tanıyorum. Yani evet, tanıyorum."

"Biliyor muydun?"

"Sanırım önce iyiler ölüyor," diye başını kaldırdı Elias. "Geriye sadece kötüler kalıyor."

"Onlar da ölecek, Eliel. Hepimiz öleceğiz." Elias dikkatle bana bakıyordu. "Çok fazla güçlü adam gücü, onları yozlaştırmak için bir bahane olarak kullanıyor. Ve başka seçenekleri olmadığını, hayatta kalmak ve hükmetmek için zalim olmak zorunda olduklarını söyleyeceklerdir. Ama bence bu kadar kolay yozlaşanlar, zalim olmaya bu kadar kolay izin verenler, bundan başka bir şey olmayı denemeye hiçbir zaman gerçekten istekli olmadılar. Güç, en kötülerimizin bile kimsenin gözünü kırpmadan gerçek doğamızı ortaya koyabildiği bir araçtır."

Elias ayağa kalktı ve botlarını giydi. "Ben de öyle düşünüyorum."

Ani felsefi patlaması karşısında şaşırmıştım. Bana doğru yürüdü ve hafifçe üzerime çıkarak omzuma bir tokat attı. "Jurasan Kralı ile iyi şanslar. Pisliğin teki olduğunu duydum." Gitmek için harekete geçti.

"Evet. Kız kardeşini buraya göndermiş olması bir mucize," diye mırıldandım dalgınca.

Elias kapının yanında durdu ve arkasını döndü. "Kız kardeşi mi?"

"Kur Sezonu için." Elias'ın konuyla ilgili kafa karışıklığı beni şaşırtmıştı. "Bir tane olduğunu bilmiyor muydun?"

"Hayır. Yani. Kardeşleri olduğunu biliyordum, sadece fark etmemiştim..." "Neyi fark etmedin?"

Elias bana doğru bir adım attı, gözleri yeri tarıyordu. "Bu hiç mantıklı değil. Onun hakkında duyduğumuz onca şeyden sonra. Kız kardeşi ve şimdi de bu davet."

"Bu bana eşlik etmekle ilgilendiğin anlamına mı geliyor?" Kollarımı kavuşturdum ve dirseğimdeki kumaşla oynadım.

Elias düşüncelere dalmış bir halde parmağını yapay bacağına defalarca vurdu. "Muhtemelen istediği bir ittifak... büyücüler hepimizi paramparça etmeye geliyor."

Küçümsedim ve yan tarafa baktım. "Trenton, sanırım."

"Benim için ne planladığını söyledi, Eliel." Sesi hoşnutsuz geliyordu.

"Sana söylemediği bir şey var mı?"

"Bana bu Jurasan Kralı saçmalığından bahsetmedi."

Konuşurken yere baktım, "Elias seni ne bugün benimle gelmeye ne de ordularımıza liderlik etmeye zorlayacağım. Bunlar benim umutlarım, emirlerim değil."

Yavaşça ve içtenlikle başını salladı. "Güzel. Çünkü ben sizin Generaliniz . Olmayacağım."

"Anlaşıldı."

"Ama..." Elias yatağına doğru yürüdü ve çarşaflarını sertçe sallayarak kenarına yerleştirdiğim ceketı yeniden ortaya çıkardı.

Onu kaldırdı ve kendine doğru tuttu. "Bu Kral'ı seninle karşılayacağım."

En kötü bilgiyi en sona saklamıştım. "Liquanon'da olacak."

Elias dondu kaldı ve nefes alış verışı değişti. Elias'a o kader günüyle ilgili herhangi bir şeyi hatırlatmak bana hiç zevk vermiyordu ama yazık ki yapılması gerekiyordu.

"Ve sen... kabul ettin mi?" Sesi gerginleşmişti.

"Katılmamam mümkün değildi."

"Mümkün değil mi? Tanrı aşkına ona yaz ve oraya gitmeyeceğini söyle."

"Ama yapacağım."

Elias dudaklarını büzdü ve ceketi yatağın üzerine fırlattı. "Eliel'i tanıyor. Nehrin bizim için, halkımız için ne anlama geldiğini biliyor ve yine de onunla orada buluşmanı önerdi. Anlamıyor musun?"

"Biliyorum. Ancak bu, tartışmanın sonucunu değiştirmeyecektir."

"Bu gerçekten daha uzak olamazdı. Tarihsel olarak bizim için kaybedilmiş bir sahada sizinle buluşmak istiyor. Bu açık bir hakarettir."

"Bırakın önemli olduğuna inansın. Benim için bir önemi yok. Tarih yeniden yazılabilir."

"Hayır Eliel, geçmişi hiç yaşanmamış gibi silemezsin. Sanki bu"- bacağını işaret etti, sesi daha da koyulaşmıştı- "hiç olmamış gibi."

Başımı eğdim ve bacağına baktım, sonra tekrar yukarı kaldırdım. "Hayır ama Liqanon'un zaferimizin yanı sıra yenilgimizin de yeri olmasını sağlayabiliriz. Bugünden başlayarak."

Elias iki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Biliyor musun, dünyada hiç iyi adam olmadığına inanan biri için, bu olaylara gülünç derecede idealist bir bakış açısı."

"Ve var olduğuna inanan biri olarak, hepsinden vazgeçmeye çok hazır görünüyorsunuz."

Elias oflayıp pufladı ve yorgun bir teslimiyetle bana baktı. "Glacios sana o gözlerin yanı sıra gümüş bir dil de hediye etmiş, öyle mi?"

"Tekrar söylüyorum, size emir vermeyeceğim, bu-"

"Hayır," diye sözümü kesti Elias. "Hayır. Geri dönmeliyim. Bir gün geri döneceğimi hep biliyordum." Omuz silkti. "Sanırım içki iersem

Yeterince uyusaydım, niyetimi bile unuturdum. Ama...ha...görünüŖe göre hayat son zamanlarda bana bunu hatırlatmaya niyetli."

Bekledim. Düşünmesi ve yaklaşan dönüşünü değerlendirmesi için ona zaman tanıdım. Liquanon'daki o gün hakkında çok şey duymuştum. Elias ve birliğinden bir kişi daha hayatta kalmıştı. Diğer dönüşünden sadece birkaç ay sonra intihar etmişti. Elias hem kendi ölümünden hem de o savaştan çok az bahsetmişti. Ama insanlar biliyordu, insanlar orada neler olduğunu, hangi yıkıcı gücün orada bulunanların derilerini, kemiklerini ve etlerini rüzgârdan başka bir şey değilmiş gibi parçaladığını biliyordu.

Elias kararlı bir hareketle dudaklarını birbirine vurdu. "Ne zaman gidiyoruz?"

Yavaşça ve istemeden gülümsedim. "Öğle vakti, yola çıkmamız saatler sürer ve kılık değiştirmiş oluruz."

"Bu ne için o zaman?" Elias yatağının üzerindeki koyu kırmızı ceketini işaret etti.

"zaman için."

"Bana bir güçlük gibi geliyor."

"Öğlene kadar hazır ol ve giyin."

Ama Elias konuştuğumu bile kabul etmedi. Sadece arkasını döndü, banyoya doğru yürüdü ve kapıyı kapattı.

BÖLÜM 22- ELİ AS

nefes alamıyordu.

olduğunda buraya geldim. Fayansların soğuk olmasının da yardımı oldu. Vücudum titriyor, kontrolsüzce seğiriyordu. Kalbim patlayacakmış gibi çok hızlı ve duracakmış gibi çok yavaş atma arasında kararsızdı . Fayanslara yerleşmeden önce banyo musluğunu açmışım, nefes nefese kalışımın ve takırdayan dişlerimin sesini bastırmak için.

Bu Jurasan Kralı'nın gırtlakını bizzat ben . Bir dakika. Hayır. Bu kötü bir fikirdi.

Onunla buluşacaktı. O nehir kıyısında. O nehir kıyısında.

Şu nehir kıyısında. Şu nehir kıyısında.

Kan, koku, çığlıklar, sis, inanılmaz derecede kötü kokan karanlık sis. Yeryüzü ikiye ayrılıyor. Gökyüzü. Gökyüzü.

Kırmızıya dönüyor, kan yağıyor, kafatasımı patlatacak kadar yüksek sesle kükrüyor, karanlık bir alev gibi içimizi yakıyordu.

Kahretsin.

Nefes al, nefes al. İçeri ve

dışarı

İçeri ve içeri.

Hayır, gir ve çık.

Düzgün düşünemezken orada oturup Jurasan Kralı'na nasıl bakabilir, onunla nasıl konuşabilir, söyleyeceklerine nasıl odaklanabilirdim ki? Milos'tan başka bir şey düşünemiyorsam...

Bana yalvarışını, durdurmam için yalvarışını. Gözleri kararmış, damarları öyle bir zehirle ki, derisi...

Dur. Lanet olası dur.

Lavabonun üzerine eğildim ve yüzüme soğuk su çarptım. Pek yardımcı olmadı ama beni toprakladı, buraya geri getirdi.

Daha sonra kullanabileceğim bir taktik değil.

Sonra ne halt edecektim?

Kim bilir, belki Aquos yağmur yağdırmak için kalbinde bir şeyler bulurdu?

O gün büyücülerin değerli suyunu kaldırıp bizi onunla boğmalarını engellemek kalbinde bir şey bulamamıştı.

Lavaboya doğru güldüm. "Ne kadar , Tanrıça," dedim kendi kendime.

Birkaç saat daha geçti ve sonunda, dizginlenemez panik dalgaları arasında kendimi giydirdikten sonra öğle vakti geldi. Her zaman nefret etmişimdir.

Birinden geri dönüş, gerçeğe yavaşça iniş. Tadı adrenalin ve tuz gibiydi.

Uzun zamandır ilk kez saçlarımı yıkamayı düşündüm ama vazgeçtim, bunun yerine bir deri şeridiyle tutturulmuş dağınık bir düğümle bir kısmını geri topladım. Geri kalanı boynumdan aşağı dökülüyordu.

Eliel kararlaştırdığımız gibi odama geldi ve beni ahıra doğru götürdü. Her zamankinden farklı olarak kahverengi bir ata bindi ve bana binmem için siyah bir at verdi. Bir zamanlar kendi atım vardı ama o da telef olmuştu. Ondan sonra başka bir at almaya dayanamadım.

Yola çıkmadan önce Eliel bana büyük, koyu kahverengi bir pelerin verdi ve kendisine de bordo tonlarında benzer bir pelerin giydirdi. Sahip olduğu kıyafetlerin çoğunun aksine, bu pelerinler çok daha kötü kalitedeydi ve şüphesiz bizi çok daha fakir ve göze çarpmayan biri olarak göstermek için tasarlanmıştı.

Nehre doğru giderken çok az konuştuk, Eliel belli ki yanından geçtiğimiz yayaların ve kasaba bakışlarıyla fazlasıyla ilgiliydi, ben ise midemdeki panik ateşini yatıştırmak için elimden geleni yapıyordum.

Eliel gelmeden önce zaten iki kez kusmuştum, bunun alkolden ziyade bu ziyaretin beklentisinden kaynaklandığını biliyordum, artık midemi hiç etkilemiyordu.

Bunun 'içkimi tutabileceğim' anlamına geldiğini söylediler. Bu sadece artık içinde boğulamayacağım anlamına geliyordu.

Yaklaşık iki saat sonra, Vasara'nın dış mahallelerine yaklaşırken Eliel atından indi.

"Sıçıyor musun?" Ben sordum.

Eliel bana dönmeden kılıcını eyerine bağıladığı yerden çekti ve konuştu.

"Buradan yürürüz."

Yürümek mi? Yürü lan.

Yolculuğun büyük bir kısmının yürümekle geçeceğini bilseydim, o zaman kesinlikle reddederdim.

"Seninle gelmemi istemedenden önce bu bilgiye sahip olmak isterdim," dedim, hâlâ atımın üzerinde otururken.

Eliel döndü ve bana baktı. "Sorun olur mu?"

Sorun olur mu?

Onun kadar zeki biri için ne kadar aptalca bir soruydu. Yapay bir bacakla yaşamanın ve sürekli acı çekmenin etkisini iyi sakladığımı biliyordum ama yine de herkesin bunun hayatım üzerinde etkisi olmadığını varsaymaya istekli olması beni tamamen şaşırttı.

Mükemmel bir tasarım olduğunu söylerlerdi. Sanki umurumdaymış gibi, sanki parasal değeri kaybettiklerimin yerini tutabilirmiş gibi. Hatta bazıları bunun bir gelişme olduğunu, zırhın bir uzvu gibi görüldüğünü, bir savaşçıya uygun bir yedek olduğunu bile söylediler.

Yerine geçecekmiş gibi hissettirmiyordu. Artık sahip olmadığım bir uzvumu ezen yabancı bir davetsiz misafir gibi hissettiriyordu. Sanki kemiğimden kopan bacak hala bir hayalet gibi varlığını sürdürüyor, görünmez bir şekilde yerini iddia ediyor, metalle hakimiyet mücadelesi veriyordu. Savaşları beni sadece alkolün dokunmayı başardığı bir acıyla delik etti. Şifacıların sunduğu uysal bitkilerin hiçbirisi yanıma bile yaklaşmadı.

Bana acının kesinlikle geçeceğini söylemişlerdi. Yalan söylüyorlardı. Saray duvarları arasındaki şifacılar bile uydurmacı ve yalancı vaizlerdi. Buna şaşırmamalıydım.

Bana biraz umut vermek için çaresiz olduklarını sanıyordum. İyileşme arzusu olmayan hasta bir adamı tedavi etmek daha zor. Böyle sözler vermek onlar için daha kolay. Diğer herkes için bacağı görmezden gelmek, bu konuda ne söyleyecekleri konusunda rahatsız edici bir kesinlik eksikliğinden kaçınmak daha kolaydı. Onlardan nefret mi ediyordum yoksa hepsini affediyor muydum karar veremiyordum.

Homurdandım ve denge duyum değiştiğinden beri her zaman yaptığım gibi beceriksizce attan indim. "Hayır Eliel. Bu mükemmel."

"İhtiyacımız olan-"

"Kendini açıklamaya zahmet etme. Nasıl olsa seninle yürüyeceğim."

Yumuşak bir esinti kumaşla oynarken Eliel pelerinine daha sıkı sarıldı. "Pekâlâ."

Yürümek mükemmelden başka bir şey değildi.

Pelerininin altındaki bir kesede biraz alkol getirmiştım ama o bile üst bacağımdan başlayıp var olmayan baldırıma doğru inen keskin ve zonklayıcı ağrıyı dindiremedi. Ağrının o kadar dayanılmaz olduğu anlar oldu ki oturmak ya da bayılmak ya da her ikisini de yapmak istedim ama yürümeye devam ettim. Oturursam bir daha kalkamayacağımı biliyordum. Kendimi bu sefil yere sürükleyecek iradeyi kendimde zor buluyordum.

Alkolün bir kısmını geri yudumladım.

"Oraya vardığımızda bunu sakla."

Eliel'e yan gözle bir bakış attım. "Sanki yüce Jurasan Kralı benim içki alışkanlıklarım ile ilgilenecekmiş gibi."

"Bu ciddi bir durum Elias."

"Evet. Bu cidden aklına gelen en kötü fikir."

Onu gördüğümüzde Eliel konuşmak üzereydi. Kan Nehri.

Kalp atışlarım anında hızlandı. Avuç içlerimin sanki ateş onları okşuyormuş gibi kenetlendiğini hissedebiliyordum.

"O..." Yutkundum, cümlemi bitiremedim.

Eliel yavaşça bana döndü, belli ki sözümü bitirmemi bekliyordu.

"Bu... aynı görünüyor," dedim sessizce. "Bunun onu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığını bilmiyorum."

Eliel suya geri dönerek, "et," dedi.

Bir süre düşündükten sonra konuştum. "Oh, anlıyorum. Ölümcül tuzaklar olması ihtimaline karşı ilk benim gitmemi istiyorsunuz."

Eliel güldü. Onun güldüğünü neredeyse hiç duymamıştım. Hafif, hoş, tam da ondan duymayı bekleyeceğiniz türden bir kahkahaydı. Yaptığı, söylediği her şey, hareketleri, konuşması ve gülüşü... hepsi zarafet doluydu.

Görülmesi gereken bir hediye ve bir dehşetti.

"Artık içemeyecek gelmeden önce biraz daha iç."

"Ne kadar naziksiniz, efendim. Hazır elim değmişken kışınızı da öpeyim."

Eliel bir kahkahayı daha bastırdı. "Bunu Kral'a sakla." İçtim ve yürümeye devam ettik.

Attığım her adım olması gerekenden çok daha yavaş geliyordu. Zaman . Her çim parçası, her yarık, nehrin kıvrımındaki her kıvrım ve dönüş hafızama kazınmış bir yer, bir andı. Bir adamın yüzünün yaşamı yattığı bir alan. Okların yerden ve başka bir savaşçının midesinden çıktığı bir kare.

Burada olmanın tıpkı bu sabah tuvalette olmak gibi olacağını düşünmüştüm ama bu... bu zihinsel bulanıklık, bu mesafe,

Hızla yavaş yavaş boğulmak, yüzmek hissinden daha da nefret ediyordum.

Ayrıca buraya ne için geldiğimizi düşünürsek çok daha uygunsuzdu.

Eliel o kadar ani durdu ki sırtına çarptım. Elini uzattı ve dirseğimin üzerine koydu. Gözlerini hedeflerine kadar takip ettim.

Nehrin diğer tarafında sadece bir at vardı. Beyaz postunun üzerinde bir adam oturuyordu ya da en azından uzaktan öyle görünüyordu. Koyu yeşil bir pelerinle örtünmüştü, etrafımızı çevreleyen ağaçların en derinlerinin rengindeydi. Yüzü tamamen gizlenmişti. Tüm vücudu tamamen gizlenmişti. Bir insandan çok bir hayalet gibi görünüyordu.

"Bu... o mu?" Eliel'e fısıldadım. Neden fısıldadığımı bilmiyorum, o mesafeden bizi duyabilecek gibi değildi.

Ancak Eliel fısıldayarak karşılık verdi. "Başka kim olabilir ki?" "Ama buraya gelir mi? Tek başına mı?"

"Yalnızız."

"Sen hırslı bir aptalsın ve ben kendi güvenliğimi düşünmüyorum.
Ancak Jurasan Kralı-"

"Siz buna aptallık diyebilirsiniz ama onun da benimle aynı düşünceleri paylaştığı açık."

"Bu-"

"Gerekliyse git." Eliel sesimdeki tedirginliği hissedebiliyordu.

"Bunu konuşmuştuk. Ayrılmak istemiyorum ama bunun son derece tuhaf olduğunu kabul etmelisiniz."

"Evet ama bu aynı zamanda ihtiyacımız olan cevapları alabilmemiz için tek fırsat."

"Tam olarak neyin cevabı?" Artık adama daha da yaklaşmıştık.

"Göreceksin."

"Çok kralca," diye mırıldandım.

Figür hafifçe yer değiştirdi ve hiçbir şey göremememize rağmen, bize doğru döndüğü izlenimine kapıldık. Kıpırtısız, hareketsiz, bekliyordu.

"Karşıya geçiyor muyuz?" Eliel'e sordum.

"Bir geçit var... Nehrin en ince aktığı yerde, oraya yürümeliyiz. O bizi takip edecek."

Bahsettiği geçidi biliyordum. Aslında bu nehrin tamamını, çoğu gün kışımı dirseğimden daha iyi tanıyordum.

Eliel benim onayımı beklemeden yürümeye devam etti. Onu takip ettim, hiçbir şeye, sahnenin hiçbir bölümüne uzun süre bakmamaya özen gösterdim.

İşe yaramıyordu.

Burası beni fiziksel olarak rahatsız ediyordu ama bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam ettim ve bir kez olsun bacağımdaki acı için şükrettim. Zihnimdeki ıstırap için çarpık bir tür dikkat dağıtma işlevi görüyordu.

Atın üzerindeki figür de sanki bir ruhmuş gibi sessizce hareket ediyordu. Aynı yönde, nehrin karşı yakalarında hareket ettik. İki taraf, iki Krallık, tek bir tarafta birleşiyordu.

Oraya ulaştık. Burada nehir yan yana otuz el kadar dardı. Kral bizden sonra ulaştı.

kolayca önce varmasına izin verebilirdi.

Tırıs la kenara kadar geldi ve atından indi, yüzü bize dönüktü. Pelerini o kadar kalındı ki atından inip ayaklarının dibinden yere geçişi duyulabiliyordu.

Orada sessizce durduk. Eliel pelerini çıkardı. Ben de aynısını yaptım. Jurasan Kralı çıkarmadı.

Eğer bu Jurasan Kralı bile *olsa*.

"Sen olduğunu nereden bileceğiz?" Sormak için sesimi yükselttim.

Eliel tepki vermedi. Sorumun onu rahatsız ettiğine dair görünürde bir işaret vermedi ama işaret parmağıyla başparmağının uçlarını kavrayışından sorunun onu rahatsız ettiğini anladım.

Jurasan Kralı... ya da Jurasan Kralı değil, cevap vermedi.

Kesinlikle bir pislik.

"Sen... Jurasan Kralı gizemli bir adam. Herhangi biri olabilirsin," diye ekledim.

Adamın göğsü sakın ve kesin hareketlerle inip kalkıyordu. Eliel'in soruyu şeklimden hoşlanmadığı belli olsa da, sık sık yaptığı gibi müdahale etmediği ya da beni susturmaya çalışmadığı için o da aynı şeyi merak ediyordu.

Saniyeler geçti.

O zaman daha fazla.

Hiçbir şey.

Adam aniden, "Beş dakikanız var," dedi.

Sesi daha önce hiç duymadığım kadar derindi. Sesi aynı anda hem sakın hem de öfkeli geliyordu. Hâlâ yüzünü göremiyorduk.

"Üç saattir yoldayız ve bize beş dakika mı veriyorsunuz?" Kızgınlığımı gizleyemedim.

Adam yine cevap vermedi. Sanki konuşmak onu tiksindiren bir şeymiş gibiydi.

Yine de Eliel'in sessizliği devam etmem için yeterince cesaret vericiydi.

"En azından söylediğiniz kişi olduğunuzu kanıtlamayacak mısınız? Majesteleriyle paylaşmayı düşündüğümüz bilgiler konusunda bu kadar dikkatsiz olmamızı isteyeceğinizden şüpheliyim."

"Dört dakika," dedi.

Eliel'e baktım, yüzümde nehrin üzerinden atlayıp bu olası Jurasan Kralı'nın suratına bir tokat atmayı ne kadar çok istediğimi gösteren ifadeyi saklayamadım.

Eliel bakışlarıma karşılık vermedi ve bunun yerine, "Bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Zamanınız çok kısıtlı olduğu için formaliteleri atlayacağım. Bilmek istediklerimin zaten farkındasınız. Gerçekten de, eğer Jurasan Kralı iseniz, bunun ne olduğunu açıklamaya gerek yok, çünkü mektubumu ve talebimi alanın o olduğunu öğrendim."

"Ciddi misin?" Nefesimin altında mırıldandım. Eliel kimliğini nasıl kanıtlayacağını en başından beri biliyorsa, Jurasan Kralı'nın o ilk değerli boşa harcamanın ne anlamı vardı? Zihninin çalışma şekli sinir bozucu derecede karmaşıktı.

Eliel beni görmezden geldi ama Jurasan Kralı görmezden gelmedi.

"O gün ," dedi beklenmedik bir şekilde, başını kaldırarak. Pelerini yüzünü karanlığa gömüyordu, sadece uzun yüzünün belli belirsiz keskinliği ve uzun saçları görünüyordu.

Eliel'in çenesindeki hafif gerginlik titreşimi, Jurasan Kralı'nın açıklaması karşısında şok olduğunun tek işaretiydi. Bilinçsizce elimi, üzerinde durduğu kılıcımın etrafında daha sıkı kavradım.

"Buraya anılarımı tazelemeye gelmedim," dedim, titrememi engellemeye çalışarak.

"Ama siz buradasınız," diye yanıtladı Kral.

"Zamanın çok önemli olduğunu sanıyordum, olası Majesteleri?"
Terlediğimi hissettim.

Sözlerimi duymazdan gelen adam, "Sen bir soruya cevap ver, ben de seninkine." dedi.

Başını Eliel ile benim aramda çevirdi, yüzü hâlâ tamamen gölgeyle kaplıydı.

"Nasıl ," dedi Eliel.

"Ne yapıyorsun sen?" Tersledim.

"Cevapları alıyorum."

"Ve onları vermek," diye hatırlattım ona.

Eliel, yüzü hala bana değil Kral'a dönük bir şekilde, "Bilmek istediğiniz nedir?" diye sordu.

Kral öne doğru bir adım attı. Uzun siyah çizmesi kısa bir an için güneş ışığını yakaladı. Bana döndü.

"Nasıl hayatta kaldın?"

Göğsümün içindeki ateşin ruhumu ezen ağırlığı yeniden yandı. Yükseldi, susturamayacağım yakıcı bir çığlıkla dudaklarımdan kaçmakla tehdit etti. Asla.

Ağırlığımı sol, yapay bacağıma verdim ve acının beni sarmaldan çıkaracağını umdum.

Olmadı.

Eliel buz gibi bir niyetle Kral'a baktı ama olayların bu şekilde gelişmesinden hiç rahatsız olmamış gibiydi. Sadece cevaplarını almayı önemsiyor gibiydi, bunu nasıl yaptığını değil.

Onun planlarına alet olduğumu biliyordum ama Jurasan Kralı'nın ilgisini çekecek bir konu olacağımı düşünmemiştim. Onunla bu şekilde sohbet etmek pek çok kişi için büyük bir onur olurdu. Birçok dalkavuk ve Akbaba bunu nasıl ifade etmişti? "Sirk liderleri.

Jurasan Kralı sessizliği bozarak, "Üç dakika," dedi.

Ondan sonra hâlâ konuşmadım. Eliel'in parmakları şimdi endişeli bir şekilde birbirinin etrafında dans ediyordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim sonunda. Gerçeği. Ama bildiğim bir şey vardı ki, Jurasan Kralı bundan memnun olmayacaktı.

Ben de ekledim. "Umarım bunu kuzenime karşı kullanmazsınız." Eliel'i işaret ettim. "Eğer onun sorusunun cevabını biliyorsan, seninkinin cevabını bilmediğim için bunu benden saklama."

Adam hareketsizdi, o kadar hareketsizdi ki. Sanki bir şekilde arkasındaki ormana karışmış gibiydi.

"Büyü seni etkilemedi mi?" diye sordu.

"İki soru oldu, değil mi?" Dedim, hayal kırıklığına uğramış bir halde. "İki o zaman," dedi derin sesi ısrarla.

" oldu." Kelimeleri dişlerimin arasından çıkarmak zorunda kaldım. Artık konuşmak Jurasan Kralı'na olduğu kadar bana da iğrenç geliyordu.

"O zaman nasıl?"

"Üç mü? Vasara'da senin ne kadar konuşkan olduğunu söylediğimizde bize inanmayacaklar."

Jurasan Kralı cevap vermedi. O kadar uzundu ki, yeni fark etmişim. Eliel ve benden daha uzundu. Açılış töreninde bana kibarca defolup söyleyen Kalnasa'nın masadaki diğerlerinin üzerinde yükselen eskortundan daha uzundu. Jurasan Kralı tamamen insan gibi görünmüyordu.

"Pekâlâ," dedi Jurasan Kralı. Başını Eliel'e doğru eğdi ve devam etti, "Evet. Buradaydılar."

"Ne zaman?" Eliel sordu.

"Haftalar önce."

"Ve sen bilmiyor muydun?" Güvensizlik Eliel'in sesini renklendirdi. "Hayır," diye yanıtladı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Kral bana dönerek, "Üç," dedi.

Her iki tarafın da üçüncü sorusu aynıydı.

Nasıl?

Eliel, Jurasan Kralı'nın üçüncü sorusuna cevap vermem için sessiz bir emirle bana baktı.

Bu küçük pislğe bir daha asla yardım etmeyecektim.

Sanki ağaçların yerini alan siyah örtü anlamama yardımcı olacakmış gibi birkaç dakikalığına gözlerimi kapattım ama olmadı, hiçbir zaman da olmadı.

"Ben de anlamıyorum. Sanki bağışıklığım varmış gibi." Gözlerimi açarak bacağımı işaret ettim. İçimi çektim, en kaçamak kelimeleri bulmaya çalıştım, "Sanki büyücü..."

Jurasan Kralı çenesini indirdi ve beklerken bacağıma baktı. "Evet?"

"Sanki... bana zaman ayırmış gibi. Kasıtlı olarak. Sanki... hoşuna gibi. I..." Boğazımı temizledim. Eliel bana kuşkuyla bakıyordu. Korkunç bir duyguydu. O günden ya da o günle ilgili düşüncelerimden hiç bahsetmemiştim. Jurasan Kralı'nın bana sorduğu sorunun aynısını ben de kendime defalarca sormuştum ama cevapla ilgili şüphelerimi hiçbir zaman yüksek sesle dile getirmemiştim. Hayatta kalan tek kişi bendim. Kulağa son derece saçma geliyordu.

Jurasan Kralı başını hafifçe sola eğdi ve nehre .

Eliel'in sorusunu "Görünüşe göre yerlerini gizlemek için büyü kullanıyorlar," diye yanıtladı.

"Bunu neden yapsınlar ki?" Eliel Kral yerine kendi kendine sordu, neyse ki cevaplarına olarak anılarımı sunmaktan vazgeçmişti.

"Diğerleri değil mi?" Ona sordum.

"Hayır. O kadar büyücülük, o kadar insanı o kadar uzun süre gizlemek..."

"Zor mu?" Tahmin ettim.

"Duyulmamış bir şey," diye yanıtladı. "Yanlarında her kim varsa, onları her kim yönetiyorsa çok güçlüdür."

Jurasan Kralı veda etmeden ya da konuşmamızı onaylamadan atına döndü. Atına yeniden bindiğinde, pelerinininden bir tutam saçın kaçtığını görebiliyordum, ucu neredeyse dizlerine geliyordu.

Kül sarısı. Bazılarının söylediği gibi altın rengi değil, bal rengi değil, koyu değil... Ash.

"Bir kez daha, Majesteleri, minnettarım. Size borçluyum," dedi Eliel, eğilerek.

" ödeyecek misiniz?" Jurasan Kralı, sahibi gibi hareketsiz duran atının dizginlerini kavrayarak konuştu.

"Geri ödeme ister misiniz?" Eliel'in sesi temkinli geliyordu.

"Sizinle burada, istediğiniz zaman ve istediğiniz şekilde buluşmayı kabul edersem. Bildiklerimi paylaşmayı kabul edersem, sen de kabul eder misin?" Derin sesi biraz daha yükselmişti.

"Karşılığında ne istiyorsun?"

"Kız kardeşimi Kraliçe olarak almayacaksın."

Eliel düşünceli görünüyordu. Tam da benim düşündüğüm soruyu sordu.

"Bağışlayın beni, Majesteleri, neden onu aday olarak gönderdiniz ki?"

Jurasan Kralı kuru bir sesle, "Kanun böyle," diye cevap verdi.

"Uygun bir adayın gönderilmesi kanundur, kız kardeşinizin olması gerekmezdi."

"Kabul ediyor musunuz?" diye sordu Kral, sabırsızlandığı her halinden belliydi. "I-"

Fakat Eliel cevabını açıklayamadan, ormanın içinden bir ok fırladı ve Jurasan Kralı'nın atının gözüne saplandı.

BÖLÜM 23- ELİ EL

T Jurasan Kralı atı yere düşerken kılıcını çekti.

Bir ok daha, bu sefer doğrudan Kral'ın göğsüne. Sanki bir sinekten başka bir şey değilmiş gibi kılıcıyla oku savuşturdu. Ok toprağa çarparken bize doğru döndü ve yüzü karanlıkla örtülü olmasına rağmen, gizli bakışlarındaki suçlamayı hissedebiliyordum.

Bunun nasıl görüldüğünü biliyordum. Sanki bunu planlamışız gibi görünüyordu. Böylesine kaçınılmaz bir şüphe düşüncesi, boğazımı serbest bırakamadığım bir sıkılıkla sıktı.

"Yere yat! Eliel!" Elias sağ tarafımdan bağırdı. Vücudunun tüm ağırlığıyla beni itti. Sırt üstü düştüm, dirseklerim arkamdaydı.

Bir ok daha, yine Jurasan Kralı için. Sıyrıldı ve gösterişsiz bir şekilde ileri doğru yuvarlanarak kaynağına yaklaştı. İşte orada

Ondan, aramızda akan nehirden daha ısrarlı ve daha sakin bir öfke yayılıyordu.

Elias hâlâ ayaktaıdı ve başını çılgınca her yöne çevirerek okların geldiğini anlamaya çalışıyordu.

Bu manzara karşısında paniğe kapılan ve tekmeleyen atıma doğru sıçradım. Yanımda getirdiğim ve arka tarafına dayadığım kalkanı kaptım. Atım ormanın içine doğru savrulduğunda kalkanı daha yeni tutturduğum yerden çekmeyi başarmıştım.

"Kahretsin!" Elias onu yakalamaya çalıştı ama hayvan rüzgâr gibi elinden kayıp gitti.

Jurasan Kralı'yla yüzleşmek için döndüm "Bu biz değiliz!" Yüksek sesle iddia ettim.

Sözlerimden açıkça şüphe duyarak beni tamamen görmezden geldi. Bir ok daha, bir ok daha, Jurasan Kralı hepsinin etrafında döndü, hatta bazıları üzerindeki koyu yeşil pelerini yırttı ama hiçbirini etini delip geçmedi. Elimde olmadan yeteneğine hayran kaldım.

Savunmasına yardım etmek niyetiyle ona doğru koştum ama Elias arkamdan elbiselerimi tuttu ve beni geri çekti.

"Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

"Hiçbir şey yapamayız," diye tükürdüm.

"Yapacağımız şey *tam olarak* bu." Elias beni daha ısrarlı bir şekilde geri çekti.

"Peki ya ölürse, o ne olacak?" Yüzüne doğru yaklaştım.

"Kendiniz söylediniz... Bu toplantıdan kimsenin haberi yok. Biz hiç burada olmadık."

"Hiç kimse mi?" Ona retorik olarak sordum. "Şu okların başka." Uzakları işaret ettim.

"Onun ölmesini istiyorlar! Neden onları rahatsız edelim ki?" Daha fazla ok gelmeye devam etti.

"Biz mükemmel bir mazeretiz. Suçlular biz olacağız. Onların örtüsü olacağız."

Biliyordum, çünkü kendim planlamış tam olarak bu şekilde planlayabilirdim.

Ama nereden biliyorlardı? Burada olacağımızı nereden biliyorlardı? Bilginin Jurasan Kralı'ndan kaçmış olma ihtimali her zaman vardı. Ama onun gizlilik geçmişi göz önüne alındığında, bundan çok şüpheliydim.

"Bir şeyler yapmamız gerekiyor," diye yalvardım Elias'a.

Cevap beklemeden ve sağanak ok yağmuruna ara vererek. Nehri geçtim, bunu yapmak için kıyafetlerimi suyla ıslatmak zorunda kaldım.

"Bu biz değiliz," diye tekrarlardım Jurasan Kralı', bu kez beni yanlış anlamayacağından ya da yanlış duymayacağından emin olmak için tam karşısında durarak.

Jurasan Kralı bana neredeyse hiç dikkat etmiyordu. Elias gibi onun gözleri de yaklaşan tehditler ve oklar için etrafı tarıyordu.

"Kim o zaman?" dedi Jurasan Kralı. "Oklar ayaklarımın dibine düşüyor." Bunu basit ve sakın şekilde, sesinde hiçbir sıkıntı izi olmadan bir gerçek olarak ifade etti.

Arkamdan ayak sesleri geliyordu. Elias nehri geçmişti.

"Eğer bu bizim tasarımıımız olsaydı, düşmeye başladıkları oradan ayrılırdık," diye itiraz ettim.

"Ne gerek vardı? Eğer hedef siz olmasaydınız?" Jurasan Kralı sakın bir şekilde cevap verdi, yüzü hâlâ bana dönüktü.

Şimdi daha fazla ayak sesi vardı, ancak bu sefer önümüzden ve arkamızdan geliyorlardı. Figürler görüş alanımıza girdi. Koyu renk maskeler ve koyu renk giysiler giiyorlardı. Bazıları koşuyor, bazıları da hareket ederken yaylarını kaldırıyorlardı.

Elias hemen, "Sekiz," diye saydı.

Jurasan Kralı başını kaldırarak, "Hayır," dedi. "Daha fazlası." Ağaçların arasından sıçrayan birkaç tane daha vardı. "Çıkın buradan!" Elias bana yalvardı. "Git!"

"Bunu başarmanın artık tek bir yolu var," dedim hasımlarımıza bakarak.

Ancak her biri Jurasan Kralı'na odaklanmıştı.

O ölemezdi. Sağlayabileceği bilgiler için ona ihtiyacımız vardı.

Grubun başında saçları örgülü, kısa boylu bir kadın vardı. Elini kaldırdı. Silah taşımıyor ve çelik kullanmıyordu.

"Oh Tanrım." Elias'ın nefesi kesildi. "Bunlar-"

"Büyücüler." Jurasan Kralı onun yerine sözlerini tamamladı.

Elias tamamen solgunlaşmıştı. Yine bu yer. Bu düşmanlar. Onun çektiği eziyeti ancak hayal edebildim. Onu buraya getirmenin benim açımdan kötü ve acımasız bir karar olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ona dikkatle baktım, bakışları ileriye sabitlenmişti.

Elini havaya kaldırıp yumruğunu yere indirdiğinde dikkatim tekrar kadına döndü. Çatladı, toprak hızla bize doğru parçalanmaya başladı. Başka bir

Solundaki adam da aynısını yaptı ve çatlak toprağı derinlemesine yardı, bizi zehirlemeye niyetli bir yılan gibi sürünerek bize doğru ilerledi.

Hepimiz kendimizi hazırladık. Jurasan Kralı çizginin eğriliğini izledi, çenesi hareketlerini takip etti. Geriye doğru tökezledik, ayaklarımız her geçen saniye daha da güvensizleşti ve çatlak derinleşti.

Dünyayı sarsan ikiliyle birlikte gelen diğerleri, hiç etkilenmemiş gibi görünerek arkalarından izlediler.

Toprak ayaklarımın altından açıldı. Sola zıplamaya çalıştım ama delik beni yutmaya başlamıştı bile ve dengemi bozdu. Kollarımı iki yana açarak öne doğru eğildim. Elias elimi tuttu, böylesine dengesiz bir zeminde ağırlığımı desteklemek için dişlerini gıcırdatıyordu.

"Sadece bekle ve-"

Onu da benimle birlikte aşağı çekmenin bir anlamı yoktu.

Elini bıraktım.

Yeraltına düşerken, aşağıya doğru ilerlerken sivri kaya, toprak ve taş parçalarını yakaladım ve ön tarafıma düştüm.

Havada bir çatırtı koptu. İlk başta hiçbir değişiklik olmadı, sadece ağzımda istenmeyen bir kir ve yanık kokusuyla karışık ıslak toprak kokusu vardı... Sanırım büyü.

Ama sonra, kemiklerimin arasında kaynayan bir ateş gibi, yakıcı bir acı ön kolumdan bileğime doğru ilerledi. Kırıldığına hiç şüphe yoktu. Bir çığlığın boğazımı sıktığını hissedebiliyordum ama yine de ağzım açık kalmıştı.

Ta ki yer bir kez daha sarsılana ve Elias birkaç adım sağıma, yanıma düşene kadar. Düşüşünü yavaşlatmak için kılıcını kullanmıştı.

ve yaralanmadan kaldı. Zekice.

İkinci hareket dalgasının etkisiyle dudaklarımdan acı dolu bir ılık kaçtı. Sırt üstü yuvarlandım ve gözlerimi kısıarak kırık kolumu, sol kolumu göğsümde aprazladım. Etrafımızdaki toprak hâlâ titriyor, gürlüyor, ürperiyor ve bizi her an ağırlığı altında ezmekle tehdit . Yarattığı gürültünün şiddeti acı ılığımı neredeyse örtüyordu ama Elias'ın bundan habersiz kalmasına yetecek kadar değil.

"El...w.... stay....and...." Sözlerinin sadece bir kısmını anlayabildim.

Yanıma geldi ve beni baştan aşağı süzdü, sıkıntımın nedenini bir saniyeden kısa bir süre içinde buldu. Tuniğinin alt kısmından bir parça kopardı ve onu gövdemın üst kısmına ve koluma sararak derme çatma bir askı oluşturdu. Ordumuzda görev yaptığı süre boyunca bunlardan çok yapmış olmalı diye düşündüm.

"Kral-" diye başladım.

"Hâlâ yukarıda," dedi Elias, sesi diğer büyücüler kadar etkilenmemiş gibi çıkıyordu.

"Ölecek," dedim.

Elias bana ters ters bakarak, "Ölebiliriz," dedi.

Kendimi oturur pozisyona getirmek için diğer kolumu kullandım. Elias ve ben gökyüzüne baktık. Hava yoğun bir sisle kaplıydı, yoğun ve karanlıktı.

Elias'ın gözleri konuya sabitlenmişti ama yüz ifadesinden aklının burada ve şimdi olmadığını anlayabiliyordum.

Büyücölük hakkında gerekli ya da uygun göröldüğünden daha fazla şey biliyordum. İnsanlar kendilerini, bir tehdit ya da düşman hakkında daha az şey bilirlerse, o düşmanın daha az tehlikeli olacağına ikna etmişlerdi. Dünyanın, insanlığın garip bir gerçeğiydi, cehaleti gerçek sanırdık, oysa cehalet sadece bir yanılsamaydı. Bu yüzden konuyu ayrıntılı bir şekilde incelemiştim. Babam büyücölükle ilgili birçok metnin yok edilmesini emretmişti, ancak bazıları kalmıştı ve ben de gizlice daha nadir baskıları araştırdım. Bu konuda konuşmaya istekli ve yetenekli olan herkese sordum ve büyücölük hakkında edinebileceğim tüm bilgileri edindim.

İşte bu nedenle, bu yoğun bulutun bir Acciperean'ın işi olduğunu biliyordum.

Bir tırmanış önermeyi düşündüm, ancak bu görevi üstlenmek için hiçbir yol veya yöntem göremiyordum. Kuzenimi o karanlığa bilerek adım atmaya ikna etmenin bir yolunu da göremiyordum.

Diğer elimi kullanarak kendimi yerden yukarı kaldırdım, sanki bu bir şekilde üzerimizde süzülen garip maddeye yaklaşmamı ve onu daha iyi anlamamı sağlayacakmış gibi. Duman, rüzgârla kusursuz bir şekilde karışan, üzerimizde ve etrafımızda sürüklenen ölümcül bir sessizlik taşıyordu. Az önceki depremin gürültüsüyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Birkaç dakika, birkaç dakika bekledim ama başka bir ses, herhangi bir hareket ya da faaliyet belirtisi yoktu. Dönüp Elias'a baktım, başı öne eğilmişti, yere bakıyordu, tamamen kaybolmuş, kendi anılarına dalmıştı.

"Elias," dedim dişlerimi sıkarak, elimden geldiğince otoriter bir şekilde.

Cevap vermedi.

Yanına çömeldim. Varlığımın farkında olmadığı belliydi. Elimi omzuna koydum. Bu dokunuş onu uyandırdı, beni kenara itti ve kılıcını çekti.

Geriye sıçradım, irkildim. Elias'ın gözleri genişti, odaklanmıştı ama . Koyu kırmızı irisleri, gözbebekleri genişledikçe küçülen kan damlacıkları gibiydi.

Sağ elimi kaldırdım. "Elias," diye başladım, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi dikkatlice. "Sen kendinde değilsin."

Kolu uzanmış halde kaldı. Kılıcı sıkıca kavradığı yerde duruyordu. Yüzü küçümseyen bir ifadeye bürünmüştü.

"Elias... kılıcını indir. Ben senin düşmanın değilim. Benim, benim-"

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Elias, ruh haliyle ilgili önceki teorilerimi çürütürcesine.

"O zaman ne... ne yapıyorsun?" Sakin kalmaya çalışarak sordum. Uzattığım elimin hafifçe titrediğini hissedebiliyordum. Bana korku veren çok az şey vardı ama bu duyguya karşı bağışıklığım yoktu. Ancak bu senaryo, burada Elias'ın eliyle ölmek, kabul edilebilir ya da arzu edilir bir şey değildi.

"Oraya gitmiyoruz," diye iddia etti Elias. Kavrayışı ve bakışları kılıcı gibi sabit ve keskindi.

"Yapmalıyız," dedim.

"anlamına geliyorsa iki baldırını da keserim. Ve benimle dövüşecek durumda değilsin."

Elias'ın sesi onda daha önce hiç fark etmediğim bir şeyle doluydu. Bir ısrar. Bir saldırganlık. Göz korkutucu bir güç.

"Endişelerinizi anlıyorum ama bu karar-"

"Hayır, . Büyücülük hakkında okuyorsunuz, konuşuyorsunuz, çalışıyorsunuz..."

Gözlerim büyüdü. Dudaklarım yavaşça aralandı. Elias'ın konuya olan ilgimi bu kadar fark ettiğinin farkında değildim. Bunu gizlememin yeterli olduğunu .

"...Ama sen bunu anlamıyorsun ve benim bildiğim gibi bilmiyorsun." "Başka seçeneğimiz yok," diye onu ikna etmeye çalıştım.

Elias hafifçe gülümsedi ama bu gülümseme acı ve melankoli doluydu. "Evet, bütün o insanları ölüme göndermeden önce babanın dudaklarından bu sözleri duyduğumu hatırlıyorum."

Birdenbire içimi bir öfke dalgası kapladı. Elias'ın duygularını ya da düşüncelerini anlamıyor değildim ama bunların şu anki durumumuzla pek bir ilgisi yoktu.

Kendimden emin bir şekilde ona doğru yürüdüm ve kılıcının göğüs kemiğime dayanmasına izin verdim.

"O zaman burada kalmamızı mı öneriyorsun? Ne kadar süre? Saatlerce mi? Bir gün mü? Birden fazla mı? Yaralıyız, erzaklarımızı atlarımızı kaybettik. Burada saklanıp ölmeyi bekleyemeyiz. Eğer böyle bir kaderle yüzleşmemize kadar kararlıysanız, o zaman beni burada ve şimdi kesin."

Elias ve ben saniyeler boyunca birbirimize baktık, her biri aramızdan bir sonsuzluk gibi geçti, bulutlu sessizlikte ağır ağır asılı kaldı.

Kılıcını yavaşça indirdi. "Kısa bir süre burada kalırız, sonra bir çıkış yolu buluruz ama Jurasan tek başına."

Planı onaylamak için başımı salladım. Elias haklıydı, o benden daha güçlüydü ve sadece yaralıyken değil. Onun sabrını sınamak aptallık , özellikle de şimdi.

Bıçağı kınından çıkarılmış halde elinde duruyordu. Tekrar yere çöktüm.

Elias bana baktı. "Aklın tamamen başında değil, Eliel."

Başım ona doğru döndü, hareketten ve acıdan başım dönmüştü. "Ne oldu?"

"Akli başında hiç kimse böyle küçük bir anlaşmazlık yüzünden bir başkasından kendisini öldürmesini istemez." Elias eğlenmiş görünüyordu.

"Küçük mü? Bacaklarımı kesip açmakla tehdit ettin," derken Elias'ın yanında yine soğukkanlılığımı kaybettiğimi hissedebiliyordum.

"Bu tehdit hâlâ . Olduğun yerde kal." Kılıcını bana doğru özenle salladı.

"Kim ?" Düşündüm. "Akli başında ve bu dünyada hayatta kalabilen?"

"Kesinlikle hiç kimse." Elias oturdu. "Özellikle de bir Kral."

"Yani Jurasan Kralı'nın akli dengesi yerinde değil mi?" Ben sordum.

Elias ayaklarını sürüyerek bana doğru döndü. "Bana onun olmadığını düşündüğünü mü ?"

"O-" Kelimeyi aradım ama zihnim acıdan bulanıklaşmıştı, "Son derece yetenekliydi," dedim sonunda.

Elias ayaklarına bakarak, "Evet," diye onayladı. "Dürüst inanıyor musun?" diye sordu.

"Söylediklerinin doğru olduğuna inanıyorum, beni daha çok endişelendiren atladığı şeyler."

"İstedğini yapacak mısın?"

"Yapmamak için bir neden göremiyorum. Kız kardeşi beni hiç ilgilendirmiyor." Elias rahatlamış bir şekilde içini çekti ve başını salladı.

"Yine de eğer ölmüş ya da yakalanmışsa tüm bunların pek bir anlamı yok. Devam etmeden önce durumun böyle olup olmadığını tespit etmemiz gerekecek."

"Ya ?"

"Ben..." arkaya yasladım, kolumda ani bir zonklama dalgası beni yakaladı. Elias endişeyle kaşlarını çattı.

"Sadece kısa bir süre, Eliel. Sadece bir süre." Bilincimi kaybettim.

Bir süre sonra, gökyüzü oldukça kararmış ve gece çoktan başlamışken, Elias'ın sesi beni .

"Eliel." Eliyle diğer kolumu nazikçe sıktı. "Hadi gidelim."

Şaşkın şaşkın etrafıma bakındım.

"Yaklaşık beş saattir bilincin gidip geliyor. Bunun olmasına izin vermenin en iyisi olduğunu düşündüm..." Çenesiyle kırık kolumu işaret etti.

Görünüşe göre Elias, son birkaç saatini tırmanarak ve etrafımızı saran kayaya oyuklar açarak geçirmişti; bu da kendimizi yavaşça, yorucu bir şekilde yüzeye çıkarmamıza yetmişti.

Yaklaşık bir saat sonra, ikimiz de o paramparça zeminde durduk, çatlaklar damarlar gibi uzanıyordu.

Her yerde cesetler vardı.

Onların yüzleri vardı donmuş içinde çığlık atıyor, onların
bedenleri bükülmüş garip açılarda.

Ama Jurasan Kralı onlardan biri değildi.

"Pekala," dedi Elias asık suratla, "sanırım bu sorumuzu yanıtlıyor."

Buz gibi bir serinlik ormanı sardı ve nehri okşadı. Nehir bir kez daha kanla
kıpkırmızı akıyordu.

BÖLÜM 24- SHADAE

"D Hiçbir şey söyleme," diye . "Ve Tanrılar adına, hiç soru sorma. Sadece başını salla, kışını öp, hepsi bu. bok."

Adama yavaşça yan gözle baktım. Yüzümdeki şüphencilik acı verecek kadar açık olmalıydı.

"Ne bekliyordun kızım? Bir onur rozeti mi?"

Belli ki öyle değil. Hayal görmüyorum.

Ona kaşlarımı çatarak bakmaya devam ettim.

" girmeden önce yüzünüzdeki o ifadeyi hemen silin. Yeni atandığınız bu görevi kaybetmek mi istiyorsunuz?"

Ona sırtımı döndüm. Bu çabanın basit olmasını beklemiyordum ama Komutan tahammül edilebilir biri olsaydı daha iyi olurdu.

Birkaç gün önce iz sürücü olarak işe alınmıştım. 'Sağlık kontrollerinden' geçmiş olan gemileri denetlemeye gelmişlerdi.

Ha. Daha çok 'ölümün eşiğinde olmayanlar' anlamına gelen çekler.

On sekiz ay önce, kardeşlerim ve ben Vasara'nın boşaltma odasına nakledildikten hemen sonra, değerlendirilmek üzere gönüllü olmuşum. O zamandan beri seçileceğimi umarak bekliyordum.

İz sürücü olmak bir Gemi olmaktan kurtulmak, bir gelir ve uyuyacak sıcak bir yatak anlamına geliyordu. Karşılığında, bizi sonsuza dek bu role, diğer büyücüleri avlamamızı gerektiren bu role bağlayan bir Lanetle bağlandık. Lanet, bundan kaçamayacağımızı, kaçamayacağımızı garanti ediyordu. Kraliyet için çalışan dördüncü sınıf bir Acciperean olan bir Lanetli tarafından uygulandı.

Muhtemelen zorla da.

Kulluk Laneti. En güçlü ve kırılması en zor olanlardan biri.

Yine de kaçmaya niyetim yoktu.

İki küçük kardeşim bunun için beni hor görmüştü, evet, ama tek yol buydu. tek yol, onları dışarı çıkarmaktı.

Ben olsam onları dışarı çıkar.

Başımı eğdim, Komutan'ın bakışlarından kaçındım ve ellerime baktım. Üniformanın parlak beyazı koyu tenime sert şekilde çarpıyordu. Bu uzun beyaz ceket. Kıpırmızı çerçeveli altın düğmeler ve omuz panelleri. Omuzlardan aşağıya gözyaşı damlaları gibi sarkan bu hafif ve küçük karmaşık zincirler. Bu pantolon, kan kadar koyu kırmızı. Safılık yanılması. Arınma yanılması.

Rahatsızca yutkundum.

Başka bir kadın yaklaşırken Komutan arkasına döndü. Başka bir iz sürücü. Kadın başını hayır anlamında salladı. Bir an için gözlerini kapattı ve toplananlarla konuşmak için geri döndü.

"Hiçbirinizden tek bir kelime bile duymak istemiyorum. Konuşmayı aklınızdan bile geçirirseniz, ayağımı kışınıza soktuğumu düşünün ve bu sizi kendinize getirecektir."

Yüzümdeki şaşkınlık ifadesini gizleyemedim.

"Sen." Bana ters ters baktı. "Böyle bir bakış daha atarsan, şahsen senin büyüleyici odana geri götürülmeni sağlarım, hem de kalıcı olarak."

Onaylarcasına başımı salladım, yüz isteksizce düzelttim ki bu çoğu zaman yapmakta zorlandığım bir şeydi.

Kapılar önümüzde açıldı ve yaklaşık on beş kişilik bir grup olarak Konsey salonuna girdik. Az önce kovulmuş olan biri yanımızdan geçip gitti. Görünüşe göre bir eczacıydı ve elinde bir şişe tutuyordu.

Oda duyduğum kadar geniş ve ferahtı. Açıklığına, içindeki herkes arasındaki mesafeye hayret etmekten kendimi alamadım. Ancak bu sefer bunu yüzüm kızarmadan yapmayı başardım.

Bize söylendiği gibi hepimiz eğildik.

"Ekselansları," dedi Komutan.

Önümüzde, masanın başında Prens oturuyordu. Solgun görünüyordu, neredeyse hastalıklı. Kolu askıdaydı. Doğrudan bize bakmak yerine kaşlarının altından bize baktığı anlamına gelecek şekilde masaya yaslanmıştı. başka adamlar oturuyordu, tahminimce Konsey Üyeleri.

Bakışlarımı tekrar Prens'e çevirdim.

Bu tür yaraların bir eczacı tarafından tedavi edilmesi güzel olmalı.

Ne kadar hasta görünse de ona acıdığımı söyleyemem.

Prens sessizce, "Komutan," dedi. Onun onayıyla Komutan ayağa kalktı ve biz de onu takip ettik.

"Sizin için acil bir görevimiz var Komutan Cheadd," dedi başka bir adam. Prens'in en yakınında oturuyordu, koyu renk saçları Komutan'ın parlak altın rengine karşı gece gibiydi.

"Hizmetinizdeyiz, efendim."

"Dün bir grup büyücü Ekselanslarına saldırdı," diye açıkladı.

Buna tepki vermemek için tüm gücümü kullandım.

"En içten taziyelerimi sunabilir miyim?" dedi Komutan, "Umarım Ekselansları çabucak iyileşir. Suçluları yakalamak için elimizden gelen her şeyi yapacağımızdan emin olabilirsiniz."

Gerçekten de kışını öp. Sadece seni takip et, diyebilirdin.

"Hızlı sonuçlar bekliyoruz Komutan, bu doğrudan Prens'in hayatına yönelik bir girişimdi, cevapsız ya da cezasız kalmaz," dedi koyu saçlı adam.

Komutan, "Ekselansları nerede saldırıya uğradı?" diye sordu.

Başka bir adam araya girdi, "Bu bilgiye sahip değilsiniz Komutan. Size yetenekleri ve görünüşleri hakkında bildiklerimizi söyleyebiliriz ama-"

Prens elini kaldırarak ikinci adamı susturdu. "Fargreaves, Komutan'ın böyle bir bilgi olmadan işini yapması oldukça zor olacak."

"Ama Majesteleri, riske atamayız-"

"Kendiniz söylediniz," dedi Prens bitkin bir sesle, "risk şimdiden görülmemiş seviyelere ulaştı."

Prens dönüp Komutan'a baktı. "Jurasa'nın sınırında," diye cevap verdi.

Komutan doğruldu. Bize eşlik eden diğerlerinden birkaç şaşkınlık mırıltısı bile geldi. Kendi sınırlı bilgimden değil ama onların tepkilerinden anladığım Prens'in bu kadar uzağa gitmesi kesinlikle alışılmadık bir durumdu.

Eğer Komutan kendi Krallığına bu kadar yakın bir yerde bulunmaktan tedirgin olduysa da bunu belli etmedi.

"Peki ya görünüşleri? Yetenekleri?" diye sordu sertçe.

"Accipereanlar. Birkaçı öldü, birkaçı kaçtı, aralarında onlara liderlik eden kısa boylu, siyah saçlı bir kadın da vardı. Yüzlerini görmedim, hepsi siyah giyinmiş ve maskelenmişlerdi," dedi Prens sakin bir şekilde.

Accipereanlar mı? Böyle bir saldırıyı başlatmak için bir araya gelecek kadar özgür ve hayatta olmaları imkânsız görünüyordu.

"Aramaya hemen başlayacağız, Majesteleri."

"İki haftanız var," dedi Fargreaves, "Sonrasında tam bir rapor istiyoruz ve sonuç bekliyoruz."

Komutan başını salladı ama hareket etmedi.

Prens yavaşça ayağa kalktı. Yaralı ve içine kapanık haliyle bile inkar edilemeyecek bir varlığı vardı. Solgun, hayalet gibi bir Tanrı'ya benziyordu. İnsanların büyük çoğunluğu tarafından ona tapınıldığı düşünülürse, bunun uygun olduğunu sanıyordum.

Prens ona, "Geçen ay görüştüğümüz konu hakkında bir gelişme var mı Komutan?" diye sordu.

Komutan gırtlığını temizledi ve ilk kez şaşırmış gibi göründü.

"Özür dileriz, Ekselansları, bilgiyi almak için gönderdiğimiz iz sürücü geri dönmedi."

Ahhh, anladım. Bu toplantıdan birkaç dakika önce Komutan'a iletilen mesaj, hayır onayı, bu izleyici ile ilgiliydi.

"Anlıyorum," dedi Prens bıkkınlıkla. "Sanırım rütbeleriniz için uygun bir yedek bulmuşsunuz."

Komutan bana doğru döndü ve eliyle beni işaret etti. Ona şaşkın bir bakış attım. O da bana anında koridorda verdiği sözü hatırlatan bir bakış attı.

Elimden geldiğince nötr bir yüz ifadesi takındım ve öne doğru bir adım attım.

"Acemi 78. Shadae Warlow. Yirmi beş yaşında. Darean. Navigatör. Aslen Zeima'lı. On sekiz aydır gemide. Gerekli tüm sağlık ve fiziksel gereklilikleri geçti."

Prens hâlâ Komutan'a bakarak, "İnisiye edildi mi?" diye sordu.

Komutan bileğime doğru başını salladı. Sessiz talimatını anlayarak, tüm iz sürücülerin damgalandığı Kulluk Laneti'nin işaretini ortaya çıkarmak için giysimin kolunu yukarı kaydardım.

Prens, sanki pencerenin önünden geçen bulutlardan daha az ya da çok ilginç değilmişim gibi bana kısa bir süre baktı.

"Bu işaretin ne anlıyor musun?" dedi bana.

Sonsuza dek senin çirkin ruhuna bağlı olduğumu.

"Evet, Majesteleri."

"Peki ya yemininize sadık kalmazsanız ne olacak?"

Bunda onurlu bir şey yok.

"Evet, Majesteleri," diyerek sahte bir kabullenişle çenemi eğdim.

"Güzel."

Birden içimizden herhangi birinin onu öldürebileceğini fark ettim. Evet, bu bizim kesin ölümümüz ve muhtemelen bu odadaki her iz sürücünün ölümü anlamına gelirdi ama yine de mümkündü ve çok hızlı olurdu. Yaralı bir kuşa benziyordu. Güzel, küçük, kırılgan bir şeydi ve içimizden biri onu bir anda kolayca parçalayabilirdi.

Zihinsel olarak kendimi bu düşünceden sıyırdım.

Henüz ölemem. Korumam gereken insanlar var.

Kolumu tekrar yerleştirdim.

"Neden o?" diye sordu Prens Komutana.

Komutan anında cevap verdi. "O zayıf, rezervi düşük. Bize yardımcı olacak kadar gücü var ama bir Gemi olarak size pek faydası dokunmaz, Majesteleri."

Oraya geri gönderilmemi sağlamaya mı çalışıyorsun!? Zayıf mı? Rezerv düşük mü? Prensi uygunluğuma ikna etmek için ne harika bir yol.

Ama şu da bir gerçektir ki, benim yeteneğim olan Yön Bulucu, Darean yetenekleri arasında en yaygın ve en az güçlü olanlardan biriydi. Büyücülüğümü yönetme konusunda hiçbir zaman üstün yetenekli olmamıştım ve tabii ki

Becerilerimi geliştirmeye hiç ihtiyaç duymadım,çünkü bunu yapmak sadece yakalanma olasılığını artırıyordu.

Bu kadarı da fazla, güvende kalmak için zayıf kalmak hiç işe yaramadı.

Bu dşne karşısında kendi kendime sessizce kıkırdadım.

Siyah saçlı Meclis yesi, "Eğlenceli bir şey mi var, acemi yetmiş sekiz?" diye sordu.

Sikeyim.

Prens bana önceki gibi ilgisiz bir şekilde baktı. Komutan, bu toplantı bittikten sonra ayağının kesinlikle kıımda olacağına dair söz verdi.

Prens, "Komutan'ın değerlendirmesine katılmıyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır, Majesteleri. O haklı, ben" - boğazımı temizledim - "aşırı yetenekli değilim."

"Onun doğru seçim olduğundan emin misiniz, Komutan?" Fargreaves'in sesi şüpheci geliyor.

"yleyim, efendim."

Prens birkaç dakika daha bana baktı. Ne düşündüğünü merak ettim. Ne planladığını merak ettim. Bakışları o kadar ikna ediciydi ki, birkaç dakika önce onu öldürmeyi düşündüğümü fark ettiğine inanabilirdim.

"O halde ," dedi Prens.

Komutan selam verdi, biz de aynısını yaptık ve kapıdan onu takip ettik.

Kapılar kapandığında ve eşit derecede geniş koridorda yalnız kaldığımızda, iz sürücülerden biri konuştu.

"Accipereanlar," dediler, ses tonlarında belirgin bir inançsızlık havası vardı.

"O kadar çok mu?" diye ekledi Komutan'a önceden yaklaşmış olan kadın.

"Bunun bir önemi yok. Her zaman yaptığımız şeyi yapacağız. Onları bulur ve buraya getiririz," diye yanıtladı Komutan.

"Ama... Accipereanlar bizden çok daha güçlü."

"Alternatif bir planınız var mı? Elbette... Neden içeri girip Ekselanslarına bu görev için uygun olmadığını düşündüğünü söylemiyorsun? Hücrene geri dönmek ister misin?"

"Hayır ama-"

"Ama hiçbir şey, emirlerime uyacaksın, sana söylediğimi yapacaksın ve hatırlayacaksın" - kendi bileğini işaret etti - "yapmazsan sonuçlarının ne ".

Havayı ciddi bir sessizlik doldurdu.

"Planlarımızı öğlen her zamanki yerde tartışacağız, o zamana kadar nasıl istersen öyle yap, sen," - omzumu kararsızca dürttü - "benimle gel."

O gitti ve diğerleri dağıldı. İsteğini görmezden gelmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim.

Onu bir süre takip ettikten sonra bir odaya girdik, onun için bir tür üs gibi görünen bir odaya.

Kapıyı kapattı, etrafımda dolaştı ve yüzüme bir tokat attı.

Şok içinde yanağımı sıktım. İlk kez darbe almıştım ama bu korkunç Saray'a geldiğimden beri aldığım darbeler arasında en beklenmedik

"Kalın kafalı mısın?" diye sordu

bana. "I-"

"Şanslısınız, Prens bugün açıkça yorgun olduğu için son derece şanslısınız. Çünkü sana söylüyorum." Beni işaret . "Eğer öyle olmasaydı, küçük kahkaha krizin yüzünden çok daha uzun süre sorgulanacaktın."

"O-"

"Kahrolası saçmalık, işte buydu. Çocukça ve küstahça. Aceleci davranmaya devam edersen bu rolde iki gün bile dayanamazsın. Bu işin zor kısmı bile değil. Diğer büyücülerle dövüşmek, onları öldürmek zorunda kalacaksın, hayatları için yalvarsalar bile. Sizden ne isterlerse yapmak zorunda kalacaksınız ve *bunların hepsini* yüzünüzü bile kıpırdatmadan yapacaksınız, beni duyuyor musunuz? Dürüst bir surat. Buna hazır mısınız? Çünkü bana pek hazırmışsın gibi gelmiyor."

Elimi yanağımdan çektim, hâlâ şaşkınlık içindeydim ve elinin tenime değdiği yerdeki karıncalanmayı hissedebiliyordum.

"I..." Sözümü kestim. Birdenbire bu adamın önünde yalan söylemeye çalışmak yanlış ve inanılmaz derecede beyhude geldi.

Yutkundum. "Bana söyleneni yapacağım."

"Yapacak mısınız? Bana pek güven vermiyorsun."

Gerek mi?

Ama yine de onu rahatlatmaya çalıştım.

"Yapacağım," dedim, bu sefer daha iddialı bir şekilde. "Neden gönüllü oldun?" Kollarını kavuşturdu.

Bu soru Kafam karıştı Ben. "Çünkü ve aynı Sebep herkes yapar mı?"

"Herkesin gönüllü olmak için aynı nedene sahip olduğunu mu düşünüyorsun?" Bir kaşını kaldırdı.

"İz sürücü olmak, Gemi olmaktan kurtulmanın tek yoludur."

Hiçbir şey söylemedi, öylece durdu, cevabımdan tatmin olmadığı belliydi.

"Bir nedenim var," dedim sonunda.

Gözlerini kıstı. "Bunu herkes söylüyor ama bazen gerekçeleri yeterli olmuyor. Yıllar boyunca pek çok acemi askerin gelip gittiğini gördüm. Otuz iki yıldır acemiyim, bunların sekizinde komutandım. Haftalar içinde iş başında ölen, deliren, kaçmaya çalışan, her türlü pisliği yapan insanlar gördüm. Onlar da kendi sebepleri olduğunu ve yeterli olduklarını düşünüyorlardı. Yapılması gerekeni yapmaya yetecek kadar. Kendilerinden çok daha güçlü büyücülerle savaşmak için olabildiğince sıkı eğitim almaya yetecek kadar. Suçluluk duygusunu ve korkuyu uzaklaştırmaya yetecek kadar."

Yüzüm düştü. "Rollerine başladıklarında herkese yaptığınız motivasyon konuşması bu mu?" Ona sordum.

"Sadece duyması gerektiğini düşündüğüm kişiler."

Kimsenin bunu duymasına gerek yok.

"Bir daha olmayacak," diye ona güvence verdim, haklı olup olmadığımdan emin değildim. Aslında şu anda her şeyden emin değildim. Bu görev için uygun olup olmadığımdan bile emin değildim.

"Haklısınız, çünkü Ekselanslarının dikkati bir daha bu kadar dağılmayacaktır. Umalım da bu davranışınız üzerine çok fazla düşünüp sizi cezalandırmaya karar vermesin."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatmıştım... Prens bunu yapar mıydı? Sanırım mümkün görünüyordu.

"Şimdi çık, öğlen buraya geri gel."

Birkaç dakika öylece durdum, içten içe aklımda dolaşan soruyu sorup sormamam gerektiğini tartıştım.

"Ne oldu?" Sesi sabırsız geliyordu.

"Diğer mesele... Prens'in bahsettiği, diğer iz sürücünün geri dönmediği mesele. Bu konuda yardımcı olabileceğim bir yol var mı?"

İz sürücüler arasında ne kadar çabuk yükselirsem o kadar çok kazanacaktım ve ne kadar çok kazanırsam, bazı gözetmenlere kardeşlerimin kaçmasına izin vermeleri için rüşvet vermek için gerekli parayı o kadar çabuk elde edebilecektim.

Bunun nadiren gerçekleştiğini duymuştum, elbette çoğu zaman sorumlu gözetmenler yakalanıp öldürülüyordu, ancak de olsa öldürülmüyorlardı. Yeterince param olsaydı, hangilerinin bu el altından anlaşmaları başarıyla yürüttüğünü öğrenebilir ve umarım onlara teklif ettiğim meblağa oranla hayatlarına yönelik riskin önemsiz görünmesini sağlayabilirdim.

Komutan alay etti. "Çabucak ölmeye çok , değil mi? Bu tür görevlere katılmadan önce öğrenmen ve kanıtlaman gereken çok şey var."

Başımı kaldırdım. "O zaman öğreneceğim. Öğreneceğim. Kendimi kanıtlayacağım ve yapmam gerekeni yapacağım." Durakladım ve ekledim. "Tabii ki dürüst bir yüzle."

Komutan gözlerimin içine baktı. "Karşılık vermek isteyen o parçanı öldürmelisin, tamamen değil ama uygunsuz anlarda karşılık kadar, anlıyor musun?"

Evet anlamında başımı salladım.

Komutan bir an için düşünceli bir sessizliğe büründü.

Yüzü her zamanki sertliğine geri döndü "Bir daha böyle bir şey yaparsan seni seve seve öldürürüm. Birçok büyücünün hayatına son verdim, seninki de farklı olmayacak ve eğer ölümün

Buradaki diğerk çok daha mantıklı ve akllı başında iz sürücülerinin hayatları, o zaman bu konuda iki kez düşünmeyeceğim."

"Anlaşıldı," dedim kesin bir ifadeyle. "Eğer yanlış bir şey yaparsam ya sen, ya Prens, ya başka bir büyücü ya da bu lanet beni öldürür."

Cevabımı onaylamayarak başını salladı. "İşte tam olarak bundan bahsediyorum ve bu benim ya da diğerlerinin yanında son kez bu şekilde davranışın olacak. . O parçanı öldür, yoksa başka biri hepinizi öldürür."

Sinirle çenemi sıktım ve gitmek için arkamı döndüm. Çıkarken öfkeyle kapıyı kasten çarptım.

Yaptığım hareket karşısında yüzümü buruşturdum. Evet, bu oldukça çocukçaydı ama bu düşünceyi hazmedemiyordum.

Zaten büyücülüğün yasaklanması uğruna kendimi uysal ve sessiz hale getirmeye zorlanmıştım, sonra bir Gemi olarak ve şimdi de bir iz sürücü olarak. Asla uysallıktan başka bir şey olamadım. Bu, ruhunuzun bir parçasına dokunamamak, bir kaşıntıyı kaşıyamamak gibiydi ve kaşınmadıkça daha çok olmak istiyor, suyla bir cehennem gibi daha da büyüyordu.

Koridorda iç çektim. Sakinleşmeye çalıştım. Bu dünyada bir büyücü olarak yaşamının bedelinin bu olduğunu biliyordum. Kendini asla gerçekten tanımamak, asla gerçekten kendin olamamak.

Sadece bunu sonsuza kadar ödemeye katlanıp katlanamayacağımı bilmiyordum. Ama kardeşlerim için ve şimdilik ödeyeceğim.

Onlar için bu bedeli ve binlercesini öderdim. Onlar için bir katil olurdum.

BÖLÜM 25 - LOR AI

Nathon'u iki gündür görmemişti.

Bana odasından uzak durmamı söylemişti. Ona yaklaşmamamı ve sadece onun bana yaklaşmasını beklememi söyledi.

Ama yarın üç gün olacaktı ve ben giderek endişelenmeye başlamıştım. Yokluğunun en olası nedeninin bilgi toplamak olduğunu biliyordum ama yine de karanlıkta bırakılmaktan bıkmıştım. Ve doğrusu, onunla konuşmak istiyordum, son olaylarla ilgili tavsiyelerine ihtiyacım vardı.

Nathon'un plan yapan, manipüle eden ve aldatan yanından ne kadar nefret etsem de, şimdi buna ihtiyacım vardı, ondan bir şeyler öğrenmeliydim.

Ayağa kalktım ve kararlılıkla kapıma doğru yürüdüm, koridoru geçerek onun odasına gittim. Bu planın anahtarı bendim ve anahtarın hangi kapıları açacağını bilmesi gerektiğini, koridorda tek başına kalmaması gerektiğini düşündüm.

Kapıyı çaldım.

Hiç ses yoktu.

Kapıyı tekrar çaldım, bu sefer "Nathon?" dedim. Bir şey çıkmadı.

Üzerimde gecelik vardı ama buraya ilk geldiğimde bana verilen pelerinlerden biriyle üzerimi örtmüştüm. Başımı iki yana salladım. Bu saray duvarları içinde zar zor giyinme geleneği neredeyse komik bir hal almaya başlamıştı.

Benim kararım da öyleydi, bunun bir hata olduğunu fark ettim.

Bir el bileğimi kavradı ve beni odanın içine çekti.

Nathon kapıyı sessizce kapattı ve iç çekti. Sesi bıkkındı ve yavaşça bana doğru döndü.

Hiçbir şey söylemedi, sadece sessiz bir sitemle bana baktı.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Nerelerdeydin?" Mümkün olduğunca yüksek sesle fısıldadım.

Nathon'un eli kapıdan aşağı kaydı. Doğruldu ve ezilmiş bir böceğe ya da çürümüş bir yiyecek parçasına bakar gibi bana baktı.

"Günler oldu, Nathon. Birbirimizle konuşmadan günler geçirecek durumda değiliz. Ben senin ne bildiğini bilmeliyim, sen de benim ne bildiğimi bilmelisin."

Nathon yavaşça gülümsedi, sonra yavaşça gözlerini kırıştırdı. Onun nesi vardı?

"Neden konuşmuyorsun? Dokuz Tanrı sonunda en büyük arzum olan konuşma yeteneğini yok etme isteğimi yerine getirdi mi?"

"Hâlâ her zamanki gibi aptalsın, Loria," diye konuştu sonunda. "Dokuz Tanrı asla bu kadar cömert olmazdı."

Şakasından sonra yüzü düştü. "Odama gelmiyorsun, bunu sana söylemiştim."

"Bana fazla seçenek bırakmadın. Bütün gün ve bütün gece oturup seni beklememi mi bekliyorsun?"

"Yapacak daha iyi bir işin var mı?"

"Gerçekten sohbet edebilseydik ve bu şeylerin ne olması gerektiğine karar verebilseydik yapardım."

Nathon gözlerini büyüttü. "Benden her hareketini dikte etmemi mi istiyorsun?"

"Kes şunu," diye ısırdım.

Nathon sorar gibi kaşlarını kaldırdı - *Neyi durduracaksın?* Bunu yaparken yanımdan geçip kapının karşısındaki masaya doğru yürüdü.

"Kasıtlı olarak anlaşılmaz olmak," diye açıkladım.

"Ne yazık ki, inisiyatif denen şeyi kullanmanız ve bazı kısımları çözmeniz gerekecek..." Nathon bir an durakladı, yutkundu ve derin bir nefes alır gibi görüldü, "Bazı kısımları kendiniz çözün," diye bitirdi.

Yana doğru baktım. "Yanlış bir şey yapmadığımdan emin olmak istiyorum."

"Senin yanlış bir şey yapacağın ve benim de yanlış bir şey yapacağım neredeyse garanti. Ama bu önemli değil... yeter ki sonunda başaralım."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" Ona sordum. "Ne dediğini duydun, eğer başarısız olursak hayatın fiilen sona erecek."

Nathon bunun üzerine kıkırdadı. Kahkahası yıldızlara, geceye bir övgü gibi karanlıkta yankılandı.

"Öyle mi?" diye düşündü. Kollarını kavuşturarak arkasını döndü. "Zeimanlar onlarla yemek yememizi istiyor."

"Ne? Ne zaman? Ne zaman? İşte bu yüzden beni ziyarete gelmeliydin," diye hatırlattım ona, konuşurken yeri işaret ederek.

"Pek acil bir mesele sayılmaz ama ayarlamaları sizi yakında bilgilendireceğim."

"Başka bir şey var mı?" Bu soruya doğru cevap verme olasılığının çok düşük olduğunu çok iyi bilerek sordum.

Nathon'un gözleri yüzümü aradı ve güvensizliğimin farkında söyleyebilirdim.

"Hayır. Ama Kral'ın son yaralanması oldukça ilginç ve muhtemelen iddia ettiği gibi attan düşme değil."

"Ona inanmıyor musun?"

Nathon bir kez daha varlığım karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. "Kendisi uzman bir binici olarak tanınıyor. Böyle bir yaralanma için çok az olası makul neden olduğu doğru, ancak böylesine berbat bir yalana başvurması, sakladığı şeyin son derece önemli bir şey olduğunu daha da belirginleştiriyor."

"Bizimle alakalı olacağını düşünüyor musunuz?"

"Solak olduğunu duydum, yani Kur Sezonu bitene kadar tamamen iyileşmezse onu öldürmek çok daha kolay olacak." İronik bir şekilde sırtı, gülümsemesi neredeyse anında yüzünden düştü.

"Ama eğer bu bir düşüş değilse, o zaman bu-" diye başladım.

"Başka birinin onun hayatına kastettiğini. Burada gücü ele geçirmek için harekete geçen tek kişi babamız değil." Nathon'un parmakları kollarının üst kısmına dokundu.

"Yani onu sadece öldürmeye değil, önce bizim öldürdüğümüzden emin çalışıyoruz," dedim umutsuzca, ayaklarıma bakarak.

"Kesinlikle," dedi Nathon sinirlenerek.

"Ne yapacağız?"

"Sen hiçbir şey yapma. Onun hayatına kasteden her kimse onu bulup öldüreceğim." Bunu o kadar kolay söyledi ki, rüzgârın havada dolaşması kadar yumuşaktı.

Bakışlarım gizlemediğim bir şaşkınlıkla, belki de hayranlıkla onun üzerinde gezindi. Emin değildim.

"Onları nasıl bulacaksın?" Uysalca sordum.

"Hedefleri izleme, takip etme, gözetleme, ortaya çıkarma ve ortadan kaldırma konusunda ayrıntılı bir ders ister misiniz Loria?"

Kaşlarımı çattım.

"Böyle sorular sormayın. Her zaman yaptığım gibi yapacağım. şimdi gitmelisiniz." Nathon aniden daha soğuk oldu.

Birdenbire mi? Kendi düşüncelerime şaşırırken yakaladım kendimi. Nathon her zaman soğuktu.

Geçtiğimiz birkaç gün, bu titremeler ve ondan gelen kısacık sıcaklık anları beni aksi yönde ikna etmeye yetmemeliydi.

"Fargreaves'in kim olduğunu öğrendin mi?" diye sordum. "Henüz değil," diyerek benden uzaklaştı.

"Ama Prens'i öldürmeye çalışan ele geçirilmesi zor suikastçıları bulmayı umuyorsunuz?" Alaycı bir şekilde cevap verdim.

"Bu bilgiyi toplamak için başka birinden yardım istemek ister misiniz? Eminim babam Giro'yu göndermekten mutluluk duyacaktır belki. Ya da Mathias?"

"Neden hep bu kadar üşüyorsun?" Acı bir şekilde sordum.

Nathon öne doğru eğildi ve cevap verirken sakin bir şekilde gülümsedi.

"Çünkü dünya azgın bir cehennem ve beni alevler tarafından tüketilmekten alıkoyan tek şey bu."

Sessizlik.

İkimiz de orada duruyorduk, birbirimize çok yakındık ama yine de aramızda bir okyanus varmış gibi hissediyorduk, hiçbir geminin geçemeyeceği bir okyanus, ne bir köprü ne de bir tünel. Sadece su, dalgaları arasında yürümeye cesaret eden herkesi yutmaya ve ciğerlerini doldurmaya hazırды.

"Ne... giydiğimi görmek istedi," dedim çekingen bir sesle.

Nathon arkasını döndü, şimdi masaya yaslanmıştı. "İlginç." "O da öyle düşünüyordu... yani kıyafetlerim hakkında."

"Sizi ilginç bulmasını isteyebileceğimiz şekilde değil, sanırım."

"Hayır."

O zaman fark ettim, kolunun üst kısmında koyu bir leke vardı, bunu gizliyordu... kasıtlı olarak kollarını kavuşturmuştu.

Yamaya bakarak ona doğru bir adım attım.

Nathon arkasını döndü. Daha hızlı yürüyerek yanına ulaştım. "Kolunun nesi var?"

"Uyumaya devam et, Loria."

Şu anda içinde sıkışıp kaldığım okyanusta yüzebileceğimi düşündüren neydi bilmiyorum. Kolunu sertçe kavradım. Nathon acısını gizlemekte iyiydi, bu beni şaşırtmadı ama çenesine yayılan spazmı o bile gizleyemedi.

Elimi anında tokatlayarak uzaklaştırdı. "Yaralısın," dedim.

"Bunu doğrulamaya gerek var mıydı?" Nathon dudağını kaşlarını çatarak kaldırdı.

"Neden kapanmıyor?"

Nathon ellerini hızla yüzüne sürdü. "Loria. Git buradan." "Ne oldu? Neden benden bu kadar çok şey saklıyorsun?"

"Çünkü böylesi daha güvenli!" Sesi hafifçe yükseldi, bunu söylerken bana doğru bir adım attı.

"Kimin için?" Ben sordum. "Ben zaten güvensizim, zaten risk altındayım, ikimiz de öyleyiz. Beni karanlıkta tutmanın ne faydası var?"

"Sana güvenmiyorum," diye tersledi.

O dört kelime. Aynılarını Nathon'a defalarca söylemiştim. Ama bilmediğim bir nedenden ötürü bunları onun ağzından duymak bana acı veriyordu.

"Neden? Benden şüphe etmen için sana hiçbir neden vermedim ki." "Ya da sana güvenmek için bir neden," dedi.

"Kimseye sır vermiyorsun." "Öyle mi?"

"Fırsat verilirse, yaparım."

"O zaman sen de söylediğim kadar aptalsın. Bir daha odama gelme. Buluşmamız için bir yer bulacağım ve benimle orada ne zaman buluşacağını söyleyeceğim. Sana bilmen gerekenleri söyleyeceğim. Daha fazlasını değil. Daha azını değil. Eğer beni dinlersen, bu görevi yerine getirme şansımız çok daha yüksek olacak."

"Öldüler mi?"

Nathon'un kafası karışmış görünüyordu.

"Bunu yapan kişi," yarasına baktım. "Onları sen mi öldürdün?"

Nathon birkaç adım geri çekildi. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence... Glavdian bitkisini kullanmalı, ondan bir lapa yapmalı, bal ve Riggon ile karıştırmalı ve yarayı bununla örtmelisiniz. Kapanmasına yardımcı olacaktır. Senin için yapabilirim."

"Ne kadar büyüleyici. Ekselansları ile paylaşmak isteyebileceğiniz kırık köprücük kemiği için bir var mı? Belki de gecenin bir yarısı odasına gidip ona ulaştırabilirsiniz?"

"Ben artık gidiyorum," diye homurdandım hoşnutsuzca.

Arkamı döndüm ve kapıya doğru yürüdüm. Elim uzanmış, kolun üzerinde duruyordu.

Aklıma bir düşünce geldi, bir bıçak kesigi kadar keskin ve hızlı, bir bıçak kadar parlak ve yansıtıcı, sanki bu sonucun bir süre önce aşikâr olması gerekiyormuş gibi.

"Ya aynıysa?" Mırıldandım. "Sana saldıran insanlar... ve o."

Nathon'un hemen kovmak yerine sessiz kalması anlamlıydı.

"Ölmediler, değil mi?" Ben sordum. "Onları sen öldürmedin. Aksi takdirde fikrimi reddedecektin."

Nathon başparmağıyla kaşını ovuşturdu. "Biliyor musun, umursamaz davranmanı tercih ettiğimi düşünmeye başlıyorum."

"Nathon-"

"Birlikte çalışıyor olabilirler. Ya da tamamen tesadüf olabilir. Dediğim gibi, bunu öğreneceğim."

"Öldüler mi?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Evet," dedi sonunda.

Hayal kırıklığı içinde başımı salladım. "Eğer onları öldüremediysen ve onlar Prens'e saldırdıysa. Sanırım hepimiz o alevlerin içinde yanacağız."

çok ."

Nathon üçüncü kez ölümlerini inkâr etme zahmetine girmedi.

"Endişelenmene gerek yok, Loria. Onları uzak tutmaya yetecek kadar buzum var."

Kapının kolunu kavradım ve çenemi hafifçe omzuma doğru eğdim.

"Mathias'ın buraya gelmesini sağlarsan, alevlerin önce seni tüketmesini bizzat sağlarım."

Nathon hafif bir kahkaha atarak, "Eğer Mathias buraya gönderilirse, siz beni itmeyi düşünemeden ben onların arasına dalarım," diye cevap verdi.

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi, bir de onunkinde.

Ve ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde öldü, aramızdaki okyanusta boğuldu, bizi saran alevler tarafından kavruldu.

Asla birbirlerine çok az güvenen ve dünyaya daha da az güvenen iki yabancından başka bir şey olmadık. Birbirimizi asla, belki de küçük bir parçamızın özlediği ve daha büyük bir parçamızın korktuğu şekilde .

Ancak bu şekilde olabileceğimizi fark ettim.

BÖLÜM 26 - NATHON

"C "Hadi gel, güzelim." Solar Inn'de çalışan kadınlardan biri elini üst koluma koydu. "Oynamak istemiyor musun? benimle? Çok eğlenirdik." Dudağını ısırđı, bana durmadan göz kırptı.

"İlgilenmiyorum." Elini çektim.

Yaklaştı ve iki avucunu da oturduğum masaya bastırdı. "Fikrini değiştirmek için bir şey yapamayacağıma emin misin? Senin gibi biri burada tek başına oturmamalı."

Bu bir baş belasıydı, ama beklenen bir şeydi, ne de olsa Güneş Hanı'nı son ziyaretimde, samimi faaliyetlerde bulunan ya da başkalarına kendilerine katılmaları için teklifte bulunan kişilerin sayısı hiç de az değildi. Yine de bu kadının ısrarı benim bile sabrımı sınamaya başlamıştı.

"Yedinci kez... Tabatha. Burada tek başıma oturmaktan son derece mutluyum. Korkarım zamanını ve yeteneklerini benim için harcıyorsun." Sırıttım.

"Bayanlardan hoşlanmıyorsun ha? Bir sürü erkeğimiz var... senin gibi güzeller, belki onlardan birini istersin?"

"Yapacağıma dair herhangi bir işaretle bulundum mu?" Kendimi onun pençelerinden uzak tutmaya çalışarak sandalyemde daha da geriye yaslandım.

"Belki de bunu bir sır olarak saklamak istersiniz."

"Tek istediğim... yalnız bırakılmak."

"O yakışıklı için kötü bir yer seçmişsin. Senin gibi yüzü olan biri böyle bir yerde yalnız kalmayı umamazdı." Sahte bir şekilde kıkırdadı ve kahverengi saçlarının bir kısmını parmağının etrafında döndürdü, eli bacağıma uzandı.

Bu giderek daha da zorlaşıyordu. Burada dikkatleri çekemezdim ve bu yüzden onu dilediğim kadar sert bir şekilde reddedemezdim. Bilgi edinme veya bir hedefe ulaşma arzuma karşı bu tür faaliyetlere ilk kez katılıyor olmasam da, bir amaç için buradaydım.

Elini tuttum ve iki avucumun arasına aldım. Dışarıdan , bu sadece şefkatli ve nazik bir jest gibi görünebilirdi.

"Bunu bir daha tekrarlamayacağım. Birini bekliyorum. Hizmetlerinizi test etmek için ne zamanım ne de param var, özellikle de buna meyilli değilim. Bu masayı hemen terk edin. Bana bir kez daha dokunmaya kalkışırsanız, gecenin geri para kazanabileceğinizden şüpheliyim. Ya da bir ay."

Tabatha elini hızla benimkinden çekti ve dudak büktü.

"Aşağılık adam," diye mırıldandı kendi kendine, aceleyle uzaklaşırken başkalarına çarptı.

"Şimdi, şimdi, Nathon, baban sana bundan daha iyi terbiye vermedi mi?"

Başımı kaldırıp az önce sesiyle dikkatimi çeken kişinin gözlerine bakmam gerektiğini biliyordum. Ama bu ses, onun sesi, donup kalmama yetti. Düşünme, muhakeme etme, bilgiyi işleme yeteneğimi engellemeye yetti.

Alkol bardağını ağzıma götürdüm ve bir yudum aldım. Bu alkole ihtiyaç duyduğum tek durumdu. Sarlan'ın onu kasıtlı olarak buraya gönderdiğini fark edince içkiyle birlikte güldüm.

"Sen olacağını bilmeliydim," dedim bardağı tekrar yerine koyarken.

Mathias da bir şekilde kılık değiştirmiş, kendi içkisiyle önüme oturdu. "Bu kadar hayal kırıklığına uğramış görünme. Birlikte iyi çalışıyoruz, değil mi?"

Mathias ondan daha uzun olacak kadar büyüdüğümünden beri beni becermek istiyordu, ki bu çok da büyük bir yaş sayılmazdı. Babamın tüm danışmanları arasında en kötüsüydü. Zalim, tamamen ahlaksız ve sapıktı. Elbette, babam onun doğasını, faaliyetlerini veya ilerlemelerini umursamadı, çünkü babam ondan ne isterse yapmaya istekliydi, hatta bundan zevk alıyordu.

"Senden hoşlanıyor gibiydi," diye devam etti.

"İznim olmadan bana dokundu. Pek hoş karşılamadığım bir şey," diyerek içkimden bir yudum daha aldım.

Mathias müstehcen bir şekilde güldü. "Ben öyle hatırlamıyorum."

Hava yuttum. "Sanırım geçmişte yaşadığımız bazı olayları farklı hatırlıyoruz."

"Onları sevgiyle hatırlıyorum."

Beni tedirgin etmeye çalışıyordu. Sadece varlığının bile bu görevde oldukça etkili olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordum. Sessiz kalmaya karar verdim. Bu

mmkn, hatta bu durumda tercih edilebilirdi.

Mathias kimsenin onu dinlemediğinden emin için bir o yana bir bu bakarak, "O nasıl?" diye sordu.

İstemsizce bir an nefesimi tuttum. "O iyi."

"Umalım da kalsın, olur mu?" Matthias içkisinden bir yudum aldı.

Gözlerimi ona diktim. "Endişen çok dokunaklı ama gerek yok, ben onun endişelenmesini sağlayacağım."

"Hiç yok," diye yanıtladı Mathias. "Ne de olsa seni de etkiliyor."

"Kesinlikle," dedim, kapalı bir gülümseme yi zorlayarak ve kendimi karanlık, küçük gözlerine bakmak.

"Vasara'yı nasıl buldun?" diye sordu. *Grevinizde ne kadar ilerlediniz?*

"Kalabalık ama kendine has cazibesi var." *İstediğimden daha yavaş ama ilerleme kaydedildi.*

"Gerçekten yle mi düşünüyorsun? Birkaç tane söyle." *Gerçekten mi? Ne keşfettiniz?*

"Yapacak ve görecek çok şey var, dikkatinizi çekecek ve onu tutacak çok şey var." *Onun dikkatini çekti ve benim de diğerlerinin motivasyonları hakkında fikirlerim var.*

"Her şey bir süre sonra sıkıcı olmaya bağlar. Sence de öyle değil mi?" *Tutacak mı?*

"Her şey değil." *Yapacağına inanıyorum.*

"Ben de kalabalığı pek sevmem. Yine de Vasara'nın insanlarla dolup tağmadığı bir yer düşünemiyorum." *Aksiliklerinizin doğası nedir?*

"Haklısınız, daha sakın bölgelerde bile ayaktakımı her yerde."

Gölgelerden çalışan insanlar.

Mathias kısa bir an için yüzündeki endişeyi gizleyemedi.

"Ekselanslarının başına gelenler utanç verici." *Yaralanmasıyla mı ilgili?*

"Eminim iyileşecektir. Huzur ve sessizlik için bolca zamanı var."

Sanırım öyle.

"Umalım da yakında yapsın." *Onlarla ilgilen. Çabucak.*

"Emrinde en iyi doktorlar var." *Zaten üzerinde çalışıyorum.*

Mathias düşünceli bir şekilde mırıldandı, fincanındaki sıvının bir damlası yüzündeki tüylere karıştı.

"Evet, bu doğru, bütün prensler yapar." *Bitir onları, yoksa bu senin sonun olur.*

"Şanslıyım ki hiç ihtiyacım olmadı." En kötü yaralanmalarımın sonra bile bana hiç teklif edilmedi.

"Kalnasa'da neler olduğunu duydun mu?" diye sordu.

Bir an için kaşlarımı çattım. Bu sorunun ardındaki anlamı çözemiyordum.

"Hayır..." Geçici olarak cevap verdim.

"Her yerde ayaklanmalar var. İnsanlar yağmalıyor, çalışıyor ve Kral Dunlan'ın Sarayı'nın kapılarına dayanmaya çalışıyor." Sesi iğrenmiş gibiydi.

"Açlıktan ölüyorlar. Bu hiç de şaşırtıcı değil," diye mırıldandım.

Mathias güldü. "Açlıktan ölmek mi? Açgözlüler, oldukları şey bu. Orada açlıktan ölen kimse olduğuna dair tek bir rapor bile yok."

Mathias'ın bu konuyu gündeme getirmesinin özel bir nedeni olup olmadığını düşündüm. Babam beni bilgilendirmesi için ona talimat mı vermişti? Yoksa gerçekten sohbet etmeye mi çalışıyordu? Çarpık düşünce tarzı onu meslektaş, hatta arkadaş olduğumuza ilk kez ikna etmiyordu.

"Ne zaman duydun?" Merakla sordum.

"Daha dün, dedikodu, fısıltı, her zamanki yöntemler, ama bir iki gün içinde herkes öğrenmiş olacak."

Yani bunu en azından birkaç gün önce, 'her zamanki yöntemleriyle' keşfetmişti.

Düşüncelerim Kaptan'a ve Kalnasa'nın adayı olan o kıza döndü. Sanırım bu onları başarılı olmak için her zamankinden daha kararlı hale getirecekti. Kaptan'ın bu olaylardan haberdar olup olmadığını, nasıl tepki vereceğini merak ettim. Buna tanık olmak ilginç olurdu.

"Oraya giden ve oradan gelen ticaret de engellendi."

"Kim tarafından?"

"Halk tarafından. Bilgisiz pislikler. Huysuz çocuklar gibi didişiyorlar. Kendilerini dünyanın geri kalanından kopararak kendilerine nasıl yardımcı oluyorlar?"

"Kalnasa, başka hiçbir Krallığın sahip bazı kaynaklara sahip," diye hatırlattım ona.

"Bırakın etsinler. Kendilerini yok edecekler."

"Daha birkaç dakika önce bana terbiye dersi veren sen değil miydin? Ama buradasın, sayısız sivili ölüme mahkûm etmeye hazır bir şekilde hakaretler yağıdırıyorsun." Gülümsedim, dudaklarım eğlenerek hafifçe aralandı.

Mathias sırttı. "Görgü kuralları yüksek sosyete, medeni insanlar içindir. Onlar sivil değil, pislikten başka bir şey değiller."

O gerçek bir pislikti. Bu dünyanın gerçek belası ve pisliği.

Ama yine gülümsedim ve içkimi yudumlarken "En iyisini sen bilirsin" dedim. Yere koydum.

"Birinin mallarını geri alması , Athlion bir Krallığın drenajı olmadan uzun süre hayatta kalamaz."

"Akıntıları durdu mu?" "Öyle diyorlar."

Ticari mal mı? Bildiğim kadarıyla Gemiler alınıp satılmıyor, sadece kökenlerinin bulunduğu Krallıklarla sınırlı kalıyordu. Doğrusu, bu olasılığı araştırmak için çok az zamanım ya da girişimim olmuştu. Mathias'ın bu hatayı kasıtlı mı yoksa kasıtsız mı yaptığından emin değildim ama onu bu konuda bilgilendirecek de değildim.

"Geçen hafta Jezil'i gördüm." *Baban sana bir mesaj iletmek istiyor.*

"Ah Jezil. O nasıl?" *Ne oldu?*

"Sorunlu." *Kızgın.*

"Ne hakkında?"

"Birisi onun kilerinden çalışıyor." *Birisi bizden bir şey aldı.*

"Şimdiye kadar dükkânını nasıl daha iyi mühürleyeceğini öğrenmiş olması gerekirdi."

Mathias'ın yüzü sinirlenerek düştü. "Ne yazık ki hırsızlar ."

" de söylediğiniz gibi, onlar pislikten başka bir şey değil. Eminim Tanrılar ya da evren ya da ima ettiğiniz şey neydi... kendi kendini yok etmek mi? Bununla ilgilenecektir."

Mathias eğlenmemiş görünüyordu. "Onları yakalaması için birini tutmak istiyor." *Bu işi senin halletmeni istiyor.*

"Ona iyi şanslar. Pek çok insanın istekli olacağından şüpheliyim." *Çok meşgulüm.*

"Eminim ikna edilebilecekleri yollar vardır." *Neyin tehlikede olduğunu hatırlatmama gerek var mı?*

"Özellikle şüphelendiği biri var mı? Belki komşusundan? Bir iş rakibinden mi? Yorgun bir aşık?"

"Büyük bir rakip." *Başka bir Krallık'tan biri. Güçlü biri.*

"Ne kadar çaldılar?" *Ne çalmışlar?*

"Önemli miktarlar." *Bilgi.*

"Neyin?"

"Hayati malzemeler, tarifler, ürününü yapmak için ihtiyaç duyacağı şeyler."

Bu cevap beni bile şaşırtmıştı. Söz konusu bilgi olduğunda, bu her anlama gelebilirdi.

"Pek çok ürünü var, değil mi? Birini satmadan yaşayamaz mı?"

"Evet, ama bir pastane var, onunla ünlü, işini ayakta tutan şey bu. Başka kimse onun gibi bir şey yapmıyor. Bununla ilgili eşyaları çaldılar." *Başka hiçbir Krallığın bilmediği ya da bilmesi gerekmeyen bir şey.*

"Son hırsızlık ne zaman oldu?"

"Dört hafta önce."

"O zamandan beri bir şey olmadı mı?"

"O zamandan beri bir şey gerekmedi. O malzemeler olmadan bunları yapamaz."

"Onları geri alamaz mı?"

"Mesele onları geri almak değil, en başta gitmiş olmalarıdır."

Kısa bir süre gözlerimi ovuşturdum. "Bir müfettişin çalıntı un için kendisine yardım edeceğine inanıyorsa, kendini oldukça önemli görüyor olmalı. Burada araştırmaları gereken daha önemli şeyler var, değil mi... onca ayaktakımı ve kalabalık varken." *Burada yeterince işim var zaten. Başka birini gönder.*

"Bu konuda bir şey yapabilecek tek kişiler onlar, başka ne seçeneği var ki?" *Bunu yapmalısınız. Bunu yapabilecek bir konumdasınız.* "sağlaması gereken insanlar var," dedi Mathias. "Ona güvenen insanlar." *Bize itaatsizlik edersen kız kardeşine, Kazal'a ne yapacağımızı unutma.*

Mathias'a baktım, yüzüm dışarıdan sakin, yumuşak görünebilirdi, ama gözlerim onun iyiliği için gizlemeye çalışmadığım bu istek karşısında yaşadığım hayal kırıklığına ihanet ediyordu.

"Anlıyorum." *Güzel.*

"Biliyorsun... böyle güzel bir hanımefendinin ilgisini reddetmek kabalık olur." Şu anda odanın uzak tarafında bulunan Tabatha'yı işaret etti. "Bu haksızlık, değil mi? Onları şefkatten mahrum etmek. Onların... arzularından?" Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Bakışları kaygan bir zehir gibiydi, tenimin üzerinde geziniyordu.

"Eminim idare edeceklerdir," dedim ters bir şekilde.

"Yönetmek mi? Evet... ama onları oldukça ısrarcı bulabilirsiniz."

"Bunu oldukça tatsız bulabilirler." Elim kupanın sapını daha sıkı kavradı. Ona gülümsedim. İkimiz de gülümsüyorduk, doğal, rahat bir şekilde oturuyorduk, her zaman çevremizin, görünüşümüzün farkındaydık.

"Yine de... sonsuza kadar hayır diyemezsin." *Buraya uyum sağlaman gerektiğini unutma.*

Ancak cümlesinin sonunda *bana* söylenmemiş bir *sözün* asılı kaldığını da hissettim.

"Ne istersem yapabilirim." Bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Söylerken dilimde ekşi bir tat vardı.

"Kafesteki bir kuş uçabilir, ama yine de kafestedir." Mathias bana bunu hatırlatmaktan büyük zevk alıyor, her kelimenin üzerinde duruyordu.

"Kanatları olduğu sürece, her zaman kaçabilir." "O kanatlar kırılırsa kaçamaz."

"Belki o zaman bile," diye gülümseyerek gözlerine baktım. "Kanadı kırık kuşlar bile hâlâ gökyüzüne bakar."

Mathias kaşlarını çattı. Daha rahat konuşabilmek için biraz daha yaklaştı. "Küçük bir kuş bundan başka bir şey olduğu fikrine kapılmamalı. O bir Erebaş, bir aslan ya da bir kurt değil, o sadece... küçük bir kuş. Şarkı söylemeye ve yoldan geçenlere güzel görünmeye hazır."

Ben de eğildim. "Söyle bana. Pitho'yu duydun mu?"

Mathias cevap vermedi.

"Ben de düşünmüştüm. Küçük bir kuş, siyah, parlak altın rengi bir göğsü var. Oldukça güzel görünüyor." Boyunu göstermek için ellerimi birbirlerinden kısa bir mesafe uzağa uzattım.

"Ama Athlion'daki en ölümcül ve en zehirli hayvanlardan biri." Parmağımı kaldırdım. "Çünkü... vücutları ve tüyleri

İnsanları bir gün içinde öldürebilen ölümcül bir toksin. Çok yavaş ve acı verici bir ölümdür. İlk başta fark etmeyebilirsiniz. Parmak uçlarınız biraz soğur, sonra uyuşur, sonra da dudaklarınız. Kaslarınız ağrımaya ve diş etleriniz kanamaya başlar. Ama çok geçmeden yakıcı bir acıya kapılır ve ölüm için yalvarırsınız. Ve tek yapman gereken" -kendi elimi salladım-"onlara dokunmak. Sadece bir kez. Büyüleyici değil mi?"

Mathias büyülenmiş gibi görünmüyordu.

"Küçük kuşları hafife almamalısın... eski dostum. Bazı kurtlar senden uzaklaşır, bazı aslanlar sana aldırış etmez ama bazı küçük kuşlar, bazı küçük kuşlar en büyük zararı verebilir."

Mathias hiçbir şey söylemedi, sadece yırtıcı ve saldırgan bir niyetle bana baktı.

"Yine de belki de haklısınız... Rahatlamanın bana bir zararı olmaz."

Ayağa kalktım ve kadınlara doğru ilerlemeye başladım. Her şeye rağmen, burada bulunma nedenlerimin makul ve sorgulanamaz görünmesini sağlamak için dış görünüşümü takınmanın zamanı gelmişti.

Mathias bana baktı ve dişlerini sıkarak fısıldadı, "Sen her zaman ona ait olacaksın."

Durdum ve arkamı döndüm. "Bu seni memnun ediyormuş gibi yapıyorsun ama ikimiz de biliyoruz ki bana sahip olmak istiyorsun." Ona doğru eğildim. "Ve bu kaderden kaçınmak için kendi kanatlarımı kırpardım, ama... önce onlara dokunmana izin vermeden olmaz... tabii ki."

Mathias'tan uzaklaştım ve en parlak gülümsememi göstererek hanın tezgâhına doğru yürüdüm. İnsanların kollarıma, vücuduma, yüzüme dokunmasına izin verdim. Onların şakalarına güldüm. Görünüşlerine iltifat ettim, yakınlaşmalarını hoş karşıladım.

Evet, şarkı söylüyordum, hepsi için şarkı söylüyordum.

Ve tüm bunlar olurken Mathias izliyordu.

BÖLÜM 27 - ELİ EL

T Dinleyicilerim bitene kadar üç saat geçti. Ta ki, bana çözmem gereken sorunlar sunan ya da çözmem gereken bir sorunla karşılaşan kişileri dinleyene, gözlemleyene, onlar tarafından istila edilene ve onlara çözümlerimi sunana kadar.

benim onayımı gerektiren teklifler.

Kendimin zayıfladığını hissedebiliyordum, kolumdaki ağrı zaman geçtikçe daha da arttı ve sesler uzaklaştı. Elias her gün bu şekilde yaşıyorsa, ona olan saygımın son derece arttığını ve bu insanlarla mümkün olan her şekilde temastan kaçınmasının şaşırtıcı olmadığını söyleyebilirim.

Dinleyiciler bitince Fagreaves bana döndü. "Majesteleri, son konu taç giyme töreniniz."

"Mmmm," diye cevap verdim.

"Hazırlıklar yapıldı. Yarın akşam gerçekleşecek."

İçimi çektim. "Anlıyorum."

"Ekselansları törenden daha erken bir saatte ayrılmak isterlerse, bunu ayarlayabiliriz."

Ne kadar cömert.

"Ayrılmam gerekirse ayrılıyorum, herhangi bir düzenlemeye gerek yok," diye cevap verdim.

"Elbette, Majesteleri." Başını hafifçe eğdi.

Trenton bana yaklaştı, eğilerek selam . "Majesteleri, işte gerçekleşecek olayların sırası." Bana her köşesinde Vasara'nın amblemi olan güneşin altın sembolleri bulunan kalın beyaz bir kart uzattı.

Konukların gelişi Tören

Alayı

Kral'ın

Selamlama

Yeminleri

İlahi Kurban

Taçlandırması

Kral ile Görüşme Büyük

Şölen

"Ekselansları Kutsal Kurban için ne sunacağına karar verdi mi?" Trenton sordu.

İlahi Kurban, her Krallığın hükümdarı tarafından sürdürülen bir gelenektir. Taç giydikten sonra Tanrıların sunağı önünde diz çöker, saltanatlarının kutsanması karşılığında önemli bir şeyden vazgeçerlerdi. Ancak Vasara'nın hükümdarının bu etkinlikte en büyük kurbanı sunması bekleniyordu, zira hüküm süren Krallık olduğu ve bu nedenle hükümdarına diğerleri üzerinde güç verildiği düşünülüyordu. İddialara göre önceki hükümdarlar çok sevdikleri bir

Hayvan, onlarca yıldır kullandıkları bir silahtı, hayatlarından, görünüşlerinden, bilgilerinden, beş duyularından birinden yıllar eksilmişti.

"Evet," dedim.

Konseyl üyelerim ihtiyatla birbirlerine baktılar. "Ekselanslarının neye karar sorabilir miyim?"

Onlara fedakârlığımı bildirirsem büyük ölçüde itiraz edeceklerini biliyordum ve bu yüzden cevabım "Yakında öğrenirsiniz" oldu.

Trenton ölçülü bir şekilde başını salladı ve beni daha fazla araştırmanın boşuna olacağına karar verdi. Haklıydı.

Jarian sağımdan bana yaklaştı. "Majesteleri, o geldi."

"Onu içeri getirin," diye talimat verdim.

Önümüzdeki kapılar açıldı ve Gemi uzun, kararlı adımlarla odaya girdi. Birkaç gün önce sorguladığımın aynısıydı.

Onu ya da Orlis'i ben öldürmemiştim. Sonunda Orlis'in hayatına karşılık hizmetlerini teklif eden o olmuştu. Sonunda fikrini değiştirdi.

"Ekselanslarının önünde diz çökün," diye tükürdü Wayman.

"Gerek yok." Konuşmasını engellemek için elimi kaldırdım.

Wayman bana şaşkın şaşkın baktı.

"Nerede o?" diye sordu genç adam.

"Ona bakılıyor-"

kesti, "Nerede?"

Wayman, daha fazla devam ederse sözümü kesen birini görünce bayılacakmış gibi görünüyordu.

Dudaklarımı yaladım ve "Sorduğunuz buysa, artık Kuzey Kanadı'nda değil" diye cevap verdim. Öyle olduğunu biliyordum.

Genç adam cevabımdan memnun bir şekilde başını salladı.

Ayağa kalktım ve sadece bir saat önce başlayan baş dönmesini unuttuğum için zihinsel olarak kendimi azarladım.

Bir saniye yerimde kaldım, sonra adama yaklaştım. Korumalarım yanıma geldi, genç adam önce onlara sonra da bana baktı.

"Ne keşfettiniz?" Ona sordum.

"Oradaydılar."

Ondan Liquanon'dan gelen büyücüleri elinden geldiğince takip etmesini istemiştım. İz sürücülere sormayı düşünmüştüm ama bize saldıran büyücülerin keşif yapma ve o birlikten takip bekleme konusunda ne kadar usta olduklarını bilemezdim.

"Peki izleri takip ettiniz mi?"

"Evet."

Herhangi bir şeyi genişletmek konusunda açıkça isteksizdi. Hiçbir şey söylemedim ve bunu yapmasını bekledim.

Sessiz kaldı.

"Bir yere çıktı mı?" Ben konuştum. Çok yorgundum, bu uzun duraksamalar için vaktim yoktu.

" oldu."

Fargreaves ters ters baktı. "Oyun oynama evlat. Lafı dolandırmanın sırası değil. Ekselanslarının neyi bilmek istediğinin tamamen farkındasın."

Adam Fargreaves'e bakmadı bile, bakışları benim üzerimde sabit kaldı.

Genç adam bana "Onlara ne yapacaksın?" diye sordu. "Bu senin görevin değil..." Wayman başladı.

"Şimdilik hiçbir şey," dedim ona. Bu doğrudu.

Genç adam sözlerini kısa bir süre düşündükten sonra cevap verdi. "Patika Glacier Geçidi'ne gidiyor, orada duruyor."

Buzul Geçidi Juras'a'nın hemen kuzeyinde yer alan bir bölgeydi. Ormanlık alanın derinliklerine gömülmüştü ve ortasında genellikle donmuş büyük bir göl vardı.

"Saklanmak için iyi bir yer," diye gözlemledi Trenton.

Haklıydı, Glacier geçilmesi zor ve tehlikeli bir araziydi, bu da burayı takipten kaçmak için ideal bir alan haline getiriyordu.

"İzin orada durması nasıl mümkün olabilir?" Fargreaves genç adama ters ters .

"Yalan söylemiyorum," diye ısrar etti, ona ters ters bakarak.

Jurasan Kralı'nın söylediği gibiydi. "Büyücüler yeterince güçlüyse bu mümkün," diye araya girdim.

"Bu da bu güçlü büyücülerin diğerlerine Buzul Geçidi'nde katıldıklarını ve Liqanon'da olmadıklarını gösteriyor. Bu konuda birlikte anlaşmış ve daha sonra Juras'a'nın Kuzey noktasında buluşmayı ayarlamış olmalılar," dedi Fargreaves.

"Muhtemelen," diye cevap verdim.

Fargreaves bana sertçe bakarak hoşnutsuzluğunu belli etti. "Başka ne gibi olasılıklar var, Majesteleri?"

"Çok sayıda," diye belirttim. "İlk büyücü grubu tek başına hareket ediyor olabilir. Daha güçlü büyücüler eylemlerinin farkında olmadan gruptan ayrılabilir ve daha sonra yeniden katılabilirlerdi. Sonuçta, eğer plan Jurasan Kralı'nı öldürmekse, neden

Bunu yapmak için en güçlü büyücüleri Liquanon'a göndermek mi? Geçitte beklemenin bir faydası olmazdı çünkü büyücülük izlerini nehrin kendisinde temizleyebilirlerdi."

Sessizlikle karşılaştım.

"Bahsettiğimiz büyücüler ihtimalleri de var, içlerinden biri büyücülüklerinin izlerini silme kabiliyetine sahipti ama silmeden önce bizi Buzul Geçidi'ne götürmeyi seçti. Bu senaryoda, Liquanon'dan sonra gruplara ayrılmış olabilirler; daha güçlü büyücüler Buzul'a giderken, geri kalanlar muhtemelen tek başlarına ya da çok daha az sayıda başka bir yöne doğru dolaşıyor olabilirler. Daha küçük gruplar halinde seyahat etmek insanların enerjilerinin izini sürmesini çok daha zorlaştıracak ve böylece onları arayan herkes Buzul'a giden yolu takip edecekti. Bu kasıtlı bir saptırma olabilir. Bizi kandırmak için hareket eden tek bir grup mu var, birlikte çalışan iki grup mu var, yoksa yalnız çalışan iki grup mu var bilmiyoruz."

Fargreaves dudak büktü. Trenton başıyla onayladı. Genç adam düşünceli bir ifadeyle bana baktı.

Genç adama, "Onları sen bulacaksın," dedim.

Wayman, "Majesteleri, Komutan zaten elimizde-" diye söze başladı.

"Komutanın görevi onları yakalamak. Sizin işiniz" - genç adama - "onların arasına sızmak olacak."

Genç adamın çenesi sıkıştı. "Casusunuz olmamı mı istiyorsunuz?" "Evet," diye onayladım.

"Ömrümün geri kalanında bir Gemi olmaya devam etmeyi tercih ederim," dedi şiddetle.

"Bu artık bir seçenek değil."

"Sen gerçekten bir pisliksin," diye kaşlarını çattı.

Wayman onu, "Kraliyet ailesiyle konuşuyorsun evlat, biraz saygılı ol," diye azarladı.

"Bu adamın saygısını kazanmanın imkânsız olacağından eminim," dedim, "ama bunun bir önemi yok. Önemli olan sizin anlaşmanın size düşen kısmını yerine getirmeniz."

"Bu bir anlaşma değil," diye homurdandı genç adam.

"İstediğimi yapın ve söz veriyorum, Orlis güvende olacak. Hayatlarınızı özgürce yaşamanıza izin vereceğim ve-"

Genç adam 'özgürce' kelimesine yüksek sesle ve açıkça güldü.

"Kendini bir tür kurtarıcı mı sanıyorsun? Bir eşit Tanrı mı?" Bana doğru adım atmak için bir hamle yaptı. Tüm muhafızlarım ellerini kılıçlarının kabzasına koydu.

Genç adam durumu değerlendirdi ve yumruklarını sıkarak geri çekildi.

"Böyle bir şey düşünmüyorum," dedim ona. "Ama halkımı korumak benim görevim."

"Peki ya büyücüler? Onlar da insan sayılmıyor mu? Beş yaşındayken yiyecek yetiştirebildiğini öğrenen çocuklar ya da on yaşındayken komşusunun düşüncelerini duyabildiğini öğrenenler. Onlar nedir, *Majesteleri*?"

O haklıydı. Onlar insandı. Birlikte yaşadığımız, tehdit olarak gördüğümüz, on yıllar önce bizi haklı çıkaran insanlardı. Ve şimdi, bizi tekrar haklı çıkarıp ıkarmayacaklarını bekleyip görmeyi göze alamazdık. Bu tür yeteneklere sahip olmayanlar kendilerini koruyamazlardı. Eğer onlar

Onlara sahip olanlar harekete geçmeye karar verirse, geçmeyenlerin hepsi düşecek, hepsi yok olacak, hayatta kalma şansları olmayacaktı. Büyücüleri insan olarak görmediğimden değil, onları tehlikeli insanlar olarak gördüğümdendi. Bu dünyada var olmaya hakları olmadığından ya da onlara zarar vermek istediğimden değil, savunmasızlara zarar gelmesini istemediğimden. Bu dünya, yaşam ödülü için bir savaş alanına dönüşmüştü.

Ve kazanmaya niyetli olduğumu.

Birkaç dakikadır sessiz kaldığımı, bu gerçekleri düşündüğümü ve genç adamı cevapsız bıraktığımı fark ettim.

"Yıllar önce bu sokakları kana bulayanlarla aynı kumaştan kesilmişler. Hatta bazıları aynı kişiler bile olabilir. Onlar bir hatıra ve yaptığımız hataların, kaybettiğimiz hayatların bir hatırlatıcısı."

Genç adam cevabım karşısında hayal kırıklığı içinde ofladı ama cevap vermedi.

"Yarın sabah yola çıkacaksınız."

"Peki benden tam olarak nasıl kaçmamı, bilgi aktarmamı bekliyorsunuz?"

"Eminim bir yolunu bulacaksın. Kız kardeşinin rahatı buna bağlı."

"Peki ben ölürsem... o da böyle rahat mı olacak?"

"Sana söz veriyorum yapacak. Jarian'la gidin, yolculuğunuz için ihtiyacınız olan her şeyi size verecektir."

Jarian'a başımla işaret ettim. Adama doğru yürüdü, ona dışarı kadar eşlik etmek niyetindeydi. Büyücü sanki konuşup konuşmamayı tartışıyormuş gibi birkaç dakika yerinde kaldı, sonra arkasını döndü ve gitti.

Fargreaves hemen konuştu "Majesteleri, bu çocuk-"

"Ben kararımı verdim. Bu son kararım. Hepsi bu kadar." Günün geri kalanında bu adamlara karşı hiç sabrım kalmamıştı.

Salonda bırakılmış olan yüksek arkalıklı sandalyeye yaslandım. Kralın tahtı değildi, ancak yarından sonra oturmaya hakkım olacaktı ama en az onun kadar rahatsızdı.

Muhafızlarım dışındaki tüm adamlar odayı terk ettikten sonra, eşliğinde odama doğru yol aldım.

Elias beni orada bekliyordu.

"Ahhh dönmüşsün." Kapının pervazına yaslanmış olan adam .

"Elias?" Ona sorgularcasına sordum.

Elias bir kaşını kaldırdı. "Sizi kontrol etmeye geldim ama başınızı sallamakla ve s zleşmelerinizi imzalamakla meşgul olduğunuzu söylediler."

"İyiyim," dedim ve boştaki elimle kapının koluna uzandım. Elias bir elini onun önüne koydu. "Bok gibi görünüyorsun."

"Elias," sesim bu kez bir uyarı tonu taşıyordu ve onu hareket etmeye çağırıyordu.

"Yarın güzel görünümünü feda etmeye karar verdin. Biraz erken yapmadın mı?"

"Elias," diye tekrarladım, başka bir şey söyleyecek gücüm yoktu.

Yıllar sonra ilk kez uygun bir kıyafet giydiğini fark ettim.

"Kurban etmeyi seçtiğin şey nedir?" Elias yüzümü görebilmek için boynunu çevirerek dikkatle sordu,

"Benim için önemsiz bir şey."

Elias ofladı. "Bu tam olarak sınırlandırmıyor."

"Başkaları için önemli bir şey."

Elias yavaşça, "O da... değil," diye konuştu.

Ona döndüm. "Peki ya sen? Bir kez daha orada bulunduktan sonra... nasılsın?"

Elias içini çekti ve elini havada gelişiğüzel salladı. "Farklı değil."

Bu mümkün görünmüyordu.

"Korkunç," diye itiraf etti birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

"Senden bir daha böyle şeyler istemeyeceğim," dedim, Elias elini çektiği için kendi elimi kolun üzerine koyarak.

"Yapacaksın," dedi Elias, o kadar hararetle ki başımı kaldırıp bakmaktan kendimi alamadım. "Ve ben de seni reddetmeyeceğim."

"Sen... mısın?" Şüpheyile sordum.

"Hayır. Ne de olsa birinin diğer kolunu kırmanı engellemesi gerekiyor."

BÖLÜM 28 - ELİ AS

T Müzik sanki havada süzülüyormuş gibi salonda çınılıyordu. Eliel'in Taç Giyme Töreni'nin konukları tamamen hareketsizdi, onun Kral'ın tahtına doğru yürüyordu. En parlak ve ışıltılı altın rengindeki pelerini, en az beş adım bırakacak kadar arkasından geliyordu. Buradan yüzünü göremiyordum ama kalabalığın yüzünü görebiliyordum, onu bir an için gözleri hayranlık, huşu ve saygıyla açılmıştı.

Adımları melodiyle mükemmel bir uyum içindeydi, hareketleri de melodi akıcıydı. Gelişinde ona eşlik eden bizler dağılıp salonun ön tarafında, Beş Krallığın her birinden gelen adayların yanında yerimizi alırken o da devam etti. Solumda Juras'a'nın eskortu, onun yanında Maiwen, onun yanında Vasara'nın maiyeti vardı. Sağımda Fargreaves, onun yanında Wayman vardı. Ön tarafta oturan ve aralarında Audra'dan Albarsanlar ile Zeima ve Kalnasa'dan temsilcilerin de bulunduğu diğer konukları bir koridor ayırıyordu.

Yüzlerine, Eliel'e verdikleri tepkilere baktım. Kalnasa'dan gelen kız tamamen büyülenmiş görünüyordu, refakatçisi ise tamamen duygusuzdu. Prenses Rhana sanki onunla gurur duyuyormuş gibi hafifçe gülümsedi. Albarsanlılar ise, Audra'nın Prensesi olduğunu öğrendiğim kadın, gergin, neredeyse hasta görünüyordu. Erkek kardeşinin gözleri Eliel'in kıyafetlerinin üzerinde defalarca dolaştı ve kız kardeşinin endişeli olduğu her halinden belliydi.

Eliel, kutsal metni önüne getiren Başrahip'in önünde diz çöktü. Elini kâğıdın üzerine koydu ve ardından Başrahip konuştu.

"Siz, Prens Eliel Arcon Solisan, Kral Elion Larius Solisan'ın oğlu, Vasara tahtının doksan sekizinci varisi, hayatınızı Athlion halkına onur ve hizmetle adayacağınıza yemin ediyor musunuz?"

Eliel cevap vermek için sesini yükselterek, "Vereceğim," dedi.

"Hem Tanrıların hem de atalarınızın öğretilerine bağlı kalacağınıza, kutsallık, fedakârlık, adalet ve erdem ilkelerine göre yaşayacağınıza yemin ediyor musunuz?"

"Yapacağım."

Tanıdığım tüm insanlar arasında Eliel en az dindar olanıydı, bizi izleyen Tanrılar olduğuna inanmaya en az meyilli olanıydı. Bu ilahi kurbanlar hep . Bu onu Tanrıların varlığına ikna etmek için yeterli bir kanıt olmalıydı ama Eliel'e göre bu "dokuz farklı göksel varlığın varlığını haklı çıkaracak kadar net bir açıklama" değildi. Gençken ikimize de eğitim veren bir Baş Rahip'e sunduğu açıklamayı hatırlayınca kendi kendime biraz gülümsedim.

Başrahip, "*İman, kanıtın yokluğudur,*" demişti.

"Eliel, *"O halde bu inanç değil, umut," diye karşılık verdi.*

"Umut ve inanç birbirine benzer," diye itiraz etmişti Başrahip.

"Sizin Tanrılarınız umut istemez," diye cevap vermişti Eliel. "Onlar yokluğundan beslenirler."

O zaman on beş yaşındaydı.

Onunla aynı fikirde olduğumdan değil. Tanrıların var olduğuna inanıyordum. Sadece hepsinin bencil birer sadist olduğunu düşünüyordum. Sadece umudumuzun yokluğundan beslenmekle kalmıyor, ıstırabımızdan da zevk alıyorlardı.

Ama krallar da öyle.

Eliel elini kitaptan çekti. Kilise'nin bir başka çobanı Başrahip'e küçük bir kâse uzattı. İçinde bir Kimera'nın koyu altın külleri vardı. Külleri özellikle bu amaç için, soylu törenler için saklanırdı. Küçük bir alevin taze otlarla birleşmesinden sonra çıkan dumanlar gibi zengin kokuyorlardı. Rahip bu maddeyle Eliel'in alnına Vasara'nın sembolünü çizdi.

Audra'nın Prensi kız kardeşinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Kız tepki vermedi. Kendini tekrar tam boyuna getirdiğinde, gözleri kısa bir an için benimkilere takıldı.

Solumdaki adam elini ağzına götürdü ve yutkundu. Kül kokusunun daha önce karşılaşmamış olanlar için mide bulandırıcı olabileceğini unutmuştum. Bunu söylerken, savaşta çok daha kötü kokular almıştım. Bu adam öyle değilmiş gibi görünüyordu. Juras'a'nın Prensesi için harika bir eşlikçi seçimi.

Dikkatimi tekrar gösteriye çevirdim. Vücudumu bir gerilim kapladı ve tüm alanı kapladı. Bu, korktuğum andı. Eliel'in planları benim için giderek daha gizemli bir hal alıyordu.

sayıklıyordu. Keşke bunlara karar vermeden önce birileriyle tartışaydı.

O zaman böyle bir kişinin ben olabileceğimi düşündüm. Onun yanında olamamam benim hatamdı. O kadar uzaklaşmış olmam benim hatamdı, güvenilmez olduğumu hissetmişti.

Yapmalıydım, bunu şimdi düzeltmek istiyordum ama... çok geç olabilirdi. Gerçi Eliel'in birine güvenip güvenmeyeceğini söylemek zordu.

Ben kesinlikle .

Bu fedakârlığın önemsiz bir şey olacağına kesinlikle inanmıyordum. Eliel açıklama yapmayı severdi. Bunu yapmak için mükemmel bir fırsattı, tüm Lordlar, Leydiler ve Tanrılar başka hangi unvanlara sahip olduklarını bilmeden önce odanın etrafına karıncalar gibi yığılmış, küçücük bir alana sıkışmış, nefeslerini tutmuş Krallarının ayağa kalkmasını bekliyorlardı.

Neden bir şeyleri feda etmek zorunda olduğu beni aşıyordu. Bu fikri kim bulduysa, lanet olası bir aptal olduğuna karar verdim.

Elion için kesinlikle işe yaramamıştı ve anılarının koca bir yılını feda etmişti.

Şimdi kulağa o kadar da kötü gelmedi. Orada şeyler I olur var olmuştur çaresiziçin Unut gitsin. Unuttum. Seçilen yıl elbette rastlantısaldı, ama yine de Tanrılar hangi yılı seçerse seçsin, böyle bir kurban bana uygulansaydı, bazı korkunç anıların ortadan kalkma ihtimali yüksekti.

Müzik sustu, koro ve enstrümantalistler seslerini yavaşça azalttı.

", kutsal kurbanınıza karar verdiniz mi?"

Eliel ayağa kalktı ve döndü. Altın pelerinine bürünmüş, yüksek yakası kıvrılan uzun, beyaz ve altın işlemeli tuniğini giymişti.

Koyu kızıl saçları tepeden kısmen bağlanmıştı ve saç tellerinin geri kalanı boyunca altın ipliklerle örülmüştü... Gerçekten de tüm insanların Kralı gibi görünüyordu.

Şimdi o insanlara hitap etti.

"Tanrıların hükümdarlığımı ve hükümdarlığım tüm insanları kutsaması için, ben, Prens Eliel Arcon Solisan, kurban vermeyi seçtim..."

Durakladı.

"Doğurganlığı
m."

Daha önce sessiz olan salon, sanki ölümün kendisi izlemeye gelmiş gibi hissediyordu. Tek bir ruh bile hareket etmiyor, konuşmuyor ya da nefes almıyordu.

Pekala.

Bunu önce biriyle konuşması gerekirdi.

BÖLÜM 2G - XATHOX

Tonunki muazzam, yıkıcı derecede kötüydü.

Doğurganlık yoksa, çocuk da yok. Çocuk olmazsa, babamızın planının gerçekleşmesi mümkün olmazdı. Onun istediği şekilde değil.

Bu da sadece başarısı için alternatif bir yol arayacağı anlamına geliyordu.

Tanrılara, dolayısıyla kurbanlara ve dolayısıyla Prens'in gerçek doğurganlık eksikliğine inanmıyordum. Ama Prens'in bu ilahi kurbanı ilan ettikten sonra artık kimseden bir varis doğurmamak için elinden geleni yapacağına inanıyordum.

Rahatsız edici bir hastalık, bir gerginlik içimi kemiriyordu. Loria'nın neler hissettiğini ancak tahmin edebilirdim. Ama hareket edemiyorduk, tepki veremiyorduk. Koca salonda başka kimse böyle bir şey yapmıyordu. Bunun bizim için bir şey ifade ettiğine dair hiçbir işaret gösteremiyorduk. Teorik olarak, evet, bu beş adayın her biri için bir şey ifade ederdi, ama bizim için tamamen farklı bir şeydi.

Bu Prens neden doğurganlığını feda etmeyi seçmişti? Athlion'da hangi Prens, hangi soylu böyle bir şey yapar ki? Varis bırakmamayı garanti ederdi ki bu da pek çokları için mirassızlık kavramıyla eşdeğerdi. Konumlarının kırılğanlığını artıracaktır. Bu onları çok daha az...

Bu onları evlilik için çok daha az arzu edilen bir aday haline getirecektir.

. Biz zaten buradaydık. Prens bu Kur Sezonunu çoktan kabul etmişti, sonuna kadar gidilecekti, bu ön sıralarda duran kadınlardan biri onun Kraliçesi olacaktı. Bu zaten önceden belirlenmişti.

En azından ben öyle sanıyordum. Öyle miydi? Hayatımda ilk kez, hedefimin hareketlerini önceden tahmin edemiyordum.

"Ama hayır, genç, deneyimsiz ve eğer söylentilere inanılacak olursa kibirli bir Kral ile... şimdi bizim şansımız."

Babamın Loria'ya söylediği sözleri hatırladım. Genç, değil mi? Tecrübesiz, doğal olarak. Ama kibirli? Hayır, bu Kral kibirli değildi. O sadece kendi aklından, kendi stratejisinden emindi.

Baş Rahip'in yüzü, uşakları, Prens Konseyi'nin üyeleri, yüzlerinde şüpheyi yer bırakmıyordu, onlar da bunu bilmiyordu.

"Ekselansları..." diye başladı Başrahip. "Emin misiniz?"

Prens başını kıpırdatmadan ona baktı ve gözlerini yana kaydırıldı. Daha önce birisine kutsal kurbanlarından emin olup olmadığının sorulduğunu hiç duymamıştım. Eğer hayatım Prens'in kararıyla yakın bir tehlikeye atılmamış olsaydı, tüm bu sahneyi büyüleyici bulabilirdim. Aslında, varlığıma yönelik tehdide rağmen, bir parçam hâlâ bunu istiyordu.

Herkesi şaşırtan bir manevrayı tamamlamayı başarmıştı; kendi yasaları ve inançları gereği tersine çeviremeyecekleri bir manevrayı.

Onu Kral olarak ciddiye almam için neredeyse yeterliydi.

"Bu...bu yapılmalı. Tanrılar buna şahit olsun. Kral bunu onurlandırsın. Bırakın insanlar bundan yararlansın." Başrahip'in sesi emin değil gibiydi ve son derece soğukkanlıydı.

Uzun kumral saçlı bir adam, muhtemelen kurbanı durdurmak için öne doğru bir adım attı. Hareket hafifti ama tam zamanında yakalamıştım ki iri bir elin onu pazusundan kavradığını ve güçlkle yerinde tuttuğunu gördüm. Sarhoş kuzen Fargreaves'i tam zamanında durdurmuştu. Fargreaves ona bakıp kurtulmaya çalıştı ama Elias'ın tutuşu daha da sıkılaştı ve Meclis Üyesi'nin canını acıttı.

Belki kuzeni biliyordu. Belki de.

Başrahip içinde bir sıvı bulunan daha büyük bir kâse ve küçük bir bıçak getirdi; Eliel bu bıçağı hâlâ askıda duran eline sapladı. Karışımın içine kendi kanını damlattı. Sonra içti ve dönerek başladığı pozisyona diz .

"İçimden akan ilahi enerjiyle, Tanrılarının iradesiyle, sana taç giydiriyorum, Eliel Arcon Solisan, Vasara'nın ve Athlion'un Kralı."

Başrahip başına güneş ışınları şeklinde yapılmış büyük bir taç yerleştirdi; Prensken giydiği taca benziyordu ama daha büyüktü ve koyu yakut, kehribar ve altın taşlarla süslenmişti.

Eliel döndü ve kalabalık bir anda kükredi.

"Krala selam olsun! Krala selam olsun! Krala selam olsun!"

Başrahip kalabalığa seslendi. "Majesteleri şimdi dinleyicilerini edecek, izin verilmeyenler lütfen bitişikteki ziyafet salonuna girsin, burada Büyük Şölen-"

Kapılar açıldı. Tüm kalabalığın arkasını dönerken çıkardığı kitlesel ses, güçlü bir rüzgâr esintisi gibiydi. Yüzlerce göz, bir kadını bileklerinden sürükleyen genç bir adamın görüntüsüyle . Zincirlenmiş bilekleri.

Bir gemi.

O geceyi ve o kadını düşünmeden edemedim.

Adamın elinde bir kılıç vardı ve kılıcı doğrudan Kral'a doğrultmuştu. Kadını bıraktı ve görünüşte hiçbir şeye doğru uzanmayan diğer elini kaldırdı. Ama gözleri... büyücülüğün kusursuz dalgasıyla parlıyordu.

Serbest elini bıraktı.

Hepimizi olduğu yerde dondurmak için

kullandığı el. Bir Telepat.

Muhafızlardan hiçbiri onu yakalamak için harekete geçmiyordu. Kimse bir şey yapmıyordu.

şey yapmıyordum. Hareket edemiyorduk.

Adam koridorda ilerlerken kılıcı tutuşu hiç bozulmadı. Yaklaştıkça kollarını süsleyen yara izlerini görebiliyordum.

O da bir Taşıyıcıydı. Ve şimdi, özgürdü.

BÖLÜM 30- HESTAN

Zorla yerimize yerleştirilmeden hemen önce Dyna'nın elini tutmayı başarmıştı. Bu Gemiler salona girer girmez Dyna'nın o anki ezici korkusunu ve her ne kadar biz Kıpırdayamıyordu, hâlâ titriyordu.

Konukların büyük çoğunluğunun aksine, bu Acciperean'ın büyüü bozmaya çalışmanın bir faydası olmadığını gördüm. Belli ki o bir Telepattı ve bu yüzden herhangi bir girişim boşuna olacaktı. Sadece büyü kaldırıldıktan sonra ne yapabileceğimi planlayabilirdim ve bu bile zor görünüyordu. Harekete geçmek için hiç yaşamama ihtimalimiz olduğunu biliyordum. Diğer Gemi'nin prangaları hâlâ bileklerine sıkıca bağlıydı ama bu adamın prangaları söküp sökemeyeceği ya da yeteneklerinin ne olabileceği konusunda hiçbir şey söylenemezdi.

Burada kendi ölümümü, eğer kesinlikle gerekliyse kabul edebilirdim, ama Dyna'ninkisi, o sadece bir çocuktuktu. Dunlan'ın yeğeni, yapamazdım.

Gözlerim genç adamın Kral'a yaklaşırken izlediği yolu takip etti, her adımda daha da yaklaşıyor, her adımda daha da yükseliyordu. Gözleri öfke doluydu,

kaos. Eylemlerini tam planladığından şüpheliydim ama niyeti açıktı.

Ağzımı açtım ama hayır, bu beni şaşırtmadı, konuşamadım.

Ama Kral yapabiliirdi.

Onun gözler vardı soğuk olarak o kabul edildive gelen Misafir. Sanki bir çocuğa bakıyormuş gibi son derece korkusuz görünüyordu.

"Bunun neyi başaracağını umuyorsunuz? Umduğunuz sonucun olmayacağını garanti edebilirim."

Ana umudu Kral'ın ölümü gibi görünüyordu, bu yüzden yardım edemedim ama katılmıyorum.

"Kesinlikle *sizin* yaptığınız olmayacak, *Majesteleri*."

"Güçlüsünüz ama buradaki herkesin hayatına son kadar güçlü değilsiniz."

Kral bunu bir blöften ziyade gerçekmiş gibi söyledi. Bu kadar bilgili olması beni şaşırtmazdı ama büyücülük konusunda... bu şaşırtıcıydı.

"Bu nedenle, kaçmadan önce yüzünüzü gören en az yüz kişi olacaktır. Fazla uzağa gidemezsiniz," diye uyardı Kral.

Adam güldü. "Fark etmez. Benim yaşayıp yaşamamam önemli değil. Önemli olan tek şey senin yaşamaman."

"Peki ya o?" Kral'ın gözleri adamın içeri sürüklediği kadına kaydı. "Onun iyiliğini düşünmüyor musun?"

Adam şimdi bıçağı Kral'ın boynuna doğru kaldıracak kadar yaklaşmıştı. "Sakın onun iyiliğinden bahsetmeye cüret etme, sen ki onun ellerine ve ayaklarına zincirler taktın."

"Doğruyu söylediğimi biliyorsun, beni şimdi öldürürsen onu ölüme mahkûm edersin." Onlarla daha önce konuştuğunu fark ettim. Bu Gemilerle konuşmuştu. Bu adamı tanıyordu ve bu kadının onun için kim olduğunu biliyordu.

Konuşmalarının konusu ne olursa olsun, genç adamın takdir ettiği bir şey olmadığı açıktı.

"Sanki o CANLI'ymış gibi konuşuyorsun," diye bağırdı yüzüne, artık kucaklaşabilecekleri kadar yaklaşıarak. Koca bir kalabalığın neden olduğu sessizliğe karşı bu tek adamın bağıırışı çok keskindi.

"Onun için nasıl bir hayat bu? Bizim için nasıl bir hayat bu? Bu bir hayat bile değil. Ölüm onun için bir kurtuluş olurdu." Adam nefes nefese konuşuyordu, sesi titriyor, her kelimedede çatlıyordu.

Genç kadın adamın tutuşu altında kıvrandı ve bu ifadeye katılmadığını fiziksel olarak gösterdi. Kral da bunu fark etti.

"Görünüşe göre... sizinle aynı fikirde değil."

"Akli başında değil. Ve ona yaptıklarınızdan sonra buna şaşmamalı."

Kadın çırpınmaya devam etti ve adama yorgun gözlerle baktı. Kral ısrar etti. "Senden korkuyor."

Adam kadına bakarak Kral'ın sözlerini doğruladı. Dişlerini sıktı. "Kadın iyi değil."

"O zaman doktorlarımızın onu görmesine izin verin." "Bu kadar yeter."

Kral konuşma yeteneğini kaybetti.

Konuşmak için kendini zorladı ve bunu yaparken dudaklarından kan gelmeye başladı.

Dizlerinin üzerinde yere çöktü.

Kral kendi taç giyme töreninde başka bir adamın önünde diz çökmüştü. Dudağından damlayan kan, odadaki tek ses, mermer beyaz zemine çarpan dolu taneleri gibiydi.

Adam bıçağı sanki kafasını kesecekmiş gibi Kral'ın boynunun üzerine yerleştirdi. Kral kıpırdayamadı, olduğu yerde sabit kaldı, gözleri yanında duran adama kilitlenmişti.

 ı lık attı. Ses tonu o kadar yüksekti ki havayı yırttı. Kumral saçlı kadın feryat ederek adamdan uzaklaştı, dirseklerinin üzerine düştü ve geri çekildi.

"Orlis," dedi nazikçe.

Orlis hıçkıra hıçkıra ağlıyor, kendini yerde sürüklüyordu.

Genç adam kızın elini tuttu, kız ondan neredeyse hiç uzaklaşmamıştı. Kılıcı hâlâ Kral'ın boynundaydı.

"Bırak beni," dedi inleyerek. Genç adamın yüzü düştü.

Kısa bir an için bunu hissettim. Dyna'nın eli benimkini daha sıkı sıktı, çok hafifçe. Bu hissi zar zor algılayabilmiştim, büyünün bir anlığına, bir zaman diliminde ortadan kalktığını zar zor fark edebilmiştim.

Kimsenin yoktu. O an aynı küçük parçada gelip geçmişti.

Ondan başka kimse.

Eli havada donmuş bir şekilde uzanmış duruyordu. Avuç içi tavana bakıyordu, parmakları hafifçe kıvrılmıştı ve işaret parmağı ileriye gösteriyordu.

Audra'nın Prensi gülümsüyordu.

Tüm silahlarımız elimizden alınmıştı. Katıldığımız diğer etkinliklerden farklı olarak, bu etkinlik son derece halka açıktı ve herhangi bir önyargı suçlamasından kaçınmak için Kur Sezonu'nun refakatçilerinin bile Tören'e herhangi bir silah getirmesine izin verilmemişti. Sadece Vasara'nın Kral muhafızlarının, şu anda alanın etrafında hareketsiz duran, onları tutmasına izin verilmişti.

Bu salona girmemize izin verilmeden önce üç kez kontrol edilmiştik ve yine de...

Şimdi genç adamın boğazına bir hançer saplanmıştı.

Audra'nın Prensi o minicik zaman dilimi içinde silahı saklandığı yerden çıkarmış ve Kral'ı yaralamamak ve Gemi'nin vücudunda ölümcül bir noktaya vurmak için yeterli hassasiyetle nişan almıştı.

Ölüm Kuşu. Takma adı abartı değildi. Mükemmel bir benzetmeydi.

Yavaş yavaş, azar azar büyü bedenlerimizden kalktı. Genç adamın yaşamı tükendikçe, zihinlerimiz üzerindeki etkisi de azaldı. Birkaç dakika içinde, artık bunu sürdürecektenerjisi kalmamıştı.

Orlis şimdi çığlık atıyordu. Genç adam yere çökmüş, Kral'la neredeyse aynı pozisyonda diz çökmüştü. Elleri, boynundan aşağıya ve göğsünün üst kısmına doğru akan kaygan kanın üzerinde kaydı. Genç adam kendi kanında boğuluyor, gözlerini dikmiş Orlis'e bakıyordu.

Audra'nın Prensi birkaç hareketle merdivenlerden yukarı sıçradı ve hedefine ulaştı. Bir süre orada durup sahneyi gözlemledi. Orlis arkasını döndü ve kendini ona doğru fırlattı, zayıf bir şekilde

Yüzünü, boğazını. Audra'nın Prensi onu kolayca üzerinden kaldırdı ve yana doğru itti.

Sonunda büyülerden kurtulmuş olan Kral'ın muhafızları kadını yakalamak için harekete geçti. Kalabalığı bir panik kapladı, çığlık ve haykırış dalgaları birbirine karışarak korkunun tarifsiz sesini oluşturdu. İnsanlar ayrılmak için acele ediyordu. Kral'ın adamları ve muhafızları düzenli bir çıkış sağlamak için ellerinden geleni yapıyorlardı ama bu neredeyse imkânsızdı.

Dyna'nın elini sıktım ve sunağa yaklaştım. Audra'nın

Prensi genç adama doğru ilerledi.

"Onu geri istiyorum." Hançeri adamın boynundan çıkardı ve ardından adam sırt üstü yere düştü.

Yanına yaklaştım. İkimiz de adamın kanının, tutunacak bir şey arar gibi beyaz zemin örtüsüne yayılışını izledik.

Audra'nın Prensi yarı canlı adama, "Ne yazık ki Kral'ın muhafızları silah arama konusunda hiç de titiz davranmıyor," dedi.

"Bunun silahla bir ilgisi yok," diye mırıldandım nefesimin altında, Audra'nın Prens'inin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Sanki onu havayla kesip açabilirmişim gibi, değil mi Kaptan?" Bana bilerek gülümsedi.

"Birinin bunu yapmış olması pek mümkün değil." "Bu senin teşekkür etme şeklin mi... Ben-"

Şimdi ayağa kalkmış olan Kral bize yaklaştı. "Teşekkür ederim, Majesteleri." Audra'nın Prensi'nin önünde eğildi. Onun önünde *eğildi*.

Prens ve ben şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Ben sadece görevimi yapıyordum. Ne de olsa Kral'ın hayatını kurtarmak büyük bir onurdur." Yüzünde ölçülü bir gülümseme vardı.

"Kurtardığın onun hayatı mıydı?" Kendimi mırıldanırken buldum.

Kral şaşkınlıkla bana baktı, sanki konuşmama şaşırmış gibiydi. Bunu yaparken başparmağıyla ağzından akan kanı sildi. Kan hâlâ solgun dudaklarına ve çenesine hafifçe bulaşmıştı.

Audra'nın Prensi ise güldü. "Kıskanmayın Kaptan. Ama haklısınız, hepimizi olduğumuz yerde dondurduğunda boynum çok garip bir pozisyondaydı." Artık ölmüş genç adamı işaret etti. "Hayatını sona erdirip uzatabileceğim anı beklemek zorunda kalmak korkunçtu."

Söylediklerinin gerçeklik payı olup olmadığından emin değildim. Olmadığına inanmaya meyilliydim.

"Yaptıklarınızı küçümsemeyin. Sana çok şey borçluyum," dedi Kral.

"Önemli değil. Ayrıca, salonda silah bulundurmama kuralınızı çiğnedim, bu yüzden eğer buna izin verirsiniz, ödül istemeyeceğime söz verebilirim."

"," diye yanıtladı Kral.

Audra'nın Prensesi bize yaklaştı. Kral şaşkınlıkla ona baktı. Bir kadının ölü bir bedene ve bu kadar kana bu kadar yaklaşması, özellikle Vasara'da alışılmış ya da yaygın bir durum değildi.

"Majesteleri, siz... zarar görmediniz mi?"

Kral'ın yüzü hafifçe yumuşadı. "Öyleyim, teşekkür ederim Prenses. Zahmet etmeyin."

Prenses kendinden emin bir şekilde, "Sorun değil," diye cevap verdi. "Sadece böyle bir çileyle yüzleşmek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Hata sizde değil."

"Ama yine de hayatın tehlikedeydi. Güvende olmana sevindim."

"Onun için endişelenmenize gerek yok *Majesteleri*," Audra'nın Prensi yeni unvanını vurgulamayı ihmal etmedi. "Kan görmek onu bayıltmak için yeterli değil."

"Yine de. Hoş bir manzara değil," diye karşılık verdi Kral.

"Birkaç dakika önce lmenizi dileyen birinin cesedini görmek hiç de nahoş bir manzara değil, değil mi?" Audra'nın Prensi itiraz etti.

Söyledikleri karşısında küçük bir i geçirdim ve yere baktım.

Bu yorumları yapmakta neden bu kadar ısrarcıydı?

"Beni küçümsemek için kendine göre sebepleri vardı," dedi Kral, bakışları cesedin üzerindeyken.

Bu açıklama hepimizi şaşkına çevirdi. Audra'nın Prensi bile bir an sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Benden nefret etmek için nedenleri herkese aynı düzeyde sempati gsterilseydi, şu anda ölmüş olurdunuz... Majesteleri."

"Bu sempati değil. Sadece anlayış."

şu anda yerde cansız yatan bu adamla arasında geçenleri sadece Kral'ın anlayabileceği bir şeydi.

"Harika bir Kral olacaksınız Majesteleri," derken buldum kendimi.

Uydurma değildi. Doğru olduğuna inanıyordum. "Umarım haklısınızdır, Kaptan."

Kralın kuzeni ona yaklaştı ve onu bir tarafa çekerek beni Albarsanlarla birlikte ayakta bıraktı.

"Peki Kaptan, teşekkürlerimi yakın zamanda alacak mıyım? Yoksa daha sonraki bir tarihte sizden daha büyük bir jest mi beklemeliyim?"

Prenses sabırsızlıkla kardeşine baktı. "Özür dilerim Kaptan, çok rahat konuşuyor." Gülümsedi. "Ve çok sık," diye ekledim soğukkanlılıkla.

Prens güldü. "Benden korkmayan tanıdığım tek insan siz olabilirsiniz Kaptan. Hayır... belki de tek kişi."

Gözlerinin içine baktım. "Öyle olmadığımı kim söyledi, Majesteleri?" Ancak Prens'e karşı hissettiğim korku değil, sadece temkinlilikti.

Prens, hançerini kaburgalarındaki giysinin derin kıvrımına geri yerleştirirken neredeyse hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Sanki Gemi yeniden canlanmıştı ve ben bir kez daha olduğum yerde donup kalmıştım.

Hiç şüphe yoktu. Hançer Noxstone'du. Bu, bu kadar uzaktan atılan bir hançerin neden bu adamın etini kolaylıkla delip geçtiğini ve boynundaki atardamarların çoğunu yırttığını açıklıyordu. Pürüzlüydü, küçüktü, kabzası bir kuş kanadı şeklindeydi.

Ve bu hançeri daha önce gördüğüm gerçeğini yanlışlamak mümkün değildi.

O hançeri yıllar önce görmüştüm.

Ağabeyimin sırtında.

BÖLÜM 31- LOR AI

T Kaptan son bir dakikadır boşluğa bakıyordu.

Nathon ve ben koridorda etrafımıza bakıyor, bu genç adamın hayatına son verdikten kısa bir süre sonra yaşanan çılgınlığı inceliyorduk.

Bir saniyeden daha kısa bir sürede, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Öte yandan Kral, hayatına kastedilmiş olmasına rağmen son derece sakin görünüyordu.

Kaptan hâlâ düşüncelere dalmıştı.

"Sen..." Kaptan'a dikkatle bakarak söze başladım. Ben konuşurken Nathon'un dikkati tekrar ona yöneldi. "İyi misiniz Kaptan?" Soruyu bitirdim.

Sersemlemiş olan Kaptan başını kaldırıp önce bana, sonra da Nathon'a baktı. "Bağışlayın beni, Leydi'ye odasına eşlik etmeliyim."

"Elbette," dedim. "Umarım bu çileden çok fazla acı çekmez." sözcükler aptalca geldi onlar benim dudaklarımdan ayrıldı. Bu oldu

Bu olayın onu sarsacağı aşikârdı. Beni sarsmıştı ve ben ondan beş yaş büyüktüm.

"İlginiz için teşekkür ederim Prenses." Kaptan eğildi ve Leydi Dyna'ya doğru ilerlemeden önce son bir kez ikimize de baktı.

Nathon ve ben orada sessizce durduk. İkimizin de zihninde aynı düşüncelerin, aynı umutsuzluğun döndüğünü biliyordum. Hareketlerimiz büyücünün kontrolü altına alınmadan önce Kral'ın kurban edileceğini açıklamasını hâlâ sindirememiştim.

İkimiz de kaybolmuştuk, bir ağaçtan kopan iki yaprak gibi, şiddetli bir fırtınanın içinde uçuyorduk ve tutunacak hiçbir şeyimiz yoktu.

"Biz de gitmeliyiz," dedi Nathon.

Tam bunu yapmak üzereyken, Kral'ın yanında duran Elias arkasını dönüp gitti.

Nathon beni onları incelerken yakaladı. "Şimdi olmaz, hadi gidelim."

Onu görmezden geldim ve Kral'a doğru yürüdüm. Yaklaşmamdan ürktüğü belliydi ama şekilde bana doğru yürüdü.

"duyduğum üzüntüyü dile getirme fırsatım olmadı, Majesteleri. Umarım kısa sürede iyileşirsiniz."

Kral hafifçe gülümsedi ve konuşmadan önce yüzüme bir o yana bir bu yana baktı. "Teşekkür ederim ama korkmanıza gerek yok Prenses. Umabileceğiniz en iyi şifacılara sahibim."

Şifacı olan Dareanlar dışında, bu türün en nadir yetenek olduğunu düşündüm. Artık neredeyse soylarının tükendiği söyleniyordu. Aslında bazıları çoktan tükendiklerini söylüyordu.

Kral sessizliğimi fark etti. "Ne düşünüyorsun?" Sesinin tonu düştü, sanki soruyu kendi kendine soruyormuş gibiydi.

"Özür dilerim Majesteleri, önemli bir şey değil."

"Beni şımartın. Yorucu bir gün oldu."

Birdenbire bu sahnenin tuhaflığının farkına varmaktan kendimi alamadım. Kalabalığın gürültüsü hala dağılmamıştı, ölüm, korku ve panik belirtileri vardı. Hâlâ kanın giderek artan bir hızla yayıldığı sunağın üzerinde duruyordum.

Yine de buradaydım, sanki Saray Bahçeleri'nde geziniyormuşuz gibi şimdiki Kral ile sohbet ediyordum.

Çok saçmaydı. Biliyordum.

Alternatif bir düşünce icat etmeye çalıştım. Orijinal düşüncemin beğenileceğinden emin değildim.

"Prenses?" diye girişimlerimi yarıda kesti.

Cevap verirken ayaklarına baktım. "Siz bahsederken ben de büyüyle iyileşebilenleri düşünüyordum Majesteleri. Artık bu yeteneğe sahip neredeyse hiç büyücü kalmadığı söyleniyordu."

Bir duraklama oldu. Bekleyiş içinde bekledim.

"Büyücüler hakkında mı düşünüyordun?" dedi sessizce.

Midem bulandı. Bu Krallığın büyücülük konusundaki tutumunu biliyordum, Kral'inkini de.

"Ben...sadece..." Ses tonumdaki endişeyi duyabiliyordum. Hâlâ Kral'ın bacaklarına bakıyordum.

"Doğru," diye cümlemi tamamladı. "Athlion'da neredeyse hiç Darean Şıfacısı kalmadığı doğru. Neredeyse her şeyi iyileştirebildikleri söylenir.

beden ya da zihin rahatsızlığı."

"Yazık olmuş," dedim sessizce, sanki kendi düşüncelerimden korkuyormuşum gibi. "Pek çok insanı kurtarabilirlerdi."

"Büyücüler de pek çok insanın hayatına son verdi."

O zaman ona baktım, istediğim için değil, bana daha yakından yaklaştığını duyabildiğim için.

"İnsanlar da , ... söylenebilir..." Daha sessiz konuştum.

Cevabım beceriksizce, dilimin ucuna takılarak oldu. Aklımdan geçen düşünceleri bastırarak bu kadar uzun süre büyümüş olmak, ancak şimdi Eliel'in huzurunda bunları yüksek sesle söylemek. Düşüyormuşum gibi hissettim. Söylediğim kelimeler zayıf ve cılızdı, sanki kenarları pürüzlüydü, konuşmaya hazır değillerdi. Sanki zihnimin köşelerinde birçok kez bastırılmış olmaktan dolayı solmuş ve tozlanmışlardı. Gerçek düşüncelerimi nasıl dile getireceğim, Eliel'i nasıl şımartacağım benim için bir muammaydı. Yine de, onunlayken, denemek zorundaydım. Ne olduğunu, o yakınımdayken beni neyin etkilediğini bilmiyordum. Düşüncelerimi ve kelimelerimi süzmem gereken insan varken, bu o . Ama o bakışlar ve onun varlığı sanki dürüstlüğü ağzımdan çekip alıyordu.

Uzun zamandır acil bir dehşete kapılmıştım. Kendi sesimden biri. Ama altında bir başkası uyukluyordu. Daha sessiz ama daha sinsî.

Sessiz kalmak.

Ve Eliel onu göğsümün derinliklerinden çekip çıkardı, etten kopan bir kemik gibi yüzeye çıkardı.

Benim çarpık girişimlerimi duysun. Belki de bu bakışla onların içindeki anlamı çözebilirdi. Pürüzlü, ya da kaba olmayan bir bakış. çirkin ya da karanlık değil. Ama ışıltılı, pratik ve

güvence verdi. Herhangi birinden iğrenç olanı çekmeye hazır. Onu bütün olarak görmeye hazır. Yutmaya. Şımartmaya.

Bir insanda bu tür parçaları görmekle kalmayıp, onlardan zevk de alabilen insanlar gerçekten var mıydı?

"İnsanlar kardeşin gibi mi?" Elielin kısık sesi beni şimdiki zamana geri çekti.

Omzunun üzerinden baktım, gözleriyle buluşamadım. "Ben... Evet. Ondan hoşlanıyorum."

"Öldürdüğünde aldırmıyor gibi görünüyorsun." Bana baktığını hissedebiliyordum, ona bakmamı istiyordu.

Cevap vermedim.

"Büyücüleri işledikleri suçlar için onu affettiğiniz gibi affeder misiniz?"

Ona kardeşimi affetmediğimi, yaptıklarını düşünmeye dayanamadığımı, yaptıklarını düşünmekten bile nefret ettiğimi söyleyemedim.

Büyücüleri kınadığınız gibi onu da kınayacak mısınız? Söylemek istediğim buydu.

Peki ne ima ediyordu? Büyücülerin affedilmesi gerektiğini mi? Nathon'un mahkûm edilmesi gerektiğini mi? Dudaklarından dökülen her kelime çözemediğim bir bulmaca gibiydi.

"Yapmam gerektiğine inanıyor musun?" Ben sordum.

"Ben daha çok neye inandığınızla ilgileniyorum."

Ona döndüm. "Sanırım beni tüm Beş Krallık'ın suçlu olduğu bir şeyle suçluyorsunuz, Majesteleri. Daha iyisi için... ya da daha kötüsü için."

"Hangisi?" Biraz daha yaklaştı. "Daha mı iyi yoksa daha mı kötü?" "İ-"

Nathon'un avuç içi sırtımın üstündeydi.

"İzninizle, Majesteleri. Taç giyme töreniniz ve böylesine korkunç bir suikast girişiminden sağ kurtulduğunuz için tebrikler."

Kral benden hafifçe uzaklaştı ve kardeşime baktı. "Eminim bu birçoğunun ilki olacak," diye cevap verdi.

"Herhangi birinin hayatına son vermek için hizmetime ihtiyacınız olursa, lütfen haber gönderin."

"Teşekkür ederim." Kral başını öne doğru eğdi. "Bunu unutmayacağımdan emin olabilirsiniz."

Nathon eğildi, ben reverans yaptım ve o da beni salondan dışarı çıkardı.

Odalarımıza yürüyeceğimizi düşünmüştüm ama Nathon beni Batı Kanadı'na götürdü; çeşitli katlardan, koridorlardan ve yürüme yollarından geçerek yüksek bir kattaki bir oyuğa ulaştık. Vasara'nın başkenti Iloris'e bakıyordu ve beyaz sütunlarla desteklenmişti. Sarayın sarkan oldukça küçük bir yarı daireydi. Birinin düşüp ölmesini engelleyecek herhangi bir parmaklık ya da kapı yoktu. Zemin mermerdi ve güneş, ateş, kimeralar ve yıldızların altın ve kehribar sembolleriyle boyanmıştı.

"Sence yolu hatırlayabilecek misin?" Nathon kollarını kavuşturarak bana sordu.

"Ben... Seçtiğin yer burası mı?"

"Mükemmel, tüm Saray'da bunlardan sadece iki tane var, biri burada, kütüphanenin yanında. Diğeri de Batı Kanadı'nda ama o çok daha sıkı korunan silah salonunun yanında. Kimse buraya gelmeyi sevmez çünkü burası garip ve ulaşılması zor bir yerdir ve bu yükseklikten çok fazla insan düşmüştür." Nathon yere baktı. "Şaşılabacak bir şey yok, çok küçük."

"Ben... hatırlayacağım." Bunun doğru olduğundan bile emin değildim.

Ne söyleyeceğimi ya da nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. "Şimdi ne yapacağız?" Mırıldandım.

"Mathias'a haber vermem gerekecek ve-

" "Mathias? Mathias burada mı?"

Nathon yüzünü buruşturdu ve gözlerini sıkarak kapattı. Belli ki bu bilgiyi benden saklamaya niyetliydi.

"Onunla uğraşmak zorunda kalmayacaksın, merak etme." "Ama sen uğraşacaksın."

"Onunla başa çıkabilirim."

Çocukken Hisar'ın etrafında çok fazla bulunmamıştım, uzak durmak için elimden geleni yapmıştım. Bu beni bazı olaylardan habersiz ve büyük bir incelemenin hedefi haline getirmiş olsa da, beni kayıtsız bırakmamıştı. Mathias'ın kardeşime, Hisar'ın etrafında bulunan, duvarları içinde ya da babamın orduları için çalışan diğer genç erkek ve oğlanlara karşı tutumunu görmüş ve duymuştum.

Nathon düşüncelerimi böldü. "Ona haber vereceğim ve eminim ki plandaki herhangi bir değişiklik hakkında hızlı bir şekilde bilgi alacağız."

"Nasıl? Bu plan nasıl değiştirilebilir?" İtiraz ettim.

"Şimdilik ne yapıyorsan ona devam et. Kral'a iyi olup olmadığını sormak iyi bir fikirdi." Bana hafifçe gülümsedi.

"Onun hayatını kurtaran sendin."

"Eğer bunu sonlandırmak için talimat almak üzereysem, zamanımı tamamen boşa harcadığım ortaya çıkabilir."

"Ama bize yardımcı oluyor, değil mi? Şimdilik. Bize daha fazla güvenmeye meyilli olabilir."

Nathon yorgun bir kıkırdama çıkardı ve başını salladı. "Hayır, o adam güvenen türden biri değil."

"Bunu nasıl yaptın ki?" Ses tonuma melankoli dokunuşu katarak söyledim.

"Ne yapmak? Onu öldürmeyi mi kastediyorsun?"

"Sadece çok kısa bir süreniz vardı-" "Nasıl olduğu önemli mi?" diye sordu.

"Sanırım değil." Parmaklarım saçlarımın uçlarında kendine yol buldu.

"Kuzenini bulmaya gidiyorum."

"Ne? Neden?"

"Ona yaklaşmak istiyorum. Sanırım bu kurbandan haberi vardı." "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Birçok nedeni var. Ama eğer haklıysam, çoğu zaman sarhoş olduğu için bunu ondan çıkarabilirim."

Gerçekten de uzun süre sarhoş olmasına rağmen, Kral'ın kuzeni bana manipüle edilmesi kolay biri gibi gelmedi. Eğer benim varsayımım buysa, Nathon da çoktan aynı sonuca varmıştır.

Bu da bir kez daha gerçek niyetini sakladığı anlamına geliyordu.

"Kaptan'la da mı böyle yapıyorsun?"

Nathon şaşkın görünüyordu, kafasını manzaradan yüzüme doğru çevirdi. "Ne?"

"Sen de ona yakın görünüyorsun."

Nathon içini çekti. "Kaptan ve benim bir anlaşmamız var."

"Ne hakkında?"

Nathon sessizdi.

"Bana hiçbir şey anlatmıyorsun."

"Bazı şeyleri bilmeseniz daha iyi olur." "Bu da onlardan biri mi?"

"Kaptan benden bir şey istiyor. Ona kabul ettim ama... karşılığında ne isteyeceğime hâlâ karar veremedim."

Nathon'un sesi bu anlaşma konusunda tamamen rahattı ama Kaptan'ın ondan bir şey istemesinin nasıl iyi bir şey olduğunu anlayamıyordum.

"Ne istiyor?"

"Önemsiz bir şey. Bizi hiçbir şekilde etkilemeyecek." "Emin misiniz?"

"Evet. Ama Kaptan'ın kendisinden o kadar değilim."

"Ne anlamda?" Manzaraya, Nathon'a biraz daha yaklaştım.

"O salondaki herkes arasında cesedi incelemeye gelen tek kişi oydu. Sizinle birlikte tabii ki." Beni işaret etti. "Meraklı ve temkinli. Jurasa'nın refakatçisi sanki midesindekileri boşaltmak üzereymiş gibi görünüyordu. Vasara'nınki tamamen işe yaramazdı ve Zeima'nınki de sevgilisini teselli etmekle meşguldü."

"Sevgilin mi?"

"Ahh evet, bundan bahsetmeyi unuttum."

Zeima'nın eskortu Rhana'nın sevgilisi mi? Ortağı mı?

"Nasıl öğrendin?"

"Gözlerimi kullandım."

Ben de kendiminkini yuvarladım. "Yaran nasıl?" Nathon'a dün sabah sözünü ettiğim merhemi vermiştim.

"İyileşti."

Alay ettim. "Böyle bir yaranın bu kadar hızlı iyileşmesi mümkün değil."

"Benim standartlarıma göre, iyileşti."

Bu, peşinden gidilecek anlamsız bir konuşma konusuydu.

"Kuzenine yaklaşıyorsun, Kaptan ve Mathias'la görüşüyorsun, yapabileceğim başka bir şey olmalı."

"Hayır, Loria. Sana burada eşlik etmemin tek amacı bu." Bana doğru bir adım daha yaklaştı. "Şüphe çekmemek senin görevin. Eğer gerçekten yardım etmek istiyorsan, o zaman ol."

Bir çığlık beynimi, göğsümü ve uzuvlarımı tırmaladı. Üzerime düşeni yapmıyordum. Sarlan bundan memnun olmayacaktı. Sonra başka bir düşünce parçalanmış zihnimi delip geçti. Nathon'un istediği bu muydu? Buradaki olası zaferimizin övgüsünü kendisi mi almak istiyordu? Böyle bir övgü istemiyordum ama istiyordum... hayır, buradaki rolümün hesabını verebileceğimi bilmem gerekiyordu. Babama faydamı kanıtlayabilmeliydim. Her adımı dikkatlice düşündüğümü söyleyebilmeliydim. Yeterince şey yaptığımı.

Benim vermediğim bir cevabı bekledikten sonra Nathon birkaç adım geri çekildi.

Ve bir eliyle sol dış duvarı tutarak oyuğun kenarından atladı.

Kenarına doğru koştum, aşağı baktım. Altımızdaki çıkıntılı bir pencere kenarına inmişti. Bir başkasına sıçradı, sonra bir başkasına. Daha aşağıya, aşağıya ve aşağıya.

Ve ikimizden sabit duran ben olmama rağmen. Batan benmişim gibi hissettim.

BÖLÜM 32 - BAZ

"Üç hafta oldu Yaseer ve tek bir haber bile alamadık."

Yaseer yorgun bir şekilde iç çekerek sandalyesine daha da yaslandı. Çadırın havası küflüydü, deri ve parşömen kokusuyla doluydu. Nemina ve ben haftalar önce buraya geldiğimizde aynı çadıra getirilmiştik.

"Benden ne yapmamı istiyorsun genç adam? Bunun biraz zaman alabileceğini biliyorduk." Yaseer başını kaldırdı.

"Ya ona bir şey olduysa?" "Nemina kendi başının çaresine bakabilecek durumda."

Yaseer'in haklı olduğuna kendimi ikna etmeye çalışarak gözlerimi kapattım. Nemina'nın güçlü olduğunu biliyordum ama yine de tam olarak eğitilmemişti. Ondan bunu bu kadar erken yapmasını nasıl isteyebilirdi? Hayır, Nemina nasıl kabul etmiş olabilirdi? Neden şaşırmıştım ki, tabii ki Nemina kabul etmişti. Nemina bu insan grubundan uzaklaşmak için her şeyi yapardı.

Tek bildiğim, bu görevi bir daha dönmek üzere ayrılmak için bahane olarak kullanarak kendi yoluna gittiği idi. Umarım bu doğru değildir.

Geri dönmesini istemenin mantıklı olmadığını biliyordum ama yine de dönmesini istiyordum.

Sanırım o kadar yalnızdım ki, yıllar sonra doğru düzgün konuştuğum ilk kişi otomatik olarak zihnimde benim için değerli hale gelmişti.

Nemina'nın da aynı şeyi hissetmesi pek olası değildi.

"En azından için birini gönderemez miyiz?"

"Bu çok tehlikeli. Bir büyücünün hayatını riske atmak zaten hoşnut olmadığım bir şey."

Bu bana gerçekmiş gibi gelmedi.

"Savaş kaçınılmaz olarak hepsinin hayatının riske girmesi anlamına gelecektir," diye hatırlattım ona. "Kimse kalmazsa ne savaş olur, ne de kurtuluş şansı. savaşmak için."

Oldukça dramatik davranıyordu. Sanki Nemina'nın hâlâ nefes alıp almadığını görmek için bir kişiyi göndermek muazzam bir fedakârlıkmış gibi.

Ellerimi arkamda birleştirerek, "Bırak beni," . "Eğitimin henüz bitmedi." Yaseer ısrar etti.

"Onunki de değildi."

"O sahip olduğu daha fazla ham güç dahasen Yap, daha fazla Enerji.

Ayrıca, sana burada ihtiyacımız var. İnsanlar için iyisin." Bu ne anlama geliyordu?

"Senden hoşlanıyorlar," diye açıkladı Yaseer.

Son birkaç haftadır buradaki insanlar hakkında daha fazla şey öğrendiğim, onlarla konuştuğum ve onlara daha da yakınlaştığım doğrudur. Yıllar sonra ilk kez gülmüştüm, gülümsemiştim.

Ama Nemina. Tanrım, bir kez bile gülümsememişti. İçine kapanmaktan başka bir şey yapmamıştı. Işık hâlâ gözlerini acıtıyordu, biliyordum. Onu elimden geldiğince sık ziyaret ediyordum ama çoğu zaman beni gördüğüne pek sevinmiyor gibiydi.

Başımı salladım. Onu kurtarmak benim işim değildi. Ama kim kurtaracaktı. Bunu kendisi için yapabilir miydi? Öyle görünmüyordu, en azından bana.

"Nemina hayatta kalacak. Yapmak için yola çıktığı şeyi yapacak. Geri dönecek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"O da senden hoşlanıyor," diye cevap verdi Yaseer, sesi gururla renklenmişti. "Benim hakkımda çok büyük bir fikre sahipsin," diyerek beceriksizce döndüm.

"Bu doğru." Yaseer sandalyesine geri yaslandı. "Gelişinizden sonraki ikinci hafta, yeni gelenlerden biri kendiniz için ayırdığınız kıyafetlerden bazılarını almaya çalıştı. Bu..." Yaseer bir an düşündü. "Sanırım Kalnasa'dan bir giysi, leylak rengi. Nemina onu elinden kaptı ve ona bunun yanı sıra belirtilen diğer eşyalara da dokunulmaması gerektiğini söyledi." Yaseer kıkırdadı. "Sanırım onu tehdit etmek istememişti, ama yine de genç adam bunu kesinlikle bir tehdit olarak algıladı. O zamandan beri kimse o kıyafetlere dokunmadı."

Tuniğime baktım. Leylak rengi.

Yani, arkadaşlığıma tamamen tahammülsüz değildi. Bunu biliyordum. Kendi kendime gülümsedim.

Yine de, "Bunun sağlam bir kanıt olduğundan emin değilim," diye karşı çıktım.

"Endişelerinizi anlıyorum. Ancak plan eksiksiz iyi düşünülmüştü ve Nemina'nın yeteneklerine güveniyorum."

"Yetenekleri olan tek kişi o değil. şu anda orada çok g, nüfuzlu insanlar var."

"Evet ama orada ona tehdit oluşturabilecek tek bir canlı bile yok."

"Ya onu yakalarlarsa?"

Yaseer bana doğru yürüdü ve ellerini omuzlarıma koydu.
"Yapmayacaklar. Lütfen zihnini bu düşüncelerden arındır ve rahatla, dinlen. Bunu hak ettiniz."

"O da öyle."

Çadıra bir kadın girdi.

"Ahhh, Faina," diye selamladı Yaseer onu. "Ne oldu?"

"Bir iz sürücü grubu tespit edildi," diye cevap verdi Faina. Uzun siyah saçları sanki buraya koşarak gelmiş gibi dağınıktı. Sesi nefes nefese gibiydi.

Yaseer'in sesi de kolları gibi omuzlarımdan düştü. "Nereye?"

" mil doğu."

"Nasıl bu kadar yaklaşabildiler?" Yaseer kendi kendine sordu. "Ne yapmalıyız?" Kadın onu yokladı.

"Hemen gitmemiz gerek. Nyla'yı bul, izlerimizi örtbas edebilir."

"Nyla Kalnasa'ya döndü," diye hatırlattı Faina ona.

"Bir de ben deneyeyim," derken buldum kendimi.

Yaseer bir an düşündü. "Pekala, bunu yapabilecek durumda olmalısın. Gel."

Faina, Yaseer ve ben çadırdan ayrıldık. Birkaç dakika içinde Yaseer herkesi toplamış ve durumdan haberdar etmişti. Onun tahminlerine göre, iz sürücülerin bizi bulmasına bir saatten az bir süre kalmıştı. Biz

gerekli eşyaları toplamak, geri kalanları yok etmek ve sonra geride kalan enerjimizin izlerini ortadan kaldıracaktım.

Hemen pişmanlık duydum. Ya bunu yapacak kadar güçlü değilsem? Ya iz sürücüleri bize doğru yönlendirdiysem? Ne düşünüyordum ki? Nemina'nın kötü karar verme ve düşüncesizliği bana da bulaşmaya başlamış olmalıydı.

Ullna bize yaklaştı. "Nyla nerede?"

Yaseer ona, "O burada değil, Baz bizim için yapacak," dedi. "Çocuk mu?" Ullna bana bir yabancıymışım gibi baktı. "Başka kimsemiz yok."

"Ben varım, neden sormadın?"

"Hemen yola çıkmanı istiyorum. Ona git ve haber ver, Ullna. Bu bir ay içinde dördüncü kez oluyor, gittikçe yaklaşıyorlar."

"Bu bekleyebilir, Yaseer-"

"Hayır," diye bağırdı Yaseer. "Şimdi git."

Ullna ona öfkeyle baktı, sonra da dudak büktü. Bana baktı. "Başarısız olma, evlat."

"I-"

Ama sözümü bitiremeden arkasını döndü ve gitti. "Kimi görmeye gidiyor?" diye sordum.

"Bizim bir müttefikimiz," diye cevap verdi Yaseer, hareket ederken. Ben de onu takip ettim. "Neden şimdi bize yardım etmiyorlar?"

"Bunu yapabilecek bir konumda değil." O...yani bu müttefik bir erkekti.

"O bir büyücü mü?"

Yaseer atlara doğru yürürken cevap vermedi.

Faina hasta görünüyordu. Buraya nispeten yeni gelmişti ve Nemina ile benden sonra gelmişti.

"Bunu daha önce de yaşamışlardı," dedim onu teselli etmeye çalışarak. "Tek parça halinde kaçacağımıza eminim."

Faina yutkundu ve başını salladı. "Ben... Ben geri dönmek istemiyorum." Elini tuttum. "Dönmeyeceksin."

Ben şahsen bundan emin olurdum. Onu bir Gemi olarak geri almayı düşünseler bile, fırsat bulamadan onu öldürürdüm.

Hayatta olup da ölüme geri dönmeyi tercih edecek tek bir eski Gemi yoktu.

Yine de, dürüst olmak gerekirse, Nemina'nın kararının ne olacağından tam olarak emin olamıyordum. Onun akli başkalarınıninkinden tamamen farklı çalışıyordu.

"Genç adam," dedi Yaseer bana, "Şimdi başlamalısın."

Gizleme büyüsünü kısa bir süre önce öğrenmiştim. Bu, herhangi bir Acciperean ya da Darean'ın zaman saydamlığı ile yapabileceği beş temel büyüden birinin bir formuydu. Yarı saydamlık kişinin kendisine uygulanabilir ya da büyücü yeterince güçlüyse bütün bir gruba yayılabilirdi. Diğer dördü güç artırma, hız artırma, gelişmiş şifa ve havaya yükselme idi. Gelişmiş iyileştirme büyük ölçüde bilinçsizdi. Diğerlerinden hız ve güç artırmayı uygulamayı başarmıştım ama havaya yükselme ve yarı saydamlığı daha zor bulmuştum.

İnsanlar koşuşturuyordu ama düzenli bir şekilde. Bu rutini daha önce birkaç kez yaşadıkları belliydi. Gözlerimi kapattım ve konsantre oldum. Nyla'nın bana öğrettiklerini düşündüm.

Bu dünyanın enerjisinin bir kanal gibi içimden akmasına izin vermek için zihnimi bo altmal , onun içeri girmesine izin vermeliydim.

Bunu söylemek yapmaktan çok daha kolaydı. Ne de olsa ben de ta  kesilmi tim. Yanlış yapmaktan, yakalanmaktan, ölmekten ölesiye korkuyordum.

Yavaş yavaş hissedebiliyordum. Kaynağın sıcaklığı uzuvlarımdan, g  s mden akıyordu, onu yeniden yönlendirdim. Niyetime odaklandım. G revime odaklandım.

Dünyanın sesleri daha sessiz hale geldi, diğerlerinin hareketleri sustu. Sisi hafifçe delip geçen tek şey Enala'nın ağlama sesiydi. Yaseer'in emirler verdiğini ve diğerlerine beni yalnız bırakmalarını söylediğini uzaktan duyabiliyordum.

Nemina'nın geri dönebilmesi için, d nebilece i bir yer olduğundan emin olmalıydım.

Tam sözümü bitirmi tim ki, bir el omzuma dokundu. Faina'nın eli. "Gitmemiz gerekiyor."

BÖLÜM 33- SHADAE

Tyemeklerin tadı bok gibiydi.

Ama yine de, boşaltma merkezlerinde yediklerimden çok daha iyiydi. Onunla kıyaslandığında her şeyin tadı harikaydı.

Bu keşif gezisine gönderilmiş olan diğer iz sürücülerden biri yanıma oturdu. Vasara'nın dış mahallelerindeydik, bazı ağaçlar üzgün yemeğimizi izliyordu.

"Buna alışacaksın," diye konuştu.

"Mmmmm," diye mırıldandım cevap olarak.

"Yemek açısından en iyisi bu olacak." Konuşurken bir yandan da çiğniyordu. "Bize iş için bu erzakları veriyorlar. Gerçi hep aynı şeyler. Biraz çeşitlilik ekleyebilirler diye düşünüyorsun."

"Haklısınız, gidip Kral'dan daha zengin bir menü istemeliyiz," diye cevap verdim.

"Alay mı ediyorsun?" Kafası karışmıştı. Gençti, muhtemelen on sekiz yaşlarındaydı ve o anda daha da genç görünüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Ağzıma bir kaşık daha sebze suyu koyarak ofladım.

"Sanırım gerçek etin tadını öğrenmek istiyorum... ve şekerlemelerin."

"Öyle mi?" Ona baktım. "Hangi tat?"

"Meyve."

"İyi seçim," diye konuştum. Keşke tadının neye benzediğini ben de bilseydim. "Peki ya sen? Eğer tek bir şey yiyebilseydin, bu ne ?" dedi.

Küçük porsiyonu yere bıraktım. "Geldiğim yerde, annemin yaptığı bir yemek vardı. Baharatlıydı, içinde... sanırım biraz pirinç, biraz da fasulye vardı. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu."

Tadını düşündüm ama şimdi tam olarak hatırlayamıyordum. Tek hatırladığım harika olduğuydu. O harikaydı, çok güzeldi.

Sonra o öldü ve babamız bizi yalnız bıraktı.

Yakalanmaktan kaçıp kaçmadığını hep merak etmişimdir. İhmaline rağmen, bir Gemi olmayı kimsenin, hatta onun bile istemesini istemezdim.

"Kulağa hoş geliyor," dedi kız. "Ben Ava, bu arada." Elini uzattı.

"Shadae." Onun elini

sıktım. "Zeima?" diye

sordu.

"Evet." Yüz hatlarını, parlak sarı saçlarını ve mavi gözlerini inceledim. "Jurasa?"

"O kadar belli mi?"

"Genellikle herkes için açıktır, değil mi?" Diğerlerinden bazılarını işaret ettim. "O Kalnasa'dan, gözlerinden anlayabilirsin, o koyu mavi. O Vasara'dan, kızıl saçlı. O Audra'dan, o da öyle." Gözlerim Komutan'a takıldı. "Ve o da Jurasalı."

"Sanırım haklısın." Ava ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturdu.

Onun gençliği beni bir sonraki soruyu sormaya yöneltti.

"Ne zamandır-" sormaya başladım. "Bir yıldır," diye cevap verdi.

"Sen nasıl-"

Komutanı işaret etti. "Beni o çıkardı." Şaşkınlıkla ona baktım.

O mu?

"Nasıl?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Nedenini hiç sormadım."

"Merak etmiyor musun?"

Ava güldü, hafif ve hızlıydı. "Elbette, ama ne zaman bunu ima etsem bana şöyle bakardı." Onun bakışını taklit etmek için bir yüz ifadesi yaptı.

"Kulağa doğru geliyor." Başımı salladım ve kıkırdadım. "Sınıfın ne?"

"Oh, sınıf dört." Dareanların en düşük sınıfı. "Ben bir Navigatörüm." Bu, yön duygumun neredeyse kusursuz olduğu anlamına geliyordu. Arazide keşif yapmak, patikaları takip etmek ve zorlu manzaralarda yolumu bulmak benim için kolaydı. Ekipte epeyce Navigatör olduğunu duymuştum, bu da mantıklı geliyordu, bu görev için ideal bir yetenektir.

"Sen mi?"

"Dördüncü sınıf Darean da, sadece ben bir Kalkancıyım." "Koruyucu yetenekler. İşe yarıyor olmalı."

Tekrar omuz silkti. " değil."

Ayak sesleri bize yaklaştı. Komutan'ın.

"İkiniz de burada oturmuş ne saçmalıyorsunuz? Grubun geri kalanının iki adım önünüzde toplandığını görmüyor musunuz?" Toplananları işaret etti.

"Drenaj sırasında enerjinizin yanı sıra görüşünüzü de mi aldılar?"

Normal konuşma yeteneğinizi aldılar mı?

Kendime engel olamadım ama büktüm.

Cheadd kaşlarını kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

Sürekli olarak biri ayağını kışına sokmuş ve hiç çıkarmıyormuş gibi davranman dışında, hayır.

Ayağa kalktım. Ava da aynısını yaptı. "Hayır efendim, özür dilerim," diye bizim adımıza cevap verdi.

Onu çembere kadar takip ettik.

"Doğru," diye konuştu Cheadd. "Gözcülerimiz buranın batısında bir grup büyücü buldu. Muhtemelen onların da kendi gözcüleri var ve yerimizi biliyorlar, o yüzden hemen harekete geçmeliyiz. Onar kişilik iki gruba ayrılacağız. Bir grup kuzeyden, diğer grup güneyden yaklaşacak. Muhtemelen bizimle karşılaşmamak için Batı'ya doğru kaçmaya çalışacaklardır."

Cheadd daha sonra bu iki takımın kimlerden oluşacağını belirledi. O, ben ve Ava güneyden saldıracak takımın üyeleriydik.

"Unutmayın. Bu büyücüler senin akrabaları değil. Seni hiç tereddüt etmeden anında öldürecekler. Hayatınız onlar için hiçbir şey ifade etmiyor. Onlar için

Onlar için düşman sizsiniz. Hayatta kalmak istiyorsanız ve sizi öldürmeye çalışırlarsa, önce öldürmeyi tamamladığınızdan emin olun."

Silahlar dağıtıldı ve aramızda paylaştırıldı. Bunların büyük çoğunluğu hem kısa hem de uzun mesafelere atış yapabilen yaylar ve oklardı. Okların bazıları öldürmek için tasarlanmıştı, diğerleri ise sadece hedefe kör bir şekilde vurmak için tasarlanmıştı ve derilerine değdiğinde sakinleştirici görevi gören bir iksirle kaplanmıştı. Tüm oklar, bir büyücünün yeteneklerini geçersiz kılabilecek lanet işaretleriyle aşılanmıştı. İnisiye edildikten sonra, kılıçların yanı sıra bunların kullanımı konusunda da temel eğitim almıştım. Bir uzman sayılmazdım ama bir oku göreceli bir isabetle nasıl atacağımı biliyordum.

"Amaç bu büyücüleri canlı ele geçirmek. Her biri Kral için değerli olacak, ancak saldırırlarsa ve başka seçeneğiniz yoksa, hayatlarına son verme yetkiniz var."

Yutkundum. Kardeşlerim için bunu yapabileceğime kendimi ikna etmek bir şeydi, ama başka bir insanın, başka bir büyücünün hayatını gerçekten sona erdirmek başka bir şeydi.

Ava'nın eli benimkini örttü. "Merak etme. Kalkan yeteneklerimi senin üzerinde kullanacağım, böylece kimseyi öldürmek zorunda kalmayacaksın." Yumuşakça gülümsedi.

Bu çok hoş, ama uzun sürmeyecek.

"Bunları kendi üzerinde kullanmaya odaklanmalısın," dedim ona.

"Bu beni tamamen işe yaramaz hale getirir!" diye itiraz etti.

"Dışarı çıkın," diye emretti Cheadd. Ava, ben ve diğer yedi iz sürücü onu takip ettik.

Birkaç dakika sonra içlerinden biri, "Kaç kişiler?" diye sordu.

"Gözcüler yaklaşık kırk, belki de elli kişi olduğunu söyledi."

Elli mi? Yirmi kişilik bir grup elli büyücüyle nasıl başa çıkabilir?

"Geçen seferki kadar çok değil o zaman," dedi bir diğeri.

İnançsızlıkla onlara baktım. İlk adam bakışımı yakaladı.

"Çoğu zaten savaşamaz. Yetenekleri genellikle bizimkilerle eşit ve bizim daha fazla silahımız var." Elindeki yaya vurdu.

"Peki ya daha güçlülerse ne olacak?" Ben konuştum.

"Yani, genellikle konuda endişelenmemize gerek yok," dedi ikinci adam.

"Biz daha oraya varmadan dağılma eğilimindedirler."

"Yani, kendinden daha güçlü bir büyücüyle hiç dövüşmedin mi?"

Cheadd onlar adına "Var," diye yanıtladı.

"Ve?" Ben sordum.

"Ve soru sormayı bırak. İşinizi yapın."

Dördüncü sınıf bir Darean olmak, büyücülerin çoğunun benden daha güçlü olacağının neredeyse garanti olduğu anlamına geliyordu. Bu beni iyi bir getirmiyordu. Baştan beri iyi bir konumda olduğumdan ya da herhangi birimizin olduğundan değil.

Yaklaşık otuz dakika sonra, bir gözcünün hâlâ kaldığı noktaya ulaştık.

"Aşağıda." İşaret etti.

Onu söz konusu alana kadar takip ettik.

Tamamen terk edilmişti.

"Kahretsin," diye ağzından Cheadd. "Tahmin ettiğim gibi, bizden haberdar oldular." Gözcüyle yüzleşmek için arkasını döndü. "Sana kendi gözcülerine dikkat etmeni söylemedim mi?"

"Ben kimseyi görmedim," diye itiraz etti.

"Gizleme büyüü kullanmış olabilirler. Tüm grup için yarı saydamlık." Nedense bu yabancıyı savunma ihtiyacı hissettim.

Komutan bana sertçe döndü. "Sen bir Seyrüsefercisin, değil mi? Şimdi etrafta izler ara. Enerji ya da başka bir şey."

Başımı salladım ve bölgeyi dolaşmaya başladım. Ava talimat almadan beni takip etti.

Kuzeyden yaklaşan ekip sonunda bizimle alanın ortasında buluştu. Dağılmıştık, ancak sadece ben ve bu devriyeye gönderilen diğer iki Navigatör aktif olarak bir şeyler yapıyorduk.

Diğer ikisinin benden kısa bir mesafe ötede olduklarını duyabiliyordum. "Burada hiçbir şey olmayacak. Grup bu kadar büyük olduğunda asla olmaz."

"Evet, bu çok anlamsız," diye onayladı ikincisi.

Onlardan uzaklaştım ve yere oturdum. Gözlerimi kapattım ve parmaklarımı şakaklarıma yerleştirdim. Bazı Seyrüseferciler yön duygusunu gözlem ve dokunma yoluyla elde etmeyi daha kolay bulurlardı. Ama benim için yön duygusunu çevremden almak her zaman daha kolay olmuştur; sanki sadece ruhumda, havada ve toprakta duyabildiğim bir çağrıymış gibi.

Derin nefesler aldım ve uzandım, herhangi bir işarete tutunmak için uzandım...

İşte bu.

Aniden ayağa kalktım ve etrafıma bakındım, bir anda Cheadd'i buldum. Ava sessizce arkamda duruyordu, tek kelime bile etmiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Ona cevap vermedim ve Komutana doğru yürüdüm.

"Hiçbir şey yok-" diye başladı aynı anda Komutan'a ulaşan Navigatörlerden biri.

"Bir şey buldum," diye kestim.

Komutan birkaç kez aramıza baktı. Diğer Seyir Subayı şaşkın bir şekilde bana baktı ve homurdandı. "Bu mümkün değil."

Sanırım bakma zahmetine bile katlanmayan biri için öyle olmazdı.

Komutan adama baktı. "Öyle olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

"Yanılıyor olmalı."

"," diye iddia ettim.

"Ne buldun?" Cheadd sordu.

"Enerji izleri var, onları hissedebiliyorum... Doğuya doğru gidiyorlar."

"Doğu mu?" diye güldü diğer Navigator. "Sence doğru yürürler mi? gittiğimiz yöne doğru mu?"

Bu konuda yalan söyleyeceğimi mi sanıyorsun? Senin aksine, idam edilmekten kaçınmak için bu işi düzgün yaptığımdan emin olmak istiyorum.

Ona doğru bir adım attım. "Bu mümkün, değil mi? Gözcüleri bizi fark ederse, onları bulmaya geleceğimizi bilirler ve böylece artık Doğu olmayız, değil mi?"

"Bunu kesin olarak bilemezlerdi," diye savundu.

"Zaman kaybediyoruz." Komutan bizi susturdu. "Doğuya gideceğiz."

"Ama-" diye itiraz etti diğer Denizci.

"Senden izin istemiyorum Harbiyeli." Komutan bana . "Yolu göster."

Komutan diğerlerini bulunduğumuz yere çağırdı. Döndüm, yönümün doğru olduğundan emin olmak için gözlerimi bir kez daha kapattım ve hareket ettim. Gruba liderlik ediyordum. Herkes beni takip ediyordu.

Umarım bu konuda haklıydım. Bana verilen ilk görevde başarısız olursam, bu ekipten çıkarılacağım anlamına gelebilirdi ve bu olamazdı. Bunu kardeşlerim için yapmalıydım. Bunu anlayamasalar, şu anda göremeseler bile.

Adımlarımı hızlandırdım, arkamdakiler de takip etti.

Yarım saatten az bir süre sonra büyücülerle karşılaştık.

Durduk. Cheadd parmağını ağzına götürerek hepimize sessiz olmamızı işaret etti.

Ama o yapmadı önemli, bir . ve büyücüler vardı hissedilen Bize hemen.

"Geldiler!" diye bağırdı.

"GİDİN!" Cheadd da bağırdı.

Tüm iz sürücüler ileri doğru koşuyordu ve ben de onlarla birlikte koşuyordum. Birini nasıl tutsak edeceğimden bile emin değildim. Bu kör oklardan mümkün olduğunca çok atmam ve hedeflerini bulmalarını ummam gerekecekti.

Ağzımda iğrenç bir tat vardı.

Ava'nın elleri sıcak mavi bir ışıltıyla aydınlanmıştı. Gerekirse etrafımıza kalkanlar yerleştirmeye hazırlanıyordu.

Diğer iz sürücüler ateş etmeye başladı. Daha önce birbirlerine sıkıca kenetlenmiş olan büyücü grubu dağıldı.

Korku içinde ılık atarken ateşten kaçtılar.

Nişan aldım ve bir büyücünün ensesine vurdum. Anında yere düştüler. Arkamdaki bir sonraki oka uzandım ve bir diğetine nişan aldım, ama o beni görmüştü ve hızla havalanarak atıştan kurtuldu.

Arkamda, iz sürücülerden biri bağırarak yere düştü. Yan tarafında bir delik vardı ve bir büyücü onun üzerinde duruyordu, bir alev topu avucundan yeni çıkmıştı.

Birbirimizin gözleriyle karşılaştık. Bana doğru koştu, saldırmaya hazırlanıyordu. Öldürecek başka bir ok bulmak için el yordamıyla ilerledim ama ellerim titriyordu. Tahtayı kavrayamıyordum. Büyücü dişlerini sıktı ve doğrudan göğsüme doğru bir ateş fırlattı.

Alev yön değiştirdi, kıvılcımlar saçarak yana doğru savruldu. Ava duruyordu. İkimizi de korumuştu.

Büyücü sinirli bir şekilde homurdandı ve havalandı. Bir an içinde arkamızda kalmıştı. Ava'nın yeni bir kalkan oluşturmaya vakti kalmadan bize doğru bir dizi ateş topu fırlattı.

Ona bir ok attım, ama ıskaladım, sefilce. Zar zor bir şey görebiliyordum. Yaktığı ateşlerden çıkan duman görüşümü bulanıklaştırıyordu. Aslında, tüm duyularım bozulmuştu, bağırışlar, duman kokusu, koşan insanların gürültüsü hepsini tamamen gizliyordu.

Ava ve ben yana doğru savrulduk, bir şekilde saldırılardan kaçmayı başardık. Büyücü gülümseyerek aramıza indi.

Sonra gözlerinin arasına bir ok isabet etti ve ok başının arkasına doğru yuvarlandı. Önce dizlerinin üzerine, sonra da ılık atmaya başlayan Avanın üzerine düştü.

iz sürücülerden biri önümüzde duruyordu. "Ayağa kalk!" diye bağırdı sabırsızca.

Geldiği kadar hızlı bir şekilde gitmişti.

Ava'ya doğru ilerledim ve cesedi üzerinden ittim. Düşündüğümünden daha ağırdı. "Sen-"

"Dikkat et!" diye bağırdı. Arkamı döndüğümde, arkasında yüzbirkaç hurda metal parçasının önünde duran bir büyücüyle karşılaştım. Telekinetik. Gülümsedi ve gözlerini kapatarak birkaç parçayı bize doğru da dahil olmak üzere her yöne ateşledi. Ava tam zamanında etrafımızda bir kalkan oluşturdu ama parçaların isabet ettiği birkaç iz sürücünün şiddetli çığlıkları havada patladı. Büyücünün sağ omzunun arkasında, bizimle tartışan ilk Navigatör, gözüne bir cam parçası saplanmış halde feryat ediyordu.

Bir anda, başka bir büyücü Navigator'ın dikkati dağılmışken ona yaklaştı ve bir bıçakla kafasını kesti.

Ava tekrar çığlık atmaya başladı. Çığlığı ağlama sınırındaydı. Dünyadan dehşete düşmüş yeni doğmuş bir çocuğun çığlığı gibiydi. Hâlâ titriyordum, o kadar çok titriyordum ki düşünemiyordum, hareket edemiyordum.

Telekinetik bize doğru geldi.

Boğazında metal uçarken yön bulmanın ne anlamı var? Ne yapmam gerekiyor?

Kendimi sabitlemeye ve düşüncelerimi susturmaya çalıştım. Köretilmiş bir ok aldım ve ona nişan aldım. Gözleri tanıyarak genişledi. Ama ellerim hâlâ titriyordu. Ok ona isabet etmeyi başardı ama derisine isabet etmedi.

Atışın etkisiyle bir an durakladı.
yolunu kesti.

Sol tarafımda gök gürültüsü sesi duyuldu, Komutan büyücülerin kaçış yollarını kesmek için şimşekler  aktırıyordu.

Birisi Telekinetik'in yakasından tuttu ve onu sürükleyerek . Bu bir kadındı, uzun boyluydu, uzun kahverengi saçları kanla kaplanmıştı.

"Gitmemiz gerek!" dedi ona.

Bir bebeğin ağladığını duyabiliyordum. Kollarında bir bebek tutuyordu. Onun çocuğuna benzemiyordu.

Bir ok kaldırdım. Oku kaldırdım ve Telekinetik'e nişan aldım. Bu sefer ellerim daha sağlandı. Kadın gözlerimle buluştu. Bebek ağlıyordu, çok yüksek sesle ağlıyordu.

Cheadd'in bağırışı sol taraftan bana ulaştı, "Ne bekliyorsunuz?!"

Ateş ettim ama ok adamla buluşmadı. Başka biri, başka bir büyücü oku tam zamanında yakalamıştı, sanki bir anda ortaya çıkmış ve oku eline almıştı. Lila rengi tuniği yırtılmıştı ve kolunun üst kısmında derin bir yara açılmıştı.

Hız arttırma.

Arkasını döndü ve bana baktı. Tekrar bir ok daha kaldırdım. K r olanlardan neredeyse hiç kalmamıştı. "Faina, şimdi git. Sen de Claus," dedi leylak rengi giysili adam.

Claus  ığlık attı. "Bizi bu belaya bulaştıran sensin. şimdi bize emir verebileceğini mi sanıyorsun, seni herif!"

Ava'nın elleri omuzlarımdaydı, arkamda titriyor ve şaşkınlıkla etrafı inceliyordu.

Bu oku atmalı mıyım? Kime? şu anda üç kişi var, aynı anda üç ok atamam.

Ama hiçbirisi saldırmıyordu.

Mesele bu değil. Benim işim onları yakalamak. Benim işim onları sakinleştirmek.

Ama bu oku onlardan birine , diğer ikisi de bana karşılık verebilirdi ve ben onların hangi yeteneklere sahip olduğunu bile bilmiyordum.

Bir Telekinetik yeterince kötü, Tanrılar diğer ikisinin neler yapabileceğini biliyor.

Ben daha kararımı veremedenden bir ok daha yanımızdan uçtu ve Faina'nın boğazına saplandı. Baygın düştü ve kucağındaki bebek yavaşça elinden düştü. Eflatun giysili adam bebeği kucağına aldı ve arkamızdan okun geldiği yöne baktı.

Bu yine o ok uydu, Elementalist'i gözlerinin arasından vuran okçu.

Claus bağırdı ve bir anda ok uya doğru keskin bir cisim fırlattı.

"Eiro!" Ava onun adı olması gereken bir çığlık attı. Arkamdan fırladı ve onu korumaya çalışarak elini uzattı.

Ama Claus, Claus bunu tahmin etmişti.

O görmedi, ben de adamın bir saniye sonra ona doğru fırlattığı keskin nesneyi görmedim.

Midesini delip geçti.

"Hayır!" Bağırdım ve yanına düştüm. Ava yere yığılırken gözleri büyüdü, kan göbeğinden o kadar hızlı akıyordu ki her yere yayılmıştı.

Ellerimle durdurmaya çalıştım ama bu gökten yağan yağmuru durdurmaya çalışmak gibiydi.

çok daha sıcak. Çok fazla şey var.

Bu.. bu durmayacak.

Ve kokuyor. Metal yanığı gibi. Sıvı altın gibi.

Okçu da yere yığıldı, kalkanı yoktu, keskin nesne tam göğsüne isabet etmişti.

Anında öldü.

"Claus!" Eflatun giysili adam onu azarladı.

Ava kan öksürüyor, gözlerinde bir yalvarışla bana bakıyor, onu kurtarmam için yalvarıyordu. "Ben... yapamam..." Kelimeleri çıkarmaya çalıştı ama başaramadı, burnundan kan geliyordu.

"Ne?" dedi Claus. "Gitmemize izin vereceklerini mi sanıyorsun, seni lanet olası-" Claus konuşmayı kesti, eli göğsünü tutuyordu.

Tam da az önce keskin bir ok gönderdiğim yere.

Leylak rengi giysili adam bana doğru döndü. Ona, kucağındaki bebeğe baktım. Hıçkıra hıçkıra ağlayan, çılgık atan bebeğe. Ava'nın kanı ellerimdeydi, kıyafetlerimdeydi. Dudaklarım titriyordu. Bir ok kaldırdım ve kafatasına doğrulttum.

Adam hiçbir şey yapmıyordu.

Neden? Neden hareket etmiyorsun? Neden yeteneğini üzerimde kullanmıyorsun? Seni öldürmeme izin mi vereceksin? Bu şekilde mi? Dövüşmeyecek misin?

Önemli değildi. Önemli değildi.

Gözlerinde büyük bir yorgunlukla beni izledi. Bir elini kaldırdı, bebeği kucaklamadığı elini.

"Lütfen," diye fısıldadı usulca. "Beni alabilirsin... ama onu bırak." Yerde yatan kahverengi saçlı kadını işaret etti.

"Yapamam... Bunu yapamam." Ok hâlâ kafasına doğrultulmuştu.

"Lütfen," diye tekrar fısıldadı.

Birini öldürmeden önce onu dışarı çıkarmalıyım. Bunu yapmalıyım. Şimdi yapmalıyım. Şimdi yapmalıyım. Yapmalıyım. Şimdi. Şimdi.

Ama yapamadım.

Buz gibi bir alev binlerce iğnesi gibi yakıcı bir acı bileğimi parçaladı, koluma saplandı, yukarı ve etrafıma doğru tırmandı.

Yüksek sesle irkildim ve elimde olmadan yayı elimden düşürdüm. Adam şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Bileğimi tuttum, işaretlendiğim yer hafifçe parlıyordu. Damgalanmış.

Tereddüt ederek amacıma itaatsizlik ediyordum ve lanet biliyordu, biliyordu.

Kafamı kaldırdığımda adamın bana, koluma baktığını gördüm.

Kadını yerden kaldıran başka bir büyücü yaklaştı. Bana şüpheyile baktı.

"Yaralanmış, Fasal," dedi leylak rengi giysili adam.

"Ölmüş olmalıydı," diye cevap verdi Fasal, altın rengi teni kanla kıpkırmızı olmuştu.

"Zamanımız yok."

Hâlâ bileğimi tutarak onlara baktım. Acı her geçen saniye daha da artıyordu. Görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

Fasal kadını yakaladı ve aceleyle uzaklaştı. Bebekli adam gitmeden önce arkasını döndü. Gözleri Ava'nın bedenine takıldı.

"Ben... Ben özür dilerim," dedi, özrünün etrafında tökezleyerek ona baktı.

Artık bulanıktı. Yüz ifadesini seçemiyordum. Uzaklaşmaya başladı. Silueti her saniye biraz daha silikleşiyordu. Uzakta, Komutanın emirlerini duyabiliyordum ve

feryatlar an gibi çalıyordu. Yağmur, elektrik, ateş ve duman kokusu alabiliyordum. Büyük beyaz bir parıltı görebiliyordum. Birisi büyücüleri ışınıyor olmalıydı. Kanın tadını alabiliyor ve avuçlarıma yapıştığını hissedebiliyordum. O sıvı altınla kaplanmışım ve karanlık tarafından yutuluyordum.

Ve görüşüm tamamen kararmadan önce, Claus'un soğuk ölü gözlerinin benimkilere baktığını görebiliyordum.

BÖLÜM 34 - ELİ AS

"H Bu olabilir?" Gözlerimi Trenton'a diktim. İçini çekti ve başını sallayan Raynard'a baktı. İki adam beni buraya, tahtın bitişiğindeki odaya getirmişlerdi; tahtın önünde kan birkaç dakika sonra.

Eliel'in hayatı birkaç dakika içinde neredeyse sona eriyordu.

"Kral bu gemiye kendi adına bir görev üstlenmesini emretmişti. Törenden saatler önce yola çıkmış olması gerekiyordu. Yola çıktığında ona eşlik eden muhafızı aramaları için gözcüler gönderdik. Onun ölü bulunacağını tahmin ediyoruz," diye açıkladı Trenton.

Görev yapan bir gemi mi? Bu muazzam, akıl almaz derecede saçmaydı.

"Neden bana haber verilmedi?" diye sordum.

Fargreaves kollarını kavuşturdu. "Kusura bakmayın ama Lordum, bu konu tartışılırken ve karara siz orada değildiniz."

Eliel'in bu kadar pervasızca bir karar verdiğine inanamıyordum. Konsey üyeleri elbette... ama o?

Ama Eliel büyücülerin neler hâlâ anlamamıştı.

Derin bir nefes aldım. "Hep birlikte bir Gemiği hassas bir göreve damgalanmadan ya da işaretlenmeden göndermenin iyi bir fikir olacağına karar verdiniz sanırım. Muhtemelen yolculuk sırasında bir noktada zincirlerinin çıkarılması gerekecekti. Böylece dilediği her şeyi yapmakta özgür olacaktı."

Dört adam birbirlerine ihtiyatla baktı. Trenton, "Kral bu görevi yerine getirmesi için yeterince teşvik sağladı," dedi.

Şu kadın. olmalı.

"Öyle olsa bile, bu teşvik kendi başına elde etmeyi başardığı bir şeydi. O kadını koruyanların da öldüğünü varsayıyorum?"

"Evet," diye onayladı Fargreaves kuru bir sesle. "Onları çoktan ölü bulduk. Kendi kılıçlarıyla kendilerini bıçaklamışlar."

Bu sözler ve ateşledikleri anılar karşısında irkildim. O Telepat için onları kendi hayatlarına son vermeleri için manipüle etmek zor olmazdı. Koca bir salon dolusu insanın nefes almadan hareket etmesini engellemişti.

"Bu bir felaket." Elimi yüzüme götürdüm.

Trenton konuştu. "Audra'nın Prensi olmasaydı, Kralımız muhtemelen ölmüş olacaktı."

Fargreaves, "Ve onun eskort bile olmaması gerekiyordu," diye ekledi.

Evet, Akbaba kuzenimin hayatını kurtarmıştı. Onca insan arasından. Sanırım bir noktada bunun için ona teşekkür etmem gerekecekti.

"Hem de Noxstone'la birlikte." Raynard'ın sesi korku doluydu. "Onun... etkilerini hiç yakından görmedim."

. Birçok kez. Noxstone bir büyücünün kendini iyileştirmesini engelleyebilecek tek kılıç türüydü ve bu yüzden Eliel'in babası Vasara'nın askerlerini onunla silahlandırmak için çaba sarf etmişti.

Bedelini bilmiyordu... Hiçbiri bilmiyordu...

Evet, büyücülerin kendilerini iyileştirmesini engelliyor ama tek yapabildiği bu değil...

"Onun seçiminden haberiniz var mıydı, Lordum?" Fargreaves düşüncelerimi böldü.

İçimi çektim. "Hayır, yapmadım. Ama töreni durdurmak söz konusu bile olamazdı. Kararından haberdar değil miydiniz?"

Kimse cevap vermedi.

Trenton çenesindeki kirli sakalı okşadı. "Gerekçesinin ne olabileceğini anlayamıyorum."

"Peki ya Kur Sezonu? Adaylar kalacak mı? Ya geri çekilirlerse?" Raynard sordu.

"Planı bu mu yani? Bir eş alma ihtimalini ortadan kaldırmak mı?" Fargreaves umutsuzca konuştu.

Raynard, "Bu Sezona en başından beri karşıydı," diye ekledi. "Her iki da Sezon eninde sonunda gerçekleşecekti." Fargreaves ona hatırlattı.

Wayman alnını ovuşturdu. "Kral bir varis sahibi olma şansını feda ettiğine göre böyle bir şey son kez olmayacak. Ne yapmamız gerekiyor? Genç Prens'in bu kadar pervasız bir adama dönüşeceğini kim bilebilirdi?"

"Eliei umursamaz biri değil," diye konuştum. "Motivasyonu ne olursa olsun, bir amacı olacaktır. Biz göremesek bile."

Fagreaves ofladı pufladı. "Sen bu işlerden ne anlarsın ki? Sizin bu işlere katılımınız seçime bağlı, *Lordum*."

"Gemiler hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorsun Fargreaves, ya da en azından bildiğini sandığından çok daha azını biliyorsun ve yine de onları her seferinde hafife alıyorsun. Bugün bunun sonucuydu."

Fagreaves, "Onlar hakkında sandığınızdan çok daha fazlasını biliyorum, Lordum," diye tükürdü.

"Gerçekten mi?" Kaşlarım gibi sesim de inançsızlıkla dümdüzdü.

Fargreaves bana doğru agresif bir adım attı. "Hayatınızı başkalarının kararlarını affetmeye adadığınızda, başkalarının kararlarını eleştirmek kolaydır."

Olay yerini ilgiyle inceleyen Trenton'a döndüm. "Teklifin hâlâ geçerli mi?"

Fargreaves omzunun üzerinden bakmak için arkasını döndü. "Neden bahsediyor bu?"

Trenton onu görmezden gelerek cevap verdi. "Evet. ."

"O zaman memnuniyetle kabul ederim." Hâlâ şaşkınlıkla Trenton'a bakan Fargreaves'e döndüm.

Elini elime aldım, bu da onun aniden dönmesine neden oldu. Elini sıktım. "Sizinle seçmeli olmayan bir şekilde çalışmayı dört gözle bekliyorum."

Fargreaves elini avuçlarımdan çekti. " da ne, Trenton? Bu adam" - bakmadan beni işaret etti- "hiçbir şeyi ciddiye almıyor."

"Kuzenime yönelik bir suikast girişimini çok ciddiye alıyorum."

Fargreaves güldü ve kolunu indirdi. "Ama teyzen ve enişten konusunda pek başarılı değilsin. Bu konuda kesinlikle kararsızsın."

Alay ettim ama söylediklerinde doğruluk payı olduğunu da inkâr edemezdim. Katillerinin peşine yeterince düşmemiştim. Öldüklerini duyduğumda karmaşık duygulara kapılmıştım.

Wayman ekledi. "Lord Elias ve eski Majestelerinin aynı fikirde olmadıkları iyi biliniyor."

Wayman haklıydı, Elion ve ben çoğu anlaşılamamıştık. Stratejileri konusunda, büyücüleri ortadan kaldırma takıntısı konusunda, kendi adamlarını hiçe sayması konusunda.

Ama Tanrılar gerçekten o tür bir insan mıydım? Sadece yakınımıdaki insanlar incindiğinde umursayan, başkaları umursamayan bir insan mıydım?

Fargreaves'e, "Umarım bizim için durum böyle olmaz, efendim," dedim. Fargreaves dudak büktü ve tam o sırada bir hizmetçi ona yaklaştı, kulağına bir şeyler fısıldadı. Hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve onunla birlikte gitti.

Konsey'in geri kalanı dağıldı ve ben de odama doğru yol aldım. Aşırı süslü tuniğimin tokaları ve askıları acı verici bir şekilde kalçama çarptı. Gözlerimi kapadım ve bu şeyi çıkardığımda boğazımdan aşağı süzülen şarabın vereceği mutluluğu hayal ettim ve...

Kapım açıldı.

Koridorda hiç muhafız yoktu. Ölenlerin işgal ettiği yerleri korumak için çağrılmış olmalılar.

Bu beni şaşırtmadı. Yıllardır beni takip eden muhafızları görmezden geliyordum. Sadece formalite icabı kapıma geliyorlardı ve sadece onlara defolup gitmelerini söyleyecek enerjim olmadığında.

Ama bu formaliteyi bu kadar çabuk bırakmaları çok eğlenceliydi. Hatırlatmak gerekirse, hayatıma ziyafetleri için kesilen domuzlar kadar değer veriyorlardı. Birinin başına taç koymayı benimkine tercih ederlerdi.

Ben de öyle. En azından soyluların geri kalanıyla iyi uyum sağlardı. Kıpırdamadan durdum ve dinledim. Odamın zemininin hemen hemen görüldüğü yere baktım. Gölgeler kaygan zemin üzerinde görebiliyordu ve içeriden bir erkek sesi geliyordu.

"Ne yaptığınızı biliyorum. Beni kandırabileceğini mi sanıyorsun? Seni gördüm..."

Gözlerimi kısıtım, sert sesi belli belirsiz tanıyabiliyordum ama tam olarak çıkaramıyordum.

"Öyle mi?" dedi yine.

"Bırak beni."

O sesi tanıdım.

Hareketlerimin izin verdiği kadar sessiz bir şekilde boşluğa girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Maiwen'in refakatçisi onu duvara yaslamıştı. Üzerinde soluk mavi bir gecelik vardı, sol eli etrafına sardığı daha koyu mavi bir şalın etrafında sıkıca kenetlenmişti. Sağ eli bileğinin üzerindeydi.

İçeri girer girmez ikisi de bana baktı.

"Neden bu kadar şaşırdınız efendim? *benim* odam, değil mi?" Durumu değerlendirmeye çalışarak yavaşça konuştum.

Hareket etmedi. Maiwen sanki utanmış gibi yere baktı.

"Bence Prenses'in isteğine uymalısınız." Ellerini işaret .

Hafifçe geri çekildi ama Prensesi bırakmadı. Bana doğru döndü.

"Lordum, bir yanlış anlaşılma oldu. Prenses bugünün en sıkıntılı olaylarından dolayı çok üzgün. Korkarım oldukça histerik bir hal aldı ve sonunda Saray'ın etrafından kaçmaya başladı. Sizi temin ederim ki kendimi buraya davet ettirmek gibi bir niyetim yoktu."

"Hayır... hayır, ben," diye başladı Prenses. Yalvarırcasına bana baktı, "Bu doğru değil."

"Efendim," yüzüne baktım. "Elinizi Hanımefendinin bileğinden çekin."

Adam kızın elini yanına indirdi ama bırakmadı. Prenses kendini onun elinden için mücadele etti.

"Bu onun kendi güvenliği için, anlıyorsunuz ya." Prensesi de yanında sürükleyerek kapıya doğru ilerledi.

Onu durdurmak için elimi göğsünün üst kısmına bastırarak yolunu kestim.

"Lordum, ben asla-"

"Prenses zarar vermek mi? O zaman neden bileğini bu kadar sıkı tutuyorsun?"

"Böylece kaybolmayacak." Etrafımda dolaşmaya çalıştı. Ama işe yaramadı.

"İlk etapta kaybolduğundan pek emin değilim."

Burun deliklerinden nefes aldı. "Lordum, bunu büyük bir saygıyla söylüyorum, ama Prensesi tanımıyorsunuz, o

oldukça...iyi."

"Lanet elini onun üzerinden çekmen sağlığını daha da kötüleştirecek mi?" Tersledim.

Adamın ses tonumdaki değişiklikten ürktüğü belliydi.

"Lordum," dedi sitemkâr bir ifadeyle, sanki patlamamdan dolayı beni azarlayacakmış gibi. "Sarhoş musunuz?"

Şaşırtıcı bir şekilde .

Diz kapağına tekme attım. Yere düştü ve Prens de onunla birlikte düşmeye başladı. O düşmeden önce onu yakaladım ve hemen geri çekildim.

"İşte, bakın, Prens hâlâ hayatta. Ne büyük sürpriz."

Prens diğer eliyle bileğini ovuşturuyor ve adama bakıyordu.

"Ne cüretle-" Adam ayağa kalktı, ikimize de baktı.

" ne cüret? Neye? Prensese saldırmana engel olacağım.

Acınacak haldesin."

"Ben... Lordum... Ben ona saldırmıyordum!" Gözleri endişeyle irileşmişti.

"Bu suçlamalar-"

"Suçlama mı? Benim tamamen aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

Adam kekeleyerek Prens'e baktı.

"Ona bakma. Bana bak. O seni kurtarmayacak. Kimse seni kurtaramayacak. Yarın bu saatlerde yere sürünerek geri döneceksin. Aslında hayır... Sanırım bunu Jurasan Kralı'na bildireceğim, bakalım davranışların hakkında ne diyecek."

"Hayır!" Maiwen ikimizi de şaşırtarak "Hayır" dedi.

Yüzümü ona döndüm. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"Bakın, Lordum! Gerçeği biliyor." Güdük bir parmağını kızın yüzüne doğrulttu. "Ben sadece ona soruyordum-"

Parmağını tokatlayarak
uzaklaştırdım. Maiwen
durdu.

"Jurasan Kralı ya da değil, artık Prenses'e eşlik etmeyeceksiniz. Prenses bunu paylaşmak istemezse, unvanınızı elinizden almak için başka bir neden bulabileceğimize eminim."

"Buna izin vermeyeceğim!" diye
haykırdı. "ık dışarı, ben-"

Ona Prenses'e kendim eşlik edeceğimi söyleyemeden kılıcıyla bana saldırdı.

Geri sıçradım ve Prenses'e çarptım. Düşmemek için kendini dengede tutarken elleriyle kollarımın üst kısmını kavradı.

"Senin gibi bir Lord'un itibarımı zedelemesine izin vermeyeceğim! Burada neler olup bittiğini bile bilmiyorsun! Sen bir... ayyaştan başka bir şey değilsin!"

Bana tekrar saldırdı. Üzerimde silah yoktu, çünkü tören için silahlarımızı çıkarmamız söylenmişti.

Yine de saldırısı beceriksizceydi ve öfke doluydu, kolayca savuşturdum. Tekrar üzerime geldi, geri sıçramaya çalıştım ama Prenses'in arkamdaki varlığı bunu yapmamı engelledi. Bıçağın beceriksizce vuruşunu elimle durdurmaktan başka çarem yoktu, avucumu keserken irkildim. Maiwen'in nefesi kesildi.

"Siktir!" Yüksek sesle söyledim. "Büyük bir hata yapıyorsunuz, efendim. Geri ekilin ve gidin, hemen."

Beni görmezden geldi ve öfkeyle homurdanarak tekrar üzerime yürüdü.

Bu ölmek için berbat bir yol olacaktı.

Sonra tuniğimde, aşırı süslü kayışlarımda ve tokalarımnda kan vardı, işlemelere ve ipeğe koyu gölgeler düşürüyordu.

Adam üzerime düşmüştü. Kılıcım göğsündeydi.

Arkamı döndüm. Orada, iki eli kabzanın etrafında titrerken ve şalı yere düşmüş halde duran Maiwen'di.

Bir elini ağzına kapatmış, şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Ben de ona aynı şekilde bakıyordum.

Adam giysilerimden aşağıya ve yere çöktü. Vücudunun üzerine eğildim ve kulağımı göğsüne dayadım.

Başımı kaldırdım. Maiwen gözlerinde sessiz bir soruyla bana bakıyordu.

"O öldü," diye fısıldadım.

"Vay, vay!" diye bir ses geldi arkamızdan. "Bu gün gittikçe daha da ilginçleşiyor."

Hemen ayağa kalktım ve arkamı döndüm. Kapalı kapının önünde duruyordu, altın rengi gözleri karanlık bir gecede bir kedinin gözleri gibi parlıyordu.

"Görünüşe göre bugün can alan tek kişi ben değilim."

BÖLÜM 35 - NATHON

T Lord Elias'ı ziyarete gittiğimde görmeyi beklediğim son şeydi. Bu saray duvarları içinde alışılmadık bir ölüm garip olurdu. Ama iki, bir günde iki mi?

Sahneye baktım, ölü adamın geniş gözleri tavana sabitlenmişti.

"Bu onun eskortu değil mi?" Arkasında duran Prensesi işaret ettim.

Elias cevap vermedi. O ve Prenses gergin bir şekilde birbirlerine baktılar.

Cesede doğru yürüdüm ve aşağıya baktım. Kılıç göğsünden dışarı çıkmıştı. Açısı, konumu, giriş noktası. Son derece açıktı.

"Prenses neden senin odanda kendi refakatçisini öldürdü?" Ellerimi dirseklerime dayayarak Elias'a sordum.

Prenses kollarını kendi etrafında sardı. "İ-" "O değildi," diye yalan söyledi Elias.

Cesede tekrar baktım. Kesinlikle .

Ama eğer Tanrı bunu yaptığı konusunda ısrar ettiyse, o zaman ben de bu oyuna katılabilirim.

"Anlıyorum. Bunca yıl savaştan uzak kaldıktan sonra kılıç ustalığınız gerçekten de zarar görmüş."

Elias'ın altın rengi kıyafeti kana bulanmıştı. Bu sahneye tesadüfen rastlayan başka herhangi bir kişi için, bu adamı öldürenin kendisi olduğu kesinlikle anlaşıldı.

"Ne yapacaksın? Elias sordu. Bakışları kararlılıkla bana sabitlenmişti.

"Cinayet faaliyetlerinizi ifşa etmenin bana nasıl bir faydası olacağını anlamıyorum. Ya da onun küçük gece ziyaretinin." Prensesi işaret ettim. Tamamen kaybolmuş görünüyordu.

"Buna inanmıyorum." Bana şüpheyle baktı.

Bir dereceye kadar haklıydı. Onları ifşa etmenin bazı yararlarını hayal edebiliyordum. Elias ayak altından çekilmiş olacaktı ve Kral'ı koruduğu da açıktı. Jurasan Prensesi Kur Yapma Mevsimi'nden elenecek, bu da Loria'nın şansını artıracaktı.

Ama Lord Elias'ın bana borçlu olması, onun gitmesinden çok daha iyiydi.

"Eğer durum buysa, ne yapmayı planlıyorsun?" sordum.

Elias güldü. "Ben aptal değilim. Eğer seninle dövüşürsem, ölürüm."

"Eğer bu şekilde dövüşseydiniz kesinlikle yapardınız..." Ölü adamı işaret ettim.

"Kesinlikle." takdire şayan bir tutarlılık sergiliyordu.

"Peki, ne öneriyorsun?" diye sordum.

Prenses, "Ben... Ben sezondan çekileceğim," diye ağzından kaçırdı.

İkimiz de ona döndük. Hafifçe öne doğru adım attı.

Hayır. Kesinlikle olmaz. Prens'in sezonu kapatması yeterince faydalı olmadı.

"Bu benden çok sizin yararınıza olacak bir şey gibi görünüyor Prens. Bu işler böyle yürümüyor." Yüzü hayal kırıklığı içinde .

Elias kaşlarını çatı. "Kendinden memnun değil misin? Bizi köşeye sıkıştırdın ve sessizliğin ne istersen talep edebilirsin."

"Kabul etmelisin ki bu pek de hoşnutsuz olunacak bir şey değil." Avuçlarımı uzattım ve omuz silktim.

"Onu bu işe karıştıрма." Elias arkasından Prens'e hafifçe başını salladı.

"Ama ben-" diye başladı

Prens. "Bitti," diye sözünü

kestim.

Elias bir nefes verdi. Arkasını dönüp ona yaklaştı ve yerden koyu renkli bir şal alıp ona uzattı.

"İşte, geri dönmelisin." "Ben...

ama sen-"

Elias şalı havada sallayarak, "Geri dön," diye tekrarladı.

"Buraya gelmek istememiştim, sadece... nereye gideceğimi bilmiyordum ve bu kapı açıktı ve ben-"

"Dur," diye kesti Elias. "Açıklamak zorunda değilsin."

Ona baktı ve yutkundu. Sonra birden yüz ifadesi değişti. "Sana teşekkür etmenin bir yolunu bulacağım." Şalı omuzlarına attı ve kapıya doğru ilerledi, geçerken yorgun bir şekilde bana baktı.

"Minnettarım," dedi bana. Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.
Koşarak kapıdan çıktı.

Kapandıktan sonra Elias'a döndüm. Birkaç dakika birbirimize baktık.

"Bu bedeni hemen hareket ettirmelisin," dedim ona.

"Aslında denemediğim önce iki üç saat daha ağırlaşmasını ve şişmesini beklemeyi düşünmüştüm," dedi Elias, yüzü dimdik.

Güldüm. "Sanırım bu kadar kötü bir cinayeti tamamlayan herkes kızgın olur. Ne de olsa kıyafetlerinize bakın, muhtemelen sahip olduğunuz tek düzgün takım onlar."

"Ben hallederim." Elias bir içki dolabına doğru yürüdü ve kendine biraz şarap doldurdu.

"Nasıl? Bunu giyerek etrafta dolaşamazsın." "O zaman değiştiririm."

"Ahhh, ama o kıyafetlerden bir an kurtulmanız gerekiyor. Kanın kumaşa için iki ya da üç saat beklememelisin."

Elias içkisini çarptı. "Eğer kuzenimin hayatını kurtarmış , sanırım senden gerçekten nefret ederdim."

O ve diğer herkes. Nefret edilmeye alışmıştım. Bu duyguya alışmıştım. Hatta bir parçam bu konuda rahattı. Nefret edilmeseydim kim olurdu? Bilmiyordum. Bilmek isteyip istemediğimi bile bilmiyordum.

"Bu, onun hayatını kurtarmadan önce benden nefret ettiğin anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Öncesinde seni hiç umursamadım." Bir içki daha doldurdu.

Biraz yutkunduktan sonra Elias tekrar konuştu. "Bak, Akbaba, git ve benden ne istediğini iyice düşün çünkü size iyilik yapmayacağım. Bırak bu işi kendim halledeyim."

Ona doğru bir adım attım ve iki parmağımı havaya kaldırdım.

"Bana iki iyilik yapacaksın, karşılığında ben de cesedi halledeceğim."

"Senin için iki iyilik mi? Ha. Risk alsam daha iyi olur."

"Bundan emin misin? Az önce biri kuzeninizi öldürmeye çalıştı. Bir hapisane hücrelerinden başka suikast girişimlerini engelleyemezsiniz."

Ona, hayatına son vermem emredilirse Kral'ın ölümünü engellemesinin mümkün olmadığını söylemekten kaçındım. Hem de hiç.

Elias derin bir iç çekti. "Aslında, sanırım senden nefret ediyorum zaten."

Cesede yaklaştı. "Bunu tek başına nasıl halledeceksin?"

"Bunu daha önce birçok kez yaptım."

Elias alaycı bir şekilde gülümsedi. "Eminim , ama burada değil, bilmediğin bir bölgede değil ve-"

"Tanıdık gelmiyor mu?" Ona bir kaşımı kaldırdım. Buradaki ilk birkaç günümü zaten Saray'ın tüm düzenini dolaşıp ezberleyerek geçirmiştım. Ayrıca, daha önce bilmediğim bölgelerde pek çok cesetten kurtulmuştım.

"Ve..." Elias sözünü kesmeme sinirlenerek kelimeyi vurguladı, "O çok ağır."

Dudaklarımın kenarını okşadım. Bu doğrudu. Adamın giydiği bu gülünç kıyafet ona fazladan birkaç kilo daha ekliyordu. Onu soyamak çok uzun sürecekti ve eğer biri bir şey fark ederse

Uzak mesafeden, bir adamın diğeriini taşıdığını görmek, içlerinden biri çıplak olsaydı çok daha dikkat çekici ve endişe verici olurdu.

Loria onu kaldıracak kadar güçlü olamazdı... Ayrıca, onun bu işe karışmasını istemedim.

Jurasan Prensesi Loria'dan bile daha zayıf görünüyordu, onun yardımını almak bir çocuktan onu taşımasına etmesini istemekle eşdeğerdi.

Kendi kendime
gülümsedim. Tabii
ki.

Kapıya doğru yürüdüm.

"Dediğini sanmıştım-" Elias başladı.

"Ssssh. Bir fikrim var."

BÖLÜM 36 - HESTAN

DYna bir saat önce uykuya dalmıştı.
O zamandan beri onun odasındaki pencere kenarında oturuyordum.

Benden kalıp nöbet tutmamı istemişti, etrafta dolaşp diğer soylulara ve Kraliyet zarar vermeye çalışan başka bir Gemi olmasından korkuyordu.

Geminin tek başına hareket ettiğine ve sadece Kralı cezalandırmayı amaçladığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu ama yine de bir çocuk için, Dyna için, bu tür şeyler önemsizdi. Sadece bir zarar olasılığı ve bunu durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey olmadan başınıza gelmek üzereymiş gibi hissettiğiniz bir anı vardı.

Bu duyguyu çok iyi biliyordum. Köyüme yapılan saldırıyı aynı canlılıkla ve o zaman yaşadığım duygularla hatırladım. Çaresizlik hissini, kaçacak hiçbir yerin, başvuracak hiç kimsenin, değer verdiklerini ya da kendini kurtarmanın hiçbir yolunun olmadığını hatırladım.

Gözümün önünden bir görüntü geçti; kardeşimin yerde yüzüstü yatan bedeni ve sırtından hançerini çıkarmış olan adam.

Audra'nın Prensi'nin elindeki hançerin aynısı.

Bu kadar çabuk sonuca varamayacağımı ve varmamam gerektiğini biliyordum. Böyle iki hançerin, hatta daha fazlasının var olması mümkündü. Elbette Audra'nın Prensi'nin kendisinin sorumlu olmadığını biliyordum ama kimin sorumlu olduğunu, kendisinden önce o hançere kimin sahip olduğunu ya da ona benzer bir hançere kimin sahip olduğunu bilme ihtimali vardı.

Ağabeylerim, annem ve babam ölmüştü. Av'ın birçok üyesi yıllar içinde ölmüştü. Kendi Krallığımdaki insanlar ölüyordu, açlıktan ölüyorlardı.

Yine de kaldım. İnsanların gelip gidişini izledim. Korunmasız olmanın güçsüzlüğünü bilen biri olarak, insanları koruma konusunda çok kötü görünüyordum.

Kapı çalındı. Dyna'ya baktım, rahatsız olmamıştı.

Bir geminin kapıyı çalma ihtiyacı duymasını pek olası bulmadım. Kapıyı menteşelerinden söküp atarlardı.

Ama yine de geç olmuştu ve Dyna kimsenin gelmesini beklemiyordu.

Yavaşça ona doğru ilerledim, daha önce değil, mızrağımı sırtımdan çektim ve ileri doğru doğrulttum.

Açtım.

"Kaptan!" Koyu renk gömleğinin uzun kolları yukarı katlanmıştı ve ben kapıyı kapatamadan avucunu kapıya bastırdı.

Bu ihtiyacım olan son şeydi. "Prens,"
diye cevap verdim mızrağımı indirerek.

"Burada olabileceğini düşünmüştüm. Gece gündüz görevlerinizi yerine getiriyorsunuz."

Prens seyrek giyinmişti, gömleği yarı açıktı, kahverengi teni kısmen açıktaydı. Uzaklara ve omzunun üzerinden baktım.

"Dışarıda konuşalım, Majesteleri, Hanımefendi uyuyor." "Harika. Sonuçta benimle gelebilirsin."

Kaşlarımı çatmıştım, dudaklarım sessiz bir soruyla kıpırdadı.

"Yardıma ihtiyacım var."

Sormaya korkuyordum.

"Birlikte mi?" Onun gözleriyle karşılaştım.

"Hassas bir konu," diye sıcak bir şekilde gülümsedi Prens ve başını eğerek gözleriyle yüzümü dikkatle inceledi.

", eminim size yardımcı olabilecek çok daha donanımlı insanlar vardır."

Audra'nın Prensine 'hassas bir konuda' yardım etmek aptallığın tam tanımını gibi görünüyordu.

"Ama bu görev için güvenebileceğim tek kişi sensin."

İçimi çektim ve Dyna'ya son bir kez bakmak için döndüm. Seçme şansım olduğu yanılsamasına kapılmış olsam da Prens'i reddetmenin imkânsız olduğunu hissedebiliyordum.

"Yolu gösterin, Majesteleri."

Prens sonunda avucunu kapıdan çekti. "Kabul edeceğini biliyordum. Artık mızrağı kaldırabilirsin." Elini silahıma doğru salladı.

Onu sırtımdaki kayışlara yerleştirdim ve Saray boyunca onu takip ettim. Çok sıkı korunan tüm alanlardan kaçınmayı başardı ve ikimizi de görüş mesafesinin en az olduğu yollardan geçirdi.

Zamanını kesinlikle akıllıca kullanıyordu. Bu yer ve sırları hakkında ne kadar çok şey bildiğini düşünmek tüyler ürperticiydi. Kendisinin de ne kadar çok sırrı olduğunu.

Büyük bir odanın önünde durduk.

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Burada kim oturuyor, sen-"

"Göreceksin." Sesi fısıltıya dönüşmüştü.

Kapıya vurdu, desenli ya da şifreli gibi görünen bir şekilde.

Kapı hafifçe açıldı, Prens içeri girdi ve ben de onu takip ettim. Lord Elias odanın önünde duruyordu.

Audra'nın Prensi'ne yandan baktım. İki eliyle bana işaret etti.

"Yardım getirdim."

Lord Elias önce bana, sonra da Audra'nın Prensine baktı, görünüşe göre çok sinirlenmişti.

"Ciddi misin lan sen?" diye Audra'nın Prensine seslendi.

Ağzım hafifçe açıldı ve aynı anda kapandı. Gerçekten de ona bu şekilde mi hitap etmişti? Lord Elias'ın böyle şeylere pek aldırmaz etmediğini biliyordum ama yine de akli başında her insan Prens'in yanında dilini ısırırdı.

Günün erken saatlerinde onun yanında, öldürdüğü Geminin yanında dururken dökülen sözleri hatırladım. Görünüşe göre ben bile böylesi bir pervasızlığa karşı bağışık değildim.

Ancak Audra'nın Prensi bunu hiç umursamıyor gibiydi. "Neden şikâyet ediyorsunuz? Başka bir alternatifin var mı?" Ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Büyük Savcının kendisini de getirebilirdiniz."

"Oh, hadi ama... O kadar da katı değil." Audra'nın Prensi bana göz kırptı. Kafam karışmış bir halde ona baktım. Belli ki bu durumda tür muhataptı.

Lord Elias bana baktı. "O-"

"Lordum," diye seslendim. Her ikisinin de sanki ben orada yokmuşum gibi benim hakkımda konuştuklarını duymak rahatsız ediciydi. "Size yardım etmeye hazırım ve bu ağzımı sıkı tutabilirim," diyerek Prens'in sözlerini doğruladım.

"Tanrı aşkına." Lord Elias ellerinin içine konuştu. Başını bana baktı. "Eğer bundan birine bahsedersen, sana ne olacağını söylememe gerek yok."

Sürekli artan çeteleye eklenecek, hayatıma yönelik bir tehdit daha. "Hayır, Lordum, bu konuda oldukça netim."

"Bana Lordum demeyi kes," diye inledi Elias.

"Evet," diye Audra'nın Prensi. "Bunun yerine, ondan... bu adamın katili olarak bahsetmelisiniz." Prens, şu ana kadar Audra'nın önünde duran Elias'ı iterek geçti.

Bir ceset.

Beni ele geçiren çok hissi kadar keskin bir nefes aldım. Adamı hemen tanıdım.

"Bu nasıl oldu?" İkisine de bakarken sesim gergin çıkıyordu.

Audra'nın Prensi omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Paylaşmak ister misin?" diye sordu Elias'a.

"Sadece ondan kurtulun." Elias uzaklaştı ve odadan çıkarken bir çuval bir şey aldı.

Şimdi anlıyordum. Elias gittikten sonra Audra'nın Prensine döndüm ve konuşmadan önce dudaklarımı yaladım.

"Beni buraya bir cesetten kurtulmanıza yardım etmem için çağırdınız." Gözlerini kısarak bana baktı. "Çok dikkatlisin."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Majesteleri, bu durum hem beni hem de eşlik ettiğim Leydi'yi büyük bir tehlikeye atabilir."

Audra'nın Prensi ellerini arkasına koydu ve öne doğru eğildi. "Sanırım ilk kez sizi herhangi duygu sergilerken görüyorum Kaptan. Kızgın görünüyorsunuz" -gözlerini daha da kısarak- "kızgın mı?"

"Memnun değilim," dedim sertçe.

"Bir ara bunu telafi etmem için bana hatırlatman gerekecek."

Yapmamasını tercih ederdim.

Audra'nın Prensi adamın kolunu omuzlarından kaldırdı. "Fazla zamanımız yok ve sen şimdi buradasın. Şu pencereden çıkıp etrafından dolaşacağız." Söz konusu pencereyi işaret etti. Küçük bir pencere.

"Ama Majesteleri, pencere çok-"

"Birimiz aşağı inecek, diğerimiz cesedi onlara bırakacak ve sonra aşağı inecek. Sonra devam edeceğiz." Planını başıyla onayladı ve bir süre durakladıktan sonra, "Önce sen aşağı in," dedi.

Son birkaç dakika içinde olan biten her şeyi sindirmeye çalışıyordum. Pencereye baktım, ağzım hafifçe açık kaldı.

"Bir şey mi bekliyorsunuz?" diye sordu Prens.

İç çektim. Prens haklıydı. Ne yazık ki Dyna'nın odasından dışarı adımımı attığım andan itibaren bu olayların suç ortağı olmuştum.

Pencereden ustalıkla birkaç metre aşağıdaki yere atladım. Arkamı döndüğümde, ceset Prens tarafından bana doğru fırlatılmadan önce bunu yapmaya ancak zamanım oldu. Yakalamaya çalıştım ama nafile, sonunda yere çakıldım. Önüme düştü, çömeldi.

"Av üyelerinin çevik olması gerektiğini sanıyordum."

Ölü adamı üzerimden ittim. "Genelde üzerimize ölü bedenler atılmaz, Majesteleri."

"Kulağa oldukça sıkıcı geliyor," dedi ayağa kalkarken. Adamı tekrar kollarından yakaladı ve birini boynuna geçirdi, bana da aynısını yapmam için başıyla işaret etti. Ben de yaptım.

"Nereye... gidiyoruz?" diye sordum.

"Normalde bunu bir kaza ya da intihar gibi göstermeye çalışırdım ama yara bunu imkânsız kılıyor. Bu yüzden bir su kütlesi bulacağız."

Böyle şeylerden o kadar rahat bahsediyordu ki. Bunu nasıl yaptığını gerçekten merak ediyordum. "Yakınlarda hiç yok, Majesteleri."

"Buranın güneyinde bir tane var, bir mil kadar."

"Bir mil mi?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemedim.

"Güçlüsün." Bir eliyle hızla üst kolumu dürttü. "Bu bir sorun olmayacak."

Dokunduğu yere baktım ve sonra tekrar yukarı çıktım. "Ben daha çok keşfedilmekten endişe ediyorum."

"Çok fazla endişeleniyorsunuz, Kaptan."

"Bence bu senaryo belli bir düzeyde endişeyi gerektiriyor."

"Belki de haklısın. Bilemem," dedi yumuşak bir sesle.

Ölü adamın düşen başının üzerinden ona baktım.

"Prensese eşlik ediyordu. Prens ne yapacak?" Prens açıkça, "Prens onu öldürdü," dedi.

"Ne?" Sesim keskindi. Nasıl olmuştu da Audra'nın Prensi'ne, Jurasan Prensisi'nin öldürdüğü birinin cesedini Vasara Sarayı'nın bir üyesinin odasında saklamasına yardım etmem için kandırılmışım.

"Kral'ın kuzeni bunu reddediyor, bir sebepten dolayı onu koruyor, nedenini söyleyemem."

"Ama bunu nereden biliyorsun-"

"Biliyorum, Kaptan. Bu işe karışmak istemediğinizi sanıyordum. O zaman neden bu kadar çok soru soruyorsunuz?" Bana baktı, eğleniyordu, yüzünde yarı açık bir gülümseme oluşmuştu.

"Artık ben de işin içindeyim, Majesteleri. Tam olarak neyin içinde olduğumu bilmek isterim." Prens bunu gerekli açıklama olarak kabul ederek . "Neden ona yardım ediyorsun?" Zaten şüphelendiğim halde sordum.

Cevap.

"neden?"

"Bunu nasıl öğrendin-" "Chance."

Şans. Ben öyle düşünmüyorum. Hareket etmeyi bıraktım.

"Ne yapıyorsunuz Kaptan?" Audra'nın Prens'inin sesi sabırsızdı. Ölü adamın kolunu omzumdan çektim.

"Noxstone bıçağını bana ver, sana yardım edeyim."

Audra'nın Prensi ölü adamın cesedini yere itti. Onun üzerinden birbirimize baktık.

"Anlıyorum," dedi kesin bir ifadeyle.

"Sadece kısa bir süreliğine ödünç almak istiyorum. Sonra sana geri vereceğim."

"Bunu konuşmuştuk, Kaptan. Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum." "O halde, Majesteleri, odama dönüyorum."

Audra'nın Prensi hançeri çıkardı. Tam olarak yapmasını istediğim şeyi.

Teklifimi kabul etmeyeceğini biliyordum. Ama bu hançeri görmek istiyordum ve onun üzerinde saklı olduğunu biliyordum.

Ona dikkatle baktım. "Bunu kullanmayı düşünüyor musun?"

"Belki. Belki de değil." Omuz silkti. "Bu riski almak sana kalmış."

"Yapabileceğine inanmıyorum. Bir gecede iki eskort çok şüpheli."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Peki *ben* bu şüphenin altına nasıl düşerim?"

"Bir risk," diye yanıtladım hemen. "Bu riski alıp almamak size kalmış, Majesteleri."

Prens'in yüzünde tuhaf bir coşkuyla karışık, bilmiş bir gülümseme vardı. "Belki de iki refakatçi ölümüne savaştı. Belki de... prensipleri konusunda anlaşmazlığa düştüler. Sizin" - beni bir aşağı bir yukarı süzdü - "kişiliğiniz göz önüne alındığında ikna edici bir hikâye."

"İnandırıcı bir hikâye değil," diye açık açık cevap verdim. "Öyle mi?... Öyle değil mi?"

"Bu adam beni öldüremezdi," diye belirttim. Eğer Juras'a'nın Adayı onu öldürebilseydi, o zaman onun becerileri benimkilerden çok daha düşük olurdu.

Prens sessizce güldü. Ses, bir patikada seken yapraklar gibi havada hafifçe hışırdadı. "Hayır... Sanırım değil." Onun

Hançeri kemerindeki kılıfına geri koyarken gözleri üzerimde dolaştı ve belirli bir yere odaklanmadı. "Senin hakkında haklı olduğumu biliyordum, Kaptan."

Ne demek istediğinden tam olarak emin değildim.

"Ama Tanrı'nın uyarı sözünü duydunuz. Onun tehditlerini yerine getirecek biri olduğunu söyleyemem, ama sizi temin ederim ki ben yaparım. Sözlerimin yanı sıra. Bıçağa bakabileceğine söz verdim, ama benim seçtiğim koşullar altında, senin değil. Yani, hiçbir yere gitmeyeceksin."

Onu ikna edip edemeyeceğimi görmeye karar verdim. "Hançer o zaman." Başımla işaret ettim.

"Korkarım buna oldukça . Yani, hayır." "O halde, ben de reddetmek zorundayım, Majesteleri."

Saraya dönmek için sağa doğru kaydım. Ama Prens iki eliyle ağzını kapattı, açtı ve bağırdı. "BİRİ YARDIM ETSİN, LANET OLSUN..."

Şok içinde ona baktım. Bu adam gerçekten aklını kaçırmıştı.

"Ne yapıyorsun sen?" Ona tısladım.

"BİRİLERİ LÜTFEN..."

Ellerimi havada salladım. "Dur!"

Ama Prens devam etti. "HEEELPP PLEAA-"

Ne yaptığımı düşünmeden Prens'i gömleğinden yakaladım, kendime doğru çektim ve sağ elimi ağzının üzerine koydum.

Prens'in gözleri , iki eli onu kendime doğru çekmek için kullandığım kolun üzerinde .

Ne yapıyordum ben? Bu bir Prens'ti ve herhangi bir Prens değil, Audra'nın Prensi. Az önce yaptığım şeyi yaptığı için birini öldürtecek türden bir adam.

Ama Prens hareket etmek için hiçbir çaba göstermedi. Orada öylece durdu, şaşkın şaşkın bakıyordu.

Elimi ağzından çektim ve onu bıraktım. "Özür dilerim, Majesteleri." Gözlerimi kaçırdım.

Audra'nın Prensi hiçbir şey söylemedi.

"Kabul ediyorum. Sana yardım edeceğim." Adamın kollarını boynuma dolamak için eğildim. Kısa süre sonra Prens de aynı şeyi yapmak için çömeldi.

"Yapacağını biliyordum."

"Bu tehlikeliydi, Majesteleri." "Amaç da buydu, Kaptan."

Kontrolün onda olmasını severdi. Hayır. Başkalarına öyle olduğunu hatırlatmayı severdi.

Hayır. Uyum sağlayabiliyordu. Kontrol kendisinde olsun ya da olmasın, Prens dizginleri elinde tuttuğundan emin olmak için koşulları manipüle edebilirdi.

Bu yüzden Elias'a yardım etmişti.

İşte bu yüzden, büyük olasılıkla Kral'ın hayatını kurtarmıştı.

"O halde, yardımına karşılık olarak, bana bir soru sorabilir misiniz, Majesteleri?"

Prens sanki riski düşünüyormuş gibi kaşlarını birbirine çattı. "Cevap vereceğime söz veremem ama sorabilirsiniz."

Şimdi Saray'dan epeyce uzaklaşmış, bahçesinden yeni çıkmıştık. İkimiz de daha ağır nefes alıyorduk.

nemli gece havası.

"Hançeriniz-"

"Sana zaten söyledim-"

"Hayır, senden bunu istemiyorum."

"O zaman ne olacak?" Prens adamın boynuna doladığı kolunu düzeltti.

"Bunun gibi bir tane daha var mı? Yoksa var olan tek şey bu mu?"

Karanlık olmasına rağmen Prens'in soruya gözlerini kısarak baktığını ve sorunun kaynağını anlamaya çalıştığını görebiliyordum.

"Ne kadar alışılmadık bir soru. Noxstone'a olan hayranlığınız... garip."

Ona sormanın bir risk olduğunu biliyordum, ama şu anda onunla birlikte bir asilzadenin cesedini taşıdığım için bu risk kıyaslandığında küçük görünüyordu.

"Cevap verecek misin?"

Prens iç çekti. "Neden bilmek istiyorsunuz?"

"Sana söylersem bana cevap verecek misin?" Hareket ettikçe yüzünü izlemeye devam ettim, tavrındaki, ifadesindeki değişiklikleri takip ettim.

"Bana ne söyleyeceğinize bağlı." Sırıtarak bana yan gözle baktı.

Bu adamda her şey başka bir şeye bağlıydı. Her şeyin bir hükmü, bir koşulu, bir sonucu vardı.

Boğazımı temizledim. "Bunun bir benzerini daha önce görmüştüm... yıllar önce..."

"İşte bu ilginç."

"Bana inanmayabilirsiniz, Majesteleri, ama gerçek bu." "Hayır, hayır... Size inanıyorum Kaptan." Sesi samimi geliyordu.

Sokaktan birkaç kişi geldi.

"İşte." Prens kolumdan çekerek beni yan sokağa yönlendirdi. Bunu yaparken, aramızdaki ölü eskortu tutamadı ve ona doğru ilerledi. Refleks gibi hızlı bir hareketle uzandım ve düşmemesi için cesedin gövdesini daha sıkı kavradım.

"Ekselansları..." Kelimeler arasında bocaladım. "Eğer... yaparsanız."

Ne olduğunu fark eden Prens kolumu bıraktı ve normal pozisyonuna geri getirdi.

"Çok güçlüsün." Hafif bir kahkaha attı, ağırlaşan nefeslerinin arasından göğsünü sabit hareketlerle yukarı ve aşağı iterek kaçtı.

Yorum yapmaktan kaçındım.

"Ne zaman?" diye sordu.

Pozisyonumu ayarlarken bir an sessiz kaldım. Prens, yanlış duyduğumu düşünerek, "Ne zaman gördün?" diye tekrarladı.

"Ben çocukken." "Bir
asır önce o zaman."

Kendimi toparlamaya çalışarak gözlerimi kapattım. Ondan neredeyse hiç büyük değildim. Bu adamın küstahlığı sınır tanımıyordu. Kız kardeşinin bile onun yanında bir saatten fazla kalmaya nasıl dayandığını merak ediyordum.

Prens tekrar konuştu "Bu durumda... aynı kişi de olabilir, başka biri de. Bildiğim kadarıyla bunlardan üç tane . Her birinin zanaatlarında ince farklılıklar var..." -Prens bazı çöplerin üzerinden geçerken durakladı-
"...adamlık... ama size benzer görünürler."

Diğerlerine kimin sahip olduğunu sormak istedim ama cevap vermeyeceğini biliyordum.

"Diğerlerinin kime ait olduğunu bilmek , değil mi?" Prens bana baktı.

Anlayışı karşısında şaşkınlıkla ağzımı hafifçe açtım.

"Bana söylemeyeceksiniz ve ben de cevabınızla birlikte gelen koşulu riske atmamayı tercih ederim."

"Bir koşul olacağını kim söyledi?"

Ona yan gözle uzun bir bakış attım, cevabımı taşıyan bir bakış.

Ben aptal değilim.

"Dediğim gibi... Senin hakkında haklıymışım." Sırıttı.

"Ne konuda haklıdınız, Majesteleri?"

"Sanırım bunu da kendime saklayacağım."

Sanırım bunu tahmin etmeliydim.

Zamanla Prens'in bahsettiği su kütlesine ulaştık. Büyük bir nehirdi, daha önce karşılaştığımızı benziyordu ama çok daha genişti ve akıntısı daha hızlıydı.

Ve buluştuğumuz yerin aksine, terk edilmişti.

Prens cesedi yere indirdi. Ben de aynısını yaptım.

Sonra da tekmeledi.

Ceset birkaç saniye içinde uçup gitti. Kaybolduğu yöne baktım.

"Ona acımayın. O korkunç bir insandı," dedi Prens.

Yüzümü ona döndüm. "Bazıları sizin için de aynı şeyi söyleyebilir, Majesteleri."

Prens dilini şaklattı. "Yine de vefatım için üzölmelerini beklemezdim."

Düşünceli bir şekilde gülömsedi.

Ne cevap vereceğimi bilemeyerek gözlerimi tekrar nehre çevirdim.

"Henüz duymadın mı?" diye sordu bana.

"Neyi duydum, Majesteleri?"

"Demek duymadınız."

"Sanırım bunu da kendine saklayacaksın?" Yüzüm ifadesizdi.

"Gerek yok, çoğu kişi bir ya da iki gün doğumunda anlayacaktır." Ellerini gömleğine sildi. "Kalnasa'da ayaklanmalar oldu."

"İsyanlar mı?" Sormama bile gerek kalmadan nedenini biliyordum. , anlıyordum ama o anda gerçekliği reddetme arzusuyla dolup taşıyordum.

"Ne kadar için?" Ben

sordum. "Bu...

Bilmiyorum."

Av'ın diğer üyelerini merak ettim. Halkın öfkesinden ilk nasibini alanlardan biri şüphesiz onlar olacaktı. Nasıl olduklarını, herhangi birinin yaralanıp yaralanmadığını ya da içlerinden herhangi birinin mücadelelerinde halka katılıp katılmadığını merak ettim.

"Burada mı kalacaksın?" diye sordu Prens. "Yoksa dönecek misiniz?" "Aksi söylenmedikçe kalacağız."

"Ödül olarak kısır bir Kral olsa bile mi?" Beni ilgiyle izledi.

Kral'ın fedakârlığı. Sonrasında gelişen olaylar arasında neredeyse unutmuştum. Ancak yaşanan onca şey arasında belki de en önemlisi buydu.

"Buna karar vermek bana düşmez."

"Sandığınızdan daha fazla güce sahipsiniz Kaptan. Başkalarının sizin adınıza karar vermesini beklemenize gerek yok."

Böyle bir ifadeye inanması ve buna göre yaşaması mantıklıydı.
İstediği her şeyi yapan bir adam.

Dikkatle nehre baktım. "Son olaylar aksini gösteriyor."

"Son olaylar hatırlamanızı daha da önemli hale getirecektir." Prens suya baktı. "Ayrı ayrı geri döneceğiz. Önce sen git. Tekrar."

Buna benim yerime karar verdiği için yorum yapmaktan kaçındım.

Eğildim. "Ekselansları."

"Dikkatli olun, Kaptan."

Uzaklaşmak için bir hamle yaptım ama ben yapamadan Prens seslendi.

"Üç gün . Üç gün sonra çeliği incelemeye gelebilirsiniz." Üç parmağını havaya kaldırdı.

"musun?"

"Hayır. Üç gün. Ziyaretinizi dört gözle bekleyeceğim."

Bu da bir plan yapmak için üç günüm olduğu anlamına geliyordu. Bu mesajı doğrudan Prens'in önünde okumak için.

BÖLÜM 37- BAZ

"Senin suçun değil" diyerek kamptaki kadınlardan biri beni rahatlatmaya çalıştı. Aynı kamp şimdi gözyaşları içindeydi. İz sürücünün saldırısından yeni kaçmışlardı. Tanıdıkları ve sevdikleri insanların gözleri önünde ölmelerini iz.

Benim yüzümden.

Başımı bacaklarımın arasından öne doğru sarkıttım. "Kimin o zaman?" "Sadece hazır değildin."

"Öyle olduğumu söyledim. Bana güvenmelerine izin verdim. I-"

"SEN!" bir kadın benim için geldi. Çığlık atıyor, hıçkırıyordu. Hepimiz gibi onun da kıyafetleri mahvolmuştu. Saçları kan ve kirden keçeleşmişti. Saatlerdir koşuyorduk. Yarımız yaralıydı, bazılarımız ağır yaralıydı. Faina'nın bilinci hâlâ yerine gelmemiştir.

"Sen... bunu sen yaptın!" Sesi titriyordu, nefes alış veriş kesik kesikti ve konuşmasını bölüyordu. "Sen... sen... bizi bulmalarına izin verdin! Ve o öldü," diye feryat etti. "O... o... o senin yüzünden öldü."

Hıçkırıklarının şiddetiyle titreyerek yere yığıldı. Diğerleri onu teselli etmek için etrafını sardı; az önce bana onun ölümünün, ölen diğerlerinin benim başarısızlığım yüzünden olmadığına dair güvence vermeye çalışan kız da buna dahildi.

"Claus yıllardır buradaydı." Bana baktı ve diğerlerini iterek bana doğru kararlı adımlarla yürüdü. Geri çekilmek için hiçbir çaba göstermedim. Söyleyeceği ya da yapacağı her şeyi hak ediyordum.

"Ve sen... birkaç aydır buradasın ve bu. Bu hakkı sana kim veriyor?" Omzuma sertçe vurarak dengemi hafifçe kaybetmeme neden oldu. "Yaşamaya, onun yerine yaşamaya?"

Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Özellikle de şimdi.

Beni tekrar bıçakladı ve bu sefer kendimi sabitlemeye çalışmadım ve yere düştüm. Aşağıda olmak daha iyi hissettiriyordu, o şekilde gözleriyle karşılaşmak imkansızdı.

"Yeter." Ullna gölgelerin arasından çıktı. "Kendine hakim ol. Kocanız öldü. Onu öldürmek hiçbir şeyi değiştirmez."

Diğerleri onu uzaklaştırırken kadın öfkeyle bağırdı.

Ullna bana yaklaştı. Üstümde durdu, varlığımı kabul etmek için aşağıya zar zor baktı.

"Kalk oğlum."

Avucumu toprağa bastırdım ve ayağa kalkarak ona doğru döndüm.

"Onların hayatının kendi hayatına değdiğini kanıtlamak için beş kat daha fazla çalışman gerekecek," diye tersledi. "Yaseer'i tanıdığım tüm yıllar boyunca ona güvendim. Her zaman aynı fikirde olduğumuzu söyleyemem ama

ona güvenmiştim. Sen ve arkadaşın, bunu yapmamam için bana sebep olan ilk şey olabilirsiniz."

Ne söylemem gerekiyordu? Uzun vadeli müttefikinden şüphe etmesine neden olduğum için çok üzgün olduğumu mu? Bu insanların affını kazanmak için on kat, yüz kat daha fazla çalışacağımı mı? Hatalı olduğumu mu? Beceriksiz olduğumu mu? Onun haklı olduğunu ve bu kumara değmeyeceğimi mi?

Ama bu Nemina'nın olmadığı anlamına gelir.

Ve içimden bir ses ne söylersem söyleyeyim Ullna'nın umurunda olmayacağını .

"Kendin için söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu. Anlaşılan hiçbir şey söylememek de yanlıştı. "Takdir edeceğinizi düşündüğüm bir şey yok."

"Tsk."

Uzakta, arkamızda, Ullna'ya benzer şekilde giyinmiş, koyu kahverengi ve yeşil seyahat kıyafetlerine bürünmüş bir adam görebiliyordum. Bir attan indi ve burada kurduğumuz geçici kampın uzak tarafında bulunan Yaseer'e doğru yürüdü. Buraya götürdüğümüz eşyaların büyük çoğunluğunu getirememiştik, bu yüzden şimdi yiyecek, çadır, erzak ve ilaç sıkıntısı çekiyorduk.

Ve insanlar.

Ullna izlediğimi fark etti. "Burada kal."

İkisine doğru yürüdü.

Yere çöktüm ve bacak bacak üstüne attım. Nemina burada olsaydı ne derdi, ne yapardı diye merak ettim. Tek umudum onun görevinin bizimkinden çok daha iyi gitmesiydi.

Gözlerimi kapattım ve zihinsel olarak gizleme büyüsünü tekrar başlatma alıştırmaları yaptım. Nerede yanlış yapmıştım? Bir yerde, bir noktada bocalamıştım, enerjimin ya da büyücülüğümün akışı kesintiye uğramıştı. Onu yanlış kanallara etmiştim ama ne zaman? Başardığımdan çok emindim. Çok emindim.

"Acciperean."

Gözlerimi açtım. Atından inmiş olan adam şimdi önümde duruyordu. Kalkıp kalkmamam gerektiğinden emin değildim. Hiçbir yerini göremiyordum, pelerini vücudunu, kapüşonunu, gözlerini tamamen örtüyordu ve yüzünün alt yarısını kapatan bir maske takmıştı.

"Siz Acciperean'sınız, değil mi?" Sesi derin, gür ve bir o kadar da sertti.

"Evet," diye cevap verdim, sesimin ne kadar kavruk çıktığını fark ederek.

Adam başımı kaldırıp bana baktı, kendi kendine düşünüyordu.

"Büyüyü yap," dedi.

"Büyü mü?" diye sordum.

"Gizleme büyüsü. Tekrar yapmanı istiyorum. Al bakalım.

Şimdi."

"Ama... neyi gizlemem gerekiyor?"

Adam döndü ve Yaseer'i işaret etti. Merakla bizi izliyordu. Ullna onun yanında durmuş, kaşlarını çatıyordu. "Enerjisini gizleyin."

Adam bakışlarını bana çevirdi ve omzumu işaret etti. "Denemeden önce yaranızı tedavi edecek birine ihtiyacınız var mı?"

Başımı salladım. "Hayır, bırak onu. İlaça ihtiyacımız var ve ben bir Gemi olarak bundan çok daha kötülerini atlattım."

Adam başıyla onayladı. "O zaman devam edin." "Şimdi mi?"

"Lütfen. Çok az zamanım var."

Bu adamın kim olduğunu bile bilmiyordum ama Yaseer ve Ullna'nın bakışları bana onun isteğini yerine getirmem gerektiğini söylüyordu.

Ben de öyle yaptım. Gözlerimi kapattım, saatler önce yaptığım gibi adımları tekrarlardım, kanallıklarımı Yaseer'e odakladım. Bu test için iyi bir seçimdi, güçlüydü. Yaseer'in hangi sınıfa, hangi yeteneğe sahip olduğunu hiç görmemiştim ama gücünü hissedebiliyordum. En azından ikinci sınıftı, hatta belki de birinci.

Birkaç dakika sonra gözlerimi açtım ve ayağa kalktım. "Bitti."

Adam arkasını döndü ve Yaseer'le yüzleşti. Ne yaptığını bilmiyordum. Eğer o da gözlerini kapatıyor olsaydı, bunu anlayamazdım.

Sadece birkaç saniye sonra arkasını döndü. "Beni takip edin."

Yaseer ve Ullna'ya doğru yürüdü. Ben de arkasından yürüdüm. "Eee?" Ullna kaşlarını beklentiyle kaldırarak ona sordu.

"İşe yaradı. Acciperean büyüü başarıyla gerçekleştirebilir." Ullna dudak büktü. "Ara sıra, öyle görünüyor."

"I..." Üçü de bana doğru bakınca tereddüt ettim. "Daha önce de aynı şekilde gerçekleştirdim. Hiçbir değişiklik olmadı. Bundan eminim."

"Ne kadar emin olabilirsiniz ki? Bu büyüü sadece ikinci kez yapışındı," diye karşılık verdi Ullna.

"Ullna," diye kesti Yaseer.

"O haklı," diye konuştum. "Bu sadece benim ikinci seferim. Tam olarak emin olamam ama kendime güveniyorum."

"Bu bizim için pek bir şey ifade etmiyor," dedi Ullna.

Pelerinli adam konuştu. "Bu olasılığı göz önünde bulundurmalısınız. Sizi daha önce uarmaya çalıştım. Ama dinlemediniz."

"Bu imkânsız," diye ellerini havada gezdirdi Ullna.

"Düşünmeye değer," dedi Yaseer.

"Neyi göz önünde bulundurarak?" Sorma cesaretini gösterdim.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Ullna bana.

Pelerinli adam Yaseer ve Ullna'ya, "Buradaki herkes arasında bu bilgi konusunda güvenebileceğimiz tek kişi o," dedi.

Ullna ofladı. "mi? Eğer o olsaydı, kendi büyüünü sabote etmesi ve onları doğrudan bize yönlendirmesi, ancak daha sonra bunu yapabileceğini göstermesi mantıklı olurdu."

"Onu sen keşfettin, değil mi? Bana söylediğin buydu Yaseer," diye sordu adam.

"Ancak bu kişilerden birkaçını bulduk ve kurtardık."

Adam, "Sana kendisi yaklaşmadıysa, nasıl o olabilir?" diye sordu.

"O halde sizin mantığınıza göre, bunu yapmayan hiç kimse suçlu değildir. O zaman neden onun olduğunu söylüyorsunuz?"

Suçlu mu?

"Burada bir hain olduğuna inanıyor musunuz?" Üçü de aynı anda bana baktı.

"Hayır."

"Evet."

Ullna ve pelerinli adam aynı konuştu.

Adam, "Bu saldırılar Acciperean gelmeden çok önce meydana geldi," diye belirtti.

"Ve diğerlerinden önce," diye verdi Ullna.

"Bunlardan sadece birkaçı sizin tarafınızdan keşfedildi, değil mi?" "Yedi ya da daha fazla," diye onayladı Ullna.

"O halde onlar da şüpheden muaftır, öyle mi?" Yaseer sordu.

"Ama o tek Acciperean," dedi adam eldivenli eliyle beni işaret ederek. "Onlar bu şekilde kullanılamayacak kadar değerli ve aranan kişiler."

"Bu görev için mükemmel olmasının nedeni tam da bu olabilir. Kimse bir Acciperean'dan bu kadar kolay vazgeçecek birinden şüphelenmez." Ullna beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

Ellerimi sallayıp "Ben hain değilim!" diye haykırmayı düşündüm ama bu tamamen anlamsız görünüyordu ve bunun beni daha suçlu göstereceğini hissetmekten kendimi alamadım, özellikle de Ullna'ya.

"Böyle bir şey . Bu konuda bana güvenin." Adamın sesi kendinden emin geliyordu.

Ha. Bu gizemli figür mükemmel bir iş kendimi savunmam için hiçbir neden yoktu.

Adam bana döndü.

"Bana elini ver."

Bana başlarıyla selam veren Ullna ve Yaseer'e yan gözle baktım. Elimi , hangi pozisyona koymam gerektiğinden emin değildim, avucum havaya bakıyordu.

Adam elimi iki eldivenli arasına aldı. Hiç ses , öylece durdu.

Omzumdaki yara gittikçe daha az ağrımaya başladı, ta ki artık orada olmayana kadar.

Adam elimi bıraktı, bunu yaparken acı çekiyormuş gibi tıslıyordu.

Buna inanamadım. Hepsinin öldüğünü sanmıştım. Belki de bir efsane olduklarını düşünmüştüm.

Şifacılar, Dareanlar için birinci sınıf tek yetenek.

Keyifli bir kahkaha attım. "Siz gerçekten varsınız," dedim adama, kendimi gülümsemekten alıkoyamayarak.

Adam beni tamamen görmezden geldi. "Bu o değil."

"Bunu doğrulamak için bunu yapmanıza gerek yoktu..." Ullna'nın sesi yumuşadı. Daha önce bu şekilde konuştuğunu hiç duymamıştım. Bu adam için endişeleniyordu.

"Bu gerekliydi ve artık emin olabiliriz." Yaseer'e hitap etti. "Arkadaşı nerede?"

"O... burada değil," dedi Yaseer kısa bir süre gözlerimin içine bakarak.

"Ve bu en iyisi, özellikle de şimdi. O kız yayda çekilmiş, her an vurulmayı bekleyen bir ok gibi." Ullna hoşnutsuzlukla başını salladı.

"Sesi sana benziyor," dedi Yaseer Ullna'ya. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Bu alışılmadık bir durumdu. Bu üç kişi muhtemelen uzun yıllardır birbirlerini tanıyor ve arkadaş oluyorlardı. Onları izlemek bana, Nemina'ya, daha önce bir Gemi olan herkese mahrum kaldıkları her şeyi hatırlattı. Aynı zamanda bunu ne kadar uzun zamandır planladıklarını, daha fazlasını umduklarını da hatırlatıyordu.

Ullna yine dudak büktü. "Saçmalık."

Yaseer gülümsedi. "Benzerlikler var."

Gitmem gerektiğini hissetmeye
başlamıştım.

"mi?" diye sordu adam bana. "Arkadaşın mı?" "O
ne?" diye sordum, bir an için dikkatim dağılmıştı.

"Atılmayı bekleyen bir ok gibi mi?" Sesi gerçekten meraklı geliyordu.
"O..." Çok düşündüm. "Hayır. O daha çok bir okçunun yaydan fırlattığı bir
ok gibi, sadece o okçu tarafından geri alınmak için ve sonra tekrar
ateşledi ve tekrar, onun iradesine karşı. Ve şimdi, o
o ok olmaktan başka bir şey yapmayı bilmiyor."

Toprağa bakıyordum ve kurduğum cümleye başımı salladım, boğazımı
temizledim.

"Peki ya sen?" diye sordu pelerinli adam.

"herhangi biri hiç böyle bir soruya kendisi hakkında cevap
verebilir mi?"

Yapabilir misin?" Ona sordum.

Sessizdi.

"Şey, yapamam," diye mırıldandım.

Yorgundum ve bu gün gerçekten berbat geçmişti. Muhtemelen bir hain
olduğum ya da ruhumun doğasıyla ilgili daha fazla soruya cevap vermek
istemiyordum.

"geldin?" diye sorularına devam etti. "Audra," diye cevap verdim.

"Duyduğum kadarıyla en kötüsü bu," dedi. "İyi
olanları var mı?" Ofladım.

Ullna ve Yaseer ikimizi de düşünceli bir şekilde izliyorlardı.

"Peki ya aslen?" Doğduğum Krallığı soruyordu. "Audra,"
dedim tekrar.

"Peki ya arkadaşın?"

"Bilmiyorum. Ama o da Audra'dan gelmişti. Daha önce birkaç kez transfer edilmişti." Nefes alırken durakladım. Gerçekten biraz uykuya ihtiyacım vardı.

Adam tekrar düşünüyormuş gibi yana baktı.

"Audra'dan Kalnasa'ya naklediliyorlardı," dedi Yaseer, belli ki şimdiye kadar adamla paylaşma fırsatı bulamadığı bir şeyden .

"Arkada mı?" dedi pelerinli adam kendi kendine.

Yaseer yaptığı yorumun mahiyetini anlamamış gibi kaşlarını çattı, ancak Ullna şaşırmış görünmüyordu.

"Bu rahatsız edici," dedi pelerinli adam.

"Evet, biz de öyle düşünüyoruz," diye doğruladı Ullna. "Araştırması için birini gönderdik."

"Ben de aynısını yapacağım."

"Bu senin için çok riskli," dedi Ullna.

Bu adam gözlerin üzerinde , görünürlüğü olan ve itibarını koruması gereken biri olmalı diye düşündüm.

Yine de, bu onu kahraman yapmaz diye düşündüm. Büyücülerin çoğu köylü, fakir, kasabalı, tüccar, sıradan insanlar olarak doğardı. Tespit edilmekten kaçınamazlardı. Bunu yapabilecek yetenek ya da güce sahip değillerdi. İçlerinden herhangi biri güç sahibi olarak doğmuşsa, bu gibi durumlarda en azından kendileri gibi olanlara yardım edebilirlerdi.

Ama yine de bu bir riskti. Güç ya da mevki sahibi olarak doğan bir büyücü hiçbir şey yapmaktan kaçınabilir ve yeteneklerini gizleyerek rahat bir hayat sürebilirdi.

Adam eldivenli elini Ullna'nın üst koluna koydu. "Beni düşünme. Kendini ve burada koruduğun kişileri düşün."

Elini çekti ve bana şöyle dedi. "Eminim tekrar görüşeceğiz."

"Senin kim olduğunu bile bilmiyorum," dedim.

"Bilmene gerek yok. Sadece senin tarafında olduğumu."

de bilmek istedim. İhtiyacım olup olmadığına bakmaksızın. "O zaman sana ne demeliyim?"

"Bana burada Şifacı derler."

"Daha sık ortalıkta olmadığın için üzülüyor olmalılar." Tüm yaralıları ve omzumu işaret ettim.

Ullna sözlerime bir kez daha çok içerledi. "Onlar minnettar. O bizim için senin anlayabileceğinden çok daha fazlasını yaptı."

"Sana nasıl hitap edebilirim?" diye sordu

adam. "Baz."

"Peki ya arkadaşın?"

Cevap vermeden önce Yaseer'e kaçamak bir bakış attım. "Nemina."

Pelerinli adam yavaşça başını salladı. "Bunu unutmayacağım. İyi şanslar."

"Ve sana, ve teşekkür ederim." İkinci kez omzumu ettim.

Yaseer ve bana "Elveda," dedi. Yürüyüp gitti, Ullna da onu takip etti.

Bizden birkaç adım uzaklaştıklarında Yaseer'e "Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır, sadece Ullna biliyor."

"Sadece Ullna mı?" Şaşırarak söyledim. "Onu nereden tanıyor?" "Emin değilim."

Onun bu grubun lideri olması gerekmiyor muydu?

"Onu ne zamandır tanıyorsun? Ne kadar zamandır...?" "Yaklaşık dört yıldır."

"Buna inanamıyorum. Bir Şifacı." Başımı salladım.

"Evet. Oldukça mucizevi." Ullna vedalaşırken ikimiz de sessizce durup onun gidişini izledik.

"Sence bir hain olduğu konusunda haklı mı?" "Sanırım öyle," dedi Yaseer'in sesi bitkin geliyordu. "Onları nasıl bulacağız?"

"Bunu yapabilmemizin tek bir yolu var, büyük bir güvenle." "Hangi yol?" Yaseer iç çekti.

"Bir Telepat'a ihtiyacımız var."

BÖLÜM 38 - LOR AI

"C içeri buyurun," dedi Prenses Rhana ve yemek salonunun kapısını açtı. Dördümüz için çok büyüktü ama Prenses masanın arka tarafına ve iki yanına ikişer sandalye koymuştu.

Arka tarafta refakatçisinin yanına oturdu. Nathon ve ben karşılıklı oturduk.

Bu yemeğe katılmamak için direnmişim. Nathon bu sabah erken saatlerde benimle bu konuda saatlerce tartışmıştı. Bunun onlar hakkında daha fazla şey öğrenmek için mükemmel bir fırsat olduğunu söylemişti. Ben ise bunun sadece onların bizim hakkımızda daha fazla şey öğrenmeleri için bir fırsat olduğunu savunmuştum. Nathon hâlâ Mathias'tan ya da babamızdan haber alamamıştı ve Taç Giyme Töreni'nin üzerinden iki gün geçmişti.

Yapabileceğimiz bir şey olmadığını, ancak başlangıçta planlandığı gibi devam edebileceğimizi söylemişti. Bana bu planın bir parçasının da uyum sağlamak ve bu davetlere ve sosyal etkinliklere uygun görünmek olduğunu hatırlattı.

Her birimizin önünde Saray Personeli tarafından servis edilen bir tabak vardı. Bir çeşit balıktı, bitki yatağında servis ediliyordu ve üzerine hafif bir sos gezdirilmişti. Nathon balıktan nefret ederdi, bunu çocukluğumuzdan hatırlıyordum.

Nathon bir çatal kaptı ve ağzına büyük bir porsiyon koydu. "İlahi." Gülümseyerek yutkundu.

Sonunu getirmek için iğrenç yemekler yemekten çok daha kötüsünü yaptığını sanıyordum. Bu onun için hiçbir şeydi. Bütün bu yemek çocuk .

Prenses Rhana gülümsedi usulca. "İ değildi. Tabii ki ne sen İkimizin de hoşuna gitti, bu yüzden birkaç yemek hazırlanmasını istedim."

"Teşekkür , çok düşüncelisin." Ona gülümsedim. Rhana'nın eskortu sessiz kaldı.

"Birbirimizi biraz daha yakından tanımanın iyi olabileceğini düşündüm," dedi Rhana sakince.

"Sadece biz mi?" Nathon ağzına bir porsiyon daha koyarak sordu. "Hayır, içinde gerçek. Kalnasa'nın aday reddedildi benim İstek, olarak yaptı

Vasara'nın. Juras'a'dan hiç cevap alamadım." "Ne

kadar kabasın," dedi Nathon neşeyle.

"Sanırım son olayların ışığında herkes temkinli davranıyor," diye mırıldandım çatal bıçak takımını alırken.

Nathon ve Rhana bana baktılar. Jayli Rhana'ya baktı. "Evet, haklısın. Ama görünen o ki sen değilsin." Rhana gülümsedi, şimdi kendi kendini yiyordu.

"Sizinle yemek yemeyi zaten kabul etmiştik, şimdi reddetmek nezaketsizlik olur ve ben de... ikinizi de tanımaktan zevk ," dedim.

"Kim bedava bir yemeği reddedebilir ki?" Nathon, aslında bedava yemeğin tadını çıkarmaya devam ederek gerekçesini açıkladı.

"Yani." Bir soru sormanın mantıklı olacağını düşündüm. "Evi özlüyor musun?"

"Hem de çok," diye kıkırdadı Rhana. "Burada atmosfer çok farklı."

"Hoşuna mı?" Ben sordum.

"Ben... buna alışık değilim," diye cevap verdi Rhana. "Sessizliği, dağları, ağaçları tercih ederim."

Nathon, "Her zaman onlara geri dönebilirsin," diye sordu.

Rhana ikisinin bir kısmını yuttu ve yumuşak bir gülümsemeyle yerine koydu. "Yine de buna alışabilirim... eninde sonunda."

"Peki ya sen?" diye sordu bana. "Audra aklına geliyor mu?"

"Elbette," diye cevap verdim. "Ama Vasara'yı keşfetme fırsatı bulduğum için mutluyum. Bir gün Zeima'yı da ziyaret etmek isterim."

Evet, Audra aklımdaydı ama Rhana'nın ima ettiği şekilde değil.

"Ve ben Audra, hiç gitmedim," dedi.

"Audra'yı ziyaret etmekten hoşlanacağınızı sanmıyorum." Nathon sandalyesine geri yaslandı ve tabağını bitirdi.

"Nasıl yani?"

"Zeima'daki gibi sessiz, evet, ama aynı zamanda belli bir... sertliğe sahip."

"Mmmm," diye kabul ettim. "İnsanlar oldukça... canlı."

"Ne kadar ilginç," dedi Rhana kaşlarını kaldırarak.

Audra'nın doğasından ya da insanların doğasından habersiz olduğuna inandığımdan emin değildim. Ama Audra, sadece bir kişinin bilebileceği bir şeydi.

İnsan bunu bizzat görüp tecrübe ederse gerçekten anlayabilir.

"Ve bir gün onu siz yöneteceksiniz, Prens." Nathon'a baktı.

Nathon gülümsedi ve kaşlarını hızla aşağı yukarı oynattı. "Bu rol için mükemmel bir aday, sence de öyle değil mi?"

"Psst." Jayli nefesinin altından bir ses çıkardı. Nathon duymazdan geldi. Yemek yerken birkaç dakika sessizlik içinde geçti.

Burada ne işimiz vardı? Şimdiye kadar bu yemek hoşbeş ve kibar bir sohbetten öteye gitmemişti. Nathon'un böyle şeylerin benim sorumluluğum, bu plana benim katkım olduğunu söylediğini hatırlıyor ve biliyordum. Ama şimdi burada olduğumuza göre, içimde sabırsızlık ve hayal kırıklığı kaynıyordu. Bu yemek ilerleme kaydetmemiz için bir araç olabilirdi ve olmalıydı. Her şeyi doğru yaptığımdan emin olmalıyım. Daha fazlasını yapmalıyım.

Daha fazlasını yapabilirim.

"Gerçekten Kraliçe olmak istiyor musun?" diye sordum.

Kolunu sandalyesinden sarkıtmış olan Nathon kolunu ve bana döndü, Rhana ve Jayli de aynısını yaptı. Rhana sanki sorunun ardında bir numara arıyormuş gibi bana .

"Öyle mi?" dedi.

Belki de Nathon haklıydı, daha fazla bilgi toplama girişiminden kaçınmalıyım, bu onun uzmanlık alanıydı, benim değil. Yüz ifadesi değişmemişti, ne de olsa bir misafirin huzurundaydık ama sormamdan pek de hoşlanmadığını hissedebiliyordum.

Yine de bırakmamalıyım.

"Ben...bunun halkıma fayda sağlayacağına inanıyorum. Sanırım aynı şey sizin için de söylenebilir. Yönetmek isteyip istemediğim konusunda emin değilim. Fakat

Belki de bu, güç uğruna güç aramaktan daha iyidir" diye düşündüm, yemeğime bakarak.

"Yönetmek istiyorum," dedi Rhana doğrulurken. "Güç, bir insanın ideallerini hayata geçirebilmesinin ve dünyada bir değişiklik yapabilmesinin tek yoludur."

"Hangi idealler bunlar?" Ben sordum.

"Daha adil, daha güvenli, kendilerini koruyamayanları koruyan bir dünya. Yoksulluğun ve hastalıkların sona erdiği, yoksulların öğrenmesine, büyümesine ve gelişmesine olanak tanıyan bir dünya. Zenginliği eşitlikle yayacak, malları eşit dağıtacak, insanları ihmal etmeyecek bir dünya."

"Böyle bir dünyanın var olabileceğini gerçekten umuyorum," dedim ona. Onun coşkusuna hayran kaldım.

Nathon gözlerini kısarak, "Evet, kulağa harika geliyor," diye ekledi.

Rhana Nathon'la yüzleşti. "Pek ikna olmuşa benzemiyorsunuz Prens. Yönetmek senin de kaderin, değil mi? Böyle bir güçle ne yapmak istersiniz?"

Önümüze et ve sebze ağırlıklı bir tabak daha kondu.

Nathon öne doğru eğildi. "Henüz karar vermedim. Daha yapmam gereken çok şey var."

"Ne gibi?" Rhana sordu.

Nathon hiçbir şey söylemedi, sadece sırtıttı ve tekrar yemeye başladı. Rhana ve Jayli birbirlerine baktılar. Jayli bir heykel, bir gölge gibiydi, bu yemekteki varlığı sadece kendini güvence altına almak içindi. Neredeyse hiçbir şey yiyip içmiyordu.

"Belki de seyahat etmek? Her Krallığın yerel turistik yerlerini ziyaret etmek mesela?" Rhana ona baktı. Nathon'un eli daha sıkı kavradı

Elindeki şarap kadehinin flütünün etrafında. Kadehi yere bıraktı.

"Tavsiye edebileceğiniz bir şarap var mı?" Ona gülümsedi.

"Korkarım Iloris hakkında çok az şey biliyorum. Ama... Güneş Hanı oldukça parlak bir nokta gibi görünüyor."

Nathon'un yüzü hafifçe düştü. Sormama, konuşmama gerek kalmadan Nathon'un her ne sebeple olursa olsun bu yeri bildiğini, büyük olasılıkla daha önce orada bulunduğunu ve Rhana'nın bir şekilde bunu öğrendiğini söyleyebilirdim.

"Bu çok ilginç. Ben hiç duymadım, sen nasıl duydun?" Ona sordum.

Prences yavaşça bana döndü. Nathon'un gözleri bana doğru kaydı. Gözlerinde bir onay parıltısı vardı.

Citadel'de büyüdüğüm zamanlardan, çocukluğumdan öğrendiğim bir şey, bir soruya cevap vermek istemiyorsanız, aynı derecede rahatsız edici bir soru sormanın işe yarama eğiliminde olduğuydu. Böylece karşınızdakine, cevap vermekten kaçınmak için sizi daha fazla irdelemekten başka seçenek bırakmamış olurdunuz.

Eminim Nathon da benzer taktiklerin yanı sıra daha rafine olanlarını öğrenmiştir.

Rhana, "Buradaki hizmetçilerden, uşaklardan konuştuklarını duyuyorum," diye açıkladı.

"Tüm Saray'daki tek konuşkan hizmetkârları size vermiş olmalılar, ne şans. Benimkiler oldukça sessiz. Seninkiler de öyle değil mi, kardeşim?" Nathon cevap verdi.

Kardeşim.

Anlaşılmaz bir boğazımda bir yumru oluştu ve tüylerim diken diken oldu. Nathon bana nadiren kız kardeşi olarak hitap ederdi. Başkalarının yanında bunu en son ne zaman yaptığını hatırlayamıyordum.

Herkes cevabımı bekliyordu.

Kendimi toparladım. "Benimkiler benimle konuşmaya korkuyor gibi görünüyor." Hafifçe kıkırdadım.

"Hiç duydunuz mu Prens?" Rhana sordu. "Hanı mı?"

"Duydum. Aslında, orada bulundum bile."

Haklıydım. Nathon'u tanıdığım kadarıyla, Han kendi zevki ya da hazzı için uğradığı bir yerdi. Rhana'nın neden bu konuda daha fazla bilgi edinmek istediği beni aşıyordu. Büyük olasılıkla sadece onun faaliyetlerinden haberdar olduğunu bildirmek istemişti ama Nathon'un ünü bir sır değildi.

Belki de onu utandırmaya çalışıyordu. Ama bu Nathon üzerinde işe yaramazdı.

Farkında olduğundan değil.

"Ahhh. Tavsiye edebileceğim başka pek bir şey yok. Ayrıca Han arzu ve ihtiyaçlarınızı yeterince karşılıyorsa, neden başka bir yere bakasınız ki?" Rhana ona sordu.

Onun ihtiyaçları. Tanrılar. Bu durum rahatsız edici olmaya başlamıştı.

"Kesinlikle," Nathon kabul etti. "Ve eğer bir mevcut sevgili veya ortak

Zaten ihtiyaçlarınızı karşılıyor, neden başka bir şey arayasınız ki?" Jayli'ye dikkatle baktı.

Nathon'a bakışlarımı gizlemek için elimden geleni yaptım. Üstünlüğü ele geçirmeye çalışmaktan başka bir şey yapmazdı. Eğer bir açıklık ya da saldırı şansı görürse, bunu her zaman değerlendirirdi.

Ama bu, bunu yapmanın ne yeri ne de zamanı gibi geldi. Bana öyle gelmedi.

Rhana neşeyle, parlak bir şekilde güldü. "Bu mantığı kendi gece aktivitelerinize de uyguluyor musunuz Prens?"

Yine mi han? Bu konuşmanın nereye varacağını tahmin ama Nathon'un 'gece aktiviteleri' ne düşündüğüm ne de tartışmak istediğim olasılıklardan biriydi.

"İhtiyaçlarım hakkında hiçbir yanlış iddiada bulunmuyorum. Neden bu kadar merak ediyorsun?"

Rhana elini havada bir o yana bir bu yana umursamazca salladı. "Bana aldırmayın Prens. Sadece boş bir sohbet ve meraktı. Boş zamanlarınızda ne yaptığınız sizi ilgilendirir... ve kimi."

"Hiçbir merakın boş olduğunu düşünmüyorum," dedim, bu konuşmaya bir son vermeyi umarak.

"Gerçekten mi?" Rhana'nın sesi sıcaktı. "Mesela en sevdiğin yemeği merak ?"

"Beni böyle bir yemekle etkilemeye çalışabileceğin için boşuna olmaz," diye cevap verdim.

Rhana oturduğu yerde kıkırdandı. "Peki ya en sevdiğin hayvanı merak etseydim?"

Kıkırdadım ve düşündüm. "Belki o zaman."

"Peki, hangisi bu? Erebası olmadığını varsayıyorum?"

Yemeğimi kesiyordum ama aniden durdum. "Neden böyle düşündün?" Dikkatlice sordum.

"Audra'daki tüm soylular arasında ata binmeyen tek kişinin sen olduğunu söylerler."

"Sevmediğim şey hayvan değil, yolculuk."

"Her zaman bunun oldukça heyecan verici olduğunu düşünmüşümdür. Audra ve Kalnasa'dakilere yaratıklarını gökyüzüne çıkarabildikleri için imreniyorum."

"Sizin Vilkan'ın da oldukça görkemli olduğu söyleniyor," diye konuştum. Vilkanlar büyüden doğan kurtlardı, sıradan kurtlardan çok daha büyük ve tehlikeliydiler.

"Onlar çok güzel hayvanlar. Gerçekten. Onları tanıdığım için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Siz de Erebas'ınız için böyle mi hissediyorsunuz Prens?" Nathon

derin bir nefes alıp verdi. "Hem de çok." "Burada

Chimera'lardan herhangi birini gördünüz mü?"

"Hayır, ," diye cevap verdim.

"Bu Sezonun bir parçası olarak birkaç hafta içinde büyük festivalde yer alacaklarını duydum. Onları görmek... bir mucize olacak," diye iç geçirdi Rhana.

"Evet, olacak," diye kabul ettim.

Yemek yerken birkaç dakika daha geçti.

Rhana hizmetkârlardan birine, "Ahhh, tatlıyı getir lütfen," dedi.

Hizmetçilerden biri elinde büyük bir tepsiyle içeri girdi. Her kişi için birden fazla yemek yerine tek bir tabakta sadece bir yemek.

Hizmetçi farklı giyinmişti. Hayır.

Sadece farklı giyinmemiştir. Audra'nın kıyafetlerini giymiştir. Koyu mor kumaş kollarını kaplıyordu. Altın iplikle kaplı kalın, koyu renk pantolonu içeri girerken yeri okşuyordu.

Adama bakmakta olan Nathon'a baktım, gözleri büyüyor, eli hançerlerinin bulunduğu kemerine yaklaşıyordu.

Bu kişiyi tanıdım. Onu Hisar'ın etrafında görmüştüm. Onunla konuşmuştum. Onunla zaman geçirmiştik. Geçmişte hem Nathon'u hem de beni korumuş ve onlara eşlik etmişti.

"Bu Ruban," dedi Rhana gülümseyerek. Ruban masaya yaklaştı ve tabağı onun önüne koydu.

"Benim için çalışıyor."

Bir anda Nathon ayağa fırladı, tam boyunda durdu, burun delikleri açıldı. Ruban'a bakarken çenesi o kadar sıkıydı ki kendi dişlerini bile kırabilirdi.

Anlayamadım. Neler olduğunu anlamıyordum. Audra'nın biriminin faaliyetleri hakkında çok az şey biliyordum ama casusluk, istihbarat ve gizli operasyonlar söz konusu olduğunda Audra'nın diğer çok üstün olduğunu biliyordum. Bu adamın ağlarımızdan sızması nasıl mümkün olabilirdi? Ayrıca, Audra'dan gelmiş gibi görünüyordu.

Bunu anlamakta zorlanırken tekrar Nathon ve Ruban'a baktım.

Ruban bilerek gülümsüyordu. Nathon başını yavaşça sallıyordu. Rhana ayağa kalktı. Jayli de öyle yaptı. "Ruban karışık bir soydan geliyor. Jayli'nin üvey kardeşi. Zeima'da doğdu ve o zamandan beri o zamandan beri ailem."

Rhana konuşurken Nathon başını eğdi, gözlerini kapattı ve kendi kendine güldü. "İyi oynadın... Prenses." Sonra Ruban'a baktı. "Onun gazabından kaçabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Zeima'da babanızın bile bilmediği yerler var Prens," Rhana'nın sesi çok daha iddialı, soğuk bir hal almıştı.

"Var mı?" Nathon kaşlarını çatı. "Bir ara bir tanesini ziyaret etmek isterim."

Rhana cesurdu, bizimle yüzleşmek, Nathon'la bu şekilde yüzleşmek, Audra'nın Krallığı'na bir casus yerleştirmek için cesurdu. Elbette , bu oldu

Tüm Krallıkların diğerlerine ajanlar yerleştirdiği anlaşılıyordu, ancak casusların kimliği genellikle casusluk yapılanlara açıklanmazdı.

"Bunu bize neden anlattınız?" Ayağa kalkan son kişi olarak sordum. "Ruban daha uzun yıllar fark edilmeden casusunuz olarak kalabilirdi ama siz onun kimliğini bize açıkladınız. Bunu sebepsiz yere yapmazsınız."

Rhana cevap verirken ikimize de hitap etti. "Eskortumla olan ilişkimin doğasını siz daha açıklığa kavuşturmadan önce öğrendiğinizden uzun zamandır şüpheleniyordum. İkimiz de böyle bir bilginin sadece beni Kur Sezonundan zorlamak için değil, kendime ve aileme büyük bir yıkım getirmek için de kullanılabileceğini biliyoruz. Bu bilgiyi kendi yararınıza kullanmayacağınıza dair hiçbir garantim yok ve bu yüzden hakkınızda sandığınızdan çok daha fazla şey bildiğimi size bildirmem gerektiğini hissediyorum" -Nathon'a baktı- "Ruban kendisi için endişelenebilir. Ruban kendisi için endişelenebilir. Senin endişelenmen gereken tek şey şu... bildiklerini kimseye anlatmayacaksın ve seni temin ederim ki ben de aynısını yapacağım. Ruban doğrudan bana rapor verir, başka kimseye değil. Sessiz kalma emirlerime itaatsizlik etmeyecektir. Ancak bu bilgiyi bana karşı kullanmaya kalkarsanız, karanlık geşmişinizin her izinin sizi yok edecek kadar parlak bir ışık altında sağlarım."

Yine Nathon'a bakıyordu.

Ama Nathon sadece sakın bir şekilde güldü. "İtibarıma verdiğim değer konusunda çok yüksek bir tahminde bulunuyorsunuz Prenses."

"Bu oyunu oynamaya cesaretiniz var mı, Prens? Sizin bile gizli kalmasını istediğiniz şeyler olduğunu biliyorum. Sizin bile

Kız kardeşim" - zarifçe bir elini kaldırdı ve bana doğru işaret etti - "kalır. Kendinle ilgili şeyler... ve onunla ve -"

Bana mı?

"Bu kadar yeter," dedi Nathon'un sesi monotundu.

"Ne demek istiyor?" Nathon'a sordum. Herkesin içinde ona sorduğum, Rhana'nın zaten farkında olmasına rağmen bilmediğim bir bilgi olduğunu kabul ettiğim için kendimi zihinsel olarak azarladım.

Nathon hiçbir şey söylemedi.

Ruban bana döndü, güneş ışığı sık kesilmiş saçlarına vuruyordu. "Prens senden bir şeyler saklıyor."

Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Her zaman Nathon'un benden bir şeyler sakladığını düşünmüştüm ama Ruban ve Rhana'nın şu anda ima 'şeyler' doğası gereği farklıydı.

"Sen saklandığın yere dönmeye fırsat bulamadan seni öldürmeyeceğimi kim söyleyebilir?" Nathon gözlerini kısarak Ruban'a baktı.

"Bunu yapmayacaksın. Nasıl çalıştığını yeterince iyi biliyorum," diye yanıtladı Ruban kendini beğenmiş bir şekilde.

"Harika değil mi? Peki daha fiziksel bir gösteri ister misiniz?"

"Nathon," dedim sessizce. Jayli sanki her an onun üzerine atlamaya hazırmış gibi bakıyordu.

Nathon Rhana'ya döndü ve ona doğru bir adım attı. "Anlıyorum. Yine de hatırlatmalıyım ki, eğer bu anlaşmayı bozarsan, bu dünyadan yok edeceğim sadece sevgilinin kardeşi olmayacak. Sonuçta, eğer sözünden dönersen, o zaman elimde onurlu unsurlar itibarım hiçbir şey kalmayacak. Benim

İğrenç eylemler herkes tarafından bilinecek ve benim namuslu görünmem ya da daha fazlasını işlemekten kaçınmam için hiçbir neden kalmayacak. *Bunu bir düşünün.*" Son üç kelimeyi tükürerek söyledi.

Rhana biraz tedirgin görünüyordu. Bu mantıklıydı, çünkü Nathon'un intikam alma ihtimali kendisinin ya da Ruban'inkinden çok daha korkutucuydu.

"Sanırım doydum. Yemek için çok teşekkür ederim... ve tehdit için." Nathon kapıya doğru ilerleyen Ruban'ın yanından geçerken omzuna sertçe vurdu.

Diğerleriyle yalnız kaldım.

Tepsiye baktım. "altında bir tatlı var mı?"

"Elbette," diye cevapladı Rhana. Kapağı kaldırarak, üzerine şeker ve krema serpilmiş, karmaşık ve enfes görünümlü meyveli bir pastayı ortaya çıkardı.

Koltuğuma gömüldüm. "Ben de biraz alayım. Lütfen."

Rhana ve Ruban birbirlerine baktılar. "Gidebilirsin," dedi ona.

Ruban onu selamladı, sonra bana döndü. "Ondan uzak durmalısınız Prenses, eğer yapabiliyorsanız, yapabildiğiniz zaman. O adamın yaptıklarının bir kısmını bile bilmiyorsunuz. Onun yanında çalıştım... Gördüm. O saf bir şeytan."

Yutkundum. Sözleri karşısında kanım dondu. Sanki iskelet gibi kemikli bir el göğsümü kavradı, eklemleri gerçeğin yıkıcı bir teslimiydi.

Bunu düşünmeye cesaret edememiştim. Nathon'un olabileceği şeyleri düşündüğüm, hayal ettiğim zamanlar olmuştu ama kendimi bunları bilmemenin

Daha iyi. Onu soğuk ve sert çelikten dövülmüş bir bıçak olarak görmek. Metal can alırken hissedemezdi. O da hissedemezdi. Bilmem gereken tek şey buydu.

Şimdi, gerçeklik yüzüme bakıyor, her uzvumu kurşun gibi ağırlaştırıyordu. de, "O zaman senin iyiliğin için sözüne sadık kalmanı umuyorum," diye cevap verdim.

Dudaklarının kenarı yukarı doğru seğirdi ve eğlenen bir ses çıkardı. "Göreceksiniz Prenses, bir gün... öğreneceksiniz."

İçim ürperdi. O günün gelmesini istediğimden emin değildim.

Ruban gittikten sonra, diğer hizmetkârlardan bazıları içeri girdi ve tatlıyı dağıttı. Yarısı orada, yarısı kendi zihnimde yemeye başladım.

"Görünüşe göre kardeşim hakkında daha çok şey biliyorsun," dedim, hâlâ boş gözlerle onun oturduğu yere bakarak.

"Buna üzülüyor musun?" Rhana söyledi.

"Bunun için sana hayranım." Hâlâ trans halindeydim ve masaya bakıyordum. "Pek çok insan kardeşimle bu şekilde yüzleşmeye cesaret edemez."

"Bana çok az seçenek bıraktı."

"mi yaptı?" Şimdi ona baktım. "O muydu? Yoksa mıydı? Bu dünya. bu hayat mı?"

Rhana'nın yanında böylesine güçlü bir rol yapma havasını sürdürmek saçma geliyordu. Kardeşim ve onun hayatı hakkında zaten çok şey biliyordu. Bizi açıkça tehdit etmişti. Aslında rakip olduğumuz halde müttefikmişiz gibi davranmanın bir faydası yoktu.

"Kızgın mısınız, Prenses?"

"Yorgunum ve ben... senin ya da kardeşim gibi değilim. Bu oyunda, bu taktiklerde iyi değilim."

"Düşündüğünüzden daha Prens, yoksa çoktan ölmüş olurdunuz."

"Ne kadar... güven verici."

"Biliyor musun, senin bu halini daha çok tercih ediyorum."

"Bu yemeğin başladığı maskaralığa devam etmek sadece size saygısızlık olur," dedim.

"İ katılıyorum." Rhana yükseltilmiş a cam için önermek a Tost. "Şuna yeni keşfettiğimiz anlayışımıza ve maskaralığımızın sonuna kadar."

Kadehimi isteksizce onunkine kaldırdım.

"Fargreaves piçin teki, değil mi?" Rhana söyledi.

Jayli şok içinde ona baktı.

"Maskaralık sona erdi," dedi Rhana omuz silkerek.

"Aramızda," dedim yavaşça.

"Aynen öyle."

Birkaç saniye daha birbirimize baktık. İçimi çektim. "O bir piç."

Rhana'nın yüzü gerçek bir eğlenceyle aydınlandı. O kadar çok güldü ki, gülmenin şiddetiyle vücudu sarsıldı ve elini karnının üzerine koydu.

Ve ben de, kendi isteğim dışında, kendimi gülerken buldum.

BÖLÜM ZG- XATHOX

Zeima'nın Prensesi hayati bir bilgiye sahip olduğuna inanmak istiyorsa, bu benim için kesinlikle sorun değildi.

O ne düşünüyordu? Ruban'la birbirimizin saçlarını ördüğümüzü, el ele tutuşup kucaklaştığımızı, doyurucu yemeklerin etrafında iğrenç eylemlerimizin ve görevlerimizin hikâyelerini paylaştığımızı mı? Bizim ve babam için bu şekilde çalışan herkesin, tüm eylemlerimizi ve planlarımızı açıklayacağımız grup toplantıları yaptığımızı mı?

Ancak daha aptal olan Ruban'dı. Hiçbir mazereti yoktu. Dört yıl boyunca babamın emrinde çalışmıştı. Onun ajanlarından biri olmak için yeteneklerini çok çabuk kanıtlamıştı ve neredeyse hiç kimseyle ilişki kurmamıştı. İşte tam da bu nedenlerden dolayı ona ve Sarlan için çalışan diğer tüm insanlara güvenmiyordum. İçlerinden herhangi biri işimle ilgili olup bitenlerin en fazla yüzde yirmisini biliyordu.

Ruban için bu oran muhtemelen beşe yakındı.

Ancak bu, dünyanın geri kalanının bildiğinden yüzde beş daha fazlaydı.

Loria'nın bildiğinden daha fazla.

Ve bu yüzde beş, onun asla bilmesini istemediğim tek şeyi içerecekti.

Sarlan'ın ikimizi de kan lekeli çamurdan şekillendirmek istediğini.

Dünyaya karşı salacağı anıtlar gibi üzerimizde .

Bu yüzden on beş yaşındayken onunla iki kat daha fazla çalışmayı, iki kat daha fazla katlanmayı, iki kat daha fazla kan dökmeyi kabul etmişim, yeter ki Loria hiçbir şey yapmasın, hiçbir şey için çalışmasın, hiçbir şeye katlanmasın ya da hiçbir şeye göz yummasın.

Benden nefret edip özgür olmasının, bana değer verip kapana kısılmasından daha iyi olacağına karar vermişim.

Ve şimdi, eğer öğrenirse, sadece kendinden nefret edecekti ve özgürlüğü bir hiç uğruna olacaktı ve onun yerine bu seçimi yaptığım için benden daha fazla nefret edecekti.

Böyle bir bilginin gizli kalmasını istemek bencilceydi ama bu konuda herhangi bir suçluluk hissetmedim. Başka hiçbir zaman kendi arzularıma ve isteklerime göre karar verdiğim gibi değildi.

Eğer bu , olsun. Buna değerci.

Yemeği bu kadar ani terk etmek niyetinde bile değildim. Ama Loria bana öyle bir şaşkınlıkla, öyle bir yalvarışla bakıyordu ki, Ruban'ı oracıkta öldürme riskine girmeden orada bir saniye daha kalmayı göze alamazdım.

Odama girip ceketimi ve tuniğimi çıkardım, ince fanilamı üzerimde bıraktım.

Ancak o zaman fark ettim.

Bu odaya girdiğimde tedirgindim. Gardım düşmüştü.

Penceremde tüneyen figüre döndüm. Pelerini çerçevenin üzerine kadar uzanıyordu.

"Bir erkeğin şekilde soyunmasını izlemek oldukça kaba bir davranış... değil mi?" Homurdandım.

O gece drenaj merkezinde bulunan kadınla aynıydı.

Hafifçe döndü, hâlâ pencere çerçevesine t nemi ti.

"Namusun tehlikeye girmeden önce beni fark edeceğinden hiç   phem yoktu," dedi.

Ses kutusu daha önce iyile mi ti. Aksanını çıkarmaya çalıştım ama geçen seferki gibi çıkaramadım. Sesi sadece biraz derindi, ama pürüzsüz ve sakindi.

Ve alaycı.

"Görüyorum ki hâlâ saklanıyorsun. Biraz daha yakla mayacak mısın?" diye sordum.

"Beni öldürmeye  alı asın diye mi? Sanırım pas ge ece im." Nefesinin altında güldü.

"Sana saldıraca ımdan o kadar eminsin ki." "Saldırmaz mıydın?"

O haklıydı. Kesinlikle ona saldırır ve maskesini çıkarmaya  alı ırdım.

Bir hançeri kaldırdı ve bana doğru do rulttu. " yile medi."

Omzuma baktım. "Yaralarım ile ilgilenmek için mi buradasınız?"

Elini çekti ve bile ini b k lm   dizinin üzerine koydu. "Kendi  ifacınızı  a ırabilece inizden oldukça eminim... *Prens*."

Yani kim olduğumu biliyordu.

En azından şu an itibariyle biliyordu. Görünüşümün, giysilerimin ve silahlarımın niteliğinin herkes tarafından bilinmesine rağmen, tanıştığımızda kimliğimin farkında değilmış gibi görünüyordu.

"Senin benim kim olduğumu bilmen ve benim senin kim olduğunu bilmemem pek adil görünmüyor."

"Öğrenmeye yemin ettiğini sanıyordum." "Oldukça meşguldüm."

"Ben de öyle duydum."

Tam olarak ne merak ettim. "Senin adın ne?"

"Hayır."

Pencereye doğru birkaç adım attım. Kadın kaskatı kesildi. Ona saldırmam için hazırlandığını anlayabiliyordum ama durdum, botlarım vücudunun ahşap zemine düşürdüğü gölgenin kenarına değecek kadar yaklaştım.

Sesim kısıldı. "Odamda ne yapıyorsun?"

Hançeri . Planının beni yaralamak, saldırmak ya da öldürmek olmadığını belirtmek istediğini düşündüm.

"O gece neden drenaj merkezlerindeydiniz?" diye sordu. "Neden oradaydın?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Ben bir Prens değilim. Orada olmak benim için tehlikeli olmaz."

"Orada olmak herkes için tehlikeli olur."

"Benim için değil." Gülümsedi, tıpkı daha önce olduğu gibi, yüzünün alt yarısını görebiliyordum ama üst kısmını göremiyordum.

Bir adım daha yaklaştım. "Bu ne anlama geliyor?"

Cevap vermedi.

"Biliyorsun. Bir konuşma böyle yürür. Sen benim sorularıma cevap vermedikçe ben de senin sorularına cevap vermeyeceğim" dedim.

"Benden bir şey mi istiyorsun?" diye sordu.

Bu soru karşısında irkildim. Neden böyle bir şey düşünsün ki?

"Neden böyle düşündün?"

"Gördüklerinizden, benim varlığımdan kimseye bahsetmediniz. Bunun sadece iki açıklaması var. Birincisi, boşaltma merkezlerini araştırmak için gün ışığına çıkmasını istemediğiniz kendi nedenleriniz var, dolayısıyla ilk sorum. İkincisi ise, bir noktada mutlaka merkeze döneceğimi bildiğiniz için bunu bana karşı kullanmayı planladınız. Hangisi?"

"Senden hiçbir şey istemiyorum. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diyerek elimi küçümseyici bir hareketle salladım.

"Yani, bu ilk."

Kollarımı kavuşturdum. "Durum böyle olsa bile, birbirimizin planlarına müdahale etmemiz için bir neden göremiyorum."

"Zaten müdahale ediyorsun." Sesi sinirli geliyordu. "Nasıl?"

Kendini benim odama davet eden sensin."

Pencereden atladı ve bana doğru birkaç adım attı. Birbirimizden bir kol boyu kadar uzaktaydık. Hayır, ondan da az. İçeri girmesini ya da bu kadar yaklaşmasını beklemiyordum.

"Varlığım hakkındaki bilginiz yeterince parazit oluşturuyor." Söylediği her kelime keskin ve amaçlıydı.

"Senin... varlığın? Tek bildiğim açık tenli bir kadın olduğunuz. Buna pek de suçlayıcı bir kanıt diyemem."

"Kendinizi aptal yerine koymayın. Ne demek istediğimi kolayca anlayabileceğinizi bilecek kadar hakkınızda bilgi edindim. Varoluş

ne bir Gemi ne de Saray'ın boşaltım merkezi için çalışan biri... sadece tek bir şey olabilir, değil mi?"

"Bu Saray'da bir casusun bu kadar nadir bir olay olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Başımı eğdim ve kaşlarımı kaldırdım. "Bunun dikkatimi çekmek için yeterli olduğunu düşünüyorsun. Burada gökyüzündeki bulutlar ve ağaçlardaki yapraklar kadar sıradan bir şey bu. Sandığın kadar önemli biri değilsin."

"Siz başka türlü karar verene kadar mı?"

"Pek , değil mi?"

Hızlı bir kahkaha attı. "Kendini güvenilir biri olarak görüyor musun?"

"Ben sözümü tutarım," dedim çekingen bir tavırla. Muhtemelen bu kadın yıllardır beni gerçekten yaralayan ilk kişi olduğu içindi ama o içimde bir huzursuzluk büyüyordu. Bu duyguya alışık değildim.

"Peki sizin *sözünüz* nedir, *Majesteleri*?"

"Varlığınızdan kimseye bahsetmeyeceğim. Sana söz veriyorum." Önünde eğildim ve hançerime uzandım.

Ben daha doğrulamadan bana yaklaştı. Eli koluma doğru uzandı, yaralı koluma.

Sertçe sıktı. Dizlerimin üzerine çöktüm.

"Yalan söylüyorsun." Bana baktı. "Anlayabiliyorum, özellikle de az önce bana saldırmaya çalıştığın için."

"Sen-" Kemerimdeki hançere uzandım ama benden önce diğer elimi yakaladı. Sol elim hâlâ serbestti ama parmakları o taraftaki yaraya gittikçe daha bastırırken onu kullanmak neredeyse imkânsızdı.

"Ne söylememi istiyorsun? Az önce sana sırrını saklayacağımı söyledim ve sen bundan pek memnun görünmüyorsun," dedim dişlerimi sıkarak.

"Çünkü sana inanmıyorum." Yüzlerimiz aynı hizada olacak şekilde öne doğru eğildi, eğer yüzünde bir başlık olmasaydı, doğrudan gözlerinin içine bakıyor .

"Sizi ikna etmek için ne yapabilirim?"

Durakladı ve hiçbir şey söylemedi, sonra aniden omzumu bıraktı.

"Seni incitmek istemiyorum. Anlıyor musun?"

Kolumdaki sonsuz derecede artan ağrı bunun aksini söylüyordu.

"Hayır, korkarım anlamıyorum. Ne istediğinizi ya da burada ne yaptığınızı hiç anlamıyorum."

İçini çekti ve bileğimi bıraktı. "Seni tanımıyorum ve bu yüzden sana güvenmiyorum ve seni tanısaydım bile, yine de sana güvenmem pek mümkün olmazdı. Eğer durumlarımız tersine olsaydı, şimdiye kadar beni öldürmüş olurdun, ama sen bir Prens olduğun için bunu yapamam ve bile, bu istediğim anlamına gelmez." Önceki cümlelerinin aksine bu sözler aceleyle söylenmişti.

"Çok iyi bir casus değilsin." Gülümsemekten kendimi alamadım. "Çok güvenmediğin birine anlatmak."

Öfkelendi. "Zaten bildiklerinizden fazlası değil."

"Gerçekten mi?" Sağ elimi sol omzuma koyarak tekrar ayağa kalktım. "Bu bilginin benim için pek bir önemi yok. Ne onu ne de seni umursuyorum."

"Yani senin için bir tehdit olmadığımı mı söylüyorsun?" "Öyle misin?"

"Olabilirim."

Bundan şüphe etmedim. Kendi düşüncelerime şaşırırken yakaladım kendimi.

Bu kadının benim için gerçekten bir tehdit olabileceğinden şüphe etmedim.

Buna gerçekten inanan biriyle hiç karşılaşmamıştım. Beni savaşta yenebileceklerine. Sadece aptallar. Bu kadın öyle biri gibi görünmüyordu.

Bu da sadece yapabileceğine inanmak için iyi bir nedeni anlamına gelebilirdi, ki bu da onun varlığında artan endişemi hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Hayatım için korkmaya ya da ona fazla değer vermeye alışık değildim.

Ama yaşamak zorundaydım.

Yoksa Loria .

"Sanırım son karşılaşmamızın sonucunu unutmuş olabilirsiniz," dedim.

"Böyle kalıcı bir hatırlatma bıraktığım için hatırlaman daha kolay olur sanırım." Elimin durduğu yeri işaret etti.

"Belki bir gün bu iyiliğe karşılık veririm."

"*Görüyorsun* ya..." Sesi kendinden etkilenmiş gibiydi. "Varlığımı hiçe saymanın aniden ortadan kalkmayacağına nasıl güvenebilirim?"

"Olmayacak."

"Benim yerimde olsan sana güvenir miydin?"

Gülümsedim "Kesinlikle hayır. Ama daha önce de söylediğin gibi, beni öldüremezsın ve kendi tahminlerine göre seni öldürmek imkansız, o zaman kadar endişelendiğin şey nedir?"

"Beni öldüremesenz bile, faaliyetlerimi herhangi bir zamanda ilgili makamlara ifşa edebilirsiniz ve bu da etkili bir şekilde şu anlama gelir

Buraya yapmak için geldiğim şeyi tamamlayamam. Kendimi ifşa etmeden merkezdeki varlığınızı kimseye söyleyemem, bu yüzden... gördüğünüz gibi üstünlük sizde. Bu hoşuma gitmiyor."

"Ve yine de... durum bu. Bunu değiştiremezsiniz."

"Değiştirmek isterdim," dedi kadın.

"Bu benim sorunum değil," dedim ve kadından hafifçe uzaklaştım.

Fark etti ve öne doğru bir adım attı. "Konuşmamız bitmedi."

"Olabilir miyiz?"

Kadın kollarını kavuşturdu ve sonra tekrar açtı. Endişeliydi.

"Bana neden orada olduğunu söylersen... sana yardım edebilirim ve karşılığında sen de bana yardım edebilirsin."

Bir sürü anlaşma. Bu kadınla, Sarlanla, Elias'la, Kaptan'la, Rhana'yla.

Bu dünyada almak ve vermek vardı. Her zaman.

Ve genellikle çok daha acımasız, çok daha güçlüydü.

Sizden hiçbir şey beklemeyen birini tanımanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim

"Yardıma ihtiyacım olduğunu düşündüren ne?"

"Senin yok mu?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır. Pek sayılmaz. Yalnız çalışıyorum."

Kadın yere baktı. "Peki aradığınız şeyi buldunuz mu?"

"Yapacağım. Zamanla." Elimi omzumdan indirdim, hafifçe yuvarladım.

"Vaktin var mı?" diye sordu, başı kolumun hareketini takip ediyordu.

"Yeterinden fazlasına sahibim."

"Gerçekten mi?" Karyolama yaslandı, bir kez daha kollarını kavuşturdu ve başını arkaya eğerek tavana baktı. "O zaman neden içki arkadaşın seni bir şahin gibi takip ediyor?"

Yüzüm düştü.

"Seni de bir tane gibi izliyor." Bana bakmak için döndüğünde başı düştü. Beni takip mi ediyordu?

Ama nasıl? Her zaman biliyordum, her zaman takip edildiğimi, izlendiğimi hissedebiliyordum.

"Seni korumadığı kesin. Kendini koruyabildiğini duydum... çoğu zaman." Yaramı işaret etti.

"Bana göz kulak oluyor." Duvara yaslandım. "*Sorun bu mu?*" Sesi kuşkulu geliyordu.

"Ne zamandır beni takip ediyorsun?" yaptığını fark edemediğim için sinirlenerek sordum.

"Seni takip ettiğimi kim söyledi? Belki de sadece... *sana göz kulak* oluyorumdur."

"Seninle çalışmıyorum."

"Arkadaşınla birlikte mi çalışıyorsun? Drenaj merkezindeki faaliyetlerinizi rapor edemem ama onu rapor edebilirim."

Neredeyse bunu yapmasına izin verecektim. Mathias'ın parmaklıklar arkasında olması hoş bir görüntü olurdu.

Ama bu kaçınılmaz olarak Loria ve beni büyük bir tehlikeye atacaktır.

Böyle hissetmiş olmalılar. Kaptan ve Elias. Onları köşeye . Sessizlik karşılığında yardımlarını istediğimde. Ve sadece onlar değil, geçmişte bunu yaptığım tüm insanlar.

Ama Loria için burada bulunmamın gerçek nedenini öğrenen olursa, Kral o kadar da affedici olmazdı ve eğer bizi idam etmezse, Sarlan bunu yapmaya ya da en azından bize sonsuz acı çektirmeye söz vermişti.

Yine de manipüle edilmeye hiç niyetim yoktu.

"Misafirim ol," dedim ona.

"*Arkadaşlarınıza* ne kadar da sadıksınız."

"Tam olarak ne rapor edebilirsiniz? Bir arkadaşımın hanı ziyaret edip beni izlediğini. Şüpheli mi? Şüpheli mi? Evet. Suçlayıcı mı? Hayır. Bu mahkemenin üyeleri zaten benden şüpheleniyor. Bu arkadaşım bunu değiştirmeyecek."

Bu koşullar altında bile Mathias'a arkadaşım demek beni fiziksel olarak hasta hissettirdi.

"Ayrıca, bilmem gereken şeyi keşfetmek için gerekli araçlara zaten sahibim," dedim.

Kaptan ve ben refakatçinin cesedini odasından çıkardıktan sonraki gün, Elias'a ondan istediğim ilk iyiliği bildirdim.

Drenaj merkezlerini ziyaret etmek ve onlar hakkında mümkün olduğunca çok bilgi edinmek. Talebim karşısında irkildiğini ve yerine getirmekten hiç de memnun olmadığını söyleyebilirim. Ama kendini bir soylunun katili ilan etmiş biri olarak, kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Olayın üzerinden sadece iki gün geçtiği ve Jurasan Prensesi'ne eşlik etmesini gerektirecek herhangi bir olay yaşanmadığı için refakatçinin kayboluşunu şimdilik gizli tutmayı başarmıştık. Ancak insanların onun kaybolduğunu fark etmeleri için sadece birkaç gün daha geçmesi gerekecekti. O zamana kadar Jurasan Prensesi kamarasında kalmaya devam edecekti.

Kadın başını salladı. "O yerler hakkında bir şey öğrenmek istiyorsan, sen olsan bile tek başına işe yarar bir şey bulamazsın."

Kadın bana doğru yürüdü ve sırtım zaten duvara dayalı olduğu için yanlardan başka gidecek yerim yoktu, ki o anda bu da yanlış geliyordu.

Bir anahtar tuttu. Küçük ve altın rengindeydi. açık renk gömleğin üst cebine yerleştirdi.

Bu odanın pencere anahtarıydı.

Sesi daha da kısıldı. "Yardımaıma ihtiyaın olacak. Bunu garanti ederim. Birkaç gün içinde geri geleceğim ve konuşabiliriz."

Birkaç adım geri gitti ve tekrar pencerenin üzerine ıktı. Başını hafifçe yana çevirdi ve yüzünde hâlâ bir gülümsemeyle, "Artık soyunabilirsin," dedi.

Gitti.

Hemen pencereye doğru yürüdüm. Dışarıya, aşağıya ve etrafa baktım ama hiçbir yerde ondan bir iz yoktu, aşağıdaki çimenlerde ayak izleri yoktu. Burada olduğuna dair işaret yoktu.

Elimi pantolonumun cebine soktum.

Kadın bana pencere anahtarımı verirken, çok yakınımda olduğu için ondan da bir şey almıştım.

Avucumu açtım ve nefesim kesildi. Bir enolith taşı.

Bir enoliti kullanabilecek tek bir tür insan vardı.

Görünmeden kalabilecek, tespitimden kaçabilecek, arkasında hiçbir iz bırakmayacak türden.

Biriyle hiç konuşmamıştım. Onları sadece yataklarında uyurken öldürmek için gönderilmiştim. Farkında olmadan ve tehdit oluşturmadan.

Sadece iki gün önce bir tane öldürmüştüm.

Güldüm. Blöf yapmıyordu. Yanılmamıştı. Bu kadın gerçekten de isterse beni öldürebilirdi.

Çünkü bu kadın bir büyücüydü.

BÖLÜM 40 - LOR AI

T Önümüzdeki panolardaki rakamlar benim lehime. Şimdilik. Maçların toplam skorunu içerenler.

Oyunlar Kur Sezonunun üçüncü etkinliği idi. Kazanan genellikle soyluların büyük teveccühüne mazhar olur, bu da ceplerini daha fazla altınla doldurmak için kumar oynamak ve bahis oynamak için bir bahane olurdu.

At binme, kolf, vuruş, okçuluk ve bowling. İlk üçünü oynamıştık ve şu an itibarıyla ben, Zeiman ve Kalnasan'ın adayları Rhana ve Dyna'nın skorları birbirine yakındı. Jurasan'ın adayı Maiwen çok geride kalmıştı, gözleri her zamankinden daha fazla kaymıştı.

Sırada okçuluk vardı. Beş yaşımdan beri hançer atmayı ve silah kullanmayı öğrenmiştim. Ergenliğe ulaştığımda eğitimim aniden durmuştu ama yine de becerilerimi özel olarak bir şekilde sürdürüyordum.

"Şansınız konusunda kendinize güveniyor musunuz?" Zeima'nın Prensesi bana sordu.

"O da değil," diye cevap verdim.

Rhana bıyık altından güldü. Son akşam yemeğimizden beri çok farklı davranıyordu. Yine de, bunun onun gerçek benliğini daha iyi yansıttığını düşündüm. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil, sadece sonsuz derecede daha hain bir versiyon olduğundan.

Açık bir arazideydik, geniş ve nispeten düz. Altımızda uzanan kısa altın rengi çimler, içlerinden geçen rüzgârla dans ediyor, şehrin et, baharat ve çiçek kokusunu taşıyordu. Omuzlarımda asılı duran ince şeffaf bluz diğer adaylarınkine benziyordu, sadece benimki mor, Rhana'nınki gümüş, Dyna'nınki mavi, Tarren'inki kırmızı ve Maiwen'inki yeşildi. Her birimiz altına benzer kumaştan bir elbise giymiştik. Kumaş kaşındırıyordu ve her hışırtıda tenimi tırmalıyordu. Neredeyse buraya gelirken giydiğim kalın pelerini rahat gösteriyordu. Hem kıyafetlerimizden hem de olaydan rahatsız olmayan tek kişi Prenses Maiwen'di.

Rhana ona baktığımı fark etti. "Eskortu bu sabahtan beri kayıp."

"Bu... alışılmadık bir durum." Tüm eskortlar gibi birkaç adım gerimizde kalan Nathon'a bakmak için bilinçsizce arkama döndüm. Dikkatini bile vermiyordu, kaşları sadece kendisinin bildiği düşüncelerle çatılmıştı. Ancak, arkamızda, onu sıcaktan koruyan bir gölgelik altında oturan Kral'la göz göze geldim. Onu izlediğimi fark edince hafifçe gülümsedi.

Orada öylece durdum, göz kırptım, ne yapacağımı bilemedim. Bu jeste karşılık vermek küstahlık olurdu ama onu görmezden gelmek de soğuk bir olurdu. Sanki

İçimdeki ikilemi hisseden Kral, sağ tarafında kendisiyle konuşmaya çalışan adamı tamamen görmezden gelerek daha da fazla gülümsedi.

"? Ekselansları?" Görevlilerden biri yanıma geldi.

"Bu sizin turunuz, Majesteleri." Bana söylerken eğildi. "Ah.

Teşekkür ederim."

Platforma doğru yürürken Nathon da yanıma geldi. Dyna az önce ateş etmişti. Kendisinden hiç hoşnut görünmüyordu ve Kaptan'a girişimi hakkında yakınıyordu.

Hareket ederken, Nathon kulağıma fısıldadı, "Kazansan iyi olur. Senin üzerine bahse girdim."

Herkesin içinde gözlerimi devirmek için duyduğum dürtüyü bastırdım. "Hayır, yapmadın," diye mırıldandım.

Hızla geri çekildi. "Nereden biliyorsun?" "Sen asla böyle anlamsız bir şey yapmazsın."

"Mmmm." Kendi kendine gülümsedi.

Artık platformdaydık ve Kral'a öncekinden çok daha yakındık. Adamları Dyna ve bana bakarak kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Dyna hâlâ yakınlarda geziniyordu.

Kral ve ben tekrar göz göze geldik ama bu sefer gülümsemiyordu. Sadece cesaretlendirmek için başını hafifçe aşağı eğdi.

Arkamı döndüm ve yayımı çektim. Üç atışımız vardı. Üç. Renklerle kodlanmış okların olduğu tahtadan Dyna'nın iki güçlü atış yaptığını ama birinin zayıf olduğunu, Maiwen'in beklenmedik bir şekilde her seferinde merkeze yakın bir yeri vurduğunu, bir ortalama ve iki güçlü atış görebiliyordum. Tarren sefil bir şekilde başarısız olmuştu, iki ortalama ve bir zayıf atış.

Derin bir nefes aldım ve rüzgârın yönüne dikkat etmeye çalışarak odaklandım. İp etime gittikçe daha derinden saplanıyordu. İnsanların dikkatini üzerimde hissedebiliyor, seslerini, şakalarını duyabiliyordum.

Elim hafifçe titredi. Pratik yapmayalı uzun zaman olmuştu ve tamamen farklı hava koşullarında ok atmaya alışmıştım.

Ateş ettim.

Kalabalık acı içinde "Ooohh," diye haykırdı.

Atış Tarren'inkini kusursuz göstermişti.

Yayı bıraktım ve gözlerimi kapattım. Nefes alıp . İnsanların güldüğünü duyabiliyordum. Eğlenmek için ne kadar saçma bir yol.

Atışım zar zor tahtanın kenarına ulaşmıştı. Nathon'un konuşmasını, mırıldanarak kaba bir açıklama yapmasını bekledim ama hiçbir şey yoktu, sadece gölgelik altındakilerin aralıksız kıkırdamaları vardı. Bu ve kalbimin gümbürtüsü, yeryüzündeki bir deprem gibi kaburgalarımaya çarpıyordu. Babamın yüzünü hayal ettim, gözleri onaylamaz bir ifadeyle kısılmıştı. Annemin dudaklarını hayal ettim, ince bir tiksinti çizgisiyle gerilmişti. Sanki oradaydılar, kalabalığın içinde, başarısızlığımın hayalet gözlemcileri. Her zaman bir şekilde oradaydılar, zihnimin arkasında, yaptığım her şeyi yargılıyorlardı. Onların gölgesinden asla kaçamazdım. Audra'nın dağlarında dolaşırken, Hisar'dan günlerce uzaklaştığımda bile peşimi bırakmadılar. O yetersizlik, o boğucu beyhudelik hissi bırakmıyordu. Ve her zaman doğru çıktı.

Kahkahalar yankılanırken, bunun bilgisi göğsümün içine battı. Bu mesafe onu yok edemezdi. Her musallattan kaçılmazdı. Her hapishanenin acıyı dışarıda tutan bir kilidi ve anahtarı yoktu. Bazılarının kapıları ardına kadar açıktı, hafif bir esintiyi içeri alıyordu, çünkü her zaman asfalt bir sokağın sonunda bekleyen bir gardiyan ve zincirlerinin bileklerinizde kalmasının milyonlarca farklı yolu olurdu. Nereye giderseniz gidin. Ne yaparsanız yapın.

Ölene kadar bu boğucu duyguyla yaşamaya mahkûm muydum? Kaderimde yetersizlikten başka bir şey hissetmemek mi vardı?

Kral elinde jetonuyla ayağa kalkınca gülüşmeler kesildi. Her soylunun, eğer bahse girmeye karar verirlerse, bahse girdiklerini gösteren bir jetonu vardı. Gölgeğin hemen önünde, her biri adaylara göre renklendirilmiş büyük bir dizi kutu vardı ve soylunun o kişi üzerine oynamak istediği bahsin mürekkeple yazılı olduğu jetonlar bulunuyordu.

Kral jetonunu aldı ve kutulara doğru süzüldü. Onu denetleyen hizmetkârdan tüy kalemi aldı, jetonun yüzeyine bilinmeyen bir rakam yazdı ve bıraktı.

Mor kabın içine.

Gölgekteki insanlar nefes nefese kaldı, bazıları ofladı ya da nefeslerinin altında fısıldadı.

Sersemlemiştim. Yayımı daha sıkı kavradım, kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama tamamen başarısız oldum. Kral'ın jestinin bir iyi niyet göstergesi olduğunu tahmin ediyordum ama bu jest beni daha da huzursuz etmişti.

Kollarını kavuşturmuş olan Nathon kaşlarını kaldırdı ve tarafından bana baktı. Kral etrafında döndü, bol kırmızı bluzu

hafif esintiyle tenine çarpıyordu. döndü ve otururken doğrudan bana baktı.

Gün ışığının gözleri daha da parlak ve teni gibi normalden daha solgun görünüyordu. Güneşin her an eritebileceği buzdan bir cam heykele benziyordu.

Kimse bir şey söylemiyordu. Girişiminden sonra hâlâ platformun yakınında olan Tarren öfkeli görünüyordu. Dyna'nın ağzı bir karış açıktı. Eliel'in yanında oturan Lord Elias başını sallayarak kendi kendine kıkırdıyordu. Herkes sadece bir sonraki okumu atmamı bekliyordu.

Ani bir hareket ve kaynayan bir öfke dalgasıyla arkamı döndüm, yayımı çektim ve kendime düşünmek ya da hissetmek için zaman tanımadan tekrar ateş ettim.

Tahtanın derinliklerine boyanmış altın güneşin merkezine çarptı.

Dudaklarımın kenarı yukarı doğru seğirdi. Daha önce gülenler şimdi sessizdi. Bazıları bahis kutularına yaklaştı, arkamdaki ayak seslerinden bunu anlayabiliyordum ama arkamı dönmedim.

Kendime şüphe etmek ya da bu atışların arkasındaki anlam, sonuçlar, burada başarısız olursam ve tekrar başarısız olursam Nathon'u ve beni bekleyen kader üzerinde durmak için zaman vermedim.

Bir kez daha ateş ettim.

"İmkânsız!" Tarren inledi. Dyna küçük bir çığlık attı.

Her aday üç okunu attıktan sonra adet olduğu üzere arkamdan hafif bir alkış sesi yükseldi.

Onlarla yüzleşmek için döndüm ve reverans yaptım.

"Görünüşe göre bu sabah olduğundan daha da zengin olacaksın," dedi Elias Kral'a, üçüncü okumun düştüğü yeri göstererek, ikincisinden sadece bir fiske uzakta.

Kral hiçbir şey söylemedi, sadece işaret parmağını çenesinin yan tarafına doğru kaydırды ve eline daha fazla eğildi.

Birkaç soylu daha ayağa kalktı ve bahislerini bana yatırdı. Onların aceleyle topallayarak gelmelerini izlemekten kendimi alamadım ve yerlerine dönerken onlara gülümsedim.

Onların yanıldığını kanıtlamak bana özel bir şey hissettirmiyor ya da herhangi bir tatmin duygusu vermiyordu. Onları rahatsız hissettirmek en azından biraz keyifliydi.

Yine de, güven ve gururla hareket etmem, ellerimin sürekli ve ısrarlı bir şekilde titremesi nedeniyle engelleniyordu ve bu titreme henüz .

Çoktan ateş etmiş olan adaylara doğru ilerledim. Nathon kara bir bulut gibi peşimden geliyordu. Vasara ona alternatif kıyafetler sağlamış olsa da, o sadece Audra'da alışkın olduğumuz koyu renkli kıyafetleri giyyordu.

Dyna ben yaklaştıkça bana yaklaştı. "Bu muhteşemdi! Bunu nasıl yaptın? Bir ara bana da öğretir misin! Merkeze vurmak için elimden geleni ama yapamadım. Bekle, bu benim yay tutuşum mu? Dur sana göstereyim." Yayını yukarı kaldırdı, ipi geri çekmek üzereydi.

"Leydim, eminim Prenses dinlenmek istiyordur." Kaptan onun arkasından yaklaştı. Elini nazikçe prensesin yayının üzerine koyarak, yanlışlıkla yaydan bir ok fırlatılmadan önce yayı indirdi.

"Hayır, sorun değil." Gülümsedim, "Ama dürüst olmak gerekirse, bir süredir ok ve yay kullanmadım, eminim ki bu sadece iyi bir talih ya da Tanrıların isteğiydi. Size tavsiyede bulunamam." Ona baktım, kısa boyuma rağmen Dyna hala daha kısaydı.

"Çok mütevazı davranıyorsun! seni gördük, değil mi?" Kaptan'a döndü.

"Mükemmel bir performanstı, Majesteleri," diye kabul etti.

"Teşekkür ederim, Kaptan."

"Bunu bir şekilde yapmış olmalısın! Bir şey mi hayal ettin? Bazı insanların bir yeri hayal ettiğini ya da belirli seslere dikkat ettiğini duymuştum?" Dyna'nın öğrenme hevesi dokunaklıydı.

"Evet, ona ateş ettiğimi hayal ettim," diye yaptım ve gülümseyerek arkamdaki Nathon'u işaret ettim.

"Sen mi? Ne?" Dyna gerçekten şaşırılmış görünüyordu. "Ne demek istiyor? Bunun ne yardımı olacak? O senin kardeşin, değil mi?"

"Aynen öyle." Başımı salladım, dudaklarım kıvrıldı, "İşte tam da bu yüzden işe yarıyor."

"Anlamıyorum. Sen anlıyor musun?" diye sordu Kaptan'a.

Şimdi Nathon'a bakan Kaptan, sert bir sesle, "Anlıyorum," dedi.

Nathon'un kaşları hafifçe çatıldı. Biraz sırttı.

Bakışlarımı ikisinin arasında gezdirdim ve Nathon'un şaşkın bakışımı fark ettiğinden emin oldum.

Neden sana öyle bakıyor? Ne yaptın sen?

Arkamızda Rhana platforma doğru ilerliyordu ve ilk okunu atmak için yayını kaldırmaya başlamıştı bile. Kalabalık

sessizce bekledi. Rhana'nın oku Dyna'nın ilk iki okuna benzer şekilde isabet etti. Uğurlu bir başlangıç.

"O da iyi," diye konuştu arkamızdan bir ses. Vasara'nın adayı refakatçisiyle birlikte yaklaşıyordu.

"Senin kadar iyi değil" - bana baktı - "ya da onun kadar." Maiwen'e bir bakış attı.

Dyna onu teselli etmeye çalıştı, "Okçuluk zordur, buna üzülmemelisin-"

"Üzgün değilim. Kendime biraz kızgındım ama bu oyunların ve atletizmin hiçbir zaman benim güçlü yanlarıma hitap etmeyeceğini biliyordum."

"Oh. Güçlü olduğun yönler neler?" Dyna merakla sordu. Onun Tarren'i sohbet ederek eğlendirmesini izlemek zordu. Geri kalanımız açıkça ona karşı temkinli davranıyor, tatlı sözlerinin bir ısırık almasını bekliyordu.

"Daha rafine olan şeyler mi?"

Nathon başını yana eğdi. "Silah kullanma sanatının rafine olduğunu düşünmüyor musunuz Leydim?"

" de değil, bu acımasız ve gaddarca bir şey, Majesteleri."

Nathon, dikkatlerin üzerine biraz şaşkın görünen Kaptan'ı işaret etti. " zamanlar Kalnasa'daydım, uzun zaman önce. O zamanlar senin yaşlarındaydım." Dyna'ya baktı. "Ama oradayken gizlice kaçtım. Askerlerinin aldığı eğitimi, hareket etmeyi, savaşmayı, silahlarını sanki kendilerinin bir gibi kullanmayı nasıl öğrendiklerini duymuştum. Askerlerini beş alaydan birine katılmaya hazırlamak için ergenlikten yetişkinliğe kadar eğitirler. Askerler

Ordu, Süvari Birliği, Kral Muhafızları, Kanun Koruyucuları ve Av, ama hepsi benzer şekilde eğitiliyor."

Rhana ikinci okunu attı, yine iyi bir atıştı.

Nathon devam etti. "Eğitim alanlarını buldum. Elbette, kimsenin onları fark edilmeden bulmaması gerekiyordu ama..." Nathon omuz silkti, yüksek güvenliqli bir yere sızdığını açıkça itiraf gerçeğini umursamıyordu. Şaşkınlıkla onu izledim, bu hikâyeyi, bu uydurmayı daha önce hiç duymamıştım. İçinde bulunduğu duruma uyum sağlamak için her zaman yeni hikâyeler uydururdu. Bu pek de sürpriz sayılmazdı. Ama gözlerinde öyle bir parıltı, öyle bir bakış vardı ki, belki de bu sefer doğrudur diye düşündüm.

Cümlesini bitirmeden önce kendi kendine gülümsedi. "Orada oturdum ve izledim. Saatlerce. izlemek için birkaç kez oraya geri döndüm. Çünkü görüyorsunuz" - Tarren'e baktı - "şimdiye kadar tanık olduğum en güzel şeydi. Sanki... dans ediyorlardı. O zamandan beri kendime böyle şeyler öğretmeye ya da pratik yapmaya çalıştım ama hareketin akıcılığını asla tam olarak bulamadım. O sanatı. İncelik." Sırıttı. Sonra onu dinleyen Kaptan'a baktı, yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Yine de sizi orada görmedim Kaptan. O zamana kadar eğitiminizi tamamladığınızı sanıyordum."

Yüzbaşı konuşmadan önce kaşlarını çatı. "Hangi , Majesteleri?"

"1112," diye yanıtladı Nathon. Sekiz yıl önce.

Kaptan merakla Nathon'a bakarak, "O halde evet, işim bitmişti Majesteleri," dedi.

"Ama bunda bu kadar güzel olan neydi? Böyle şeyleri her zaman oldukça sıkıcı bulmuşumdur, izninizle Majesteleri," diye sordu Tarren.

Nathon bakışlarını Kaptan'dan ayırıp tekrar ona çevirdi.

"Bunu bilmek için tanık olmanız gerekir." Nathon şu anda tamamen farklı bir insan gibi görünüyordu. Yüzü parlıyor gibiydi. Diğerlerinin de bunu fark ettiğini söyleyebilirdim.

Sonra aniden, sanki biri onu rüya halinden uyandırmış gibi, Hestan'ı işaret ederek, "Belki Kaptan size özel bir gösteri sunabilir," dedi.

Kaptan tedirgin görünmüyordu.

Tarren kekeledi. "Ben... buna gerek yok."

"Ya da Kaptan size öğretebilir, Prens?" Dyna Nathon'a şöyle dedi.

Kaptan ve Nathon birkaç saniye birbirlerine baktıktan sonra Nathon, "Gerek yok. Yine de... Kaptan'ın nasıl hareket ettiğini bir gün ben de görmek isterim."

"O Kalnasa'nın sahip olduğu en iyi asker!" Dyna coşkuyla söyledi.

"Bundan hiç şüphem yok." Nathon Kaptan'a gülümsedi.

"Kendisi en iyiler tarafından eğitildi... o..." Dyna'nın sesi birden ürkekleşti, sanki söylediklerinden pişman olmuş gibiydi.

"Gerçekten mi? Kim tarafından?" Tarren sordu.

Hestan hüzünle gülümsedi ve başını kaldırıp ona baktı. "O büyük bir adamdı Leydim."

"Öyle miydi?" Tarren şaşkın ama daha çok heyecanlı bir sesle sordu, sanki bu adamın ölüm hikâyesi çok değerli bir dedikoduymuş gibi.

"Öldürüldü Leydim," diye onayladı Hestan, sesi titreyerek.

"Öldürüldü mü? Ne zaman? Neden?" Tarren sordu.

Hestan soruyu yanıtlarken rahatsız görünüyordu. "Akıl hocamız olmadan önce bir asker, bir savaşçı ve bir tür politikacıydı. Düşman sıkıntısı çekmiyordu Leydim."

"Bu korkunç bir şey." Ses tonundaki samimiyetsizlik çok açıktı.

Havada garip bir sessizlik hakimdi, normalde her şeyi doldurabilen Nathon bile ayaklarına bakarak rahatsız olmuş görünüyordu.

Dyna'ya, "Kaptan yetenekleriyle yanınızda olduğu için çok şanslısınız Leydim," dedim.

"Evet, bu doğru." Parlak bir şekilde gülümsedi. "Ama endişelenmiyor musun?" Tarren söyledi. Dyna şaşkın görünüyordu. "Ne hakkında?"

"Kalnasa'daki ayaklanmalar hakkında. Kaptan oradaki durumla ilgilenmek için daha uygun değil mi?"

İsyanlar mı? Ne isyanı? Nathon'un yüz ifadesine baktım. Zaten biliyordu, bunu söyleyebilirdim ama Kaptan ve Dyna da aynı derecede şaşırmamış görünüyordu.

Hepsi biliyordu.

Tarren'in yemi tutulmamıştı ama kancanın suda dolaşması için hâlâ zaman vardı.

Onun yalanlarına aç bir şekilde etrafta çırpındığımızı düşünsün. Buna inansa daha iyi olurdu.

"Ne ayaklanması?" İlgileniyormuş gibi yaparak sordum.

"Oh, korkunç olduğunu, insanların aç olduğunu ve Kral'ın yüzden acımasızca saldırıya uğradığını söylüyorlar. Orada Kraliyet ailesine bir zarar gelip kim bilebilir? Bu korkunç... sadece korkunç." Bir elini ağzının üzerine koydu.

Dyna'yı kızdırmaya çalıştığını fark ettim. Dyna toplum içinde agresif davranırsa, tüm bu önde gelen insanların imajını büyük ölçüde zedeleyecek ve Tarren'in şansını artıracaktı.

"Kalnasa'nın durumla elinden geldiğince iyi bir şekilde ilgilendiğinden eminim," dedim olabildiğince kendimden emin bir şekilde.

"Ama bunun yeterli olup olmayacağını kim bilebilir? Ya en kötüsü olur da Kral'ın kendisi de yaralanırsa?"

"Amcam yetenekli ve güçlü bir adamdır. Güvende olacak," dedi Dyna sessizce, sanki buna kendisi de inanmıyormuş gibi.

"Kaptan, çok endişelenmiş olmalısınız. Yıllardır onun yanında olduğunuzu, en büyük sırdaşı olduğunuzu söylüyorlar. Şimdi onun yanında olamamak size çok acı veriyor olmalı. Umarım en kısa zamanda yardımına koşabilirsiniz."

Kaptan doğruldu ve tarafsız kalmak için elinden geleni yaptı, ancak kaşlarının üzerinde asılı duran gerginlik, sıkıntısını ve endişesini ele veriyordu.

Tarren bunu fark etti ve gözlerini kırıştırdı, aynı şekilde gülümseyerek kendinden memnun olduğunu belli etti.

Rhana üçüncü atışını yaptı, üç sağlam ve iyi atış. "Ahh, görünüşe göre siz kazandınız Prenses," dedi Tarren bana.

Ve sana da.

Hestan ve Dyna'nın acı dolu ifadeleri bunun kanıtıydı. Nathon da onları fark etti.

Nathon, Tarren'in tahtadaki atışlarını işaret , "Ve sen... çok kötü bir şekilde kaybettin," dedi.

"Her şey hala oynanacak, Majesteleri. Hayatın ne getireceği belli olmaz. Sizce de öyle değil mi?" dedi Kaptan'a. "Ne de olsa, kim

Krallığınızda böyle bir olayın yaşanmasını bekliyor muydunuz?"

"Yiyecek sıkıntısı bir süredir halkımızı rahatsız ediyor ," dedi Hestan kesin bir ifadeyle.

"Ama oldukça iyi görünüyorsunuz, Kaptan?" Tarren onu yokladı. "O kadar da kötü olamaz herhalde."

"Bu doğru değil!" Dyna feryat etti.

Masadaki soylulardan bazıları dönüp ona baktı. Kaptan onu sakinleştirmeye çalıştı. "Leydim, bu-"

"Hayır." Dyna sesini alçalttı ama öfkesini sürdürdü. "Diyor ki sen-"

"Haklısınız, oldukça iyiyim Leydim," dedi Hestan Tarren'e, Dyna'nın sözünü keserek.

"Neden ona izin veriyorsun-" Dyna tekrar başladı.

Dyna'ya "Bırakın insanlar ne düşünsünler," dedim. "Bu onu doğru yapmaz." Onu sakinleştirmek için elimden geleni yapıyordum. Tarren kaşlarını çatarak bana baktı. Onaylamayan bakışının beni bir şekilde etkileyeceğini umduğu düşüncesi neredeyse eğlenceliydi.

"Sadece ben değilim Kaptan," diye devam etti Tarren. "Bahsettiğiniz bu 'yiyecek sıkıntısı'nı merak eden pek çok kişi var ve bu kadar şiddetliyse ve bu isyanlar gerçekten endişe edilecek bir şeyse, neden Kralınızın yanına koşmadığınızı ve kendinizin nasıl bu kadar iyi beslendiğinizi sormaktan kendilerini alamıyorlar. Şüphesiz onların kuşkularını anlayabiliyorsunuzdur?"

Hestan kendini savunmakla sessiz kalmak arasında kalmış gibiydi, dudaklarını hafifçe birbirine bastırdı.

"Bir fikrim var," dedi Nathon, Tarren'e yaklaşarak. "Eğer bu konuda bu kadar endişeliyseniz, neden gidip onları ziyaret etmiyorsunuz? Bu

Böylece gerçeği doğrulayabilir ve tüm bu zavallı insanları... *kuşkularından* kurtarabilirsiniz."

Hestan ve Dyna şaşkınlıkla Nathon'a baktılar. Ancak Nathon'un sözleri benim kafamı daha az karıştırdı. Muhtemelen bizim dışımızdaki herkesin bu konuşmadan daha zayıf görünerek çıkmasını sağlamaya çalışıyordu.

"Elbette böyle bir şey yapamam, Majesteleri, ancak bu, bu soruların olduğu anlamına gelmez, değil mi?"

"Hayır, katılmıyorum," diye cevap verdi Nathon kendinden emin bir şekilde. "Teorik olarak Kalnasa'ya gidebilirsin, oradaki durum hakkında bu tür teoriler üreten bahsettiğin insanlardan herhangi biri de gidebilir, ama gitmiyorlar. Dolayısıyla, onların ve sizin endişeleriniz bana doğru gelmiyor."

"Ekselansları, çok seyahat ettiğinizi, farklı yerleri ziyaret etmeye alışkın olduğunuzu unutuyorum. Ne yazık ki, çoğumuz bu tür bilgileri doğrulamak için sorumluluklarımızı ve hayatlarımızı terk edemeyiz."

Tarren çok iyi konuşuyordu ve daha önce görüldüğünden çok daha zekiymi.

"Yani, eğer doğrulayamıyorsanız, o zaman kesinlikle de, doğru değil mi?" Nathon ona sordu.

"Sanırım ama-"

"Ama siz başka bir Krallığı en kötü şekilde gösteren versiyondan hoşlanıyorsunuz."

"Öyle değil-"

Nathon, "Bu anlaşılabilir bir durum," dedi.

Şimdi neden böyle davrandığı konusunda kafam tamamen karışmıştı.

"Rakibiniz daha yoksul görünüyorsa, siz daha büyük görünüyorsunuz, bu doğru değil mi?" diye devam etti.

"Majesteleri, sizi temin ederim ki bunun-" ile hiçbir ilgisi yok.

"Yani bu rastgele kişilerin sözlerine Kaptan ve Hanımefendi'sözlerinden daha çok inandığınızı mı söylüyorsunuz?" Nathon sesinde belli ki sahte bir acıyla ekledi.

"Ben... tabii ki hayır... Ben-"

"Mükemmel. Öyleyse hepimiz Kaptan'ın çelişkili sadakatler arasında kalmanın suçluluğuyla yarı aç bir adam ve Leydi'nin de şu anda halkı için en iyi olduğuna inandığı şeyi yapan saygılı genç bir kadın olduğu konusunda hemfikir olabilir miyiz?" Hestan'a gülümsedi. Hestan ona temkinli bir şekilde baktı, şaşkınlığının tek işareti gümüş kirpiklerinin titremesiydi.

Tarren ne kadar zeki olursa olsun, konu zehirli tılsımlar olduğunda Nathon'u alt edemezdi. Sanki Tarren'in vereceği her cevabı doğru tahmin etmiş gibi, tüm bu konuşmayı bu sonuca varmak için düzenlemişti.

Bu, bu dans izlemek gibiydi.

Tarren isteksizce, "Gerçekten de, ," diye kabul etti.

"Ahh, affedersiniz," Nathon bahis istasyonuna baktı ve oraya doğru yürüdü. Rhana, Tarren ve Dyna da ok ve yaylarını geri almak üzere yola koyuldular. Hestan Dyna'nın birkaç adım gerisindeydi, gözleri kapalı bir şekilde birkaç saniye hareketsiz durdu.

O yanımdan geçip gitmeden önce ben konuştum. "Ondan ne istiyorsun?" Sessizce söyledim, sesim etrafımızdaki konuşmalara karıştı.

Kaptan aniden durdu ve bana sertçe baktı.

Nathon bana bilgi vermedi ve bu yüzden ağzı sıkı Kaptan'dan bilgi almaya çalışmak zor olsa da sadece gibi görünüyordu.

alternatif.

"Ekselansları?" Sesi tereddütlü geliyordu.

"Kardeşimden bir şey istediğini biliyorum." Yayımla oynadım, yere baktım ve onunla göz teması kurmaktan kaçındım. "Ne istiyorsun?"

Kaptan'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, yüzü hâlâ garip bir açıyla eğikti. Sorduğum soruyu onaylaması mı yoksa reddetmesi mi gerektiği konusunda kararsız görünüyordu.

"İnkâr etmenize gerek yok. Önceden kurulmuş bir anlaşmanız olduğunu zaten biliyorum. Sadece bunun bir şey olmadığından emin olmak istiyorum-"

"Kardeşinize zarar vermek gibi bir niyetim yok, Majesteleri," dedi aniden, yüzüme daha net bakabilmek için bir adım geri çekilerek.

"Tabii ki hayır." Kim böyle bir girişimde bulunur ki? "Ama... eğer anlaşmanız onu bir şekilde tehlikeye atacaksa, lütfen... bu anlaşmadan çekilin."

Hestan birkaç saniye sessiz kaldı. "Kardeşiniz güvende, Majesteleri. Her halükarda, çok tehlikeli ya da riskli olduğuna inandığı bir şeyi kabul düşünmek benim için zor."

Buraya gelmeden önce babamın bize karşı yaptığı tehditleri düşündüm. Bir cümle nasıl aynı anda hem bu kadar doğru hem de tamamen yanlış olabilirdi?

"Hayal etmesi zor olabilir ama... benim kardeşim..." Kelimelerimi dikkatle seçmeye çalışıyordum. Bu kelime dansı, Kalnasan eğitiminden daha karmaşık olmasa bile, en az onun kadar karmaşıktı. İçimi çektim.

"yapmak için basit bir insan," diye cümlemi bitirdim. "Beni... uyarıyor musunuz, Majesteleri?"

"Bu bir uyarı değil." Bu sözleri kanıtlamaya çalışarak hafifçe kıkırdadım. "Sadece ondan istediğin şeyin bedelini ödemeye değip değmeyeceğini merak ediyorum... ve senin bunu ödemeye istekli olup olmayacağını."

Hestan kaşlarını çattı. "Yapacağım, Majesteleri." İçimi ektim. Dudaklarımdan çıkarken kekeleydi.

"Yapacağım," diye tekrarladı, yüzüme şefkatle bakarak.

Başımı kaldırdım ve onunla birlikte yürümek için döndüm. "Korkarım bunun için biraz geç oldu ve siz... birbirinize bu kadar... bakarken rahatsız olmamak benim için çok zor. Sanki birbirinizi hor gryormuşsunuz gibi."

Hestan soğukkanlılıkla, "Onu hor görmüyorum, Majesteleri," dedi. "Umarım bu doğrudur," dedim.

Selamımı görevliye geri verdim. Nathon yaklaştı ve elindeki keseyi yüzümün önünde ileri geri salladı. duran Kaptan'ı görünce bir an için şaşırmış gibi göründü.

"Yanlış kişiye eşlik ediyorsunuz Kaptan."

"Ben sadece onu zaferi için tebrik ediyordum, Majesteleri."

"Peki ya ben?" Nathon yanında getirdiği keseyi işaret etti. "Sezgilerim sayesinde bir sürü güzel altın kazandım."

Gerçekten de benim üzerime bahis oynamıştı. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

Nathon hafif bir kahkaha attı. "Senin zerine bahse gireceğimi , değil mi?"

"Tebrikler, Majesteleri." Hestan eğildi ve uzaklaşmak için hamle yaptı ama Nathon onu durdurdu. Kendi avucuyla Kaptan'ın elini hafifçe kaldırdı ve keseyi onun avucuna yerleştirdi.

Hestan şaşkınlıkla keseye baktı. "Majesteleri... ne-"

"Alın... Ne de olsa eşyalarınız hafif, değil mi?"

Öyle mi?

Nathon'un eli hâlâ hafifçe Kaptan'ın parmak eklemlerine dokunuyordu. Gözleri Kaptan'ın yüzünü bir o yana bir bu yana taradı. Kaptan avucunu ters çevirerek keseyi tekrar Nathon'un eline yerleştirdi.

"Majesteleri, bunu kabul edemem."

Nathon bu hareketi tekrarlayarak keseyi Hestan'ın eline geri verdi. "Bu kadar alçakgönüllü olmayı bırakın Kaptan. Karşılığında hiçbir şey beklemiyorum."

Hestan hızla bana baktı.

"O da bilmiyor," dedi Nathon.

Ama Hestan'ın gururu bunu kabul etmesine izin vermedi. "Ben-"

"Bu da ne?" Dyna selamını geri verdikten sonra bize yaklaşarak sordu.

"Kaptanınıza bir hediye vermeye çalışıyorum ki size bir yemek ısmarlasın ya da genç hanımlar ne isterse onu yapsın. Ama o reddediyor... Bu sinir bozucu değil mi?" Nathon kollarını kavuşturdu.

"Kaptan?" Dyna, Hestan'ın ön kolunu hafifçe kavrayarak konuştu. "Lütfen... O elbiseyi çok istiyorum... urrr elbiseyi. Onu hatırlıyor musun? Roart Caddesi'ndeki mağazasının vitrinindekini?"

Elbiseye ihtiyacı yoktu. Paraya ihtiyacı vardı, tıpkı Kaptan'ın olduğu gibi, ama ona bir çıkış , gururunu incitmeyecek bir neden sunuyordu. Dyna böyle şeyleri belli etmekten kaçınmak için çok gençti.

Hestan keseyi gergin bir şekilde kavradı. Sanki keseyi kendisinden elli metre uzağa fırlatmamak için tüm iradesini kullanıyormuş gibi görünüyordu. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Nathon genişçe gülümsedi. "Her zamanki gibi benim için bir zevk, Kaptan."

Dyna Hestan'ın kolunu tuttu ve onu çekti. Onlar gitmeden önce son bir kez bize .

Bunu tekrar denemeye karar verdim.

"Kaptan senden ne istiyor?" Fısıldadım. "Ruhumu," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Nathon.

Bu sefer kendimi durduramayarak gözlerimi devirdim. "Bunu kim ister ki?"

"Haklısın. Bu korkunç bir ödöl olurdu."

Bir sonraki istasyona doğru ilerlemeye başladık. Diğer adaylar ve soylularla aramızdaki boşluk genişledi ve bize konuşmak için daha fazla alan bıraktı.

"İyi iş çıkardın. Kral bile gözünü sana dikti." Nathon dirseğiyle beni dürttü.

"Sorumdan kaçıyorsun."

"Buna daha önce cevap vermiştim."

"O zaman neden birbirinize bu kadar kötü niyetle bakıyorsunuz?" Nathon'un aynı soruya vereceği tepkiyi görmek için düşündüm.

Kıkırdadı. "mi? Kaptan'a karşı hiçbir kötü niyet beslemiyorum, belki o da bana karşı besliyordur ama..." Sözünü kesti.

"O zaman neden onun adına konuştun?"

"Çok açık değil mi? Dyna'nın rezil olmasına izin vermek bize hiçbir şey kazandırmaz. O bir çocuk ve Kral eşi olarak bir çocuğu seçmeyecektir, bu çocuğu değil. O bizim için bir tehdit değil ama Tarren olabilir, bu yüzden onun planlarını açığa çıkarmak daha faydalı olacaktır."

"Plan yapıyor mu?" kısarak baktım. "Yoksa kendisi daha büyük hissedebilsin diye başkalarını küçük hissettirmeyi sevenlerden biri mi?"

Nathon attı Ben a sidelong Bakış, gülümseyen
Yavaşça. "İkisi de.

Belki de."

Bugün her zamankinden daha konuşkan görünüyordu.

"Neden ona para verdin?" Ona dikkatle yan gözle baktım.

Nathon birkaç saniye sessiz kaldı. "İçinde bir mesaj var."

Ah.

"Haber var mı?"

"Bu gece öğreneceğim. Şimdilik sadece bu raundu kazan."

"Kaptan'a daha fazla mesaj verebilmek için mi?" "Tsk.

Kaptan'a olan takıntın korkutucu." "Takıntılı olan ben
değilim," diye karşılık verdim.

"Hayır, haklısın, Kral... seninle." "O bana
takıntılı değil."

"Senden hoşlanıyor. Bu bizim için iyi."

"Onun ne düşündüğünü kim bilebilir? Bunu herkesten daha iyi
biliyorsun. Belki de sen onun hayatını kurtardıktan sonra Audra'ya olan
borcunu ödeme ihtiyacı hissediyordur."

"Bana borç ödeyecek biri gibi gelmedi." "Sana ne
gibi geliyor?"

O anda, Nathon'un Audra'dan ayrılmadan önce söylediği sözleri
hatırladım.

*Bunun bir önemi var mı? Ben senin refakatçin değilim ki gece yarısı
gezintileri yapıp Kral'ın gözlerinin rengi hakkında dedikodu yapabilelim.
Kimsenin sana zarar vermeye ya da seni öldürmeye çalışmadığından emin
olmak için geliyorum. Bu görevi tamamladığımızdan ve hayatta
kaldığımızdan emin olmak için geliyorum.*

Ve biraz gülmekten kendimi alamadım.

"Bu kadar eğlenceli olan
ne?" "Ben...hiçbir şey."

Nathon gözlerini kısarak bana baktı ve "Bana bir borçlu gibi geldi" dedi.

"Bu seni ne yapar?" "Bir borç
tahsildarı."

"Ya ben?"

Nathon hiçbir şey söylemedi.

"Peki ya Kaptan?" Sorarken gülümsemekten kendimi alamadım.

Nathon kapalı onun gözler ve Gülümsedi,
sallamak onun Başını. "Karışmayı bırak."

"Sürekli yaptığın şey bu değil mi?" "Evet,
ama bunda iyiyim."

Garip hissettirdi. O kadar kolay, o kadar sakın konuşuyorduk ki, sanki
dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

Bunun ne kadar geçici, gerçekte ne kadar anlamsız olduğunu fark
ettiğimde içimi bir umutsuzluk kapladı.

"Sence ne olacak?" Sesim kısılmıştı. "Bilmiyorum, Loria."

Önümüze baktığımda Dyna ve Kaptan'ın birbirleriyle fısıldaştıklarını
gördüm.

Dyna aniden durdu ve bize doğru koşmaya başladı. Elinde kesedeki
paralardan birini tutuyordu.

"Bu senin için!" Heyecandan boğazını temizledi. "Ekselansları."

Nathon şaşkınlıkla ay parasına, sonra bana, sonra da Dyna'ya baktı. "Ne
için?"

"Lütfen alın! Bizi savundunuz, onurumuzu korudunuz ve biz... biz size bir şey borçluyuz!"

Hestan birkaç adım ötede durmuş, son derece mahcup görünüyordu.

"Aldırma ona! İnatçı biri ama şükrediyor da, öyle dedi kendisi!"

"mi yaptı?" Nathon'un sesi eğlenmiş gibiydi. "BİR ŞEY DEĞİL, KAPTAN!" diye bağırdı ve parayı yeleğinin üst kısmına yerleştirdi.

Hestan bıkkın bir iç geçirdi.

"O... O gerçekten yapmadı." Dyna aniden kendini durdurdu. "Ne... yapmadı?" Nathon sordu.

Utanmış görünüyordu ve yere baktı. "Gerçekten de aylardır... o zamandan beri... aynı şekilde yemek yemiyor. Adamlarının erzakından biraz almasına izin vermiş. Bana yapmadığını söyledi, ama onlardan yaptığını duydum ve... kilo verdiğini biliyorum, herkes . Her zaman çok zayıftı ama şimdi daha da zayıfladı ve... dışarı çıktığımızda altınları kendine harcamıyor, sadece benim için yemeğe harcıyor ve gereğinden fazla harcamayı reddediyor ... sanırım aç, ama tabii ki bunu kabul etmiyor, çünkü memlekette ve burada açlıktan ölen insanlar var... ve onlar acı çekerken o asla acı çektiğini iddia etmez ve-"

Dyna'nın başıboş dolaştığını fark eden Hestan hızlı adımlarla bize doğru yürüdü.

Nathon'un ona sataşmasını bekledim ama o sadece sessizce orada durdu, hiçbir şey söylemedi ve ifadesiz bir şekilde Kaptan'a baktı.

", geride kalıyoruz."

"Elbette, özür dilerim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ve... Prens'e altını verdim."

"En Ekselansları'nındı." Bize dikkatle baktı, Dyna'nın az önce ne söylediğini merak ettiği belliydi.

"Gidelim ." Hestan Dyna'yı nazikçe uzaklaştırdı.

Bizden epeyce uzaklaştıklarında, "Bunu giysilerinin, zırhının altında saklıyor olmalı. Zayıf görünmüyor."

"Daha yakından bakmak istersiniz, değil mi?" Nathon sırtarak söyledi.

"Onun fiziği hakkında daha iyi bir fikriniz olmaz mıydı? Çünkü sen 'askerlerinin eğitimini izledim'... tabii ki," diye alaycı bir şekilde cevap verdim. "Yaptım... biliyorsun."

"Bu... bu doğru muydu?" Gözlerim büyüdü.

"Çoğu."

"mu?"

"Bazı ihmaller vardı. Keşfedildiğimde olanlar gibi." Nathon'un sesi artık bastırılmıştı.

Bunun için aramızda hiçbir söze gerek yoktu, babamız ya da benzer konumdaki biri, genç Nathon'un görevleri yerine kendi merakını tatmin etmek için gizlice kaçtığını keşfettiğinde her ne oluyorsa, halkın kulaklarına uygun bir hikaye olamazdı.

"Buna değdi mi?"

Nathon usulca gülümseyerek çimlere baktı, "Evet."

"Bunu tekrar yapar mıydın? Aynı sonuç için?"

"Evet."

"O zaman gerçekten de harika bir manzara olmalı," dedim inanamayarak.

"Öyleydi. Eğer bana bir bedel karşılığında tekrar görme şansı ..."

"Sonra ne olacak?"

"O zaman ödeyeceğim. Ödeyeceğim."
Yapacağım.

BÖLÜM 41- NATHON

Beklerken altın parayı parmaklarımin arasında oynattım.

Loria ve Rhana oyunların çifte galibi olmuştu. Bu iyiydi ama ideal değildi. Yine de şimdilik pazarlığın bize düşen kısmını yerine getirmiştik. Yapabileceğimiz tek şey buydu.

Güneş Hanı'nın etrafını çevreleyen ara sokaklar iğrençti ama daha önce görmediğim, oturmadığım, hatta içine dalmadığım bir şey değildi. Sokaklar pislikle, çöplerle, zevklerini yabancılarla seks yaparak ya da kuytulara uyuşturucuyla bulan serserilerle doluydu.

O büyücüyü, şu anda beni izleyip izlemediğini düşündüm ama onu bulmak için hiçbir çaba sarf etmedim. Eğer onu zaten fark etmediysem, fark edilmesinin hiçbir yolu yoktu.

"Bu çok para, nereden buldun?" Mathias yaklaştı.

"Ben kazandım. Bir bahis."

Ona söyledim. "Ne üzerine bahse girdin?"

Madeni parayı biraz daha çevirdim, parmaklarımla başparmağımı ayıran boşlukların arasında hızla hareket ettirdim. Soğuk ve sertti, gecenin yakın ışığında parlıyordu.

"Belirli bir yarı aç birey üzerinde."

Mathias alay etti. "Çok hoş."

"Evet. ." Kaptan'ın bir görüntüsü gözlerimin önünde belirdi.

"Yaptı mı sen bak içine ve çalıntı mallar . bizim sevgili arkadaş mı?" diye alay etti.

Çalınan bilgileri bulabildiniz mi?

"Henüz değil ama yapacağım," dedim ona.

"Aşçılarından biri de kısa süre önce onu terk etti."

Bu Ruban olmalı. Onunla da ilgilenmemi mi bekliyordu?

"Yine de onu arıyor."

"Onu bulduğunda ne yapacak?"

"Büyük bir daha çalışmayacağından emin olun."

"Harika bir işverene benziyor," diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

Eğer Ruban ölürse, Rhana'nın Loria ve benden hesap sormak için başka bir yol bulması gerekecek ki bunu tercih ederim.

Mathias yanımdaki duvara yaslandı. "Neden... buradayız?" Saf bir tiksintiyle etrafına bakındı.

Bu ortamın Mathias'ı son derece rahatsız edeceğini bilmem dışında. "Bu gece içeride çok fazla kişi var. Oyunlar dikkat çekti."

"Kalabalıklar şüpheyi ortadan kaldırır."

"bu kadar çok tanınabilir yüz varken olmaz.
Risk buna göre değerlendirilmelidir."

"Herkes dinliyor olabilir."

"Zaten değerlendirdim, kimse dinlemiyor."

Büyücü dışında belki.

"Dışarıda da, içeride de. Hepsi aynı," dedi Mathias sessizce.

*Öldürmek ve Kral düz sonra ve Evlilik. Bu plan
değişmeden kalır.*

Beklediğim gibi oldu ama yine de.

"Erkekler ve kadınlar dışarıda da içeride de farklıdır."

Onu kim öldürür? Ben mi Loria mı?

"Bildiğiniz gibi ben erkeklere daha düşkünüm."

Onu sen öldür, Loria değil.

"Evet, biliyorum, eminim onlar biliyordur."

Kral bir şeyden şüphelenecektir.

"O zaman en iyisi, kollarınıza önce onlara düşünmeleri için zaman
vermemektir."

O zaman çabuk yap.

Mathias bir şekilde benim talimatlarımı ve cinsel rıza hakkındaki
düşüncelerini aynı iletmeyi başarıyordu.

"Söylenecek bir şey yok."

Hepsi bu kadar.

"Siz sadece onları alın," diye tükürdü.

Çenemi tuttu ve yüzünü ona çevirdi. Yüzüm bu sefer kırmızı olan
kapüşonlu bir pelerinle biraz gizlenmişti ama artık doğrudan onun görüş
alanındaydı. Nasırlı ellerini çenemde hissetmek

Kendi derimi istememe neden oldu, yokluğa doğru kaymak istememe neden oldu.

Sıcak nefesi yanaklarımı gıdıklıyor, tenimi yakıyordu. Alkol ve son yemeğinin belli belirsiz izleri kokuyordu. Benimkine bakarken dudaklarını yaladı.

Sağ kolunu kaldırdı ve omuzlarıma koydu, kendini bana doğru bastırabildi.

Bu başka biri olsaydı, başka bir yerde olsaydı, onları anında öldürürdüm. Başka biri bana böyle bir niyetle bakmış olsaydı bile, onlar daha ne olduğunu anlayamadan işlerini bitirirdim.

Ama onu öldüremedim. Vücudumdaki her kemikle ondan nefret ettim. Kanım çılgılık atıyor, kalbimin ve damarlarımın içinde, uzuvlarımın etrafında dolaşıyordu. Bir öfke fırtınası, dışarı çıkmak için yalvarıyordu. Ama Mathias durdurmaya gücümün yetmediği tek kişiydi. Onun ölümü benim ve Loria'nın cezası demekti. Onun ölümü affedilmeyecekti. Onun hayatı babam için çok değerliydi. Büyük ihtimalle benimkinden daha değerliydi. Audra'dayken onun pençesinden kurtulabilir, ondan kaçabilir, kendimi olay yerinden uzaklaştırabilirdim. Ama burada dikkat çekemezdim, fark edilemezdim.

Kendimi bu hapsetmiştim.

Mathias'ın sapkınlığının farkında olsam da, bunu burada bu kadar açık bir şekilde uygulamaya çalışacak kadar aptal olduğuna asla inanmazdım.

Yine de nefesi sarhoşluğunu ele veriyordu, onu zayıflatacak kadar değil ama muhakemesini bulandıracak kadar.

"Sorun nedir? Bu sefer kaçmıyor musun?" Daha yakına eğildi ve burnunu saçlarıma bastırarak beni kokladı. Ardından uzun bir iç geçirdi.

İçimdeki acıyla yüzümü buruşturarak geri

"Acaba... sana dokunmamdan hoşlanıyor misin?" diye homurdandı.

Dudaklarım öfkeyle, tiksintiyle ya da korkuyla titredi, emin bile değildim.

"Bir ceset tarafından dokunulmak gibi, kim bundan zevk alabilir ki?" Tükürdüm.

Sesim tiksintiyle kesildi.

Mathias yüzümü biraz daha sert kavradı. "Bir akbaba olabilir mi? Bir ölüm kuşu için, bir cesede dokunmak ilahi Salonlar gibidir. Nasıl hissettirdiklerini bilmek istemez misin?"

"Elini... çek..."

"Peki ya ? Ya seni becerirsem... tam burada, şu anda, karanlıkta, kimsenin... dinlemediği, kimsenin göremediği bir yerde?"

Bacaklarım hafifçe titredi. Artık biliyordum, korkuyordum. Korkuyordum.

Hiç korkmamıştım ama bu adam, bu tehdit, bu beni hâlâ korkutuyordu. Bedenimi zaten Sarlan için kullanmıştım. Zaten özerkliğimi tek bir şeye indirgeyecek kadar feda etmiştim... isteğim dışında bu şekilde şiddetle ve acımasızca zorlanmamıştım.

Geriye kalan buydu. Elimde kalan buydu.

Mathias sessizliğimden cesaret alarak tekrar konuştu. "Bugün o kadar çabuk değil, küçük çocuk."

Tutuşuyla yer değiştirdim ve kasıklarına diz çöktüm. İki oldu ama ayakta kaldı ve başımı duvara doğru itti. A

Darbe dalgası kafatasımın arkasına doğru yankılandı.

"Babam beni ara sokakta becerdiğini duyarsa pek memnun olmayabilir," diye tısladım.

Mathias sanki tadını çıkarıyormuş gibi yavaşça güldü. "Babanın umurunda bile olmaz."

Bu acı gerçeği umutsuzluk içinde yutkundum. "Yani artık sana ne istersem yapabilirim."

"Dikkatli ol Mathias... Seni şu anda öldüremeyebilirim ama bana bir kez daha dokunursan ölmeden önce *uzun* bir süre, yavaş yavaş, dayanılmaz acılar çekmeni sağlarım," diye öfkelen dim.

"Biliyorsun. Küçük bir kuzu gibi titrerken seni ciddiye almak zor. Seni korkmuş görmek hoşuma gidiyor." Bir parmağıyla yanağımı okşadı. "Herkes senden çok korkuyor. Akbaba'nın kendisinin korktuğu tek kişi ben olmalıyım... ne kadar"- beni tekrar kokladı- "çok heyecan verici."

doladığı elini belime koydu. Kavrayışının içinde kıpırdandım.

"Ne yaptığınızı bir düşünün." Silahlarıma uzandım. Mathias'ı öldüremezdim ama kaçmasına yetecek kadar yaralayabilirdim. Bunun için acı çekecektim, evet.

Ama ben buna katlanamazdım.

"Düşünüyorum... Çok, çok uzun zamandır seni düşünüyorum." Eli aşağıya, daha da aşağıya kaydı. Şimdi kalçamın üzerindeydi.

Buna daha fazla dayanamadım. Onu üzerimden ittim, silahımı ona doğru tuttum ama belli ki yarım yamalak direnme çabamı tahmin etmişti. Silahımı tam olarak kullanamayacağımı biliyordu.

Ona karşı güçlüydüm. İki bileğimi de tuttu ve beni geriye savurdu.

Mathias belki de babamın ekibinde göğüs göğüse çarpışmada benden daha becerikli olan tek kişiydi. Ne de olsa o da aynı şekilde eğitilmişti ve zanaatını çok daha uzun süredir icra ediyordu.

Ellerini daha ileriye götürdü. Şimdi bir tanesi . Başımı duvara yasladım ve gökyüzüne baktım.

Belki gökyüzüne bakarsam buna dayanabilirim. Eğer yıldızlara bakarsam. Onları sayabilirim. Zaten o kadar uzun süre dayanamazdı.

Loria için yapabilirim.

Yapabilirim.

Yapardım.

Ama yine de vücudum, bacağımın etrafındaki parmaklarına karşı direndi, zorla kavradı, diğer eli boynumdan aşağı kayıyordu.

"Bu kadar kıvranmayı bırak," diye fısıldadı kulağıma.

Arkamı döndüm ve yüzüne tükürdüm.

Bir parmağıyla .

Sonra parmağını ağzına soktu. Ve yaladı.

Onu mahcup bir şekilde izledim.

Mathias bir bıçağı kaldırdı ve boynuma dayadı.

"bir şey gelmesin. Uslu ol ve sana söyleneni yap. Her zaman yaptığın gibi."

Mücadele ettim ama açmayacak küçük manevralar yapabildim. Altından kurtulmaya çalışırken Mathias'ın eli kalçamın derinliklerine doğru ilerledi.

Sanki görünmez bir güç tarafından Mathias öne doğru düştü ve tamamen üstüme çarptı. Onu ittim. Mathias kafatasının arkasını ovuşturdu ve arkasını döndü.

Biri ona saldırmış.

"Sen de kimsin lan?" diye bağırdı gölgelerin içinden.

Yere bir tokat çarptı. İçi boş, tıkırdayan bir ses.

Kişi cevap vermedi. Mathias öne doğru adım attı. Ben duvara yaslanmış, durumu değerlendirmeye çalışıyordum. Şimdi kaçabilirdim, kaçabilirdim ama Mathias'a kimin ya da neden saldırdığını henüz bilmiyordum.

Mathias bu kişiyi görünce alay etti. "Sen kendi işine bak. Eğer onun gibi birini bu kadar çok istiyorsan, içeride bir sürü var."

"İstedğim kişi o," diye yumuşak bir ses. Kaskatı kesildim, korku vücuduma yayıldı. Artık kaçıktan başka çarem yoktu.

Çünkü o sesi tanıdım. "Çok kötü Kalnasan... O benim."

BÖLÜM 42 - HESTAN

"D Beni duymadın mı? O alındı. O yüzden siktir git," diye tükürdü adam.

Aşağıya, sokağa doğru işaret etti. Sesi yüksek ama kısıktı, kaşlarını çatarak bana bakarken yüzündeki çizgiler daha da derinleşiyordu. Gıdılarından birinde belli belirsiz bir parlaklık vardı.

Arkasında, duvarın dibinde büzülmüş olan figüre baktım. Kırmızı bir başlık yüzünü gizliyordu ama vücudunun geri kalanını belli belirsiz seçebiliyordum. Bu bir adamdı.

"Henüz alınmış gibi görünmüyor."

"Çünkü kestir, değil mi?"

"Ayrıca istekli de görünmüyor," diye belirttim.

"Ne... ve sen onun senin için o küçük güzel bacaklarını açacağını mı düşünüyorsun?"

Figür hareket etmiyordu ama duruşundan, başını sağa doğru eğişinden her şeyi büyük bir dikkatle dinlediğini anlayabiliyordum.

"Belki de seçimi ona bırakmalıyız?" Önümdeki adamı dikkatle izledim. Açık kahverengi teni öfkeyle kırmızıya boyanmıştı ya da tahrik olmuş olabilirdi. Dudaklarımda oluşan küçümseme ifadesini gizlemem imkânsızdı.

Bunu fark etti ve güldü, kıkırdadı. "Seçmesine izin mi vereyim? Ne zamandan beri fahişeler seçme şansına sahip?"

"Bu işi daha ilginç hale getirecek," dedim duvara yaslanmış adama bakarken. Neden kaçmamıştı? Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Pekala, bundan yorulmaya başladım." Adam bana doğru yürüdü, elinde bir silah vardı.

O kadar karanlık bir silahtı ki gece gökyüzünü yutuyordu, o kadar opaktı ki ay ışığı bile kısmen onun tarafından yutuluyordu.

Mızrağımı yerden kaldırdım, gözlerim büyüdü. Bu kişiyi bir anda kurtarmak için ilham almak kötü bir fikir gibi görünüyordu.

Ama küçük bir şansla onu bayıltabilirsem, silahını alabilirim. Noxstone'u alabilirim.

Kırmızılı adam parmak uçlarını duvara bastırdı ve bıçağı görünce hafifçe öne doğru sıçradı, ama daha fazla hareket etmedi, bir kedi gibi çömeldi, bekledi, izledi.

Önündeki adam bana doğru hamle yaptı. Yana doğru kaçtım ve dönerek mızrağımı adamın sol tarafına sapladım. Hedefini vurdu. Adam göğüs kafesini kavradı.

"Seni amcık!" diye bağırdı.

Bana tekrar saldırdı, bu sefer çok daha yetenekliydi. Sola doğru bir hamle yapar gibi yapıp aniden orta hamleye geçti. Geri sıçradım ve mızrağımı kullanarak adamın bileğini rotasından saptırdım. Tekrar döndüm, mızrağı başından kavradım ve adama vurmak için öne doğru çevirdim

boynundan. Mızrağı kaptı ve bıçağıyla kesmeye başladı. Kalnasan mızrakları çoğu malzemeden daha güçlü olsa da, Noxstone bu kadar kuvvetle uygulanırsa muhtemelen silahımı ikiye bölerdi.

Yere kaydım ve mızrağımı tutan adamın da benimle birlikte düşmekten başka çaresi yoktu. Mızrağımı tuttuğu yerden yukarı doğru çektim ve arkama savurdum, bu sırada takla atarak çömelmiş bir pozisyona düştüm.

Adam daha da telaşlandı ve bir hançer daha çıkardı. İki tane... Onda iki tane vardı.

Bu kadar çok silahı olan birinin Audra'dan olduğuna şüphe yoktu. Yüz hatlarından, siyah gözlerinden, siyah saçlarından bunu zaten tahmin etmiştim ama sadece büyük önem taşıyan kişiler bu kadar çok silaha sahip olabilirdi.

Bu adamla dövüşmek iyi ama zaten dövüşün ortasındaydım ve müdahale etmeye karar vermeden önce onun kimliğini tahmin edememiştim. Tahmin etmiş olsaydım bile, kırmızılı figürü zorla götürürken yanından geçip gidebileceğimden emin değildim. Adamın ısrarına rağmen, Güneş Hanı için çalışan biri olmadığı açıktı.

İki hançerle üzerime geldi, üst ve alt yarımı aynı anda kesti. Yetenekli ve hızlıydı. Her iki saldırıyı da mızrağımın yan taraflarıyla engelledim, daha önce olduğu gibi sadece bıçağın düz kısımlarına vurmaya dikkat ettim. Eğer mızrağım silahların keskin uçlarına çarparsa, darbeden kurtulup kurtulamayacağını söyleyemezdim.

Bileğine vurduğumda silahlardan biri elinden uçtu.

Bana doğru koştu, sonra boynuma saplamak için yanıma doğru hamle yaptı. Eğildim, döndüm ve mızrağımı sırtına sapladım. Öne doğru tökezledi ve sonra tekrar arkasını döndü. Şimdi pozisyonlarımız tersine dönmüştü. Ben gölgelerdeki kişinin önünde duruyordum.

"Kimsin sen?" diye adam.

Bu soruya cevap vermekten kaçınmanın benim için en iyisi olduğunu hissedebiliyordum.

"Bunun bir önemi yok. Her kimsen... sen zaten ölü bir adamsın," dedi.

Kıyafetinin bir yerinden üçüncü bir hançer çıkardı. Bu sıradan bir çelikti ama kavisliydi. Bu sefer inciklerime nişan aldı. Yukarı doğru sıçradım, böylece havaya saplayacaktı. Geri inerken göğsüne bir tekme attım. Yere düştü ama hemen ayağā kalktı ve bir kez daha bacağıma nişan aldı. Geri sıçradım ama bıçağın kavisli sayesinde başarılı bir şekilde saplandı.

Acı yakıcıydı, aç bir canavar gibi kemiklerimi pençeliyor, çığlıklarımı açlıkla bekliyordu. Diğer ayağımı kullanarak bileğine bastım ve bunu yaparken onu etkisiz hale getirdim ama bıçağın kaslarıma daha da saplanmasına neden oldum.

Elimde olmadan acı dolu bir homurtu çıkardım. Bıçak dokularımın birkaç katmanını kesmişti. Sadece kaçışım kemiğe çarpmasını engelleyebilmişti.

"Ne yaptığına bir bak," diye konuştu arkamdaki adama. "Bu masum adam senin yüzünden ölmek üzere."

Gözlerimi adamdan ayırmadım. "Öleceğimi kim söyledi?"

"Bu bıçakla kan kaybı oldukça hızlı olur." "Eğer doğru vurmuş olsaydın, muhtemelen."

Küstahça güldü. "Bilmiyor... Ne kadar sevimli."

Tam o konuşurken bacağımdan bir kan fışkırdı ve pantolonumun soluk kumaşını şarap gibi boyadı. Şaşkınlıkla yere baktım.

"Biliyor musun," dedi adam doğrulurken. "Hiç de fena görünmüyorsun. Genelde tercih ettiğimden daha yaşlısın... ama yüzün... gerçekten çok güzel. Belki kan kaybından ölürken seni alırım, sen de izlersin." Arkamdaki adamı işaret etti.

Bayılmadan önce en fazla yirmi dakikam olduğunu hesapladım.

Ve bugün üçüncü gündü; Audra'nın Prensi'ni Noxstone için ziyaret etmeyi planladığım gün. Prens'in para kesesinde, odasına gelmem gereken zamanı bildiren bir mesaj vardı.

Şu anda bunun mümkün olmasının hiçbir yolu yoktu.

Saray'a canlı dönebilirsem kendimi şanslı sayacağım.

Mızrağımı kavradım ve kolumun içinde döndürdüm. Adama yaklaştım. Hançerini göğsüme saplamak için kullandı. Kaçtım ve etrafında dönerek mızrağı omuzlarının arkasına vurdum. Dengesini yeniden sağlayamadan etrafında döndüm ve mızrağı diyaframına sapladım. Momentumu onu üzerinden çevirmek için kullandım. Yüzü kaldırıma çarptı.

Geri sıçradı ve hançerini fırlattı. Buna karşılık, hançerden kaçmak için gökyüzüne bakarak tamamen geriye doğru eğildim ve yaparken mızrağımı yere bastırdım. Tekrar ayağa kalkıp adamla yüz yüze geldiğimde mızrağımı kavradım. Elinde başka bir silah vardı. O denerken

Vurmak için yerden fırladım ve kolunun üzerinden havada ileri doğru takla attım.

Çömelerek yere indim. Çarpmanın etkisiyle bacağımda bir acı dalgası oluştu. Bir çığlık attım ve sonra tek ayağımın üzerinde döndüm. Mızrağı tekrar öne doğru çevirip adamın bacaklarına sapladım. Tekrar öne doğru düştü ve bu sefer kafatası yere daha sert çarptı ve gözleri kapandı. Bilinci yerinde değildi. Umarım.

Parmak uçlarımı kaldırıma bastırdım, nefes veriyordum, bacağımdan kan akmaya devam ediyordu.

Kalkmama yardım etmesi için mızrağımı kullandım.

Gölgelerin içine baktım. Şahıs hâlâ duvarın dibinde durmuş, vücut dilinden ancak sakın bir şaşkınlık olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle manzarayı izliyordu.

"Sen... sen... iyi misin?" Kelimelerimi çıkarmakta zorlanarak adama sordum.

Cevap vermedi. Ona doğru birkaç adım attım.

Elini 'dur' işareti için uzattı. Eldivenliydi. Bacağıma işaret etti.

"Ben... iyiyim," dedim dişlerimi sıkarak. "Sen... öyle misin?"

Adam ısrarla tekrar bacağıma ve sonra da şehrin bulunduğu sokağın sonunu işaret etti.

Bana yardım almamı söylüyordu.

"Biliyorum. Biliyorum." Ağzım kurudu. Başım dönmeye başladı.

Ona doğru bir adım daha attım. Elimi ona doğru uzattım. "Gel... benimle, seni daha güvenli bir yere götüreyim."

Adam sanki dokunacağımdan korkmuş gibi elini hızla geri çekti.

"Ben... bana dokunmak zorunda değilsin... sadece... sana yardım etmeme izin ver..." Bu adama yardım etmek için buraya kadar gelmiştim, güvende olduğundan emin olmak mantıklı geldi.

Adam avucunu 'hayır' anlamında salladı.

"Tamam... ama sen de gitmelisin. Buradan uzaklaşmalısın."

Adam başını yavaşça salladı. Bedeni hâlâ karanlığın içindeydi.

"Sen... Bu adamı tanıyor musun?" Bilinci yerinde olmayan Audran'ı işaret ettim.

Başını yine hayır anlamında

salladı. "Go.... bu iyi," diye

konuştum. "I-"

Arkamdan bir hışırtı sesi geldi. Arkamı döndüğümde Audran'ın Noxstone hançerini kafatasımın arkasına sapladığını gördüm. Gölgelerdeki adam öne çıktı, sol omzumu kavradı ve Audran'ın suratına bir yumruk indirdi, Audran anında yere yığıldı.

Arkamı dönmeye çalıştım ama gölgelerden gelen adam omzumu daha da sert kavradı ve ben gittikçe güçsüzleşiyordum. Onun yerine yere çöktüm, tek dizimin üzerine. Mızrağımı tutuşum giderek kötüleşiyordu.

Adam önümde yere çöktü, yüzünü gizlemek için yere bakıyordu. Yavaşça bacağıma uzandı.

"Hayır... hayır, o... o uyanmadan önce gitmelisin." Elini nazikçe ittim.

Elimi tokatladı. Onun şekline baktım. Tanıdık bir şeyler vardı ama net düşünemiyordum ve

görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Sadece kaval kemiğime dokunmasına izin verebildim.

Eldivenlerinden birini çıkardığını belli belirsiz gördüm. "Ne... ne... yapıyorsun?"

Uykum giderek artıyor, yavaş yavaş bilinçsizliğe doğru kayıyordum.

Cevap vermedi. Hiç konuşamıyor olabileceği aklıma geldi.

Bacağımın alt yarısındaki giysi çoktan yırtılmıştı. Adam elini yaramın üzerine koydu. Tısladım. Acıyordu.

Acıyla irkildiğimi duyunca bir an tereddüt etti. Ama sonra daha da yavaş bir şekilde devam etti.

Ancak o zaman giysilerinin bir kısmını çıkardığını ve yaramı sardığını fark ettim. Elleri soğuktu. Parmakları sanki acıyı daha da artırmamaya çalışıyormuş gibi yumuşak ve dikkatli hareket ediyordu.

"Bunu daha önce... yaptın mı?"

Adam başını salladı.

Kanama oldukça yavaşladı.

Yere baktım, bacağıma sertçe göz kırptım. "Teşekkür... teşekkür ederim." Her konuştuğumda nefeslerim daha da ağırlaşıyordu.

Adam elleriyle tekrar 'hayır' işareti yaptı, bir avucunu göğsüne dayadı ve beni işaret etti.

Hayır, teşekkür .

Adam ayağa kalktı. Hiçbir şey söylemeden bana baktı. Şu anda, bu açıdan bakarsam yüzünü görebileceğimi biliyordum ama enerjimi zor topluyordum. Yavaşça denemeye başladım.

Ama ben bunu yaparken, adam arkasını döndü ve karanlığın içinde kayboldu.

Bu sokağa gelmeyi hiç istememiştim. Roart sokağı oldukça yakındı ama Dyna'nın istediği elbiseyi almak için oradan dönerken, Iloris'in şehir manzarası kafamı iyice karıştırmıştı. Gendall'ı ziyaret ettiğim zamanın aksine, yol tarifim yoktu.

Elbiseyi almama bile gerek yoktu. Dyna'nın bunu sadece gururunu örtmek için istediğini söylediğini biliyordum. Ama Audra'nın Prensi'nin bize verdiği altın boldu ve ayaklanmaları duyduğundan beri çok üzgündü. Buraya ilk geldiğimizde, ayın başlarında, Dyna ve ben, bize etrafı gezdirmek için gönüllü olan Vasara'nın bazı muhafızlarıyla birlikte şehirde bir yürüyüşe çıkmıştık. Roart caddesinde bir dükkânın vitrinindeki koyu renkli şarap rengi elbiseye uzun süre bakmıştı. Şu anda sırtımdaki küçük kesede paketlenmiş ve katlanmış olan.

Kesinlikle bir yarayı da geri getireceğimi tahmin etmemiştim.

Gücüm azalmış olsa da şimdi biraz artmıştı. Mızrağı kavradım ve ayağa kalktım. Adamın bedeni hâlâ baygındı ve Noxstone silahı da yanında duruyordu.

Kararımı verirken çok düşünmedim.

Eğildim ve dikkatlice kabzasından tutarak kaldırdım. O gün Prens'in kılıcını kavradığım için şanslıydım, böylece bu silahların ağırlığına biraz alışmıştım. Adamın gövdesine bağlı bir kılıf vardı. Yavaşça ondan çektim. Bilinci yerinde değildi.

Bu adamdan bir silah çalmak tehlikeli olsa da, Audra'nın Prensi'ni ziyaret etmek için zamanında yetişmemin imkânı yoktu ve ona borçlu kalmamayı tercih ederdim. Evet, ona zaten yardım etmiştim.

O eskortun bedenini hareket ettirmek, ama dileğim kabul edilirse benden başka ne isteyebileceğini kim bilebilirdi.

Genel olarak Audra'nın Prensi'nden mümkün olduğunca uzak durmayı tercih ederdim ve bu gece oldukça geçmiş olmasına rağmen, onun varlığını içermiyordu, bu da en azından bir şeydi.

Yukarı çıkarken durdum. Ay ışığını yansıtan bir şey görüş alanıma girdi, sağ tarafta, kişinin durduğu duvarın yakınında.

Normalde görmezden gelirdim ama buradan bile ne olduğunu anlayabiliyordum.

Paraydı. Altındı.

Çantamdaki paralarla aynı. Aynısı.

Sadece bir ay. Bir

tane.

BÖLÜM 43- SHADAE

Ava'nın bedenini mümkün olduğunca nazikçe yere bıraktım. Etrafımdakiler de aynısını yaptı. O çatışmada sekiz iz sürücümüzü kaybetmiştik.

Dört büyücü yakalamıştık. Kaç tanesini öldürdüğümüzü bilmiyordum.

Tılsıma bakmak için avucumu açtım. Küçük, dikdörtgen şeklindeydi ve Claus'un boynuna taktığı ipe bağlıydı. Kanla ıslanmıştı. Tahtadaki oymalar şimdi kıpkırmızı olmuştu.

Onu neden aldığımı bilmiyorum. Ama onun cesedini orada bırakmak, hepsinin cesedini orada bırakmak yanlış gelmişti. Onları gömmek istediğimde, adının Vykros olduğunu öğrendiğim Vasara'dan başka bir iz sürücü yüzüme gülmüştü.

"Sence bizi gömerler mi?" demişti.

"Vakit bulmaları pek mümkün değil," diye cevap verdim.

"Dikkatli olun. Bize verilen emirler var. Zorlama, öğrenci." Cheadd bizi duymuştu.

Ben de onu aldım. Sanki onu toprakta çürümeye terk etmenin suçluluğunu bir şekilde üzerimden atabilirmiş gibi. Sanki bunu hak etmişim gibi. Onu öbür dünyada çırpınırken hayal edebiliyordum, katilinin bunu elinde tuttuğunu düşündükçe midesi .

Ama belki de, diye düşündüm, suçluluk hissetmediğim için almıştım, hissetmem gerektiğini düşündüğüm şekilde değil. Ava kendi kanında boğulduğunda, onun da aynı şeyi yapmasını izlerken hiçbir pişmanlık hissetmemiştim.

Ama yine de ölmeyi hak etmiyordu. Aklıma gelen hiçbir sebepten dolayı. Kimse hak etmedi.

"Kaltak!" diye bağırdı biri bana sol taraftan. Bu büyücülerden biriydi, ölümsüz bir sarmalla bağlanmıştı ve Gemi'nin prangalarında kullandıkları lanetin aynısı ile aşılanmıştı. Üç küçük lanetten biri, boyun eğdirme laneti.

Birinin özgürlüğünün çalınması kadar önemli şeyin 'küçük' bir şey olarak damgalanması kasıtlıydı. Sanki bu etiket, özgürlüğü çalınanları önemsiz bir şeyden mahrum ikna edebilirmiş gibi.

Ve nesiller zincirleme büyüdüğü için bunu yapmak onlar için daha kolaydı.

Hiç tatmadıkları bir şeyi kaçıramazlar. Hiç yemelerine izin vermedin.

Ama hatırlıyorum.

Ve geri alacağım. Onlarınkini geri alacağım.

Başımı yavaşça çevirip onlara baktım, avucum hâlâ açıktı, ip hâlâ parmaklarımın arasındaydı.

"O senin değil," dedi adam kolyeyi başıyla işaret ederek.

"Riece, bırak onu, kapa ," dedi yanındaki başka bir adam.

"Onu sen öldürdün. Sen bir köpekten başka bir şey değilsin!" diye bağırdı.

Yüzümün pasif kaldığını biliyordum. Kendimi hiçbir şey hissetmeye zorlayamıyordum. Saatler önce damarlarımda dolaşan adrenalin ve korkudan sonra, şimdi kendimi dümdüz hissediyordum.

"Şuna bak, umurunda bile değil!" Riece bağırdı.

Gece azalıyordu ve sabahın erken saatleri kendini belli etmeye başlamıştı, bulutların arasından hafif bir güneş tabakası süzülüyordu.

Adama doğru yürüdüm.

"Bak, seni ! Çeneni kapalı tutamaz ?" diye fısıldadı Riece'i azarlayan adam.

"Ne yapacak ha? Öldürecek beni. ONU ÖLDÜRDÜĞÜ GIBI. HADI, ÖLDÜR BENİ O ZAMAN!" Riece çılgılık atıyordu.

Önünde durdum ve yere baktım. "Bu iş yürümeyecek," dedim açık açık.

"Sen ne-"

"Seni öldürmemi istediğini biliyorum ve üzgünüm ama yapamam." Sesim yorgun ve umursamazdı.

"Onun için bir sorun gibi görünmüyordu... değil mi?" Riece, Claus'un tılsımını sıktığım yumruğuma bakarak başını salladı.

Önce beni öldürecekti, dilimin ucundaydı ama sanki bu onu yatıştıracakmış ya da ölümünü kabul edilebilir kılacakmış gibi söylenen sözler ne kadar acınasıydı.

"Hayır," dedim, "Pek sayılmaz."

Riece inanamayarak başını salladı. "Onunla ne yapıyorsun ki?"

"Ben..." Elimdekine baktım. "Emin değilim." Ona doğru uzattım.
"Sen... sen almalısın."

Riece ofladı, nefesi sabahın serin havasına çarptı. Yanındaki adama baktı. İkisi de gülmeye başladı.

Elimi şaşkınlıkla geri çektim ve yere baktım.

Riece sesi hafifçe çatlayarak, "Hayır... o bir pislikti," diye mırıldandı.
"Ama yine de."

Ama de.

Cheadd bana ve büyücülere yaklaştı. "Onlarla neden konuşuyorsun?" dedi dişlerini sıkarak.

"Onu öldürmemi istedi," diye cevap verdim.

Cheadd Riece'e baktı. "İyi denemeydi. Ama

hayır." "Beni suçlayabilir misin?" Riece

küçümseyerek, "Beni suçlayabilir misin?" dedi.

"Mesele suçlamak değil. Gürültü yapmayı kes. Diliniz ulaşım için gerekli değil."

Cheadd'e attığım şaşkın yan bakışı saklayamadım.

Neden şaşırdığımı bilmiyordum. Mantıklı geliyordu. Ava ve Cheadd'in ilişkisinin doğasını bilmiyordum ya da anlamıyordum ama onu kaybetmek belli ki onu etkilemişti. Daha önce agresifse, şimdi daha da

.

"Neye ?" dedi bana. "Onları izle." Yürüdü gitti.

üzerine, dördünün yanına oturdum. "Hey, kızım,"

diye tekrar konuştu Riece.

"Dilini aldırmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum.

Riece sessizdi.

Birkaç dakika sessizlik içinde oturduk.

"O haklı," dedim, sessizce ama Riece'in duyabileceği kadar yüksek sesle. "Seni şimdi öldürmek istesek bile bunu . Seni öldürmemizi istiyorsun çünkü bir Gemi olmak istemiyorsun ama burada gördüğün herkes bir Gemi'ydi ve onlar da en az senin kadar o zincirlerden kurtulmak, bir iz sürücü olmak için yanıp tutuşuyorlardı. Yani, ölümü aradığın için seni suçlayabilir miyiz diye soruyorsun, bunu yaptığımız için bizi suçlayabilir misin?"

Riece hemen, "Evet, bir Gemi olarak ölmeyi tercih ederim, kendinle nasıl yaşayabiliyorsun bilmiyorum," dedi.

Ben de bilmiyordum. Ama bir şekilde bunu yapıyordum ve düşündüğüm kadar acı verici gelmiyordu. Bu benim hakkımda ne söylüyordu?

"Belki de sen sadece daha iyi bir adam, daha iyi bir insansın," diye mırıldandım. "Ya da belki kaybedecek hiçbir şeyin yoktur."

"Ruhunu kaybetmekten daha kötü bir şey var mı?" Riece alay etti.

"Evet." Kardeşlerimin yüzlerini düşündüm. "Evet, var. Yani, hepimiz ruhlarımızı koruyamayız."

Daha sonra, sabah tamamen çiçek açtığında, Vasara'ya geri döndük. Kapılarda, büyücülere Kap haline gelmeleri için boşaltma merkezlerine kadar eşlik etmek üzere birkaç muhafız geldi. Bu büyücüler muhtemelen oradan asla ayrılamayacaklardı. Muhtemelen orada öleceklerdi. Her birinin yüzüne baktım, endişeleri ve öfkeleri gizlenemezdi.

Muhafızlar bize yaklaştı.

Hızlı adımlarla tutsakların yanına gittim.

"Harbiyeli, sen ne-" Cheadd seslendi.

Ama o beni daha fazla durduramadan onlara ulaştım.

"Sakın cevap verme. Asla." Dört büyücünün gözlerinin içine baktım. "Eğer acıyorsa, karşı koymayın, bu daha da kötüleştirir. Eğer yapabilirsen, sonrasında en az otuz dakika uzan. Caden'in sana verdiği hiçbir şeyi yeme ya da içme. İlaç veriyor. Ekmek iğrençtir, sizi hasta eder, ama meyve genellikle iyidir. Dördüncü duş odasını kullanmayın. Kimseyi korumaya çalışmayın. Bu anlamsız."

Olabildiğince hızlı konuşuyordum, kelimeler ağzımdan yuvarlanıyor, benimle birlikte kaçıyor, benim yapamayacağım bir şekilde kaçıyordu. Dört büyücü beni şaşkınlıkla izliyordu. Bazıları dikkatlerini ancak yarısında vermeye başlamış gibi görünüyordu. Riece kaşlarını çatarak konsantre oldu.

"Ve eğer bir iz sürücü olma şansınız varsa, bunu değerlendirin. Bunu sadece bir kez elde edeceksiniz. Mümkünse mutfakta gönüllü olmaya çalışın, bahçelerde değil. Parthias'tan uzak durun. Eğer size bir seçenek sunulursa, kelepçe en iyi bileğinize takılır. Ayak bileğine de takılabilir ama kesinlikle boynunuza takmayın ve-"

Cheadd beni kolumdan tutarak uzaklaştırdı. "Onlardan uzak dur. Muhafızlar burada."

Muhafızlar büyücüleri ayaklarından sarkan sarmallarından tutarak sürükledi.

Riece bana bakmak için arkasını döndü. "Görünüşe göre hala sende. Umarım sende kalır-"

Ağzına bir tıkaç sokuldu.

Umarım sende kalır. "Sende," diye mırıldandım.

"Neden bu?" Cheadd sordu.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim.

Ruhum.

Cheadd iç çekti. Muhafızların yanına doğru yürüdü. Onlarla birkaç dakika konuştuktan sonra sesini yükseltti ve arkasını döndü. Tedirgin bir şekilde geri kalanımızın yanına geldi. Ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Ne oldu?" diye sordu içlerinden biri.

"Hayır diyorlar," diye yanıtladı Cheadd.

"Yine mi?"

"Gerçekten o kadar şaşırdın mı?"

"O zaman onlarla ne yapacağız?"

Cheadd, "Onları Gemilerin yanına koymak istiyorlar," dedi.

Toplu mezarlar. Cesetler hakkında konuşuyorlardı. "Ne?" dedi

Vykros. Sesi ezilmiş gibi geliyordu.

"Sanki hiç dışarı çıkmamışız gibi," diye ekledi bir başka kadın.

Gerçekten olduğunu mu düşünüyordun? Bileğine bir bak.

Bu, bir hapishaneden diğerine yapılan bir değiş tokuştan başka bir şey değildi. Onlar konuşurken, sekiz cesede doğru bir bakış attım.

Onları buradan görebiliyordum. Ava'nın ayağının birinden dışarı çıktığını görebiliyordum.

kapakların.

Muhafızlara doğru yürüdüm. Bu sefer kimse arkamdan seslenmedi.

"Beyler, size bir soru sorabilir miyim?" Beni bir aşağı bir yukarı süzdüler.

"Karşılığında ne alacağız?" dedi içlerinden biri.

Tabii ki, bir soru bile bana pahalıya mal olacak.

Düşünmeye çalıştım ama aklıma cazip bir şey gelmedi.

"Korkarım size verebileceğim fazla bir şey yok," dedim.

"Artık para , değil mi?" dedi ikinci gardiyan.

"Şey... aslında henüz ödeme almadım, bu göreve daha yeni başladım."

"Kaybol o zaman." İçlerinden biri beni çalıştı.

Eli omzuma ulaşmadan geri adım attım. "Bu cesetler neden boşaltma merkezine götürülüyor? Normalde nereye gömülürler?" Soru sormanın doğal olarak bir cevaba yol açacağını umarak şansımı denedim.

"Gömüldüler mi?" diye sordu içlerinden biri.

İçlerinden biri gülerek, "Onlar gömülmez büyücü, iz sürücüler yakılır," dedi. Tüm parmaklarını bir 'puf' hareketiyle aynı anda avucundan çıkardı.

"Ama... neden?"

"Soyluların batıl inançları var da ondan," diye devam etti. "Sizin üzerinize yükledikleri lanetlerin geri onlara musallat olacağını düşünüyorlar."

"Saçmalık," dedi diğeri.

"Yeni Kral bu saçmalıkların hiçbirine inanmıyor. Bizi zahmetten kurtarıyor."

Bildiğim kadarıyla, lanetlerin ölümden sonra kalıcı olması mümkün değildi, ama yine de on yıllardır kontrolden çıkan büyücülükle ilgili her türlü söylenti vardı. Büyük olasılıkla, diğer iz sürücüler ve Cheadd, bu tür batıl inançları iz sürücüleri daha iyi bir şekilde dinlendirmenin bir yolu olarak kullanıyorlardı. Yakmak toplu mezardan daha iyiydi sanırım.

Hangi gömme yöntemini tercih edeceğime karar vermeye çalışıyorum.

Ölüm o kadar garantili, o kadar kesin, o kadar sorgulanamaz hale gelmişti ki, daha fazlasını umut etmeyi ben bile düşünmemiştim.

"Şimdi kaybolun. Sorularınıza cevap verdik, hem de *bedavaya*." Diğer bazı muhafızlar yanımızdan geçerek cesetlere doğru ilerledi. "Bekle... Nasıl çok yap sen ne istiyorsun?" I sordu ve önce Bir, kim

daha konuşkan görünüyordu. "Huh... ne için?"

"Cesetlerden biri için."

"Ha. Bunu yapamayız. Hiçbir bedel kellelerimize değmez."

Arabalara yaklaşımlarını ve onları kollarından tutup götürmeye başlamalarını izlerken endişeyle alnımı ovuşturdum.

"Sizi ikna etmek için yapabileceğim herhangi bir şey yok mu?" İlki tekrar konuştu. "Beni kim sanıyorsun?"

Daha birkaç dakika önce adresine para karşılığında bilgi veren biri mi?

Ama dedim , "Kral fark etmez, değil mi? Toplu mezarları ziyaret edip kontrol edecek hali yok ya."

İki adam birbirlerine baktı.

", " dedi adam, "Yüz ışın."

İzleyici olarak her ay sadece yüz elli ışın alıyorduk. Etrafta soruşturdum ve . Genellikle yaklaşık seksen ışın bir kişinin her hafta geçinebilmesi için yeterliydi. En az saygı duyulan işlere sahip insanlar bile ayda yaklaşık iki yüz elli ışın alıyordu.

"İ..." Ben başladım. Ama şimdi onları sürüklüyorlardı. Birkaç saniye içinde kapılardan geçeceklerdi.

"Evet... evet... yüz ışın. Paramı aldıktan sonra."

"Yalan söylediğini nasıl anlayabiliriz?" dedi ikincisi, tek kaşını kaldırarak.

Çılgınca bir cevap aradım. "Sana bana ait bir şey vereceğim, gereken önemli bir şey ve... Parayı geleceğim."

İlk muhafız, arabaları karşıya çeken diğerlerinden birinin kolunu . Parmağıyla beni yaklaştırmaya çağırdı.

"Peki, bunun sizin için önemli olduğunu nereden bileceğiz?" sordu ilk adam.

"Yüz ışınlıyor musun, istemiyor ?" Sabırsızlıkla sordum.

Adam ses tonumdan dolayı beni azarlamanın eşiğine gelmişti ama zaman tükeniyordu ve cazibesi yeterliydi.

"?"

"O." Ava'yı işaret ettim.

"Tamam, ama onu burada almanıza izin veremeyiz. Bizimle yirmi dakika içinde Kuzey kapısında buluş."

"Pekâlâ. Teşekkür ."

Zaten tamamen yetersiz olan maaşımın büyük bir kısmı karşılığında, onu daha onurlu bir şekilde gömebilmem için sizin emrinizle ölen bir kızın cesedini almama izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Teşekkürler.

Muhafızlar gitti. Kapıların yanında durdum ve iz sürücülerin cesetlerinin teker teker içeri alınışını izledim. En son okçununki geldi. O benim hayatımı kurtarmıştı. Cesedini isteyememiştim bile.

Göğsümü dolduran ve beni boğmakla tehdit eden duygu denizinden kendimi uzaklaştırmaya çalışmak için dudağımı ısırdım.

Kendimi biraz toparladıktan sonra alnımı kaşıdım ve diğer iz sürücülerin dağıldığını görmek için döndüm. Birkaçı aynı yöne, Iloris'in merkezine, diğerleri de Saray'a doğru yürüyordu. Cheadd hiçbir yerde görünmüyordu.

İçlerinden birinin yanına gittim, o da tam saraya girmek üzereydi.

"Ch... Komutan nerede?"

"Bilmiyorum. Doğuda bir yere gitti." O yönü işaret etti.

Çok yararsız

"Teşekkür ."

Yirmi dakika bekledikten sonra Kuzey kapısına doğru yürüdüm.

Ava'nın cesedinin yanında iki muhafız duruyordu.

"Sana geleceğini söylemiştim," dedi ilki. "Elindeki bu özel eşya nedir o zaman büyücü?"

Boynuma uzandım ve Claus'un kolyesi olan tılsımı başımın üzerine çektim. Kuzey kapısına doğru yürürken kurumuş kanla daha az pıhtılaşsın diye kolyeyi hafifçe temizlemiştim.

Elimi uzattım. " bir şeye benzemiyor," dedi gardiyan. "Benim için önemli."

"Sen nasıl istersen." Onu aldı ve pantolonunun içindeki cebine yerleştirdi.

"Al onu. Ama o parayla geri dönsen iyi olur, yoksa bu hurda parçası," dedi kalçasını sıvazlayarak, "ortadan kaybolacak ve sonra... sen de kaybolacaksın."

Ona inanmayarak bakmaktan kendimi alamadım. Niyetleri konusunda doğruyu söylediğinden ve bir iz sürücünün ölmesinin kimsenin umurunda olmayacağından şüphelensem de, adamda tehditlerini yerine getiremeyecek bir şeyler olduğunu hissettim.

"Birkaç gün içinde seni bulacağım. O zaman paramı alacağım," dedim ona, boyuma göre dikleşerek.

"Görüşürüz o zaman iz sürücü." Her iki muhafız da Ava'nın cesedinin yanından geçip boşaltma merkezlerine doğru yürüdü.

Kapıların eşiğini geçmeden hemen önce ilki arkasını döndü, bana baktı, gülümsedi ve Ava'nın bedenine tükürdü.

İkincisi histerik bir şekilde gülmeye başladı.

Dudaklarım aralandı ve kaşlarım düştü.

" bir bakın. Çok vahşi görünüyor, kızgın küçük kedi gibi," dedi ilki.

"Pençelerine dikkat etsen iyi olur" dedi ikincisi, ilkiyle alay ederek. "Oh, çok korkuyorum. Bir pençe kaldıracak ve o iz yanacak onu."

Kendi kendilerine gülerek ayrıldılar. İlki el sallayarak veda etti.

Bilinçsizce bileğimi tutuyordum.

İkisi de epey uzaklaştıktan sonra Ava'nın cesedine doğru yürüdüm ve orada durdum. Yüzü eski, koyu renkli bir bezle örtülmüştü ve bu bez diğer yerlerini de örtüyordu.

Elimi . Bezi geri çekerken elim titriyordu.

Sadece birkaç saat olmuştu ama Ava'nın teni maviye, dudakları mora dönmeye başlamıştı bile. Yüzündeki benekler soğuk bir gökyüzünde süzülen gök gürültüsüne benziyordu. Solgun saçlarının birkaç teli dudaklarının kenarındaki kana yapışmıştı. Daha da genç görünüyordu.

Bir şekilde ölüm. Ve insanlar yalan söyledi. Ölümün insanları huzurlu gösterdiğini söylerken yalan söylediler. Sadece onları ölü gösteriyordu. Cansız, donmuş ve artık nefes almayan.

Varlığımız ne kadar geçici. Gözlerimizdeki ışık ne kadar geçici. Bir gün artık parlamayacaklarını ne kadar kolay unutabiliriz.

Bir gün kapanacaklarını. . Ve tenimiz, yaşamaktan hırpalanmış bir çürük gibi renk alacaktı.

Gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmasını engellemek için alt dudakımı tekrar, bu kez acı verecek kadar sertçe ısırdım. Gözyaşlarım sadece gözlerimin köşelerinde fokurdayarak duruyordu.

Yüzünü tekrar kapattım ve ellerimi dizlerimin üzerine koyarak öne doğru eğildim. Birkaç derin nefes aldım ama hâlâ titriyordum; gardiyanlara duyduğum öfkeden, yorgunluktan, çaresizlikten. Her şeyden.

Ayağa kalktım ve kollara uzandım.

"Burada ne yapıyorsun?" Birinin ağır ayak sesleri hızla bana doğru yaklaşıyordu.

Ne yapacağıma ya da ne söyleyeceğime karar veremiyordum. Cesede bakmaya devam ettim.

"Bu ceset kimin?" Ziyaretçi yanımda durdu. Hafifçe sola döndüm.

Boğazım . Duyulmayan bir nefes verdim ve ağzım açık bir şekilde adama baktım.

Fark etmedi ve sadece Ava'nın üzerindeki örtüyü tekrar çıkarmak için öne doğru eğildi.

"Hayır! Yapmayın... lütfen, Lordum."

Lord Elias bana şaşkınlıkla baktı. Kir ve kanla lekelenmiş üniformamı baştan aşağı inceledi.

Derin bir iç çekti ve yüzünü tamamen bana döndü. "Neden burada geziniyorsun, iz sürücü?"

Ona doğrudan bakamıyordum. Kaşları çatılmıştı, parlak kırmızı gözleri beni şüpheyile süzüyordu. Ona kaçamak bakışlarla bakmakla Ava'nın bedenine bakmak arasında gidip geliyordum. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. İkisi de işkence gibiydi.

"O... O benim hayatımı kurtardı. Ben..." Başka nasıl açıklayacağımı bilemediğim için konuşmayı kestim.

"Bu benim sorumu yanıtlamıyor, değil mi? Neden buradasınız?"

"Onu da diğerleriyle birlikte toplu mezara koyacaklardı ama ben... cesedini almayı başardım."

Elias gözlerini kıstı. "İz sürücüleri toplu mezarlara koymuyorlar." "Artık koyuyorlar, Lordum."

Ellerini havada salladı. "Yapma" "Neyi yapma, My-"

"Bana 'Lordum' deme," dedi sinirli bir ses tonuyla.

Ha?

Cevap vermedim. Sersemlemiş ve kafam karışmıştı. Ben bir iz sürücüydüm, bir büyücüydüm. İnsan soylularının bir üyesiyle daha önce hiç karşılaşmamıştım ki, onların huzurunda uygun unvanlar kullanmamızı talep etmesinler, sanki bunu ihmal etmek bir tür günahmış gibi.

"Ne zamandan beri?" diye sordu.

Kendinize böyle hitap edilmesini istemerseniz de siz bir Lord değil misiniz?

Kral'ın , değil mi? Nasıl olur da bilmezsın?

Şaşkınlıkla ona baktım. O ve Kral kesinlikle benzer yüz hatlarına sahipti, sadece Elias daha geniş, sakallı ve daha dağınıktı. Kral bu açıdan neredeyse onun tam zıttıydı.

"Bilmiyorum. Daha yeni başladım," dedim sonunda ona.

Kral'ın bunu bizzat emretmiş gibi göründüğünü ve şu anda akrabasının kararları hakkında ondan daha fazla şey bildiğimi ona söylemenin akıllıca olacağını düşünmedim.

Elias derin düşüncelere dalmış bir halde yere baktı. "Mmmmm," diye mırıldandı.

Gitmeli miyim? Hayır, ama cesedi yanımda götürmeliyim ve... şimdi onun izni olmadan gidebilir miyim?

"Ne oldu? Arkadaşına mı?" diye sordu, düşüncelerimi bölerek.

"Biz... Vasara ve Kalnasa arasındaki sınıra yakın Vaden'de bir grup büyücüyü takip ediyorduk. Onları bulduk ama... çok güçlü ve çok sayıdaydılar, bu yüzden... birkaçımız hayatta kalamadı."

Elias hiçbir şey söylemedi. Başsağlığı dilemedi ama Ava'nın ölümüyle ilgili alay etmedi, tükürmedi ya da şaka yapmadı, ki bu da çoğu için söyleyebileceğimden daha fazlasıydı.

"Hiç yakaladınız mı?"

Yakalamak. Bu kelime kulağa çok acımasız ve sert geliyordu. "Evet. Dört."

"Orada kaç kişi vardı? Grupta mı?"

Düşündüm, "Elli kadar."

"Burayı tekrar bulabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu bana.

"Ben... evet, ama şimdiye kadar varlıklarının izlerini silmiş olurlardı. Muhtemelen savaştan bir süre sonra bunu yapmak için geri dönmüşlerdir."

"Eğer durum buysa, biriminiz onları ilk etapta nasıl buldu?" Gözlerini kısarak bana baktı.

"İlk seferinde izlerini düzgün bir şekilde gizlememişlerdi, ben.. Umarım şunu söylememe izin verirsiniz..." Sözlerimi olabildiğince uysal bir şekilde ifade etmeye çalıştım. "Aynı hatayı ikinci kez yapacaklarını sanmıyorum."

Elias kıkırdayarak, "Lanet olsun özgürlüğü," diye hafif bir değişiklikle sözlerimi tekrarladı. "Bir büyücüye göre iyi konuşmayı öğrenmişsin."

Bir büyücü için.

Gerçi kurduğu cümlelerin doğru olduğunu düşünmüştüm. Hiçbirimizin rütbemizi, statümüzü ya da eğitimimizi yükseltme şansımız yoktu.

"Teşekkürler mi?" Sorgulayarak söyledim.

"Onları kim takip etti, hangi biriminiz?" "Ben buldum."

"Sen mi?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Evet. Ben bir Navigatörüm." Kendimi bu şekilde savunmak garipti, sanki yaptığım şey için biraz itibar kazanmaya çalışıyordum. Sanki bunun için bir onay, bir doğrulama arıyormuşum gibi.

Farkına varmak beni boğulmuş hissettirdi. Yaptığım şeyle ilgili iyi bir şey yoktu.

İyi bir şey değil, sadece gerekli.

"Adın ne?" diye sordu bana.

Bana 'Lordum' deme, adın ne senin? Bu nedir?

"İz sürücü? Bana adını söyle."

"Üzgünüm, sadece. Genelde bize bu soru sorulmaz," diye itiraf ettim.

Elias iç çekti. "Bunu hiç öğrenebilecek miyim?" "Shadae."

Kaba bir şekilde başını salladı. "Önümüzdeki haftalarda bu insanların izlerini bulmak için yardımınıza ihtiyacım olabilir. Zamanı geldiğinde seni çağıracağım."

Ben de başımı salladım. Sözlü olarak kabul etmek anlamsız görünüyordu çünkü itaat etmekten başka seçeneğim yoktu.

"Hiç Acciperean var mı?" dedi aniden.

"Sanırım... evet... birkaç tane vardı ama kaç kişi olduklarını ya da yeteneklerinin ne olduğunu söylemek mümkün değil."

"Sen de oradaydın, değil mi? Yeteneklerini kullandıklarını görmediysen orada Accipereanlar olduğunu nasıl bilebilirdin?" Sesi şüpheli geliyordu.

"Birliğimizin birkaç üyesi savaş sırasında illüzyonlar gördüğünü bildirdi, bu yüzden-"

"Doğru." Elias bana baktı, sanki başka bir şeye bakıyormuş gibi, sanki zihni merak ederken bedenimi gözleri için bir odak noktası olarak kullanıyormuş gibi, sanki gerçekten orada değilmişim gibi.

Ama sonra bakışları boynumda, zincirim olduğu yerdeki yara izini buldu.

Tüm büyücüler bir insandan daha hızlı iyileşme yeteneğine sahipti, ancak sınıfınız ne kadar düşükse, iyileşme konusunda o kadar yavaş olurdunuz, bu da sizi neredeyse bir insan kadar yaralanmaya ve yara izi bırakmaya eğilimli hale getirirdi.

Birkaç dakika ona baktı, sonra onu izlediğimi fark edince başını kaldırdı.
"Ellerde ve ayaklarda olduğunda daha iyi oluyor ama... onlar da bunu biliyor." Kısa süreliğine yara izime dokundum.

"Mmmmm," diye mırıldandı yine.

Bu da ne demek oluyor? Tanrım, bu çok rahatsız edici.

"Ne kadar süredir Gemi'de çalışıyorsun?"

"On sekiz ay."

"Bu süre zarfında kimse öldü mü?"

Şaşkınlıkla yüzümü buruşturdum. Neden bana bu soruları soruyordu? Bunun bir tür numara olduğunu düşünmeden edemiyordum.

"Bazıları... evet. Ancak çok sık rotasyona tabi tutulduğumuz için emin olmak zordu."

"Ne sıklıkla?"

Doğruca ona baktım.

Nasıl oluyor da bu konuda bu kadar az şey biliyorsunuz? Vasara'nın önde gelen soylularından biri olarak drenaj merkezleri hakkında çok şey biliyor olmanız gerekmez miydi? Özellikle de Vasara'nınki Athlion'daki en büyüğü olduğu için? Ve bu ne... bir test mi? Birine ne kadar kolay bilgi vermi görmeye çalışıyorsun?

Kaygımı hisseden Elias, "Sorguya çekilmiyorsun ve bu bir numara değil. Sadece sorularıma cevap ver." Sesi sabırsız ve yorgun geliyordu.

Başka bir seçenek göremediğim için "İki haftada bir" diye cevap verdim. "Ne sıklıkta boşalıyordunuz?"

Boşaltma anılarım zihnimi doldurdu, yutkundum.

"Değişiyordu ve... sanırım büyücüye de bağlıydı, ama kabaca günde iki kez."

"Ne sıklıkla yeni Gemiler alıyorsunuz?"

Biz mi? Onları 'anlamadık'.

Onu düzeltmemek için çaba sarf ettim. Yüzümde dalgalanan hafif kızgınlık ifadesini fark etti

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Derin bir nefes aldım. "Hayır. Ben sadece..." Ava'ya baktım.

Çok yorgunum. Kafam karışık, korkuyorum ve olduğunu anlamıyorum. Tüm yoruldum. Dinlenmek istiyorum. Eve dönmek istiyorum. Ava'nın ölmesinin sebebi benim. Claus'un ölmesinin sebebi benim. Sana ve bu sorulara ne anlam vereceğimi bilmiyorum. Yoruldum.

Boğazımı

temizledim. "Sen
nesin?"

"Hiçbir şey. Sorunuza cevap vermek gerekirse. Yeni gemiler çok sık gelmiyordu ama yine de rotasyon herhangi bir şeyden emin olmamızı zorlaştırıyordu."

"Ne sıklıkla besleniyordunuz?"

Tereddüt ettim, sanki Gemiler hakkında endişeleniyormuş gibi geldi ama bu soruların ardındaki motivasyonun bu olmadığı çok açıktı. Aslında motivasyonun ne olduğu benim tahminlerimin ötesindeydi.

"Günde iki kez, bazen de bir kez. Eğer , bir süre yemekten mahrum bırakılırdık."

"Ne kadar süre için?" Sorarken gözlerini kıstı.

"İki gün, üç gün."

"Sana ne yedirdiler?"

"Ne istemezsen." Cevabımın ne kadar açık fark ederek kaşlarımı kaldırdım, "Yani... Yani-"

Elias elini kaldırdı. "Anlıyorum." Alınmış gibi görünmüyordu.

"Merkezde size olağandışı gelen bir şey oldu mu?" diye sordu.

İnsanlığa hizmet ettiği iddiasıyla insanlara ölümüne işkence etmek için bir kılıf olarak kullanılmasının dışında.

Bunu kendi kendime düşünürken iç çektim.

"Bu... alışılmadık derken neyi kastediyorsun?" Ona dikkatle baktım. "Sen bir şey değişti mi" - yukarı baktı - "?"
Size sıra dışı gelen bir şey oldu mu?"

Sipariş mi?

"Bu *emrin* görünmesi gerektiğinden hiçbir zaman tam olarak emin olamadım."

Elias kaşlarını parmağı ve başparmağıyla ovuşturdu. "Sadece düşün ve cevap ver. Aklına ne gelirse."

"Bu, Nevultus Çukurları'na gitmiş birine oradaki olağandışı şeyin ne olduğunu sormak gibi bir şey olurdu," dedim sessizce.

Nevultus Çukurları. Çok ağır ve iğrenç günahlar işleyenlerin öldükten sonra buraya nakledildikleri söylenirdi. Noxos'un bir alanı, eşsiz bir umutsuzluk, acı ve ıstırap çukurları.

Eğer var olsalardı, şimdi oraya gitme şansımın yüksek olduğunu düşündüm.

Elias başparmağını alnından çekip hızla bana baktı, belli ki cevabımı beklemiyordu.

"Peki, neydi?" diye sordu.

İçimi çekerken omuzlarımı indirdim. "Bunların hepsi garip." "Detaylandırabilir misin?" Elias bastırdı.

Bundan hoşlanmadım. Bu bir oyun gibi geliyor. Evet, öyle olmadığını söyledin ama sana inanmıyorum.

Elias ısrar etti. "Beni duyabiliyor musun?"

Ne yazık ki.

Cevap verirken ayaklarıma baktım. "Tüm bu süre boyunca neler olup bittiğine dair hiçbir fikrimiz yoktu. Her şey o kadar sıkı bir şekilde düzenlenmişti , diğer insanların etrafında olmamıza rağmen sanki tamamen izole edilmiş gibiydik. Bazen biri aniden ortadan kayboluyordu. Bazen birinin yeni yaraları oluyordu ve kimse nereden geldiğini bilmiyordu ya da yaraları tamamen iyileşmiyordu. Özellikle tuhaf olan bir şey söyleyemem, hepsi tuhaftı."

Konuşurken sonlara doğru kapattığım gözlerimi açtım.

Sözlerimin sahneler gözümün önünden geçti.

Elias yanımdan geçip kapılara doğru yürüdü. "Cesetten hemen kurtulmalısınız."

"Yapabileceğim bir yer var mı biliyor musun-" "Hayır, bilmiyorum," dedi sırtı bana dönük olarak.

Kibar.

Kapıların arkasında kayboldu.

Arabanın kollarını tuttum ve onları Saray'ın güney girişine doğru sürüklemeye başladım. Dış yollardan geçerken birkaç şaşkın bakışla karşılaştım ama kimse yaptıklarım hakkında bilgi alacak kadar rahatsız olmadı.

Dışarı çıktıktan sonra cesedi Iloris'in etrafında sürükledim ve insanlara yakınlarda ölülerini gömebilecekleri bir yer olup olmadığını sordum.

Bazıları beni görmezden geldi, bazıları ayağıma tükürdü, bazıları da bana 'siktir git' dedi.

Ta ki küçük bir çocuğı olan bir kadın bana "Doğuda bir tarla var" diyene kadar.

Iloris'batısındaaydım.

Gece boyunca uyumamıştım, bu da uyumayalı yaklaşık otuz saat olduğı ve yemek yemeyeli de yaklaşık aynı süre olduğı anlamına geliyordu.

Ama yine de Ava'nın cesediyle birlikte şehrin arnavut kaldırımli sokaklarını arşınlayarak zorlu yolculuğıma devam ettim. Cesedinin çürümesi bu sıcakta muhtemelen daha da kötüleşiyordu.

O sadece bir çocuktur. Kardeşlerimden biri de olabilirdi. Onu nasıl koruyacağımı bilseydim hayatta olabilirdi.

Sonunda, üç saat sonra, tarlayı buldum. Yorgunluktan titreyerek çimlerin üzerine çöktüm. En ufak enerji kırıntılarını toplamak için birkaç dakika oturduktan sonra arabanın kenarından tutup Ava'nın bedenini omzuma aldım.

Toprağı içindeki bir yığından bir kürek çıkıyordu. Yakın zamanda buraya başka birinin cesedi gömülmüştü. Ava'yı yere yatırdım, bedeninin ne kadar çürümeye başladığını kontrol etmekten kaçındım. Ne de olsa onu günün saatlerce sürüklemiştim.

Küreğı onun yanındaki yerleştirdim, toprağı bastırdım ve kazdım.

Ama o kadar güçsüzdüm ki küreğı zar zor kaldırabiliyordum. Devam ettim ama yaklaşık beş dakika sonra sadece küçük ve sığ bir çukur kazmıştım,

Ava'nın vücudunun uzunluğu.

Küreğin üzerinde öne doğru eğildim. Gözyaşlarım yanaklarımdan kayana kadar nefesimin neden titrediğini fark etmemiştim. Ağlamaya başladığımı bile fark edemeyecek kadar bitkin düşmüştüm.

Kazmaya devam ettim.

Onu gömerdim. Hemen ardından yanına yığılsam bile. Hayatta kalırdım. Henüz açlıktan ölecek kadar uzun zaman geçmemişti ve yanımda gün boyunca azar azar içtiğim biraz su vardı. Hayatta kalacaktım, çünkü o benim hayatımı kurtarmıştı ve hayatta olduğum sürece, yorgunluktan ya da açlıktan ne kadar titrediğim önemli değildi, onu gömecektim.

Zavallı kazma girişimlerim daha da kötüye gidiyor gibiydi.

Çılgılık attım, sesim çatlıyordu, sanki keskin parmaklar boğazımın içini tırmalıyordu. Tekrar tekrar bağırdım ve dizlerimin üzerine çöküp yumruğumu Ava'nın yüzünün yanındaki toprağa vurdum. Şimdi ağlamaklı gözlerimle ona bakıyordum. Güneş sarı saçlarını mükemmel bir açıyla yakalamıştı. Sanki onu son bir kez aydınlatmak için gelmiş gibi, hayalet gibi görünen yüzünde ıslıl ıslıl parlıyordu.

Başımı toprağa doğru eğdim ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Neydi bu dünya? Ava gibi bir çocuğun öldüğü ve onun gibi çocuklarla birlikte toplu bir mezara atılmaktan kurtarılması gereken yer? Hiç tanımadığım insanlar, hiç tanışmadığım atalarım atalarını öldürdüğü için, ona yatacak bir yer bulmak istediğim için insanların ayaklarıma tükürdüğü bu dünya neydi? Saray'dan uzaklaştıkça tenimdeki izlerin daha da diken diken olduğu bu yer neydi? Öldürmek dışında, kendim gibileri avlamak dışında asla özgür olamayacağım yer.

aynı özgürlük ya da barış hayalini paylaşıyor muydu? Hayatta kalmak için bulduğum tek yol onlardan mahrum kalmaktı. Büyücülerin büyücüleri öldürdüğü ve insanların bizden nefret ettiği gibi birbirlerinden nefret ettiği bir yer. Çok az kişinin yaptıklarının pek çok kişinin geleceği olarak damgalandığı bir yer. Bize asla inanmayacak olanlara masumiyetimizi kanıtlamak için çalışmamız gereken yerde, çünkü bir zamanlar, uzun zaman önce, onlara şüphe duymaları için sebep vermiştik. Ne kadar uzakta olursa olsun, ne kadar geçmişte kalmış olursa olsun, şüphe duymanın umut etmek ya da daha iyisi için çabalamak için her türlü nedeni ortadan kaldırdığı yerde. Kan dökmenin herkes için rahat olduğu bir yer. Önem verdiğiniz kişileri korumanın ancak kan dökerek mümkün olduğu bir yerde.

Ava'nın yerde cansız yattığı yere. "Bunu nasıl yaptın?"

Gözyaşlarımın arasından yukarı baktım. Cheadd durmuş Ava'nın cesedine bakıyordu. Yüzü hiçbir duyguyu ele vermiyordu ama yumrukları iki yanında sıkılıydı.

Yavaşça ona baktım, "Ben... Ben onlara para sözü verdim." Çığlık atmaktan sesim boğuk çıkıyordu.

"Hiç paran yok," dedi sessizce. Daha önce hiç bu kadar sessiz konuşmamıştı.

"Biliyorum," diye fısıldayarak cevap verdim.

Cheadd uzanıp elimden küreği aldı ve benim başladığım yeri kazmaya başladı.

Etrafta başka kimse yoktu. Sadece biz vardık, öğleden sonra güneşinin altında sessizdik, bize eşlik eden sadece yerden kopan toprağın sesiydi.

Çukur kazıldıktan sonra Cheadd Ava'yı kaldırıp içine yerleştirdi ve hemen ardından bedenini toprakla örttü.

Bir adım geri çekildi. "O

benim kızımdı."

Kalbim karnıma düştü.

"Bilmiyordum tabii ki. Annesi sadece... Birbirimize söz vermemiştik. Ama yıllar sonra bir iz sürücü olarak oraya geri döndüğümde, onu kaçırdıklarını ve bir çocuğu olduğunu öğrendim. Yeni iz sürücüler bulmak için araştırma yaptım ve bana annesinin öldüğünü ama kendisinin hala hayatta olduğunu söylediler."

"I..." Boğuldum.

Konuşmaya çalıştığımı duyunca Cheadd devam etti: "Her an ölebilirdi. Bunu biliyordum ama yine de onu işe almayı seçtim. Onu dışarı çıkarmaya çalışabilirdim ama hem onun için hem de kendim için bu riski almak istemedim. Ona kızım olduğunu söyleyebilirdim ama kimsenin öğrenmesini ve bu bilgiyi kullanmasını istemedim. Katilini öldürdün ve cesedini o toplu mezardan çıkardın. Onun için benim yaptığımdan daha fazlasını yaptın."

Ona baktım, ani çıkışından, itirafından dolayı şaşkınlık içindeydim.

"Bu... doğru değil," diye konuşmayı başardım. "Her ne kadar uzun yıllar geçirmiş olsa da, siz onu dışarı çıkardığınız için o yıllara sahip oldu."

"Zaten ölse daha iyi olur," dedi üzüntüyle.

Çenem bir açıldı bir kapandı. İşte buradaydı, kederliydi ama kızının artık bu sefil yerde olmamasına minnettardı. Kardeşlerime yaşama şansı vermek için umutsuzca çabaladığım yer.

Hangimiz haklıyız?

"Lord Elias ona yardım etmemi istiyor," diye konuştum. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Belki de artık Ava hakkında konuşmaya dayanamıyordum.

Cheadd düşünceli bir ifadeyle, "O adam büyücülerden herkesten daha çok nefret ediyor," diye cevap verdi.

Benim izlenimim böyle değildi ama onun da bize saygı duymadığı açıktı.

"Yani, onları öldürmemi mi sağlayacak?"

"Hayır. Onları kendisi öldürmeyi tercih eder. Onları sadece sizin bulmanızı sağlayacaktır."

Ellerime baktım.

"O... o çok... görünüyordu-"

"Hiçbir şey umurunda değil ya da en azından çok az şey umurunda. Büyücüleri öldürmek muhtemelen ilgilendiği tek şeylerden biri."

"Eğer bu doğruysa, o zaman neden bize yardım etmiyor ya da yol göstermiyor?" "Çünkü o..." Cheadd durakladı, açıkça şaşkındı.

"Ben değilim.

Elbette. Ama öyle ya da böyle bundan hoşlanıyor." Başını kaldırıp bana baktı. "Bu adamın yanında dikkatli ol. Herkesin bildiği gibi dengesizdir."

Öyle mi? Sanırım biraz... sabırsız ve... belki künt, ama değişken görünüyor?

"Denerim."

"Gerçi... bize tepeden bakan ve bizden nefret eden onca insan arasında muhtemelen en iyi nedene sahip olan o," dedi Cheadd kederle. "Büyücüler onun ekibindeki herkesi öldürdü. O hayatta kalan sadece iki kişiden biriydi. Diğer aylar sonra intihar ederek öldü."

Gözlerim yere düştü, onları kapattım, bu vahyi işliyordum.

"Her insan mı? Nasıl?"

"Konuşmayacak, o yüzden kimse bilmiyor. Ama bu seviyede bir yıkım? Accipereans olmalı."

"Bir şey söylemek ister misin?" Ava'nın derme çatma mezarını işaret ettim.

"Hayır," cevap verdi hemen.

Döndüm ve mezara baktım. "Beni koruduğun için teşekkür ederim. Beni gülümsettiğiniz için teşekkür ederim. I..." Gözyaşlarımı yuttum. "Boşa gitmesine izin vermeyeceğim."

Cheadd sözlerim karşısında başını salladı.

"O zaman şimdilik Tanrı'nın sana söylediği her şeyi yapman gerekecek." Sonra ekledi, "Yapabilir misin?"

"Bana zaten benzer bir şey sormuştunuz."

Cheadd homurdandı. "O zaman sana inanmamıştım." "Şimdi inanıyor musun?"

"Hayır."

Biraz gülümsemekten kendimi alamadım. "Bana hiç inanacak mısın?"

"Muhtemelen hayır." O da hafifçe gülümsedi. "Ama sanırım fikrimi değiştirme olasılığı en yüksek kişi sensin."

Güneş hareket etmeye başladı, Ava'nın bedeninin üzerindeki toprakta parıldıyordu.

"İlahi Salonlara inanıyor musun?" diye sordu, bunu yaparken bana bakıyordu.

İlahi Salonlar. Nevultus Çukurları'nın tam tersi. Burada başkaları için hayatlarını feda ederek ölenlerin ruhları ya da

iyiliğe hizmet ederek yaşamış olanlar yükseldiler. Dokuzların İlahi Salonlarında dinlenebildikleri ve hatta kısmi bir saygı statüsü edindikleri söylenirdi. Hepsi değil ama bazıları.

""

"O zaman yapalım."

"Pekâlâ," dedim başımı sallayarak.

Gözlerimi kapattım ve Ava'nın şimdi de bizi izlediğine, dünkü gibi canlı bir şekilde gülümsediğine inanmayı seçtim.

"Onu almamaları aptallık olur. Onu seçmek için." "İyi o zaman," dedi Cheadd.

Ona sorgulayarak baktım.

"Çünkü Tanrıların aptal olduğuna şüphe yok."

Hafifçe kıkırdadım. "Ne de olsa bizi yaratmış olmaları gerekiyordu."

"Korkunç bir fikir," dedi Cheadd üzüntüyle, her ne kadar Gülümsüyordu.

Gülümsemesini izledim. Şefkat ve acının, huzur ve pişmanlığın karışımıyla yere izledim.

Ne korkunç bir fikir. Ne harika, ne güzel korkunç bir fikir.

BÖLÜM 44- BAZ

Ullna, Yaseer ve Fasal küçük bir masanın etrafında duruyorlardı. Önünde bir cansız bir ve yuvarlak bir nesne vardı. Onlar

Sanki canlanıp kendilerine saldırmasını bekliyorlarmış gibi, sessiz bir uyanıklıkla ona bakıyorlardı.

Nyla ise , küçük bir bıçakla tırnaklarını törpülüyordu.

İçeri girdiğimde bana baktı.

"Güzel," diyerek giysilerimi işaret etti.

Aşağıya baktım. Üzerimde gül rengi, şeffaf ve her tarafı işlemeli bir gömlek vardı. Uzun bir gömlekti ve benzer kumaştan pantolonla uyumlu bir ceket oluşturuyordu.

Ullna bana kaşlarını çatarak baktı.

"Dönmüşsün," diyerek gülümsedim Nyla'ya. "Nasıl geçti?"

"Mükemmeldi." Memnuniyetle sırtıttı. "Her şey plana göre gitti."

"Bu iyi. En azından buradan daha iyi." Sözlerimden hemen pişman oldum. Ullna bakışlarını bana doğru kaydırды ve "*Sana teşekkür etmiyorum*" der gibi bir ifade takındı.

Boğazımı temizledim. "Nedir o?" Nesneyi işaret ettim ve yaklaştım.

"İşte," diye içini çekti Yaseer, "sizinle konuşmak istediğimiz bu."

Kıpırdamadan durdum, kaşlarımı çatarak açıklamalarını bekledim.

"Bu bir enolit," diye belirtti.

Yan gözle Nyla'ya baktım. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanki ben biliyormuşum gibi ifade etmişlerdi.

"Enolitin ne olduğunu bilmiyor musun?" Yaseer fark etti.

"Hayır..."

"Bu bir iletişim taşı. Sadece büyücüler kullanabilir. Bir büyücü, nasıl kullanılacağı konusunda eğitildikten sonra diğerine uzak mesafeden mesaj gönderebilir."

"Yani, bir mesaj mı aldınız? Kimden?" Ben sordum.

"Mesele de tam olarak bu zaten," diye yanıtladı Ullna, "."

"Taş, büyücünün elinde olduğu sürece sıcak bir yanmaya devam eder. Ama bu... bu taş günlerdir körelmiş durumda."

Yaseer bana sitemle ve... acıyarak baktı.

Hayır.

"Bu onun, değil mi?" Sesim endişeden incelmışti.

"Evet. Nemina'nın."

Sert bir kahkaha attım ve masaya yaklaştım. "Ondan haber alamadığımızda sana bir sorun olduğunu söylemiştim ama sen bana olmadığına dair güvence vermiştin!"

"Beni endişelendiren iletişim eksikliği değildi" diyen Yaseer sakindi.

"Olmalıydı ama... değil mi?" Avuçlarımı açtım. "Bu ne cüret-" Ullna başladı.

"Sen yenisin," diye araya girdi Yaseer, onun öfkesini hissederek. "Grubumuzdaki bir büyücü bir görevi üstlenmek için ayrıldığında iletişim eksikliği oldukça yaygındır. Bu yüzden taşın ışığı onların güvenliğini sağlamak için orada duruyor."

Başımı salladım, sinirlenmiştim. "Başka koşullar altında neden böyle düşündüğünü anlayabilirim ama onu *Vasara*'ya sen gönderdin. Onun iletişim eksikliği daha... daha... endişe verici olmalıydı!" Telaşlandığımı hissedebiliyordum.

"Belki de bu doğrudur." Yaseer derin bir nefes verdi. Fasal sessiz kaldı. Riece kaçırıldığından beri içine kapanmıştı. Gözlerimin içine bakamıyordu. Yakalanmasından dolayı beni suçladığını düşündüm.

"Bırakın beni-"

Yaseer, "Biz de senden gitmeni, araştırma yapmanı isteyecektik," diyerek kesti.

Kendimi toparladım. "Gitmemin çok tehlikeli olduğunu söylememiş miydin? İki Acciperean'ın buradan uzaklaşmasına izin vermek çok mu tehlikeli?"

"Evet, ama onu bulması en muhtemel kişi sensin. Sen bir Telepatsın."

Şaşkınlıkla başımı geriye doğru salladım. "Ben... Ben henüz bir şey değilim."

"Ama olacaksın," dedi Yaseer, "bunu söyleyebilirim."

"Duyu dönüşümü." Nyla Yaseer'i işaret ederek dile getirilmemiş soruma cevap verdi. "Kullanıcının kendi duyularını ve diğerlerinin duyularını geliştirmesine ve onları almasına olanak tanır. Birinin çekirdeğindeki büyü'nün kaynağını hissedebilir ve diğer büyücüler sadece tahmin edebilirken, bir büyücünün tam olarak hangi tür, sınıf ve yeteneğe sahip olduğunu veya olacağını tespit edebilirler."

Yaseer bir Duyu Dönüştürücüydü.

Haklıydım, ikinci sınıf. O güçlüydü. Çok güçlüydü.

"Ama o adam... ihtiyacımız olduğunu söyledi, bir Telepat'a ihtiyacımız olduğunu söylemiştin." Düşüncelerim benden kaçıyordu. Daha fazlasını söylemedim. Nyla ya da Fasal'ın grubumuzdaki hain şüphelerinden haberdar olup olmadıklarını bilmiyordum.

"Gitmek istiyor musun, musun?" Ullna kollarını kavuşturdu. "Evet, tabii ki istiyorum ama anlamıyorum."

Yaseer bana "Haklısın, birçok nedenden dolayı bir Telepat'a ihtiyacımız var ama şu anda önceliğimiz Nemina'yı bulmak" dedi.

Bir şeyin farkına .

"Bu... Nemina'nın yeteneğinin ne olduğunu da bildiğin anlamına mı geliyor... ne olacağını?"

Yaseer ve Ullna birbirlerine baktılar. "Bilemiyorum," dedi adam kederle.

"Ne? Ama az önce dedin ki-"

"O farklı biri." Yaseer sesini hafifçe yükseltti.

Geldiğimiz ilk gün Nemina'ya yaklaştığında nasıl tepki verdiğini, Riece'ten Nyla'yı bulmasını ne kadar çabuk istediğini düşündüm.

Onu geri istedi. Ona ihtiyacı vardı.

Neden yaptı, olasılıklar konusunda kendimi pek iyi hissetmiyordum. Ama her iki durumda da Nemina'yı bulup buraya getirmek onu dışarıda tek başına bırakmaktan kesinlikle daha güvenliydi.

"Ve Faina'yı da yanında götürüyorsun." "Faina mı? Ama neden?"

"Vasara'dan kaçtı. Bunu buradaki herkesten daha iyi biliyor."

"Kaçtı mı? Hiç kimse bir boşaltım merkezinden kaçmamıştır herhalde?"
Sesim düzleşti. Bu Faina'yı hain gibi göstermiyor muydu?

"Biz de öyle düşünmüştük. Ama o boşaltma merkezinde değildi. Kral onu ve diğer iki gemiyi dışarı çıkarmıştı. Görünüşe göre onları kendi planları için kullanacaktı ama bunu yaparken dikkatsiz davrandı. İçlerinden biri diğerlerini serbest bırakmayı başardı ve Faina onlar kendisine yetişemeden kaçtı," diye açıkladı Yaseer.

"Nereden biliyorsun? Yalan söylüyor olabilir."

"Öyle değil," diye beni temin etti Yaseer. "Durum Kral'ın Taç Giyme Töreni sırasında meydana geldi, o zamandan beri insanlar bunu konuşuyor."

Kaşlarımı kaldırdım. Taç giyme töreni sırasında mı? "Peki diğerlerine ne oldu?"

"Bilmiyoruz. Yakalandıklarını varsayıyoruz. Faina bize onu serbest bırakan Geminin onunla gelmeyi reddettiğini söyledi. Görünüşe göre gecikmesi onun adına ölümcül bir hataydı."

"Ama sizce de... onun..." Ullna ve Yaseer'e anlamlı anlamlı baktım.

"Pek olası değil," diye gülümsedi Yaseer.

"Mümkün, ama katılıyorum, aksi takdirde bunu neden bizimle paylaşasınız ki?" Ullna ekledi.

Mantıklı bir neden düşünemeyerek başımı salladım.

"Tamam... ama neden şimdi gitmiyorsun... Neden yarın?" Buranın batısındaki Vasara yönünü işaret ettim.

"Çünkü bu gece... Güçlerine erişmene yardım edeceğim," diye ayağa kalktı Nyla.

"Bir gecede mi?" Sesim kuşkuyla alçaldı.

"Bir gece, *pek* çok harika şey yapmak için çok uzun bir süre." Göz kırptı. Geriye doğru hareket ettim. "Ben... ilgilenmiyorum."

Nyla hafifçe güldü. "Biliyorum, , ama senin kızarmanı izlemek çok eğlenceli!"

"Beni eğitebilecek başka kimse yok mu?" Mırıldandım. "Nyla en iyisidir," dedi Yaseer yumuşak bir sesle. "Yöntemlerine rağmen..."

Birkaç dakika sonra, daha fazla talimat ve kendi enolitimi aldıktan sonra, Nyla ve ben kamptan oldukça uzakta, eğitime hazır bir şekilde yürüdük. Bu artık tanıdık bir rutindi. Geldiğimizden beri hem Nemina'nın hem de benim büyücülüğümüzün özü ve kaynağıyla daha fazla temas kurmamıza yardımcı oluyordu.

Eğlenceli biriydi ve sanki hiçbir şeyi ciddiye almıyor, hiçbir şey için endişelenmiyor gibiydi. Bunun doğru olmadığını biliyordum ama yine de bir şekilde ona imreniyordum.

"Ne..." Sormaya başladım ama sonra kendimi durdurdum. "Hayır, muhtemelen bana söyleyemezsin." Yana doğru baktım.

"Görevim neydi?" Nyla çenesini kaldırarak konuştu.

"Sadece merak ediyordum ama-"

"Kalnasa'daydım," diye cevap verdi Nyla şaşkınlığıma. "Bunu zaten biliyorsun. Bir süre önce orada olduğumu da biliyorsun, ama *bilmediğin* şey, bir mesaj iletmek için orada olduğum. İşlerin nasıl ilerlediğini görmek için geri döndüm."

"Ve?" diye sormadan önce birkaç saniye bekledim.

"Ve alıcı artık Kalnasa'da değil."

Ona sertçe baktım. "Görevinizin iyi gittiğini söylediğinizi sanıyordum."

"İşte tam da bu yüzden vardı," diyerek kaşlarını oynattı.

"Diğerlerinden duyduğuma göre... şu anda orada ayaklanmalar varmış."

"Evet." Nyla'nın sesi kederliydi. Ne de olsa doğuştan Kalnasa'lıydı. "Bu... korkunç."

Nyla'nın görmüş ya da yapmış olabileceği çeşitli Geyler üzerine saatlerce düşünebilirdim ve muhtemelen yine de olasılıkların tam listesini çıkaramazdım. Eğer durumun korkunç olduğunu söylediyse, o zaman ne kadar acımasız olduğunu ancak hayal edebilirdim.

"Özür dilerim."

"Üzgün müsün?" Güldü. "Neden?"

"Burası senin... yani senin evindi."

"Başka hiçbir yerden farklı değil. Çatışma, kavga, bunlar her Krallıkta olur."

"Ama biz bunu değiştirmeye çalışıyoruz, değil mi?"

"Evet. Ama orada olanlar bizi aşıyor."

"Öyle mi? Demek istediğim, eğer Besleyicilerin barış içinde yaşamalarına izin verilseydi, yiyecek yetiştirebilirlerdi."

Nyla kaşlarını çatı. "Ben de bunu düşünmüştüm. Neden onları kullanmadılar?"

Durumun iğrenç gerçekliğini daha az sert bir şekilde hissettirmeye çalışarak usulca, "Belki de... çoktan hissetmişlerdir," dedim.

"Haklısınız... tabii ki haklısınız. Yapacakları ilk şey bu olurdu. Ne de olsa büyücülerin hayatlarının bir önemi yok," diye homurdandı.

"Mesajı kime ?"

"Mmmm. *Bunu* size söyleyebileceğimden emin değilim. Ama onu uzun zaman önce tanıdım. Her zaman doğru olanı yapmak isterdi. İyi bir seçim gibi görünüyordu."

"Kulağa... urmmm... harika geliyor?" Emin olmadığımı söyledim.

Tekrar güldü. "Öyleydi...öyle. Bu yüzden onu seçtik." "Sonra ne oldu? Onu tanıdığınızı söylemişsiniz."

"Savaş oldu."

"Yani onunla çocukken mi tanıştınız?"

Başını salladı. "Onunla o sekiz yaşındayken tanıştım, ben yedi yaşındaydım. Savaş ben dokuz yaşındayken başladı. Ondan sonra birkaç yıl Kalnasa'da yaşamayı başardım, yaklaşık on altı yaşıma kadar, ama sonra-"

"Yetenekleriniz ortaya çıktı," diye cümlesini tamamladım.

"Evet, epey geç oldu, değil mi? Ama ondan sonra ayrıldım. Ona doğru düzgün veda etme şansım bile olmadı."

Çimlerin üzerine oturdu ve bana oturmamı işaret etti. "O zamanki kadar harika olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Ona söyledim.

"Bir şeyler duyuyorum. Bir şeyler görüyorum."

"*Sen öyle diyorsan,*" dercesine kaşlarımı hızla kaldırdım.

"Yine de büyücülerden nefret eder."

Kaşlarımı çattım. "Şimdi verdiğin karar kafamı karıştırdı."

"Ailesini öldürdüler."

"Bu... yardımcı olmuyor," dedim dikkatlice.

"Çoğu insan büyücülerden nefret eder, ne fark eder ki?" Omuz silkti. "Az önce ailesini öldürdüklerini söyledin. Kulağa yeterince farklı geliyor.

Ben."

Nyla birden gözlerimin içine baktı. Hiçbir şey söylemedi ama nedense ani göz teması ses tonumu değiştirmeme neden oldu.

"Fikrini değiştireceğini düşünüyor musun?"

"Bence... eğer istediğimiz şeyi öğrenirse... o zaman bunu görmezden gelemeyecektir. Bununla yüzleşmek zorunda kalacak ve bunu yapmaktan çekinmeyecektir. O böyle biriydi. Kim olduğu."

"Ona aşıkmışsın gibi konuşuyorsun," diye şaka yaptım, kaşımı kaldırarak.

Hüzünle gülümsedi. "İtiraf ediyorum, çocukken onunla evleneceğimizi düşünmüştüm. Ama... Ben daha çocuktum."

"Bu onu şimdi sevemeyeceğin anlamına gelmez."

"Tanımadığın birini nasıl sevebilirsin?"

Omuz silktim. "İnsanlar tanımadıkları kişilerden nefret ederler. Duygular gerçekten bir anlam ifade etmez."

Nyla düşünceli bir ifadeyle başını eğdi. "Sanırım. Ama... Onu sevmiyorum." Karanlık gökyüzüne baktı. "Ona değer veriyorum. O her zaman geçmişimin ve hayatımın bir parçası olacak. Ama o geleceğimin bir parçası değil."

"... bunu bilemezsiniz."

"O hepimizin geleceğinin bir parçası olabilir ama sadece benim değil. Ayrıca" -kıkırdadı- "ona atlayan kızların sayısına inanamazsın ve o gözünü bile kırpmadı. Böyle şeyler hiç umurunda değilmiş gibi görünüyordu."

Yardım edemedim ama bunun için bariz bir neden düşündüm. Bunu kendime saklamaya karar verdim.

"Adı ne?" diye sordum. Nyla

kaşlarını kaldırdı.

"Bunu bilmeme izin var mı?"

Kısa bir kıkırdama çıkardı. Bu bir hayırdı.

"Yani, bu... adam, bu bilginin ortaya çıkmasını onun iyi niyetine mi bağlı?" Ona tereddütle baktım.

Yavaşça başını salladı. "Kulağa saçma geliyor, biliyorum."

"Hayır." Başımı salladım. "Birilerinin bu kadar büyük bir riski göze alabilecek kadar iyi niyetli olabileceğine inanmak güzel." Yere baktım, kuru otlarla oynuyordum.

"Peki ya sen?" Nyla bana seslendi. "Sen ve Nemina siz... değil misiniz?"

Ahhh, evet. Nemina ve benim buraya geldiğimizde üzerinde anlaştığımız eylem, umutsuzca aşık olmak, birbirimizin partneri olmak. Nemina'nın kendini soyutlaması bunu kesinlikle zor bir görev haline getirmiş olsa da, yine de şaşırtıcı bir şekilde genel olarak başardığımız bir görevdi. Onun için duyduğum endişe de muhtemelen buna yardımcı oluyordu.

Kendimden emin görünmeye çalıştım. "Evet, biz... birlikteyiz."

"Elbette." Bana inanmadığını belli edercesine göz kırptı.

"Cevabı biliyorsan neden soruyorsun?" İçimi çektim.

"Yüzünün kızarmasını izlemek eğlenceli de ondan."

"Antrenman yapmamız gerektiğini sanıyordum."

"Konuşacağız, ama aşk, hayat ve diğer her şey hakkında konuşamayacağımızı kim söyledi?"

"Fazla zamanımız yok."

"Oh, hadi ama. Dakikalar sürdü ve keşfettiğimiz şeye bir bak. Senin ve Nemina'nın kaderinde zamanın sonuna kadar birlikte olmak var, benim kaderimde ise beni asla sevmeyecek bir adamın peşine takılıp yalnız ölmek var!" Alaycı bir hıçkırıkla avucunu göğsüne bastırdı.

Kendimi tutamadım ama biraz güldüm.

"Sadece içinde yaşadıkları dünyayı yok ettiklerini biliyorsun," dedi aniden. Soğuk bir şekilde.

Cevap vermeden önce bir an durakladım, ses tonundaki ani değişimden irkildim.

"Onu kurtardıklarını sanıyorlar," diye fısıldadım. Bu onları savunmak için bir girişim değildi, sadece ona açıklamak içindi. Buna ihtiyacı olduğundan ya da bunu denememi istediğinden değil.

Alay etti ve parmaklarının arasındaki otlarla oynamaya başladı. "Dünya büyük bir su havzası gibidir. Bir Darean büyücülük kullandığında . Bir Acciperean kullandığında ise biraz boşalır. İkisi de var olmak içindir. İkimizin *de* var olması gerekiyor. Ama onlar hayatlarımızı dikkatlice şekillendirebileceklerini, onları ve büyüünün akışını kontrol edebileceklerini düşünüyorlar. Ama drenajlarla yaptıkları şey, bizden çekip aldıkları ve doğal olmayan bir şekilde dünyaya saldıkları şey, asla aynı olmayacak. Ve Accipereanlılar nefes alıp çocuk doğuracak kadar uzun yaşamazlarsa, bu dünya uzun sürmeyecek. Ama sanki umurlarında değil. Çünkü onlar öldükten sonra neden olacağı yıkımı göremiyorlar, sadece şu anda karşılaştıkları sorunları görüyorlar. Yaratılmasına yardım ettikleri sorunları."

Söylediği her şey doğrudu ama yine de ciğerlerimin arasına ya da boğazıma saplanmış bir bıçak gibi göğsüme rahatsız edici bir şekilde yerleşti. Yutulması gereken keskin bir gerçeklik.

"Bunu değiştirebileceğimizi düşünüyor musun?" Bakışlarım yana kayarken fısıldadım.

Nyla'nın parmakları hareketsiz kaldı. "Bilmiyorum. Ama denemek zorundayız... değil mi?" Bir cevap bekler gibi başını kaldırıp bana baktı.

Başımı salladım. "Doğru. Eğer herkes dünyanın umutsuzluğu karşısında pes etseydi ve hiçbir şeyi değiştirmeye çalışmasaydı, bu değişimin gerçekleştiğini görecektik kadar yaşamayacaklarını bilseler bile... hepimiz ölmüş olurduk... uzun zaman önce," dedim.

Bu sözleri duymaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ya da . Yutulması gereken başka bir gerçek. Ancak sert bir gerçek değil, acı dolu bir umut.

Yavaşça, nazikçe gülümsedi. Sonra ayağa kalktı. Bir hançer kaldırdı ve bana doğrulttu.

Çabucak ayağa kalktım. "Ne yapıyorsun sen?!" Ellerimi kaldırdım ve sesimin tonu yükseldi.

"Birazdan gözlerimi kapatacağım ve sana hançer fırlatmaya başlayacağım. Koca bir çantam var, görüyor musun?" Yanında getirdiği çantayı işaret etti. İçindekilerin ne olduğunu sormak aklıma bile gelmemişti.

Çünkü bunun sonsuz bir bıçak kaynağı olacağını düşünmemiştim.

"Neden?!" Bıkkınlıkla söyledim.

"Birinin sana vurup vurmayacağını söyleyemem, değil mi? O yüzden... durdur beni."

"Sen... bu... işte bu yüzden o zavallı adam seni istemedi!"

Güldü ve gözlerini kapattı. "İkimiz de biliyoruz ki birinin yeteneklerinin ortaya çıkmasının en iyi yolu stres ve baskı altında olmasıdır."

"Bu stresli değil, hayati tehlike arz ediyor!" Bağırdım.

"Sesini *alçaltnnnnn*." Sanki hâlâ sahte aşk ilişkilerimizi tartışıyormuşuz gibi sesi son derece sakindi.

"Üzgünüm ama sakın kalmak zor-"

Bana uçan bir bıçakla sözüm kesildi. Eğildim. "Nyla, bunu başka türlü yapalım-"

Bir tane daha. Bana isabet edip etmeyeceğinden 'emin olmadığını' söylemişti ama gözleri kapalıyken bile eğildiğimi ve bıçağı daha aşağıya doğrulttuğumu anlayabiliyordu.

"Doğru... Bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum-"

Bir tane daha fırlattı. "Sadece kendi içine ulaş, kaynağa dokun ve o enerjiyi iradeni şekillendirmek için kullan. Benimkini bükmek için kullan, zihnime ulaşmak için kullan. Bunu yapabilirsin. Sadece devam et!"

Atmaya, atmaya ve atmaya devam etti.

Bir darbeden diğerine kaçtım. Bu birkaç dakika devam etti.

"Nefesimi zor tutarken içime nasıl ve kaynağıma nasıl ulaşabilirim?"

"Haklısınız, eminim Vasara'daki insanlar dinlenmenize izin verecek ve onları öldürmek için kaynağınıza ulaşmanız için size bolca zaman verecektir."

Kaşlarımı çattım. Denemeye başladım ama bu bir ateşi durdurup başlatmak gibiydi. Her saldırıya uğradığımda alev biraz sönüyordu ve bunu sürdürmek neredeyse imkânsızdı.

Bir sonraki hançer yanağımı kesti.

"Tsssk."

"Ooooh güzel yüzüne mi vurdum? Eminim Nemina seni yine de sevecektir-"

Nyla dondu, kolu havadaydı.

Güldü.

"Şimdi şuna bak. Her şeye rağmen güzelliğini kurtarabilirsin."

BÖLÜM 45- ELİ AS

"Y Benim yerimdesiniz." Odamdaki bir sandalyeye yayılmış olan Audra'nın Prensi'ne baktım. Bacakları sarkıyordu sol taraftaki tutamaçlara ve sırtını sağ taraftaki tutamaçlara dayadı.

"Geri döndün. Sonunda!" Hafifçe döndü ama ayağa kalkacağını gösteren hiçbir hareket yapmadı.

"Beklediğinizi bilmiyordum," diye . Prens ağzını açtı "Ben-"

"Öyle olsaydı, dışarıda kalma süremi uzattığımdan emin olurum." Alay etti ve sonra bir kaşını kaldırdı. "Ne olmuş yani?"

"Yani?" Tekrar ettim.

"Size hatırlatmama gerek var mı? Beni buraya getiren olayları hatırlatmamı ister misiniz?" Gözlerini kısmıştı.

"Bir haftadan az oldu," diye hatırlattım ona.

"Bu çok fazla zaman, ne de olsa günün çoğu saati boş değil misiniz?"

Sandalyeye doğru yürüdüm ve mesafemi korumaya dikkat ederek Prens'in arkasına uzandım. Üzerinde oturduğu ceketini arkasından çıkardım.

"Artık değil."

"Gerçekten mi?" Sandalyeye daha ısrarlı bir şekilde yaslandı. "Bu ani değişiklik neden?"

Adam, var olan her yaranın üzerinde oluşmuş gibi görünen, ancak tamamen iyileşmesine izin vermeyi reddeden bir kabuk gibiydi. Durmadan sorduğu sorular son derece rahatsız ediciydi.

"Bunu tartışmayacağız," diye ısrar ettim. "Ne kadar da ," diye mırıldandı.

"Ciddi bir konuşma yapabilecek durumda mısınız?" Isırdım.

"Tabii ki, ciddi olmayan bir konuşma yapamaz mısınız?"

"Elbette." Sahte bir şekilde gülümsedim. "Sadece senin gibi insanlarla değil mi?" "Benim gibi insanlarla mı?" Sesi masumiyeti protesto ediyordu.

Cevap verme ve bariz olanı belirtme ihtiyacı hissetmedim.

Prens odamın tavanına bakarak sessizce, "Her zaman seninle birbirimize çok benzediğimizi düşünmüşümdür," dedi.

"Ha." Bu saçma karşılaştırmaya sadece gülebildim. "Sen öyle düşünmüyor musun?" Başını tekrar eğdi.

"Bence tüm hoşuna gidiyor. Yani... hayır."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Artık onların ordusundan sen sorumlusun, değil mi?"

Gözlerimi devirmiştım. Tahmin ettiğim gibi, Prens sadece bir oyun oynuyordu.

"Zaten biliyordun."

"Hayır!" Nathon'un gözleri parladı. Parmaklarını şıklattı. "Ama tahmin etmiştim ve sen de az önce bunu benim için doğruladın... bu yüzden sana minnettarım."

Büyük bir iç çektim. "Şu lanet konuya gelebilir misin?" "Ben de bunu yapmanı bekliyordum."

Kollarımı kavuşturdum. "Özellikle işe yarar bir şey bulamadım. Bu konuda bir iz sürücüyü bile sorguladım ama yine de bir şey çıkmadı."

"Bu iyi bir fikirdi." Prens düşünceli görünüyordu ve ilk kez samimi görünüyordu. "Size kayda değer bir şey söylemedi mi?"

İz sürücünün sözlerini, sorularıma cevap verirken bana korku ve şüpheyi nasıl baktığını düşündüm.

Boynundaki yara izi.

"Zaten şüphelenmediğim bir şey değildi. Sadece bazı Gemiler yaralarını iyileştiremiyor gibi görünüyordu."

Prens pencereden dışarı baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Bu... alışılmadık bir şey mi?" Nathon söyledi.

Anlıyorum. Büyücülük hakkında pek bir şey bilmiyordu, belki de hiç. Bunu açıkça itiraf etmesine şaşırmıştım. Ama yine de muhtemelen bunu saklama ihtiyacı hissetmemişti, çünkü bu konuda bu kadar yüksek düzeyde bilgi sahibi olması kimseden beklenmezdi. Aslında, bu son derece tuhaf ve sapkınlık olarak görülüyordu.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Elie-"

Hatamı fark ettiğimde durdum.

"Peki Kral?" Prens başını öne eğdi.

"*Elie bilirdi*," demek üzereydim. Elie bir konunun ne kadar hoş karşılanmadığını umursamazdı, o konuda öğrenebileceği her şeyi öğrenirdi bakarsanız, bu konuyu derinlemesine araştırması daha olasıydı.

Küçümseme ile karşılandığında, onun inceliklerini ve hakkında bilgi edinmeyi araştırdı. Bilgi onu seks, alkol, aşk, yemek ve gücün başkalarını çektiği gibi çekiyordu. Ve varlığı ne kadar nadirse, Eliel onu o kadar çok arzuluyordu.

Onun yerine, "Eliel'in babası bu konuda daha çok şey biliyordur," dedim.

Ama Prens'in gözlerindeki bakıştan, yüzündeki hafif kendimi kurtarmadığımı anladım, gerçekten kurtarmadığımı.

"Tek bildiğim, Gemilerin kendi yaralarını oldukça iyi iyileştirdiği ve en az güce sahip olanların bile genellikle bunu yapabildiği. Ama yine de asıl mesele şu ki, bizim gibi kanamıyor ya da çürümüyorlar."

"Sadece bazıları... şimdi," diye sözlerini tamamladı Prens.

Audra'nın Prensi'ne güdülerıyla ilgili bir soru sormak her standartta berbat bir fikirdi. Ama sorduğu sorular doğrudan Vasara'yı ilgilendiriyordu ve dolayısıyla Eliel'i de doğrudan ilgilendiriyordu.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz? Bu merkez hakkında mı? Neden araştırıyorsunuz?" Kollarımı kavuşturdum.

Prens rahatsız olmamış görünüyordu. "Kuzeninizin güvenliği konusunda endişeleniyorsanız, sizi temin ederim ki bunun onunla ilgisi yok. Merkezle olan ilgim tamamen kişiseldir."

"Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun? Beni ne sanıyorsun, Prens?" Tekrar ona yaklaşarak söyledim.

Bir kol mesafesine kadar yaklaştığımda tekrar konuştum. "Neden kendini bana gösterme riskine girdin? Herhangi bir iyilik, herhangi bir şey isteyebilirdin ama benden bunu yapmamı istedin. Merkezlere sadece Konsey üyelerinin erişebildiği doğru, ancak yine de bunu kendiniz araştırmayı deneyebileceğinizden şüphem yok, tabii eğer daha önce yapmadıysanız. Aslında..." Kendimi durdurdum ve güldüm.

"Bahse girerim ki siz de tam olarak bunu yaptınız, ancak içeri girmenin neredeyse imkansız ve sizin için çok tehlikeli olduğunu fark ettiniz. Senin için. Senin için bile. Hay sikeyim. Herkes senden dünyanın en tehlikeli, en zehirli, en hesapçı adamıymışsın gibi bahsediyor ama benden bunu yapmamı isteyerek kendini ifşa ettin. Bunun sana nasıl fayda sağlayacağını düşündüğünü ve bu konuda çenemi kapalı tutacağıma neden bu kadar güvendiğini anlayamıyorum. Kral'ın güvenliği ya da benim itibarım arasında bir seçim yapmak söz konusu olduğunda, Kral'ın güvenliğini seçeceğim." Sesimi alçaltarak son cümlemin arkasındaki niyetimi vurguladım.

Prens sonunda ayağa kalktı. "Bir an için Kral'a sizden bunu yapmanızı istediğimi söylediğinizi hayal edelim. Ne olacağını düşünüyorsun? Sizce isteğimi yerine getirdiğiniz için özellikle memnun olur mu?"

"Açıklayabilirim-"

"Ahhh, evet açıklayabilirsin. 'Ah kuzen, özür dilerim. Bu Sezonda bir eskortun öldürülmesinden sorumluydum ve Audra'dan Prens tarafından şantaj yapılmasına izin verdim'," diye alay etti Prens.

"Bu değil-"

Ama o benim yerime konuştu: "Kral'ın sana zaten güvenmediğinden şüpheleniyorum ve eğer bunu ona açıklarsan... Sana olan güveninin yeniden doğacağını sanmıyorum. Bu yüzden, muhtemelen herhangi bir siyasi faaliyete katılmanız yasaklanacak ve ben de hapse atılıp sorgulanacağım. Ne yazık ki sizin için, ben sorguya boyun eğme eğiliminde değilim." masanın üzerinde duran kâsedan bir üzüm aldı.

"Bol bol dua ettim," dedi ağzını doldururken. Sırıttı.

Bundan zevk alıyordu.

"Şimdi," diye parmağıyla havayı işaret etti. "Kral'ın kız kardeşimi hapsedeceğini ve ona da aynısını yapacağını söyleyebilirsiniz ama o hiçbir şey bilmiyor. Vasara'nın Audra ile olan ilişkisini de göz önünde bulundurmak gerek. *Lord Elias*'ın yaptığı bir suçlama yüzünden Vasara'nın iki varisi hapse attığını duyarlarsa..."

Adımı vurguladı. O da ben biliyoruz ki sarhoş bir serseri olarak ünüm insanların çoğunun kalbinde ve zihninde yer etmişti.

"Sanırım kamuoyunun size karşı çalıştığını göreceksiniz. O yüzden, hadi bitirelim." Bir üzüm daha aldı ve ağzına attı. "Kral'a söyle. Artık sana güvenmiyor. Loria'yla beni boş yere hapsediyor, Audra'yla ve halkla ilişkisini zora sokuyor ve krallığa uygunluğunu sorguluyor. Bu süreç benim niyetimi ortaya çıkarmayacak ve Majestelerine yarardan çok zarar getirecek. de öyle değil mi?"

Ters ters baktım. "Her şeyi düşündün, değil mi?" Ses tonumdaki küçümsemeyi gizlemedim. Prens'in birçok olası sonucu planladığı ve öngördüğü doğrudu. Ama hepsini değil.

Ona söyleyecek değildim.

"Bunu denemelisin... düşünmeyi. Oldukça yardımcı oluyor." Prens şakağının yan tarafına dokundu.

"*Sanırım...* yakında motivasyonlarınızın tam olarak ne olduğunu öğreneceğim." Bunun doğru olduğundan bile emin değildim ama şu anda sanki derin bir kuyuya itiliyormuşum ve daha fazla düşmemek için umutsuzca taşlara tutunuyormuşum gibi hissediyordum.

"Demek hâlâ düşünmüyorsun," dedi. "İkimizin de bildiği bir şey var, tartışılmaz bir gerçek. Eğer bu ülkeyi korumak istiyorsan

Kral, onun yanında olmalısın ve onun yanında olmak için de bu konuda sessiz kalmalısın."

Zihnimin içinde vahşi bir hayal kırıklığı patladı. Bu adam beni bu kadar kolay manipüle etmişti. Bu adam benden dört yaş küçüktü.

"Birbirimizi anlıyor muyuz?" diye sordu.

"Seni gerçekten anladığımı söylesem doğruyu söylemiş olur muyum?" "Haklısın... ama en azından bu konuda hemfikir miyiz?"

"Anlaştık mı? Kahrolası anlaşmak mı?" Acı acı güldüm. "Hiçbir şey yapmıyoruz. Bir oyun oynuyorsunuz ve herkesi küçük tahta heykelcikler gibi tahtanızın üzerinde hareket ettiriyorsunuz." Parmaklarımı oynattım. "Ve haklısın, nihai hedefini göremiyorum ve şimdilik bu konuda bir şey yapamam. Ama kurguyu ve oyuncularını görebiliyorum. Bunun yeterli olmayacağını düşünme hatasına düşme."

"Kimseyi asla hafife almam." Prens'in sesi derinleşmişti. "Harika. Çok sevindim. Şimdi siktir git."

Sandalyemi işaret etti. "Ama daha yeni yeni rahatlamaya başlamıştım."

"Ne yazık. Git buradan."

Prens omuz silkti. "Bir sonraki hamlenizi görmek için sabırsızlanıyorum."

Kapıdan geri geri çıktı ve göz temasını sürdürürken kapıyı arkasından kapattı.

"Bencil herif," diye mırıldandım kendi kendime. Kendime bir içki doldurdum.

Bardağa baktım, koyu kırmızı, içeceğin aroması etrafımda dolaşıyor, diğer her şeyi bastırıyordu.

Başımı salladım ve son birkaç günü düşünerek yutkundum.

Eliel bunu kabul etmiyordu ama yarası yüzünden hâlâ güçsüzdü ve muhtemelen suikast girişiminden de pek memnun olmamıştı. Bunları kendine sakladığını biliyordum.

İçkiyi yere bıraktım ve kapıya yöneldim. Yıllardır katıldığım ilk toplantı olan bu sabahki Konsey toplantısına katılmak üzere yola çıkmıştım.

Çok erken. Çok erken.

Önemli olduğundan değil. Bir gece önce uyuyamamış ve bir süre Saray arazisinde dolaşmıştım.

İşte o zaman döndüğümde Prens'i odamda son derece rahat buldum.

Kapımı kilitlemeyi hatırlamaya başlamam gerekiyordu. Sanırım önceden, birinin içeri girip beni uykumda şişlemesini pek umursamamıştım. Belki bunu hoş bile karşılamıştım.

Ama şimdi işler farklıydı.

Konsey odasına girdiğimde Eliel'e yeni görevime atandığımı bildirildi. Trenton bu sözleri yüksek sesle söylediğinde Fargreaves sanki zorla at boku yedirilmiş gibi görünüyordu.

İz sürücüler eli boş döndüğünden, Eliel'e "Onları kendim aramak istiyorum" demeden önce diğerlerinin gitmesini ve toplantının geri kalanının tamamlanmasını bekledim.

Eliel öne doğru eğilmiş, çenesini bir elinin üzerine dayamıştı. Çok hareketsiz, çok sakin görünüyordu.

Ama o narin ve camdan yapılmış kaplamanın altında, istediği zaman her şeyi paramparça edebilecek bir ateş olduğunu biliyordum.

"Emin misin?" diye sordu birkaç dakika düşündükten sonra.

"Eminim," diye onayladım. "Onların izini süren iz sürücüyü buldum. Onu da yanımda götüreceğim."

"Sadece bir tane mi?" Eliel söyledi. Sesi ne şaşırmış, ne kafası karışmış, ne de kuşkulu geliyordu. Sık sık böyle konuşurdu, duygu, yargı ya da fikir belirtisi olmadan.

"Diğerlerine ihtiyacım yok ve daha küçük sayılarla seyahat etmek daha kolay olacak."

Bu kararı vermemin gerçek nedenleri ilk olarak, dördüncü sınıf bir Darean'ın eşlik edeceğim tek büyücü türü olmasıydı, çünkü onlarınki bir birey üzerinde veya bir bireye karşı zorla kullanılamayan tek büyücülük türüydü. İkincisi, mümkün olduğunca az sayıda büyücüyle seyahat etmeyi ve onların yanında bulunmayı tercih ederdim. Eğer görev gerçekten daha fazla yardım gerektirseydi, bunu kabul ederdim ama bu yolculukta daha fazla büyücü almak görevimi daha hızlı yerine getirmeme yardımcı olmazdı ve beni sadece huzursuz ederdi.

"Pekâlâ. Yeni rolünüzde nasıl davranacağınıza siz karar vereceksiniz." Eliel gözlerini , gözlerinin altında hafif bir mor toz vardı.

"Bu sizin *kararınız* olmalı, değil mi *Majesteleri*?"

"Senin tamamen benim kontrolümde olduğunu düşünecek kadar aptal değilim, Elias." Gözleri hâlâ kapalıydı.

Audra'nın Prensini söylediği sözleri düşündüm. "Bana güvenmiyorsun, değil mi?"

Eliel'in göz kapakları yavaşça kalktı. Uzun bir süre bana baktı. Sorduğuma pişman olmaya başlamıştım. Ne olursa olsun bir cevaptan ne hayır gelebilirdi ki?

"Niyetinize güveniyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Sadece onları elde etme yöntemim değil. Eğer bu doğruysa, o zaman neden bana bu kadar serbestlik veriyorsun? Neden kontrol edemediğiniz ve tam olarak güvenmediğiniz birinin size yardım etmesine izin veriyorsunuz?"

Eliel kaşlarını çattı. "Üzgün müsün?"

"Evet... Ama seninle değil," diye cevap verdim, masaya bakarak.

Eliel içini çekti. "olduğundan başka bir şey olmanı beklemiyorum. Böyle olmasını da istemem. Pervasızsın ve odaklanamayabilirsin ama sadıksın ve durum gerektirdiğinde cesursun. Sözcükler ve planlarla plan yapamıyor ve tohum ekemiyor olabilirsin, ama bu benim için pek önemli değil. Bu tür görevleri yerine getirebilecek pek çok insanım var ve hiçbirine hayatım pahasına senin kadar güvenmiyorum." Bana hafifçe ama içtenlikle, anlamlı bir şekilde gülümsedi.

Başımı salladım. "O zaman bu benim için yeterli. Hayatın pahasına bana güvenmen."

""

"Bu konuda başka birine güveniyor ?"

Evet demesini istediğim için değil, onu koruyacağına inandığı başka kimse olmadığından korktuğum için sordum. Cevabın hayır olmasından korkuyordum.

"Ne düşünüyorsun?" Elinin içine doğru daha da eğildi.

"Bence daha fazla müttefikimizin olmaması utanç verici," diye homurdandım. "doğası böyle."

Bir an düşündüm. Bu bana doğru gibi gelmedi. Evet, gücü elinde bulundurmak doğal olarak düşmanlarınız olacağı anlamına geliyordu, düşüşünüzü dileyen, size karşı komplo kurmaya çalışan insanların sayısı hiç de az değildi.

Ama bu neden size sadık, sizin için çalışmak isteyen ve bundan gurur duyan hiç kimsenin olmadığı anlamına gelsin ki? Bu neden sizin yanınızda durmaktan, yönetmenize ve hedeflerinize ulaşmanıza yardımcı olmaktan, size tavsiyelerde bulunmaktan, sizinle ilgilenmekten memnuniyet duyacak kişilerden mahrum kalacağınız anlamına gelsin?

"Sessizsin. Bu alışılmadık bir durum."

Düşüncelerimi kendime saklamaya karar verdim.

Bunun yerine, "Çocukla ya da Jurasal'nın varisiyle evlenmeyeceksin," dedim. Eliel bir kez sertçe göz kırparak "" dedi.

"Peki, diğerlerinden hangilerini düşünüyorsun?"

"Hepsini değerlendiriyorum."

"Ama Audra'nın Prensesi'ni , değil mi?"

"Seviyor muyum?"

"Onun üzerine bahse girdin, değil mi?"

"Çünkü kazanmak üzereydi."

"Bundan emin olmanızın hiçbir yolu yok ve paraya ihtiyacınız bile yok."

"Hayır ama Divan'ın konuşmasına, zamanlarını Kur Sezonu ve iyilik yaptığım hakkında gevezelik ederek geçirmelerine ihtiyacım var. Onlara spekülasyon yapacak ne kadar çok şey verirsem, diğer meseleler hakkında spekülasyon yapmak için o kadar az zamanları olacaktır."

Güldüm. "Burada başka kimse yok kuzen. Onun karın olmasını istiyorsan bana söyleyebilirsin. Hadi, bana gerçek sebebi söyle."

"Sen..." Durakladı. "Bana yaptığın her şeyin gerçek nedenini söyler misin?" Avucuma baktı. "Eline ne oldu?"

Audra'nın Prensi'ni, ölü eskortu, bana sadece bir iz sürücünün yardım etmesi seçimini düşündüm.

"Yeterince makul," diyerek sorusunu geçiştirdim. "Bu gece yola çıkacağım."

Eliel'in gözleri sargılı avucumda birkaç saniye daha oyalandı. "Camdı," diye belirttim. "Ben... tam olarak... uyanık değildim," diye yalan söyledim. Kolay bir inanmak için yeterli yalan.

Eliel'in dikkati elimden yüzüme doğru kaydı.

"Döndüğünde bana rapor ver," dedi.

"Yapacağım." Ayrılmadan önce tereddüt ettim. "Diğer Şey, ki..." Garip bir Şekilde ksrdm.

"Fedakrlığım mı? Evet, birilerinin bundan bahsedip bahsetmeyeceğini merak ediyordum." "Wh..." İçimi ektim. "Ne bilmek istediğimi biliyorsun."

"Kendimce sebeplerim var," dedi sadece.

"Soyumuzu sona erdiriyorsun. Bunun neresi mantıklı Eliel?"

Eliel hafifçe sinirlenmiş görünüyordu. "Bunu uzatmak gibi bir niyetin yoktu. Neden birdenbire seni bu kadar ilgilendirir oldu?"

İçimden homurdandım. İtibarım, sorumluluklardan kaçma isteğim, alkol ve eğlenceye olan düşkünlüğüm... Şey, alkole ve eğlenceye olan düşkünlüğüm. Görünen o ki, zamanın sonuna kadar, bedenim toprakta soğuk bir Şekilde yatana kadar, herkes tarafından sürekli olarak, çok sık gündeme getirilecekti. Çok zekice.

İnsanların sözlerimi anında itibarsızlaştırmaları için ne harika bir yol. İşin en kötü yanı, böyle bir yöntemin onlara kısmen benim entrikalarımla sağlanmış olmasıydı.

Bu beni itibarsızlaştırmak için aptalca bir nedendi, ancak buradaki çoğu insan sadece aptalca nedenlere ihtiyaç duydu, geçerli nedenler için yeterince düşünmediler ya da bakmadılar.

Hayal kırıklığını bastırarak konuştum, "Güvenliğinizle ilgili.

Neyi bilmiyormuş gibi davranma." "Benim

nedenlerim var," diye tekrarladı Eliel.

Ki az önce bunu paylaşmayacağını anladık.

Evet, bana hayatı konusunda güveniyordu ama bilgi konusunda güvenmiyordu. Ne tuhaf bir güven bu . Bu beni nasıl onun arkasında duran muhafızlardan daha iyi yapıyordu?

"Senin için endişeleniyorum," diye itiraf ettim. "Bunu biliyorsun."

Eliel gülümsedi. "Evet, sorularınızın gerçek bir endişeden kaynaklandığını biliyorum. Diğerleri için söyleyebileceğimden çok daha fazlası. Bunun anlamı... çok büyük."

"Dışarıda hayatını tehlikeye atıyorsan bunun ne faydası var? Bunun büyük bir anlam ifade etmesini istemiyorum. Bunu düşünmeni ve dikkatli olmanı istiyorum. Çok daha dikkatli."

Eliel yüzünü ovuşturdu. Bu hareketlerin başkalarının yanında yapmasına izin vermediği şeyler olduğunu fark etmiştim. Bunu sadece çocukken, yalnız olduğumuzda ya da ailesinin yanındayken yaptığını görmüştüm.

Eliel soğukkanlılıkla, "Rolünüzü nasıl icra edeceğiniz sizin ve benim ayrıcalığımdır," dedi.

"Neden seninle her şey bu kadar ikili? Aydınlık ve karanlık? Sol ve sağ? Neden başkalarının sana yardım etmesine izin vermiyorsun?"

"Elias," dedi aniden. "Endişeni anlıyorum ama planlarımı uygulamama izin vermeni istemek zorundayım. Yakında amaçlarını anlayacaksın."

Nefes verdim ve ayağa kalktım. "Beni de bu. Amacınız."

Eliel ellerini birbirine kenetledi. "Bunu rüyamda görmüştüm."

Sesi cansızdı. Gözlerimi ona diktim. Kendi rüyalarım ile ilgili düşünceler kafamın içinde uçuşuyordu. "Rüyalar" cömert bir tanımlamaydı. Aslında gece terörü.

"Büyücüler bizi bitirmek için geliyorlar. Bunu durduracak gücümüz yok," diye açıkladı.

Yavaşça nefes aldım. Ona bunların sadece rüya olduğunu söyleyemezdim. Uyku halılarının nasıl bir güce sahip olduğunu herkesten iyi biliyordum.

Gerçi benimkiler anılardı, Eliel'inkiler ise...

" fazla çalışıyorsun," diye cevap verdim. "Ayrıca" diye alay ettim -"Athlion'da böyle bir rüya görmemiş tek bir kişi bile yoktur."

Eliel'in gözleri yukarı kaydı. Bakışları her zaman araştıracıydı, ama şimdi daha da kötüydü, sanki beynimin içine gömülmüş kendi rüyalarımı arıyordu.

"Ne?" diye sordum. Gözlerinde dönen analizi sonlandırmak için . "Yalan söylemediğimi biliyorsun."

Bakışları düştü ama yine de düşünceli bir şekilde masaya baktı. Hâlâ hesap yapıyor ve havadan sudan sonuçlar çıkarıyordu. Sürekli bir şeyler varsaymak onun için ne kadar yorucu olmalıydı. Kendi düşüncelerime uzun süre bakmak istemezdim. İğrenç, parçalanmış, lanet bir kaostular.

"Birkaç gün içinde," dedi Eliel sessizce, "Gel ve bulguların hakkında beni bilgilendir."

Sandalyemi geriye ittim. "Biraz dinlen, solgun görünüyorsun."

Başını salladı. Bu baş sallamanın hiçbir anlamı olmadığını biliyordum. Muhtemelen tavsiyemi dikkate almayacaktı.

Odama dönerken bir hizmetçi buldum ve ona iz sürücüye buluşmak üzere haber göndermesini söyledim.

Bu gece gün batımında sarayın güney kapısının önünde olacağım.

Bir saatten kısa bir süre sonra aynı hizmetçi odama geri döndü.

"Lordum, Shadae şu anda Saray'da değil. şu anda Komutan ve diğer bazı kişilerle birlikte bir görev yürüttüğü bilgisini aldım."

"Ne zaman dönecekler?" Okuduğum kitaptan başımı kaldırmadan sordum. Bazı askeri metinlere ve kayıtlara yeniden aşına oluyordum.

"Kesin değil. Görevlerinin süresi büyük ölçüde değişiyor. Saatler ya da günler sürebilir."

Arkamı ve "Neredeler demiştin?" diye sordum.

BÖLÜM 46- SHADAE

"H Buyurun," dedikten sonra garson yanımıza geldi ve masamıza dört kupa biraya benzeyen bir şey koydu. Komutan, Vykros, ben ve Lideus adında başka bir iz sürücü, Iloris'in merkezindeki küçük bir işletmenin bir köşesine sıkışmış, onun etrafında oturuyorduk.

Aşağıya baktım. İçeceğin yüzeyinde yüzen birkaç saç teli vardı. Yüzümü buruşturdum.

"Uch-um, affedersiniz orada..." Garsonun dikkatini çekmeye çalışarak içkiyi işaret ettim.

Ağzımı açtığımda Vykros iç çekti.

"Evet?" dedi garson. Gözlerini kısarken bronzlaşmış teni çizgilerle çatladı.

Komutan bana baktı ve başını salladı. "*Hayır.*"

Ağzım bir karışık açık kaldı. Kafam karışmıştı.

"İçkinde bir sorun mu var, sevgilim?" diye sordu garson.

İki yumruğunu da masaya vurunca sıçradım ve masadaki çatal bıçak takımı takırdadı. Geriye doğru eğildim. Bana yaklaştı.

"Ben... hayır, hayır." Ellerimi kaldırdım ve bir o yana bir bu yana salladım. "Ben-"

"Neden senin için tamir etmeme izin vermiyorsun?" "I-"

İtiraz etmeye çalıştım ama sonunda garsonun içkimi alıp yüzüne ve içine tükürmesini izledim.

Masaya o kadar sert vurdu ki, sıvının bir kısmı bardağın üzerinden döküldü ve elime geldi.

Şok içinde içkiye baktım.

"Tadını çıkarın, küçük hanım." Köşeden gümbür gümbür adımlarla uzaklaşırken kendi kendine güldü.

İnançsızlıkla diğerlerine döndüm. Vykros başını sallıyordu. Lideus başını eğiyordu. Sessizdi ve genel olarak neredeyse hiç konuşmuyordu. Komutan kendi kupasını yüzüne götürdü.

"Beni uyaramaz mıydınız?" Hepsine söyledim.

"Neyi uyardı? Bizden nefret ettiklerini ve bir şeyler yapmak için bahane beklediklerini mi? Sen tamamen aptal mısın?" Vykros bana küçümseyerek baktı.

"Susamıştım," diye yakındım.

Biri kupasını bana doğru itti. Sağımdan gelen Lideus'tu. Hâlâ aşağıya bakıyordu.

"Hayır, hayır, sorun değil sen de susamışsın ve bu senin suçun değil," dedim ona üzülerek.

Hiçbir şey söylemedi ve içkisini hemen geri çekti.

Ne? "Israr ediyorum!" ya da "Almalısın" ya da "Yarısını alalım." yok. Sanırım bu da benim hatam.

Vykros, "Yani bugün hiçbir işe yaramadı," dedi.

Vasara'nın uzak doğusunda, başkentin dışında, Avaire adlı bir kasabada şüpheli bir büyücü ikilisi hakkında bir ihbar almıştık. Birinin küçük intikam fikrinden başka bir şey olmadığı ortaya çıktı.

Birinden ne kadar nefret etmeniz gerekir? Onları bu dünyada her şeyden daha çok hor görülen bir şey olmakla suçlamak için. Bir büyücü.

Ne diyebilirim ki? Onların göğsüne bobin yerleştiren ben olurdum. Nasıl daha iyi olabilirim ki?

Bir nedenim mi var? Bu kadar mı? Bu yeterli mi?

"Bu çok sık oluyor. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmanız gerekirdi," dedi Komutan . "Yanlış raporlar doğrulanmış olanlardan çok daha yaygındır."

"Sanırım bu iyi bir şey," dedim sessizce.

Vykros bana şüpheyile baktı, sonra Komutanı dürttü. "Onu sen mi işe aldın? Umutsuzluğa kapılmış olmalıyız."

"Özür dilerim, haklısın. Bugün birkaç büyücü yakalayamadığımız için çok umutsuzum. Mutlu musun?" Vykros'a sordum.

"Oh, siktir git," dedi.

Düşünmeden edemiyordum, ölen onca iz sürücünün arasından neden Vykros kurtulmuştu?

İç çektim. Gerçekten de onun kötülüğünü istemiyordum ama yine de sapına çiçek takılmamış bir diken gibiydi, sadece ısıırıyordu, duygu yoktu.

Ama belki de bu mantıklıydı, bu işte hayatta kalmak için kendi yapraklarınızı koparmanız, yumuşak ve

nazik parçalarınızı dışarı çıkarın.

Akşam yaklaşıyordu ve batmakta olan güneşin koyu turuncu ışıltısı ahşap masanın üzerinde daireler çiziyordu.

Ayrıca içeceğimin yüzeyindeki kalın şeffaf tükürük tabakasının daha da net görünmesini sağladı.

Birkaç dakika geçti, Vykros ve Cheadd hafif bir sohbet yaptılar.

Ceketimi çıkarmak üzereydim ki dışarıdan bir gürültü duyuldu.

"...Elbette...yuvarlak....my... istiyorum..." biri dedi. Bu
Garson. Ayak sesleri köşeden

hızla yaklaşıyordu.

"...Zaten...hayır...nerede..." başka bir adamın sesi ona cevap verdi.

İkisi birden ortaya çıktı. İkinci adam hızlı adımlarla bize doğru ilerledi ve masanın kenarında durdu.

Lord Elias. İkinci adam Lord Elias'tı.

"Sen, benimle gel." Bana doğru bakarak masaya yaklaştı.

Sesler kulağıma ulaştığında donmuş olduğum için ceketimin yarısı hâlâ üzerimdeydi. Ona doğru baktım. Bu açıdan bakıldığında geniş gövdesiyle güneşi tamamen kapatıyordu. Ceketimin omuzlarını kavrayan ellerime baktı.

"Giy şunu, gidiyoruz."

Cheadd ona, "Lordum," diye hitap

etti. "Siz kimsiniz?" Lord Elias

sordu. "Komutan... Lordum."

"Ah, evet, senin de burada olduğunu söylediler." Kaşlarını hızlıca kaşdı ve sonra etrafına bakındı. Gözleri sanki bir şeymiş gibi etrafta geziniyordu.

Gergin misin?

Tanrı neden gergin olsun ki? Burada mı?

"Lordum," dedi Cheadd tekrar. "Bütün gün çalıştık ve Shadae son olayların ve yaralarının etkisinden henüz tam olarak kurtulamadı. Bu akşam size pek yardımcı olabileceğinden emin değilim."

Lord Elias gözlerini bana dikti. "İyi görünüyor."

Ne yapıyorsunuz, Komutan? Lord Elias ne isterse sorgusuz sualsiz ve tereddütsüz yapmam gerektiğini söyleyen sen değil ?

Ceketimi tekrar giyerken Komutan'a baktım.

Vkyros araya girdi, "Lordum, eğer ihtiyacınız olan yardımsa, o zaman ben-"

"Geçen gece bir grup büyücünün izini süren siz miydiniz?"

"Şey, hayır, ama ben-"

"Yeteneğin nedir?" Elias ona sordu.

"İşinlayıcı ve Navigatör ama-"

"Raporu okudum," dedi Elias, "onun bulduğu izleri bulamayan biri de sendin." Yönüne bakmadan beni işaret etti. "Sen değil miydin?"

"O-"

"Ne? Bu senin işindi ve başarısız oldun. Bu yüzden hayır, yardımınızı istemiyorum."

Bana döndü, sonra masanın üzerindeki dolu bardağa baktı. "İstiyorsan şimdi iç, gidiyoruz."

Başımı eğip tükürük ve saçla dolu içeceğe baktım.

"Ummm, ben... Bu..." Çaresizce onu burada bırakmak için bir bahane bulmaya çalışıyordum.

Bu onu rahatsız edecek mi? Vasara'nın kaynaklarını boşa harcadığımı düşünür mü? onu gücendirir miyim? Neden her şey bu kadar karmaşık? Neden karar vermeden önce yüksek sesle söylediğim her eylemi ve cümleyi yaklaşık yirmi kez düşünmek zorundayım?

Ben bunları düşünürken sağımdan bir ses konuştu.

"İçine tükürdüler," dedi Lideus duygusuzca, bütün gün boyunca ilk kez konuşuyordu, hâlâ yere bakıyordu.

Elias önce Lideus'a, sonra bana baktı. Birkaç saniye boyunca bana baktı. Ağızım kıyıda hava almak için boğulan bir deniz canlısı gibi açılıp kapanmaya devam etti.

Beklenmedik bir şekilde öne doğru eğildi ve dikkatle içkimi aldı.

Lideus konuşur konuşmaz yavaşça geri çekilmeye başlamış olan garson, Elias'ın arkasına dönmeden uzanıp bileğini yakalamasıyla olduğu yerde kalakaldı. Onu kolaylıkla öne doğru çekti.

"Bunu sen mi yapıyorsun?" diye sordu adama.

Adam yüzünü buruşturdu ve çoktan terlemeye başlamıştı.

"Önemli bir şey değil." keserek ayağa kalktım. "Önemli ... benim hatam ve ben-"

Bu ana yol açanın benim hatalarım olduğuna hiçbir şekilde inanmasam da, çatışmadan kaçınmak için öyle düşünüyormuşum gibi davranmaya hazırdım. Garsonun Elias'ın bakışları altında kıvranmasını ve çığlık atmasını memnuniyetle izlerdim ama insanların daha fazla düşmanlığına ihtiyacımız yoktu, diğer iz sürücülerin de yoktu. Bu, Vykros'un da gibi, onlara bizden daha fazla nefret etmeleri için bir bahane vermekten başka bir işe yaramazdı.

"Gitmeye hazırım, My..." Elias'a tam unvanıyla hitap edecektim ki, kendisine bu şekilde hitap edilmesini istemediğini ya da bundan hoşlanmadığını hatırladım. Bu sadece yalnızken mi yoksa başkalarının önündeyken de geçerli miydi?

Zihnim bir kez daha sorularla dolup taşarken Lideus konuştu. "O yaptı."

Sertçe Lideus'a döndüm ama koyu sarı saçları yüzünün yan tarafını .

Bütün gün konuşmayı reddettin ama şimdi mi? Şimdi mi konuşuyorsun?

Elias'ın başka bir onaya ihtiyacı yoktu. Garsonu kendine doğru çekti ve içkiyi göğsüne doğru itti.

"Sen iç."

"Benim... Lordum ben-"

"Sorun ne, senin tükürüğün, değil mi? Başka kimse ağzında bunu istemez."

Vkyros sahneden tamamen büyülenmiş görünüyordu. Cheadd ise tamamen şüpheli görünüyordu. Ben de ikisinin duygularını paylaşıyordum.

Elias bunu neden yapsın ki? İz sürücüleri, büyücüleri ya da beni savunmak için bir nedeni yok.

"et. Bekliyorum," dedi Elias.

Başka bir alternatif göremeyen adam titreyen eliyle bardağı kaptı ve birkaç yudumda içti. Bunu yaparken yüzünü buruşturdu, sonra öksürdü. Muhtemelen saçları yüzünden.

Elimde olmadan biraz gülümsedim ama hemen başımı salladım ve yüz ifademi düzelttim.

Artık kargaşayı duyup izlemeye gelen ve köşeden bakan başka insanlar da vardı.

Bu kötüydü.

Garson öne doğru eğilmiş, boğulacak gibi olmuş, kendi parmaklarını Boğaz, çalışıyor için özüt ve teller . saç o vardı O kadar düşünceli bir şekilde içkiyi boğazından geçirdi ki. Elias onu iterek uzaklaştırdı. "Beni takip edin." Arkasına bile bakmadan yürüyüp gitti.

Masa.

Komutana döndüm. Gitmem için başıyla onayladı.

Elias'ın peşinden koştum. O zaten benden oldukça ilerideydi. Uzun bacakları, birkaç hızlı adım attığında birkaç metre geçmesine izin veriyordu.

Ben uzaklaşırken Vkyros Lideus'a, "Demek konuşabiliyorsun," dedi.

Saçlarım küçük ama dağınık bir şekilde toplanmıştı. Elias'ın peşinden koşarken kollarımı kaldırıp dağınık saç tellerini toplamak için uğraştım ama hızımı zorlukla koruyabildim ve uğraşmayı bırakmaya karar verdim.

İki atın beklediği bir ara sokağa varana kadar durmadı. Dizginlerini tutan genç bir çocuk onları izliyordu.

Elias çocuğa, "Gidebilirsin," dedi ve avucuna bir ışın yerleştirdi. Çocuk paraya gülümseyerek baktı ve koşarak uzaklaştı, ancak benimle göz göze gelmeden önce değil ve anında soldu. Üniformam iz sürücü ve büyücü olduğumu ele veriyordu.

"Bin," dedi Elias. Ata baktım, gri bir küheylandı, güzeldi ama...

Elias atına atlayıp gitmek üzereydi.

"I..." Sesimi yükseltmek zorunda kaldım. "Nasıl binileceğini bilmiyorum."

Elias arkasını döndü, atını durdurdu ve gözlerimin içine bakmak için başını eğdi. Şaşkın görünüyordu.

Neden şaşırdınız? Neredeyse iki yıldır hapiste bir iz sürücünün ata binmeyi bildiğini nasıl düşündünüz? Yakalanmadan önce öğrenmiş olsaydım bile, şimdi ata binmekte berbat olurdum. Ne? Boşaltma merkezlerinde ata binmemize izin verdiklerini mi sanıyordun? Görünüşe göre beni sorgularken katılmamıza izin verdiklerini düşündüğünüz tüm eğlence faaliyetlerini sormayı unutmuşsunuz.

Her ne kadar düşüncelerimi paylaşmak istesem de dilimi ısırđım.

"Işınlanıyoruz... ve yürüyoruz ve ata binmeyi hiç öğrenmedim," diye açıkladım.

Elias gözlerini devirdi ve bir saniyeliğine kapattı.

Sonra yanıma geldi ve atından indi. "Atına bin."

"Ben sadece-" dedim.

"Sen oturacaksın. Ben ata bineceğim," dedi. Bu açıyla, ara sokağa sızan loş güneş ışığını bir kez daha engelledi.

Başımı onunla at arasında döndürdüm. "Ama-"

"Sen her zaman böyle...?" Elias sanki kendi sorusunu nasıl bitireceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu.

"Hayır, sadece şaşırdım," diye cevap verdim onun yerine, "Ve daha önce hiç ata binmedim, bu yüzden nasıl olduğunu bilmiyorum." Hayvanın üstündeki bir dizi kayış, toka ve deri parçayı inceledim.

Elias bir üzengiye işaret etti. "Ayağını oraya koy, ben senin kolunu tutacağım, sen de kendi kolunla dizginlere tutun ve kendini yukarı kaldır. Yardıma ihtiyacın olursa seni iterim."

Başımı salladım, bilgiyi işledim ve sonra beceriksizce istediği şeyi yaptım. Kendimi yukarı kaldırmayı başardım, eyerinin arkasına oturdum, ne de olsa Elias'la genel olarak teması en aza indirmeyi gerçekten tercih ederdim.

Saniyeler sonra, kaçmanın anlamsız olduğunu fark ettim.

Bir nefes vermem için gereken süre içinde Elias ata binmiş ve önümde, eyerinin üzerinde oturuyordu. Uzanıp dizginleri tuttu.

"Bana tutun," dedi, sesi son derece isteksiz geliyordu.

"Ummm... Nereye?"

"Ne demek nerede? Sence nerede?" Sesi keskindi.

Kollarımı yavaşça gövdesine doladım. Elias'ın dokunuşumdan rahatsız olarak yemin edebilirdim ama arkasından dudaklarımı aynı rahatsızlıkla birbirine bastırmıştım.

Karnını gevşek bir şekilde kavradığım anda atını sürdü. Küçük bir nefes verdim ve ona daha sıkı tutundum. Parmaklarım, gövdesinin üst ve alt kısmında, bronz zırh plakalarının arasından kaçan ince gömleğin kumaşına saplandı.

Elias yoluna çıkan hiç kimseyi düşünmeden atını sürüyordu. Sanki onu duyacaklarını ve çok yaklaşımadan dağılacaklarını biliyor gibiydi. Rüzgâr tenimi tokatladı ve kravatımdan daha fazla saç çekerek yüzüme ve ağzıma bastırdı. O kadar hızlı gidiyordu ki, etrafımızdaki sesler bulanıklaşıyor, görüntüler de aynı şekilde bozuluyordu.

Bir süre sonra, güneş tamamen kaybolmaya başladığında, Iloris'ten çıkmıştık.

Ortalık sakinleştikten ve sessiz yollarda sadece birkaç kişi geçtikten sonra dudaklarımdaki kılları tükürerek "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Elias beni görmezden geldi.

İçimi çektim. Ne yazık ki onun duyabileceği kadar yüksekti. Bu kadar sessiz bir yolda olmanın getirdiği dezavantaj buydu.

"Seni tekrar o izi takip etmeye götürüyorum," diye cevap verdi.

İzleri takip etmek mi? Bunun anlamsız olacağını zaten açıklamıştım, değil mi?

Kendi kendime başımı salladım. Bunun bir önemi yoktu. Eğer bunu kendine kanıtlamak ve beni de yanına almak istiyorsa, başka seçeneğim yoktu.

Bunca zamandır kendimi onun bedeninden uzak tutmaya çalışıyordum, böylece kolum beline dolanmış olsa da gövdelerimiz ve bacaklarımız birbirine değmiyordu ve yüzüm sırtına yaslanmamıştı. Geniş çerçevesinin üzerinde şey göremiyordum.

Daha fazla soru sormaya değip değmeyeceğine karar vermeye çalışırken Elias konuştu.

"Nasıl oldu da diğer Navigator izi takip edemedi?" Sesi şüpheli geliyordu.

"O..." Bunun kibirli olduğu ve gerçekten bakmaya çalışmadığı için olduğunu nasıl söyleyebilirdim? Bu muhtemelen başını belaya sokacaktı ve ondan ne kadar hoşlanmasam da cezalandırılmasını istemiyordum.

"O mu?" Elias cevabımı bekleyerek tekrarladı.

"Çok fazla odaklanma ve konsantrasyon gerektiriyor ve-" "Yani odaklanmıyor muydu?"

"Hayır... hayır, sadece zor olabilir-" "Yani, bu göreve uygun değil mi?"

Tekrar iç çektim, bu sefer daha sessiz bir şekilde. "Daha önce de görevleri başarıyla tamamladı. Tüm mesele nereye baktığınız ve enerjinin nerede yoğunlaştığı ve... dışarıya, dış etkilere... maruz kalması."

Elias omzunun üzerinden bana baktı. İçkimi masadan kaldırdığından beri ilk kez göz teması kurmuştu.

"Bunu , değil mi?"

"Hayır, hayır, değilim. Farklı koşullarda gerçekten farklıdır," diye ısrar ettim.

"Onu koruyorsun," diye mırıldandı arkasını dönerken.

Hafifçe güldüm. değildi. Elias bana bakmak için hafifçe arkasına döndü, ama yarı yolda fikrini değiştirmiş gibiydi ve tekrar önüne .

"Bu eğlenceli mi?" diye sordu. "Hayır. Değil."

"Ve yine de güldün." Güldüğüm gerçeğinden hiç hoşnut değilmiş gibi bir hali vardı.

"Çünkü onu koruduğumu düşünmeyi gülünç bulurdu," diye açıkladım.

"Öylesin."

"Ben ."

Elias usulca kıkırdadı. Titreşim gövdesinde ve avuçlarımda dalgalandı.

"Neden?" diye sordu.

"Onu korumuyorum," diye inandırıcı olmaya çalıştım.

Elias at sürmeyi bıraktı. Bir sokağın ortasındaydık. Kesinlikle hiçbir yere varmamıştık.

"Neden... Neden durdun?" Uysalca sordum. "İn aşağı."

"Ne?!" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemedim, bunun için daha fazla çaba göstermem gerektiğini bilsem de. Kendisine böyle hitap edilmesini istemese *de* o bir Lord'du. Bunu daha sık hatırlamam iyi olurdu.

Ve ben, ben tek kullanımlıktım.

"Eğer bana yalan söyleyeceksen, seninle çalışamam. İn ve geri dön."

"Yapamazsın... Ben..." Şok içinde kekeledim.

Uçarı mı? Daha çok bir göt deliği gibi.

"Ata binemem... Işınlanamam."

"Eminim bir yolunu bulursun," diyerek bileklerimi nazikçe tuttu ve kendinden uzaklaştırdı.

"Yalan söylemiyordum!"

İtiraz ettim. "Bunu söyledin, in aşağı." Zihnim bomboştu.

"Ben...o-"

Elias vücudunu tamamen bana doğru çevirdi, yüzü tam olarak görünüyordu. Koyu kızıl saçları da rüzgârdan nasibini almıştı ama her nasılsa tamamen doğal bir şekilde omuzlarına dökülmüştü. Benimkiler ise hâlâ düzensiz bir şekilde yüzüme ve alnıma yapışmıştı.

"istemiyorum. Vaktimi boşa harcıyorsun," dedi Elias.

Nasıl oluyor da kendimi hep durumlarda buluyorum? Bir Gemi olarak kal ya da bir iz sürücü ol. İz sürücülere sadık kalmak ya da onların her sırrını başkalarına aktarmak. Hiçbir zaman doğru olduğunu hissettiğim, bir parça haysiyetimi, ruhumu korumama izin veren bir karar veremedim.

Sanki dünya onu sifonla çekmeye, parçalamaya, izlemeye, gülmeye ve artık tanıyamadığım biri olmadan önce onu parçalamamın ne kadar süreceğine dair bahse girmeye kararlıydı.

Beni korkutan şey ölmek değildi. Hâlâ yaşarken ve nefes alırken ölmektir. Ruhum, boş bir kabuktan başka bir şey olmayana kadar zamanla soluyordu. Korktuğum bedenimin değil, kendimin ölümüydü.

Ama Ava, Cheadd bana Elias'ın istediğini yapmamı, yaşamamı söylemişti. Ava için yaşamamı.

Ama bu hayat beni neye dönüştürecek?

Ve zamanı geldiğinde, geri dönülmez bir şekilde değiştiğimde, umursayacak mıydım? Fark eder miydim?

Elias'ın kırmızı gözleri benimkilere dikilmişti. Düşünecek zamanım yoktu. Zamanım yoktu.

Tekrar belini kavradım, kaşları telaşla havaya kalktı. Bileğimi tutmak için hamle yaptı ama kelimeler ağızımdan telaşla dökülürken "Onu koruyorum" dedim.

Çok hızlı söylediğim ve Elias da şaşkın şaşkın baktığı için, "Öyleyim," diye tekrarladım.

Yüzümü bir o yana bir bu yana çevirdi. Ona yalvarırcasına bakıyordum. Yüzümde endişe ve şüphe olduğunu hissedebiliyordum. Birkaç saniye sonra arkasını döndü ve tekrar sürmeye başladı.

"Neden?" diye sordu alçak bir sesle. "bilmiyor musun?" Ben sordum.

Atı tekrar yavaşladı.

"Tamam, tamam. Ona ne yapacaklarını bilmiyorum," diye itiraf ettim. At hızlanmaya devam etti. "Anlaşamıyoruz ama onun acı çektiğini görmek istemiyorum."

"Acı çekmesi senin için neden önemli olsun ki?" "Sadece...önemli. Yeterince acı çektik."

Elias ellerimin altında gerildi. Bu muhtemelen söylenecek yanlış bir şeydi. Cheadd'in bana Elias'ın büyücülerden nefret etmek için herkesten daha iyi bir nedeni olduğuna dair söylediklerini hatırladım. Sanki çektiğimiz acılara sempati duyacak ya da umursayacakmış gibi. O sadece bunu savunurdu.

"Böyle mi düşünüyorsun?" Elias'ın sesi gergin geliyordu.

"Benden size gerçeği söylememi istediniz. Düşündüğüm şey bu. Ve dürüst olmak gerekirse, büyücü ya da insan olması fark etmezdi. Ben sadece onun cezalandırılmasından ve yaptığı hatadan korkuyordum. Onun bir ceza almasını engellemek istedim."

Elias alay etti. "Bazı insanlar cezalandırılmayı hak ediyor."

"Ve bazı insanlar yapmaz. Ve sık sık birbirleriyle karıştırılıyorlar," dedim düşünmeden.

Elias'ın gözleri hafifçe omzunun üzerine kaydı. "Mmmm."

O zaman 'mmmh'lara geri dönelim.

Kuzey sınırına yakın Vaden'e varmadan önce bir saat kadar daha sessizce yol aldık. Elias attan indi. Arkasını döndü ve inmeme yardım etmek için hiçbir çaba göstermedi.

Temkinli bir şekilde yere baktım. Bana döndü.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Bir kez daha, sanki birisi kelimeleri zorla ağzından çıkarıyormuş gibi konuşuyordu.

"Evet," diye itiraf ettim. Zihinsel olarak yarın ata binmeyi öğrenmeye karar verdim, böylece bunu bir daha asla yaşamak zorunda kalmayacaktım.

Elini uzattı, dokunmaktan kaçındım, onun yerine bronz bilek kelepçelerinin üzerine koydum. Kelepçelerin buruşukluğunu hâlâ görebiliyordum.

Parmaklarım koyu kırmızı atletinin kumaşını bozmuştu.

Buradan Elias'ı alana götürebilirdim. Burası kabaca ilk ışınlandığımız ve kamp kurduğumuz yer civarındaydı.

"Her iki kampı da mı görmek istersiniz, yoksa dövüşün yapıldığı ikinci kampı mı?" Yere iner inmez sordum.

"İlk seferde geride bir şey kaldı mı?" diye sordu. "Hayır."

"Sonra ikincisi."

Konuşmak için ağzımı açtım ama tereddüt

ettim. "Bunu hep yapar mısın?" Elias

sordu. "Neyi?"

"Gerçekten konuşmadan önce ağzını saniyelerce açar mısın?"

Aniden kapattım. "... Hayır, sadece ne söylememe izin verileceğinden asla emin olamıyorum."

"Yine izin verildi." Elias gözlerini devirdi. "Ne istersen söyle."

Bunun bir yalan olduğunu düşünmeden edemedim. Söylememe ya da sormama izin verilmeyecek pek çok şey düşünebiliyordum.

Neden garsona o içeceği içirdin?

Ne oldu da büyücülerden bu nefret ediyorsun?

İkiyüzlüsün. Bazı insanlar cezalandırılmayı hak ediyor, mi?

Sadece büyücü iseler mi? Değil mi?

"et." Elias kaşlarını kaldırdı.

Başımı kaldırdım ve kendimden daha emin görünmeye çalışarak, "Bizi oraya ışınlama şansım var ama daha önce hiç denemedim," dedim.

"O zaman neden teklif ettin ki?" Kaşlarını çattı, dudaklarının köşesi yukarı doğru döndü.

"Çünkü ben... yorgunum," diye bir bahane bulmaya çalıştım.

"Yalan söylemekte bu kadar kötü olan biri için bunu çok yapıyor gibisin." Şimdi kaşlarımı çatmıştım.

Elias devam etti, "Sana bana ne olduğunu söylemeni söylediğimi sanıyordum-"

Sözünü kestim. "Çünkü topallıyorsun ve bunu bir süre önce fark ettim. Sana yaralanıp yaralanmadığını ya da ne olduğunu soracaktım ama bunu takdir edeceğinden şüphelendim ve bir süre yürüyeceğiz, bu yüzden... deneyebileceğimi düşündüm."

Elias birkaç saniye hareketsiz kaldıktan sonra aniden iki büklüm oldu ve ellerini dakikalar önce onu tuttuğum yere, göğsünün üzerine koydu.

Gülmeye başladı. Histerik bir şekilde. Kahkahası kekeleyerek ve alçak sesle geliyordu, sonra tekrar doğrulurken birden sesi yükseldi ve uzun bir iç çekti.

Sinirli bir şekilde ona baktım. Muhtemelen konuşmamı şefkatli bir endişe olarak algılamıştı. Bu ikimiz için de sadece bir pratiklik meselesiydi.

"Bacağıma ne olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu bana. "Artık orada değil. Çünkü senin gibi insanlar onu kopardı ve birlikte seyahat ettiğim tüm insanları önünde öldürdükten sonra beni ölüme terk etti." boşluğu işaret etti.

O zaman Cheadd'ın bana ne söylediğini anladım.

Bu, büyücülerden neden bu kadar nefret ettiğini açıklıyordu. Nefretinde neden bu kadar haklı olduğunu hissediyordu. Bu konuda haklı ya da haksız olması onun için önemli değildi, bir hikayeye değil. Onun için önemli değildi.

Çoğu insan haksızlığa uğradığında bunu hisseder. Anlıyordum ama nefret ediyordum.

Daha önce birçok kez böyle hissetmiş olmaktan daha da nefret ediyordum. "O zaman... Bir dahaki sefere öğrenmeye çalışırım," dedim çimlere bakarak.

Tekrar başımı kaldırdığımda Elias bana sanki yaşayan bir cesetmişim gibi bakıyordu.

" için," diye açıkladım. "Bir dahaki sefere ışınlanmayı öğrenmeye çalışacağım."

Elias birkaç saniye boyunca bana o şekilde bakmaya devam etti. Sonra aniden arkasını döndü ve kendini içinde bulunduğu trans halinden sıyrıldı. "Yapma. Sana navigasyon becerilerin için ihtiyacım var. Başkalarını geliştirmeye çalışarak zaman kaybetme."

"Bu bir kayıp olmaz... aslında belki de yanımızda bir Işınlayıcı getirmeliyiz ve-"

"Hayır. İkisine hayır."

Neden? Seninki gibi bir yarayla neden bir Işınlayıcı getirmedin? Sen bir lordsun, dilersen yanında on Işınlayıcı getirebilirsin.

Başımı sallayarak gözlerimi tekrar kapattım ve çömeldim. Yere dokundum, özüme dokundum. Şüphelendiğim gibi, büyücülüğün izleri çoktan silinmişti ve artık yoktu.

"Şüphelendiğim gibi izler kayboldu ama yolu hatırlayabiliyorum."

Elias başıyla onayladı. Ayağa kalktım ve yürümeye başladım.

Yaklaşık bir saat daha bu şekilde ilerledik. Elias'ın dengesini korumak ya da arazinin daha zorlu bölgelerinden geçmek için mücadele ettiğini duyabiliyordum. İz sürücüleri olarak, hedefimizin peşinde en karanlık ve en gizli patikaları kullanırdık ve geçmesi her zaman en zor olanlarıydı.

Ama hiçbir şey söylemedim ve onu tanımak için arkamı dönmedim. Sadece bir kez daha yüzüme gülecek ya da beni Saray'a kadar yürümeye . Acısını uzatmak istiyorsa, bu onun seçimiydi. Onun adına kendimi daha fazla zorlamayacaktım.

Her neyse, hafif bir topallama dışında, tamamen etkilenmemiş görünüyor.

Ama... bir insanın acıyı ne kadar ustaca saklayabileceğini çok iyi biliyordum. Dördüncü sınıf bir Darean olarak, drenajlar benim için çok yorucuydu. Mide bulandırıcı. Rahatsız ediciydi. Ama daha yüksek sınıflardaki büyücüler için olduğu gibi acı verici değildi. Geldiklerinde, feryatları yürüme yollarında insanın duyularını yok edecek kadar yüksek bir sesle yankılanırdı ve drenajdan sonra iki büklüm, gözleri yaşlı, yüzleri buruşmuş bir halde etrafta dolanırlardı.

Yine de zaman geçtikçe çoğu feryat etmeyi bıraktı. Kanalizasyonlardan kalkıyor ve yüzlerini buruşturmadan hareket ediyorlardı, taş gibi donuk, soluk ve asık suratlı heykeller gibi süzülüyorlardı. Ağlamaları homurdanmaya dönüştü. Gözyaşları kurudu.

Sanırım her zaman ateşin içinden yürüyenler, yanıklar karşısında çığlık atmayı bırakıyorlar.

Gerçekten bir acıya alışmışlar mıydı?

Hayır, alışkın değiller... sadece... kavurucu sıcakla yaşamayı öğrendiler. Lord Elias da böyle mi?

Omzumun üzerinden hızla ona baktım. Hâlâ tedirgin görünmüyordu.

Bunu söyleyemem. Ama... sanırım en büyük acıyı çekenler... asla şey söyleyemezler.

Oraya ulaştık.

Aniden durdum ve Elias bana çarptı. "Sen ne-"

Önündeki manzarayı gördüğünde kendi kendine konuşmayı bıraktı. Tüm cesetler hâlâ oradaydı. Büyücülerin cesetleri kaldırılmamıştı.

Normalde, bildiğim kadarıyla, bu kamplardaki büyücüler bir savaş veya dövüş alanına döndüklerinde, enerjilerinin izlerini ortadan kaldırdıktan sonra cesetleri yakarlar veya ışınlama yoluyla götürürlerdi.

Ama tek bir tanesi bile alınmamış ya da yakılmamıştı. Elias sağ tarafımda durmak için etrafımda dolaştı. İkimiz de birkaç dakika sessizce durduk.

"Neden... Neden ölülerini geri getirmediler?" Elias mırıldanarak sordu. Cevap veremedim. Bilmiyordum.

"Elementalistleri ve Işınlayıcıları vardı. Ben gördüm," dedim. "Ama onları kullanmadılar," Elias.

"Bu bir mesaj mı?" diye sordum.

"Sen benden daha iyi bilmez misin?" Elias bana doğru bakmadan konuştu.

"Her insanın eylemlerinin ardındaki motivasyonları biliyor musun?" ısırarak karşılık verdim. Her büyücünün ortak bir bilinçle güce aç ve kötü olarak genelleştirilmesinden nefret ediyordum. Bu nefreti, bu savaşı yaratan da buydu.

Elias bana yan gözle baktı.

"O zaman hayır," dedim ve geri adım atmayı düşünemedim cümlemi bitirdim.

"Daha bir saat önce kelimeleri kekeleyerek söylemiyor muydun? Şimdi benimle bu şekilde mi konuşuyorsun?" Elias'ın sesi hiç de kızgın ya da otoriter değildi, sadece şaşkın ve biraz da meraklıydı.

Duyduğuma göre, başkalarıyla çok daha kötü şekillerde konuşuyormuşsunuz.

"Benden dürüst olmamı istedin." Yüzümü ona döndüm. O da benim hareketimi tekrarladı.

"Dürüstçe. Aşına değilim."

Tanıdık mı? Senin aşinalık anlayışın bu mu? Ne kadar... rahatsız edici.

"Bölgeyi kontrol edin," diye talimat verdi. "Şüpheli ya da farklı görünen bir şey bulursanız bana haber verin." Olay yerini inceleyerek ileriye doğru yürüdü.

Ava'nın öldüğünü bildiğim yerden, Claus'un cesedinin yerde yattığı yöne doğru yürüdüm.

Kafaları koparılmış, kılıçlarla delik deşik edilmiş ve oklarla vurulmuş bedenler vardı; iyileşme yeteneklerini sıfırlayan oklar. Etraflarını saran kan koyulaşmış ve kurumuştur. Derileri griye dönmüştü. Kurtçuklar etlerinden bir ziyafet çekiyordu.

zordu. Hayır, zor doğru kelime değildi. Acı vericiydi. İz sürücüleri buraya getirenin ve bu insanları ölüme götürenin ben olduğumu bilmek çok onursuzca, çok zalimceydi. Suçluluk duygusu midemi bulandırıyor, içimi kemiriyordu. İçten içe yavaş yavaş çürüyordum.

Tamamen çürümeden önce kardeşlerimi kurtarabilecek miyim?

Bu cesetler gibi.

Onların, enkazın ve ilginç bir şekilde geri alınmamış olan malzeme kalıntılarının arasında yürüdüm. Arka tarafa basmak zorunda kaldım.

Bayat ve hareketsiz havada asılı duran pis kokudan öğürmemek için elimi ağızıma götürdüm.

Elias geride bırakılmış bir arabanın yanında duruyordu.

"İz sürücü," diye seslendi bana. Tarlayı geçip ona doğru gittim.

Sana adımı söyledim, değil mi?

Yine de, onu kullanmamaya karar vermiş olması pek de şaşırtıcı değildi.

Büyücü olmayan hiç kimse .

En son ne zaman birinin bunu söylediğini duydum? Benim adım.

"Nedir bu?" Elias beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Her biri yanardöner bir ışıkla parlayan, sıcak ve parlak taşlarla dolu bir keseyi kaldırdı. Turuncudan maviye, menekşeden kızıla kadar çeşitli renklerdeydiler.

"Onlar enolith," diye cevap verdim. "Büyü yapanların birbirleriyle iletişim kurmak için kullandıkları, büyüyle dolu taşlardır. Işık, taş çiftinin geldiği büyücünün hâlâ hayatta olduğunu ve kendi yarısına sahip olduğunu gösterir. Eğer donuksa, o zaman büyücü ya ölmüştür ya da artık muadiline sahip değildir."

Elias merakla onlara baktı. Kesenin içinde yaklaşık yirmi tane olmalıydı. Çoğunluğu yanıyordu.

Büyücülüğe olan yatkınlığım zayıf olmasına rağmen yeteneklerim oldukça erken ortaya çıkmıştı ve babam da bir büyücü olduğu için bana büyücülük, büyülü eserler, nesneler, büyüler ve sınıflar hakkında çok şey öğretmişti. Enolitlerin Jurası topraklarında Okyanusun derinliklerindeki bir su altı mağarasından geldiği ve Sirenler tarafından bir büyücüye hediye edildiği söylenirdi.

Sirenler. Bir hediye. Doğru.

Ama tüm iyi efsaneler gibi, olasılıklarıyla büyüleyiciydi. O Sirenlerin müttefikimiz olduğunu düşünmek, kemiklerimizi kırmak için bizi çağırmalarından daha iyiydi.

Babam da büyük olasılıkla, tıpkı kardeşlerim gibi, şimdi bu kızıl saçlı Lord ile 'ittifak' kurduğum ve bana aktardığı bilgileri onunla paylaştığım için beni hor görecekti.

Bunu onları kurtarmak için yapıyorum. Yapmak zorundayım. Onlarla ilgilenmek zorundayım. Bir zamanlar bize baktığın gibi. Artık yapamayana kadar. Durana kadar. Kendi içine çekilip, yavaş yavaş uzaklaşıp bizi yalnız bırakana kadar. Şimdi neredesin? Bir gün ortadan kayboldun ve bir daha geri dönmedin. Bazıları ölmek için sessiz bir yere gittiğini söyledi. Bazıları kaçırıldığını söyledi. Bazıları kaçtığını söyledi. Bir hoşça kal bile demedin. Bunun için beni nasıl yargılayabilirsin?

"Bu taşlarla izleri sürülebilir mi?" Elias bir kez daha beni şimdiki zamana demirleyerek sordu.

Başımı salladım. "Böyle bir şey olduğunu hiç duymadım."

"Ama eğer yapabilseydin... eğer birisi yapabilseydi, teorik olarak, bu bir Navigatör olurdu, değil mi?" Elias keseyi tekrar yere bıraktı ve arkasını dönerek arabaya yaslandı.

"Teorik olarak." Başını salladı. "Ya da bir Duyu Dönüştürücüsü. Başkalarının özünü ve enerjisini çok daha güçlü bir şekilde hissederek, ..." Açıklamak için doğru kelimeleri aradım. "Seyyahlar zorlu toprakları geçebilir ve büyücüler de dahil olmak üzere her şeyin izini sürebilirler, ancak bunun tek nedeni büyüünün geçtiği her yerde yeryüzünde bıraktığı yankıları hissedebilmemizdir. Ancak genellikle belirli kişilerin ya da belirli enerjilerin izini süremeyiz. Duyu dönüştürücüler büyücülerini bulamaz ya da

ama... herhangi bir büyücünün yakınına geldiklerinde, onun bireysel çekirdeğini okuyabilir ve o kişinin hangi sınıfa, yeteneklere ve büyücülüğe yakınlık seviyesine sahip olduğunu hemen söyleyebilirler."

Elias biraz şaşkın görünüyordu ama başını da salladı. "Yani, bunun mümkün olduğunu mu yoksa olmadığını mı söylüyorsun?"

"Diyorum ki... bu pek olası değil ve hem bir Gezgin hem de bir Duyu Dönüştürücüsü bunu birlikte deniyorsa işe yaraması daha olası. Ama o zaman bile, enolithler güçlüdür ve bu tür şeylerin ötesinde olmaları mümkündür."

"Ama eğer yapılabilirse, bu insanları bulabilir ve onlar aracılığıyla diğerlerinin nerede olduğunu öğrenebilir... ve buna bir son verebiliriz."

Bunun sonu mu? Gözlerimi kısıtım. Biz mi?

"Aynı fikirde değilsin," dedi bana. Bu bir soru değildi, bunu açıkça söyleyebilirdi.

Yalan söylemek için bir neden göremedim. "Bu sadece bir gruptu ve çok . Küçük bir şans eseri o enolitlerin sahiplerinden bazılarını bulsak bile, bize bir şey söyleyeceklerinin garantisi yok ve... şey... söyleseler bile, grubu bulacağımızın ya da onları bulsak bile... onları alaşağı etmeyi başaracağımızın ya da misilleme yapacak ve yapmak için var olan başka bir gruba katılacak hayatta kalanların olmayacağını garantisi yok... ve

....so on." İfadesinde sonsuz sayıda kusur olduğunu belirtmek için ellerimle işaret ettim.

"Siktir," dedi Elias.

Verdiği yanıt beni şaşırttı, küfür ettiği için değil, bunu benim önümde yaptığı için.

"Olağandışı bir şey gördün mü?" diye sordu.

"Hayır."

"Ben yaptım." Onu takip etmemi işaret etti.

Arabadan uzaklaştıkça nefesim boğazımda düğümleniyordu. Ellerim terden yapış yapış olmaya başladı, uzuvlarım korkunun ağırlığıyla doldu.

O yere gittikçe yaklaşıyorduk. Ta ki tam oraya gelene kadar.

Claus'un cesedinin üzerinde duruyordu. "Bu." Elias onu işaret etti.

Açıklamasına gerek yoktu. Diğer herkesin vücudu solgun, benekli ve şişmişken, Claus'un ki siyah ve yer yer koyu kırmızıydı. Derisi kuru görünüyordu, sanki iskeletin üzerine gerilmiş gibiydi. Sanki kötülüğün derinliklerine atılmış ve bu çimenlerin üzerinde yeniden yüzeye çıkmış gibi görünüyordu.

Vücudum hafifçe titredi. Yüksek sesle yutkundum. Birkaç hafta içinde çok fazla ceset görmüştüm.

Elias bana baktı. "Herhangi bir fikrin var mı?"

"Ben... o..."

Ama bu imkansızdı, .

"Yine kekelemeye başladın," diye Elias.

Yere yattım ve bir şekilde cesede doğru sürünme isteğini buldum. Eğer haklıysam.

Titreyen elimi alnına doğru uzattım. "Ne yapıyorsun sen?" Elias sordu.

Ona cevap vermedim. Bir parmağımla hâlâ sağlam olan saçlarını kaldırdım.

Üzerinde koyu kırmızı bir amblem kafatasının derinliklerine işliyordu.

Keskin bir nefes aldım.

"Ne oluyor lan?" Elias hızla yaklaşarak, "Bu da ne?" dedi. "Nedir bu?"

"Bu... sahip olma işareti."

"Bu da ne demek oluyor?" Elias'ın sesi sabırsız geliyordu.

Boynundaki tılsım. Bunu daha önce nasıl düşünemedim? Nasıl fark etmedim.

İşaretin benzerlikleri vardı, uzak benzerlikler, ama tenindekiyle yadsınamaz benzerlikler.

Onun formunu tutuyordu, illüzyonu tutuyordu ve ben onu çıkardım.

"Shadae?"

Gözlerimi kırıştırdım ve ona bakmak için döndüm, adımı kullanmasına şaşırmıştım. Şimdi cesedin diğer tarafında çömelmiş, bana bakıyor ve bekliyordu.

Claus'un alnını işaret ettim. "Bu adam uzun zamandır ölü. Başka biri... başka biri onun bedenine sahipti. Bu ..." ağzım kurumuştı. "Bu işaret o yüzden."

"Bunu kim yapabilir?"

"Bir Necromancer," dedim

ona. "Accipereanlar," diye

mırıldandı Elias.

"Evet, Accipereans, birinci sınıf. Tek yetenek bu," dedim ona.

"Bu büyücüler... bir insanı ele geçirebilirler mi? Ama bu adam öldü... bu şu anlama mı geliyor-"

"Hayır. Ölü çağırınlar genellikle yeni ölmüş cesetlerin kontrolünü ele geçirir, bu işaretleri kullanarak yaşam ve... çürümemiş et illüzyonu yaratırlar. Ayrıca ölüleri... öbür dünyadan çağırabilirler," ne diyeceğimi bilemiyordum, "bu cesetleri kendi adlarına sahiplenmeleri ya da emirlerini yerine getirmeleri için. Yaşayanlara sahip olmak neredeyse

duyulmamış, yapılması daha zor. Her iki durumda da, kabuğun üzerindeki işaret, ona sahip olan ruha bağlı olarak farklıdır, diğer lanetlerin işaretlerinin aksine, onları kim taşırsa taşısin aynı kalır," diye cevap verdim.

"Yani bu beden... asıl... sahibi" -Elias kendi tanımlaması karşısında yüzünü buruşturdu- "öldü. Necromancer ölmedi."

Başımı salladım. "Ben de bu sonuca varırdım ama anlamıyorum..." "Ne?" Elias söyledi.

"Onu nasıl... dışarı atmayı başardım?" Başımı salladım, bakışlarım etrafta geziniyordu.

"Onu sen mi öldürdün? Bu şeyi mi öldürdün?" Elias'ın sesi şok olmuş gibiydi.

"Evet ama normalde ele geçirilmiş bir cesedin bedeni normal bir cesetten çok daha güçlüdür, özellikle de bu ceset bir büyücüye aitse. Kullandığımız oklar bile onları yaralamak için yeterli olmazdı."

"Anlıyorum," dedi Elias. "Bu bedende ölü numarası yaptılar."

"Yani bu kişinin birlikte olduğu büyücüler de onun kimliğini bilmiyorlardı," dedim.

baktık. Elias sıkıntılı görünüyordu.

"Böylece, ölmelerine izin verdiler. Bu bedeni terk ettiler. Nereye gitmiş olabilirler?" Elias bana sordu.

Bunu bilmemi nasıl beklersin?

"Başka bir kabuk bulmaları gerekecek," diye açıkladım. "Başka bir ceset mi?"

"Ya da... değil. Nadiren de olsa, yeterince güçlüyseler yaşayanları ele geçirebilirler. Eğer durum buysa, bu kişi muhtemelen onlar farkına varmadan bazı insanları önceden işaretlemiş olmalı,

Gerektiğinde bir vücuttan diğerine atlama seçeneğini onlara bırakıyor."

"Yani... herhangi bir yerde olabilirler," Elias'ın sesi öfkeyle

çıkmişti. "Evet. Herhangi biri olabilirler."

"Birisi bu izleri nasıl kontrol edebilir?"

"Bilmiyorum... Bu konuda yeterince bilgim yok."

Elias hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Asıl soru şu... bu kişinin amacı ne? Eğer bu büyücülerle birlikte çalışmıyorlarsa, neden? Onlara karşı mı çalışıyorlardı? Ve eğer öyleyse..." Elias onu dikkatle izlediğini fark edince kendini durdurdu.

"Bu senin kulakların için değil." Sesi sinirli geliyordu.

Yüzüm düştü. "Konuşmaya başladın bile."

"O zaman hiçbir şey duymamış gibi davran," diyerek

ayağa kalktı. Ben de ayağa kalktım. "Bu yalan

söylemek olurdu, değil mi?"

"Çok zekice." Bana sahte bir gülümseme verdi. "Senin görevin yolumu bulmama yardım etmek ve sorularıma cevap vermek, hepsi bu."

"Ama başka sorularınız da var. Belki bu konuda size yardımcı olabilirim." "Birdenbire bana yardım etmeye çok heveslendin."

Yutkundum ve Claus'a baktım... bir zamanlar Claus'un bedeni olan şeye. "Bu şeyin içinde her ne varsa, arkadaşımı öldürdü, beni boşaltma merkezinin kapısında bulduğunuzda cesedini almakta olduğum . Ne olduğunu bulmak istiyorum... kim olduğunu. Onları bulmana yardım etmek istiyorum. Yön bulabilirim ama bundan daha fazlasını da yapabilirim." Ona kararlılıkla baktım, yalan söylerken yumruklarımı sıkıyıştım.

Bilmek istiyordum. Ama adalet değil. Gerçekten değil.

Eğer Elias'a yardım edersem, o zaman belki... kardeşlerimi kurtarmak daha kolay olur... eğer bana güvenmesini sağlarsam...

Ve Cheadd, Claus'u öldürerek, katiline son vererek Ava'nın ruhuna bir tür huzur getirdiğimi düşündü ama getirmemiştim. Ve sadece bencilce onun katilinin peşine düştüm.

Bu bilgiyi ondan saklamak benim hakkım değil... mi?

Ama Komutanı bir arada tutan kırılğan kapanışı bozmaya kendimi ikna edemedim.

Ya da belki de, beni çözülmekten alıkoyan hassas yanılsamalar her neyse.

"Bundan daha fazlasını yapmana ihtiyacım yok," dedi Elias. "Işınlanmana ya da düşünmene ihtiyacım yok. Yön bulmana ve sorularıma cevap vermene ihtiyacım var. Hepsi bu . Gerisini ben hallederim."

"Sorulara cevap vermek için düşünmem gerekiyor."

Elias oflayıp pufladı. "Konuşmadan önce bunu yapmamanız çok yazık."

"Karşılığında hiçbir şey beklemiyorum. Sadece bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum."

"Ne kadar yazık." Ellerini havaya kaldırdı. "Gördüğünüz gibi, yapmaktan kaçınmanızı açıkça istediğim her şeyi yaptığınız size yağdırmak üzere çeşitli hediyeler ve iyilikler hazırlamıştım."

İçimi çektim ve kızgınlığımı gizleme zahmetine girmeden ona ters ters baktım. "Peki ya binicilik?"

"Ne?" Elias sordu.

"Ata binmeyi öğrenmem gerekmez mi? Böylece birlikte çalıştığımız her seferde benim dokunuşumun yarattığı dehşete katlanmak zorunda kalmazsın."

Elias şaşkınlık, kızgınlık ve kaybolmuşluğun bir karışımı gibi görünüyordu.

"Işınlayıcı istemiyorsun ve benim de seninle gelmemi istemiyorsun. O zaman ata binmeyi , değil mi?"

Elias uzun bir iç geçirdi. "Ata binmeyi öğrenmenin kendi kendini açıkladığını sanıyordum."

"etmek istemem."

"İstediğimi yapmak için ihtiyaç duyacağınız en temel beceriyi öğreneceğinizi varsayıyor musunuz?"

"Düşünmek, yapmak için gereken en temel beceri değil midir-" "Yeter, iz sürücü."

Elias cesedin diğer tarafına geçerek önümde durdu. "Ne yazık ki ikimiz için de, iz sürücülerin sahip olduğu en yetkin Navigatör sen gibi , ama maskaralıklarına karşı sabrım sonsuz değil."

Aşağıya baktım. Muhtemelen onu akıllıca olandan fazla zorlamıştım.

Cesede bakarak, "sürmeye çalışayım," diye mırıldandım.

"Ne?" Elias hâlâ doğrudan bana bakıyordu.

"En azından yeni bedenlerini bulana kadar... ele geçirenin nereye gittiğini bulmaya çalışabilirim. Enerjilerini gizlemek için geri dönemezlerdi ve diğerlerini gizlemek için geri dönen her kimse, bunu kendi enerjileri için yapamamış olabilir, çünkü bir sahiplenicinin enerjisi farklıdır... buradaki enerjiler arasında olmasını beklemezlerdi. İşe yaramayabilir ama-"

Elias başıyla onayladı. "Yap . Dene."

"Bana hediye yağacak mı?" Alaycı bir şekilde gülümseyerek söyledim.

Elias bu şakadan hoşlanmadı. "Yürümek yerine benimle birlikte geri dönme ayrıcalığına sahip olacaksın."

Homurdandım. "Ayrıcalık," diye mırıldandım nefesimin altında. "İnsanı tiksintiyle ürperten ayrıcalık."

"Bunun benim için bir ayrıcalık olduğunu söylemedim,"
diye inledi Elias. Bir kez daha cesedin yanına
çömeldim.

Titremem durmamıştı. Ağzım hâlâ kurumuştı ve nemli havadan
yayılan koku midemi bulandırıyordu ama cesede yaklaştım ve
gözlerimi kapattım.

Ta ki kafatasıma delici, dayanılmaz, acı verici bir ağrı saplanana
kadar.

Ve çığlık atmaya başladım.

BÖLÜM 47- NATHON

T Kaptan beni görmeye hiç gelmemişti.

Üçüncü gece, Noxstone'u istemek için beni ziyaret etmemişti. Bunun üç olası açıklaması vardı. Birincisi, Mathias'tan biraz almış olmasıydı. Her ne kadar Kaptan bana hırsız bir tip gibi gelmese de, eğer malzeme için gerçekten çaresizse, ahlakının bir şekilde bükülmesi mümkündü.

Aynı türden ahlaki değerlere sahip olması, onu 'yalnız bir kurbanı saldırıdan kurtaran' bir insan olarak görmeme neden oldu.

Kendi kendime kıkırdadım, enoliti yukarı fırlatıp avucumda yakaladım ve bu işlemi tekrarladım.

Onu yakaladım ve yumruğumu sıkarak iç geçirdim ve yatağımdaki yastıklara yaslandım. Yüzüm düştü, ne de olsa bu beni birkaç gündür üzerinde düşündüğüm ikinci olasılığı düşünmeye iten şeydi.

Yüzbaşı hâlâ yaralarından dolayı acı çekiyordu ve ziyaret edemeyecek kadar rahatsızdı.

Ve üçüncü bir olasılık daha vardı: Kaptan Saray'a hiç dönmemişti.

Ancak Juras'a'nın refakatçisinin aksine adayın kendisi adamın ortadan kaybolduğundan haberdardı, eğer Kaptan günlerce Saray'a dönmemiş olsaydı, o zaman ona yapışan Leydi çoktan tüm Saray personelini alarma geçirmiş olurdu. Hatta büyük olasılıkla Vasara'nın tüm nüfusu şimdiye kadar bu olayı duymuş olurdu.

Bu da üçüncü olasılığı imkânsız kılıyordu.

İlk iki teoriden hangisinin doğru olduğunu teyit etmek için Kaptan'ı ziyaret etmeyi düşündüm, ancak bunu yapmak için herhangi bir bahane bulamadım. Ona Noxstone'istemek için neden gelmediğini sormak benim kamusal karakterime tamamen aykırı olurdu, ne de olsa Kaptan'ın onu geri almasının bana hiçbir faydası olmadığı açıktı. Kaptan bunu anlayacak kadar zeki biriydi.

Yine de bu beni rahatsız ediyordu. Kaptan araya girmeseydi olacağını, Mathias'ın yapacağını biliyordum. Borçlu olmayı sevmezdim. Zaten Sarlan'a yeterince büyük bir borcum vardı. Kaptan kimi kurtardığını bilmiyordu ve bu yüzden teknik olarak ona hiçbir şey borçlu değildim.

Ama biliyordum ve dikkat çekici ve kendim için bile açıklanamaz bir şekilde, Yüzbaşı'ya borçlu olduğumu hissediyordum. Ölümcül bir yara almadığını bilmeyi tercih ederdim. Bu bilgiden yoksun olmak beni rahatsız ediyordu.

Ayrıca, Mathias ve Sarlan'ın benden almamı istedikleri bilginin, hiç şüphesiz... olduğunu anlamamın normalden çok daha uzun sürmesi de beni rahatsız etti.

Kaptan'ın elinde.

Kaptan'la ilgili ilk izlenimim olan 'hırsız tiplerden değil' ifadesinin tamamen yanlış olduğu ortaya çıktı.

Mathias'la ara sokaktaki sohbetimiz sırasında aklıma . Tabii ki hiçbir şey söylememiştim, çünkü Mathias'ı sadece benim şüphelerime dayanan bir şey hakkında bilgilendirmek akıllıca olmazdı. Hem o hem de Sarlan sadece gerçekleri ve kanıtları kabul ederdi.

Ama Kaptan Noxstone'a erişim istiyordu ve o ana kadar bunun nedenini tahmin edememiştim. İsteğinin Vasara'daki herhangi bir şeyle ya da babamın kaybettiği bilgilerle bağlantılı olduğuna inanmamıştım. Ne de olsa bilginin iletilebileceği, saklanabileceği ve çalınabileceği yüzlerce yol vardı.

Noxscroll bu yöntemlerden biriydi, ancak Noxstone'dan bile daha nadirdi ve bu nedenle çok nadiren kullanılıyordu. Sarlan'ın bunu kullandığını en az on yıldır görmemiş ya da duymamıştım.

Daha önce hiç Noxstone silahı kullanmamış ve bunun tehlikelerini bilen bir adam için, bir tanesine sahip olma arzusunun makul bir açıklaması yoktu.

Noxscroll'da yazılmış bir şeyi okumak dışında.

Mathias'ın bu bilgiyi benden neden sakladığını şu anda anlayamıyordum ve bu yüzden şüphelerimi ondan saklamak tamamen haklıydı.

Yüzbaşı neye bulaşmıştı? Arton'u, bir ay önce öldürmem emredilen adamları, Sarlan'ın planlarına karıştıkları için işkence ettiğim, öldürdüğüm ve avladığım tüm insanları .

Başımı birkaç kez hafifçe karyolanın arkasına vurdum.

Kaptanı öldürmek zorunda kalmayı gerçekten istemedim. Ona işkence etmek zorunda kalmayı gerçekten istemedim. I...

Yanılmış olmak istedim.

Ama olmadığımı .

Hatta onu uyarmayı ya da onunla pazarlık yapmayı, hayatı karşılığında üzerinde ne kadar bilgi varsa teslim etmesini istemeyi bile düşünmüştüm. Ama Kaptan böyle bir söze güvenmezdi ve şüphesi için onu suçlayamazdım. Bu da demek oluyordu ki, eğer onunla pazarlık ya da uyarı yoluyla karşı karşıya gelirsem, bana saldırarak ve ben de kaçınılmaz olarak onun canını alacaktım.

Belki de sadece kaçınılmaz olanı erteliyordum ama tüm mantığa rağmen Kaptan'a yaşama fırsatı borçlu olduğumu hissediyordum. Ve bu yüzden, başka bir alternatifi tercih ediyordum.

Ondan bilgileri çalmak için.

Bu elbette onu nerede bulduğum ve kimden çaldığımla ilgili sorulara yol açacaktı. Mathias ve Sarlan'a bu konuda yalan söylemek mümkündü. Artık nefes almadığı için Jurasan'ın refakatçisi harika bir seçim olurdu. Ancak bu, büyük olasılıkla Jurasan'a bir şekilde misilleme yapılmasını içeren bir olaylar zincirine yol açacaktı.

gelen tek neden, hakkında bilgi bulduğum kişinin bir büyücü olmasıydı, ancak bir Gemi olmayan bir büyücüyü yenme şansım zaten şüpheliydi ve hala boşaltma merkezinin faaliyetlerini ortaya çıkarmamıştım.

Ve son olarak, Kaptan'ın bilgileri çalmasının nedeni bilinmez olarak kalacaktı. Bu bana hiç de iyi gelmedi.

Yine de şimdilik ondan bilgi çalmaya ve gerisini sonra düşünmeye karar .

Sadece, onu kendim çalamadım.

Taşı sıkıca kavrayarak sııttım. "Ne zaman döneceğini merak ediyordum."

Büyücü pencereme çömelmişti. Son birkaç gündür her gece birkaç saat boyunca pencereyi açık bırakıyor ve bu süre boyunca uyanık kalarak onun geri gelmesini bekliyordum.

"Sende bana ait olan bir şey var." Sesi hoşnutsuzdu ve usulca yere indi.

"Ahhh, evet." Taşı tekrar havaya fırlatmak üzereydim ki büyücünün hızını kolayca artırabileceğini ve elime düşmeden önce onu yakalayabileceğini fark ettim.

"Büyücü olduğunuzu söylemeyi unuttunuz." Taşı daha sıkı kavradım ve yatağın kenarına oturmak için bacaklarımı çevirdim.

"Neden bilmeniz gerektiğini anlamıyorum," dedi.

"Birlikte çalışmak için birbirimize gerekiyor, değil mi?"

"Sana güvenmediğim için işbirliğimizi önerdim."

"Güvensizlik üzerine kurulu bir çalışma ilişkisi hiçbir işe yaramayacaktır." Ters ters baktım.

"Taşı bana ver." Bana yaklaştı ve elini uzattı. Kıyafeti en son konuştuğumuzda giydiğine benziyordu. Gömleği ve başlığı kıpkırmızı, korsajı gece siyahıydı.

"Yapacağım, ama karşılığında benim için bir şey yapacaksın."

"Senin için kimseyi öldürmeyeceğim." Elini bıraktı. Sesinin tonu çok açıktı.

Kıkırdadım. "Tabii ki hayır. Eğer birinin ölmesini isteseydim, onu kolayca kendim öldürebilirdim. İhtiyacım olan şey... senin birini izlemen."

"Kim?" dedi. Tıpkı daha önce olduğu gibi çok açık sözlüydü. Kelimelerinin hiçbirinde dolgu yoktu. İletişim becerileri... eksikti. Ama bu sadece bu alışverişi daha verimli hale getirdi, bu yüzden bana mükemmel bir şekilde uyuyordu.

"Bu kişiyi benim için izleyip buraya geri geleceksin, bana ne bulduğunu anlatacaksın ve bu konuşma sırasında *bu enoliti* sana geri vereceğim."

Küçük bir iç çekerken dudakları aralandı. Bu nesnenin ne olduğunun farkında olduğumu ona bildirdiğimden emindim. "Kim?" diye tekrar sordu.

"Buradaki insanları isimleriyle tanıyor musunuz? Yoksa onları tarif mi etmeliyim?" "Tarif et."

"O Kalnasan, buradaki adayın eskortu-"

Elini kaldırdı. "Bunların hiçbirisi benim için bir şey ifade etmiyor. Bana onun neye benzediğini ve nerede yaşadığını söyleyin."

Kaptan'ın görünüşünü zihnimde . "1.80 boylarında. Teni soluk, kum rengi. Beline kadar inen uzun saçları var. Gümüş rengi, neredeyse beyaz, biraz da mavi tonları var. Genellikle saçının arkasında bir tür süslü iğneyle tutturulmuş bir tepe düğümü ya da küçük bir topuz vardır."

Kadın, "Bunun konuyla pek ilgisi yok," dedi.

"Doğru kişiyi izlediğinizden emin olmaya çalışıyorum," diye itiraz ettim.

"Bana saçını nasıl şekillendirdiğini söyleyerek mi? Tokaların rengini biliyor musunuz?"

Sinirle gözlerimi kısıtım.

Ne de olsa Kaptan'ı ayrıntılı olarak tanımlamak kolaydı. Deneyimlerime göre, bir insanın en küçük ve en ince ayrıntıları bile not almak için önemliydi. Bu yüzden de karakteristik özellikleri ve tavırları ezberlemeye alışmıştım. Kaptan'ınki karşılaştığım en belirgin ve hatırlaması en kolay olanlardan biriydi.

Genelde onları bu ölçüde tarif etmeme gerek olmadığını sanıyordum, sadece bu kadının burada ikamet eden bireylerden hiçbirini anlamadığını veya bilmediğini ve doğru adamı gözetlediğinden emin olmak istedim.

Yine de... Kaptan, büyük olasılıkla kilometrelerce ötede tarif ettiğim şeye uzaktan benzeyen tek adamdı. Bu uzun açıklama gerçekten gerekli değildi ve yine de devam ettim...

"Benden biraz daha geniş. Ayrıca yüzük takıyor ve giysileri genellikle soluk mavi, beyaz veya nane yeşili, bazen şeftali veya leylak rengi. Kalnasa için tipik olan giysiler giyiyor. Elbiseler. Havadar, uzun ve akıcı."

"Gözleri mi?" diye sordu.

"Violet," dedim ona.

"Nerede o?"

"Bu kanatta bir yerde ..."

Daha sonra ona kendi odamdan onunkine giden yolu tarif ettim. "Onu ne zaman izleyeceğim?"

"Mümkün olan en kısa sürede."

"Onu izliyorum ki?"

"Odasında bir parça Noxscroll var. Onu almanı istiyorum."

Kadın geri çekildi ve kollarını kavuşturdu. "Onu izlememi söylemişsiniz, ondan çalmamı değil."

"Evet, ikisini de yapmanı istiyorum. Bu kağıtla ne yaptığını bilmek istiyorum, sonra da kağıdı almanı istiyorum."

"Bu kağıt parçasında ne var? Noxscroll'u daha önce hiç duymadım. Neye benziyor?"

"Koyu, kalın, nasırlı. İçinde ne olduğunu bilmiyorum. İşte bu yüzden ona ihtiyacım var. Gölgede kalma, görünmez olma yeteneğine sahipsin. Bunu fark edilmeden yapabileceksin."

"Eminim bu sizin de yapabileceğiniz bir şeydir."

"Senden rica ediyorum. Bir iyiliğe karşılık bir iyilik."

"Çaldığın bir şeye karşılık benden bir şey çalmamı istiyorsun." Sesi yargılayıcı geliyordu.

"Sen bir büyücüsün. Önceden, ziyaretiniz hakkında birilerini bilgilendirmek bana pek fayda sağlamıyordu. Ama artık bir büyücü olduğunu bildiğime göre, seni ifşa ederek büyük bir iyilik kazanabilirim. Benim için faydalı olmaya devam ettiğin sürece sessiz kalacağım, ama aksi takdirde-"

"Ha." Kadın tekrar öne doğru adım attı. "Ne ima ediyorsun?"

"Beni öldürmenin mümkün olmadığını çoktan anladınız."

"Bu başka bir şey yapamayacağım anlamına gelmez."

"Sınıfın ne?" Ona sordum. "Sen yetenek misin?"

Cevap olarak sadece gülümsedi.

"Bana söylemeyeceksin."

"Bana ihanet etmediğin sürece, bunu yapmam ya da sana göstermem için bir neden yok."

Başımı öne eğdim. "Pekâlâ. Bu iş bittikten sonra birbirimize o drenaj merkezleriyle ilgili araştırmalarımızda yardımcı olacağız."

"Endişelenmiyor musun?" dedi, yatağımın yanındaki büyük sütuna yaslanarak.

"Ne hakkında?"

"Bir büyücüyle mi çalışıyorsun? Hedeflerim hakkında mı? Güdülerim hakkında mı?" "Benimkiler hakkında endişelenmiyor musun?" Ona sordum.

"Pek sayılmaz."

"O zaman neden seninkiyle ilgileneyim ki?"

"Çünkü ben bir büyücüyüm. Tüm insanlar bizden korkmuyor mu?" "Bilmiyorum. Onlara sormadım."

Başını sallayarak beni dikkatle inceliyor gibiydi. "Ya çok aptalsın ya da çok umursamazsın."

"İkisi de değilim," diye onu temin ettim. "Sadece şu anda senin ve benim birbirimize zarar vermek için bir nedenimiz yok. Planlarınız ne olursa olsun, hedeflerinize ulaşmanıza yardımcı olmak benim de hedeflerime ulaşmamı sağlayacaksa ve bunu yapabilmemin tek yolu buysa, sonuçları daha sonra ele alınabilir."

"O zaman bencilsin?" dedi.

Aynı fikirde olmasam da alay ettim. "Bu dünyada korkmaya değer tek insanların büyücüler olduğunu düşünüyorsan aptalsın."

"Kesinlikle öyle düşünmüyorum." Sesi iğrenmiş gibiydi.

"O halde sana söylediğimde bana inanacağına eminim, geçmişte birçok kez tehlikeli insanlarla uğraştım. Sizinle onlar arasındaki tek fark, tehlikeli niyetlerinizi hayata geçirme yeteneğinizin çok daha kolay gerçekleşmesi ve bu nedenle kontrol edilmenizin daha zor olması. Sizi kontrol etmek, manipüle etmek, kandırmak daha zor. Bu sizi bazı insanlardan daha tehlikeli yapıyor, evet, ama hepsinden değil."

Sütundan uzaklaşarak öne doğru ilerledi. "Bu gece ona göz kulak olacağım." "Bu gece mi?" Öne doğru eğildim ve ayağa kalktım.

"O enoliti mümkün olan en kısa sürede geri almam gerekiyor."

"Ahh, evet. Sanırım diğer tarafta senin öldüğünü düşünen zavallı bir büyücü bekliyor. Artık müdahale etmeyecekler, değil mi?"

"Taşa ne kadar erken sahip olursam, bunun gerçekleşme olasılığı o kadar azalır." "Ama bu bir olasılık mı?" Bu bir sorundu.

"Eğer bu kadar endişeliysen, taşı şimdi bana geri verebilirsin." Elini tekrar uzatarak öne doğru bir adım attı.

"Bu gece o zaman." Gülümsedim ve elini görmezden geldim.

Avucunu tekrar kapattı. "Peki ya beni fark ederse?"

"Böyle bir şey olmayacak, değil mi?"

"İmkânsız değil. Peki ya beni fark ederse? Onu öldürecek miyim?" "Bana kimseyi öldürmeyeceğini söylemiştin."

"Yapmamayı tercih ederim ama beni görürse başka bir alternatif göremiyorum."

"Benim için yaptın."

"Çünkü sizin ortadan kaybolmanız çok dikkat çekici olur." "Bu kişinin de öyle, o da önemli bir kişi."

"Nasıl?"

"Öyle... Daha önce bu tür şeylerin sizin için hiçbir şey ifade etmediğini söylemişsiniz. Eğer onun konumunu ya da statüsünü açıklamaya çalışsaydım bunu anlayamazdınız."

"Yani, beni fark ederse?" diye tekrarladı.

İçimi çektim ve deri botlarıma baktım. Bu konuda çok düşünmemiştim, çünkü bildiğim kadarıyla bir büyücü kendini kolayca gizleyebilirdi.

"İfşa olma riskini almayacağım," dedi kadın. "Sen bir şeysin, seninle pazarlık yapılabilir, ama başka bir birey? Bu çok büyük bir risk."

"Eğer onu öldürürsen, birlikte çalışmamızı unutabilirsin." Farkında olmadan çenemi sıkmıştım.

Kadın başını geriye atarak beni süzdü. "Eğer beni gördükten sonra yaşarsa, ne olursa olsun seninle çalışmam. Saray'da bir büyücü olduğu bilgisini kendine saklayacağına gerçekten inanıyor musun?"

Düşündüm. Önceden öyle olmadığını varsayardım ama Kaptan ettiğimden daha ketum görünüyordu.

"Yapacağını söyleseniz bile, bunu kendim garanti edemem," konuştu. "Bu yüzden, eğer bu adam beni görürse, onu öldürürüm ve beni bir daha görmezsin."

Başımı kaldırdım ve ona doğru birkaç adım atarak mesafeyi kapattım.

"Evet. Evet, seni tekrar göreceğim, çünkü bu adamı öldürürsen" - ona doğru birkaç adım attım- "seni bulup kendim öldüreceğim."

Ağız şüpheyle buruştu. "Bu adamın ölmesini istemiyorsun," diye mırıldandı.

"Durumunu zaten açıklamıştım-"

"Evet, öyle. Ama bu, onun ölümü karşılığında neden beni öldürmeye söz verdiğinizi açıklamıyor."

Sessiz kaldım. Açıklamadı. Bunu açıklamadı. "O senin arkadaşın mı?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladım hemen.

"Bir sebepten dolayı ona ihtiyacın var o zaman?" Birkaç dakika sessizlik.

"Öyle denebilir," diye cevap verdim, emin değildim.

Kadın pencereye doğru geri çekildi. "İhtiyacınız olan tüm insanların bir listesine ihtiyacım olacak gibi görünüyor, böylece onlardan ve tespit edilmelerinden kaçınabileceğimden emin olabilirim."

"Böyle bir liste yok," dedim boş bir ifadeyle. "Liste yok.

Sadece bir isim o zaman? Bu adamın adı ne?" "Adına ihtiyacınız yok. Elinizde onun bilgileri var."

Kadın şaşkın ve sinirli bir iç geçirdi.

Önemli değildi. Onu hiçbir şeye ikna etmem gerekmiyordu, sadece istediğimi yapmasını istiyordum.

"Pencereni açık tut. Daha sonra döneceğim." "Bekliyor olacağım," diye gülümsedim.

"Ve tüm muhafızlarınız uyuyor," dedi bana. "Öyle görünmüyorlar tabii ki."

İlginç. "Corshick tozu mu?" diye sordum.

"Bir saat bu şekilde kalacaklar," diye onayladı.

Corshick tozu inanılmaz derecede kullanışlıydı. Ve inanılmaz derecede nadir bulunurdu. Küçük bir miktarı doğrudan birinin yüzüne üfleyebilirsiniz, öyle görünmeden bilinçsiz hale getirilebilirlerdi. Yoldan geçen herkese, yakındaki koridorlarda dolaşan muhafızlar saygılı ve uyanık görünürdü Büyücünün bunu fark edilmeden yapması hiç de zor olmazdı.

Ben bu stratejinin parlaklığını düşünürken ortadan kaybolmuştu.

Tekrar yatağa oturdum ve ellerimi saçlarımın arasından geçirdim.

Onu görürse öldürecekti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Görünüşe göre Kaptan yolumu keser kesmez ölmeye mahkûmdu.

Karnıma alışılmadık bir his yerleşti, bir huzursuzluk, bir tedirginlik.

Genelde bu yüzden tüm işleri kendim yapmayı tercih ettim.

Ancak bu süreçte kimin hayatını kaybettiği genellikle pek umurumda olmazdı, yeter ki bu kişi ben ya da Sarlan'ın bana bağışlamamı emrettiği biri olmasın.

Dua etmedim. İnanmadım. Ama eğer Tanrılar varsa ve her ne kadar çarpık ve garip bir nedenden dolayı bana karşı bir iyilik besliyorlarsa, müdahale etmelerini ve bu gecenin sorunsuz bir şekilde bitmesine izin vermelerini umuyordum.

Hayır. Bu değildi. Müdahale etmelerini ve Kaptan'ın yaşamasına izin vermelerini umuyordum.

Başımı ellerimin arasına alarak kendi kendime güldüm. Yıllardır hiçbir şey için umut etmeye cesaret edememiştim. Umut tehlikeliydi. Daha tehlikeliydi.

Herhangi bir insandan ya da büyücüden daha tehlikeliydi ve bunun farkında olmaması en tehlikeli şeydi.

Kaptan'ın yaşayacağını ummaya nasıl cüret edebilirdim? Neden? Onun hayatta kalmasını ummanın ne gibi bir amacı vardı? Belki de gelecekte bir amaca hizmet edebileceğini bilerek onu hayatta tutmak için içgüdüsel bir arzu tarafından yönlendirildim.

Böyle şeyler söz konusu olduğunda genellikle kendi motivasyonlarımdan, kendi aklımdan emin olurdum ama bu görev, Vasara'ya geldiğimden beri kendimden giderek daha az emin hissediyordum.

hissetmeyi göze alamazdım.

Bu işe yarayacaktı. Mevcut koşullarımda uygulayabileceğim en iyi yöntem buydu.

Arkama yaslandım ve gözlerimi kapadım, uykuya dalmadım ama bekledim, bu ifadenin doğruluğunun kanıtlanmasını bekledim.

Gecenin bitmesini bekliyorlar. Kayıp vermeden. Beklemek değil.

Umuyorum.

BÖLÜM 48 - HESTAN

O Genç Prenses Loria'nın yıllar önce Noxscroll hakkında bahsetmediği tek şey, Noxstone'un ışığı altında okunabilirken, görünüşe göre Noxscroll'un ışığı altında okunamamasıydı. gün ışığına.

Bu kâğıtta hiçbir şey olmadığını, boş olduğunu düşünmüştüm ama öyle olsaydı, bana vermek için bir neden olmazdı. Bu da beni Noxscroll'un sadece ay ışığı altında okunabileceği sonucuna götürdü.

Ay günlerdir görünmüyordu.

Günlerimi yatakta, ateşten ve ağrıdan terleyerek, yorgunluktan ve kan kaybından bitkin düşerek geçirmiştım. O gece bilincimi kaybetmeden önce Saray'a dönmeyi ancak . Kendime geldiğimde, kaval kemiğimdeki derin kesiğin nedenini bahane ederek bir şifacı çağırmıştım. Gözlerindeki şüpheyi hissetmiştim ama gerçek ortaya çıksa bile bunun pek bir önemi olmayacaktı.

Sadece mümkünse Noxstone kılıcını çaldığım adamlarla ilişkilendirilmek istemiyordum.

Çeliği her kaldırıp incelediğimde, bunu son derece dikkatli bir şekilde yapmıştım. Ona dokunmak midemi bulandırıyor, hem kendi parmaklarımı kesebileceğim düşüncesi hem de önceki sahibinin o genç adamı sidik lekeli bir duvara bastırıldığını hatırlamak.

Onu yakalayıp yetkililere teslim konumda olmamam çok yazık oldu. Hiçbir sorumluluğu ya da statüsü olmayan, tanınmayan bir adam olsaydım, bunu yapardım.

Bıçak gerçekten çok güzeldi. Koyu ve opaktı ama bazı ışıklar altında, kalın ama hafif malzemesindeki girintiler soluk çivit mavisi, koyu yeşil ve altın renginde parlıyordu. Bıçağın ucu dışarıdan içeriye doğru kavisliydi, böylece uç hassas ve jilet inceliğinde bir noktaya sahipti. Kabzası kuş kanatları, tüyler, bulutlar, şimşek ve yılanlardan oluşan bronz sembollerle süslenmişti. saatlerce bakabilirdim ve hala hayranlık duymak için yeni yollar bulabilirdim.

Neyse ki bunu aldıktan sonra Audra'nın Prensi'ni ziyaret etmeme gerek kalmamıştı ama yine de kılıçlarına olan ani ilgisizliğim için bir neden bulmam gerekiyordu. Henüz bunu başaramamıştım.

Penceremin camından içeri giren gümüş bir ışık huzmesi, odamın karanlık zeminine dairesel bir ışın gönderdi. Genelde düzenliydi ama şimdi biraz dağınık görünüyordu. Yaralıyken böyle bir temizlik sağlayamamıştım.

Oturduğum masadan kalktım, bekliyordum. Bacağım biraz ağırlık aldığı anda hafifçe irkildim. Yaranın yeri hala

Müthiş acıtıyor, kaşındırıyor ve yakıyordu. Ama artık ateşim yoktu ve çektiğim ıstırap katlanılabılır bir dönüşmüştü.

Sustum. Kısa bir an için yerdeki ışık karardı ve bir saniye içinde tekrar parladı. Önce ona, sonra pencereme baktım. Bir süre bekledim.

Bir kuş uçtu, sonra bir başkası. Işığın titremesinin nedenini tespit ettiğim için rahat bir nefes aldım.

Yaralanmamış bacağımın diziyle yere diz çöktüm. Noxstone bıçağı sağ elimde, kâğıt ise sol elimdeydi.

Derin bir nefes aldım. Bu kâğıdın ortaya çıkaracağı şeyden çok korkuyordum. Bunca zamandır, üzerinde ne yazdığını öğrenmek için yorulmak bilmeden çalışıyordum ve bunu öğreneceğim anı hiç düşünmemiştim. Bir parçam bu anın asla gelmeyeceğine, bir Noxstone silahına asla erişemeyeceğime inanmıştı.

Ama bunun için yaralar almıştım, bunun için kendimi tehlikeye atmıştım. Bunun üzerinde yazılanların ne anlama geldiğini biliyordum, hayır, bunların muazzam olacağını ve ayın sonsuza kadar döşeme tahtalarımın üzerinde kalmayacağını biliyordum.

Kağıdı yavaşça yere koydum, sanki pencereden gelen hafif esintiyle uçup gitmesinden korkuyormuşum gibi. Yerinde kaldı.

Noxstone bıçağını yavaşça kaldırdım. Ay ışığı vurdu. İlk başta aç , ışık gözlerime ve duvarlara yansıyor, ama bir ayarlama yaptıktan ve bileğimi döndürdükten sonra ay ışığı kağıda vurdu ve harfler oluşmaya başladı.

Harfler kelimelere, kelimeler cümlelere, cümleler küçük bir paragrafa dönüştü.

Bunlar Acciperean'lar, neredeyse tükenmişler. Diğerleri kısmen başarılı asimilasyon girişimleriydi. Girişimlerimize devam ediyoruz ama insanların çoğu aktarımı reddediyor. Kabul edenler ise hala yetersiz. Onları diğerleriyle takas etmeye devam ediyoruz. Aktarıma dahil olan Gemiler deneylerden sağ çıkamıyor ama yoklukları fark edilmiyor. Kalnasa'nın merkezi şu anda yalnızca başarısız deneklerden ve çok az ömrü olan Gemilerden oluşuyor. Yakında zamanı gelecek. İşaretleme için talep ettiğiniz diğerlerini istediğiniz yere gönderdik.

N.A.

N.A. Bu baş harfler.

Nathon. Albarsan.

Neredeyse bıçağı kendi bacağıma düşürecektim.

Sol avucumu sertçe yere bastırdım, diğer bacağım altımdan çıktı ve yaramı yere çarptım. Gözlerim önümdeki kâğıtta sabit kaldı.

. . Anıtsal değildi.

Yıkıcıydı.

Bu kâğıtta yer alacağını hayal edebileceğim her şeyin ötesindeydi. Hayal edebileceğim her şeyin ötesindeydi.

Bir şekilde bıçağı kâğıdın yanına koyacak kadar uyanık kalmayı başardım. Yavaşça ondan uzaklaştım ve şimdi yere oturdum. Ellerimi dizlerimin etrafına koydum ve baktım, sadece o yanardöner daireye, ay ışığının odak noktasına baktım.

içinde gözlerimi oymak istememe neden olan bir sır barındıran bir toz yüzüyordu.

Dengesiz bir şekilde ayağa kalktım ve eşyaları yere bırakarak tuvalete doğru yürüdüm. Elime biraz soğuk su aldım ve acımasızca yüzüme ve boynumun üst kısmına sıçrattım. Üzerimdeki soluk mavi faniladan aşağıya, göğsüme, düşüncelerim kadar hızlı çarpan kalbimin üzerine damladı.

O kâğıdı yok etmem, ondan kurtulmam gerekiyordu.

Ama nasıl? Onu nasıl yok edebilirim? Yok edilebilir miydi ki? Düşünemedim bile.

Dakikalar bu sersemlik içinde geçti, boşa harcamak zorunda olmadığım dakikalar.

Tuvaletin kapısına tutundum ve şokun etkisiyle hâlâ sersemlemiş bir halde sendeleyerek dışarı çıktım.

Odamda biri duruyordu.

Ellerinde kağıt ve bıçakla.

BÖLÜM 4G - XEM XAI

T Adam banyo kapısını arkasından kapattı.

Cebinden çıkardığı kâğıt parçasına baktım. Prens onu almamı emretmişti ama bu adamın kâğıdın yüzeyini nasıl incelediğini görmüş, izlemiştim. Soluk 'kumlu' teninden kanın çekildiğini ve 'menekşe' gözlerinin şaşkınlık ve sıkıntıyla dalgalandığını görmüştüm.

Bir dakika kadar bekledim. Görünüşümü gizliyor, gölgelerle örtüyordum. Şanslıydım ki beş temel büyüden biri olan yarı saydamlıkta büyük ölçüde ustalaşmıştım. Havaya yükselme dışında hepsinde kazanmıştım. Son zamanlarda pencerelerden ne kadar sık tırmandığımı düşünürsek, bu yararlı olabilirdi.

Kaptan'ın penceresini açık bırakmasına şaşırmıştım ama bunun nedeninin bıçağın yanı sıra kâğıdı da okuyabilmek için ay ışığına ihtiyaç duyması olduğunu anlamıştım ve bu yüzden pencereyi maksimum aydınlık için açmıştı.

Bunu burada okuyacak vaktim yoktu ama bıçağı kendim çalamazdım. Teorik olarak çalabilirdim ama bu bıçakları birkaç kez elime almış olmama rağmen, kullanımları konusunda hâlâ kendime güvenmiyordum. Onu geride bırakıp hızla Prens'in yanına dönmeyi tercih ederdim.

Ayrıca, o bıçaklara dokunmak... zor anıları geri getirdi.

Enolithimi bir an önce geri almam gerekiyordu. En bir tane getirmeme gerek kalmamasını diledim.

Yaseer taşı kaybettiğimi düşünebilirdi ama Baz, daha iyi düşünmesine rağmen, öldüğümü varsayacaktı. Beni buraya kadar takip etmelerini göze alamazdım. Bu görev şimdiden istediğimden çok daha karmaşık bir hal almıştı ve birkaç gün boyunca bu işi tamamen bırakmayı, başlangıçta niyetlendiğim gibi oradan ayrılmayı düşünmüştüm.

Görevim, boşaltma merkezlerine sızmak ve bir Geminin kaçışını kolaylaştırmak için önlemler . Yaseer'in belirttiğine göre, umutsuzca ihtiyaç duydukları bir Gemi.

Dünyanın sessiz bir köşesinde, insanların neredeyse hiç geçmediği bir yerde olabilirdim. Saklanmış, huzur içinde.

Belki de bu doğru değildi. Tüm olanlardan ve olmaya devam eden her şeyden sonra nasıl huzur bulabilirdim? İnsanların yeni gelen birine şüpheyle bakmayacağı bir yeri nasıl bulabilirdim? Görünüşe göre kalmaktan, isteğim dışında savaşmaktan başka seçeneğim yoktu.

Dinlenmek
istedim.

Ama ben
buradaydım.

Ve kağıt parçasına doğru yürüyordum.

Bıçağı yavaşça kaldırdım ve ayağa kalktım, kelimelerin kâğıt üzerinde oluşması sadece birkaç saniye sürdü. Gümüş rengindeydiler ve sıvı mürekkep gibi akıyorlardı.

Dört kez okudum.

Tekrar tekrar bu kelimeleri, ağırlıklarını ve anlamlarını içime çektim.

Ve hala hava benim için yabancı bir nesne haline gelmişti, onu ciğerlerimle kavrayamıyordum, nefes alamıyordum.

Aktarım mı? Büyülü çekirdekleri insanlara aktarmaya mı çalışıyorlardı? Gemiler ve insanlar üzerinde deneyler yapıyorlardı. Hangi insanlar? Nasıl? Bunu kaç kişiyle yapmışlardı? Bazı Gemiler, bazıları önceden insan mıydı?

Çıglıklar duymuştum. O kadar duymuştum ki... Hiç düşünmemiştim...

Kalnasa... Neden orası? Orada onlara kim ihanet ediyordu? Gemiler olmadan Kalnasa uzun süre hayatta kalamazdı. İşaretledikleri bu insanlar kimdi? Ve ne ile? Kalnasa drenajlar olmadan dayanamazdı. Athlion da öyle.

Ve şu imza.

N.A.

Prens biliyordu. Bu işkenceyi biliyordu. Büyük olasılıkla bunu onaylamış, bunun olmasına izin vermişti. Büyücülerden bazıları deneylerin ürünleriydi ve kasıtlı olarak naklediliyorlardı.

Baz mıydı? Baz...

Ayak sesleri vardı. Adam odanın karşısında duruyordu. Doğruca bana bakıyordu.

Beni görebiliyordu. Odağımı kaybetmiştim, duygularımın ortasında görünmezliği, yarı saydamlığı bırakmışım.

Şu anda adamla uğraşacak vaktim yoktu. Prens'in tehditlerine rağmen beni fark ederse onu öldürmeyi planlamışım.

Ama şimdi, şimdi başka planlarım vardı.

Adam duvara yaslanmış bir mızrağı kaparak bana doğru hücum etti. Bunu yaparken saçları rüzgâra kapılıp arkasına uçtu.

Hızımı artırarak etrafında döndüm ve başının arkasına uzanarak saç tokasını yakaladım.

Önemsiz ayrıntılar her şeye rağmen önemliydi.

Adamın saçları çözüldü ve saç tokasını boynuna bastırarak bir damardan hafifçe kan akmasını sağladım. Sakinleşti. Şimdiye kadar bir büyücü olduğumu anlamıştı.

Onun şaşkınlığını ve paniğini kullanarak yerden kâğıdı aldım ve gözle görülemeyecek kadar hızlı bir hareketle pencereden dışarı .

Başka bir pencere açık, beni bekliyordu.

Ve arkasında geceyi atlatamayacak bir adam oturuyordu.

BÖLÜM 50- NATHON

T Kapımda büyük bir gürültü vardı.

Hemen yattığım yerden fırladım ve kemerimden iki bıçak çıkardım. Muhafızlar etkisiz hale getirilmişti ve büyücü, pencere zaten açıkken kapımda belirme riskini asla almazdı.

Birisi zorla çalışıyordu.

Kim gecenin bir yarısı kapımı çalışacak kadar pervasız olabilir ki?

Tahta sağlamdı ama saldırganın birkaç darbesinden sonra yerinden oynadı ve yere düştü. Üzerindeki tozlar havaya kalktı. Kıpırdamadan durdum ve tozun dağılıp ortaya çıkmasını bekledim...

"Ekselansları." Halkalı bir el kapı çerçevemi kavırıyordu. Siluet belinden öne doğru eğilip aniden dizlerinin üzerine çökerken eli bıraktı.

Kaptan. Kaptan odamdaydı, yarı giyinikti. Göğsünün üst yarısı ıslaktı ve saçları tamamen dökülmüştü.

O büyücü ona ne yapmıştı?

Hançerlerimi kemerime geri yerleştirdim ve hızla ona doğru koştum.

"Kaptan? Sen ne-"

Cümlemi bitirmeden önce bunu hissettim.

Kaptan'ın omuzlarından tuttum ve onu yere ittim, tam bunu yaptığım sırada iki bıçak başımızın üzerinde yükseldi. Kaptan'ın bilinci hâlâ yerindeydi ama iyi görünmüyordu.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu. Saçlarının kısmı köprücük kemiklerindeki ıslak deriye yapışmıştı. Ona araştırarak baktım. Gözlerime karşılık verdi ve konuşmak için ağzını açtı ama konuşacak zamanı yoktu.

"Bu da ne?" diye seslendi büyücünün sesi arkamdan. Arkamı döndüm. Elinde koyu renkli bir kâğıt parçası tutuyordu.

Yani, onu geri almıştı ve ben haklıydım, Kaptan onu ele geçirmişti.

Yüzbaşının önünde durdum. Kendini hareket ettirmeye çalıştı ama ben bir elimi ıslak olan sağ omzuna koydum ve onu mümkün olduğunca yumuşak bir şekilde yere ittim.

"Orada kal," diye mırıldandım ona.

Kaptan bana şaşkın ve biraz da kafası karışmış bir şekilde baktı. Gerçekten de hasta görünüyordu ama hâlâ uyanık ve bilinçliydi. Talimatlarımı ve niyetimi anlamıştı.

"Ona ne yaptın?" Büyücüye sordum. "Sana yapmamamı söylemiştim-"

"Evet, bana onu öldürmememi söyledin. Öldürmedim. Şu anki durumunun benimle hiçbir ilgisi yok."

Parmaklarım hâlâ arkamdaki Kaptan'ın omzunda duruyordu. Bunun üzerine arkamı döndüm ve ona baktım. O neden buradaydı?

"Nedir bu Prens?" diye tekrarladı büyücü, ısırarak.

Birkaç saniye boyunca Kaptan'a bakmaya devam ettim. Bana yardım etmek için mi buradaydı... yoksa zarar vermek için mi?

Arkamı döndüm. "İhtiyacım olan bilgi."

"Bilgi sen ihtiyacın var mı?" O kıkırdadı yavaşça. "Sen ortalama başka kimsenin sahip

olmasını istemediğiniz bir bilgi mi?"

"En önemli bilgi, başkalarının sahip olmasını istemeyeceğiniz türden olandır," diye cevap verdim kuru bir şekilde.

Büyücü diğer eliyle Kaptan'ı işaret etti. "Neden ona neden burada olduğunu sormuyorsun?"

de ilgimi çekmişti ama "Neden buraya söylemek için geldiğin şeyi söylemiyorsun?" diye sordum.

"Bana aptalı oynama Prens, bunun için değil. Eğer şimdi seninle çalışacağımı düşünüyorsan, gerçekten de söyledikleri kadar delisin demektir."

"Bu kadını tanıyor musun?" diye mırıldandı Yüzbaşı arkamdan.

Onu görmezden geldim. Elimi omzundan kaldırdım ve şimdi tam karşısında duruyordum. "Neyi bilmiyorum. Yalan söylemek için bir nedenim yok." Mümkün olduğunca sakin ve kendinden emin bir şekilde konuşmaya çalıştım.

"Yalan söylemek için her türlü sebebin var. Akbaba'nın kendisinden nasıl farklı bir şey bekleyebilirdim ki?" diye tükürdü.

Kendimi en az bilgiye sahip olduğum durumlara sokmak gibi bir alışkanlığım yoktu. Bu da onlardan biriydi.

Onunla anlaşılabilir görünmüyordu.

"Okudun," diye . Gözlerim onun elindeki kâğıda kaydı.

"Evet, arkadaşın da öyle. Tepkisini görmeliydiniz." Sesi bundan zevk alıyormuş gibi çıkmıyordu ama ses tonundan anlaşılıyordu

Kaptan içeriğine kötü tepki vermişti.

"O zaman beni öldürmeye mi geldin?" Başımı ve sesimi hafifçe aşağı indirdim.

Büyücü cevap vermedi. Ama bu yeterli bir cevaptı.

Yüzbaşı arkamda debelendi ve kendini duvara yasladı. Gözlerimi kadından ayırmadım.

"En azından nedenini bilme zevkine erişebilir miyim?" Başımı sağa doğru eğerken dişlerimi sıktım.

Soğuk bir şekilde güldü. "Neden? *Neden?* Çünkü sen kötüsün. Bu dünyada bir saniye daha yaşamana izin vermektense şansımı deneyip seni öldürmeyi tercih ederim. *Arkadaşının* da benzer nedenlerle burada olabileceğini düşünüyorum."

Yavaşça, şimdi ayakta duran Yüzbaşı'ya döndüm. Terli ve solgun görünüyordu. Vücudunu aşağı yukarı inceledim.

"Üzerinde hiç silah yok," diye gözlemledim.

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu, yüzünün alt yarısı şaşkınlıkla buruştu.

Döndüm ve hafifçe geri çekildim, böylece Kaptan ve büyücünün arasında duruyordum, önce sola sonra sağa dönerek ikisini de görebiliyordum.

"Gördün, değil mi?" diye seslendi büyücü Kaptan'a. "Bu senin krallığın, o yok olmaya mahkûm."

Bunun üzerine kaşlarımı derinden çatmıştım. "Ne?"

Büyücü gülümsedi. Gülümsemesi neredeyse manik, dengesiz görünüyordu. "Gerçekten hiç utanman yok."

Kaptan'a baktım ama bana sadece temkinli bir şekilde baktı ve hiçbir şey söylemedi.

En kötüsünü düşündüm.

"Kalnasa'ya zarar vermek gibi bir planım yok," dedim ona kararlılıkla, gözlerinin içine bakarak.

"Yine de bu kâğıttaki yazı, imza size ait." Büyücü dikkatimi tekrar ona çekti.

Önünde salladığı Noxscrolla baktım. Tabii ki üzerinde herhangi bir yazı göremiyordum.

. "Ben öyle bir şey imzalamadım."

"Vasara'nın merkezinde yaptığınız şey bu muydu? İşkence etmek... üzerinde deney yapmak için daha fazla insan mı arıyordun?" dedi. Sesi çelik gibiydi ama aynı zamanda umutsuzluk doluydu.

Bu durum giderek kafa karıştırıcı ve suçlayıcı bir hal alıyordu. Yüzbaşı bana kuşkulu bir bakış attı, gözleri şüphesini ele veriyordu. Büyücünün ima ettiği şeye olan inancı, Vasara'nın boşaltım merkezini ziyaret ettiğimin ortaya çıkmasıyla açıkça güçleniyordu.

"Oradaydım çünkü o yerlerle ilgili benden bir şeyler saklanıyor ve tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum" diye açıkladım.

"Senden mi?" dedi büyü. Büyü yapmamasına rağmen, etrafında belirgin bir tehlike havası, bir tür yıkıcı niyet vardı. "Düzenleyici de habersiz olamaz."

"Çünkü ben hiçbir şey planlamadım," dedim sertçe. Şimdi daha fazla gizli bölme ve silah içeren tuniğimi, ceketimi giymiş olmayı diliyordum. Acil durumlar için kemerimi her zaman takıyor olsam da, olayların bu şekilde gelişeceğini hiç tahmin etmemiştim. Üzerimde sadece ince, ipeksi beyaz bir atlet vardı ve

siyah pantolonu ve üzerinde toplam beş hançer bulunan botları vardı.

Bunun yeterli olacağından emin değildim. Benim için belki çok küçük bir şanstı ama Kaptan saldırıya uğrarsa anında devrilecekmiş gibi görünüyordu. Bunu düşünerek endişeyle ona baktım.

"Neden buradasın?" Sonunda ona sordum, sesim daha yumuşak çıkmaya başlamıştı.

Kaptan sanki cevabı kendisi de bilmiyormuş gibi baktı.

"Çünkü bunu imzaladın. Senin ve iğrenç ailenin, halkına acı çektirmek için katlandığınız büyük ve rahatsız edici boyutlara atıfta bulunan bir mesaj."

Sessiz kalan Kaptan'a dönüp baktım. "Kaptan...

Ben-" diye başladım.

"Kim senin gibi birinin sözlerine inanacak kadar aptal olabilir ki?" diye araya girdi büyücü.

Kaptan'la konuşmamı engellemeye çalışmasına sinirlenerek ona döndüm.

"Yanılıyorsam düzeltin ama birkaç saat öncesine kadar bunu siz de yapıyordunuz."

"Size hiç inanmadım, Prens. Sadece sizi alt edebilecek kadar uzun süre hayatta kalabileceğimi umdum. Ama şimdi... görünüşe göre buna gerek kalmayacak."

"Daha önce hiç bu kadar aceleci olmamıştın," dedim, bir adım öne, sağa, Kaptan'a doğru ilerleyerek.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz, Prens."

"Ama benim hakkımda her şeyi bildiğinizi varsayıyorsunuz." "Bilmiyor muyum? Ben bilmiyor muyum? En iyi ben bilmez miyim?"

Kadının tedirginliği giderek artıyor ve sözlerinin ardındaki anlamı anlamak giderek zorlaşıyordu.

"Sen neden ?" diye sordum.

Büyücü oflayıp pufladı ve kâğıdı yere fırlattı. "Ne olacak *Kaptan...* onun tarafında mısın yoksa benim tarafımda mı?"

Kaptan'a doğru bir adım daha attım. "Bunun için bir nedeniniz olmadığını biliyorum. Ama bana güvenin. Lütfen." Ona ihtiyatla baktım.

Büyücü eğleniyordu. "Bu yaptığı en büyük hata olacak."

"Onun ölmesini isteyen sendin." "O

bunu okumadan önceydi."

"Ahh, anlıyorum, şimdi de ona huzur ve uzun mü diliyorsunuz?"

"Memleketini yıkımın eşiğine getiren sizken, onun barışından bahsetmeye nasıl cüret edersiniz?"

." Sesimi yükselttim. İki kelime dudaklarımdan, kalçamdaki hançerlerin kesebileceği kadar keskin bir şekilde çıktı. "Bunu inkâr edebileceğim çok fazla zaman var."

"Kaç kere yaparsan yap, sana inanmayacağım. Daha fazla insana zarar vermene izin vermeyeceğim."

O an gerçekten de burada, bu gece, bu odada, karanlıkta ölebileceğimi düşündüm. Karanlık ve acımasız varlığım için ne kadar uygun bir son olurdu. Bir keresinde Loria'ya, bunca zaman karanlığa katlanıp ondan asla kaçamamanın ne kadar utanç verici olduğunu söylemiştim. Körlemesine tökezleyerek ilerleyip çıkmaza girmek, geçici bir ışıkla aydınlanan bir köşe bulamamak.

Ama bu Kaptan için uygun bir son değildi ve Loria'nın güvenliğınden henüz emin değildim.

"Kaptan kimseye zarar vermedi," dedim ciddi bir şekilde.

"Kaptan?" diye sordu ona. "Neye karar verdiniz?"

Kaptan hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı, sonra tekrar büyücüye ama kıpırdamadı.

"Üzgünüm ama şu anda yaşamanıza vicdanen izin veremem... Eğer onun yanında kalmakta ısrar ediyorsanız siz de Kaptan değilsiniz."

"Yani, bunu daha büyük bir iyilik için yapıyorsun, öyle mi?" Tersledim. "İşleri sadece kendin için çok daha kötü hale getireceksin, çok geç olana kadar bunun farkına varmayacaksın."

"Sana daha önce de söylediğim gibi... Şansımı deneyeceğim."

Kemerimden iki hançer çıkardım ve Yüzbaşı'nın önüne doğru savurdum.

"Müdahale etmeyi aklından bile geçirme, berbat görünüyorsun," dedim sessizce, onunla konuşurken.

"Bana... başka bir seçenek sunacak gibi görünmüyor," dedi Kaptan kaba bir sesle.

Omzumun üzerinden , "Ahh, demek konuşabiliyorsun, ben de onun-"

Ama ben Kaptan'a sataşmayı bitiremeden büyücü bana doğru koştu. Sol kolumu büktüm ve hançerimle göğsüne nişan aldım ama o bir bulanıklık gibi dönüp kolumu yakaladı ve arkama yerleştirdi. Öne doğru eğildim ve onu fırlattım.

Ayağa kalkmak için yuvarlanırken, boynuna bir hançer fırlattım. Kulağını çizmesine rağmen kaçtı. Hız arttırma özelliğini kullanarak tekrar bana doğru koştu ve beni yere itti. Bir hançer kaptım

botumdan çıkarıp amaçsızca havaya savurdum ve hareket doğru fırlattım. Kaçtı ve elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. Hançeri tutmayı başardım ve yana doğru yuvarlandım. Önce gövde mi, sonra da yüzümü tekmeledi.

O havaydı, pencereden giren rüzgârdı. Rüzgârla nasıl savaşılabilirsin ki?

Yapamazdınız ama hissedebilirdiniz ve bazen de görebilirdiniz.

fırına koştum ve tahta bir kütük kaptım, tam o sırada bir el bileğimi kavradı ve beni yere savurdu. Ayağa kalkarak alevi önümde tuttum.

Sağa doğru esiyordu.

Diğer elimle bu sefer kalçamdan bir hançer aldım ve sola doğru sapladım.

Dizine vurdum.

Bağırdı ve yere düştü, ancak çok hızlı bir şekilde kendini toparladı ve tekrar gözden kayboldu.

Alev bana doğru uçuştu, eğildim. Başımın üzerinden bir bıçak sallandı. Ama sonra, ben yukarı çıkarken, görünmez eldivenli bir el boğazımı . Hançerli kolumu onun eline saplamak için ama zar zor hareket edebiliyordum.

Bu güç artırımıydı, eli boğazımı ezici bir güçle sıkıyordu. Nefes nefese kalmıştım, görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Normalde birini boğarak öldürmek yaklaşık iki dakika sürerdi. Burada ise birkaç saniye daha sürecekti.

El aniden boğazımı bıraktı. Anında yere düştüm ve boğuk bir öksürük çıkardım, hava soluk boruma giriyordu

Çelik tahtaya sürtünüyor gibiydi.

Yüzbaşı önümde duruyordu. Ateş yakalamış ve kadının yüzüne doğru itmişti. Kadın tam zamanında elini kaldırmış ve bir kısmını avucuna almıştı. Sağ elindeki eldiven eriyip gitmişti.

Derisi kabarcıklandı ve yanıklarla kavruldu. Yoğun acı içinde bağırdı ama saniyeler içinde yüzünün alt yarısındaki derinin iyileşmeye başladığını izledik. Kaptan sendeleyerek ayağa kalktı, zayıf görünüyordu.

Öfkelenen büyücü elini Kaptan'a doğru savurdu ve onu yatağın yanındaki arka duvara fırlattı. Kafatası bir gümbürtüyle tuğlalara çarptı ve ağızından kan damlayarak aşağı doğru kayd. Gözleri şaşırtıcı bir şekilde hâlâ açıktı ama her saniye biraz daha kararıyordu.

Tekrar ayağa kalktım. Bu kez tökezleyerek Kaptan'a doğru yürüdüm. Uykulu gözlerle bana baktı, bunu yapmak için başını öne eğmişti.

"Sana müdahale etmemeni söylemiştim," diye fısıldadım öfkeyle.

"Siz...." diye fısıldadı Kaptan daha da sessizce. "Sen... hoş geldin."

Kaptan'ın göz kapakları kapanmaya başladı, gümüş kirpikleri uçuşan küçük bir kuşun kanatları gibi üst yanaklarına sürtünüyordu.

Eğer uyuyakalırsa, .

Onu uyanık tutmanın tek bir yolunu düşünebiliyordum. Bu ideal olmaktan çok uzaktı.

Elimi kaval kemiğine, günler önceki yarasının olduğu yere koydum ve sıktım.

Kaptan'ın gözleri anında açıldı. "Agghhh," ölmek üzere olan bir balık gibi yerde çırpındı. Bana sinirli bir şekilde baktı ve sonra... bilerek.

"Üzgünüm Kaptan, ama uyanık kalmalısınız."

Büyücü hâlâ karşımızda yerde yatıyordu ama ayağa kalkıyordu, yüzündeki ve boynundaki yakıcı yanıklardan, bir insanın yüzündeki deriyi tamamen kavurmaya yetecek yanıklardan kurtulmaya başlamıştı bile.

Kaptan dudaklarını birbirine bastırdı ve acı çektiği belli olan bir şekilde yüzünü buruşturdu. Gözleri omzumun üzerinden fırladı ve büyücü bize yaklaşırken arkamı döndüm.

Kadınla yüzleşmek için döndüm, "Bak, ben-"

Ama büyücü bitirmeme izin vermedi. Beni kolumdan tutup kaldırdı ve sağa doğru fırlattı. Geriye doğru yuvarlandım ve biraz çömelmiş bir pozisyonda yere indim, daha sonra dimdik ayağa kalktım.

Elinde ateş kütüğüyle bana doğru koştu ve yüzüme doğru savurdu. Geriye doğru eğildim ayağa kalktığımda kütüğe tutunup onu yere ittim. Gücünü artırarak yüzüme ters bir vuruş yaptı ve ben yana düştüm, kulaklarım çınladı ve görüşüm tekrar bulanıklaştı.

Arkamdan yaklaştı ve saçlarımı tutup sertçe çekerek yüzümü ona dönmemi sağladı. "Seni orada hiç görmedim," dedi. "Neden?"

"Gördün mü... beni nerede gördün?" Ağzımda kan tadı duyarak sordum.

"Şimdi bile, son nefeslerinde, yalan söylüyorsun," sesi nefretle kaynıyordu.

"Şimdi bile, son nefeslerimde... Ben insanların... bana inandıklarından başka bir şey ," diye cevap verdim gülerek.

Boynuma bir bıçak dayadı. Sağ kalçamdaki son hançeri kaptım ve onu ayağından bıçakladım.

"Aggghh," diye bağırdı ama hareket etmedi. Sadece ayağını kaldırdı ve hançeri tuttuğum bileğimin üzerinde durmak için kullandı. Yaradan akan kan çıplak tenime sıçradı ama durdu, saniyeler içinde durdu.

Bununla nasıl savaşabilirdim? Kendi kendini iyileştirebilen rüzgarla nasıl savaşabilirim?

"Umarım Noxos ruhunu Nevultus'taki en derin acı çukurlarına atar," dedi bana.

"Eğer amacı buysa, yaşamama izin verirse... daha etkili olur..."

"Acı çektiğini mi düşünüyorsun? Sen," diye tükürdü.

Saçımı bıraktı. Yüzbaşı duruyordu. Hançerlerimden biriyle onu sırtından bıçaklamıştı. Birkaç dakika öncesine göre çok daha kötü görünüyordu. Bir eliyle arkasına uzandı ve bıçağı çıkardı. Yüzbaşıya doğru hamle yaptı ama ben dönüp bacaklarından tuttum ve ona ulaşmadan onu geriye doğru sürükledim. Yere düştü ve hançeri düşürdü. Yüzüme tekme attı.

Ayağa kalktı ve eldivensiz eliyle Kaptan'ın göğsüne sertçe vurdu.

Ama onun teniyle temas ettiğinde dondu kaldı, hareketlerinin arkasındaki itici güç azaldı.

Yerden Kaptan'ın acınası ama acı dolu küçük bir nefes verişini izledim. Başını tuttu ve yere çöktü. Gözleri genişti ve bir şekilde daha parlaktı, birkaç dakika öncesine göre daha parlaktı ama korku ve dehşet doluydu.

"Ne yaptın..." Ayağa kalktım, büyücüye hitap etmeye başladım ama ona ulaşıp kolundan tuttuğumda sendeleyerek geri çekildi ve yere düştü. Yüz ifadesi tıpkı Kaptan'ınki gibiydi. En azından alt yarısı.

Bu benim şansımdı.

Yere diz çöktüm ve kadının her iki bileğini de tuttum.

"O notu ben yazmadım. İmzalamadım. Deneyler, işkence ya da boşaltma merkezleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bununla hiçbir ilgim yok. Bu da birinin beni bu işe bulaştırdığı anlamına geliyor. Unutmayın. Bunu unutma." Onu hafifçe salladım ve bana döndü. Beni tam olarak duyup duymadığını ya da görüp görmediğini bilmiyordum ama devam ettim.

"Seni burada ve şimdi öldürebilirdim ve eğer şüphelendiğin gibiyse, o mektubu imzalamış ve o eylemleri gerçekleştirmiş olsaydım, yaşamana izin vermemin hiçbir yararı ya da nedeni olmazdı, ama yaşamana izin veriyorum, çünkü bu eylemlerden ben sorumlu değilim... ve sen de kimin sorumlu olduğunu bulmama yardım edeceksin. *Yapacaksın*." Onu tekrar sarstım.

Bileklerini bırakıp etrafa baktığımda tekrar yere düştü ama bilinci yerine gelmiş gibi görünüyordu.

Ancak Kaptan bunu yapmamıştı. "Ona ne yaptınız?"

Titreyerek birkaç nefes aldı, sonra şok olmuş gibi bir elini ağzına götürdü. "Ben... Ben-" demek istemedim.

"Neyi kastetmedin? Eğer o ölürse ben-"

"Bilmiyorum... Bilmiyorum..."

Ayağa kalktı ve hızla yatağa doğru koştu. Ben ne yaptığını anlayamadan, oraya koyduğum enolit taşı kaptı ve pencereden kaçtı.

Koşarak Kaptan'ın yanına gittim. Hâlâ başını tutuyordu. Ter artık alnına ve elbiselerine yapışmıştı. Vücudu nemli ve soğuktu.

"Kaptan. Kaptan, beni duyabiliyor musunuz?" Cevap yok.

Ellerinden birini olabildiğince nazikçe tuttum ama hemen şakağına doğru geri itti.

"Hayır... hayır..." diye mırıldandı kendi kendine.

Eğer bu büyücü Kaptan'ın akıl sağlığını kaybetmesine neden olduysa, kesinlikle karşılığında bir şey kaybetmesini sağlardım. Bir parmak, bir el, bir bacak, dili.

"Kaptan?" Ben bile bunun faydasız olduğuna inanmama rağmen ona tekrar hitap ettim.

"Lütfen... lütfen... yapma..." diye fısıldadı. Sanki tahta bir kâbusa açılan bir geçitmiş gibi yere bakıyordu.

Bu bir illüzyon muydu? Bazı büyücülerin illüzyon yaratabildiğini, hipnoz yapabildiğini, tıpkı Kralı öldürmeye çalışan Telepat gibi.

Eğer öyle olsaydı, muhtemelen bir tanesi dışında onu kırmanın hiçbir yolu olmazdı.

"Kaptan, gerçekten üzgünüm... bir kez daha." Boğulduğum için sesim hâlâ biraz kısıktı.

Elimi kaldırdım ve yüzüne sertçe vurdum. Yere düştü. Yüzü artık o kadar solgundu ki, vuruşum yüzünde kırmızı bir iz bırakmıştı.

yanağını.

Öne doğru eğildim, sol kolunu omzuma doladım ve onu yatağıma doğru sürükledim.

Düz bir şekilde yattığında ona daha dikkatli baktım. Elimin tersiyle alnına bastırdım. Sıcaktı. Aynı şeyi göğsünün üst kısmı için de yaptım, o da sıcak ve nemliydi. Yatağın yanında diz çöktüm ve soluk mavi pantolonunun alt kısmını yavaşça yukarı kaldırarak kaval kemiğini ortaya çıkardım.

Yarası açıktı, iltihaplıydı ve çok kötü iyileşiyordu. Biri yarayı dikmişti ama her kim diktiyse berbat bir iş çıkarmıştı.

İçimi çektim. Görüşüm hâlâ tam olarak düzelmemişti ve kulaklarım hâlâ çınılıyordu ama şimdi bile bu yarayı dikerken çok daha iyi bir iş çıkarabilirdim. Tuvalete girdim ve bir havlu alıp soğuk suyla ıslattım.

Dönüp alnına koydum ve yüzüne yapışmış olan gümüş saç tellerini yavaşça kaldırdım. Saçları giydiğim giysiler kadar, hatta daha fazla ipeksi bir his veriyordu. Parmaklarımın arasında ovuşturdum.

Başımı salladım ve saç tellerini bıraktım. Saçının dokusunu değerlendirecek zamanım ya da bunun için bir nedenim yoktu. Hâlâ yarasını dikmem ve kapıyı onarmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Geriye dönüp baktığımda, bu haldeyken kapıyı tekmelemeyi başarmış olması çok etkileyiciydi.

Ve içeri girmek için neden bu kadar ısrarcı olduğunu hâlâ anlayamamıştım.

Yatağa ve Kaptan'ın bacağına döndüm. Yanına diz çökerek dikişleri aldım. Ancak Kaptan korkunç bir hastasıydı ve hareket etmeye ve içinde sallanmaya devam etti.

bilinçsiz durumdaydı. Aklıma illüzyonun aslında hiç bitmediği geldi, ama en azından şimdi o kadar endişeli değildi.

Sonunda, bir sürü dur kalktan sonra yarasını diktim ve pansuman yaptım. Yarası çok sıcaktı ve çok kötü kokuyordu. Uyandığında Kaptan'a yarasına kimin baktığını sormayı ihmal etmedim, böylece onları görevden aldırabilirdim. Ne de olsa bu şekilde çalışan herhangi bir şifacının bir daha asla hasta ya da kötü durumda olanlarla ilgilenmemesi daha iyi olurdu. Bu insanlığa bir hizmet olurdu.

Kendi kendime kıkırdadım. Bu muhtemelen insan ırkı için yaptığım ilk iyi şey olacaktı.

Kapıya doğru yürüdüm ve yanımda getirdiğim aletleri kullanarak yarım saat içinde tamir ettim. Çocukken Sarlan'ın eğitiminin bir parçası olarak, bir dizi farklı nesneyi parçalarına ayırmak ve inşa etmek, kilit açmak, şifre okumak ve menteşe takmak da dahil olmak üzere her türlü şeyi yapmayı öğrenmiştim. Özellikle bu, anahtar deliği olmayan bir kapıyı kırmanız gerektiğinde, ancak ayrılmadan önce tamir etmek istediğinizde, sanki hiç orada değilmişsiniz gibi görünmek için kullanışlıydı.

Daha sonra geniş ve koyu renkli sandalyeyi yatağın sol tarafına, açık bıraktığım pencereye doğru çektim. Ne de olsa oda serin olsa da Kaptan serin değildi.

Burada bu şekilde oturarak, o kadının dönüp dönmeyeceğini izleyebilir ve bekleyebilirdim.

Altın yastığı arkama yerleştirdim ve ayaklarımı yatağın en ucuna uzattım. Kaptan'a bir göz attım. Solgunluğu hâlâ zayıftı, giysileri hâlâ terden tenine yapışmıştı ve normalde hafif şeftali renginde olan dudakları şimdi saçları kadar solgundu.

Öne doğru eğildim ve bezi kaldırarak alnına tekrar dokundum. Şimdi buz gibiydi.

Hizmetçilerin dolaplarda bıraktığı birkaç yedek battaniyeyi topladım ve Kaptan'ın vücudunun üzerine yerleştirdim. Hafifçe titriyordu. Ateşe doğru yürüdüm ve onu yeniden yakarak alevin daha parlak ve odanın daha sıcak olmasını sağladım. Sonunda ateşten gelen soluk turuncu bir parıltı karanlık odaya yayıldı. Kaptan'ın yüzüne hafifçe vurarak onu neredeyse altın rengine boyadı. Üzerindeki terler neredeyse yıldızlara benziyordu.

Elimden geleni yapmıştım.

Her şeye rağmen Kaptan ve ben hâlâ hayattaydık. Ve şimdi, bu şekilde kaldığımızdan emin olmalıydım.

BÖLÜM 51- HESTAN

sarsılarak uyandım. Yüzüm sağa dönüktü, gözlerim hızla bir pencere buldu.

Bu benim pencerem değildi.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum ama hareket etmekte zorlandım. Kendime baktım. Bir yatağın içindeydim. Battaniyelerle örtülüydüm ve ayaklarımın yanında çerçeveye yaslanmış iki siyah bot vardı.

Hafifçe doğruldum ve doğrulduğum gibi sola döndüm.

Bir sandalyede, gözleri kapalı bir şekilde Audra'nın Prensi oturuyordu.

Bir hançeri göğsünde sıkıca tutuyordu. Üzerinde hâlâ beyaz gömleği vardı ama şimdi omuzlarına koyu renk bir ceket de geçirmişti.

Pek bir şey hatırlayamıyordum. Düşüncelerimi toparlamaya çalıştım, sanki bana cevapları vereceklermiş gibi battaniyelere baktım.

Anıların parçaları bana geri döndü. Geçmişin parçaları.

Tenime dokunmuştu ve ben onu yeniden görmüştüm, sanki oradaymışım gibi, sanki yıllar önce bedenimin içindeymişim gibi. Şimdi hissettim.

hemen sonrasında, köyüm saldırıya uğradığında hissettiğim gibi.

Yıllar geçmişti ama acı geçmemişti.

Ama ben hâlâ hayattaydım, Prens de öyle. Bir şekilde onu yenmişti. Etkileyici bir savaşçı olduğunu biliyordum ama yine de o kadın ikimizi de kolaylıkla öldürebilirdi. Bilincimi kaybetmeden birkaç dakika önce, hem benim hem de Prens'in ölümünün kaçınılmaz olduğunu düşünmüştüm.

Onu uyurken görmeyi umarak arkamı döndüm. Ama Prens'in bir gözü açıktı ve hafifçe gülümsüyordu.

"Uyanmışsın."

Bunu doğrulamanın bir anlamı olduğunu düşünmedim. Bana öyle geliyordu ki Prens büyük olasılıkla bu süre boyunca uyanıktı.

Botlarını çerçeveden çıkardı ve sandalyesinde öne doğru yatağa doğru yaklaştırdı. Bana doğru uzandı. Bilinçsizce geri çekildim.

"Neden bu kadar endişelisiniz, Yüzbaşı? Eğer seni öldürmek ya da incitmek isteseydim, neden burada uyumana izin vereyim?"

"Neden burada uyumama izin verdin?" Hâlâ kendimi ondan biraz uzak tutarak sordum.

Israrla tekrar elini uzattı. "Çünkü seni öldürmek ya da incitmek istemiyorum... belli ki."

Elini alnıma bastırdı. Şaşırtıcı derecede soğuktu. "Hâlâ hafif bir ateşin var ama eskisinden daha iyi," dedi.

düşünceli bir şekilde arkasına yaslandı.

Yutkundum. "Ben... anlamıyorum..."

"Kadın sana dokundu, sen... bir şey gördün, hareket edemedin. Buraya geldiğinde içinde bulunduğun korkunç durumla birleşince kalmana izin vermekten başka çarem kalmadı."

Bu doğru değildi. Prens beni kolayca odama geri götürebilir ya da ölmeme izin verebilirdi.

"Nereye gitti?"

"O gitti. Görünüşe göre sana dokunmak onu da etkilemiş." Bana dikkatle baktı ve gözlerindeki gizli soruyu görebiliyordum.

"Buraya neden geldiniz, Kaptan?"

İşte oradaydı.

"Neden gecenin bir yarısı kapımı kırdınız, üstelik hasta olduğunuz belliyken, özellikle de o kadının söyledikleri doğruysa ve size karşı kötü niyet taşıdığımı düşündürecek bilgilere sahipseniz?"

Yatakta rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Prens'in yattığı çarşaflarda yatıyor olduğumu bilmek tuhaftı. Hatta belli belirsiz onun gibi kokuyorlardı, tatlılıkla karışık topraksı bir misk.

"Bana hiç mantıklı gelmedi," diye açıkladım, "bu kadar gizli ve önemli bir şeyi kendi baş harflerinizle imzalamanız. Sizi iyi tanımıyorum ama... bana pek olası gelmedi."

Bir kaşını kaldırdı. "Yani buraya... için mi geldin?"

"Seni uyarmaya."

"Buraya beni uyarmaya mı geldin?"

"Evet." Onunla büyücü arasında geçen konuşmanın bazı bölümlerini hatırladım. "Ama görünüşe göre bu kadının... faaliyetlerini zaten biliyordunuz."

"İtiraf ediyorum," dedi Prens nazikçe, "sizi ziyaret edeceğini biliyordum. Sizden o kâğıdı çalmasını isteyen bendim. Sende biraz olduğunu biliyordum. Noxstone hakkındaki sorularınız beni bu sonuca götürdü. Ama yemin ederim, ne içeriğinden vardı ne de ondan size zarar vermesini istedim."

Yavaşça başımı salladım, nedense ona inanmıştım. Ancak bu nasıl tanıştıklarını açıklamıyordu.

"Onu nereden tanıyorsunuz, Majesteleri?" Ona unvanıyla hitap etmeyi hatırladım, şimdiye kadar unutmuş olduğum gerçeğinden utanarak, tamamen uyanıncaya kadar.

"İç çamaşırlarınla yatağında yatıyorsun. Bütün gece sana tapınan bir eş gibi üzerine tit. *Majestelerini* geçtiğimizi düşünmüyor musun?" Biraz sırttı.

"Siz hâlâ bir Prenssiniz," dedim kaşlarımı çatarak.

Bütün gece bana tapan bir eş gibi üzerime mi titriyorsun? Sandalyeden mi? Gözleri kapalıyken mi? Uykuda ya da uyanık olsun, o tepki bile veremedi o kadın geri dönüp bir anda boğazımı kesebilirdi. Pencereyi bile kapatmamıştı.

Omuz silkti. "Nasıl isterseniz." Sol bacağını sağ dizinin üzerinden geçirdi. "Peki beni neden uyarmak istedin?"

Yine kaşlarımı çattım. Bunun hakkında çok fazla düşünmemiştim. Ne yapacağıma karar vermek için sadece saniyelerim vardı. Mesajı alıp okuyan büyücünün de mesajın içeriğinden büyük rahatsızlık duyduğu açıktı ve herkes 'N.A.'nın ne geldiğini ya da tahmin edebileceğinden, Prens'i birinin onu bulmaya ya da ona zarar vermeye gelebileceği konusunda uyarmak...

"Yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu, Majesteleri."

"Her zaman mantığınızdan ziyade ahlakınız tarafından mı yönlendirilirsiniz?"

Hiçbir şey söylemedim. Savaştan, gördüğüm görüntülerden ve yaramdan dolayı bitkin düşmüştüm.

Yara.

Ona sertçe baktım. Aniden değişen ruh halimle ilgilenerek kaşlarını kaldırdı.

"O sendin," dedim.

"Ben miydim?" Gözlerini kıstı ve iki elini başının arkasına koydu.

"Bacağım," diye cevap verdim. Konuşmak her geçen dakika daha da yorucu gelmeye başlamıştı.

"Evet, yaranızı diken bendim. Bu arada daha önce kim dikmişti? Bir şifacı mıydı?"

"Hayır," diye sesimi yükselterek onun yerine konuştum. "Kastettiğim bu değildi, Majesteleri."

Daha önce Ay'dan ve o figürün tanındığından sadece belli belirsiz bir şüphe duymuştum ama Prens beni uyanık tutmak için kaval kemiğimi sıkarak sıkamaz... bu şüphe doğrulanmıştı.

"Ara sokakta... o sendin," diye ve başımı yatak başlığına yasladım.

Prens'in yüzü bir anda değişti. Onu hiç bu kadar kederli görmemiştim.

Hafifçe güldü ve gözlerini kapatarak kendi başını sandalyeye yasladı.

"Delilik ve bilinçsizlik büyüünüzün bu ayrıntıyı hafızanızdan silebileceğini umuyordum."

Hiçbir şey söylemedim.

Prens dudaklarını yavaşça yaladı, sonra derin bir iç çekti. Gözleri hâlâ kapalıydı. "Bu konuda konuşmayalım."

"Ama sen-" Ben başladım. "Kaptan-" diye iç geçirdi.

"Anlamıyorum, Majesteleri. Siz... siz onu kolayca durdurabilirdiniz."

Prens gözlerini açtı ve omuz silkti, gülümsedi ama gülümseme yoktu. "Belki ben istemedim."

Ona inanamayarak baktım. "Ben oradaydım, Majesteleri. Ne gördüğümü biliyorum."

Prens tekrar dudaklarını yaladı. "Yüzbaşı... O büyücü size dokunduğunda ne gördüğünüzü sormayacağım ve karşılığında siz de bana bu konuda daha fazla soru sormayacaksınız." Ellerini önünde birleştirdi ve yere baktı.

Bunu düşündüm.

"Geçmişimden bir şey gördüm... ama o... farklıydı."

O günü görmüştüm. Ailemin ve köyümün katledildiği günü. Tadına baktım, kokladım, hissettim. Ama çocuk olmak yerine, şimdi olduğum gibi bir yetişkindim ve ailemin cesetlerinin yanı sıra, yüzlerini göremediğim başka cesetler de vardı.

Prens güldü. "Kaptan, bu hiç adil değil."

"Karşılığında bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsiniz. Ama gizli kalmasını istediğiniz bazı şeyleri gördüm Majesteleri ve bu yüzden..."

"Yani karşılığında bana bu bilgiyi mi veriyorsun?" "Evet... eğer kendini daha az ifşa olmuş hissetmene yardımcı olacaksa..."

Prens bu kez içtenlikle gülümsedi ve şaşkınlıkla başını salladı. Sonra dudaklarını kapatarak gülümsedi. "Yüzbaşı, kendi güvenliğiniz için o kâğıtta yazanları görmemiş gibi davranmalısınız. Siz uyurken kendim okudum. Neden ona göre hareket etmek istediğinizi anlayabiliyorum... ama bana inanın ya da inanmayın, üzerinde yazılı olan olaylarla ve eylemlerle hiçbir ilgim yok ve-"

"Biliyorum," diye kestim.

Prens nefes almanın ortasında başını kaldırıp bana baktı.

"Size inanıyorum, Majesteleri," dedim ona.

Prens'in kaşları gevşedi. "Bunun için minnettarım ama dediğim gibi, kimin sorumlu olduğunu bilmiyorum. Sorumlu olan kişi ya da kişiler bunu okuduğunuzu fark ederse muhtemelen öleceksiniz."

"Peki ya hiçbir şey yapmazsam?" Elimdeki yüzükleri inceleyerek salladım. "Kendi hayatımı riske atmak anlamına gelse bile, bu bilgiyi bilerek bu olayların gelişmesine seyirci kalamam."

Kalnasa, muhtemelen anlayabileceğimden daha büyük bir şey için bir hedefti. Orada insanlar vardı, iyi insanlar, dürüst insanlar, değer insanlar, birlikte büyüdüğüm insanlar. Gençliğimde, o gün onlardan pek çoğunu kaybetmiştim. Bunu tekrar yapamazdım.

Prens ayağa kalktı, şimdi üzerime doğru geliyordu, yatağa yaklaşıyordu. "Anlamıyorsunuz Kaptan. Bu insanları benim kadar tanımiyorsunuz."

Onu ara sokağın duvarına sıkıştıran adamı düşündüm. Bu Prens ne tür insanlar tanıyordu, tanımak zorunda mıydı?

"Önemli değil, Majesteleri, ben-"

"Önemli değil mi?" Öne doğru eğildi ve avuçlarını çarşafın üzerine koydu. "Hayatınız, Kaptan, önemli değil mi?"

Yutkundum, aniden, açıklanamaz bir şekilde, huzursuz oldum.

"Bununla ilgili olarak, eğer o kağıt parçasında yazılanlar doğruluk payı taşıyorsa, o zaman hayır, benim hayatım önem açısından kıyaslanamaz."

Prens dudak büktü ve ellerini yataktan kaldırdı. "Çok inatçısınız Kaptan. Bu senin ölümün olacak."

"Saygılarımla, Majesteleri, eğer Kalnasa düşerse, bu benim de ölümüm olur."

Prens başını pencereye doğru eğerek iç geçirdi. "Hak etmeyenlerin lanetlenmiş bir yola girmesini izlemek kolaydır. Bir yabancı olduğunda yüz çevirmek kolay, ama hak eden, yabancı olmayan biri olduğunda, değil..." Sustu.

Kaşlarımı çatarak merakla ona baktım. Prens, sırf bunu hak ettiklerini düşündüğü için kaç kişinin kendi lanetine doğru yürümesini izlemişti? Kaçını durdurmuştu? Hiç o yolda durup bir başkasını onun soğuk pençelerinden korumuş muydu? Birinin bu müdahaleyi hak ettiğini görmesi için ne gerekiyordu?

Bir insanı kurtarmak, ona bir şans daha vermek, hayatını kaybetmekten daha iyi değil miydi? Bu şekilde kaç hayat heba edildi? Sadece yoldan çıktıkları ve onları geri döndürecek kimse olmadığı için mi?

Ama... bu şansı asla hak etmemiş olanları kurtarmak için kaç hayat kaybedildi? Başka birinin ruhunun amansız doğası tarafından ezilen kurtuluş umudu için? Başkalarına acı vermeye devam edecek bir ruh için mi?

Kaybolduğumuzda geri dönüş yolunu bulmak kendi elimizdeydi. Müdahale şeklindeki kurtuluş asla garanti değildi. Ve geri dönmek için, sığınak olsun ya da olmasın, zirveye ulaşmak için rüzgârın içinden geçmeye istekli olmalıydık.

O zaman Prens benim görebilir miydi? O arzunun gerçekten bir başkasının kalbinde yatıp yatmadığını hissedebilir miydi? O yolların gölgelerinden izleyerek, gelip geçenleri gözlemleyerek geçirdiği zaman ona nasıl fark edeceğini öğretmiş miydi?

Biri gerçekten söyleyebilir mi? Kendilerini bile?

Belki de bu, insanın ancak arkasını döndüğünde, ya o dağa tırmandığını ya da karanlığın daha çekici yollarına düştüğünü fark ettiğinde bilebileceği bir şeydi.

Eğer kendi omzumun üzerinden baksaydım, ne bulurdum? Bakmak ister miydim ki?

"Hâlâ solgun görünüyorsun," dedi Prens. "Biraz daha dinlenmelisiniz. Size yiyecek bir şeyler bulacağım. Biraz da su içmelisiniz."

Tapan bir eş gibi üzerime titremesi şimdi garip bir şekilde doğru bir ifade gibi geldi.

"Majesteleri, sizi daha fazla rahatsız etmek istemiyorum, ben-"

"Konuşmayı kes, Kaptan." Bana arkasını dönmüş, bir bardağa su dolduruyordu. "Sizi yorduğunu duyabiliyorum. Nefes alışınız değişti."

Öyleydi ve öyle de oldu, ama yine de konuşmak beni uykuya dalmaktan alıkoyan tek şeydi ve Prens'in yatağında tekrar uykuya dalmak planlarımın bir parçası değildi.

"Birisi... gazetenin bana ulaşmasını sağladı."

Prens elinde suyla geri döndü. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Sadece benim bileceğimden, sadece benim göreceğimden emin oldular. Kim bilmiyorum, gizlenmişlerdi" - gözlerimi kısarak düşündüm - "tıpkı o kadın gibi."

Prens sandalyeye uzandı ve suyu bana uzattı. Ben de ondan aldım. Bunu yaparken en küçük parmağım önce onun parmağını sıyırdı, parmağı bardağın dibini çevreliyordu. Ona daha fazla dokunmaktan kaçınmak için elimi hızla geri çektim. Avuç içlerimin nemli olduğunu hissedebiliyordum.

Prens hareketimin hızını fark etti. Neredeyse gülümseyecekmiş gibi göründü ama vazgeçti. Tekrar arkasına yaslanıp yüzüme dikkatle bakarken gözleri uzak ve dalgındı. Sandalyesine geri oturdu.

Bir kez daha huzursuz hissederek içkimin bir kısmını yudumlarken ondan uzaklaştım.

Prens sormadan önce bir an sessiz kaldı. "Madem büyücülerdi, o zaman o neden bilmiyordu?"

"Tek başına hareket ediyor olabilir mi?"

"Kesinlikle değil. Bir enoliti vardı." "Bir enolith mi, Majesteleri?"

"Yani, bilmiyor muydun? Bu-"

"Hayır, Majesteleri, biliyorum. Sadece oldukça nadir bulunuyorlar." "Ah." Kaşlarını aşağı yukarı oynattı.

"Enolith'in ne olduğunu bilmiyor muydunuz, Majesteleri?"

Prens bana döndü ve "Öyle *mi*?" dedi.

"yapmış olman daha garip, değil mi?" diye sordu, bilgisini ne doğruluyor ne de inkâr ediyordu.

"Bilemiyorum, Majesteleri," diye cevap verdim.

"Yapamayacağınız bir şey olduğundan emin değilim, Kaptan." Odanın girişini işaret etti. "Bunu kırmayı nasıl başardın?"

Sağlam kapıya baktım. Ateşten kaynaklanan sayıklamalarım sırasında menteşelerinden söktüğümü hayal ettiğimi sanıyordum.

"Nasıl tamir ?"

Prens bana göz kırptı, "Bilemiyorum." Bir an için sıırttı ve var olmayan tepkimi izledi. "Peki, sence bu mesajı sana ileten kişi seni tanıyor muydu?" diye sorarken yüzü yeniden daha ciddi bir hal aldı.

"Neden ... Ekselansları?" Uyuşukluğum artmaya başlamıştı.

"Senin... doğandan dolayı." Bana el salladı. "Adaleti aramaktan vazgeçmeyecek türden bir insan."

"Bu mümkün," diye itiraf ettim.

"Bence büyük ihtimalle. Tanıdığınız biri bu bilgiyi ele geçirdi ve sizin bu bilgi üzerine harekete geçecek araçlara ve iradeye sahip olduğunuza inandı. Görünüşe göre seni iyi tanıyan biri."

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Öyle birini düşünemiyorum... Ekselansları ve ben onu tanımıyorum."

"Bir kadın mıydı?" Yerinden kıpırdandı, koltuğunda hafifçe döndü. Daha fazla konuşmamak için başımı salladım.

"Yani Audra'da biri ya da bir grup insan Kalnasa'nın düşmesini istiyor. Acaba isyanlar da aynı kişiler tarafından mı başlatıldı?" Prens tavana baktı.

"Yiyecek sıkıntısı gerçek. Hunt yıllardır yiyecek kaynağı bulamıyor." O sabahları, açları doyurma çabaları sırasında ölen insanları düşündüm. İsyanları duyduğumdan beri onları düşünmeden edemiyordum.

"Öyle mi?" diye sordu Prens. "Ya... birisi o oyunu senin Av'ından önce ele geçirdiyse?" Altın rengi gözleri düşüncelerle dolup taşıyordu.

"Bu... mümkün değil, arazi... acımasız ve zor."

Prens iç çekti. "Kaptan, benim gibi insanlar için... buna uyum sağlamak zor olmayacaktır." Cümlesinin her bölümü arasında durakladı, sanki kelimeleri söylediğine pişman olmuş gibiydi. "Ya da büyücüler için," diye ekledi.

"Sizin gibi insanlar mı, Majesteleri?" diye sordum ama ne demek istediğini biliyordum. Suikastçılar, casuslar, gölgelerde çalışan askerler.

"Audra... Audra onları bileyliyor, onlar... ölüm araçları."

"Kendini böyle mi tanımlıyorsun?" Ona baktım.

Prens güldü. "Ben tüm orkestranın şefiyim, Kaptan."

İfade konusundaki umursamazlığı, bir şekilde bana daha az inandırıcı geldi.

"Ama sen benim hayatımı kurtardın. Yapmamış gibi davranabilirsiniz... ama" - kuruyan ağzımla yutkundum - "kolayca ölmeme izin verebilirdiniz. Beni faydam için kurtarmadınız, çünkü beni size yardım etmekten ya da bu işi daha fazla sürdürmekten vazgeçirmeye çalıştınız, Majesteleri..." Nefes almak daha da zorlaşıyordu.

Prens, "Beni iyi bir insan sanma hatasına düşmeyin Kaptan," diye homurdandı.

"İyi biri değil, Majesteleri, sadece... kötü biri değil," son kelimeleri zayıf bir nefes olarak içime çektim.

Prens yumuşak bir çekti ve beni dikkatle inceledi.

Prens'le o nehir kıyısında ilk karşılaştığım günden beri, insanların iddia ettiği kadar acımasız ve soğuk kalpli olup olmadığını merak ediyordum. Onun verici, cömert ya da özverili bir insan olmadığına dair pek çok kanıt edinmiştim. Ama zalim, korkak ya da kötü olduğunu, başkalarına zarar vermekten hoşlandığını ya da bundan zevk aldığını hissetmemiştim.

Tehlikeli olduğunu hissetmiştim, evet, ama kötü niyetli değildi.

"Athlion'da, Dokuz İlahi Diyar'da ve Nevultus çukurlarında böyle düşünen tek ruh siz olmalısınız." Prens kıkırdadı ve tekrar bana baktı.

"O zaman tek kişi benim, Majesteleri."

Prens gözlerini kıstı ve tekrar öne doğru eğildi. "Hastasınız, ateş ve kan kaybının bir insanın bilişsel muhakemesini zayıflatabileceğini duymuştum."

"Bilişsel muhakemem sağlam."

"Belli ki değil," diye cevap verdi.

"Yaramı onardın-"

"Bu hastalığa yakalanmanızın nedeni benim, ayrıca ateşinizin çıkmasının ve hasta olmanızın da nedeni benim," dedi kesin bir ifadeyle.

"Kötü bir insan, bir ölüm şefi, özellikle umursar mı?" diye sordum, gözlerim ağırlaşmaya .

"Yüzbaşı?" Prens gözlerimin kapandığını fark etti.

"Neden... neden yeşil bir şey istedin?" Sessizce sordum.

Yapabilirim. zar zor duymak benim kendi Ses. Bu oldu böyle bir önemsiz

soru. Başka bir zaman olsa bu soruyu sormak aklıma gelmezdi, ama şimdi, yarı bilinçli bir şekilde, soru zihnimde patladı ve görünüşe göre, doğrudan ağızımdan çıktı.

"Geri istiyor musun?" Prens'in sesi alaycıydı.

"O benim değil, Majesteleri." Gözlerim artık tamamen kapalıydı.

Prens alaycı bir gururla, "Kral Loria'ya en sevdiği rengin bu olduğunu söylemiş," dedi.

Güldüm, göğsüm hızlı bir hareketle yükselip alçaldı.

Gözlerimi açtım, irkildim. Yıllardır gülmemiştım.

Prens de aynı derecede şaşırmış görünüyordu. "Bunu *yapabileceğinizi* bilmiyordum.

gülümseyin, Kaptan."

"Sadece daha ilginç bir şeyden şüpheleniyordum."

"İlginç, değil mi? Törende geride kalmasını istediği zamanı hatırlıyor musun? Kısmen o kolyeye bakmak içindi. Önemsiz görünebilirdi ama böyle şeyler başkalarının dikkatini çekebilir. Kolyeler, giysiler, bilezikler," durakladı. "Yüzükler." Son kelimedeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Sence de öyle değil mi?" diye sordu.

"Bir insanla ilgili en ilginç şeylere... pek benzemiyorlar." Başımı çevirip ona baktım ve büyük bir çabayla gözlerimi tekrar açtım.

"Ancak belirli özellikleri geliştirebilirler. Bir yaka, bir bel, bacaklar, bilekler... eller."

"Sanırım size güveneceğim, Majesteleri."

"Bu amaçla değilse neden yüzük takıyorsunuz, Kaptan?"

Onları bu mi taktığımı sanıyordu?

"Onlar..." Onlara baktım. "anlamları var. Her birinin. Bazıları aileme aitti, diğerleri ise hediye idi, Majesteleri."

"Ailen-"

"Gitti." Hâlâ ellerime bakıyordum. "Anlıyorum."

Sesi düşünceli geliyordu.

"Doğru muydu... şu hikaye... senin... gördüğün... zaman..."

daha fazla yoruluyordum ve görünüşe göre merakıma engel olamıyordum. Prens muhtemelen haklıydı, bilişsel muhakemem kötüleşiyor olmalıydı.

"Evet, bu doğrudu ve dileğim yerine geldi."

"mi? Majesteleri?"

"Sizi dövüşürken görmeliydim Kaptan, nasıl hareket ettiğinizi, silahınızı nasıl kullandığınızı görmeliydim, o... yerde olsa bile."

"I-" Konuşmaya çalıştım.

"Görölmeye değer bir manzaraydı. Unutacağımı sanmıyorum."

"Majesteleri... belki de ben... geri dönmeliyim.." "Hayır, Kaptan. Uyu. Burada."

Göz kapaklarım çırpınıyor, umutsuzca açık kalmaya çalışıyordu. Prens bana, "Sana göz kulak olacağım," dedi.

"Ve kim... kim... size göz kulak olacak... Majesteleri?"

Prens sorumu duymazdan geldi: "Eğer gördüklerinizi unutmamakta, harekete geçmekte ısrarlıysanız... ne yapacaksınız Yüzbaşı?"

Artık zar zor konuşabiliyordum. Bir kez daha başım dönmeye ve terlemeye başlamıştım. Bir cümle kurmaya çalıştım ama sadece bir kelime geveleyebildim.

"Sen."

Söylemek istediğim ifadenin bir parçası.

"Beni... yapacak mısın?" dedi Prens, zayıf cevabım karşısında hem endişelenmiş hem de eğlenmiş gibiydi.

"Yardım et... sana."

"Bana yardım etmek ister misin?" diye sordu.

"Mmm-hmm." Başımı salladım, gözlerimi tekrar kapattım.

Havada ayak sesleri dolaştı ve sonra Prens'in eli alnımdaydı. Tekrar.

"Gittikçe kötüleşiyor," diye mırıldandı kendi kendine.

Eli çok serindi ve alnım çok sıcaktı.

Düşünmeden, yine ateşten yarı sayıklayarak elimi kaldırdım ve bileğini kavradım, soğuk elini sıcak, yanan tenime dayadım.

Buz gibi parmakları yüzüme dokunduğunda iç çektim. Kafamın içinde bana cüretkâr ve uygunsuz davrandığımı söyleyen bir sesin cılız sesini duyabiliyordum. Hatamı fark ederek gözlerimi açtım.

Elimi bıraktım. "Özür dilerim... Ben..."

Ama Prens olduğu yerde kaldı ve elini alnıma koydu. Bana garip garip baktı, sanki benden korkmuş gibiydi.

"Bu... yardımcı oluyor mu?" diye sordu sessizce.

"I..." Cevap veremeyecek kadar güçsüzdüm.

Buna karşılık elini alnıma daha sıkı bastırdı ve aynı derecede soğuk olan bir diğerini boynumun yanına yerleştirdi. İstemedem de olsa rahatlamış bir iç çektim. Battaniyelerin hareket ettiğini duyabiliyor ve yanımda bir ağırlık hissedebiliyordum. Prens .

"En azından ellerimde yüzük yok." Ses şimdi bana çok daha yakındı, sol kulağımda gürlüyordu.

Uykuya dalıyordum.

"Dinlenin, Kaptan. Kimse size dokunmayacak."

Hastalıktan mı, yorgunluktan mı, yoksa ateşten mi bilinmez, onun soğuk ellerine yaslandım ve ne istediye yaptım.

Ve artık bu geceyi atlattığımıza, o gizli kelimelerin ardındaki anlamı ortaya çıkarmaya karar verdiğimizize göre, bunun son kez olmayacağını hissediyordum.

Uykuya daha derin daldığımda, Prens'in bir eliyle yüzümdeki saç tellerini aldığını hissettim.

Bilincimi kaybettiğimde, bana mı yoksa kendine mi fısıldadığını duydum, anlayamadım.

"Mavinin tonları var."

BÖLÜM 52- NEMİ NA

O yüzü tanıdım.

Yüzbaşının göğsüne dokunduğumda, o ölümü, o çocukları kesen insanları, dumanı gördüğümde tanıdım. Onun yüzünü tanımıştım.

Çığlık atıyordu, yalvarıyordu, merhamet etmeleri için yalvarıyordu ama onlar gülüyorlardı, kanı elbiselerine sıçrarken, vücudu parçalanırken gülüyorlardı.

Nasıl olduğunu bilmiyordum. Nasıl olduğunu hatırlamıyordum ama yüzünü tanıdım.

Son bir saattir kendi elime bakıyordum.

Saklandığım yere geri dönmeyi başarmıştım. Bir şekilde tökezlemiş, kendimi sürüklemiş, yarı saydamlığımı zar zor korumayı başararak buraya kadar gelmiştim. Enolit avucumda yeniden parlıyordu, kırmızı, koyu kırmızı, kan renginde.

O iki adamı nasıl hayatta bıraktığımı düşünecek zamanım bile olmadı. Belki de hâlâ nefes alıyor olmaları iyiydi. Belki de ben

çok düşüncesizce hareket etmişim ama şimdi iki kişi, iki önemli kişi, eğer Prens doğruyu söylüyorsa, burada, Vasara'da olduğumu biliyordu. Benim bir büyücü olduğumu biliyorlardı.

Bileklerimi kavrayıp sıkarken söylediği sözleri duymuştum. Onları duymuştum ve denememe rağmen Prens'in gerçekten masum olma ihtimali dışında hayatımı bağışlaması için bir neden bulamamıştım.

Masum bir adamı öldürmek üzere miydim?

Öfkelendim ve başımı salladım. Hayır, Prens o nottan sorumlu olmayabilirdi ama masum bir adam olmaktan çok uzaktı.

Ama yerde otururken ve zaman geçerken, Audra'dan transfer edilmek üzere seçildiğim o günü, siyah ve gümüşe bürünmüş o asil kadının sanki bir hayvanmışım gibi beni şahsen görmeye geldiğini . Marco'yu 'hiçbir şey bilmediğini' söylediği 'oğluyla' konuştuğu için azarladığını hatırladım.

Ve o anda bana ne kadar yanıldığım çok açık görünüyordu.

Ama Baz'ın, gördüğüm, birkaç dakikalığına da olsa konuştuğum insanların bu şekilde acı çektiği düşüncesi beni hasta etti, beni... mantıksızlaştırdı.

Bir yanımda bu kararlarla, bu ifşaatlarla başa çıkmak için yeterli donanıma sahip olmadığımı biliyordu ama ben değilsem... o zaman kim? Audra'nın Prensi bu komlodan haberdar bile değildi. Hiçbir şey yapmazsak, hayatta kalmak için ne umudumuz olabilirdi ki? Hiç mi?

Peki bundan sonra ne olacak? Eğer başarırırsak? Bir hayat mı? Bunun ne olduğunu bilmiyordum. Yaşamayı öğrenmek, yıllarca sadece

Hayatta kalmak, yıllarca boğulduktan sonra nefes almayı öğrenmek gibi hissettirecekti. Havanın suya alışmış ciğerleri yakacağını biliyordum. Bir şekilde, boğulmanın öpücüğünde benim için bir mutluluk vardı.

Sonunda savaşımaya karar vermemin nedeni bu muydu? Adalet gerçekten de daha derin bir korku duygusu için bir perde miydi? Yaşama korkusu. Bildiğim tek şey dövüşmektir. Dövüşmeyi dinim haline getirmiştik. Hayatta sığınağım, yavaş yavaş bağımlısı olduğum bir siren haline getirmiştik.

Ve şimdi, dinlemeden duramadım.

Vahiy, enerjimle birlikte üzerime yükseldi. Bu düşünceleri şimdilik bir kenara bırakıp harekete geçme zamanıydı. Enoliti kullanmak için yeterli gücü yeniden kazanmıştım. Ellerimi onun etrafında kenetledim ve uzandım.

Ama çok uzağa gitmeme gerek yoktu.

Birisi çok yakındaydı. Birisi beni buraya kadar takip etmişti ve bu taşın muadiline sahipti. Bunu hissedebiliyordum.

Alo? Taştan aşağı dedim.

Nemina? Sen misin o?

Baz'ın sesiydi.

Gelmemeliydin, dedim.

Bir haftadan uzun süredir sessizsin, diye cevap verdi.

? diye sordu.

Geri dön. Sorusuna cevap vermedim.

Geri gelmeni istiyorlar.

Kaşlarımı ve hiçbir neden yokken ayağa kalktım.

Neden? Henüz tamamen bitmedi.

Tamamlanmasını beklemiyorlardı ama geri gelmeni istiyorlar. Artık çok tehlikeli. Sen beri her şey değişti.

Taşı daha sıkı kavradım.

Ne gibi şeyler?

Bana nerede olduğunu söyle, ben de sana söyleyeyim.

Her ne kadar burada kalmak ve bu işi sonuna kadar götürmek istesem de, bir gün boyunca fevri kararlar almaktan ve çok yorgundum; savaşılamayacak, konuşamayacak ya da tartışamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

Yalnız mısınız? Ona sordum.

Birkaç saniye sessizlik oldu.

Hayır. bir ışınlayıcı var.

Işınlayıcı mı? Bu büyük bir riskti. Işınlanmanın alt sınıfta olmasına rağmen, en fazla enerjiyi, en kolay tespit edilebilir enerjiyi yayan yetenektir. Etrafta iz sürücüler varsa ve birinin ışınlandığını hissedерlerse, bu fark edilmeyecek bir şey değildi.

Buraya

ışınlanamazsınız.

Yapmak zorundayız.

Benim için buradaydılar. Ne kadar uzun süre bakarlarsa, o kadar risk altında olacaklardı.

Konum olarak taşı kullanın, bir ışınlayıcı bunu yapabilir, diye talimat verdim. En azından bunu bana daha önce Nyla söylemişti.

Birkaç dakika sonra, önümdeki hava bulanıklaşmaya başladı, tıpkı bir alevin oluşturduğu bozulmanın arkasından çevrenin nasıl görünebileceğine benzer şekilde. Ancak o zaman, merkezinde küçük, koyu kırmızı bir ışık belirdi. Çember bir kapıya dönüşene kadar gittikçe yayıldı ve o kapıdan içeri Baz girdi... ve bir kadın.

Geçit arkalarından kapandı ve ben kadının kim olduğunu sormaya fırsat bulamadan Baz bana doğru koştu ve... bana sarıldı.

Kollarımı havaya kaldırdım, rahatsız olmuştum. Beni rahatsız eden Baz değil, bana dokunması ve yakınlaşmasıydı.

"Düşündüm ki... Ölmüş olabileceğinden endişelendim," dedi omzuma doğru.

"Sen..." Ona saçmaladığını söylemek üzereydim ki birkaç saat önceki davranışlarımı hatırladım

Bu ve bizi izleyen kadın beni oyuna dahil etti.

"Oynamıyorum."

Baz beni bıraktı ve bana tuhaf tuhaf baktı. "Bunu şimdi biliyorum ama... yine de."

Üst kolunu beceriksizce okşadım. Başkalarının önünde bir çiftmişiz gibi davranmak yorucuydu. Ona hafifçe gülümsedim ama o benim için fazla anlayışlıydı.

"Ne oldu Nemina?" Sesi üzgün geliyordu.

"Önce gitmemiz gerek. Burada bulunma riskini göze alamayız."

Baz başını salladı ve elimi tuttu. Elimi çekmemek için kendimi zor tuttum ama kadının bakışları üzerimizde kaldı.

"Kimsin sen?" Ona sordum, kulağa soğuk geldiğini fark edince kaşlarımı çattım.

"Ben Faina," diye cevap verdi.

Baz beni rahatlatmaya çalışarak, "O iyi biri," dedi. Faina onun sözleri karşısında hafifçe gülümsedi.

Baz'ın etrafında vakit geçirmesi gereken türden birine benziyordu, bana değil.

"Harika," dedim. "Teşekkür ederim..." Havada dairesel bir hareket yaptım.

Uysalca başını salladı, sonra ışınlanma işlemini tekrarladı.

Bu kez, gece gökyüzünün altında bronzdan daha siyah görünen karanlık bir kum yığınının üzerine itildik.

Kum. Kumun üzerindeydik.

Kumun var olduğu tek bir Krallık vardı.

Ayağa kalktım ve ayaklarıma baktım, nefes alışım hemen hızlandı.

Sürüklendiğim tüm boşaltıcı merkezler arasında Audra'nınki açık ara en kötüsüydü. Orayla ilgili anılara dokunmak, en ufak bir müdahalede çatlayıp beni yutmaya hazır, soğuk bir gölün üzerindeki ince buz tabakasına dokunmak gibiydi.

Oraya tekrar gidemezdim. Bir daha gitmezdim.

"Baz...?" Başlığımı indirerek ona baktım. Onsuz da görebiliyordum ama birden boğucu gelmeye başladı.

Yanıma geldi ve ellerini omuzlarıma koydu. "Panik yapmayın, burada uzun süre kalmayacağız. Biz-"

"Neden buradayız ki?" Endişeyle sordum.

"Biriyle buluşacağız."

Birden düşüncelerimi yoğun bir şüphe kapladı. Bu gerçekten Baz mıydı? O kadın gerçekten bir müttefik miydi? Ya... bunlar birer yanılsamaysa? Ya o Kaptan'a dokunduğumda bana her ne olduysa hâlâ beni etkiliyorsa?

Ondan geri çekildim, botlarım altımdaki altın rengi kumda çıtırdıyordu.

"Hayır... hayır, sen... beni buraya getirmezdi... getirmezdi."

"Özür dilerim..." Sesi pişmanlık dolu geliyordu. "İstemedim ama-"

Bana doğru ama ben onu ittim. Arkasındaki kadın, Faina, gözlerini dört açmış ve endişeli bir şekilde bizi izliyordu.

"Hayır. Dokunma bana. Kimsin sen?"

"Nemina... benim."

"Bu...hayır..." Sesim dengesiz geliyordu, bunu duyabiliyordum. Bir yandan paniklediğimi söyleyebilmek, diğer yandan da şüphelerimin haklı olduğuna inanmak zordu.

O kağıt, o kağıt buradan gelmişti, o mesaj. Geri dönmezdim. Dönmezdim.

Pelerininimden bir bıçak çıkardım ve kendi boğazıma dayadım.

"Ne?" Sesi çılgınca yükseldi "Nemina... ne.... ne yapıyorsun, bırak... bırak onu! Benim! Benim!"

Bir ona baktım, bir de bana yavaşça yaklaşan kadına.

"Beni oraya geri götürmüyorsun."

"Ben götürmüyorum! Ben... kimse seni bir yere götürmüyor... Sana söyledim, benim ve biriyle buluşup konuşmak için buradayız, hepsi bu, sonra geri döneceğiz."

"Geri mi? Nereye?"

"Hatırlıyor musun... Bir şeylerin değiştiğini söylemiştim? Kalnasa sınırında saldırıya uğradık. Vasara çok tehlikeli ve Zeima... çok uzak ve geçen seferden sonra hala Juras'a'yı arıyorlar ama... ama biz... şimdi Kalnasa'dayız. Orası iyi değil. Çok kalabalık. Buraya sadece biriyle özel olarak görüşmek için geldik... ve-"

"Kiminle buluşacağım?"

Baz omzumun arkasına baktı ve doğruldu. "Özür dilerim... o..." dedi arkamdaki birine.

Arkamı döndüm, bunu yaparken kapüşonumu yüzüme çektim. Bıçağı önüme uzattım ve hareket ederken yüzüm buruştu. Yüzbaşı'nın sırtıma sapladığı bıçak tam olarak iyileşmemişti, bıçağın parçalanmış kısımlarını etimden çıkaramamıştım.

"Her zamanki gibi." Mavi bir dalganın içinden hoşnutsuz bir ses yükseldi. Ullna, Yaseer ve arkalarında tanımadığım iki figürle birlikte portaldan çıktı. Biri Işınlayıcı'ydı, koyu renk örgülü, bronz tenli bir kadındı ve geçidi arkasından kapattı. Diğerisi ise uzun boylu bir figürdü, yüzü gizlenmiş, ağır pelerinli bir adam.

Bıçağın sapını daha sıkı sıktım ve hiçbir şey söylemedim.

"Bunun bir tuzak olduğunu düşünüyor," diye açıkladı Baz sessizce.

"Eğer bir tuzaktan özellikle endişe etseydi, bu kadar dikkatsiz davranmazdı," diye yanıtladı Ullna.

Ne olduğunu anlamaya çalışarak önümdeki dört figüre baktım.

Ullna'nın figürü öne doğru adım attı.

"Vasara'da tamamen farklı nedenlerle orada bulunan bir Navigatörümüz var. Ancak, birkaç saat önce, üzerlerinde tutmayı başardıkları enolitleriyle bize Saray'dan gelen büyük bir enerji dalgası hissettiklerini *ilettiler*. Acciperean enerjisi."

Yutkundum.

"Senin aptallığın şehirdeki tüm ajanları çıkarmak zorunda kaldık." Elimdeki hançerden hiç etkilenmeden yaklaştı.

"Ullna," dedi Yaseer ona sakince, "şimdi zamanı değil."

Ullna alay etti ve beni işaret etti. "Ne yaptın sen kızım?"

Kılıcımı elimde tuttum ve sessiz kaldım... Ne yaptığımdan, bu soruya nasıl cevap vereceğimden bile emin değildim.

"Lütfen... o-" diye başladı Baz.

"Sessiz ol," dedi Ullna ona, "Cevap ver bana," diye talep etti.

Zihnim hem boş hem de karışık. Gördüklerime güvenip güvenmediğime hâlâ karar verememiştim. Sırtımdaki ağrı giderek keskinleşiyor ve 'yaptığım' şeyle ilgili anılar aynı anda hem bana eziyet ediyor hem de kafamı karıştırıyordu.

"Ben... Bilmiyorum-"

"Bilmiyorum da ne demek? Herhangi bir Gezgin ya da İz Sürücü bunu hissedebilirdi, bu kadar büyük ve güçlü bir şey ama sen... bilmiyorsun... öyle mi?" Tekrar bana yaklaştı.

Geri çekildim.

Yaseer yumuşak bir sesle konuştu. "Bu bir illüzyon değil Nemina." Ona baktım. "Burada... Burada mı?"

"Nemina...lütfen..." Baz bana yandan yaklaştı.

Pelerinin arkasından ona baktım, bıçağı hâlâ önümde tutuyordum.

"Nemina," diye fısıldadı.

Dudaklarımı o kadar sert ısırdım ki derimin kanamaya başladığını hissedebiliyordum. "Nereden bilebilirim ki?" diye sordum.

"Neden... ?" diye sordu diğerlerini ışınlayan kadın sessizce.

"Bu normal," dedi Ullna hayal kırıklığına uğramış bir sesle.

Onunla yüzleşmek için döndüm. Gözlerim herkes arasında gidip geldi. Pelerinli adam hariç hepsi bana dikkatle bakıyordu.

çok geride kalmıştı, gözlerini göremiyordum.

"Bütün başka nasıl bilebilirdik ki?" Ullna söyledi.

"Az önce kendin söyledin, benim... ben... her ne yaptıysam alarmı çalıştırdı. Bildiğim kadarıyla bu bir illüzyon, onlar tarafından ayarlanmış... ve oraya geri dönmeyeceğim. Dönmeyeceğim."

"Neden bu?" dedi örgülü kadın.

İnsanlara giderek daha az mantıklı geliyordum. Ve kendime.

"Bir iz sürücünün sizi çoktan yakalamaya çalışmış olacağını düşünmüyor musunuz? Bunu yapmak için birkaç büyücünün gücünü kullanmaz mıydı?" Ullna tekrar sordu.

"Bilemem, ilk seferini hatırlamıyorum!" Bağırdım ve meramımı anlatmak için elimi ileri doğru ittim.

Bunu yaparken dişlerimin arasından tısladım ve soluk soluğa öne doğru eğildim. "Nemina?" Baz bana yaklaştı.

Tökezleyerek geri çekildim ve tekrar ayağa kalktım.

"Bunun için zamanımız yok," dedi Ullna. "Yap ," dedi Yaseer'e. Yaseer iç çekti. "Bu en iyi hareket tarzı değil."

"Oyalanamayız." Ullna dönüp ona baktı, sözleri havada asılı kaldı.

Baz şimdi bana yaklaştı. "Nemina, korktuğunu biliyorum ve burada olmak istemiyorsun. Ben de istemiyorum, tamam mı? Ama acele , yoksa hepimiz öleceğiz, tamam mı? Müttefik olacağımızı söylememiş miydik? , beni burada yalnız bırakma."

Aldığım her nefes ağrıyordu, ciğerlerimin arkasında ezici keskin bir ağrıya neden oluyordu ve her nefes alışımında daha da kötüleşiyordu.

Baz'ın elleri havada sakinleştirici bir pozisyondaydı. Ona baktım ve dudaklarımın hafifçe titrediğini hissettim. Bu gece çok fazla olmuştu. Çok uzun. Çok zordu.

"Sen de onlardan biri miydin?" Ona aniden sordum.

"Biri..." Baz Ullna ve Yaseer'e yan gözle baktı. "Kimden biri?" "İnsanlardan biri... Çığlık sesleri duydum."

Baz'ın yüzü düştü ve öylesine ciddi, öylesine soğuk bir hal aldı ki, o anda aslında bir illüzyonun içinde olduğuma neredeyse emin oldum. Ona hiç benzemiyordu.

"Bu kötü, Yaseer, onun akli-" Ullna başladı.

"Nereden biliyorsun?" Baz onun sözünü keserek sordu.

Ullna konuşmayı kesti ve göz ucuyla onun şok olmuş ifadesini görebildim.

Burası çok sessizdi, çok durgundu. Sadece ılık, küf kokulu bir esinti vardı, kumun üzerinde sürükleniyor, giysilerimize saçılıyordu.

Ama bu anda, bu durgunlukta her şey değişmişti. "Demek doğruymuş," dedim ve kolumu .

"Doğru olan ne, evlat? Açıklasan iyi olur," diye bağırdı Ullna.

Ama Baz ve ben birbirimize o kadar dikkatle bakıyorduk ki, sesi bizim için esintiye karışmıştı.

Sadece o ve ben biliyorduk, sadece o ve ben, ayaklarımızın altındaki kumda dinleniyor gibi görünen, Audra'nın boşaltıcı merkezinin yattığı aşağıdan bize işkence ediyor gibi görünen anılara sahiptik.

Baz kuma baktı, gözleri öylesine cansızdı ki. "Neden sen-"
"

"Çünkü başka hiçbir yerim yok," dedi.

Kaçan bir Gemi başka nereye gidebilir ki? Hele ki bir zamanlar insan biri? Büyü için çok tehlikeli olurdu. Büyücüler için çok işe yaramazdı. Anladığım kadarıyla, bu grup onun gerçeğini keşfederse, onu bir kenara atacaklarından korkuyordu. Belki de şimdi denerlerdi.

Birdenbire göremez oldum.

Nefes nefese kalarak bıçağımı tekrar kaldırdım.

"Ne yapıyorsun sen?" Baz birine sordu.

Yaseer'in sesi . "O çok dengesiz-" . Nasıl göremezdim?

"Bana ne yaptınız?" Kılıcımı havada salladım. "Bu sadece geçici Nemina. Lütfen rahatla," diye yanıtladı Yaseer.

Rahatlamak mı? Rahatlamak mı?

"zarar vermenize izin veremeyiz," dedi Ullna.

Böyle mi düşündüler? Tehlikeli olduğumu mu? Kafese koymaları gereken vahşi bir canavar olduğumu mu? Her krallığa bağlı büyülü yaratıklar gibi zincirlemek için.

"Hayır... Bir bakayım, yapma-"

"Bunun durumu daha da kötüleştirdiğini görmüyor musun?!" Baz bağırdı.

Sırtımdaki ağrı o kadar şiddetli zonkluyordu ki bir çığlık attım ve yere düştüm.

"Nemina!" Baz bağırdı.

"Bunun için vaktimiz yok!" Ullna tekrar bağırdı, "Baz... yeteneklerini kullan, onu uyut."

Ullna'nın sesi birine hitap ederken daha da yükseldi. "Ne... nereye gidiyorsun?"

Sağımdan birinin ayak sesleri geliyordu. Hızlı ve hafiftiler ama amaçlıydılar.

Sahipleri diz çöktü. Uzaklaşmaya çalıştım ama omzuma bir el koydular. Sarsıldım ve tokatla uzaklaştırdım.

"Yapma... bana dokunma," dedim havadaki gizemli figüre. "Ondan uzaklaş!" Ullna o kişiye bağırdı.

Onu tamamen görmezden gelen kişi konuştu. "Neresi acıyor?"

Bir erkek sesiydi, soğuk ve yumuşak. Tanımadığım bir sestiydi.

Bu da, şimdiye kadar bu sahneyi uzaktan inceleyen pelerinli figürün bu olması gerektiği anlamına geliyordu.

Sorusuna gülsem mi ağlasam mı bilemedim.

Neresi acıyor? Her yerim. Her kasım, her kemiğim, her tendonum, zihnimin her köşesi, göğsüm.

Zayıf bir kahkaha attım, sanki gözyaşı vaadiyle doluymuş gibi geliyordu.

"O tehlikeli, görmüyor musun!" Ullna yaklaşarak şöyle dedi.

Kişi sanki kendi etrafında dönüyormuş gibi bir ses çıkardı. Hiçbir şey söylemedi ama bilinmeyen bir nedenle Ullna sessizleşti ve geri çekildi.

"Bırakın görsün," dedi.

Yaseer iç çekti. Bir sonraki anda görüşüm daha da netleşti. Yanımdaki figür uzun boyluydu ve şimdi daha net görebildiğim pelerini siyah değil, koyu griydi.

Ona baktım. Başında benimkinin neredeyse aynısı, sadece daha koyu bir başlık vardı. Yavaşça benimkine doğru uzandı.

Sarsılarak uzaklaştım.

"Yapma-" diye başladı Ullna ama adam dönüp ona baktı. Yutkundu ve dişlerini sıktı, anında bir kez daha sustu.

Adamın eli yüzümde geziniyordu, "İzin verir misiniz?" diye sordu.

Ne yazık ki, reddetmek için iyi bir neden düşünemiyordum ve beş duyumu korumaya hevesliydim.

Konuşmadım ve adam bunu onay olarak algıladı.

Eli eldivensizdi, soluktu, inceydi ama kaslıydı ve uzundu. Süssüzdü ama pürüzsüz görünüyordu. Muhtemelen elleri kesik, çürük, nasırlı ve kirli olan bu grubun sıradan bir üyesi değildi.

Ben onun kökenlerini değerlendirirken, eli kapüşonumun kıpkırmızı kumaşına temas etti ve yavaşça geri çekti.

Sessiz kalan adam dışında herkesin nefesi kesildi.

Onlara bakmaktan kaçınarak adamın göğsünün üst kısmına odaklandım ve sivri çenesine bakmamak için elimden geleni yaptım.

"Cildin..." Baz söyledi.

Evet, hala geçirdiğim yanıklardan iyileşiyordu.

"Bu..." Güldüm ve Baz'ın ayaklarına baktım. "Yaşadığım en kötü şey olmaktan çok uzak."

Baz'ın eli ağzının üzerindeydi. Nasıl göründüğümü düşünmekten korkuyordum. Gözlerimi yere dikmişim. Bakışlarındaki dehşeti görmek istemiyordum.

Bir el çenemde durdu. Bu adamın . İşaret parmağı ve başparmağıyla tuttu ve yavaşça yüzümü yukarı doğru eğmeye çalıştı. Ona direnmeye çalıştım.

"Gördüğüm en kötü şey olmaktan çok uzak," dedi, benim sözlerimi yineleyerek, sadece insanlar bir şey anlatmaya çalışırken kullanılan bir tonda

Başka birini rahatlatmak.

Böyle bir sesi çok sık duyduğumdan değil.

Titreyen bir nefes verdim ve yüzümü yukarı doğru yönlendirmesine izin verdim.

Durdu, çenesi sıkılaştı, başparmağı çeneme biraz daha sertçe bastırdı.

"Sen...?" Ullna sözlerini adama yönelterek söyledi.

Ne yapabilir?

Gözlerimi kısa bir süre ona doğru çevirdim, sonra hâlâ gergin görünen adama baktım. "'Gördüğün en kötü şey değil' demek buraya kadarmış," diye homurdandım.

"Mesele o değil," dedi sessizce.

Elini yukarı kaldırarak yanağıma doğru yaklaştırdı.

Eli uzun süredir yüzümdeydi. İnsanların yüzüme dokunmasıyla ilgili iyi deneyimlerim olmamıştı.

Bilinçsizce, tekrar geri çekildim.

"Sana yardım etmeye çalışıyor," dedi Ullna, şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle.

"Ben..." Tekrar ona baktım. Eli şimdi yanmış olan yüzümün sol tarafında geziniyordu.

Orada sabırla oturdu, hiçbir şey talep etmedi, sadece bekledi.

"Ben sadece... Ben..." Kekeledim.

Ullna alay etti. Tekrar.

Baz dudak büktü. "Nedenini tahmin etmek senin için bu kadar zor mu?" Sesi kızgın geliyordu.

Ullna kollarını kavuşturdu ve hiçbir şey söylemedi.

Adam tamamen önümde duracak şekilde hareket etti ve Ullna'yı görüş alanımın dışında bıraktı. Çömelmiş, dizlerini bükmüştü.

Hareket etmedim. Yüzünü, gözlerinin olabileceği yeri inceledim. Onun gözlerini göremesem de benimkilere baktığını biliyordum.

Evet anlamında başımı salladım.

Parmakları sol çenemde ilerledi ve orada durdu, başparmağı yanağıma, burnumun yanına yumuşakça bastırdı. Bu dokunuşun yabancılığından ve neden olduğu acıdan ürpermemek benim için çok zordu.

"Biliyorum," dedi, "Ama uzun sürmeyecek."

Birkaç saniye içinde yüzüm ısınmaya başladı, ama hafifçe. Güneşin, ışığına alışmış ve sıcaklığına dayanabilen insanların teninde hissettirdiği şekilde karıncalandı. Saniyeler sonra elini geri çekti.

Elimi uzattım ve yüzüme dokundum. Tamamen pürüzsüz ve iyileşmişti. Sadece yanağım değil, dudaklarım, göz kapaklarım ve o taraftaki saçlarım da yanmıştı.

O zaman anladım.

"Şifacı," diye fısıldadım.

Başını salladı.

"Başka nerede olabilir?" diye sordu.

"Tartışıyor olmamız gerekmiyor muydu-" dedi örgülü kadın.

"Bu bekleyebilir," diye cevap verdi önümdeki adam. Kadın yine anında sustu.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Nasıl oluyordu da bu kadar otorite sahibi olabiliyordu?

"Sırtım," dedim sessizce.

Yanıma yaklaştı ve elini kürek kemiğimin üzerine koydu.
Ona dokunduktan sonra neredeyse anında geri çekti ve yanıma geldi.
Bu kez izin istemeden çenemi tuttu ve yüzüme çok daha
derinlemesine baktı.
"Ne... bırak beni," dedim ama şu anda beni rahatsız eden onun
dokunuşu değil, tavırlarıydı.
"Sorun nedir?" Ullna bize bir adım daha yaklaştı.
"Sana kim saldırdı?" diye sordu adam, sesi hâlâ yumuşaktı ama şimdi
daha baskılıydı.
"I..." Onlara söylemeyi
planlamamıştım. "Ne-" Ullna başladı.
Ama adam herkesin duyabilmesi için sesini yükselterek cevap verdi.
"Sırtında Noxstone var."

BÖLÜM 53- NEMİ NA

Ullna ve Yaseer sanki dünyanın yok olmak üzere olduğunu duymuşlar gibi birbirlerine baktıklarında bunun ne anlama geldiğini bilmiyorlardı.

Baz, Baz bile mahcup görüldüğünde yanmak.

Noxstone. Prens'in hançerlerinin yapıldığı malzeme bu olmalıydı, diğer bıçaklardan farklı görünen hançerler. Karl'ı öldürmek için kullandığım çelikle aynı.

Bu yaranın iyileşememesinin, bıçağın derimi parçalamasının nedeni bu olmalıydı.

Şu lanet gümüş saçlı, kumral tenli Kaptan.

"olmalısınız," dedi Yaseer neredeyse umutla.

"Yanılmıyorum," diye cevap verdi pelerinli adam.

"Ama hiçbir yolu yok-" diye başladı Baz.

"Herkes hayatta kalabilir," diye bitirdi Yaseer.

"Sırtında Noxstone, yüzünde ciddi yanıklar, Saray'da güçlü bir enerji ," Ullna her bir gerçeği tükürdü.

"O Saray'da Noxstone'a sahip olabilecek tek bir kişi var," dedi pelerinli adam.

"Akbaba," dedi örgülü kadın. Bu sözleri söylerken ağzından tükürükler saçtı ve kuma tükürdü.

Ullna zehirli bir niyetle bana doğru geldi. Adamı benden uzak durması için uyarıyordu ama şimdi bana doğru hücum etti. Ondan korkmuyordum ama yaklaşmasından da hoşnut değildim.

"Seni aptal kız! Her şeyi riske attın. O adamla yolunun kesişmesini nasıl başardın? Neden orada olduğunu biliyor mu? Ne oldu?"

Prens bir 'erkek'ti ama ben bir 'kız' mıydım? Aynı yaşlarda mıydık?

Kadın yaklaştıkça, pelerinli adam ayağa kalktı.

"Ullna. Eğer Prens'le savaştıysa ve yaşadıysa, Noxstone'dan bir darbe aldıysa ve yaşadıysa-" diye başladı Yaseer.

"Sonra ne olacak? Akbaba şimdi bizim için geliyorsa ne fark eder?"

"Bu çok önemli. Bu bıçakların darbesinden birini hiç görmedim. Bu son derece sıra dışı bir durum," diye ısrar etti Yaseer.

"Bu sizin merakınızın ötesine geçiyor. Güvenliğimiz ve emniyetimiz her şeyden önemlidir. O bir sorumluluk."

"Onu oraya gönderen sendin, Ullna," dedi pelerinli adam.

"Hayır... O Yaseer'di. Her zaman bunun bir hata olduğunu söyledim."

Yaseer, "Yine de bu görmezden gelebileceğimiz bir şey değil," diyerek hatasının suçlanmasını görmezden geldi.

"Bu kesinlikle Akbaba'nın da göz ardı etmeyeceği bir şey."

"Bilmiyor," dedim. "Bilmiyor. O hâlâ hayatta. Sadece ben... bir şey buldum."

Hepsi bana döndü.

Baz'a baktım, o da hemen anladı. "Ne buldun?"

Ne buldun?" Ullna sordu.

Baz bana sordu. "Onunla yüzleştin mi?" Cevap vermedim.

"Kasıtlı olarak mı?" Baz'ın sesi telaşlanmış gibiydi.

"Onu sen mi ?" Ullna giderek daha da sinirlenerek sordu.

Göğsüme derin bir utanç çöktü. Duygularımla hareket etmiştim ve bu insanların güvenliğini ya da emniyetini düşünmemiştim.

Aklımda sadece o gırtlaktan gelen çığlıklar vardı.

"Konuşmayacak," diye onları rahatlatmaya çalıştım.

Yaseer sinirli bir şekilde alnını ovuşturdu.

"Sen... onunla konuştun mu?" Ullna'nın sesi artık öfkeliydi.

Pelerinli adam içini çekti. "Belki de ona bu kadar çok soru sormak yerine açıklamasına izin vermelisiniz."

"Lütfen... yap. Açıkla," Ullna kelimelerini uzattı.

"Audra'daki boşaltma merkezleri hakkında bilgi buldum."

Mesajın içeriğini açıkladım. Baz'a 'doğru olup olmadığını' sorduğumda ne demek istediğimi anlamak diğerleri için zor olmadı. Konuştuğum süre boyunca kuma bakıyordu.

Hepsi şaşkın ve sessizdi... sözümü bitirmemi bekliyorlardı. Muhtemelen hepsi de notu ilk okuduğumda benim gibi midesi bulanmış, şok olmuş ve dehşete düşmüştü.

"Prens'in adıyla imzalanmıştı. Daha fazla bilgi alabileceğimi düşünerek onunla yüzleşmeye gittim ama bir sorun çıktı... başka bir adam vardı."

Ullna araya girdi, "Başka bir adam mı? Kim? Ve bunu bize haber vermeden mi yaptın? Sormadan mı?"

Her şeye rağmen hikâyeye devam ettim. "Kavga ettik ve ben... yanlışlıkla diğer adamın tenine dokundum ve sonra-"

"Dalgalanma," dedi pelerinli adam. O ve Ullna birbirlerine baktılar. Ullna Yaseer'e döndü.

"Ne gördün?" Yaseer sordu.

Bir şey gördüğümü nereden biliyor?

"Ben...bu bir savaştı. Kalnasa'daydı ve tam bir katliamdı. Çocukları, yetişkinleri, hayvanları kesip öldüren ve gülen insanlar vardı. Onlar..." İmgelem hakkında düşündüm. "Yüzlerini göremiyordum. Gerçek olup olmadığını bilmiyordum."

"Olabilir," dedi pelerinli adam, "Gelecekte." "Kehanet," dedi Yaseer.

Yeteneğim, kehanet. Bu ikinci sınıftı. Ben... sınıf . "Yani bu gelecek miydi?" Baz sordu.

"Bir versiyonu," diye Yaseer.

"O mektupta Kalnasa'dan bahsediliyordu," diye hatırladım.

"Bunu tahmin etmeliydim," dedi pelerinli adam, sesi sinirli çıkıyordu.

"The Akbaba var her zaman olmuştur ötesinde bizim Anlayış ya da gözetim," diyerek Ullna onu rahatlatmaya çalıştı.

"O değil," dedim, artık bu gerçekten emindim.

"Ama onun adıyla imzalandığını söylemiştin, sen ve o dövüştünüz-" diye sordu Baz.

"Bu o değil. Birisi kasıtlı olarak onun adını kullanmış."

"Elbette sizi buna inandırmak istiyor. O adam bir yalancı," dedi Ullna, sanki onu şahsen tanıyormuş gibi.

Başımı salladım. "O görüntüyü gördükten sonra savaşamadım. O zaman beni öldürebilirdi ama ."

"Yaşamana izin mi verdi?" Baz şaşırmış bir halde sordu. "Ne kadar... tuhaf," dedi Yaseer.

"Bir şeyler planlıyor olmalı," diye sözlerini tamamladı Ullna.

"Merkezleri araştırıyordu. Ben oradayken, o tuzakları kurarken, onunla ilk kez karşılaştım. Onlarla ilgili yanlış bir şey keşfettiğini ve ne olduğunu öğrenmek istediğini iddia ediyor. Eğer..."

Birden konuşmayı kestim, göğsümü tuttum, sırtımdaki ağrı daha da derinleşti.

Pelerinli adam bir anda dizlerinin üzerine çöktü. "Tedavi edilmesi gerekiyor. Hemen."

"Daha açıklamasını bitirmedi," dedi Ullna soğuk bir sesle.

"Ölürse bitiremez." Adam bir elini sırtıma, diğerini de koluma koyarak beni ayakta tuttu.

Bana doğru döndü. "N... size isminizle hitap edebilir miyim?" diye bana hitap etti.

Zar zor başımı kaldıradım. Sorusuna cevap vermedim.

"Bu...bu...bu acıtıyor." için elimden geleni yapıyordum. Bu noktaya kadar nasıl konuşabildiğimi anlayamıyordum.

"Öyle olduğunu tahmin edebiliyorum. Noxstone'dan gelen bir saldırıdan kimse sağ kurtulamadı, bu yüzden bunun acısı... belgelenmemiş," dedi.

"Lütfen... çıkar..." diye yalvardım ona. Bir an önce ellerini çekmesini istiyordum, şimdi ise ellerini istediği yere koyması için yalvarıyordum, yeter ki acım dinsin.

"Acı verici olacak."

"Bu acı verici," demekten kendimi alamadım.

Hiçbir şey söylemedi, sadece sağ elini uzattı. "Tut şunu."

Ona sorgulayıcı bir bakış attım.

El ele tutuşmak, yüzüme dokunmak. Tüm bunlar çok samimi olmaya başlamıştı.

"Bir şeylere tutunmanız gerekecek."

"Ben...agghhh." Acı şiddetlendikçe daha da öne doğru eğildim. Sanki çelik her geçen saniye etime daha da batıyordu.

Elini tuttum ve sertçe sıktım.

Yumuşak ve sıcaktı. Avuçlarından yayılan bir parıltı rahatlatıcı bir sıcaklık yayıyordu. Yeşil ve altın rengindeydi, sabahları yaprakların rengi gibi.

Sol elini sırtıma koyup baskı uygulamaya başladığında o parıltıya baktım, o ışığa odaklandım.

Kendimi .

Dudaklarımdan kaçan çığlıklar sanki binlerce pençeli el tarafından boğazımdan boğulmuş gibiydi. Çığlık atmaya devam ettim.

Tekrar ve tekrar.

Birinin ağlama sesi uzaktaki gibi kulaklarıma ulaştı.
Baz'ın birlikte geldiği kadın olduğunu fark ettim.

Neden ağlıyordu ki? Acı çeken bendim.

Vücudum titriyordu. Terliyordum. Midem bulanıyordu. Adamın elini çok sıkı sıkıyordum. Kemiklerini kırmaya başladığımı duyabiliyor, hissedebiliyordum.

Ve sonra, ıslak bir çatırtı. Kırılma sesi. Adam sadece daha keskin bir nefes aldı ve devam etti. Ancak Ullna bundan hiç memnun değildi. "Elin!"

"Sessiz ol," diye homurdandı.

Parçalar kas, sinir, kan ve dokular arasında sürüklenirken sanki sonsuza dek sürecekmış gibi geliyordu.

Ama sonunda bitti ve ben titreyerek iki avucumu da kumun üzerine koydum ve midemdekileri yukarı fırlattım.

Su damlaları kumu karartmış, birbiri ardına düşüyordu. Ağlamaya başlamıştım.

Adamın avuç içi hâlâ sırtımda duruyordu. Kolunu yavaşça omzuma doladı.

Böyle bir yarayı iyileştirmek onun için çok yorucu olmalı.

O burada olmasaydı ölebileceğim gerçeğini düşünmeden edemiyordum.

Var olan tek Darean Şifacılarından biri olmalıydı ve yine de şimdi buradaydı.

Göğsüne götürdüğü eline baktım. Çatlamış dudaklarımın arkasındaki hastalığı sildim.

"Senin elin-"

"İyileşecek." Sesi daha yumuşak ve zayıftı.

İyileşmiyordu.

"Şifacılar kendilerini iyileştiremez," diye açıkladı Ullna.

"Birinci sınıf yetenekler bedelsiz değildir," diye ekledi

Yaseer. "Neden... söylemedin?" Başımı kaldırıp ona baktım.

"Yaşamak için sana ihtiyacımız var."

"Yaşamak için bana ihtiyacın var," sözlerini mırıldanarak tekrarladım.

Ullna diğerlerine, "Buraya ne için geldiğimizi de tartışmamız gerekiyor," diye hatırlattı.

Eli hâlâ omzumda olan pelerinli adam, "Artık zamanım yok," dedi.

Ullna acı acı güldü. "Evet, bu hiç de şaşırtıcı değil." Bana ters ters baktı.

"zaman döneceğim."

"Ama bu şu anlama geliyor-" diye başladı Baz.

"Birkaç gün Audra'da kalmanız gerekecek," diye onayladı adam.

"Bu... akıllıca mı?" Baz öyle dedi.

"Artık başka seçeneğimiz yok," dedi Ullna ona. "Hadi tartışalım." Diğer iki kadına kendisini takip etmelerini işaret etti. Onlar da geldiler. Yaseer ve Baz yavaşça onu takip ettiler ama geride kalıp beni beklediklerini tahmin ettim.

Adama bakmak için döndüm. Yüzü bana çok yakındı. "Senin... elin," diye mırıldandım, kendimi tekrarlayarak.

Dudakları şaşkın bir yarım gülümsemeyle gerildi. "Dinlenmeye ihtiyacın var." "Ellerin neden yumuşak?" Ona sordum.

Geçici gülümsemesinin yerini bir kaş çatma aldı.

"Sadece zenginlerin elleri yumuşak olur," diye konuştum. "Sen kimsin?"

"Ben bir Şifacıyım," dedi yumuşak bir sesle.

"Hayır... sen"- ürperdim, aniden derin bir ürperti hissettim - "önemli birisin. Güçlü birisin." Parçalar çıkarıldığından beri gücümün bir kısmını, düşünme ve konuşma yeteneğimi yeniden kazanmıştım.

Yaseer uzakta duruyordu ama sanki sessiz seslerimizi duyuyormuş gibi kaşlarını çattı.

Tabii ki onları duyabiliyordu. almıştı. Onun bir Duyu Dönüştürücüsü olduğunu fark ettim.

Pelerinli adamın eline uzandım. Çekmeye çalıştım ama parmaklarını yakaladım.

"Tenime dokunursan hiçbir şey göremezsin."

"Denediğimi nereden bildin?"

"Dokunulmaktan hoşlanmayan biri başka neden birine dokunsun ki?"

"Sana dokunursam neden bir şey göremiyorum?" Ona sordum.

"Ayakta durabiliyor musun?" diye alakasız bir soruyla cevap verdi.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama başaramadım, sefilce. Bacaklarım hâlâ titriyordu. "Ben... Ben biraz bekleyeceğim."

"Burada kalamazsın," dedi adam, kapüşonunun arkasından dikkatle bana bakarak.

"Sen de yapamazsın. Öyle demiştiniz. Ortadan kaybolmanız fark edilebilir mi?"

Kimliğini ortaya çıkarma girişimimi görmezden geldi.

"çok daha fazlasısın," dedi elini kolumdan çekerken.

"Öyle olduğumu kim söyledi?"

"Senden korkuyorlar," dedi bana.

Bu bana çok açık görünüyordu ama yine de sordum. "Nereden biliyorsun?"

Yüzünün alt yarısına daha net bakabilmek için boynumu oynattım.

"Şifacılar başkalarının duygularını hissedebilir."

Şifacılar bedeni olduğu kadar zihni de onarabildikleri için sanırım bu mantıklı. Ancak duyduğum kadarıyla zihni yatıştırmaları genellikle geçici oluyordu.

"Yani benimkini hissedebiliyorsun?" Çenesine baktım.

"Hissedebiliyorum."

"Ne hissediyorsun?"

Cevap vermedi.

Güldüm ama içindeki umutsuzluğu duyabiliyordum. "Eğer duygularımı hissedebiliyorsan, o zaman kendimden korktuğumu da hissedebilirsin."

Eli artık benden tamamen uzaklaşmıştı ama hâlâ yanımda çömelmiş duruyordu.

"Yakında döneceğim."

Bunu bana neden söylüyor?

"Burada çok uzun süre kalmak zorunda kalmamanız için mümkün olan en kısa sürede dönmeye çalışacağım."

İşte bu yüzden.

"Yirmi yıldır buradayım." Güldüm. "Bir yirmi gün daha nedir ki?"

"Biliyorum," dedi.

Odaklanacak başka bir yer bulamadığım için gözlerim ağzını ve boynunu aradı. "Sana söylediler mi?"

Cevap vermedi.

"Gitmem gerek."

" geri mi döndünüz?" Alaycı bir şekilde söyledim.

Bunu neden söyledim ki? Bu adam az önce hayatımı kurtarmıştı. Belki de nedeni tam olarak buydu.

Benden uzaklaşırken tereddüt etti, sonra kıkırdadı. "Sen öyle diyorsan."

Ayağa kalktı, sonra Baz onun gitmekte olduğunu fark ederek bize doğru yürüdü. Yaseer çoktan ortadan kaybolmuştu.

Adam aniden Baz'a, "Ne kadar zamandır Gemi'ydin?" diye sordu. "Yedi yıl ama... ben-"

"Asimile edilmiş mi?" Baz tekrar başını salladı.

"Ne kadardı?" diye sordu ona.

Baz bana şaşkın şaşkın baktı. Kıpırdamadım. "Yirmi..." dedi ihtiyatla.

Şifacı kontrol ediyordu. Bazı bilgileri kimin bildiğini kontrol ediyordu.

Tam gitmek üzereyken Şifacı bir kez daha yanıma çömeldi ve kulağıma çok yaklaştı. Doğrudan kulağıma konuştu: "Bu adam dışında kimseye bir şey söyleme."

Başımı kaldırıp ona baktım, gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı. "Neden?"

"Elimi kırdın, bana bu kadarını borçlusun" diye cevap verirken gülümsüyor gibiydi.

Kaşlarımı çattım. Bu, adamın daha önce söylediği hiçbir şeye benzemiyordu.

"Onlara güvenmiyorsun," diye yüksek sesle fark ettim.

Öne doğru eğilmeye devam etti. "Sana neden güveneyim?"

Adam kırılmamış eliyle temkinli bir şekilde tekrar çeneme uzandı.

Bu sefer geri çekilmedim. Ne anlamı olabilirdi ki?

Yüzüme defalarca dokunmuştu bile.

Kıpırdamadan durduğumu gören adam öne doğru eğildi ve ilk iki işaret parmağını çenemin altına çok hafifçe koyarak tekrar hafifçe yukarı kaldırdı.

"Öyle olduğunu zaten biliyorum," dedi sessizce.

Çenemi geri çektim ve sinirli bir ses çıkardım.

İki parmağını avucunun içine kapattı ve ayağa kalkarken hafifçe gülümsedi.

Bu bir yalandı. Doğru olmayan bir şeyi söyleyemezdi. Ona güvenmiyordum. Hem de hiç.

"Güvensizliğin farklı bir hissi vardır," dedi gururla.

"Onu doğru şekilde aramıyor olmalısınız."

Kırık elini sağlam elinin içinde tuttu. "Seninle görecektik çok şey var."

Çok yavaşça ayağa kalktım ve anında başımın döndüğünü hissettim. Kulaklarım çınladı ve görüşüm titredi. Baz dirseğimi tuttu.

"Bunu soylu tanıdıklarına nasıl açıklayacaksın?" Elini başımla işaret ederek sordum. Baz'ın gözlerinin olduğunu hissedebiliyordum, muhtemelen neden bu adamın tanıdıkları olduğunu varsaydığımı merak ediyordu.

Adam yumuşak bir şekilde gülümsedi.

"Endişeli misiniz?" "Öyle olsaydım 'göremez' miydin?"

Başını sağa doğru eğdi. "Çok şey hakkında endişeleniyorsun. Bunu benim söylemem imkânsız."

"Ve aceleniz olduğunu söylememiş miydiniz?"

Baz boğazını temizledi, sesi bir gizliyormuş gibi çıkıyordu.

Adam Baz'a ve bana baktı. "Birlikte misiniz?"

"Gidiyor musun?" Ben de cevap verdim.

Baz dudaklarını birbirine daha sıkı bastırarak yere baktı. Belli ki bunu eğlenceli buluyordu.

Adam yavaşça Baz'ı işaret etti. "Sana çok değer veriyor."

Sadece bu konuşmadan kaçınmak için bile olsa, daha önce iyileştiğimde bilincimi kaybetmiş olmayı dilemeye başlamıştım.

"Bunu biliyorum." Sendeledim, gerekiyordu.

Adam bana doğru bir adım attı. Onu durdurmak için elimi uzattım.

"Git. Ne kadar çabuk gidersen, buradan o kadar çabuk kurtulabiliriz," dedim.

Başını salladı ve arkasını dönmeye başladı.

"Ve... teşekkür ," dedim, fikrimi değiştiremeden hızlıca. Adam hafifçe arkasını döndü ve "Önemli bir şey değil" diye konuştu.

Elini kırdım. Muhtemelen enerjisini saatlerce, hatta belki günlerce geri gelmeyecek kadar boşaltmıştım. Nasıl hiçbir şey olmamıştı?

Bunu bildiğim halde neden onunla bu kadar sert konuşmakta ısrar etmiştim?

Biliyordum, fark ettim ki, bunun nedeni sebepsiz, art niyetsiz iyi niyetlere güvenmememdi.

Adam uzaklaştı ve Işınlayıcıya doğru yürüdü. Onunla birlikte mavi bir duvarın arkasında kayboldu.

O gider gitmez dizlerimin üzerine
çöktüm. "Neden ayağa kalktın?" Baz
sordu.

"Bilmiyorum," diye homurdandım. "Kim o?"

Baz başını salladı. "Görünüşe göre sadece Ullna
biliyor." Öfkelendim. "O zaman bunu asla
öğrenemeyeceğiz."

"Pelerinini çıkarmadığı sürece olmaz."

"Onu ikna etmek için bir plan yapmamız gerekecek."

İtiraf etmek istemesem de Baz'la yeniden konuşmak güzel bir

"Seni özledim." Kelimeler ağzımdan dökülüverdi. Ne söylediğimi
fark ettiğimde ondan uzaklaştım.

Baz belirdi. Çenesi hafifçe düştü, sonra ıslıl ıslıl gülümsedi.

"Bir şey söyleme," diye onu durdurmaya
çalıştım. "Beni sevdiğini *biliyordum*."

"Sadece döndüğümüzde yapacağımız gösteri için pratik
yapıyorum." Onunla göz teması kurmaktan kaçındım.

Güldü ve sonra beni şaşırtarak aldı. "Ughhh...hayır...ne-"

"Ben sadece rolün inandırıcı olmasını sağlamaya çalışıyorum."

Bir kez daha çok yorulmuştum ve tartışamayacak kadar
yorgundum. "Hediyeleriniz?" Dedim. "Beni uyutmak mı?"

Baz başını salladı.

"Evet." "Sınıf iki," diye
mırıldandım.

"Sen de öylesin. Şaşırdığımı söyleyemem."

"Bir Şifacı... birinci sınıf, değil mi?" diye sordum.

"Uh-huh. Onun gerçekten var olduğuna inanamıyorum." Sesi adama hayranlık duyuyor gibiydi.

"O bir Tanrı değil."

"Bir sonraki en iyi şey o."

"Beni onun için mi terk ediyorsun?"

Kıkırdadı. Gülüşü her zaman kıkırdama gibi gelirdi. "Elime geçen ilk fırsatta."

"İşte bu kadar. Telepatini kullanarak kapüşonunu çıkarmasını sağlamalısın, o zaman yüzünü görebilirsin."

"Sence neye benziyor?"

Öfkelendim. "Bilmiyorum.

Normal."

"Normal mi?"

"Ne söylememi bekliyorsun?"

Prens'in Kaptan'la ilgili derinlemesine tarifi, anlaşılabilir bir neden olmaksızın aniden aklıma geldi.

"Eminim çok güzeldir. Onda öyle bir... bakış var," dedi Baz. Yaseer ve Ullna'nın beklediği yere yaklaşıyorduk.

"Ne bakışı? Yüzünü bile göremiyor musun?"

"Bir varlık o zaman?"

"Bir *varlık* mı?" Gözlerimi devirdim.

"Oh, hadi ama. O şimdiye kadar gördüğüm en uzun adam. Yumuşak bir sesi ve uzun parmakları var."

Kaşlarımı çattım ve dudaklarımın üst kısmını kaşlarımı çatarak kaldırdım. "Her kimse, zengin biri."

"Neden o şeyi söyledin... soylu tanıdıklar hakkında?" "Elleri yumuşaktı," diye açıkladım.

"Gerçekten mi?" Yere baktı ve bir kaşını kaldırdı. Ben de dudak büktüm. "Hayır. Yani... nasırlı değillerdi."

Baz anlamıştı ama yine de, "Elleriyle ilgili başka bir şey var mı?" diye sordu. "Onları analiz eden sendin."

"Yüzünü göremiyorum, başka ne yapabilirim ki?" "Ona hiç bakma."

"Bu imkansız... Bu onun-" "Varlığı mı?"

Baz alaycı bir tavırla başını salladı, "Anlayacağını biliyordum." İçimi çektim. "Senden başka kimseye güvenmememi söyledi."

Baz başını salladı ve sesi daha ciddi bir hal aldı. "Burada bir hain olduğunu düşünüyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Saldırıdan sonra buradaydı. Yaseer, Ullna ve bana söyledi."

"Peki neden onlarla konuşmamı istemiyor?"

Baz omuz silkti ve ben de onun kollarında hareket . Acıyla irkildim.

"Özür dilerim! Özür dilerim," diyerek özür dilercesine yüzünü buruşturdu. "O Prens çok acımasız bok, ha?"

Prensi düşündüm ve başımı salladım, "O kötü biri, ama o-"

"O ne? Onu , değil mi?"

"O hiç orada olmadı Baz. Bir kere bile." Hiç boşaltma merkezlerinde bulunmadı.

"Ve? Ne yaptıklarından tamamen habersiz olamaz."

"Bilmiyorum. Belki de."

"Buna inanmıyorum."

"Eğer bir Telepat isen, hainin kim olduğunu söyleyemez misin?" Ona sordum. "Henüz değil." Biz yaklaşırken sesi fısıltıya dönüştü.

Diğerleri.

Beni hafifçe yere bıraktı. Önümüzde Ullna, Yaseer ve Faina duruyordu.

Yanlarında bir kişi daha vardı. Tanımadığım biri.

İnce ve uzun boyluydu, kestane rengi saçları beyaz kasketin altından görünüyordu. Aslında tamamen beyaz giyinmişti.

Bu üniformayı hemen tanıdım.

için bronzlaşmış bir el uzattı.

"Adım Vykros. Enerji artışını bana bırakabilirsin."

BÖLÜM 54- SHADAE

T yanan bir ateş vardı. Avuçlarımın altındaki toprak ıslaktı. Bu topraktı. Bir ağacın altındaydım. Toprağa vuran şaplaklar ve havanın serinliği bir sonraki

yarı bilinçli zihnime ulaşan şeyler.

Yağmur yağıyordu.

Ellerimi toprağa bastırdım ve .

Elias ateşin diğer tarafında oturuyordu. Kendimi güçlükle yukarı itmemi izledi. Elimi şakağıma bastırdım. Başım zonkluyordu, kafatasımın önü, yanları ve arkası iltihaplanmış gibiydi.

hafif bir gök gürültüsü sesi geliyordu. Elimde olmadan gökyüzüne baktım. Vasara'da bırakın gök gürültülü fırtınaları, neredeyse hiç yağmur yağmazdı.

Sesin gürültüsü kulaklarımızda çınlarken, "Burada oturmamalıyız," dedim.

Elias bir şeyler yiyor, elleriyle parçalara ayırıyordu. "Bayılmışsın. Gidemedik."

? Ne oldu? İyi değil misin? Bayıldın, bu muhtemelen iyi bir şey değil?

Hayır, elbette, bu tür sorular sormazdı. Bana sormaz. Ayağa kalktım, bunu yaparken kafatasımın dibine saplanan bıçağı görmezden geldim.

"Fırtına sırasında bir ağacın köklerinin yanında kalmamalısın." Elias başını kaldırıp bana baktı ve yavaşça konuştu. "Yağmur yağıyor."

Harika. Sanırım kuru kalmak elektrik çarpmasına değer. Sana teşekkür etmem mi gerekiyor?

Cevap verme isteğimi bastırdım ve Elias'ın atına doğru yürüdüm. Hareket etmedi.

Durdum ve arkamı döndüm. Botlarım ıslak toprakta gıcırdıyordu. Sırtını izledim, tamamen rahat görünüyordu, bütün gece burada oturmaya istekliydi.

"Geri dönmeyecek miyiz?"

"Yapamayız. Şimdi olmaz. Hava ata binmek için uygun değil." "Yani burada mı kalacağız?"

Elias yediği her neyse ondan arta kalanları ateşe attı, sonra ayağa kalktı ve ateşi söndürdü. "Tekrar bayılmazsan olmaz."

Derin bir nefes alıp .

Bayılmayı ben seçmedim, tamam mı? Neden bilerek yapmışım gibi davranıyorsun?

"Ne... oldu?" Onunla göz teması kurmaktan kaçınarak sordum. Yanımdan geçip gitti ve atının dizginlerini eline aldı. Yürümeye başladı. Ben de onu takip ettim.

Havanın soğuğu kemiklerimi sızlattı. Sonunda kuru kalmanın daha iyi olduğunu düşündüm. İki elimi de kollarımın altına koydum.

ceketini giydi ve kamburlaşarak titremeye başladı.

"... şeye dokundun, çığlık attın ve bilincini kaybettin," diye yanıtladı beni.

"Ne süre için?"

"lanet olası bir cep saati getirmediim," diye homurdandı.

Tabii ki hayır, senin ne? Ama kabaca bir tahmin edebilirsiniz, değil mi?

Sessiz kalmaya karar verdim. Onunla konuşmak sadece bir anlaşmazlıkla sonuçlanacaktı.

Ama yine konuştu, yüzü hâlâ ne dönüktü. "Bir şey hatırlıyor musun?"

Bunu düşündüm. "Hayır."

Görmedim, sadece kafatasımda ezici, şişen bir acı ve karanlık vardı.

"Ceset nerede?" diye sordum.

"Dokunmuyorum. Sen dokunuyor musun?" Kaşlarını kaldırdı, belli ki cevabımın hayır olacağını anlamıştı.

"Ama gerçekten onu orada bırakabilir miyiz?" Sınırsız yağmur kıyafetlerime daha güçlü bir şekilde çarparken dişlerim takırdadı.

"Zaten bir süredir orada yatıyordu, ne fark eder ki?" Sesi kayıtsız geliyordu.

Urrr... cesedin tehlikeli olduğunu ve daha fazla insanın ölümü ve yıkımı etrafında şekillenen muhtemelen yakın bir karmaşık tehditle bağlantılı olduğunu bildiğimizi mi? Bunu anlamak senin için neden bu kadar zor?

Düşüncelerimi kendime sakladım. Onları yüksek sesle dile getirmenin sonuçlarını göze alamazdım. şmştm ve yorgundum.

Çeyrek saatten kısa bir süre sonra Elias bizi Vasara'nın kuzey kasabalarından biri olan Vaden'deki bir hana götürdü. Daha önce Vasara'nın ordusunu yönettiği için çok sayıda hanı ve yerlerini biliyor olmalıydı.

Hana girdiğimizde Elias giriş holündeki kadına yaklaşıp iki oda istedi.

"Her biri otuz ışıf," dedi kadın.

Otuz ışıf mı?! Benim 30 ışıfım yok.

Elias yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle bana döndü ve parayı çıkarmamı bekledi.

"Üzerimde yok," diye cevap verdim suçlulukla.

Elias gözlerini devirdi ve kadına peş peşe altmış ışıf verdi. "Bana borcunu ödüyorsun, iz sürücü."

"İ-"

Arkasını döndü, bir kolunu tezgâha dayadı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. Bu cümleyi devam ettirmem için bana meydan okuyordu.

Meydan okuma kabul edildi. Fakirdim ve yarı tutsaktım, kaşını neden kaldırdı?

"Size geri ödeyecek param yok," konuştum.

Elias bana şüpheyile baktı ama cevap veremedi kadın geri döndü ve bize iki anahtar uzattı. Elias bir üst kata çıkan merdivene doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim.

İki bitişik kapıya yaklaştık. Anahtarlardan birini bana fırlattı, ben de yakaladım. Tekrar bana döndü, bu kez kiraladığı odanın kapı çerçevesine yaslanmıştı, sağ kolu havada, eli yumruk halindeydi.

"Paranı yeni aldın, değil mi?" Tereddütsüz bakışları talepkârdı.

"Evet, ama ben... o parayı kullandım," derken tavana baktım ve yüzümü buruşturdum.

"O paranın hepsini çoktan kullandın mı?" "Evet," diye onayladım.

"Ne için?" Gözlerini kısmıştı.

Ne için? Takipçiler ne zamandan beri aylık harcamalarını bildirmek zorunda? Gelecekte satın alacağım gıda, tuvalet malzemeleri ve ilaçların dökümünü istiyor musunuz? Peki ya kıyafetler?

"Cevabın hakkında çok iyi düşünüyorsun," dedi.

İçimi çektim ve ağrıyan şakaklarımı tekrar ovuşturdum. "Bu onun bedeniydi. Onlara onun bedeni için para ödedim."

Elias kolunu indirdi. "O muhafızlara bir ceset için para mı ödedin?" "Onu gömmek istedim." Sesimin titremesine izin vermemeye çalıştım.

"Birini her gömmek istediğinizde para harcarsanız, bir ay içinde aç ve sokakta kalırsınız." Kaşlarını çatı.

Kafamı kaldırıp bakmadım, onun yerine anahtarı önümdeki kapıya yerleştirmeye başladım.

Elias hâlâ beni izliyordu. "Ne kadar?" Bileğim olduğu yerde dondu. "Yüz ışın."

"Yüz lanet ışın mı?" Sesi kızgın geliyordu. Şaşkınlıkla gözlerimi kapattım, bir azarlama bekliyordum.

"Sadece bir kez. Eğer bana zaman verirsiniz, size gelecek ay geri ödeyeceğim."

Ama Elias ilgilenmiş gibi görünmüyordu. "Kimdi onlar?" diye sordu.

Sağa döndüm ve ona baktım. Omuz silktilim.

Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Ayağıma tükürecek gardiyanları yakından tanıdığımı mı sanıyorsun?

Elias kaşlarını çattı. "Sanırım o günü hatırlıyorum." Kendi kendine kararlı bir şekilde başını salladı ve "Paranı geri alacağım" dedi.

"Hayır lütfen-"

Tam anahtarı kapısına sokmaya başlamıştı ki yalvardığımı duydu ve bana baktı.

"Artık bitti. Herhangi bir soruna neden olmak istemiyorum."

Bunun için o gardiyanın beni dövmesine gerek yok, tamam mı?

Elias anahtarını havada salladı. "Sorun çıkarmak istemiyorsun ama bir ceset için muhafızlara rüşvet vermişsin."

"Ceset buna değerdi. Ama para-"

"Para olmadan yaşayamazsın ve paramı geri istiyorum.

Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım ve kendimi bir kez daha pek de ideal olmayan bir duruma soktuğum gerçeğini kabul ettim. Bir daha gardiyanlara bir şey yapmamaya ya da onlarla konuşmamaya karar verdim.

En azından ben kardeşlerimi çıkarmak isteyene kadar.

Sonra hangisine ihtiyacım olursa ona rüşvet , ilaç verecek ya da öldürecektim. Bu düşünce beni ürpertti ama yine de bunu yapacağımı biliyordum.

Elias çoktan odasına girmişti. Ben de aynısını yaptım.

Beklediğimden daha büyüktü ve Saray'daki odamdan çok daha gösterişliydi.

Elbette, geceleme için seçebileceği tüm yerler arasında, o, Rab, en pahalı ve seçecektir.

Rahat. Otuz ışıñ karşılayabilir. Ben karşılayamam. Aslında, neden ona geri ödemem için bana ihtiyacı var ki? Zengin değil mi o?

En sağdaki duvarda bulunan büyük yatağa oturdum. Kıpırmızı, ipek çarşafarla bezenmişti ve ağırlığımanın altında zıplıyordu. Battanileri geriye attım ve nemli giysilerim yüzünden hâlâ hafifçe titreyerek battanilerin içine gömüldüm.

Uyuduğumu fark etmemiştim.

Uyuyup uyumadığımı bile bilmiyordum.

Ama sonra, acı, daha önce olduğu gibi acı, sadece daha ısrarlı, kafatasımın astarını bir zehir gibi yakıyor, her tarafını o kadar acımasız bir güçle eziyor ki, düşünmemi engelliyordu.

Odanın diğer tarafından bir ses yükseldi. "Beni takip ediyorsun,"

Ses o kadar gürültülüydü ki, kulak zarlarımanın içinde gürledi, kafamın ve göğsümün içinde yankılandı, ama aynı zamanda sessizdi, fırtınanın bastırıldığı boğuk bir fısıltıydı.

Bu ne bir erkek ne de bir kadın sesiydi. Bıçakların çeliğe sürtünmesi ve ipeğin dalgalanması gibiydi. Yanan bir köyün çığlıklarına ve ilahi varlıkların korolarına benziyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Saldırganı görmek için başımı öne eğmeye çalıştım ama hiçbir şey yapamadım, sadece gözlerimi hareket ettirebildim. Onları aşağı doğru fırlattım, uzuvlarım onları hareket ettirme çabasıyla titriyordu.

Sadece bir şeyi, birini hissedebiliyordum, öyle yoğun ve pis bir sis vardı ki nefes almakta zorlanıyordum.

"Beni takip ediyorsun," diye tekrarlardı ses. Önümdeydi ama arkamdaydı, odanın en uzak köşesindeydi ama yanımdaydı.

Kulağım.

Konuşmaya alıştıım ama ağızımdan sadece kk bir ciyaklama sesi çıkabildi.

"Kendi katiliniz. Beyazlar içindeki yırtıcı. Kokusunu alabiliyorum."

Birinin saımı, boynumu koklarken çıkardığı belirgin sesi duyabiliyordum. Yüzümün yanındaki hava oldukça soğudu. Sıcaklık değişiminden dolayı dudaklarım karıncalanmaya, göğsüm titremeye başladı.

Çok korkmuştum ve acı çekiyordum, çok.

"Onu aldın," dedi ses, daha fazla acı vaadiyle. "Geri getir onu."

Bir parmağımı oynatmayı başardım. Sağ elimin işaret parmağı havaya doğru seğirdi.

Buna karşılık, tüm bedenimi saran bir g girişimlerimi boşa çıkardı. Ses ve hava daha da soğudu. "Getir. Onu. Geri getir."

Konuşamıyordum ve bu yüzden sadece düşündüm, zihnimin içinde bağırdım.

Dur. Dur. Dur. Dur. Dur.

Ses tepki vermedi, basınç değişmedi. "Onu geri getireceksin."

Ne? Neyi geri getireyim?

Buna karşılık, etrafımdaki oda kadar canlı bir görüntü gözümün önünde parladı.

şu tılsım. Cesedin üzerindeydi, kana bulanmıştı. Sonra elimdeydi. Sonra boynumdaydı.

"Onu geri getir," diye bir kez ladı.

Ne zaman? Nasıl?

"Onu geri al, ben de onu geri alacağım." Yaklaşıyordu.

Bu gücün, bu kişinin, büyük olasılıkla bir Ölü Çağırın'ın, bir Acciperean'ın, tılsımı bedenimden aldıktan sonra yaşamama izin vereceğine nasıl inanabilirdim?

Sanki bu şey düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi, vücudumdaki baskı daha da arttı. Uzunluğumun içindeki kemikler sanki geriliyor, binlerce insanın, binlerce ölümün, binlerce hayatın ağırlığı altında çatırıyor gibiydi.

Sağ gözümünden bir damla yaş kaçtı ve hâlâ felçli olan yüzüme düştü. "Onu geri getir."

Nesin sen?

Ses cevap vermedi ve hem baskı hem de acı biraz hafifledi. Boynumu en ufak bir şekilde sağa doğru çevirdim.

Önümde anlamadığım bir şey vardı.

Bir insandı, ama değildi, bacakları, kolları ve yüzü olan bir beden biçimiydi, ama sanki kırılğan bir iple bağlıymış gibi sarkıyordu. Sanki hem sıvı hem de havaymış gibi hareket ediyordu. Sırtından aşağı mürekkep gibi dökülen belli belirsiz bir saç çizgisi vardı.

"Düşüncelerini görebiliyorum. Ruhunu hissedebiliyorum. Arzularını tadabiliyorum."

Bana bu sözleri söylerken şeklini görmemi istedi.

Yanılıyor muydum? Bir büyücünün birden fazla yeteneği olabilirdi ama genellikle ikiden fazla olmazdı ve her zaman aynı sınıf içinde yer alırdı.

Bu kişinin bir Ölü Çağırın olduğunu düşünmüştüm, ama burada, uykumda, bir Rüya Gezgini, beni felç ediyor ve bir Telepat gibi okuyordu.

Nasıl? Bu düşünceyi korkuyla bastırdım.

Acı on kat geri geldi. İşkencenin daha da kötüleşmesinin mümkün olduğunu düşünmüyordum ama artık . Dudaklarımda bir şeyin tadını alabiliyordum. Kulaklarımdan ve gözlerimden bir şeyin çıktığını hissedebiliyordum. Metalik bir şeydi.

O benim kanımdı.

Kan manipölasyonu da mı? Hayır... bu mümkün değil... bu...

Hava o kadar buz kesmişti ki şiddetli bir şekilde titremeye başladım. Tüm bu hislerin ses daha da yükseldi ve "Kanda boğuldum ve kandan doğdum" dedi.

Bu şey yaklaştı, onu yüzümün önünde hissedebiliyordum. Kendi gri ve beyazdı ve gözlerinin olması gereken yerde sadece delikler vardı. Dudaklarının hareket etmesi gereken yerde sadece dişlerin çıplak hatları vardı.

Ve sonra karanlık, uzun ve buz gibi bir şey yüzüme temas etti.

Yanağımı yalıyordu.

Kanımlı yalıyordu.

Ciğerlerimin derinliklerinden uluyordum, çığlık atıyordum. Ama ağzımdan hiç ses çıkmıyordu.

Sonra sanki her şey bir illüzyonmuş gibi durdu.

Bitti.

Üzerimdeki battaniyeleri attım ve hiç umursamadan, hiç düşünmeden kapıya doğru tökezledim.

Kapıyı öyle sert çektim ki arkasındaki duvara çarptı. Çok karanlıktı ve koridorda yanan meşaleler ve mumlar artık sönmüştü. Bu kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim. Bu kadar uzun süre uyuduğumu bilmiyordum.

Uyumadım.

Tam

olarak

değil.

Bu ne kadar sürdü?

Gerçekten bitmiş miydi? Hâlâ bir illüzyonun içinde miydim? Emin olmalıydım.

Titriyordum. Kendi ayaklarıma takılıyor, koridorda koşarken öne doğru eğiliyor, avuçlarımı duvara bastırıyordum.

Bir kapı açıldı. Varlıklı görünen orta yaşlı bir adam dışarı çıktı.

"Hiç kimseyi düşünmüyor musun?" diye tısladı.

Bir tane daha. Bu sefer tüccara benzeyen adam.

"Hey, sürtük, bazılarımız uyumaya çalışıyor." Durakladı ve üniformamı fark etmiş olmalı ki ekledi, "Tabii ki, lanet olası bir büyücü."

"Bu muhtemelen dengesiz. Böyle şeyler olduğunu duymuştum," diye cevap verdi diğer adam. "Git ve sahibini getir."

Onları duyabiliyordum ama yüzüm onlara dönük değildi, hâlâ koridorun sonuna doğru tökezliyordum.

İki kapı daha açıldı.

Birinin girişinde bir kadın ve küçük bir çocuk belirdi. "Onu uyandırdınız! Mutlu musun? Hepimizi uyandırdın, seni yaramaz kız!"

Nefes alış verişlerim abartılıydı. Hâlâ terliyordum ve kambur duruyordum.

"Yakala onu," dedi ilk adam.

İkinci adama ait iri bir el ön kolumu sertçe çekti. Dengemi çoktan kaybetmiştim ve yere düştüm.

"Atın onu dışarı!" dedi dördüncü konuk, yaşlı bir kadına benziyordu
İkinci adam tekrar koluma uzandı ve beni yukarı çekti. Aniden bıraktı
ve yüzümü görünce tökezleyerek geri çekildi.

Çılgınca beni işaret etti. "Kanaması var. Ne oluyor lan?"

Ellerimi uzattım ve yüzüme dokundum. Avucuma baktım. Kırmızıya
boyanmıştı. kan vardı.

Yani bu bir yanılsama değildi, rüyalarımın bir ürünü değildi.

Gerçektir.

Gözlerimi kocaman açarak avuçlarıma baktım. Hiç düşünmeden
döndüm ve beni görünce soluk soluğa kalan ya da çılgılık atan diğer
konuklara baktım. İlk adam ellerini ağzına kapattı ve kapıya doğru geri
yürüdü. Kadının küçük çocuğu ağlamaya başladı.

"Ben... ben... hayır... değil," diye başladım ama nasıl bitireceğimi
bilmiyordum. Zaten büyücülerden nefret eden ve onlardan korkan
bir grup insana, yüzümü kanlar içinde görmeleri ve gecenin bir
yarısı tökezlememi izlemeleri konusunda ne söyleyebilirdim ki?

*Sadece deliklerimden kan çeken karanlığın timsali tarafından mı
ziyaret edildim?*

Her iki avucumu da koydum ve çılgınca sildim, muhtemelen çok
geç fark ettim ki bu durumu daha da kötüleştirmişti.

Avuçlarımı sakinleştirici bir hareketle konuklara doğru kaldırdım,
bu da iğrenmiş ve korkmuş bir tepki yarattı. Tabii ki, şimdi daha da
fazla kanla kaplı oldukları için.

"Lütfen... Ben-" diye başladım.

"! Bizden uzak durun!"

"Şeytani. Bu insanlar saf kötülük! "İğrençler!"

"Onları toplum içine bile çıkarmamalılar!"

Bu insanları yatıştıramayacağımı anlayarak merdivenlere doğru koştum, merdivenlerden indim ve dışarıya, yola çıktım.

Bir yol cömertti. Etrafı kısa otlarla çevrili tek bir patikaydı.

Hızla dışarı çıkarken hanın kapısı arkamdan çarptı. Arkamdan daha fazla misafirin rahatsız edilme sesleri yankılandı. Pencerelerden akan ışıklar yanıp sönüyordu.

Planım yoktu, nereye gideceğim ya da ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Vasara'ya dönmek için hiçbir yolum yoktu. Seyahat etmek için hiçbir yolum yoktu.

Ama bir plan düşünmüyordum ya da sağlıklı düşünemiyordum. Sadece yolun küçük bir bölümünde yarı koşmaya, yarı sürünmeye devam ettim ve sonra çimlerin arasından geçerek binanın yanından aşağıya doğru tökezledim ve omzumu duvara bastırdım.

Dizlerimin çöktüm, bir avucum hâlâ duvarın üzerindeydi ve avucumu taşlara ve tuğlalara sürtüyordum. Gökyüzünde neredeyse dolunay vardı ve bana bakıyordu.

Binanın içinden bağırış çağırış sesleri geliyordu ve tartışma gibi bir şey duyuluyordu. Duvara yaslandım ve bekledim.

Ve sonra, ayak sesleri. Birkaç kişi girişten çıkıp gidiyordu.

Beni bulmaya geliyorlardı.

Kahretsin, kahretsin. Nereye gitmem gerekiyor? Ne yapmam gerekiyor? Bu lanetli işaretle kendimi bile savunamıyorum. Beni öldürmelerine izin mi vermeliyim? Ya da dövmelelerine?

Hayır. Gecem zaten yeterince kötü geçmişti. Çürüklerle, yüzüme aldığım yumruklarla ya da... ölmekle bitirmeyi reddettim.

Muhtemelen bu konuda bir seçeneğim olduğunu düşünerek kendimi kandırıyordum.

Yine de kendimi toparladım ve koştum. Binanın yanından arkaya doğru koştum. Köşeyi döndüm. Sesler giderek azalıyordu.

Ama burası binanın arka tarafıydı. Güvenli bir saklanma yeri ya da tamamen ulaşılamaz veya erişilemez bir yer değildi. Sadece hanın kenarlarında dolaşmıştım. Başka bir yerde saklanmam gerekecekti.

Burası daha karanlıktı. Arka pencerelerden hiç ışık gelmiyordu.

Bu benim işime yarayabilir. Evet, tamam. Arka patikayı takip edip bir ağaç bulabilirim. Tırmanabilirim. Belki bu işe yarar ve sonra.

Biri bileğimi tuttu.

İrkildim ve o kişiyi silkelemeye çalıştım ama o bir erkekti ve benden çok daha güçlüydü. Sağdan ve soldan gelen sesler giderek artıyordu. Bu pek de sürpriz sayılmazdı misafirlerin buraya gelmek için tek yapması gereken iki köşeyi dönmekti.

Kalbim çılgınca atıyordu. Her tarafta kapana kısılmıştım, gidecek hiçbir yerim yoktu.

Korku dolu bir homurtu çıkararak yine boşuna çabaladım.

"Kıvranmayı kes."

Yaptım, kıvranmayı kes.

Çünkü onu göremesem de sesi ne yazık ki tanıdık geliyordu.

"Ne yaptın sen? Neyin var senin?" Elias sordu ama sanki o da diğerlerinin bizi bulmasını istemiyormuş gibi sessizce.

Onu göremiyordum bile, sadece dış hatlarını görebiliyordum. Net olarak seçebildiğim tek şey bileğimi saran büyük eliydi.

Ben daha cevap veremeden iki yanımızdan bir grup insan çıktı. Her gruptan birkaç kişinin elinde alevli meşaleler vardı. Işığın parlaklığı karşısında irkildim.

"İşte orada! Bu o!" dedi bir adam. Sonra durdu, soluk soluğa Elias'a baktı.

"Lordum, onu buldunuz! Teşekkür ederim! Bu büyücü sorun çıkarıyordu!"

"Hepimizi korkuttu!"

"Belli ki ele geçirilmiş!"

Birbiri ardına, giderek daha endişe verici bir nitelik kazanan suçlamalar yöneltildi.

"Şuna bir bakın! Belli ki birini öldürmüştü!" diye feryat etti bir kadın.

Birini mi öldürdün? Sen neden ? Ne zamandan beri birini öldürmek kendi gözlerinizden ve kulaklarınızdan kan gelmesini gerektiriyor?

Elias beni kendine doğru çekti ve yüzüme bakabilmek için döndü.

Rengi solmuştu.

"Lordum! Gördünüz m ? Burada olmanıza çok sevindik! Onu götürebilirsiniz..."

Ama Elias dinlemiyordu. Sadece kafası karışmış bir şekilde yüzüme bakıyordu.

Olanları açıklamak istiyordum ama bana kim inanırdı ki? Kesinlikle konuklar değil ve Elias'ın söylediğim her Şeyi dikkate almama eğilimini bildiğimden, ona umut bağlamak da anlamsız görünüyordu.

Konuklardan biri Elias'ın dalgınlığını fark ederek, "Lordum?" diye sordu.

Eli hâlâ bileğimde olan Elias dönüp kendisiyle konuŖan adama baktı.

"O tehlikeli! Vasara'nın fermanına göre, tehlikeli olan herhangi bir büyücü ya da iz sürücü derhal halledilebilir! Lütfen efendim, bizi koruyun!"

Cidden Elias'tan...

"Tanrı'dan beni öldürmesini mi istiyorsun? En azından bunu kendin yapacak cesaretin yok mu?"  ld rme çılgınlığı yaptığımın ima edilmesine aniden çok sinirlenerek tükürdüm. Bu insanların hiçbirine dokunmamıştım bile.

"Sen! Seni aŖaęılık küçük orospu!" dedi adam bana doğru uzanarak.

Elias diğer eliyle adamın suratının arkasına bir tokat attı.

ŖaŖırarak geri çekildim. Adam yanağını tuttu ve saf bir Ŗok içinde Elias'a baktı.

"Benim üzerime yasa koyma görevini sen mi  stleniyorsun?" İlyas adama Ŗ yle dedi.

"Lordum...hayır. Ben... sadece... onu duydunuz! O vahŖi bir canavar!"

Elias yüksek sesle, "Onunla ben ilgilenirim," dedi ve sesini tüm konukların duyabileceği şekilde yükseltti.

"Lordum... Ben... elbette..." dedi adam endişeyle, hâlâ yüzünü .
"Darbeyi vuracak kişi siz olmalısınız."

"Bu doğru Lordum!" diye bağırdı yeni bir adam. "İntikamınızı almalısınız!"

Kasları gerilirken Elias'ın bileğimi kavrayışı çok hafifçe sıkılaştı.

"İntikam mı?" Elias sordu. "Ne için?"

Ona yan gözle baktım. Herkes sessizliğe gömüldü. Sahip olduğum sınırlı bilgiyle bile, konukların Elias'ın intikam alması gerektiğini ima ettikleri şeyin tam olarak ne olduğu çok açıktı.

Ama doğrudan ne demek istediği sorulacaktı. Adam cevap vermeye cesaret edebilir miydi?

"Hepimiz için!" diye haykırdı bir kadın. İnsanlar arasında kolektif bir rahatlama hissediliyordu. "O... o... o şeylerin aldığı tüm hayatlar için!"

"Kim bilir karanlıkta ne yapıyordu!"

Bunun üzerine bıkkın bir iç çekişten başka bir şey yapamadım. "Hiç suçluluk duymuyor bile," diye alay etti biri.

"Çünkü ben hiçbir şey yapmadım!" diye bağırdım. Elias bileğimi sıkarak sessiz olmamı işaret etti.

"Evet! Evet, yaptın! Sen-"

"Ne? İz sürücü ne " Elias sordu. Herkes sessizdi.

"Lordum, ona bir bakın... Belli ki... burnumuzun dibinde iğrenç bir kötülük yapıyor! Tam da uyuduğumuz yerde!"

"Herhangi bir kanıtınız var mı?" Elias sordu.

"Ama Lordum, görünüşü-"

"Herhangi bir kanıtınız var mı?" Elias daha sert bir şekilde tekrarladı.

"Lordum, bu *insanların* kendilerini serbest bırakmalarını bekleyemeyeceğimizi siz herkesten daha iyi biliyorsunuz!"

"Bu doğru Lordum, bizi daha önce de korumuştunuz!"

Bu ne anlama geliyor? Ne zaman?

Elias'a baktım. Gerçekten de büyücüleri sebepsiz yere öldürmüş müydü? Daha önce hiç kanıt var mıydı?

Tabii ki vardı. Neden bundan şüphe ettim

ki? "Bu evet mi, hayır mı?" Elias sordu.

"Şey, hayır, Lordum ama-"

"O halde bu konuşma bitmiştir," dedi Elias.

"Lordum! Onun burada kalmasına izin vermemizi kesinlikle bekleyemezsiniz!" diye bağırdı hanın sahibi kadın kalabalığın arkasından.

"Ben de tam olarak bunu yapmanızı bekliyorum. Hepiniz hayattasınız, nefes alıyorsunuz ve kanıtınız yok, bu yüzden şikayet etmeyi bırakın ve yataklarınıza dönün."

"Lordum!" Birkaç " protesto için seslendi. "Onun cezasız kalmasına izin veremezsiniz!"

"Bu doğru değil!"

Sonra Tanrı'nın kendisi hakkında bazı fısıltılar.

"O her zaman kararsızdı!"

"Muhtemelen şu anda sarhoştur!"

"Aklı bir karış havada."

Elias'a tekrar baktım ama o odaklanmaya devam etti, çenesi sıkılmıştı. Kırmızı gözleri gecenin karanlığında daha da karanlık görünüyordu.

Elias beni bıraktı ve iterek uzaklaştırdı. Dengemi kaybettim ve yere düşüşümü yumuşatmak için tam zamanında avuçlarımı uzattım.

"Pekala. Buna ne dersin? Eğer kendiniz alırsanız adaletinizi edebilirsiniz. Denemek isteyen herkes deneyebilir..."

Ciddi miydi? Arkamı döndüm ve ona baktım.

Ne yapıyorsun lan sen?!

Elias çok hızlı bir şekilde bana baktı ve sonra tekrar yukarı baktı.

Bundan nasıl kurtulabilirdim? Biri bana saldırırsa, kendimi savunamazdım, belki bir dereceye kadar, ama kesinlikle onları öldüremezdim, bu lanetli işaretle değil.

Ve eğer kendimi savunmayı başarırsam, işaret kesinlikle bunun için bana acı çektirecekti. Eğer bu süreçte bu insanlardan birine zarar verirsem, işaret parmağını bükecek kadar bile olsa, ağır bir şekilde cezalandırılacaktım.

Önce gözlerim ve kulaklarım kanadı, şimdi de bu mu? Neden beni o kapıların dışında bulmak zorundaydınız Lord Elias? Sen girdiğinden beri hayatım çok daha tehlikeli ve feci bir hal aldı!

Ama kimse kıpırdamadı, herkes ayaklarının üzerinde kıpırdandı, birbirlerine kaçamak bakışlar attılar.

"Vasara'nın koyduğu yasalara ne oldu? Onlara uyulduğunu görmek için çok mu hevesliydin?" Elias'ın sesi havada gürledi.

Ona ters ters baktım.

"Onları cesaretlendirme!" Yarı fısıldadım, yarı bağırdım, sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Elias yarı fısıltıyla karşılık verdi. "Konuşmayı kes."

"Lordum... bu sadece.... sizin otoritenizi ihlal etmeye cüret edemem."

Otoritesini ihlal etmek mi? Bu insanlar, daha birkaç dakika önce, onun hakkında kesici ve baltalayıcı yorumlar yapıyorlardı.

Eğlenerek bir kahkaha attım.

"Komik bir şey mi var, sürtük?" diye sordu içlerinden biri.

"İnsanların fikirleri ne kadar hızlı değişebiliyor," diye cevap verdim, kaşlarımın altından soruyu sorana bakarak.

"Fikirler değişebilir! Biz konuda fikrimizi değiştirmedik! Ölmeyi hak ediyorsunuz! Ama buna... buna Rabbimiz karar verecek!"

"Az önce Tanrı'nın vefasız olduğunu söylememiş miydin?" Kadına ters ters baktım. "Kim vefasız olduğunu düşündüğü birinin kendisi için ölüm kalım kararı vermesine izin verir ki?"

Elias şaşkınlıkla gözlerini kısarak bana baktı.

"Pfff... biz... biz öyle bir şey demedik, ama tabii ki senin gibi büyü kullanan bir pislik böyle yalanlar uydurur!"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana saldıracak mısınız, saldırmayacak mısınız?" "Seni Tanrı'nın ellerine bırakıyoruz, o çok daha kötüsünü yapar!" "Bu doğru. O sana ne yapacağını bilir!"

"Tabii dediğiniz gibi zihni çok 'harap' olmadıysa." Onların yorumlarını gündeme getirmekten ve tepkilerini izlemekten büyük zevk aldım.

Bekle... Ne ben? Belki de ele geçirildim. Zaten kanıma susamış insanları kızdırmak için beni cesaretlendiren nedir?!

Hem onlar hem de o şey. Görünüşe göre herkes onun peşinde.

"Lordum, bize iftira atıyor!"

Tekrar homurdandım. "Ona iftira atıyordun," diye

homurdandım. "O mu? O senin için Lordum-"

İnledim.

Neden bu 'Lord'u savunuyorum ki? Sanırım bu mantıklı. Bu geceyi onunla atlatmak için çok daha fazla şansım var.

bu insanlar.

"saygı yok!" diye bağırdı biri.

Yavaşça ayağa kalktım, hâlâ kafam karışıktı. "Bekliyorum. Haydi! Saldır bana! Kızmadın mı bana... bir bakayım, neydi? Birini mi öldürdün? Seni kana mı baktırdım? Uyandırdım mı?"

Elias sert bir ifadeyle bana baktı.

"Lordum, şimdi göremiyor musunuz, o şiddet yanlısı ve saldırgan ve-"

"Evet, hem de çok," diye onayladı Elias. "Ve sana bu konuda bir şeyler yapman için bir şans veriyorum. Lütfen devam edin." Bana eliyle işaret etti.

Elias'la tanıştığımdan beri ilk kez sesi gülümsüyormuş gibi geliyordu.

Kontrol etmek için arkamı döndüm.

Yanılmamıştım. Gülümsüyordu. Meşalelerin ışığında onu şimdi daha net görebiliyordum. Hâlâ koyu kırmızı gömleğini giyiyordu ama zırhı yoktu.

Gözlerime kısa bir süre baktıktan sonra kendi gözlerini konuklara çevirdi. "Lordum, biz... bu durumun en iyi size bırakılacağına inanıyoruz."

"Evet, Lordum, yapacağız... bununla sizin ilgilenmenize izin vereceğiz!"

Bunu , eğilmeler ve reveranslar izledi.

"Güveniniz için teşekkür ederim, sayın baylar ve bayanlar," dedi Elias içtenlikle. "Elde etmemizin bu kadar uzun sürmesi çok yazık oldu."

Konukların yüzlerindeki şaşkın ifadeler, aralarında giderek artan öfkeli fısıltılarla birleşti. Ama teker teker ortadan kayboldular ve karanlığın içine doğru kaçıştılar.

Elias bileğimi tekrar kavrayıp beni arkasından sürüklemeye başlayınca bir anlık rahatlamam bozuldu.

"Bırak beni... Bırak beni!" Dedim, bu komutun gerçekten cevaplanmasını beklemeden.

"Artık burada kalamayız."

"Gidecek başka yerimiz yok!"

Durdu ve sertçe arkasını dönerek bana baktı. "Kanlar içinde bir gece yarısı gezintisine çıkmadan önce bunu düşünmeliydin."

"Bu-"

"O mu? Ne?" Elias sordu.

"Bu bir gezinti değildi!"

"Özür dilerim, o zaman buna tam olarak ne diyorsunuz?"

"Bu benim kanım!" Elimi onunkinden güçsüzce çekmeye çalışarak bağırdım. "Başka kim ki?" Elias dedi ki, bu durumdan hiç etkilenmemişti.

vahiy.

"Sadece demek istedim ki... Ben yapmadım." Göğsüne bakarak iç çektim, o figürün anıları bana geri döndüğünde yutkundum. "Ne yaptığımı bilmiyordum."

"Ne yaptığınızı hiç biliyor musunuz?"

Başımı kaldırdım ve gözlerimi kısıtım. Elias diğer elini kullandı ve bana bir şey fırlattı, çenemin alt yarısına düştü.

Bir mendildi. "Sil şunu."

Boştaki elimi itaat etmek için kullandım.

Elias iç çekti. İşe yaramadığını düşündüm. Bileğimi bıraktı ve elimden mendili aldı. Bir an durakladı, gözleri tereddütle yüzümü aradı.

Ama sonra elini uzattı ve elindeki kumaşı sertçe çeneme sürterek kanın bir kısmını sildi. Bu hareket karşısında gözlerim büyüdü ve şaşkınlıkla ellerine baktım.

Bir büyücüye bu kadar yaklaşmıştı, isteyerek mi?!

Bakışlarımı kaldırdığımda Elias'ın bana baktığını gördüm.

"Gözlerinden... geliyor," dedi alçak bir sesle. Cevap vermedim.

Yüz ifadesi yavaşça değişti, "Bunu daha önce de görmüştüm." Umutsuzca ona baktım. "Ne? Ne zaman?"

Elias rahatsız görünüyordu, sesi hala garip geliyordu, "Uzun zaman önce," dedi.

Durakladı ve sonra normal ses tonuyla sordu: "Ne oldu? Anlat bana. Hemen şimdi söyle."

"Uyuyordum ve sonra... o acı, daha önceki acı, o cesede dokunduğumda geri geldi, sadece orada biri ve onlar..." Yutkundum. "Ölü gibi görünüyorlardı ama su hareket ediyorlardı ve gözleri yoktu..."

Elias sert bir sesle, "Soğuk," diye bitirdi. Şaşkınlıkla gözlerine baktım.

"Evet. Dondurucu."

Tılsımdan ve ödemem gereken borçtan bahsetmekten kaçındım. Bu Lord'a beni boşaltma odalarına geri göndermesi için daha fazla sebep vermeme gerek yoktu. Ayrıca, onu geri almak konusunda gerçekten başka bir seçeneğim var mıydı? Bunu Elias'a nasıl açıklayabilirdim? Benden talep edilen şeyi ona söylersem, onu teslim edemeyeceğimden emin ve ben... gözlerimden kan kaybından ölmeye pek hevesli değildim.

Ama bu şey Ava'yı öldürmüştü. İhtiyacı olduğu belli olan bir şeyi öylece teslim edebilir miydim?

O zaman reddederken ölmemin ne anlamı olurdu ki? Önce tilsımı geri verip onunla ilgilenebilirdim.

Sonra hallederiz. Pfft. Muhtemelen kirpiklerinden biriyle bile başa çıkamazdım.

Tabii kirpikleri varsa.

Elias utanmış görünüyordu, sonra arkasını döndü ve beni tekrar arkasından sürükledi. Hiçbir şey söylemedim.

Sonunda tekrar onun atına ulaştık, o anda eyerinden kurtulmuştu. Daha önce olduğu gibi ata bindim ama Elias bu kez arkamdan tırmandı. Şaşkınlıkla arkama döndüm.

"Gömleğimin arkasında kan istemiyorum," dedi.

Ve bacaklarının arasına oturmak istemiyorum! Peki ya eyer ne olacak? gidecek miyiz? Hemen mi?!

"Elias bana mendili tekrar verdi, ama bu sefer üzerine biraz su dökmüştü.

Onunla yüzümü ovuşturdum ve geri istemediğini varsayarak pantolonumun cebine koydum.

"Benimle konuştu" diye ağızımdan kaçırmadan önce bir süre sessizce yol aldık.

Nefes verirken Elias'ın sert nefesini boynumda hissedebiliyordum. İrkildim. Sanki kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Nefesi arkamdan düzensiz geliyordu. Dizginleri daha sıkı sıkı.

"Ne dedi?" diye sordu sonunda, sesi endişeli geliyordu. "Kim olduğumu ve onu takip etmeye çalıştığımı biliyor."

"Ve?" Elias sordu.

Cevap vermeden önce tereddüt ettim. "Durmamı istiyor. Kendini... oldukça açık bir şekilde gösterdi." Gözlerimi işaret ettim.

"Bir Necromancer olduğunu söylemiştin."

Başımı salladım. "Öyle olmalı ama... daha fazlası olmalı."

"Sana şey yaptı mı... gözlerinin ötesinde?" Elias'ın sesi alışılmadık derecede pişmanlık doluydu.

"Acı ve gözdağı dışında...hayır. Ama..." "Ama?"

"Ama... eğer geri dönerse... o kadar affedici olacağını sanmıyorum." "Bu yüzden dikkatli olmalıyız."

Biz mi? Bu tek seferlik bir girişim değil miydi?!

Tanrı'nın kovalamacadan vazgeçmek istemeyeceğini biliyordum ama iç kanama tehdidiyle karşı karşıya olan o değildi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve önüme baktım. "Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum.

Elias, "Sana söylediğimde anlayacaksın," derken sesi kısıktı.

Evet, bilgi genelde böyle işler. Ben de şimdi söylersin diye umuyordum.

Ama Elias'ın kendini tanımadığı açıktı.

Güneş yükselmeye başlamış, çimenlerin kenarlarına soluk pembe bir renk vermişti. Petrichor ılık havada sürükleniyordu. Patikaların sayısı arttı ve sonunda Iloris'in kenarına ulaştık.

"Daha önce gördüğünü mü söylemiştin?" Ona sordum. Elias hakkındaki çekincelerime rağmen, eğer gördüyse, az önce neye kaldığım konusunda bana fikir verebilecek tek kişi oydu.

"Aynı kişi olduğundan emin olamayız."

"Ama benzer olmalılar. ne oldu?"

Elias'ın parmak eklemleri dizginlerin etrafında daha da beyazlaştı. "Bilmiyorum." Gözlerim bir sağa bir sola kaydı. Sonra kaşlarım .

Eğer bilmiyorsa, bu şeyi yakalayamamışlar, öldürememişler ya da yakalayamamışlardı, ama eğer görmüşse, karşılaşmadan sağ kurtulmuştu, ki benim deneyimlerime göre bu olasılık neredeyse yok denecek kadar azdı... o zaman... öyle olmalı?

Ama Elias'ı dilimin ucundaki soruyu soracak kadar iyi tanı mıyordum.

Bacağını mı? Bacağını mı aldı? O zaman birliğin öldü. Oradaydı. Bu muydu?

Saray muhafızlarından bazıları bize yaklaştı ve diz çöktü. "Lordum, biz de sizin dönüşünüzü bekliyorduk."

Ayağa kalktıklarında bana garip bakışlar attılar.

Ben de bu atın üzerinde bu pozisyona düşmek istemezdim, tamam mı? Işınlanmayı ya da yürümeyi ya da... oracıkta buharlaşmayı tercih ederdim.

Elias telaşla, "Ne oldu?" diye sordu. "Lordum, Saray'da bir izinsiz giriş oldu..."

"Eliel-" Elias'ın sesi yükseldi.

"The Kral o Güvenli, Benim Lordum, ve izinsiz giriş oldu tespit edildi ...iz sürücüler tarafından." Gardiyan bana baktı.

İzleyiciler tarafından tespit edildi.

"O bir büyücüydü, Lordum."

"Yakalandılar mı?" Elias acilen sordu.

Sarayın içinde mi? Bir büyücü mü?

Elias'a inanmayan bir bakışla bakmaktan kendimi alamadım. Ama gözleri sıkı sıkıya muhafıza kilitlenmişti.

"Yakalandılar mı?" Elias ısrarla tekrar sordu. "Hayır, Lordum.

Kaçtılar. Hiç kayıp yok." "O halde neden buradasınız?"

Haklıydı, Saray'da bir büyücünün olduğu haberi, en azından insanlar için oldukça endişe vericiydi ve aynı zamanda oldukça sıra dışıydı, ama yine de, herhangi bir kayıp olmadığına ve Kral güvende olduğuna göre, bu haber Elias dönene kadar bekleyebilirdi.

İki muhafız birbirlerine baktı ve içlerinden biri, "Lordum, adaylardan biri..." dedi. Durakladı, gergin olduğu belliydi.

"Ne?" Elias bastırdı.

"Adaylardan biri ağır hasta, Lordum." "Ağır hasta mı?" Elias'ın sesi mesafeliydi. "Nasıl?"

İkincisi söylemeden önce yere baktı.

"Adaylardan biri zehirlenmiş."

BÖLÜM 55 - HESTAN

"Sir, her türlü karışımı denedik, ama Leydi uyanmıyor, onu uyandıramıyoruz ve nabızı zayıf kalıyor, Nefes alış verişi düzensiz... Korkarım tek yapabileceğimiz beklemek. Başka çareler de deneyebiliriz ama onlar... oldukça alışılmadık ve o kadar da güvenilir değiller."

Dyna yatağında yatıyordu, küçük göğsü titriyor, her nefes alışında hırıltılar çıkarıyordu.

Yatağının yanında durmuş, üçüncü şifacı bana değerlendirmesini anlatırken onu dinliyordum.

Burada olmalıydım. Yakınında olmalıydım. Ama onu korumak, görevimi yapmak, onun güvenliğine öncelik vermek yerine, Prens'in odasında onu tehlikeye karşı uyarıyor, kafamı bu kâğıda takmış ve onunla meşgul oluyor, yatağında uyuyordum.

Ellerim yumruk halinde hafifçe titriyordu.

"Elbette, bu tür nadir bitkileri elde etmek ekstra maliyetli olacaktır-" "Bu durumda para bir nesne mi görünüyor?"

Tersledim.

"Elbette hayır efendim, ama..Kalnasanların zor zamanlar geçirdiğini duyduk ve-"

"Kralın sana ne kadar ödüyorsa onu yap, gerisini ben ödeyeceğim" dedim. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kadar yüksek bir meblağı nasıl konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Emredersiniz efendim" diye mırıldanarak beni hafifçe selamladı ve paytak paytak odadan çıktı. Altın rengi şifacı giysileri arkasında yerde sürükleniyordu.

O gider gitmez bir elimi ağzıma götürdüm ve gözlerimi kapattım. Onları açık tutmak zaten bir çabaydı. Hâlâ güçsüz ve yorgundum ve Prens'in çabalarına rağmen yaram tam olarak iyileşmemişti. Diğer elimle uzandım ve Dyna'ninkini tuttum.

Yanında diz çöktüm. Yüzüne bakarken, o kadar masum, o kadar hastalıklı, solgun ki, göğsümde ezici bir ağırlık hissettim.

Onu, üzerine titredikleri bir çocuğu, bu engerek çukuruna asla göndermemeliydiler. Onları anlayabilmesinin ya da kavrayabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Şifacılar bana Dyna'nın hangi yöntemle zehirlendiğinden emin olmadıklarını söylemişlerdi. Yediği, içtiği, yıkandığı, soluduğu, fırçalandığı ya da sıyrıldığı bir şey olabilirdi.

Eğer yetenekleri bu kadarsa, eski Kral Elion'u iyileştirememelerine şaşmamalı. Düşünüyorum da, Prens'in de söylediği gibi, benim yaramı da çok kötü dikmişlerdi. Nasıl olur da bu Krallıktaki en iyi şifacılar bunlar olabilirdi?

Zehirlendiği zaman, bunu bilip bilmediği ya da korkup korkmadığı, yardımımı bekleyip beklemediği, hatta sırasında yardım isteyip istemediği gibi olasılıklar üzerinde durmaktan kendimi alamadım.

Başımı salladım, kızgın, sinirli ve kendimden nefret ediyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Sanki damarlarına zehiri akıtan benmişim gibi hissediyordum.

Ve tabii ki aklımı diğerlerinden daha çok meşgul eden tek soru şuydu... Sorumlu kimdi? Kim olursa olsun, acı çekmesini sağlayacaktım. Ama herhangi biri de olabilirdi. Olasılıkların kısa bir listesini çıkarmaya başlayamazdım bile. Dyna'nın ölümünden kazanç sağlayabilecek çok fazla insan vardı.

Ama... Noxscroll'daki not. Kalnasa'dan bahsedilmesi tesadüf olamazdı. Dyna'yı karanlıkta bırakanlar bunu yazanlar mıydı? Yoksa başka biri, başka bir şey miydi?

Biri yaklaştı ve odaya girdi, şifacının dönmesini bekleyerek arkamı döndüm ama onun yerine Kralı gördüm.

Hemen eğildim.

"Majesteleri." Sesim kısık ve normalden daha zayıftı. "Kaptan. Kendimi sunmaya geldim..." Baktığında sesi kesildi Dyna. "Bunun burada, bu duvarların içinde olmasından dolayı gerçekten üzgünüm." Kral'ın yüzü sadece rahatsızlık olarak tanımlayabileceğim bir şekilde çarpılmıştı.

"İlginizle bizi onurlandırdınız Majesteleri" derken başımı eğik tuttum. Yine de onun ziyaret etmemesinin söz konusu bile olamayacağını gayet iyi biliyordum.

"Lütfen tedavisiyle ilgili her türlü masrafın karşılanacağını bilin."

Ona bakmak için başımı kaldırdım. Parlak kırmızı giyinmişti, yanlardan hafifçe örülmüş saçlarının tam tonundaydı.

Şimdi. Uzun ceketi dizlerine kadar uzanıyordu ve başında tacı vardı.

Başına baktım, sonra tekrar yüzüne döndüm.

"Teşekkür Majesteleri, çok minnettarız."

"Size en azından bunu teklif edebilirim." Kral'ın gözleri tekrar Dyna'ya ulaştı ve ağzını hafifçe sıktı.

"Durumu nedir?" diye sordu bana nazikçe.

Dyna'ya bakarak cevap verdim, "O zayıf. Hayatta kalma şansının çok az olduğunu söylüyorlar, Majesteleri." Sesim kopuk çıkmıştı.

"Ama yok değil," dedi Kral bana küçük bir gülümsemeyle. "Bu gelişmeyi duyurmak için bir toplantı düzenleyeceğiz."

"Majesteleri?" Bu olayı gizli tutmak isteyeceğini varsayarak sordum. İnsanların, adaylarından birinin Kur Sezonu sırasında saldırıya uğradığını öğrenmesi Kral'ı itibarı için iyi olmazdı. Elbette geçmişte de olmuştu ama adaylardan birinin ölmesi ya da ölüme bu kadar yakın olması yüzyıllardır yaşanmamıştı.

"Bize zarar vermek isteyenleri bulmalıyız Kaptan. Sessizliğimizi bekliyor olacaklar. Varsayımlarını hoş görmemeyi tercih ederim."

Ona baktım, biraz kafam karışmıştı. Önce bu adam doğurganlığını feda etmişti, şimdi de kendisini utandıracak bir şeyi açıkça itiraf ediyor ve dünyaya duyuruyordu. Sanki Kral olmayı hiç istemiyormuş gibiydi.

Ama duruşu, kendini tutma ve konuşma tarzı, hitap ettiği herkesin gözlerinin içine bakışı. Hepsi tam tersini söylüyordu.

"Lütfen birazdan ana salona gelin. Duyuru yarım saat içinde yapılacaktır."

"Emredersiniz Majesteleri," diye tekrar eğildim.

Kral döndü ve odadan çıktı, muhafızları da onu takip etti.

Kısa bir süre sonra tamamen giyinmek için kendi odama döndüm. Üzerimde hâlâ bir önceki gecedен kalma açık ve bol soluk mavi giysiler vardı.

Onları çıkardım ve yerine daha parlak mavi bir pantolon ve beyaz bir üst cübbe giydim. Cübbenin omuzları ve kenarları boyunca ince ve küçük gümüş yapraklarla süslenmişti; cübbe, yakası boynuma kadar uzanan beyaz bir fanilayı kesiyordu. Saçlarımı arkadan tutturmak için kollarımı kaldırdım ama titremeye başladılar, ben de gevşekçe sarkıttım.

Çok yorulmuştum.

Yara, dün geceki imgelem, not, isyanlar, Dyna.

Duygusal hissetmek ya da ağlamaya meyilli olmak bana göre değildi, ancak bu durumda, ister yorgunluktan ister bunalmışlıktan olsun, bunu yapma dürtüsü gözlerimin arkasına her zamankinden daha güçlü bir şekilde sızdı.

Ama yine de gözyaşı dökmedim, sadece kalbimde önsezili bir korku ve üzüntünün ağırlığı vardı.

Gözlerim Noxstone bıçağını hala odamın zeminine saçılmış halde buldu. Onu dikkatlice kaldırdım ve saklandığı yere geri koydum. Sonra mızrağımı alıp sırtıma yerleştirdim ve salona doğru ilerledim.

Neredeyse Kral'ın taç giydiği günkü kadar doluydu.

Görölmeye değer bir manzaraydı, çünkü o zaman sessizlik vardı ve şimdi bu geniş alanda gürültü vardı, spekülasyon fısıltıları

ve sessiz konuşmalar bir kükreme olarak birbirine karıştı. Tüm sözler aynı etkiyi yaratıyordu. İnsanlar Kral'ın bu kadar çok katılımcının olduğu bu toplantıyı neden aniden çağırdığı konusunda spekülasyonlar yapıyordu.

"Kur yapma mevsimindeyiz. Seçilen adayı açıklıyor olmalı!"

"Bunun için çok erken, başka bir şey olmalı, Kalnasa'daki ayaklanmalar..."

"Büyücüler yine sorun çıkarıyormuş, bunu duydum..."

Kalabalığın arasından geçerek, diğer adayların yanında durmam için tahsis edileceğini bildiğim yere doğru ilerledim.

Oraya vardığımda, Zeima Prensesi ve refakatçisinin yanında durdum. Katılımcıların çoğunun aksine, sessizce duruyor, ilgi ve şüpheyile etraflarına bakıyorlardı. Maiwen de ve anlaşıldığı kadarıyla Kraliyet muhafızlarının bir üyesi de ona eşlik ediyordu. Bir bölme bizi ve diğerlerini, Vasara'nın adayını ve Audra'nın adayını ayırıyordu.

Audra'nın Prensi bana bakıyordu. Kollarını kavuşturmuştu. Kız kardeşi onunla sessizce konuşuyordu ama onun sözlerine odaklanmamış gibi görünüyordu. Gözlerini hafifçe bana doğru çevirdi, sonra etrafıma, arkama, geldiğim yere baktı. Gözleri tekrar benimkileri buldu ve Leydi Dyna'nın nerede olduğunu merak ettiğini söyleyebilirim.

Gözlerindeki soruya dayanamayarak arkamı döndüm.

Kral öne çıktı, onu muhafızları takip etti. Konsey'in birkaç üyesi ve Lord Elias da . O yaklaşip tahtın önünde dururken, onlar da arkasında durdular. Sanki görünmez bir güç her yeri kaplamıştı.

Sessizlik çöktü.

Herkes dizlerinin üzerine çöktü. "Krala selam olsun!" diye tekrarladılar, ben de üç kez tekrarladım.

Ayağa kalktık ve Kral konuştu.

"Bu kadar kısa geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bu şehirde, bu duvarlar arasında bu kadar çok sadık tebaam olduğu için gerçekten minnettarım ve kutsanmış durumdayım."

Havada boğucu bir gerilim vardı ve her geçen saniye daha da ağırlaşıyordu.

"Ancak," kelimesi üzerinde durakladı. Duraklamasının gücü çok büyüktü. Bundan sonra ne olacağını sadece ben biliyordum, diğerleri merak ediyor olacaktı.

"Büyük bir üzüntü ve çaresizlikle, sözünü ettiğim aynı duvarlar içinde başımıza bir trajedi geldiğini duyurmak zorundayım."

Sonra bazı fısıltılar koridora yayıldı, zıpladı ve dudakların arasından sıçradı.

Kral onların sessizleşmesini bekledi.

"Bilinsin ki bir müttefikime, bir misafirime saldıran..." Bakışlarıyla birlikte sesi de alçaldı. "...Cezasız kalmayacak." demeden önce tekrar durakladı.

Kalabalığın endişesi hissedilir derecedeydi.

"Leydi Dyna zehirlendi," dedi, sesi giderek yükseliyordu.

Sessizlik hemen bozuldu. Tüm mırıltıların içinde bir telaş ve aciliyet canlandı. Zeima'nın Prensesi bana baktı ve bana doğru yönelen yüzlerce yargılayıcı bakışın gücünü hissedebiliyordum. Seslerindeki küçümsemeyi duyabiliyordum.

"Peki ya eskortu?"

"Onu koruması gerekmiyor muydu?" "O

Kaptan, değil mi..."

"O nasıl..." "O

asla..."

Seslerini ve bakışlarını engellemeye çalıştım. Zemine, beyaz ve altın renkli taşa, mermerdeki beneklere, renk sıçramalarına odaklandım.

Bu duyurunun yarattığı spekülasyon ve şok hala devam ediyordu.

Zeima'nın Prensesi elini nazikçe koluma koydu. "Çok

üzgünüm Kaptan, onun için dua edeceğim."

Gözlerimi yavaşça kapattım, sonra açtım ve ona döndüm.

"Teşekkür ederim, Majesteleri."

Soluma döndüğümde diğerleriyle göz temasından kaçınma planım suya düştü.

Maiwen oldu bakıyor at Ben üzüntüyle, Vasara'nın
şüpheli bir şekilde aday.

Prens'in bakışlarından kaçındım. Nasıl görüldüğünü bilmek istemedim.

Kral tekrar konuştu. "Leydi yaşıyor, şimdilik."

Kalabalık tekrar konuşmaya başladı ama o devam edince aniden durdu. "Ancak durumu kritik. Bu saldırı son derece ciddi. Hem şahsıma, hem halkımıza, hem de Krallığımıza karşı işlenmiş bir suçtur. Bu alçakça ihaneti kim yaptıysa bulunacaktır. Lütfen araştırın ve Konseyime rapor verin." Eliyle işaret etti

"Bu saldırganı bulmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey biliyorsanız."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Hepsi bu kadar değil. Leydi muhtemelen gece boyunca zehirlendi. Ancak iz sürücülerimiz aynı saatlerde Saray'da, ancak aktif bir büyücünün ortaya çıkarabileceği türden, kaynağı büyüğü olan güçlü bir enerji dalgalanması olduğunu rapor ettiler."

Kalabalık kaotik bir sohbete daldı.

Gözlerim kamaştı ve önümdeki ayaklarıma baktım. Böyle bir dalgalanmanın tek bir açıklaması vardı. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu...

"Bu nedenle, bu eylemin bir büyücü tarafından gerçekleştirilmiş olması kuvvetle muhtemeldir."

Kalabalık daha da çılgınlaştı, benim zihnim de öyle.

Hem ben hem de Prens bunun böyle olmadığını bilen iki kişiydik. Ama bunu nasıl açıklayabilirdik? Sessizliğimiz Dyna'yı zehirleyen her zaman tespit edilemeyeceği ve bu soruşturmanın yönünün yanlış, çok temel ve yıkıcı bir şekilde yanlış kalacağı anlamına gelirdi.

Ama bunu ifşa etmek kesin ölümümüz anlamına gelir.

"Bu trajediden önce, aşağıdaki bilgileri en azından bir süreliğine sizden saklamayı planlamıştım. Nedenini anlayacağınızdan eminim. Kırılgan ve karmaşık zamanlarda yaşıyoruz. Ama şimdi, her zamankinden daha önemli." Kral'ın sesi yumuşaktı. Telaşsız bir şekilde konuşuyordu ama sözlerinde dinleyicileri tekrar susturan büyük bir önem duygusu vardı.

Derin bir nefes aldı ve konuştu, "Babam ve annem büyücülüğün kurbanlarıydı. Büyücülerin ellerinde öldüler."

Tek bir ses, nefes ya da fısıltı onun ifadesini karşılamadı. Şok hepsini çalmıştı.

Bu bilgi, geri kalan her şeyle birleşti. Karşılaştığım tüm bireylerin ipleri ve kaderleri birbirine bağlıydı, ama göremediğim, kavrayamadığım bir şekilde.

"Yirmi yıl boyunca barış içinde yaşadık. Ama bu sahte bir barış oldu. Büyücüler şiddet ve sabotaj eylemlerine devam ediyor. Neredeyse her gün bize karşı komplo kuruyorlar. Bunun devam etmesine izin verilemez. İnsanlığın üzerine inşa edildiği yapıları, tarihi yıkmaya çalıştıklarında değil. Ailelerimizi, müttefiklerimizi ve liderlerimizi öldürdüklerinde değil. Hiçbir şey yapmadığımız takdirde kendi kendimize davet ettiğimiz kaçınılmaz yıkıma daha fazla seyirci kalamayız. Bu son eylem bir savaş ilanıdır eşdeğerdir."

Kalabalık yeniden konuşmaya başladı, bu kez sesleri neredeyse bağırmaya dönüşüyordu. Lord Elias'ın Kral'a endişeyle baktığını fark ettim. Ancak Konsey üyeleri tedirgin görünmüyordu.

"Athlion halkı. Bu dünyada yaşadığınızı, geliştığınızı, zenginleştiğinizi ve hayatta kaldığınızı görmek en büyük dileğim. Yaşlandığınızı ve bu topraklarda zarar görme tehdidi olmadan özgürce gülüp oynayabilen ve her yerde dolaşabilen çocuklar doğurduğunuzu izlemek. Sizi korumak benim en büyük dileğim. Hayatımı bu amaca adayacağım. Karşılığında sizden de bana yardımcı olmanızı istiyorum. Buradaki bazılarınız savaşı hatırlıyor olabilir, hatta bazılarınız savaştan sağ çıkmış olabilir... sevdiklerinizi kaybetmiş olabilirsiniz. Büyücüler bekleyemeyiz ve beklemeyeceğiz de.

topraklarımızı ve evlerimizi daha önce yaptıkları gibi yakıp yıkmak için yeniden ayaklanacaklar."

Kral'ın sesi her ne kadar eskisi kadar yumuşak, zarif ve soğuk olsa da artık farklıydı. Kuvvetliydi, güçlüydü, sözlerinin ağırlığı her cümlesinde hissediliyordu.

Katılımcılardan onay mırıltıları yükseldi.

"Biz konuşurken iz sürücülerimiz takipte. Lütfen onlara mümkün olan her şekilde yardımcı olun ve lütfen kendinizi ve sevdiklerinizi koruyun. Onları güvende tutun. Felaket ve şüphe zamanlarında birbirimizin güvenliği ve gücü olmak için bir araya gelmeliyiz."

Kalabalık huşu ve saygı içinde ona bakıyordu. "Hepsi bu kadar. Gidebilirsiniz."

İnsanlar kendi aralarında konuşarak ayrılmaya başladılar. Kral ben de aynısını yapmak için arkamı döndüm.

"Siz değil, Kaptan." Soluma döndü. "Siz de, Prens."

Sonunda hafifçe kapıya doğru dönmüş olan Audra'nın Prensi'ne baktım. Kendisine hitap edildiğini fark edince durdu ve topuğunun üzerinde döndü.

Kaşlarını çattı. "Ben mi? Majesteleri?"

"Eğer isterseniz."

Prens'in kız kardeşi endişeyle ona baktı.

"Siz Kralsınız," dedi Prens. "Bu yüzden, şüphesiz yapacağım." Sıkıca gülümsedi.

Beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde salon boşaldı. Zeima ve Juras'a'nın adayları çıkarken bana sempatik bakışlar attılar.

Arkamda ben, solumda uzak bir mesafede Prens ve önümüzde muhafızları ve Konsey üyeleri tarafından kuşatılmış Kral vardı.

"Lütfen, öne çıkın." Kral bir eliyle yaklaşmamızı işaret etti. Sonra tahtına oturdu.

İstediyini hemen yaptım. Prens cevap vermekte yavaş davrandı ama beni takip ederek solumda, bir kol boyu uzağımda durdu.

bakmadık.

"Prens," diye başladı Kral. Durdu ve bir sonraki sözlerini düşünmeye başladı. "İz sürücüler bana enerji dalgasının Saray'ın Batı Kanadı'ndan geldiğini bildirdi."

Biliyorlardı.

Kral, "Batı Kanadı da dâhil olmak üzere her Kanatta bir Kuzey, Doğu, Batı ve Güney vardır," diye açıkladı. "Kur Sezonu başladığından beri, adayları her zaman Vasara'ya göre coğrafyalarına göre Batı Kanadına yerleştirdik. Kalnasa'nın adayı için Kuzey, Zeima'nın için Doğu, Juras'a'nın için Batı ve Audra'nın için Güney..."

Prens sessiz kaldı. Ben de sessiz kaldım.

"Ne söylemek üzere olduğumu anlayacak kadar zeki olduğunuza eminim. İz sürücüler bana dalga'nın sizin ikamet ettiğiniz Batı Kanadı'nın güneyinden geldiğini bildirdi." Kral konuşmasını bitirirken ellerini önünde kucağında birleştirdi.

Emin ama artık emindim. Bunu ben . O kadın tenime dokunduğunda, bedenime, göğsüme, zihnime çok güçlü bir kuvvetin girdiğini hissetmiştim. Dalganın kaynağı bendim.

Prens'in odası. Prens'in de Şimdiye kadar bu sonuca varmış olduğuna Şüphe yoktu.

Bu durumun vahameti yadsınamazdı; risk, imalar, potansiyel sonuçlar, hepsi aŐılamayacak kadar yıkıcıydı.

Ama Prens... Prens sanki gümüş bir  an çalmış gibi hafifçe güldü.

"Majesteleri. Büyücü olmadığımı mı soruyorsunuz? EĞer  yleyseniz, iz s r c lerinizden birine beni koklatamaz mısınız? Ya da her ne yapıyorlarsa." Elini kendi üzerinde salladı.

Kibar ama tamamen sahte bir gülümseme verdi. Şimdi ona bakıyordum, bu durumda bu kadar umursamaz davranabilmesine hayret ediyordum.

Ama Prens'in bakışları ileride kaldı, benimkilerle buluŐmadı.

Kral gözlerini kıstı ve benzer bir gülümsemeyle karşılık verdi. Karınları  zerine yatmıŐ iki yılanın boyunlarını öne doğru uzatarak birbirlerine tıslamalarını ve diğerinin saldırmasını beklemelerini izlemek gibiydi.

"Suçlunun sen olduğuna inansaydım, Şu anda burada dikiliyor olmazdın."

Prens başını geriye attı ve kaşlarını kaldırdı. Bunun doğru olduğuna inanmadığı belliydi. "Peki, bilmek istediğiniz Şey nedir, Majesteleri?"

"Böylesine güçlü bir dalgalanma Şüphesiz güçlü bir büyücüden gelmiş olmalı. Siz zeki ve iyi gözlem yeteneğine sahip birisiniz, bu çok iyi belgelenmiŐ ve söylentilere konu olmuştur. Bir Şey fark edip etmediğinizi bilmek istiyorum Prens." Kral'ın sözleri durgundu.

"Beni pohpohluyorsunuz ama ben bile uyurken bu tür becerilerimi kullanamam Majesteleri."

Kral birkaç dakika sessiz kaldı.

"Kaptan bu olaydan büyük zarar gördü." Kral dönüp bana baktı. "Bu kargaşayla ilgili olarak Prens'e sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Kral'ın Prens ve benim yaşadığımız etkileşimler hakkında bir şeyler bildiği hissinden kurtulamıyordum. Ancak, eğer söylediği gibi öyleyse, neden bizi hemen tutuklamadı ve böyle bir kanıtı nasıl topladı?

Prens'in odasının dışındaki muhafızların rahatsızlığı fark etmemiş olması gözümünden kaçmamıştı. Prens daha sonra bana bunun sorumlusunun bir toz olduğunu açıklamıştı. Kral'ın bu tozun Saray personeli üzerinde kullanıldığının farkına varmış olması mümkün müydü? Öyle olsa bile, toz muhafızları bayıltmıştı ve bu nedenle herhangi bir bilgi hatırlayamazlardı.

Prens bana baktı, ellerini arkasına koydu ve başını sola doğru eğdi. Onunla göz göze gelmedim, bunun yerine Kral'a bakarak, "Prens uyuyorsa, boşuna uğraşıyoruz Majesteleri," dedim.

"Eğer... Prens... uyuyor olsaydı," diye tekrarladı Kral, yavaşça, sanki her kelimenin tadını çıkarıyormuş gibi. Düşünceli bir şekilde yere baktı. "Şüphelendiğiniz biri var mı Yüzbaşı?" diye sordu yavaşça başını kaldırarak.

Bu soruya cevap vermek tehlikeliydi ve bu yüzden sadece "Belirli biri değil" diye cevap verdim.

"Bunu bir büyücünün yaptığına inanıyor musunuz?" diye sordu Kral.

Kaşlarımı hafifçe çattım. "Bunu bildiğimi sanmıyorum. Ama Majesteleri bunun mümkün olduğuna inanıyorsa, o zaman ben de bunun güçlü bir olasılık olduğuna inanıyorum."

"Ben tesadüflere inanmam... hepsi bu." Bunu söylerken Prens'e baktı.

Prens, "Majesteleri, sorabilir miyim... büyücünün izi yakalandı mı?" diye sordu.

Kral arkasından Lord Elias'a baktı.

Elias bir adım öne çıktı ve alışılmadık bir gerginlikle konuştu. "İz sürücüler Iloris'te ışınlanmaların kullanıldığı iki yer buldu. Davetsiz misafirler muhtemelen Vasara'dan kaçmak için ışınlanan kaynaktı. İz sürücüler şu anda bu ışınlanmaların nereye gittiğini bulmaya çalışıyor."

"Anlıyorum." Audra'nın Prensi başını salladı, "Teşekkür ederim Lordum." Lord Elias'ın önünde, alaycı bir jest gibi görünen bir şekilde eğildi.

Kral, "Kaptan, bir şey fark ettiniz mi?" diye sordu.

"Majesteleri?"

"Olağandışı bir şey var mı? Kamaranız Leydi Dyna'nınkinin yanında, değil mi?"

Kendimi dengeledim. Yüz ifadem boş kaldığını biliyordum ama zihnim endişe ve çaresizlikle doluydu.

"Ne yazık ki hayır, Majesteleri. Onu koruyamadığım için çok üzgünüm."

Prens'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Tekrar.

Fargreaves Prens'in arkasından homurdandı. "Tam olarak neden bunu yapamadınız, Kaptan? Bu bana son derece olağandışı geldi. Ne zamandan beri bu kadar dikkatsizsiniz?"

Adamın gözleriyle karşılaştığımda çene kaslarım seğirdi. Ama ben ona cevap veremedim Prens iki büklüm oldu.

Gülüyordu.

"Affedin beni, affedin beni Lordum." elini yüzünün önünde ileri geri salladı. "Ama ne zamandan beri kendi çıkarlarınızdan başka bir şeyi koruyorsunuz?" İç çekerken elini karnının üzerine koydu. Ona baktım, içten içe şok olmuştum ama dıştan etkilenmemiştim.

Fargreaves, Prens'e küçümseyerek bakarak, "Bu soru Kaptan için, sizin için değil, Prens," diye cevap verdi. "Tabii Güney Kanadı ile ilgili soruya dönmemizi istemiyorsanız?"

Prens dilini şaklattı.

"Hata bende, Prens'te değil," dedim. "Haklısınız, özenli davranıp onu , bu benim yüküm ve utancım. Sorunuza cevap veremem. Sadece hatalarımı tekrarlamayacağıma ve suçluyu bulmaya kendimi adayacağıma söz verebilirim."

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" Fargreaves bana sordu. "Nasıl gerekiyorsa," diye yanıtladım.

Prens tekrar araya girdi. "Hata hem Kaptan'da hem de büyücüde olamaz, peki hangisi efendim?" Fargreaves'e baktı.

"Bunu ancak zaman belirleyebilir, Majesteleri," diye karşılık verdi Fargreaves.

Prens başını salladı. "Evet, evet, katılıyorum. Genelde olur.

Gerçeğin kendini duyurmak için ilginç bir yolu vardır."

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı Kral. Kral'ın sesi Fargreaves'in sinirlerini bozdu ve dilini ısırarak Kral'a cevap vermedi.

Bu sefer Prince.

"Örneğin anne ve babanız, Majesteleri. Onların ölüm gerçeği *kesinlikle* beklenmedikti." Prens ona baktı.

Kral, Prens'in sözlerini bitirmediğini düşünerek öylece oturdu ve Prens'in sözlerini bitirmesini bekledi.

Ama Prens başka bir şey söylemedi.

Lord Elias, "Kral bir süredir ailesinin ölümünün suçlularını ortaya çıkarmak için çalışıyor," diye cevap verdi.

"Ahh, anlıyorum, demek ki Majesteleri bu soruşturmayı gizlice yürütmenin en iyisi olduğuna inanıyordu."

"Aynen öyle," diye yanıtladı Elias huysuzca.

Prens başını Lord Elias'a doğru eğerek, "Ama bu soruşturma değil," diye ekledi.

"Majestelerinin yaptıklarını sorgulamak size düşmez. Sizin bu olaydaki dahliniz hâlâ şüpheli. Yaptıklarınız henüz gün ışığına çıkmadı," dedi Fargreaves.

"Tapularım mı?" Prens'in sesi öyle aniden değişti ki, dönüp ona bakmaktan kendimi alamadım. Sesi sanki Fargreaves'in etrafında dönüyor, onu izliyor, saldırmadan önce kayıtsızlığının tadını çıkarıyor gibiydi.

Prens ileriye doğru bir adım attı. Bir adım. Hepsi bu kadardı. Şimdi önümdeydi, parmakları arkasında oynuyor, başparmağı parmaklarının kenarında geziniyordu.

Bir adım sonra herkes nefesini tutmuştu.

Prens ona tatlı tatlı gülümsedi. "Açılış töreninde kız kardeşime ve bana yaklaştığınızdan beri sizi tanıdığımı sanıyordum ama tam olarak hatırlayamıyordum. Ve sonra-" parmaklarını şıklattı- "aklıma geldi."

Fargreaves'in ağızı sanki az önce ekşi bir şey yutmuş gibi burkuldu.

"Audra'ya yaptığın ziyaretleri hatırlıyorum. Hatırlıyorum..." Sesi daha da kısıldı ve , "...Ne işe ?"

Fargreaves göğsünü kabarttı ve alaycı bir şekilde güldü. "Ben böyle bir ziyarette bulunmadım."

"Az önce Majestelerini duymadınız mı?" Gözlerini Fargreaves'ten ayırmadan Kral'ı işaret etti. "Ben zeki gözlem yeteneklerine sahip bir adamım. Majestelerinin kararını inkâr mı ediyorsun?"

"Majestelerinin de dediği gibi, bu tür beceriler yalnızca söylentilere dayanır." "Ve belgelere." Prens bir parmağını havaya kaldırdı.

Kral ikisini sabırla izledi, çenesi sağ eliyle desteklenmişti, dirseği tahtının koluna dayanmıştı. Konuşmadaki bu sapmadan rahatsız olduğunu gösteren hiçbir işaret yapmadı, hatta ilgileniyor gibi görünüyordu.

Ancak ben kendimi huzursuz hissediyordum.

Fargreaves, "Belgeler muhtemelen söylentilere dayanıyor," diye karşılık verdi.

"Eğer durum buysa, neden faaliyetlerim hakkında bu kadar şüpheli davranıyorsunuz? Eğer gözlem becerilerim tamamen spekülasyondan ibaretse, o zaman neden herhangi bir şeye tanık olmamı bekliyorsunuz?"

Fargreaves, örümcek ağına yakalanmış bir sinek gibi hareketsiz kaldı.

Prens'ten bir adım daha ileri. Hareketini izledim. Bekledim, bundan sonra ne yapacağını, öldürmek için nasıl saldıracağını merak ettim.

Kendimi neredeyse kışkırtılmış buldum.

"Kafanız karışmaya başladı efendim. Daha birkaç dakika önce kendi söylediklerinizi bile hatırlamıyorsunuz." Prens dudak büktü, sonra

alaycı ve abartılı bir iç geçirdi. "Majestelerine bu şekilde nasıl hizmet edebiliyorsunuz?"

"Bu kadar yeter Prens," dedi Lord Elias.

Prens onu görmezden gelerek ileri doğru bir adım daha attı.

"Ama... hafızam kusursuzdur. Ne yazık ki. Sen oradaydın. Ziyaret ettiniz. Sen hatırlamıyor olabilirsin ama ben . Hem *de çok* iyi."

"Bu bir varsayım, Fargreaves Vasara'dan uzaklaşmayı sevmez," diye araya girdi siyah saçlı bir adam. Trenton, adını hatırladım.

"O halde ziyaretinin nedenini, seyahatten hoşlanmadığından çok daha fazla sevmiş olmalı."

"Prens," diye araya girdi Lord Elias, ses tonunda bir uyarı vardı.

"Hangi oldu Bu... genç Kızlarveya ve genç Çocuklar
o sen

kayıldı mı? Bunu tam olarak hatırlayamıyorum."

Kral elinin tersiyle bir kaşını kaldırdı ve Fargreaves'e yan gözle baktı. Prens'i tekrar uyarmak üzere olan Lord Elias ağzını açık bıraktı.

Genç kızlar ve genç erkekler...

Fargreaves kaşlarını çattı. "Yalanlarınız sizi şüphelerden kurtaramayacak."

Prens bir elini göğsünün üst kısmına koyarak arkasından çıkardı. "Ah Fargreaves, hadi ama, hatırlamıyor musun? Hatırlamıyor musun-" gülmeye başladı - "Yanlışlıkla beni satılık sandığın zamanı hatırlamıyor musun? İlk tanıştığımız zamanı? Sana kim olduğumu söylediğinde çok mahcup görünmüştün."

*Satılık olduğunu
sanıyordum. Kalbim
parçalandı.*

"İtiraf etmeliyim ki ben de bunu yarı yarıya unutmuştum. Sen bir deniz dolusu alçak adamın içinde unutmayı tercih edeceğim bir adamdın."

Prens'in sesi cümlesinin sonuna doğru daha da kısıldı.

Lord Elias, Fargreaves'e gizlemediği bir küçümsemeyle bakıyordu.
Kral büyülenmiş bir halde Prens'i izliyordu.

Fargreaves Kral'a hitaben, "Majesteleri," dedi. "Yalan söylüyor, dikkatleri bu soruşturmadan başka yöne çekmek için kabul edilemez bir girişimde bulunuyor. Onu hemen gözaltına almamızı öneriyorum." Fargreaves Prens'e doğru bir adım attı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Ben de hiç düşünmeden bir adım öne çıktım ve Prens'in önünde durdum.

Bunun üzerine Kral'ın kaşları daha da yukarı kalktı. Hareketim bir hataydı.

Prensi ziyaret etmemiş olsaydım, bu dalgalanma hiç yaşanmayabilirdi. O kâğıdı çalmamış olsaydım, Prens onu buradan almaya kalkışmayacak ve büyücü de içeriğini okuyup ona saldırmayacaktı. Kendimi sadece Dyna'nın durumundan değil, Prens'in şu anda içinde bulunduğu tehlike ve şüpheden de sorumlu hissediyordum.

Ama yine de bunlar gerçekleştiğini bildiğim olaylara dayanan duygulardı. Orada bulunan diğerlerine göre, Prens'i savunmam için hiçbir neden, anlaşılabilir neden olamazdı.

"Ne yapıyorsunuz Kaptan? Muhtemelen Leydi'nin ölümünden o sorumlu ve siz orada durup onu mu savunuyorsunuz?!" Fargreaves tükürdü.

"O sorumlu değil," diye cevap verdim sakince.

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Kral, elini çenesinden çekip bacaklarının üzerine koyarak.

Omzumun üzerinden hafifçe baktım ve bu görüşme sırasında ilk kez Prens'le göz göze geldim. Gözleri hiçbir şey ele vermiyordu ama dudaklarının hafifçe gerilmesi, köşelerinin çekilmesi, ki buna birçok kez tanık olmuşum, bana bu gelişmeden memnun olduğunu söylüyordu.

Yüz ifadesine tepki gösteremediğim arkamı döndüm ve Kral'a hitaben, "Bildiğiniz gibi o bir büyücü değil. Bir büyücünün suçlu olabileceği konusunda Majestelerine katılıyorum. Ne de olsa şifacılarınız Leydi'nin ilk etapta nasıl zehirlendiğini anlayamadı ya da ortaya çıkaramadı. Bu bana büyücünün işi gibi geliyor, Majesteleri."

Başka seçeneğim yoktu. Eğer Prens ve ben şüphe çekmemek istiyorsak, bu adamların yanlış varsayımlarını onlara karşı kullanmalıydım.

Güvenliğimizi Dyna'nın adaletine tercih etmiştim. Kendime karşı duyduğum derin küçümseme beni öylesine sarmıştı ki, konuşurken bunu saklamakta zorlanıyordum.

"Gerçek suçlunun adaletine teslim edilmesini diliyorum." Küçümseme daha da yoğunlaştı. "Majesteleri, Prens hayatınızı kurtardı ve inanıyorum ki, burada bulunduğu sırada bir adayı öldürecek kadar dikkatsiz ya da pervasız değil, hele hele onları zehirleyerek ya da bir büyücüyle birlikte çalışarak hiç değil. Kendisi hakkında şüphe uyandırabilecek birkaç bilgi ve ipucu olduğuna katılıyorum, ancak bunlar kanıt niteliğinde değil. Sadece ikinci dereceden ve zayıf kanıtlar. Şunu da kabul etmek gerekir ki, bu saldırıyı gerçekleştirmeyi planlayan herhangi biri, Prens'in şöhreti ışığında ondan şüphelenmekle iyi yapardı."

Sözlerimin iki anlamı vardı. Biri önümdeki adamlara, Prens'in Dyna ile ilgili masumiyetine dair düşüncelerim ve beyanıyla ilgiliydi, diğeri ise Prens'in kendisine, Noxscroll'daki notta bahsedilen suçlardan masum olduğuna dair inancımı teyit ediyordu.

Ona komplo kurulduğuna inandığımı ve onu sonuna kadar savunacağımı tekrarladım.

Konuşmamı bitirdiğimde Prens'e tekrar baktım. Yüz hatları daha rahatlamış, gülümsemesi daha yumuşak bir hal almıştı. Sırtışı, ona bakmak için döneceğimi beklediğini anlatır gibiydi.

Kral ayağa kalktı. "Bazı mükemmel noktalara değindiniz Kaptan, itiraf ediyorum. Gerçi daha önce şüphelerinizi ve düşüncelerinizi paylaşmakta bu kadar isteksiz görüldüğünüz için bunları dile getirdiğinizi duymak beni şaşırttı."

"Suçlu olduğundan şüphelendiğim bir kişiyi kanıt olmadan mahkum etmeyeceğim gibi, masum olduğuna inandığım bir kişiyi de savunacağım."

Fargreaves kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Ne kadar dokunaklı," dedi. Varlığından duyduğum tiksintiyi gizlemek için hiçbir çaba sarf etmeden ona baktım.

"Bu çok hoş, ama en suçlular genellikle en masum görünürler, Kaptan. Tüm olasılıkları göz önünde bulundurmalıyız," dedi Lord Elias kesin bir ifadeyle.

"İşte bilgilendirici olabileceğini kanıtlayabilecek bir olasılık." Prens tekrar yanımda durdu. "Juras'a'nın eskortu nerede? Günlerdir kayıp. Belki de bunu araştırmalısınız Lordum?"

Prens'in yanında gerildim. Az önce onu savunmak için harcadığım büyük çabanın ardından, kendisinin ve benim doğrudan dahil olduğumuz şüpheli bir konudan bahsediyordu. Bunun Elias'ı caydırmak için olup olmadığından bağımsız olarak, Kral bu noktayı bu kadar kolay göz ardı edemezdi.

Elias kaşlarını çattı ve gözlerini Prens'e dikti.

Kral soğukkanlılıkla, "Bunun oldukça şüpheli olduğu konusunda hemfikiriz," dedi.

"Kim bilir? Belki de suçlu Leydi'yi zehirleyenle aynı kişidir?" diye tahmin yürüttü Prens, bunun yanlış olduğunu çok iyi biliyordu.

"Refakatçinin ölü mü yoksa kayıp mı olduğunu bilmiyoruz. Dahası, eğer öldürüldüyse, öldürölme nedeni çok belirsiz," diye yanıtladı Kral.

Prens omuz silkti. "Evet, bu doğru ama yine de söylemem gerektiğini düşündüm."

"İşbirliğiniz için teşekkür ederiz, Prens," dedi Kral. Prens Fargreaves'e bakarak, "Elbette," dedi.

"Geri dönebilirsiniz. Gelişmelerden sizi haberdar edeceğiz. Eğer bir şey öğrenirseniz, lütfen bizimle paylaşın." Kral muhafızlarına başıyla işaret ederek bizi gönderdi.

"Kesinlikle," dedi Prens neşeyle. Ben de başımı salladım.

Selam verdik ve ayrılmak için döndük. Prens birkaç adım arkamdan geldi ve muhafızlar da onun biraz daha arkasından.

Salondan çıktıktan sonra Prens'e bakmak için arkamı dönmedim, çünkü bize odalarımıza kadar eşlik etmek üzere gönderilmiş muhafızlar vardı. Bu elbette güvenliğimiz için yapılan bir hareketti ama kesinlikle bizi gözetim altında tutmak için yapılan bir hareketti.

Hemen Dyna'nın odasına doğru yola çıktım. Muhafız beni Batı Kanadı'nın kuzey girişinde bıraktı.

Birkaç adım atmıştım ki bileğime dokunan bir el beni daha dar bir geçide çekti.

"Ssshhh." Prens parmağını dudaklarına götürdü. Ona baktım, benimkine çok yakın olan yüzüne baktım. Geri adım attım. Aniden kolumu bıraktı ve o da geri çekildi.

"Ne yapıyorsun?!" Fısıldadım, paniklemişim. "Sen tamamen..."

Prens kollarını kavuşturdu ve sol bacağını sağ bacağının üzerine atarak sırtını duvara yasladı. Kaşlarını kaldırdı ve ağzını hafifçe açarak gülümsedi.

Onun eğlenen yüz ifadesini görünce kendimi toparladım. "Majesteleri, burada olmamalısınız," diye tekrar fısıldadım.

"Ne zamandan beri yapılması gerekeni yapıyorum Kaptan?" fısıldadı.

"Geri dönmem gerekiyor, Majesteleri." Konuşmamız sessiz tonlarda devam etti.

Prens bana bir kez baktı ve "Nasıl hissediyorsun?" dedi. İrkildim, nasıl hissediyordum?

"Ne fark eder ki? Yatağında secdede yatan ben değilim, Majesteleri."

Prens etkilenmemiş görünüyordu. "Siz... dün öyleydiniz." Kendi hatırlatmasına sinirlenmiş gibiydi.

"Ben iyiyim, Majesteleri."

Prens başını eğdi. "Ama... saçlarınız farklı."

"Ne?" Ses tonumdaki ısırik açıldı ve bu yüzden hemen ekledim, "Bu bağlantılı değil."

"Evet, öyle," diye itiraz etti, kendinden memnun görünüyordu.

"Majesteleri, hatırladığınız için minnettarım ama gitmeliyim." Hareket etmeye başladım, ama Prens'in bana söylediği gibi tereddüt ettim.

ayakkabılarına baktığını ve sıkıntılı görüldüğünü fark etti.

Gitmem gerektiğini biliyordum ama bunun yerine kendimi "Majesteleri?" diye konuşurken buldum.

İçini çekti ve tek bir hareketle kendini duvardan aşağı itti. "Düşüncelerinizi tahmin edebiliyorum Kaptan. Dün gece beni uyarma kararınız, görevlerinizi ihmal etmeniz vesaire vesaire yüzünden Leydi'nin hasta olduğunu."

Ben , o bana döndü. "Haklı mıyım?"

"Ekselansları-"

Prens bir elini kaldırdı. "Buna cevap vermeye zahmet etmeyin. Haklı olduğumu biliyorum." Her hareketinden, kaşlarını çatışından, parmaklarını oynatışından tedirginlik okunuyordu.

Tekrar eski pozisyonuma döndüm ve , "Neden buradasınız, Ekselansları?" diye sordum.

Omuz silktili. "Sana teşekkür etmek için."

Elimde olmadan başımı salladım. "Minnettar olmaya yatkın birine benzemiyorsunuz."

"Çünkü şükretmek için iyi bir nedenim olan bir insanla nadiren karşılaşmışımdır," dedi dalgın bir sesle. "Ya da etmek için."

Hiçbir şey söylemedim. Prens hakkında daha fazla şey öğrendikçe, bunun muhtemelen doğru olduğunu fark ettim.

"Ben de size yardım teklif etmeye geldim." Bu şüpheliydi.

"Siz mi? Bana yardım mı teklif ediyorsunuz? Ekselansları?"

"Sen bana yardım et, ben de sana edeyim," dedi kayıtsızca. Dyna'nın odasına doğru köşeyi işaret etti. Sonra elini tekrar kolunun altına soktu.

"Zaten şüphe altındasınız. Bu akıllıca değil-"

Prens bana doğru bir adım attı. "Akıllıca kararlar vermenin zamanı çoktan geçti, öyle değil mi Yüzbaşı?"

"Hayır..." Kelimenin geçmesine izin verdim. "Hiç sanmıyorum, Majesteleri." "kim olduğunu bulmak istemiyor musun?" Bir adım daha

Bana doğru.

"Bu konuşmayı yapmamalıyız."

"İki kişinin yapmaması gereken pek çok konuşma yaptık, Kaptan."

"Majesteleri," diye itiraz ettim. Prens yaklaştıkça kendimi daha da yabancı hissediyordum.

"Kaptan," diye tekrarladı aynı baskıcı ses tonuyla.

"Bu olaylara ve yollarımızın kesişmesine neden olan seçimleri tek başıma yaptım. Bunu herhangi bir teşvik, rüşvet ya da bir iyilik vaadi olmadan yaptım. Size yardım ettiğimde" - yakınlarda muhafız olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım - "karşılığında hiçbir yardım beklentisi olmadan yardım ettim. Bunu yaparken karşılaştığım herhangi bir tehlike kendi kararlarımın sonucuydu. Kendini bu çıkmaza sokmana gerek yok. Senden hiçbir şey istemiyorum ve hiçbir şey beklemiyorum."

Prens uzun bir nefes verdi. "Ama sizden bir şey istiyorum Kaptan."

Bekledim ve bu sözlerin içime işlemesini bekledim. Zihnime hangi duygunun hâkim olduğunu anlayamıyordum. Şaşkınlık mı? Beklenti mi? Sürpriz mi?

"Majesteleri, özür dilerim ama yapamadığım şeyi yapmalıyım. Çok meşguldüm-"

"Halkınızın refahı ile ilgili hayati bilgileri ortaya çıkarmanızı sağlayan şeylerle."

Yere baktım ve bir elimi hızla arasından geçirdim, Prens hareketimi izledi ve sonra devam etti. "Yardımanızı Kaptan. Kabul edebilir ya da reddedebilirsiniz. Size yardım etme teklifimi de kabul edebilir ya da reddedebilirsiniz ama..."

Sonra bana iyice yaklaştı ve sesini duyduğum en alçak seviyeye indirerek, "Siz de nadiren karşılaştığım, minnettar olmak için nedenlerim olan insanlardan birisiniz Kaptan. Yollarımız daha yeni kesişmişken... yollarımızı ayırmak talihsizlik olurdu."

Tüm vücudum gerginlikle tarandı. Nefesim ciğerlerimde sıkışmıştı. Bu Prens'le yollarımızın kesişmesinin neden ya da nasıl iyi bir şey olduğuna dair hiçbir neden göremiyordum.

Ama... inkar edemezdim, şimdi yollarımızı ayırmak bir hata gibi gelirdi.

Kendimi toparladım ve başımı sallayarak, "Belki de en iyisi bu olur, Majesteleri," dedim.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Yüzünü hafifçe öne eğdi.

Bilmiyordum. Evet, hayır. Karar veremiyordum.

Derin bir nefes aldım ve bakışlarından kaçmak için sola döndüm. Bunu yaparken, bir elin, onun elinin fırçası sağ yanağıma kaydı.

Parmaklarının arkasıydı. Çok hızlı, çok hafif, rüzgarın dokunuşu gibi, bir anda geldi ve gitti.

Ben de otomatik olarak o yanağı uzandım ama Prens'in eli çoktan çekilmiş, havada boynuma yakın bir yerde duruyordu.

"Sen bir yalancısın, Kaptan. Orada sergilediğiniz performanstan sonra bunu anlamalıydım."

Elimi indirdim. O da aynısını yaptı.

"Hâlâ ateşin var."

"Geçecek."

"Olacak mı? Günler geçmedi mi?" Bir adım geri çekildi ve bana sitem dolu bir bakış attı.

"İ yapamaz sor ve şifacılar için onların
Dikkat, değil Şimdi, Ekselansları."

Prens hafifçe homurdandı. "Neden ki? Korkunçlar."

Evet, Dyna için umut zaten zayıftı ve bu gerçeğe birlikte daha da zayıfladı.

İçimi çektim ve kederli bir şekilde yere baktım, düşüncelerimi fark etmiş olmalı ki Prens, "Bunun kasıtlı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" dedi.

Neyi biliyordum, çünkü ben merak etmiştim. "Şifacıların kalitesi mi?"

"Demek sen de öyle
düşünüyorsun." "Bunu
söyleyemem."

"Bu olayın suçlusunun kim olduğunu söyleyemiyorsun ama Majestelerinin önünde beni masum ilan ediyorsun." Hafifçe kıkırdadı.

Ona sertçe baktım. "Çünkü sen masumsun."

"Sadece sana karşı. Diğerleri için ben..." Bir an düşündü, bir kelime aradı ama sadece "...Değil." ile bitirdi.

Ona baktım, bu karşılaşmayı sona erdirmenin bir yolunu düşünmeye çalışıyordum. Prens aniden dizlerinin üzerine çöktü.

"Ekselansları?!" Fısıldarken bile ses tonumdaki endişe çok açıldı.

Prens başını kaldırdı ve yerden bana baktı. "Ben sadece yarayı görmek istiyorum."

Bacağımı . "Buna gerek yok, Majesteleri."

Avucunu ayakkabımın ucuna koydu. "Şifacıları çağırmak istemiyorsun. Onun yerine ölmek mi istiyorsun?"

Cevap vermedim, sinirli bir şekilde etrafıma bakındım, yumruklarım sıkıca kenetlenmişti.

Prens hâlâ yerden bana bakıyordu. Burada, dar yürüyüş yolunun gölgeleri çenesine, boynunun altına, saçlarına vuruyor, her çizgisini daha belirgin hale getiriyordu.

Karanlık, bir şekilde ona yakışıyordu, diye düşünürken buldum kendimi.

Prens gözlerini kıstı, sonra elini hareket ettirdi, hâlâ bana bakıyordu.

Hareket etmedim.

Eli kaval kemiğimin alt kısmına temas edip pantolonumun altına kaydığında hâlâ bana bakıyordu.

Parmakları soğuktu. Hafif dokunuşları bacağımda belli belirsiz ürpertiler .

Birden kendimi tuhaf hissederek arkamı döndüm.

Prens başını eğdi ve diğer elini bacağımın üzerine koydu. Birkaç dakika sonra, nefesimi tutmuş, bir muhafızın geçitten aşağı inmesi durumunda neler olabileceğini endişeyle bekliyordum.

Prens ayağa kalktı ve geri döndü. "Daha iyi görünüyor."

Boğazımı temizledim ve başımı salladım, hâlâ ana koridora doğru bakıyordum.

Prens bir anda önümdeydi, sol tarafıma doğru gelmişti.

"Ne , Kaptan? Kimse bizi görmeyecek. Muhafızlar da en az şifacılar kadar beceriksiz."

"I..." Boğazımı tekrar temizledim. "...Sadece tedbirli davranıyordum, Majesteleri."

Prens bacağımı işaret etti. "Tedbirli değilsin. Ve bundan memnunum. Bunun için size teşekkür ederim."

Bakışlarını hâlâ karşılayamadığım için tekrar yere doğru döndüm. Nedenini bilemiyordum ama Prens'in buraya gelişi beni daha önce varlığının hissettirdiğinden çok daha huzursuz ve tedirgin hissettirmişti. Son birkaç gündür yaşadığım olaylar zihniyetimi değiştirmişti. Belki de haklıydı, daha önce temkinli davranmamıştım ve sonuç bu oldu.

"Kılıcı hâlâ sende mi?" diye fısıldadı Prens. Başımı salladım. "Evet, Majesteleri."

"Sende ."

"Onu... geri almak istemiyor musunuz, Majesteleri?" Ona dikkatle baktım.

Yüzünde kısa bir an için acı dolu bir ifade belirdi, tekrar normal haline döndü. "Hayır Kaptan, o silaha sahip olmak ."

Tabii ki hayır, neden ona ait bir şey istesin ki?

"Elbette, Majesteleri, beni affedin, bunun farkına varmalıyım.
_."

"Kendime yetecek kadar var." Gülümsedi, "Başka birine ihtiyacım yok. Ama ileride size yardımcı olabilir."

"Hâlâ böyle bir kılıcı kullanamıyorum."

"Öğreneceksin, hiç yok. Sizde kalsın, Yüzbaşı. Sizde kalması daha iyi . Ne de olsa siz daha çok hak eden bir sahibisiniz."

"Teşekkür ... Ekselansları."

Prens yine hafifçe ama çok sessiz bir şekilde güldü. "Çok ilginç bir adamsın Kaptan. Haklı olarak kendiniz için aldığınız bir kılıç için, istemediğimi beyan ettiğim bir kılıç için bana teşekkür ediyorsunuz. Neden böyle şeyler için bana teşekkür ediyorsunuz?"

Cevap vermem bir saniye bile sürmedi. "Çünkü eğer isterseniz onu benden alabilecek kapasitede olduğunuzu biliyorum, Majesteleri."

"Yani, onu senden zorla almadığım için minnettar mısınız?" Hayal kırıklığı sesini renklendirdi.

Kaşlarımı çattım. Buna nasıl nazikçe cevap vereceğimi bilemedim. Sadece gerçeği söylemeyi düşünebildim ve kendimi durduramadan dudaklarımdan kaçtığını fark ettim.

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Sanırım daha çok" - başımı hafifçe duvara yasladım, Prens'e yandan baktım - "hoş bir sürpriz oldu, Majesteleri,"

Prens'in gözleri şok parladı ve ağzını geniş, eğlenceli bir gülümsemeyle açtı "Hoş bir sürpriz mi?"

Başımı salladım. "Senin tarafından hoş bir şekilde şaşırtıldığım için minnettarım."

"Acı bir hayal kırıklığı mı?" Yanıma yaklaştı, sağ kolu doksan derecelik bir açıyla yanındaydı ve duvara yaslanmıştı.

"Hayır."

Prens alaycı bir tavırla, "Yine mi hayır?" dedi.

"Bitirmeme izin verirsiniz Majesteleri," dedim kesin bir ifadeyle.

"Ahh, lütfen yap." Sol tarafımda duran duvara tamamen yaslandı.

"Beklemediğim ya da başkalarının sizin hakkınızda söylediklerine aykırı şeyler yapmaya ve söylemeye devam . şeylerin tamamen doğru olmadığına ya da doğruysa bile, her ne sebeple olursa olsun, bu tür davranışlardan kaçınmayı tercih ettiğine şükrediyorum.

Majesteleri."

Prens gülümsedi tavana bakmak için döndü, buradaki tüm tavanlar gibi geniş, beyaz ve kemerli.

"Kaptan'la tanıştığımızda bana söylentilere kulak asmadığınızı söylediğinizi hatırlıyorum."

"Ama ben bunların farkındayım, Majesteleri."

"Size o zaman söyledim, şimdi de söylüyorum, bazı söylentiler doğrudur Kaptan." Bu konuda ısrarcı görünüyordu.

"Bazıları değil."

Birkaç saniye sessizce durduk.

"En sevdiğim söylenti biliyor musun? Kendim hakkında mı?"

Bu konuşmanın zaten çok uzun sürdüğünü hissediyordum. Gardiyanlar ne kadar beceriksiz olsalar da, kendilerine ayrılan odalara henüz dönmediğimizi yakında fark edeceklerdi.

Ama yine de sormadan edemedim, "Hangisi, Majesteleri?"

"Bazıları var ki... gerçekten çok korkunç. Ama hepsinin çok yaratıcı olduğunu söyleyebilirim. Yine de insanların şu anda bile gerçekten inandığı bir söylenti var. O da benim"- durakladı ve ağzını kapatarak güldü - "Tanrılar tarafından kutsandığım." Biraz daha güldü, sesi yanımda gümbürdüyordu. "Bana bir 'hediye' bahşedildiğini ve bunun karşılığında bir şeyler feda etmem gerektiğini. Bazıları bunun

yaşam sürem ya da ruhum, duygularımdı. Diğerleri anılarım, rütbem, insanlığım diyor."

Arkasını döndü ve gözlerimin içine baktı. "Buna inanabiliyor musunuz? İnsanlar gerçekten kutsanmış olduğuma, Tanrılar tarafından dokunulduğuma, şanslı olduğuma inanıyor."

"Bazıları sadece bir Prens olduğunuz için şanslı olduğunuzu söyleyebilir, Majesteleri."

"O zaman olurlar."

"Öyle mi?" Nasıl büyüdüğümü, Kalnasa'da tanık olduğum açlığı düşünerek sordum.

Prens bana açıkça ve merakla bakıyordu. O anda ne bir Prens ne de bir suikastçı gibi görünüyordu. Ne bir savaşçı, ne bir casus, ne de bir akbaba. Kendinden emin, gururlu ya da yetenekli değildi. Sadece genç bir adam gibi görünüyordu, herkese bahşedilen tek bir şeyle kutsanmıştı - mücadeleyle dolu bir hayat.

Bakışlarına karşılık verdim. "İnsanlar bir konuda kendilerini en rahat hissettiren şeye inanırlar, Majesteleri. Siz... ünlü birisiniz, ölümcüllüğünüz birçokları için bir korku kaynağı. Belki de faaliyetlerinizin bir anlamı, bir amacı, ilahi bir kaynağı olduğuna inanarak daha rahat edebileceklerini düşünüyorlar."

Prens yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Kaptan, benim hakkımda neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilemezsiniz."

Sessizce yutkundum, belki bu doğrudu ama bir yerlerde, bir şekilde doğru olmadığını hissediyordum.

"Belki de bir insanı tanımanın anlamı budur," dedim yüzümü öne çevirip kaval kemiğime bakarak. "Doğru olan her şeyi öğrenmek ve

Onlar hakkında hem söylentilerde hem de kendilerinde yanlışlar var ve hangisinin hangisi olduğunu, hangisinin gerçek olduğunu söyleyebiliyorlar."

"Ekselansları," diye ekledim, cümlenin sonunda bunu atladığımı fark ettim.

"İki kelime... ki bunlar değil," dedi Prens. "Siz bir Prens'siniz."

Prens tek kaşını kaldırdı.

"Tabii kutsamalarınız karşılığında rütbenizi feda etmediyseniz, Majesteleri," diye eklerken buldum kendimi ve gülümsedim.

Prens dudak büktü. "Ahhh, şimdi en karanlık sırrımı biliyorsunuz, Kaptan."

" halde, sizin hakkınızda neyin doğru neyin yanlış olduğunu öğrenmeye başladım, Majesteleri."

Prens bana döndü ve bir kez daha birbirimize baktık. "Bunun istediğin bir şey olduğuna emin misin?"

Bakışlarımız birbirimizin üzerinde sabit kaldı. Konuştuğumuz kelimeler, sorduğu soru, biz burada durdukça daha uzaklaşıyor, uzaklara gömülüyordu.

Ne yapıyordum ben? Burada çok fazla zaman geçirmiştım.

Duvardan uzaklaştım. "Hiçbir şeyden asla emin olamayız.

Majesteleri, gerçekten yapmalıyım-"

Prens duvardan uzaklaştı ve anlayışla başını salladı. "Gidin."

Bunu yapmadan önce, "Geri dönecek misiniz, Majesteleri?" diye sordum.

Prens önce saçlarıma sonra da yüzüme baktı. "Benim yapmamı ister misiniz?"

Prens'in yardımı büyük bir fark yaratabilirdi ve eğer bunu teklif etmeye istekliyse, reddetmek için aptal olmam gerekirdi.

Belki de bunu arzulamakla aptallık ettim.

"Evet, Majesteleri. Teklifinizi kabul ediyorum."

Prens hafifçe gülümseyerek başını salladı. Tekrar kollarını kavuşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, söyledikleriniz ne olursa olsun size yardım etmeye çalışacak ve bulgularımı size bildirecektim. Dyna'ya zarar veren her kimse, Loria'ya da zarar vermeye niyetli olabilir."

O zaman onun gerçek motivasyonlarını anladım. Çıkarmaya başladığım belirsiz sonuçlardan çok daha anlamlıydılar.

"Elbette. Anlıyorum," dedim.

Koridorun çıkışına doğru ilerledim, sonra kendimi üçüncü kez tereddüt ederken buldum.

"Fargreaves," dedim sessizce.

Prens iç çekti. "Zahmet etmeyin. Onunla ilgilenilecek." Rahatlamalı mıydım yoksa endişelenmeli miydim bilemedim.

"Bu ne anlama geliyor?" Bastırdım.

Prens geçip gitti, ihtiyatlı bir şekilde kendisi de çıkışa doğru yöneldi. "Kendinize zahmet etmenize gerek yok," diye tekrarladı.

"I am zaten sorunlu tarafından o... arasında diğer şeyler, Ekselansları," dedim, yine ara sokaktaki olayı düşünerek.

Prens köşeyi döndükten hemen sonra şaşkınlıkla arkasını döndü.

"Neden?" Kafası karışmış gibiydi.

"Nedenini gerçekten anlamıyor musunuz, Majesteleri?"

Sorgulayarak tekrarladım.

Prens gelişigüzel başını salladı. "Hayır, pek sayılmaz."

Bu bilgi başkalarını rahatsız etmez miydi? Lord Elias'ın yüzünü düşündüm, kesinlikle öyleydi, ama sanırım diğerleri bu konuda tarafsız görünüyordu.

"Geçmişle bu konumda olmayı hak etmiyor."

Prens kıkırdadı. "Böyle pozisyonlardaki çoğu insanın böyle geçmişleri vardır." Sonra bana baktı. "Sen hariç."

Düşünceli bir şekilde bana baktı, sonra sessizce döndü ve köşede kayboldu.

Ama benim bir geçmişim vardı, onun bir geçmiş.

Dakikalar sonra Dyna'nın odasına döndüm, eskisi gibi görünüyordu.

Ama şimdi yatağının yanında biri vardı.

Önümde tamamen siyalara bürünmüş ve pelerin giymiş bir adam duruyordu. Çenesinin alt yarısı kapüşonun altından görünüyordu, sivri ve solgundu.

"Eğer yaşamak istiyorsan, o zaman sessiz kalacaksın."

Ölüm tehdidi karşısında değil ama onun figürü karşısında nutkum tutulmuştu.

Uzun boyluydu, hatta benden bile uzun.

Dyna'ya endişeyle baktım.

Adam fark etti.

"Bana bilmek istediğimi söyle, ben de onu kurtarayım."

Onu kurtarmak mı?

Yüzümdeki şaşkın ifadeye karşılık olarak bir eldivenini çıkardı ve uzun ve kıvrak bir el ortaya çıktı.

Avucunda sıcak bir altın parıltısı biriken bir el. Hepsinin öldüğünü sanmıştım.

Onların bir efsane olduğuna inanmıştım.

Ama karşımda, şimdi ve burada bir Şifacı duruyordu.

BÖLÜM 56- NEMİ NA

Bunu kendime itiraf etmekten nefret ediyordum ama Audra'daki gece gökyüzü şimdiye kadar gördüğüm en harika şeydi. Gökyüzünün çok güzel olduğunu duymuştum.

Kalnasa'da daha da güzeldi. Bunun doğru olup olmadığını hatırlayamıyordum. Oraya en son gittiğimde küçük bir çocuktum.

Sonra tekrar, gece gökyüzünü görmeyi tamamen unutmuştum. Yıllardır Audra'nın boşaltma merkezinde, kum ve taş katmanlarının altında sıkışıp kalmıştım. Gökyüzü yoktu. Yıldızlar yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Kumda izlerimizi saklamak neredeyse imkânsızdı, bu yüzden dişi Işınlayıcı'nın bulunduğu bir yere havalandık. Baz ve ben havalanamadığımız için buraya diğerleri tarafından, Yaseer ve Ullna tarafından taşınmıştık.

Keskin, neredeyse tehditkâr açılarla yükselen dağlar ve uçurumlarla çevrili karanlık bir oyuğa inmiştik. Burada ağaçlar vardı, ama çoraktılar, sadece birkaç altın yaprakla hafifçe kirletilmişlerdi, dalları karanlık ve bükülmüştü, tıpkı

bu zirvelerin etrafındaki patikalar. Manzaraya hâlâ kum hâkimdi. Altın rengi bir tahıl denizi.

Baz bana yaklaştı. "Sana inanamıyorum!"

Yüzümü gökyüzünden çevirerek ona doğru döndüm. Son birkaç dakikadır onun mor ve siyah tonlarında kaybolmuştum.

"Beni taşımasına izin verdin! Aynen böyle. Taşınmamız gerektiğini duyduğumuzda doğruca ona koştun." Arkasından Yaseer'i işaret etti.

Yaralarımın sonrasına Ullna'yı yanıma yaklaştırmamın ya da bana dokunmasına izin verecek gücü kendimde bulmamın imkânı yoktu.

"Yaşıyorsun, değil mi?" Yorgun bir şekilde ona sordum.

"Beni böyle taşıdı." Baz gömleğinin arkasını yukarı doğru çekştirerek bir elini sırtına uzattı. "Sanki yerden topladığı bir avmışım gibi."

Gösterisine tanık olarak hafifçe sııttım.

"Oh, anlıyorum. Bunu komik buluyorsun." O da gülümseyerek ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Benden, senden hoşlanmadığından çok daha fazla nefret ediyor." "Bu tartışılır."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Tamam, bu gerçekten tartışılabilir değil ama de." Biraz gülümseyerek beni işaret etti.

"Fedakârlığınız için teşekkür ederim," dedim, yarı ciddi, yarı değil. "Karşılığında ne alacağım?"

"Saçmalamayı kes," diye mırıldandım.

"Sevgilimden bir öpücük bile mi yok?" Kollarını açarak bana yaklaştı.

Gözlerimi ona diktim ve hafifçe geriye doğru eğildim. "Lütfen hayır."
Kıkırdadı, tekrar kıkırdadı ve kollarını indirdi. İç çekti. "Yemek yapmışlar. Gel ve biraz ye."

Başımı salladım. Sırtımdan bıçaklar çekildikten sonra hiç iştahım yoktu.

Baz ciddi bir sesle, "Az önce midendekileri boşalttın, onları yerine koyman gerek," dedi.

"Yapacağım, ama şimdi değil. Eğer deneseydim muhtemelen onları tekrar temizlerdim."

Baz anlayışla ağzını büktü, sonra başını salladı ve yemeğin olduğu yöne doğru gitti.

Dizlerimi kendime doğru çekerek yere oturdum. Biri yanıma geldi.

Dişi Işınlayıcı'ydı. Bana bir şey uzattı.

"Yemek yemeyeceğini söylediler ama en azından bunu al." Bana bir şişe su uzattı.

Midemde dolaşan sıvı düşüncesi içten içe öğürmememe neden oldu, ama ondan aldım ve "Teşekkür " diye cevap verdim.

Orada asılı kaldı.

Ona baktım. "Evet?"

Sanki garip egzotik bir hayvanmışım ya da yolda rastladığı sıra dışı bir bitkiymişim gibi bana bol bol bakıyordu.

"Bir şey ister misin?" Suyu yudumlarken sordum. İçki içmek midemi bulandırsa da susuz kalmak daha kötü olurdu. Sudan mahrum kalmanın bir his olduğunu çok iyi hatırlıyordum.

Kadın yavaşça evet anlamında başını salladı ve sonra konuştu: "Kız kardeşim... o Audra'da bir Gemi."

Yüzüme doğru götürdüğüm matara yarı yolda durdu.

Ona yan gözle bir bakış attım. "Ne soruyorsun?"

Bu konuşmanın zor bir konuşma olduğu açık olmasına rağmen, kadın neredeyse sakın görünüyordu.

"Onu görüp görmediğinizi ya da... hayatta olup olmadığını bilip bilmediğinizi sormak istiyorum." Bir an durdu ve ekledi, "Ya da ölü."

İçkiyi dudaklarıma götürdüm ve küçük bir yudum daha aldım. "Yanlış kişiye soruyorsun. Ona sormalısın." Baz'a doğru başımı salladım.

"Ona zaten sordum."

Derin bir nefes verdim. "Uzun diğerleriyle birlikte değildim."

"Biliyorum. Ama bilme ihtimalin varsa, sormam gerek." Sesi kararlılığını koruyordu ama tonunda bir parça çaresizlik vardı.

Cevap vermedim, sadece başparmağımı pas rengi şişenin kenarına sürttüm.

"Benden daha gençti, daha güzeldi. Teni de daha açık renkliydi. Uzun saçları ve soluk kahverengi gözleri vardı."

Bu gemilerden biri olabilirdi. Başımı hayır anlamında salladım.

"Çenesinde bir doğum lekesi vardı."

Çenesi.

Matara ellerimin arasında paramparça oldu.

Su pantolonumun kumaşını ıslattı.

Ellerim kanıyordu ama onlara bakmıyordum, sadece ileriye, manzaraya, bu çıkıntılı taşın çok altındaki toprağa ve önümdeki gökyüzüne bakıyordum.

Diğerleri kırıma sesini duydular. Baz koşarak yanımıza geldi ve Yaseer ayağa kalkarak bize baktı. Duyuları sayesinde bir şey anlamak için hareket etmesine gerek yoktu.

Baz koşarak girdi. "Sana ona sorma demiştim!"

Kadın adamın etrafından dolaşmaya çalıştı ama adam yolunu kesti.

"Bunu neden yaptın? Onu tanıyor musun? Birini tanıyor musun? doğum lekesi olan?" Kadının sesi ısrarcı geliyordu.

Baz onu tutmaya çalıştı.

"Onu tanıyor musun?" diye tekrarladı arkasından. "Aesha, geri dön, göremiyor musun, o yapamaz-"

"Evet," diye hırıltılı bir nefes verdim.

Baz anında arkasını döndü, hem o hem de Aesha bana bakıyordu.

"O öldü," . Amali

ölmüştü.

Aesha'nın dudakları titredi. "Ah," dedi sessizce.

Baz ona acıyarak baktı. "Aesha-"

"Artık biliyorum. Sorun yok. Biliyorum. Sadece... sadece... bilmek istedim." Saniyeler sonra bağırdı. "O...Tanrım...o.... o..."

Aesha yavaş yavaş yıkıldı. Boğuk hıçkırıklar çıkarmaya başladı ve Baz'ın kollarını tuttu.

Ullna birkaç hızlı adımla yanıma geldi. "Ne yaptın sen?" dedi bana "Neden onu üzüyorsun? Bu gürültü dikkat çekecek."

Ona bakmadım. "Kız kardeşi öldü. Yukarıda kamp yaptığımız aynı boşaltma merkezlerinde öldü."

Ullna sustu, sonra kollarını Aesha'nın omuzlarına doladı ve onu uzaklaştırdı.

Baz geride kaldı. "Orada tanıdığın biri olduğunu bilmiyordum."

Artık iyileşmiş olan parmağımı yere koydum ve küçük, çakıllı taşların arasındaki desenleri okşadım. "Daha önce yapmıştım."

"Yıllardır herkese soruyor."

Acı acı güldüm. "Elbette bunu bilen ve ona söyleyen kişi ben olurum."

"Belki bilmesi... daha iyidir," dedi Baz sessizce.

Aesha'nın feryatlarını dinlerken kendimi durumun böyle olduğuna ikna etmek zordu.

"Bana erzakından biraz verirdi," diye mırıldandım. "O zaman on üç yaşındaydım, o da aynı yaşıydı. Benimkini elimden almışlardı çünkü ben..."

Sebebini hatırlayınca durakladım. Yüksek sesle söyleyebileceğim bir sebep değildi.

Tanıyabilecekleri biri değil.

Baz sessizdi, sabırla bekliyordu.

"Her neyse. Kendininkinin yarısını bana verdi. Sonrasında birkaç kez konuştuk. Ona bir şekilde borcumu ödeyeceğime yemin ettim. Ama-"

"Bu artık mümkün değil," diye cümlemi tamamladı Baz.

"Hayatta olmaz, hayır."

"Hayatta değil mi?" Baz'ın sesi endişeli geliyordu. "Ama ölümden öyle."

Baz homurdandı, "Çok tuhaf şeyler söylüyorsun."

"Ciddiyim." Gözlerine baktım. "Yaptığım tek şey bu olsa bile. Burada olmamın tek nedeni bu olsa bile, ölürsem umurumda değil... yeter ki onlar da ."

"Yapma... şeyler söyleme," Baz'ın sesi gücenmiş gibiydi.

"Bilmiyormuş gibi davranma," diye cevap verdim. "Beni bunun için istiyorlar." Ullna, Yaseer ve Aesha'ya doğru başımı salladım.

"Ama zorunda ."

"İstiyorum" dedim zorla.

"Oraya ilk geldiğinde değil, hatırladın mı? Gitmek istemiştin.

Barış istediniz."

Alnımı ovuşturdum. "Hâlâ istiyorum ama"- kıkırdadım - "onların da ödeme yapmasını istiyorum."

"İkisine birden sahip olamazsın. Barış ve intikam." Baz

söyledi. "İkincisi olmadan birincisine sahip olamam."

Baz cevap verirken pişmanlık duyuyor gibiydi. "İntikamla teselli bulamazsın."

"Belki bazı insanlar için bu doğru olabilir ama onlar cezalarını çekene kadar rahat edemeyeceğim."

"Bu doğru yol değil Nemina."

Bacak bacak üstüne attım ve yüzümü ona dönmek için kalçalarımın üzerinde döndüm. "Hangisi olduğunu biliyor musun? Onlar mı?" işaret ettim.

Baz bir şey söylemedi.

"Ne düşündüğün umurumda değil. Benden nefret etmeniz umurumda değil. Herkes benden nefret etse bile. Kimse bize doğru yolu söyleyemediğine göre, bence aramayı bırakmanın zamanı geldi. Artık arayacak vaktimiz yok."

Aesha'nın hıçkırıkları arka planda daha da yüksek sesle duyuluyordu.

Baz da bacak bacak üstüne atarak önüme oturdu. "Anlıyorum-"

"Hayır-"

"Hayır mı?" Baz'ın sesi o kadar öfkeliydi ki hafifçe sıçradım.

Tekrar konuştu. "Sana ayrıntıları anlatmadım çünkü bunları kim duymak ister ki? Çünkü muhtemelen seni üzeceklerdir. Ama..." İki kolunu da yukarı çekti.

Kolları yara izleriyle kaplıydı.

"Biz sizin gibi iyileştiremeyiz. Büyücü olarak doğmayan bizler, yapamayız. Tüm hayatımı büyücülerin ne kadar zalim, ne kadar kötü olduklarını duyarak geçirdim ve sonra... kasabamıza insanlar geldi, daha çok bir baraka gibiydi. Bizim için geldiler çünkü fakirdik ve ölüp gittiğimizi kim fark ederdi? Kim sorgulayacaktı? Sadece açlıktan öldüğümüzü söylerlerdi."

Kollarını yukarı kaldırdı. "Benim bir annem vardı biliyorsun. Onu da aldılar. Nerede olduğunu bile bilmiyorum. Beni de aldılar ve bunu yaptılar. Nedenini açıklamadılar. Hiçbir şey söylemediler. Hepimiz kendi başımıza çözmek zorunda kaldık. On beş yaşındaydım Nemina." Başparmağıyla burnunun ucunu ovuşturdu ve hüzünlü bir kahkaha attı. "Bunu sana neden anlatmadığımı biliyor musun?"

Ona baktım ve hafifçe başımı salladım.

"Çünkü benden nefret edeceğinden korkuyordum." Parmaklarını huzursuzca dizlerine vurmaya başladı. "insan değilim ama büyücü de değilim. Sadece ikisinin arasında bir yerde yüzüyorum." Elini soldan sağa doğru salladı. "Buradaki, oradaki insanların beni bu yüzden hor görmesinden korkuyordum. Senin yapacağından."

Yüzüme baktı, ben konuşmayınca devam etti, "Anlamadığımı söylüyorsun, belki de anlamıyorum, senin anladığın gibi değil, ama"-kollarına baktı- "gerçekten fark eder mi? büyücü olarak mı doğmuşum yoksa büyücü mü yapılmışım? Gerçekten fark eder mi?"

Kahverengi gözleri benimkileri bulduğunda normalden daha büyük görünüyordu. "Öyle mi? Söyle bana, nasıl oluyor da anlamıyorum?"

Onunla göz temasını sürdürdüm. "Bunu sana kimin yaptığını düşünüyorsun?"

Kaşlarını çattı "Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim. Sizce sizi alıp götüren, bu yaraları size veren insanlar mıydı? Yoksa geçmişteki eylemleri nedeniyle insanlara bizi avlamaları, kurutmaları için bir neden veren ve bu av yüzünden dünyanın dengesinin bozulduğunu ve senin gibi insanların ölenlerin yerini alması gerektiğini düşünen büyücüler mi? Bunu size yapan insanlar mıydı yoksa büyücüler mi?"

Baz hızla ayağa kalktı, kolları kollarından aşağı düşüyordu. "Sorun da bu zaten. Her şeyin büyücüler ve insanlardan ibaret olduğunu ve ortada büyük bir çizgi olduğunu düşünüyorsun."

" değil mi?"

"Hayır!" Baz bağırdı. "Hayır," dedi daha sakın bir sesle. "Bu, dünyada başkalarına zarar vermek isteyen, onlara boyun eğdirmek isteyen, hükmetmek isteyen, öldürmek isteyen insanlarla ilgili." Sözleri aceleci ve telaşlıydı.

"Benim gibi mi demek istiyorsun?" Başımı yukarı kaldırarak sordum.

Baz dondu kaldı. Yere doğrulttuğu parmağı olduğu yerde hareketsiz kaldı.

"Anlamadığınızı söyledim çünkü anlamıyorsun. Bunun insan olarak doğmuş olmanızla ve hiçbir ilgisi yok. Az önce birkaç şey sıraladın.

Ŗu an itibariyle tüm insanlar, doęmuŖ ya da yaratılmıŖ tüm büyücülere bunu yapıyor ve siz hala bu durumda bir karmaŖıklık varmıŖ gibi davranıyorsunuz."

"Onlar gibi olmak istemiyorum Nemina." "Bu senin kararın."

"Nezaket zayıflık mıŖ gibi davranıyorsun." Sesi kederli geliyordu. "Ama asıl zayıflık nefrettir. Bu, bedel ödemekten korkanlar için ucuz bir Ŗeydir."

"deme mi?" Dosdoğru önüme baktım.

"Nazik olmanın bir bedeli var," dedi sessizce. "Empati de yle. Ama bunun içinde bir g var. Bu sadece güçlülerin katlanabileceği bir bedel... Sanırım."

Ona baktım, kaŖlarım atılmıŖtı. Ne diyeceğimi bilemedim. Sözlerinden ne anlam ıkaracağımı. Bu dünyada sevgiden mahrum bir sürü insan yok muydu? Onsuz hayatta kalmak zorunda olanlar? Sadece kendilerine güvenmek zorunda kaldıklarında güçlü değiller miydi?

Ama kastettiği Ŗeyin bu olmadığını biliyordum.

Sevgiyi almanın g olduğunu kastetmedi. Ama vermek.

BaŖımı salladım. "Yeterince katlandım."

"İnsanlar buna hep dürüstlük der..." diye devam etti. Gözlerimi ona doğru kaldırdım. BakıŖlarımı yan gözle karŖıladı.

"fke," diye açıkladı. "yle derler, değil mi? Haklı fke."

"Bazen yle," cevap verdim.

"oğu zaman öyle değildir. Çoğu zaman bir bahanedir. İnsanlar suçlayacak birini aramaktan hoŖlanır. Nefret edecek bir Ŗey. Bu onlara kendilerini... güçlü hissettirir." Kederli bir kıkırdama çıkardı.

"Ama... adalet bunun neresinde? Kaç kiŖi baŖkalarına kızgındır?

Çünkü hak ediyorlar... ama alternatiften daha iyi olduğu için. Hayatın herkes için acımasız olduğunu kabul etmekten daha iyidir."

Alay ettim. "Hayat acımasızdır çünkü insanlar öyledir. Ve o insanlar gazapla boğulmayı hak ediyor."

"Hayatını bu dünyayı zalimlikten kurtarmayı kendine görev edinerek geçirirsen, sonunda acı çekersin. Onu dünyadan yok edemezsin Nemina. Bu senin sorumluluğun değil-"

"İnsanlar geceleri uyuyabilmek için kendilerine böyle söylüyorlar, çünkü o insanların da aynı havayı soluduğunu biliyorlar."

"Ya da intikam, insanların her şeyi mantıklı göstermek için tutundukları şeydir. Kötü insanları anlamaya çalışmanın bir anlamı yok. Ya da onları öldürmenin. Bu okyanusu yutmaya çalışmak gibidir. Asla yeterince hızlı olamazsınız. Sadece tekrar dolacaktır."

Alay ederek başımı salladım. "Suyla. Pislikle değil."

"Nemina-"

"Dövüşmek istediğini sanıyordum?" Ona döndüm.

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Yardım etmek istedim."

Ben sessizdim. O da öyle. Bir ıkmaзда birbirimize baktık. Bu anlamsızdı. Baz insanların içindeki iyiliği görürdü.

Bunu yapmadığımdan değil, sadece ayak bileklerinde, boyunlarında zincirler olan insanlarda gördüğümden.

Ve daha fazla dayanamadım.

Kaçabileceğimi, her şeyi geride bırakabileceğimi, bunu istediğimi söylediğimde kendime yalan söylemiştim.

Bu zincirler hâlâ varlığını sürdürürken zincirsiz kalamayacağımı biliyordum.

Arkamı döndüm ve Baz'a merak ettiğim bir şeyi sordum. "O adam ne demek istedi? "O adam ne demek istedi?"

enerji dalgalanmasının? Şu izleyici mi?"

Baz konu değiştii için minnettar görünüyordu. İçini ekti. "O bizim için alışıyor. Yaseer'le birlikte. Elinden geldiğince iz sürücüleri bizden uzaklaştırmaya yardımcı oluyor."

Baz'ın bana saldırılar hakkında anlattıklarını düşündüm. "O zaman sözüne pek g venebileceğimi sanmıyorum."

"Bunu her yapması mümkün değil."

"Sanırım. Ne zaman-"

Aeesha bize doğru koştu, Ullna ve Yaseer de arkasından. Hemen ayağa kalktım ama dengemi yeniden sağlayamadan bir el beni yakaladı ve parlak mavi bir daire hepimizi evreledi.

Işınlanmanın diğer ucundan geldiğimizde d ş yorduk.

Hâlâ Audra'daydık, bunu gökyüzünden, kayalıklardan anlayabiliyordum ama şimdi tamamen farklı bir yerdeydik, büyük bir binanın üzerinde yüksek bir yerdeydik.

"Ullna!" Yaseer bağırdı.

Ullna bana doğru atılıp üzerimdeki pelerinden tuttu. Yaseer de aynı şeyi yaparak Baz'a doğru hamle yaptı.

Havalanmaya başladık ama bir yerde, görüş alanımızın kenarında karanlık bir gölge belirdi.

"Atlılar!" Yaseer bağırdı. "Atlılar burada!"

BÖLÜM 57- NEMİ NA

B Önümüzde bir kuşun sırtına binmiş bir adam duruyordu. O kadar görkemli bir Erebas'ı ki kanat açıklığı bir kuşu bile içine alabilirdi. Bizim on katımız büyüklüğünde bir grup. Tüyleri koyu mürekkep mavisiydi ama ay ışığında gümüş gibi görünüyorlardı.

Bu kuşları duymuştum.

Adam Erebas'ın renklerinin birebir kopyası gibi görünen bir kıyafet giymişti. Bastırdı ve yaratık pençelerini açmış bir şekilde bize doğru yükseldi. Buradan bile pençelerinin tek bir darbesinin insanın karnını parçalayacağını söyleyebilirdim.

Ullna, Yaseer ve Aesha tüm atlıların pençelerinden uçmaya çalışarak hareket etmeye başladı. Bir tanesi soldan Yaseer'e doğru hamle yaptı ama Yaseer kolayca kurtuldu, duyuları artmıştı.

Bir diğeri Aesha'ya gitti, güçlerini gökyüzünde çeşitli yerlere ışınlanmak için kullandı ve yakalanmaktan kaçtı.

Üçüncü bir atlı belirdi ve doğrudan Ullna ile bana doğru yöneldi. Sol eliyle pelerininin arkasını daha sıkı kavradı, sonra

diğer eliyle ileri uzandı ve uçurumun kenarından bir paręa kopardı. Enkazı, bağırarak geri dönen atlıya doğru fırlattı.

O bir Telekinetik. Darean. İkinci sınıf.

İlk adam bize doğru uçtu.

Erebask'ının arkasında Aesha'nın bilinęsiz bedeni vardı.

Kıyafetinden bir şey çıkardı, kara bir bıçaktı bu ve bize doğru fırlattı. Ullna döndü ve bıçak yanımızdan geçti.

Havalanmam gerekiyordu. Bunu şimdi yapmalıydım.

Yukarı uzandım ve Ullna'yı bileğinden yakaladım. Ne yaptığımı anlayınca sıkıntıyla bana baktı. Bileğini kendimden uzaklaştırdım.

"NEMINA!" Baz çığlık attı.

Gökyüzünden aşıağı yuvarlandım. Havanın ağırlıksızlığı keskindi, düşüş hızım daha da keskindi. Gözlerimi kapattım. Odaklanmaya çalıştım. Diğer temel becerilerde ustalaşmıştım ve bu beceriyi de bu stres altında, burada ve şimdi edinmem mümkün olmalıydı.

Ama hala düşüyordum, daha hızlı ve daha hızlı. Yere bakacak şekilde ama pozisyonumu koruyamadım ve havada ters döndüm.

Biri kolumdan tuttu ve beni yukarı çekti.

Bağladığı saçları çözölmüş, omuzlarının üzerinden leylak rengi gömleğinin üzerine dökölmüştü.

Baz. Baz gerçekten havalanmıştı.

"Ne yapıyorsun?!" diye bağırdı, bileğimi o kadar sıkı kavradı ki sanki moraracakmış gibi hissettim.

Başka bir atlı bize doğru geldi. Şimdi daha fazlası vardı. Yedi kişiydiler.

Baz beni havaya fırlattı.

Onun üzerine çıktım ve süzıldüm, şaşkın şaşkın ona bakıyordum. Hareket etmiyordum.

Ullna yanımdaydı, elini bana doğru uzatmıştı. Telekinetikler nesnelerin yanı sıra insanları da hareket ettirebiliyor muydu?

Baz kaşlarını çattı, görünüşe göre vahşice konsantre olmuştu. Bir sonraki anda, atlılardan biri diğerine doğru uçmaya başladı. İki Erebas birbirlerini pençeleyerek hiddetle bağırdı ve yere yuvarlandı.

Baz . Bir telepat olarak yeteneklerini kullanıyordu.

Arkamızdan başka bir atlı yaklaştı. Yaseer ortaya çıktı ve elini uzatarak atlının görüş açısını aldı.

Ama Erebas'ın tepesindeki adam sadece güldü. "Beni kör etmenin işe yarayacağını mı sanıyorsun?" Tekrar güldü ve hançerini Ullna'ya doğru savurdu. Kadın arkasını döndü ve hançeri yüzüne birkaç santim kala durdurdu. Yaseer beni yakalamadan önce tekrar düşmeye başladım.

Bu yeterli değildi. Bir şeyler yapmalıydım. Şu anda ölü bir ağırlık gibi oradan oraya savruluyordum.

Atlı Ullna'ya doğru ilerledi. Tam bir kılıç daha fırlatmak üzereydi ki, güç artırımını kullanarak Yaseer'in bileğine vurdum ve hız artırımını kullanarak gökyüzünde kısa bir mesafe sıçradım.

Erebas'ın sırtının indim.

Kuş çığlık attı ve binici arkasını döndü. Bıçağıyla göğsüme doğru yaptı ama onu durdurdum, bileğini yakaladım ve

bir saniye içinde kırıyor.

"Siktirkkk!" diye feryat etti, sesi dehşete düşmüş gibiydi.

Onu boynundan yakaladım. Ellerimi çekmeye çalıştı ama bu girişiminde gerçek bir çaba gösteremedi onu Erebas'tan aşağı attım.

Kuş çığlık attı, sahibine bağlı olduğu belliydi ve ona doğru daldı.

"Hayır!" Boşuna olduğunu bile bile Erebas'a bağırdım.

Saniyeler içinde Ullna yanımdaydı ve elini bana doğru uzattı.

Atlamak için kendimi hazırlamıştım ki gözümün ucuyla karanlık bir bıçak gökyüzünü delip Ullna'nın kafatasına doğru ilerledi.

Atlayışımı yaptım ama Ullna'nın elini tutmak yerine onu ileri doğru ittim.

Bıçak sol uyluğumun yan tarafına saplandı. Bağırdım. Acı çok şiddetliydi, etimi anında parçaladı. Ullna yuvarlandı, ben düşerken kafası karışmıştı.

Ne olduğunu anlayınca bana doğru uçuştu ama başka bir sürücü tarafından durduruldu.

Bıçağın verdiği acı geçen seferkinden çok daha fazlaydı. Güç daha kuvvetliydi, bıçağın hızı ölçülemezdi ve silahı kullanan kişi açıkça Kaptan'ın olmadığı bir şekilde eğitilmişti.

Onu fırlatan adamın da gözleri donmuştu. Göremiyordu bile. Ama bu adamlar, bu insanlar için bunun bir önemi yoktu. Yaseer hangi duyuları alırsa alsın, onlar olmadan da çalışabilir, onlar olmadan da öldürebilirlermiş gibi görünüyordu.

Kılıcı fırlatan atlı bana doğru uçu. Bir saniye sonra Erebaş'ının pençeleri gövdeimin etrafında dönerek sırtıma dolandı. Gülüyordu, çıldırımış gibiydi, Erebaş'ını diğlerlerinden mümkün olduğunca uzağı yönlendiriyordu.

Bıçak hala bacağımdaydı.

Çığlık kendimi alamayarak çektim. Adam yere baktı, yüzündeki kahkaha anında silinmişti. Belli ki hâlâ duyabiliyordu.

Kuşu, karnının altında kalan tüm gücümle bıçakladım.

Çığlıkları kadar yüksek ve deliciydi ki, beni düşürdüğünde kulaklarımı kapattım, etrafımızdaki diğere Erebaşlar da benzer şekilde haykırdı, yıldızlar arasında çalan bir acı senfonisi.

Binici Erebaş'tan fırladı. Hem o hem de ben birbirimize bitişik bir şekilde yere doğru yuvarlanıyorduk.

Üstümde, ikisi de savaşıla meşgul olan Yaseer ile Ullna'nın ve Yaseer'in kolunun altında, baygın görünen Baz'ın belli belirsiz siluetlerini görebiliyordum. Baz muhtemelen sahip olduğı kadar çok güç kullanmaya alışık değildi. Ne de olsa Kaptan'ın yarattığı, benim ilk deneyimlediğim ve tetiklediğim imgelem beni tamamen şaşırtmıştı.

Tam kaderime razı olmak üzereydim ki yanıma düşen adam kolumdan tuttu ve beni kendisine doğru çekti.

Havada döndü ve kemerinden bir kılıç daha çıkararak yanına düştüğümüz taşın içine daldırdı. Düşüşümüzü yavaşlattı, çok değil ama yeterince.

Kum ve taşlarla kaplı, her tarafı yüksek tepelerle çevrili yere indiğimizde ikimizin de bir şekilde nefes alıyor olmasına yetecek kadar. Ay ışığı etraflarında tam da

dik açı. Ortasında küçük bir havuz, bir leğen vardı ve ışığını yansıtıyordu.

Ben göletin bir tarafına düşmüştüm, adam da diğer tarafına.

Yere düştüğümde birkaç kemiğimin kırılma sesini duyabiliyordum.

Ve adam, yine gülüyor, çılgınca.

Onun da ağır yaralanmamış olmasına imkân yoktu.

Onun çılgın kahkahaları eşliğinde, yakıcı bir acı içinde homurdanarak ve hırıldayarak yere uzandım.

Acı çekmeyeli sadece saatler olmuştu ve işte bir kez daha acı içinde kıvranıyordum.

Adamın neden güldüğünü anlamaya başlamıştım.

Ama neden beni yakalamaya çalıştığını anlayamıyordum. Düşüşünü tek başına yavaşlatmaya çalışsaydı hayatta kalma şansı daha yüksek olurdu.

Buraya asla gelmemeliydik, çaresizlik ya da durum ne olursa olsun. Vasara'nın iz sürücüleri türümüzü avlayan en büyük birlikti, ancak Audra'nın savaşçıları başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde eğitilmişlerdi, bunu ben bile biliyordum.

Ve ben, hiçbir koşul altında, o tükenmekte olan merkezlere geri dönmek istemem.

Sırt üstü döndüm, yine oradaydı, o gece gökyüzü.

Artık o bile güzelliğini koruyamazdı. Artık bu gökyüzü sonsuza dek bu gecenin, bu çılgınlıkların bir hatırlatıcısı olacaktı.

Sol uyluğuma uzandım. Aşırı derecede kanıyordu ve iyileşme kabiliyetim sayesinde zar zor yavaşlıyordu.

Dokunduğumda acıdan inledim.

Keşke Şifacı şimdi ortaya çıkabilseydi. Kendimi merak ederken buldum, o neredeydi? Lüks bir şatoda uzanıyor, büyük bir ziyafet salonunda yemek yiyor, en iyi ipekleri giyyordu.

Ben burada yerde kırık ve kanlar içinde yatarken.

Büyük bir çaba ve yoğun bir acıyla ön tarafıma döndüm. Dirseklerimin üzerinde kendimi suya doğru sürükledim. Kokladım, iyi görünüyordu. Parmağıma küçük bir miktar koydum, sonra yaladım. Tadı normaldi. Birkaç dakika bekledim ve hiçbir şey hissetmedim, bu yüzden bir süre burada kalacağımı ve bu kadar kan kaybıyla susuz öleceğimi varsayarak, avucumun içine alarak biraz içtim.

Bir damlanın tadı yeterliydi ama fincanın tadı bayattı.

Başımı kaldırıp yatan adama baktım. Saçları uzun ve siyahtı, şimdi kir içindeydi ve yanaklarına dağılmıştı. Yüz hatları keskin ve köşeliydi. Yüzünün bir yarısı kanla kaplıydı ve gözü tamamen şişmiş, kahverengi tenine karşı mor bir renk almıştı. Omzu yerinden çıkmış gibi görünüyordu ve bacaklarından biri açıkça kırılmıştı.

Varlığını fark ederek yavaşça başını bana doğru çevirdi. Bir miktar suyu avuçlayan ellerime baktı.

Benden susuzluğunu gidermemi bekliyorsa, düşündüğümde daha da deliymiş.

"Kkk, crrr..." Bazı guruldama sesleri çıkardı ve kan öksürmeye başladı.

Onu görmezden gelerek su içmeye devam ettim. Bir noktada bayılmışım.

Saatler sonra bilincim yerine geldi. Gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı ama hala karanlıktı.

uzun süre bilinçsiz.

Tekrar uyluğuma uzandım. Kanama durmuştu ama tamamen değil. Kemiklerimin ağrıdığı ve kırıldığı yerler hâlâ zonkluyordu ama daha az kuvvetliydi.

Dirseklerimin üzerine kalktım ve oturur pozisyona geçmeyi başardım.

Bunu yaptığım anda görüşüm maviye döndü, kan kaybı düşündüğümde daha fazla olmalıydı.

Kendimi o iğrenç sudan biraz daha içmeye zorladım ve bir kısmını yarama bastırdım.

"Agggggghhhhhh, SİKTİR!" Bunu yaparken çığlık attım. Noxstone'da bu kadar yoğun ve uzun süreli işkenceye neden olabilecek şey neydi? O kibirli Prens' bir dahaki görüşümde bunu sormam gerekecekti.

Kıyafetimin kahverengi korsajını kaldırdım ve koyu renkli atletimden bir parça . Onu kalçamın etrafına bağladım, bunu yarı hiçkırıyordum.

Hareket etmeyen adama doğru döndüm. Orada ölmesine izin vermeliydim.

Ama ona bazı sorular sormadan önce değil.

Kendimi geriye doğru sürükledim, yarı dik bir şekilde, bacaklarım , adamın yanına oturana kadar.

Yakından bakınca durumu daha da kötü görünüyordu.

Öne doğru uzandım ve parmaklarımı boynuna koydum. Hâlâ nabızı atıyordu. Deri eldiven giydiğimden emin olmak için iki kez kontrol ettim. Hâlâ hayatta olduğu gerçeği mucizeviydi.

Cesedinin uzandığı koyu renkli taş a yaslandım, derin nefesler aldım, kendimi buraya sürüklemiş olmaktan bitkin düşmüştüm.

Gözlerimi yavaşça açtığımda onun şişmemiş, küçük ve karanlık gözlerinin bana baktığını gördüm.

"Beni henüz öldürmediniz mi?" -sözlerinin arasında boğuldu- "Beni henüz öldürmediniz mi?"

Onun durumuna baktım. "Ne anlamı var ki? Nasıl yakında öleceksin."

"Hahahaha." Yine daha fazla kan yuttu. "Sesin... crrrr... tanıdığım birine benziyor."

"Cevap vereceksin" - konuşmaya ara vermek için nefes aldım - "bazı sorulara".

"Biraz... caaa... kkrccc" -çenesinden aşağı akan kanı devam etti- "gerçekten... onun gibi... konuşuyorsun."

Yaralanmamış bacağımı uzattım ve ayağımı onun kırık bacağına sertçe bastırdım.

Çığlık attı. Derin ve gırtlaktan geliyordu ve ciğerlerinden daha fazla kan çekiyordu.

"Beni neden buraya getirdin? Götürmeseydin düşmen çok daha kolay olurdu," diye sorguladım onu.

Adam yine eskisi gibi çılgınca güldü. "Üzgünüm.... ama... işkence... bana... crrr ksfsss... iş.... yapmayacak."

"Gerçekten mi?" Ben konuştum.

Yapmayı düşünebildiğim tek şeyi yaptım.

Eldivenimi çıkardım, ileri uzandım ve tenine dokundum.

Onunla birlikte bir imgeleme daldığımda, derin acı iniltisinin belli belirsiz sesini .

Bir oda. Büyük. Bir koltuk. Bir taht. Üzerinde bronz tenli, altın gözlü, yüzüne kaba bir sırtış yerleşmiş bir adam.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diyor tahttaki adam diğerine.

Bu o. Merdivenlerin altındaki adam. Yerdeki yarı ölü adamla aynı. Sadece şimdi temiz, bir elbise giymiş.

koyu renk cübbe. Saçları uzun, sıkı bir at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış.

"Başka bir açıklaması yok Majesteleri, bunu söylemek beni üzüyor" diyor.

Adamın sırtışı değişmedi. "Bana yalan söyleme Silus." Silus

başını hafifçe eğerek, "Majesteleri, buna cüret edemem," dedi.

"Daha önce bana hiç itaatsizlik etmemişti," diyor tahttaki adam.

"Ben anlamıyorum Majesteleri,"

"Onun yerine görevi sen tamamlayacaksın."

"Emredersiniz, Majesteleri."

"O aileden tek bir iz bile istemiyorum." "Evet,

Majesteleri,"

'Majesteleri' ayağa kalkar. "Ne zamandan beri böyle bir ahlak anlayışı var?" Dilini şaklatır. "Ne zaman bu kadar küstahlaştı?"

Silus cevap vermez.

"Onu izle, her saatin her saniyesi." "O

bilecek, Majesteleri,"

"Önemli değil. Kime hizmet ettiği hatırlatıldığı sürece sorun

yok." "Peki ya yine itaatsizlik ederse, Majesteleri?"

"Ne yapacağını biliyorsun."

Önümdeki görüntü bulanıklaştı, tıpkı bir gölün suyu gibi, görüntüler birbirine karıştı, ta ki ben bir başkasına savrulana kadar.

Silus bir çatıda, başının üzerinde bir kapüşon var. Çömelmiş, aşağıdaki sahneye bakıyor.

Kalnasa.

Kısa binalar ve soluk çiçeklerle bezeli ağaçlarla çevrili büyük bir eğitim alanı. Kokuları gece esintisine karışıyor. Binaların çatıları kavisli ve nane yeşili. İnsanlar

birkaçı gecenin geç saatlerinde ayrıldı. Sonuncusu mızrağını yere bırakır ve binanın içine çekilir.

Silus beklemez. Çatıda sessizce ilerliyor. Balkonların ve üst duvarların kenarları arasında ve çevresinde kıvrılıyor, sanki havada yürüyormuş gibi parmak uçlarında ilerliyor.

Kendini bir pencereden aşağı atar ve ses çıkarmadan yere düşer.

İçeride, büyük bir ofis. Ayaklarının altında serin mavi bir halı. Duvarlar adaçayı renginde ve soluk ahşap bir masanın önünde hasır minderler var. Masanın arkasında çeşitli kitaplar ve parşömenlerle dolu bir raf yığını var.

Silus kısa bir süre etrafına bakındıktan sonra kitap raflarından birinin arkasına, gölgelerin arasına karışarak bir köşeye çekiliyor.

Bir kadın içeri girer. Arkasını döner ve masaya doğru yürür. Parlak pembe bir bornoz arkasında süzülüyor. bir elini uzanmış karnının üzerine koyuyor.

Kısa bir süre sonra bir adam onu takip eder. Adam öne doğru eğilir ve onu alnından öper. Lacivert bir cübbeye sarınmış, saçları tepeden düğümlenmiş. Ona bakarken gülümser.

"Aşkım, uyuyor olmalıydın."

Yanıt olarak inliyor ve adamın elini . "Uyuyamıyorum, bebek çok fazla tekmeliyor."

Kızın saçlarını okşar. "Sana bir şeyler hazırlayayım, seni biraz sakinleştireyim."

Ona bakıyor ve gülümsüyor. "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse."

"Seni iyi hissettirmek beni de iyi hissettiriyor." Onu alnından tekrar öpüyor.

Lacivert giysili adam arka odaya doğru gözden kaybolur. Kadın masasına , önünde duran bir şeyi okumaktadır.

Ama gölgelerdeki adam ortaya çıkar. Çığlık atmak için ağzını açar. Ama sessizlik.

Silus onun boğazını keser.

Nefes nefese yere düşüyor, gözleri kocaman açılmış, ona . Yukarı uzanıp arkasındaki kitaplığı devirirken boynunu tutuyor. Büyük bir . Silus orada durur ve bekler.

Arka odadaki adam koşarak dışarı çıkar ve manzarayı seyreder. Bitişik duvardan bir mızrak çeker. Silus ona bir hançer fırlatır ama mavili adam hançeri savuşturur ve masanın üzerinden atlayarak ona doğru hamle yapar. Silus yana savrulur ama mızrağın darbesini önleyecek kadar hızlı değildir. İki adam karşı karşıya durur. Lacivert giysili adamın lacivert gözlerindeki kararlılık güçlüdür ama yerde, duvara yaslanmış ölü sevgilisini görünce azalır.

Silus'a doğru hücum ediyor. Karanlığa karşı iki dansçı gibi dövüşürler. Birbirlerinin darbelerinden sıyrılırlar, ayakları hafiftir, bacakları ve kolları birdir. Silus mavili adama çelme takar, adam tökezler ama Silus'un sırtına vurmak için mızrağını çevirir. O da vuruyor. Darbe güçlü ve zorludur. Mavili adam soğukkanlılığını geri kazanıyor.

"Kimsin sen? Seni kim gönderdi?" diye sorar mavili adam. Silus cevap vermez.

Mavili adam ona bir aşağı bir yukarı bakar. "Onlardan birisin, değil mi?"

Silus saldırıyor. Mavili adam kaçıyor.

"Biliyor, değil mi?"

Silus onu görmezden gelir ve havaya bir hançer daha fırlatır. Mavili adam üzerinden takla atar ve yere düşer.

Her nasılsa, kadının kenara çektiği kitaplık dışında, odadaki tek bir şeye bile dokunulmamış ya da rahatsız edilmemiş.

Adam döner ve koşarak bitişikteki odaya girer. Silus onu takip eder ama çok geç kalmıştır. Odada bir  an, mavili adamın çaldığı büyük bir  an vardır.

Her yerde, koridorlar ve koridorlar canlanıyor.

Ancak mavili adam her ikisini de yapamaz, zili  alamaz ve kendini havada uçan hançerden koruyamaz. Bunu biliyor. Hançer göğsüne saplanır.

Silus mavili adamın düşmesini bekler, öleceğinden emin olana kadar bekler. Çıkışa, pencereye yönelir ama duraklar.

Yere yığılmış kadının önünde duraklar. Kadına bakar. Hiç zamanı olmadığını biliyor. Her an diğer Kalnasan savaşçılarının geleceğini, liderlerinin, akıl hocalarının odalarına gireceklerini ve onu ve sevgilisini  l  bulacaklarını biliyor. Bir,   , sekiz, belki de on tanesiyle baş edebilir ama bundan daha fazlasını yapabileceğinden emin değil.

Geride hiçbir iz kalmadığını söylemişti.

Yeterince ilerleyip ilerlemediğini bilmiyor. Bilmiyor.

Gözlerini kapatıp uzaklara bakıyor, yutkunuyor ve karnına bir hançer fırlatırken yüzünü buruşturuyor.

Diğerlerini de öldürmesi gerekiyordu. Başarısız olduğunu biliyor.

Ama onun zamanı yok. Diğer adamın yapmış, ana görevi tamamlamıştır.

Bu yeterli olacaktır.

Pencereden dışarı atlar ve karanlığa karışır.

Görüntüler tekrar bulanıklaştı, bulutlu bir gökyüzüyle okyanus gibi birleşti, kaybolana kadar kalın, karanlık bir sis gibi uzaklaştı.

Elimi teninden çektim. Terliyordum. Yerdeki adam önüne bakıyordu, kafası karışık, tam olarak uyanık değildi.

Sadece bana acı vermekle kalmayıp sorguladığım kişiyi konuşamaz hale getirseydi, bu işkence yöntemini kullanmak anlamsız olurdu.

"Nasıl... crrr... benim... skscrr... anılarım," diye tükürdü adam. Beklediğimden çok daha hızlı kendine gelmişti.

Anıları mı? Kehanetin sadece geleceği tahmin etmekle ilgili olduğunu sanıyordum, geçmişe tanıklık etmekle değil.

O zaman Kaptan'ın geçmişini mi yoksa geleceğini mi görmüştüm? Bu soruyu bir kenara bıraktım.

"Eminim tekrar yaşamak istemeyeceğin çok daha fazlası vardır," dedim soğuk bir şekilde.

Onları izlemenin benim için de acı verici olduğunu, kafamı karıştırdığını ve beni daha da güçsüz hissettirdiğini bilmiyordu. Bırakın etkilenmeyeceğimi düşünsün. Elimde bir üstünlük olduğunu düşünsün.

Boğuldu. "Bunlar..... hiçbir şey."

"Bir şey bulana kadar" -bir nefes aldım- "her zaman etrafı kazabiliriz."

Bana doğru döndü. "Lütfen...crrr.... kendine...yardım et."

Bu işe ve başarı şansı düşük olan bir yöntemi yeniden denemek için çok yorgundum.

Fiziksel işkence etkisizdi. Duygusal işkence etkisizdi.

Bu nedenle, cevaplar karşılığında ona sunabileceğim tek bir şey vardı.

"Bana cevap ver, ben de hayatını kurtarayım."

Kıkırdadı. "Peki sen... crr.... cuggr... beni nasıl kurtarmayı planlıyorsun?" Ağzından hâlâ kan geliyordu. Çok az zamanı kalmıştı.

"Bir şifacı tanıyorum."

Sustu. Şişmemiş gözleri büyüdü.

"Ve eğer bu yeterli değilse, adını biliyorum, orada, kafanın içinde duydum ve eğer ölürsen, herkesin bunu bildiğinden emin olacağım. Onlara ilk anda pes ettiğini, verebileceğin her türlü bilgiden vazgeçtiğini söyleyeceğim. Sen gitmiş olacaksın ama değer verdiklerin gitmeyecek."

Derin bir nefes aldım. Risk alıyordum. Böyle bir adamın herhangi birini önemsemediğini kim söyleyebilirdi ki? Ama yine de ısrar ettim, "*Majesteleri* bu konuda ne yapacak?"

Sessiz kaldı, tek gözü korkuyla bana bakıyordu.

Risk karşılığını . Önemsiyor. En azından bir kişi için.

Ne demek istediğimi kanıtlamak için öne doğru eğildim ve doğrudan kulağına fısıldadım.

"Silus."

BÖLÜM 58 - HESTAN

"Y Dün gece bir tanıdığımınla karşılaştınız. Bu doğru mu?" diye sordu Şifacı.

Pelerinine bir göz attım. Yüzünün üst yarısı kapalıydı. "Evet."

"Adın ne senin?"

"Bana seninkini söyleyecek misin?"

Adam gülümsedi, ona vermeyeceğimi anlamıştı. "Ne gördüğünü bilmek istiyorum."

Yüz ifadem boş kaldı. "Neden?"

Elbette altımızda bilinçsiz ve habersiz yatan Dyna'yı kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırdım. Ama kadının dokunuşu, etkisi aklımdan çıkmamıştı, çıkacağından da şüpheliydim. Bu insanların tehlikeli ve güçlü oldukları da aklımdan çıkmıyordu. Onlara özgürce bilgi vermek akıllıca olmazdı.

"Benden bir şey saklamana gerek yok. Okumak için büyük bir şevkle çalıştığın notu biliyorum."

"Nota ve vizyon farklı," diye iddia ettim.

"Ama bağlantılı olabilirler." 'Olabilir' demesine rağmen, sanki bu bir olasılık değil de reddedilemez bir gerçekmiş gibi konuşmuştu.

Dyna'ya baktım ve yumruklarımı sıktım, ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemiyordum.

Adam beni sessizce izledi. Doğal olmayan düzeydeki sabrının muhtemelen sakinleştirici olması gerekiyordu, ama ben bunu sadece son derece sinir bozucu buldum.

"Efendim," dedi sonunda sessizliği bozarak. "Bize yardım etmek istemiyor musunuz?" Onlara yardım etmek mi? Bu büyücü onlara yardım etmemi mi istedi, bekledi?

"Senin gibi biriyle asla çalışmam." Avuçlarım nemlendi, o günün görüntüleri zihnimde parıldadı.

"Bu hayal kırıklığı yaratıyor." Başını eğdi, "Evinizi mahvetmek ve türümüze daha fazla zarar vermek için yapılan bu komplonun arkasındaki kişi aynı olduğuna göre, birbirimize çok yardımcı olabiliriz."

"Niyetinize ya da sözlerinizin samimiyetine güvenmemin hiçbir yolu yok."

Adam başını kaldırdı. Küçük bir nefes verirken dudakları aralandı. "Şu anki duruma bakılırsa, bunu yapmaktan başka seçeneğiniz yok."

"Önce tüm olasılıkları tüketmeyi tercih ederim."

"Zamanınız yok. Bizim zamanımız yok."

Uzun ve kıvrak bir parmağını kaldırarak Dyna'yı işaret etti. "O bilmiyor." "O bir çocuk." Sesim sertti, "Ve sen onu pazarlıklarıınız."

Adam sakin ve . "Birisi onu çoktan kullanıyor.

Sadece onlar onun ölümünü kullanıyorlar, ben ise onun hayatını sunuyorum." "Sadakatim karşılığında, ki bunu o kadar da karşılıksız sunmuyorum."

Bunu teklif edemezdim. Sonuçlarını göze alamazdım. Bunun nedeni onun bir büyücü olması değildi, gerçi bu da onunla anlaşma yapma konusundaki isteksizliğimin bir parçasını oluşturunuyordu. Birçok büyücü gibi onun da ne yapacağı belli olmazdı.

Ama Prens de öyleydi.

Adam sanki düşüncelerimi tam olarak okumuş gibi konuştu: "Audra'nın Prensinin daha az tehlikeli olduğuna inanıyor musun?"

Ona düşmanca bir bakış attım. "Tabii ki hayır."

Adam soruyu ima eden bir hareketle başını eğdi,

Peki sorun nedir?

"Audra'nın varisi zaten bizden biriyle işbirliği içinde, eğer onunla çalışıyorsanız, zaten uzantısı olarak bizimle çalışıyorsunuz demektir."

"Prens ve ben-"

"Bir büyücüyü savunurken sırtına sapladığın çeliği bizzat ben çıkardım. Eğer aranızda bir anlaşma yoksa neden bu kadar çaba sarf ediyorsunuz?"

Buna verecek bir cevap bulamadım.

"Ne istiyorsun?" Kaval kemiğimdeki ağrı daha da kötüleşmeye başladı. Çok uzun süredir ayakta duruyordum.

"Zaten açıkladım."

"O değil, daha sonra." Diğer bacağıma daha fazla ağırlık verdim. Şifacının gözleri bacaklarıma kaydı. "Yaralanmışsınız." "Soruma cevap ver."

Yaralanmamla ilgilenmediği belli olan adam kendisinden isteneni yaptı. "Hedeflerimize ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacağız."

"Peki... *hedefleriniz* neler?"

"En azından şimdilik, bu notun yazarını ya da yazarlarını bularak sizinkilerle aynı hizaya geliyorlar."

"Onları bulduktan sonra ne yapacaksın?"

Adamın dudaklarının bükülmesine "Ne sanıyorsun?" sözleri eşlik etti.

Öldür onları o zaman.

"Bir şartla kabul ediyorum."

Adam cevap vermedi, bir sonraki sözlerimi bekliyordu.

"Bu insanlar bulunduğunda, onları bana teslim edeceksiniz ve yasalar çerçevesinde yargılanmalarına ve cezalandırılmalarına izin vereceksiniz."

Adam ellerini önünde birleştirmişti. Bu sözler üzerine onları bıraktı.

"Hayır."

Kaşlarımı çatmıştım.

"Yasalarınıza göre büyücüler için adalet yok. olsa suçlular ödüllendirilir."

"Yani, hiçbir kanıt olmadan bu insanları bulup öldürmek istiyorsunuz?"

"Elimizde kanıt olacak. Umarım sizin de yardımınızla onu bulacağız."

"Ya bu eylemlere zorlanan, amaçlarının farkında olmayan birini öldürürseniz?"

Bunlar, kendi aldığım hayatları düşündüğümde beni hala rahatsız eden türden sorulardı.

Büyücü ellerini tekrar birleştirdi. "Sarsılmaz bir ahlakınız var efendim. Bu takdire şayan. Ancak böyle bir özellik, hayatta kalmak için savaşmak zorunda olanların koruyabileceği bir şey değildir. Şu anda,

Kalnasanlılar bu gerçeğin farkında bile olmadan böyle bir kategoriye giriyorlar."

Bir adım öne çıktı, yatağa ve bana yaklaştı. "Onlarla kendimiz ilgileneceğiz. Kalnasan olduğun ve Krallığın iç işleyişi hakkında bizim sahip olmadığımız bilgilere sahip olduğun için bize yardım etmeni tercih ederiz. Ancak, siz reddetseniz bile Prens reddetmeyecektir. Bu suçluyu bulmak için çalışacağız. Bu sürece dahil olmak ya da çekimser kalmak kalmış."

"Bana pek fazla seçenek sunmuyorsunuz," dedim öfkeyle.

Adam aynı fikirde değildi ama kararlı bir şekilde şöyle dedi: "Seçim, seçme yeteneği, uğruna savaştığımız şeydir. Buna sahip olmak özgürlük, sahip olmamak ise tutsaklıktır."

Adam Dyna'ya doğru yürüdü ve elini uzattı. Onu durdurmak için içgüdüsel olarak öne doğru adım attım ama eldivenlerini çıkarmıştı ve avuç içleri sıcak bir şekilde parlıyordu.

Ellerinden altın turuncu iplikler çıktı ve Dyna'nın göğsüne doğru ilerledi. İçine bir ışık girdi ve parıldadı, derisinin altında parladı, yayıldı, uzuvlarından aşağıya ve yüzüne doğru.

Nefes alış verişinin kolaylaşmasını ve yüzündeki rengin açılmasını büyülenmiş bir şekilde izledim.

Kısa bir süre sonra adam parmaklarını kapattı ve geri çekildi. Eldivenini sessizce tekrar giymeye başladı.

Az önce ana salonda geçen konuşmayı, Lord Elias'ın ışınlanma hakkında söylediklerini düşündüm. Bu konuşmayı kesintiye uğramadan nasıl yapabilmıştık?

"Buraya nasıl girdin?" Muhtemelen sormam gerektiğini fark ettiğim soru hemen dudaklarımdan kaçtı.

Adam benimle yüzleşti. "Kapıdan geç."

Kapıdan mı?

"Buraya ışınlanmadım," diye ekledi.

Yani bu adam Saray'a elini kolunu sallayarak mı girdi?

Birinci sınıf bir Darean olarak son derece güçlü olduğunu ve yarı saydamlığı sürdürme yeteneğinin muhtemelen yüksek olduğunu düşündüm.

Dyna'nın kirpikleri titriyordu. Hemen yanına koştum, ama uyumaya devam etti.

"Yap sen biliyorum"- I bakışlı at ve Şifacı

umarım- "Ona ne oldu?"

Şifacı özür dileyerek cevap verdi: "Senden daha fazla değil. Zehir."

"Türünü söyleyebilir misiniz?"

"Zaman olmadan olmaz."

Dyna uykusunda inledi.

Onun hayatı benim gururumdan ve şüphelerimden daha mı önemliydi? Neden onlara öncelik vermeyi düşünmüştüm ki?

"O..."

Ama Şifacı dinlemiyordu. Elleri bir kez daha derin bir ışıkla parlıyordu.

Ama şimdi yeşildi ve avuçlarından gelmiyordu. Avuçlarının içinde bir şeyi sıkıca tutuyordu.

Onun ağız düzleştirildi içine a Gergin hat

ve onun Nefes alış verişi hızlandı. Hareket etmedi

ya da konuşmadı.

"Gitmeliyim. Şimdi."

Yerinden kıpırdamadan cevabımı beklese de sözlerinde bir aciliyet ve sıkıntı vardı.

"Her şey sana bağlı. Elveda."

Ani değişiminden o kadarki, kapıya doğru ilerleyişini izlerken hiç konuşmadım, hareket ettikçe kişiliğinin hatları belli belirsiz görünmez oluyordu.

"Geçmişim," diye konuştum bulanık silüetine. Yürümeyi bıraktı.

"Geçmişimi gördüm."

Tam formuna kavuştu ve döndü. "Senin... geçmişin mi?" Bu iki kelime kulağa zorlama geliyordu. "Gördüğün şeyi tanıdın mı?"

"Evet," diye onayladım. "Biraz farklıydı... ama bu benim geçmişimdi."

Çenesi keskin bir şekilde sağa döndü. Yerdeki küçük ama önemli olmayan bir noktaya dik dik baktı.

"Teşekkür ," dedi sessizce.

Benden önce kapı kendiliğinden açıldı ve aynı şekilde arkasından kapandı.

Dyna yatağında kıpırdandı, kirpikleri bir kez daha titremeye başladı.

Yanında diz çöktüm. "?"

Gözlerini odaklanmadan açtı. "Hestan?" diye fısıldadı. "Evet Leydim, buradayım."

"I.... Ben...." Elini kaldırdı ve kolumun alt kısmını kavradı. Gözleri vahşi ve korkmuştu.

"Her şey yolunda... Artık güvendesin. İyisin." Onu rahatlatmaya çalıştım.

"Hayır." Sesi yalvarır gibiydi. "Anlamıyorsunuz." "?"

Çatık kaşlarımla yüzünü inceledim.

"Bana içmemi söyledi. Söz verdi" -gözyaşları yüzüne düştü-
"onları söz verdi. Ama bana eğer yaşarsam..." Hıçkırıkları
boğazında düğümlendi.

"Sana... ne demiştim?"

Fısıldadım. "Hepsini
öldüreceğini."

CHAPTER tG- BAZ

T Uzaktan gelen tartışma sesleri beni .
"O gitti, bir faydası yok..." Bir erkek sesi söyledi.

"O olmadan burada kapana kısıldık!" Bir kadın sesi, Ullna'nın sesi.

"Odaklanmamız gerek."

. Saldırıya uğramadan öncekine benzer bir yerdeydik, sadece daha küçüktü ve daha az iyi gizlenmişti.

I durdu. Yaseer döndü doğru Ben, anında farkında .
Hareketlerimi.

Ullna onun bakışlarını takip etti. Bana yürüdü.

"Enolitini kullan, onu bul," diye emretti.

"Bul...." Tam kim olduğunu soracaktım ki aklıma geldi.

Nemina burada değildi.

"Nerede o?!" Sessiz ama telaşlı bir ses tonuyla sordum.

Yanımızda yeşil bir ışık belirdi, içinden Vykros ve siyalara bürünmüş güzel Şifacı adam çıktı.

Vykros göz kırptı, selam verdi ve yarattığı ışınlanma aracıyla geri döndü.

Siyahlı adam olduğu yerde kaldı.

Ullna, Yaseer'e ona büyük bir acı vaat eden bir bakış attı. "Onu sen mi çağırdın?"

"Bu durum daha önce görülmemiş

bir şey." "O şimdi burada olamaz!"

"Ne oldu?" diye sordu Şifacı soğukkanlılıkla.

Ullna'ya doğru yürüdü ve kapüşonlu pelerininin altından yüzündeki yaraya . "Bu kesik iyileşmiyor."

Ullna onun dokunuşundan kaçınarak yüzünü

başka tarafa çevirdi. "Noxstone. Yine." Şifacı'nın

sesi kederliydi.

"Eğer... bundan çok daha kötü olabilirdi." Yaseer endişeyle bana baktı.

Ullna yine dudak büktü ve bakışlarında sıkıntılı bir ifade belirdi. "Ne için değilse?" diye sordum.

Ullna cevap vermekte açıkça isteksizdi ve bu yüzden Yaseer onun yerine "Nemina" dedi.

"Nemina mı?" Tekrar ettim. "Ama onun güçleri..." Yaseer

hafifçe yüzünü buruşturdu ve acı dolu bir beni izledi.

Yüzüm düştü, yavaşça Ullna'ya döndüm.

Ullna gözlerime baktı. "Kız darbeyi aldı."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Kasten mi?" ve gizlenmiş adam sordu, onun ses
renkli endişeyle.

Ullna cevap olarak başını salladı, hayal

kırıklığına uğramıştı. "O senin hayatını

kurtardı," diye sözlerini tamamladı adam.

Ullna'nın bu mutsuz olduğu belliydi.

Yüzündeki ekşi ifadeden dolayı mutsuzdum.

"Bunca zamandır azarlıyor, suçluyor, ondan şüphe ediyordun. En azından seni kurtardığı için minnettar görünebilirdin... tiksiniş değil," diye ağzımdan kaçırdım.

Ullna bir kez olsun cevap vermedi.

"Ölmüş olabilir!" Duygusal gerginliği sesimden tutmayı başaramadım.

"İşte bu yüzden onu bir an önce aramalıyız ve ben de bu yüzden Şifacıyı çağırdım." Yaseer adama baktı. "Özür dilerim-"

Şifacı araya girdi. "Hayır, beni çağırmamış olsaydınız hiç hoşnut olmazdım."

Şifacı konuşurken dikkatle Ullna'ya baktı. Ullna'nın onu durumdan kendisinin haberdar etmemiş olmasından açıkça hoşnutsuzdu.

Yaseer onun cevabı karşısında sıkıca gülümsedi. "Senin enolith'in," dedi Ullna bana.

Etrafta . "Ben... o... artık bende değil. O zaman düşmüş olmalı-"

"Lanet olsun," diye Ullna. Küfür ettiğini duyunca gözlerimin dolmasına engel olamadım.

"Bu tür şeyleri elimde tutmanın bu kadar zor olduğunu fark etmemiştim.

bazı insanlar," diye tısladı Ullna.

"*O insanlardan* biri seni ölümcül bir bıçakla öldürölmekten kurtardı," diye tersledim.

Pelerinli adam gülümsedi. Yüzünün alt yarısı bir kez daha açıkta kalan tek kısımdı.

"O haklı. Taşın kaybolması ya da genç kadının hayatını kurtarması sürpriz değil," dedi Şifacı.

Ullna ona şüpheyile baktı.

"O silahlardan gelecek bir darbeye tek başına hayatta kalma şansı olduğunu biliyordu," diye açıkladı.

Ullna'nın eli yüzündeki kesiğin üzerinde gezindi. "Bundan sağ çık. Bu... temiz ve doğrudan oldu."

"Neresinden vuruldu?" diye sordu Şifacı ciddiyetle.

"Emin değilim ama düşerken çok fazla kan gördüm." "Düştü mü?" Şifacının sesi şaşkıncı.

"Havadaydık. Atlılar bize saldırdı. Nemina ," diye belirtti Yaseer.

"Önceki yaraları yüzünden zaten zayıf düşmüştü." Şifacının sesi ciddiydi. "Nereye düştü?"

Yaseer ve Ullna birbirlerine baktılar.

"Kale'nin yakınında."

Şifacının gözlerini göremiyordum ama vücut dilinin değişmesinden, şu anda yoğun bir hoşnutsuzlukla dolu olduklarını tahmin edebiliyordum. "ın yakınlarında ne yapıyordun?"

Şifacının hafif öfkeli ses tonu karşısında üçümüz de endişeyle ayaklarımızın üzerinde kıpırdandık.

Benim için bunun nedeni, daha önceki konuşma tarzından tamamen farklı olmasıydı. Ama Ullna ve Yaseer için... Şifacı'yı daha önce bu ruh halinde görüp görmediklerini ve sonuçlarını görüp görmediklerini merak ettim.

"Işınlayıcımız bir hata yaptı," diye iç geçirdi Ullna.

"Ve Işınlayıcımız da ele geçirildi," diye ekledi Yaseer.

"Aesha kaçırıldı mı?" diye sordum. Yaseer üzüntüyle başını salladı.

"O bina mı? Şu kubbeli, uzun, karanlık yapı-" diye sormaya başladım.

"Evet, orası Hisar'ın merkezi," diye onayladı Ullna.

"O zaman oraya kendimiz gitmekten başka çaremiz yok," dedi Şifacı.

"Yalnız değildi," dedi Ullna ciddiyetle. "Düştüğünde atlılardan birinin onu tuttuğunu gördüm."

"Binicilerinden biri mi?" Şifacı'nın sesi şimdi daha da sert ve talepkârı.

"Bunu neden yapsın ki? Kendisi düşüyordu," diye yüksek sesle düşündüm.

Yaseer, "Belki de düşüşten sağ çıkabileceğini ve onu geri getirebileceğini düşündü," diye tahmin yürüttü.

"Bu savaşçılar her değişkeni tam bir hassasiyetle tahmin etmek üzere eğitilmişlerdir. Ona uzandığında ne yaptığını ve kendi hayatını nasıl bir riske attığını biliyor olmalıydı," diyerek Yaseer'in tahminini reddetti.

"Yani onun kim olduğunu biliyorlar mı?" Söyledim.

"Başka bir açıklaması yok," dedi Şifacı kendinden emin bir şekilde. "Ama nasıl?" Ullna'nın sesi kuşkuluydu.

"O... burada iyi tanınırdı," diye mırıldandım.

"Neden?" Ullna şaşkın görünüyordu.

"Onun... alışkanlığı vardı..." "İstedikleri kadar itaatkâr olmamak" sözlerini bulmaya çalıştım.

Yaseer'in ağızının köşesi yukarı kalktı. "Bu onun sesine benziyor."

"Onu yıllarca bizden ayrı tuttular. Bu yüzden onu her zaman diğerlerimizden ayrı olarak tanıdılar."

Şifacı sorduğunda sesi tedirgin geliyordu. "Onu nerede tutuyorlardı?"

Başımı salladım. "Yeraltının derinliklerinde, ama bunun dışında... Gerçekten hiçbir şey bilmiyorum."

"Bu kadar kolay tanınmasının tek nedeni bu olmayacaktır," diye mırıldandı Yaseer. Diğer ikisi de başlarıyla onayladı.

Kaşlarımı çattım. "Diğer sebep ne?"

Yaseer, Ullna'nın cevap vermesini engelledi, muhtemelen anlamadığım için beni azarlamak üzereydi.

"O bilemez," diye hatırlattı Yaseer ona.

"Neyi bilmem? Neyi bilmeyecekmişim? Neden sorulara cevap vermeniz hep bu kadar uzun sürüyor? Konuşmadan önce en az yirmi saniye birbirinize bakıyorsunuz!"

Ullna kaşlarını çattı, Yaseer patlamamı görmezden geldi. Şifacı dedi ki. "Sorun gözlerinde."

"Gözleri mi?"

"Ve saçları," diye ekledi.

Ellerimi başımın iki yanına koyup salladım ve bir kahkaha attım. "Ne? Gözleri ve saçları mı? Bunların ne alakası var?"

"Kararnameyi çıkardıklarında hâlâ özgürdünüz, değil mi?" Ullna'nın sesi kuşkulu geliyordu.

"Sadece söyle bana!"

"Savaştan sonra bunu kısıtlayan bir kararname çıkarıldı. Büyücülerin doğumunun gelişimine katkıda bulunduğuna inanıyorlardı ve hala da inanıyorlar."

"Ne yapar?"

Önümüzdeki beş saniye içinde ne hakkında konuştuklarını gerçekten açıklamazlarsa, bilincimi tekrar kaybetsem bile zihinlerine sızmaya ve öğrenmeye karar verdim.

"Çapraz üreme... Krallıklar arasında," diye yanıtladı Yaseer.

"mi? Gerçekten katkıda bulunuyor mu?" Sırayla üçüne de baktım.

"Elbette hayır," diye tükürdü Ullna.

"Ama ne demek istiyorsun... nasıl söyleyebilirsin?" "Hiçbir şey bilmiyor musun?"

Ullna söyledi.

"Bir soruya normal cevap veremez misin?" ısrarak karşılık verdim.

Ullna acı bir şekilde cevap vermek üzereydi ki Yaseer konuştu: "Her Krallığın insanları farklı fiziksel özelliklere sahiptir. Deri, göz ve saç renkleri her bölgenin karakteristik özellikleridir. Audra'lıların sahip olduğu kahverengi ya da bronz tenin, koyu renk saçların, koyu ya da altın rengi gözlerin farkındasınızdır. Muhtemelen Vasara'da birçok kişinin kızıl veya kumral, bazen de kahverengi saçlara sahip olduğunun da farkındasınızdır."

"Nemina gibi," dedim yavaşça. Saçları yakıcı bir alevdi, altın rengindeydi, yanan bir bakırdı.

"Evet, ama Vasara'da insanların gözleri genellikle kırmızı, kahverengi ya da nadiren mavi renklidir, ama Nemina'nınki-" diye başladı Yaseer.

"Bunların hiçbiri," diye cümlesini tamamladım. "Kesinlikle."

"Jurasa'da gözleri mavi ya da yeşildir," diye devam etti Yaseer, "Zeima'da soluk mavi ya da kahverengidir ve Kalnasa'da ya mor, ya koyu mavi ya da-"

"Gri," diye fısıldadım.

"Arkadaşın yarı Kalnasan, yarı Vasaran," diye onayladı Şifacı. "Ve muhtemelen bu dünyada soyu bu şekilde karışmış olan tek insanlardan biri o."

"Yani, özelliklerini hatırlamak kolay olurdu," diye anladım.

"Ama... şu tuttukları sezon-" diye başladım.

Şifacı, "Yasaklanmadı, kısıtlandı," dedi. "Siyasi ittifaklar, teorilerinden ve ilkelerinden önce gelir."

Ullna alay etti. İçimi çektim. Sanırım bu beklenen bir şeydi.

Şifacı tekrar konuştu, "Ullna ve ben Nemina'yı arayacağız. Onun düşüşüne tanık oldu. İkiniz de burada kalmalısınız."

"Ama ben-"

"Acciperean." Şifacı'nın gözleri kapalı olmasına rağmen bana ciddiyle bakıyor gibiydi. "Arkadaşını bulacağım. Onu geri getireceğim."

Hareketlerinin, ağzının ve sesinin zarafetinden etkilenmemek mümkün değildi.

Gözlerim nerede dinleneceğini bilemeden formunun etrafında dolaştı. "Bundan emin olamazsın, sadece izin ver-"

"Hayır. Ona olan duygusal bağlılığınız sadece muhakeme yeteneğinizi gölgeleyecektir ve Hisar'a bu kadar yakın olmak son derece tehlikelidir."

Ullna boğazını temizledi ve Şifacı'ya açık bir anlaşmazlıkla baktı.

Ullna bir kez olsun gerçekten benim tarafımda mıydı? Bu imkansız görünüyordu.

"Benim endişem de tam olarak bu," diye vurguladım. "Senin ona karşı hiçbir duygusal bağın yok ve o da" - Ullna'yı işaret ettim - "muhtemelen ölse gözünü bile kırpmazdı."

Ullna bana doğru birkaç adım attı. "Bu kız düşüncesiz ve pervasız. Tehlikeli ve çoğu zaman aptal. Mantık duygusu ya da uzlaşma yeteneği yok. Ama... onun yaşamasını ya da ölmesini umursamadığımı ya da hala nefes almamın sebebinin o olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun."

"Sadece onu kullanmak istediğin için umursuyorsun... ikinizi de." Şifacıya baktım.

"Her ne olursa olsun, bu yeterli bir sebep," diye Ullna.

"Hayır, değil! Ne kadar süre için yeterli bir sebep? Senin için sadece bir araç olan biri için daha ne kadar savaşıyorsun?"

"Bu sona ulaşılan kadar, ki ulaşılmadı. Şu anda bizim ve onun zamanını boşa harcıyorsunuz."

Hayır, kesinlikle benim tarafımda değildi.

"Eğer ölürse... bu senin hayatını kurtardığı için olacak."

"Bunun farkındayım, bu yüzden acele etmek istiyorum." "Vicdanınız rahat olsun diye mi?"

"Ha." Ullna'nın kahkahası kısa ve kesikti. "Vicdanım yıllardır rahat değil."

Kadın uzaklaştı ve Şifacı onu takip etmeden önce, "Zihnime ulaş," dedi. Sanki bir bardak su istermiş gibi kayıtsızca emretti.

"W...ne?" Mırıldandım. İstedimden emin değildim. "Yapabileceğimden emin değilim. Daha yeni ... ve şey, şimdi çok erken oldu."

". Kolay olacak. Seni içeri alıyorum."

"Neden orada geziniyorsun?" Ullna arkasından Şifacı'ya bağırdı.

Bunu yapmak için çok az zamanım olduğunu hissederek Şifacı'nın isteğini yerine getirdim. Bitkin düşmüştüm ama Şifacı'nın zihnine hızla ulaşmayı başardım. O haklıydı. Bunu daha önce yaptığım zamanlardan çok daha kolaydı. Görünüşe göre istekli bir katılımcı fark yaratıyordu.

Bir şeyler düşünüyordu. İlk başta anlayamadım, görüntüleri, sesleri ya da kelimeleri anlamlandıramadım.

Ama sonra her şey daha da netleşti.

Bu bir . Bana bir anısını gösteriyordu.

Kısaydı, ama canlıydı, neredeyse gerçek kadar ayrıntılıydı, sanki ona yapışmış, üzerinde düşünmüş, her rengin ve şeklin bozulmadan kaldığından emin olmuştu.

Oydu... ve...

Onun zihninden çekildim.

Gördüklerimin şokuyla sersemlemiş bir halde sessiz kaldım, sığınacak bir yer aradım, yönümü şaşırmış hissediyordum.

Şifacı yumuşak bir sesle, "O bir için araç değil," diye ısrar etti. Sonra yarı saydamlığının ardında kayboldu.

Yaseer kenarda duruyordu, belli ki az önce olanları duymuştu ama hiçbir şey söylemedi ve yere oturdu.

Yerimde durmuş, gördüklerimi anlamaya çalışıyordum.

Ama yapamadım, sadece yere baktım ve mırıldandım.

"Kahretsin."

BÖLÜM 60 - NEMİ NA

Kendimi çürümüş su havuzuna doğru sürükledim ve avucuma biraz alıp Silus'un dudaklarına götürdüm.

"Hayır...hayır-"

"İç şunu, yoksa öleceksin." Silus'un susuzluğunu gidermek istememiş olsam da, bir süre yaşamasına ihtiyacım vardı.

Artık kan öksürmeyi bırakmıştı ama sesi hâlâ zayıf ve kısıktı.

"Bu...içilebilir...değil."

Suyu yüzüne fırlattım.

"Beni içerken gördün!" Tersledim.

"Sana... söyleyeceğimi mi düşündün?" Öksürükler arasında kıkırdadı. "O zaman neden beni kurtarmaya zahmet ettin?"

"Seni... öldürmeyecek... sadece.... hissetmeni sağlayacak-"

Yaramın üzerine koymuştum. Başımı ellerimin arasına aldım. Sanki bilinçsizce bana zarar verecek durumları arıyor ve buluyordum.

Belki de bir çeşit çılgın mazoşisttim.

"Nerede senin şu şifacı?" Bilmeme
imkan yoktu.

"Gelecektir."

"Sen... crrr... yalan söylüyorsun..."

Başımı ellerimden kaldırıp ona baktım ve gerçekten onu hayatta bırakmaya değip değmeyeceğini düşündüm.

"Söyleyebilirim... söyleyebiliriz..."

"O zaman çeneni kapa ve öl," diye . "Ne
kadar... hoş."

"Güzel mi? Hamile bir kadını öldürdün ve Tanrı bilir başka kimleri
öldürdün."

Silus ani bir acı iniltisi çıkardı. Ona bir bakış bile atmadım. Bir süre
daha bu şekilde inleyeceğinden .

"Ben... ... crrrgeerkk... seçeneğim... yoktu..." Kan kusmaya geri
dönmüştü.

"Gerçekten mi? O zaman sadece reddeden adam."

"O... o farklı... o.... her şeyi yapabilirdi... ben değil." "Konuşmayı bırak.

Böyle bir pisiğe acımamı mı bekliyorsun?

Sen?"

"Neden... değil?"

"Neden olmasın? Lanet olsun, sen gerçekten insanlığın en
kötüsüsün." Adama değil, ileriye bakarak konuştum. "Hamile bir kadını
öldürdün ve kurbanı oynuyorsun. Sana bir ültimatom verilmiş olması
kimin umurunda? Eğer senin hayatına karşı onun hayatı söz
konusuysa, kendi değersiz hayatını feda etmeliydin."

Sözlerimi süzgeçten geçirecek havada değildim, özellikle de bu
adamın iyiliğı için.

"Kafan karışmasın, sana soru sorabilmek için canını bağışlıyorum. Herhangi bir bilgiye sahip olmadığını , seni çoktan öldürmüş olurdum."

"Sen... sadece... dedikleri gibi..."

"Sen neden ?"

"Acciperean... köpeklerle birlikte... tuttular."

Beni tanıdı. Bu beni şaşırttı mı şaşırtmadı mı karar veremedim. Belki de o anda bu konuda özel bir duygu hissedecek enerjim yoktu.

"Senin hakkında...ne...söylediklerini...bilmek...istemiyor musun?"

"Bir grup sadist işkencecinin benim hakkımda ne dediğini bilmek istiyor muyum?" Alaycı bir şekilde sordum. "Hayır."

"Dediler ki-"

"Sadece hayır dedim."

"Sen... küstah... ve acımasızdın."

Dudaklarım titredi ve elimi ağzıma götürerek gülmeye başladım. Kahkahanın tetiklediği derin nefes alışta sersemlediğimi hissettim.

"Ve...korkunç...ve...güzel."

Güzel mi? Ona küçümseyerek baktım. "Onlar..."

onlar yaptı," diye zayıf bir sesle ısrar etti.

Bu düşünce beni fiziksel olarak zaten olduğumdan daha kötü hissettirdi. Ya da belki de su yüzündendi.

Ya da kan kaybı.

Ya da düşme.

Ya da daha önceki yaralar.

Ya da az önce yaptığım kehaneti.

Ya da yemek yemediğim gerçeğini.

Bir ses. Kaynağını göremiyordum ama yakınımızdaydı ve sonra durdu.

"Ne...oldu..." Silus sormaya başladı.

Kalçalarını kavradım ve kemerinden bir hançer çıkarıp yakınımdaya tuttum. Ben bağırdıkça o da bağırdı. Muhtemelen aşırı kırık bacağının acısını daha da arttırmıştı.

"Eğer orada biri varsa... siz de kendinizi gösterebilirsiniz. Ben hiçbir yere gitmiyorum... açıkça," diye havaya konuştum.

"Neden... sen..." Silus konuştu.

"Şşşt," diye susturdum onu.

Gölgelerin arasından biri çıktı. Silus'a benzer kıyafetler giymiş bir adamdı, sadece ceketi daha uzundu ve altın yerine gümüş astarlıydı. Ayrıca, Silus'un aksine, kafası temiz tıraşlıydı ve derisine çok yakın kesilmişti. Altın rengi gözleri bana bakıyordu... eğlenerek mi?

"Şu haline bak. Julios'u binicisinden atmayı başardın ve neredeyse işini bitirdin." Silus'u işaret etti.

"Alijah," diye inledi Silus.

Alijah bize doğru yürüdü ve birkaç adım durdu. O yaklaştıkça ben de boynumu yukarı doğru eğmek zorunda kalıyordum.

"Benimle geliyorsun, onu orada bırak."

Silus tepki vermedi, belli ki böyle bir sonucu bekliyordu.

Gözlerimi kısmıştım. "Ölmeyi tercih ederim."

"Bunu söyleyeceğini söylediler."

Alijah arkasından uzandı ve bir çift lanetli pranga çıkardı. Pantolonunun derinliklerindeki başka bir cepten de bir demet bağlama bobini.

"Bunları hatırlıyor musun?" Gülümseyerek elindeki prangaları salladı. Şingirdadılar.

Tek gözüyle beni izleyen Silus'a baktım.

Hâlâ kan kaybediyordum ve ayakta duramıyordum, bu yüzden hız geliştirme işe yaramadı. Alijah'a saldırmamı sağlayacak bir dövüş yeteneğim yoktu ve kendimi zar zor savunabiliyordum. Yarı saydamlığımı koruyacak enerjim bile yoktu.

Ama bir seçeneğim vardı.

Yapmak zorundaydım.

İki elimle hançeri kavradım ve kalbime doğru tuttum.

Elinde cilt malzemeleriyle bana doğru gelen Alijah durdu.

"Bunu yapmayacaksın," diye gözlerini kıstı.

Son ana kadar yapmazdım. Onu bayıltmamın mümkün olmadığından emin olmadan önce kendimi bıçaklayacak değildim.

Yaklaştı. Bıçağı yerinde tuttum, hareketsizliğime karşılık olarak daha hızlı hareket etti.

Bir kolumu öne uzattım, diğer elimi hançerin etrafında tutarak bileğini sertçe kavradım.

Ama Alijah daha hızlıydı. Onu ezmek için herhangi bir güç uygulayamadan beni geriye doğru savurdu. Başım yere çarptı. Elimde tuttuğum hançer kolayca ellerimden düştü.

Onları yanlarıma tutturdu.

Öne eğildim ve ona kafa attım, yaralı olmayan bacağımı kullanarak uyluklarının arasına diz attım.

Alijah neredeyse hiç tepki vermedi ve sadece hafif bir homurtu çıkardı, ardından bileklerime daha sert bastırdı ve sağ dizini sol uyluğuma gömdü.

Tam olarak yaramın olduğu yerde.

Acı içinde inledim. Kanama tüm şiddetiyle geri döndü ve görüşüm bulanıklaştı, bir bulantı dalgası acıma eşlik etti, karnımda yanan bir fırın gibi çalkalandı.

Alijah prangalardan birini bileğime geçirirken tepki veremiyor ya da hareket edemiyordum.

"Hayır... Hayır..." Kelimeleri zar zor oluşturarak acınası bir şekilde söyledim. Çırpındım ama Alijah hareket etmemi kolayca engelledi. Ayaklarımı bacaklarının arasından dışarı doğru tekmeledim, hareketler yaramı daha da açarken zayıf bir şekilde feryat ettim.

Kelepçeyi diğer bileğine takmak için uzandığında, zaten kelepçeli olan bileğini kaldırdım ve kemerindeki hançere uzandım.

Gözleri panik içinde açıldı. Hançeri boğazıma dayadım.

Sonra her yer kan oldu.

Boynuma, göğsüme, gövdem her yerine, tenime amansız bir yağmur gibi dökülüyordu.

Bir bıçak Alijah'ın boynunun tam ortasına saplanmıştı, ucu çenemi sıyrırıyordu.

Alijah ellerini bileklerimden çekti ve boğazını sıktı. Bana öfkeyle baktı.

Öleceğini bilen Alijah bir silah çıkardı ve göğsüme saplamaya hazır bir şekilde kaldırdı.

Vücudu önümde bulanıklaştıkça zar zor görebildim ve o kadar güçlü bir şekilde sağa doğru fırlatıldı ki Silus'un üzerinden uçu ve uzak bir mesafeye indi.

Hançeri hâlâ boğazımda tutuyordum, tanıdık bir ses kulaklarıma ulaştığında hareketlerim şaşkınlıkla durdu.

"Artık buna ihtiyacın yok." Sesi sessiz ve yatıştırıcıydı.

Fazla hareket edecek enerjim yoktu. Önümde ne olduğunu görmek için boynumu bükmeye çalıştım ama buna gerek yoktu. Birkaç saniye içinde Şifacı yanımdaydı. Nazikçe elime uzanırken pelerini bedenimin yarısını .

Eldivenli eli benimkinin arkasını kapattı ve bir süre orada kaldı. Benimkini yavaşça boynumdan çekti ve bıçağı çıkardı. Sonra henüz kilitlenmediği için bileğimdeki kelepçeyi çıkardı.

Hiçbir şey söylemedim, sadece ona, yüzünün alt yarısına baktım. Vücudumu incelerken başını yana çevirdi. Kalçamı görünce dudakları büküldü.

"Ayağa kalkabilir misin?"

Daha bir gün önce bana sorduğu sorunun aynısını.

Gözlerimi kapattım ve başımı soldan sağa doğru çok hafifçe hareket ettirdim, her geçen an daha zayıf hissediyordum.

Eldivenlerini çıkardı ve sağ eliyle bacağıma uzandı. Bileğini tuttum.

Yüzü keskin bir şekilde benimkine döndü.

Başımı yine çok hafifçe hayır anlamında salladım, sonra sol elimle bir parmağımı kaldırıp Silus'un yönünü işaret ettim.

Önce onu iyileştirin. Daha dayanamaz. Aynı anda iki kişiyi iyileştiremezsin.

Şifacı'nın başı parmağımın yönünü takip etti. Dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

"Hayır." Talebimi anladı ve reddetti.

Tekrar bacağıma uzandı ama bileğini daha sert kavradım. Bana kolayca karşı koyabilirdi. Artık zayıf düşmüştüm ve çabaladığım hafifçe titriyordum.

Ama yine durdu. Daha ısrarlı bir şekilde Silus'u işaret ettim.

"Özür dilerim," dedi ve bacağıma uzandı.

Protesto etmek için zayıf sesler çıkardım.

Bir yanım, serbest bırakmak üzere olduğu acıdan korkuyordu. Sırtımdan birkaç parça çıkardığında, hala yürüyüp konuşabiliyorken ve kanamam yokken korkunçtu. Ya şimdi?

"Biliyorum. Biliyorum." Tıpkı geçen seferki gibi bana diğer elini uzattı.

Ona baktım. İyileşmişti.

Şifacılar kendilerini iyileştiremezler, peki eli nasıl iyileşti?

"Sorun yok," diye ısrar etti.

Başımı hayır anlamında salladım. Kesinlikle tekrar kıracaktım. Bu sefer bütün kolunu kırma ihtimalim vardı.

Fikrini değiştirmiş gibiydi ve göğsüme doğru ilerledi. Elini köprücük kemiklerimin üzerine koydu. Parmakları buz gibiydi, dokunuşuyla sarsılmaktan kendimi alamadım.

Elini hemen çekti ve endişeli görünüyordu. Evet anlamında başımı salladım.

Hareketi tekrarladı ve kırılan kemiklerimin tekrar kaynaşmaya başladığını, diğer yaralarımın yavaş yavaş iyileşmeye başladığını, biraz enerji kazandığımı hissedebiliyordum.

Konuşacak kadar. Konuşabileceğimden emin olmaya çalışıyordu. Söyleyeceklerimi duymak istiyordu.

Bitirdiğinde fısıldadı. "Ben senin için buradayım, onun için değil."

"Ona ihtiyacımız var,"

"Sana ihtiyacımız var."

"Ona ihtiyacımız var," diye ısrar ettim ama artık konuşabiliyor olmama rağmen yine de zor ve yorucuydu.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Şifacı kabaca içini çekti, sonra ayağa kalktı ve Silus'a doğru yürüdü. Başka bir ses duydum.

Ullna'nın sesi.

Kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı ittim, hala çoğunlukla uzanıyordum, böylece sahneye tanıklık edebildim.

Alijah'ın kafası taş duvara çarpmış, kanlı bir posa halindeydi.

Görünüşe göre Silus hâlâ hayattaydı, Ullna onun yanında duruyordu.

Şifacı isteğimi açıklıyor olmalıydı, Ullna şaşkınlıkla önce Silus'un bedenine, sonra da bana baktı.

Göz teması kurduktan sonra Şifacı'ya döndü ve başını salladı.

Öne doğru eğildi ve Silus'un vücudunun üzerinde biraz zaman geçirdi. Yeteneklerinin sıcak ışıltısı yüzünün alt yarısını aydınlatıyordu.

Beklediğimden daha uzun sürdü. Silus gerçekten ölümden dakikalar uzakta .

Şifacı Ullna'ya bir şeyler mırıldandıktan sonra yanıma döndü. Sözsüzce uzandı ve uyluğuma uzandı. Eli üzerinde gezindi. Nereye koyacağından ya da ne yapacağından emin değil gibiydi. Ben hâlâ dirseklerimin üzerinde durmuş, onu izliyordum.

Dikkatim dağıldı.

"Yapamaz mısın?" Ya iyileşmesini beklemenin verdiği gerginlikten ya da yorgunluktan ya da her ikisinden birden derin derin nefes alarak nefesimi verdim.

Şifacı, hala kalçama bakarak, "Burada olmaz, biz
."

Şifacının vücudunun etrafına büyük bir bobin sarıldı.

Yukarıdan bir atlı süzüldü ve yere inmeye başladı. Şifacının etrafına doladığı bağlayıcı sarmallar sıkılaştı. Çok hafiftiler, örümcek ağıları gibiydiler, ölümün ince vaadi gibiydiler.

Onu benden uzaklaştırdı.

Dirseklerimin üzerinde durmaya çalıştım ama anında başım dönmeye başladı.

Binici Ereask'ından indi ve kararlı adımlarla Ullna'ya doğru ilerledi.

Silus'un yanında baygın yatan Ullna.

Ayakta duran Silus onun üzerine eğilmiş, ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde duruyordu. Ullna'yı sadece onun da ölümüne sebep olmak için mi kurtarmıştım? Az önce gelen atlı Alijah'ın cesedine baktı. "Bırakın onu. O artık önemli değil," dedi Silus ona. Atlı daha sonra yere baktı. Ullna'ya.

"Alın onu. Sorun çıkarmayacaktır," diye emretti Silus.

Her ne sebeple olursa olsun, binici Silus'a itaat etti ve Ullna'nın bedenini kaldırmak için etrafından dolaştı, bunu da sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kolaylıkla yaptı.

Silus dikkatini bana doğru çevirdi. Sırıttı, gözündeki şişlik diğer tüm yaralarıyla birlikte tamamen kaybolmuştu ve bu yüzden yüzü berraktı. İki koyu renkli küçük gözü beni delip geçti. Keskin yüz hatları etrafımızdaki kalelerden bile daha köşeli görünüyordu.

Bana ulaştığında yüzüme sert bir tekme attı. Kendimi yukarıda tutmak için sürdürdüğüm çaba anında yok oldu.

"Gerçekten bir Şifacı tanıyormuşsun. Ha. Bunun için teşekkürler." Ağzımda kan tadı vardı.

"Beni iyileştirme sözünüzü yerine getirdiğinizde, sizinle isteyerek geleceğimi mi sandınız? oturup dilimi sallayacağımı mı sandınız? Senin hakkında çok şey söylediler ama bu kadar aptal olduğunu hiç söylemediler."

Beni saçlarımdan tutup kaldırdı, sonra bedenimi öne doğru fırlattı, böylece önünde diz çökmek zorunda kaldım. Beni boşlukta sürükledi, yaralı bacaklarım yere tam temas ediyordu. Uyluktan kesilmiş bir bacağın verdiği his o kadar dayanılmazdı ki çığlık atmaya başladım.

Ancak son birkaç saattir o kadar sık çığlık atıyordum ki sesim çatlamıştı ve çığlıklarım artık hırıltılı iniltiler gibi geliyordu.

Beni Şifacının atıldığı yöne doğru sürüklüyordu, ama adımları durdu ve ben başımı kaldırıp

şifacının ortalıkta görünmediğini fark etti.

Silus yanıma çömeldi ve eli saçlarımın tepesinden enseme doğru kaydı. Kulağıma fısıldadı. "Şifacın nereye gitti? Mmmmm?"

Sesini belirgin bir şekilde yükseltti. "Gölgelerin arasında bir yerde mi duruyor? Acaba ne yapmayı planlıyor? Bu sarmallar onun artık sıradan bir insandan başka bir şey olmadığını gösteriyor." Silus'un gözleri etrafı . "Eğer ortaya çıkarsa, hiçbir kemiğinizi kırmadan hem onu hem de sizi geri götürürüm."

Silus güldü. Tüm bu durumu gerçekten heyecan verici buluyordu.

"Oh, hadi ama! Hayatımı kurtaran sendin, değil mi Şifacı? En azından sana şahsen teşekkür etmeme izin ver!"

Sessizlik.

Başını bana doğru çevirdi, nefesi yüzüme çarptı. "Şuna büyücü. Şifacınız gerçekte '*sizin*' hiçbir şeyiniz değil. Görünüşe göre kaçıp gitmiş ve seni burada bırakmış. Bu üzücü değil mi?" Alaycı bir şekilde kaşlarını çattı.

Dönmeye çalıştım ama sadece gözlerimi ona doğru çevirebildim.

"Güzel," diye homurdandım.

Kadın binici Ullna'yı Erebas'ın arkasına bindirmişti ve sessizce bir kenarda durmuş, itaatkâr bir şekilde talimat bekliyordu.

Silus gözlerini benden ayırmadan kadına, "Bul onu," dedi. "Çok uzağa gitmiş olamaz."

Başını salladı ve hareket etmeye başladı, ancak iki adımdan fazla atamadan arkamızdan bir ses duyuldu.

"Bana teşekkür etmek istediğini söylememiş miydin? O zaman neden böyle kötü niyetli birini peşimden gönderdin?"

Silus etrafında döndü ve beni birlikte çekti, o kadar güçlü bir şekilde ki bacağım bükülürken yarı bağırdım.

Silus kahkahalarla güldü. Şokla renklenmişti. Başımı kaldırdığımda Şifacı'nın etrafındaki sarmallar olmadan önümüzde durduğunu gördüm.

"Şimdi bunu nasıl başardın?" Silus'un sesinin tonu yükseldi.

"Astın onları mühürleme konusunda kötü bir iş çıkardı."

Silus yüzünü buruşturdu ve gergin bir gülümsemeyle 'astına' döndü. Yüzünü göremiyordum ama önceki hareketlerine bakılırsa muhtemelen bu dehşete düşmüştü.

"Önemli değil. Bunu hemen şimdi telafi edebilir." Silus başını Şifacı'ya doğru salladı. Kadın ortaya çıktı ve ona doğru koşmaya başladı.

Bunu yaparken kemerinden iki bıçak çıkardı. Şifacı hiçbir şey yapmadan orada durmuş, sabırla mesafeyi kapatmasını bekliyordu.

O bunu yaparken, adam bir elini uzattı ve parmaklarını şıklattı. Ortadan kayboldu.

"Kahretsın!" diye bağırdı kadın.

Bir sonraki anda, görünmese bile bir şekilde onun saldırısını tahmin ederek yana doğru hamle yaptı. Diğer binicilerin kör olduklarında nasıl dövüştükleri düşünüldüğünde bu mantıklı geliyordu.

Geri kalanımızın bunu anlaması için geçen sürenin aksine, Şifacı bunu bir anda fark etmiş görünüyordu ve yarı saydamlığını bıraktı. İşe yaramazken kullanmak enerji kaybı olurdu. Bunun yerine, kadının omzuna bastırmak için iki parmağını kullandı. Hareket bir fiske gibi görünüyordu ama arkasında kadını birkaç metre geriye uçurmaya yetecek bir güç vardı.

Güç artırımı ne kadar güçlü?

Atlı yuvarlandı ve ayağa kalkarak hançerleriyle Şifacı'ya doğru hamle yaptı. Birkaç sağa ve sola hamle yapar gibi yaptı. Kollarının hareketleri o kadar hızlıydı ki bulanıklaşıyordu. Ama Şifacı hâlâ tek bir silah bile çekmemişti ve sadece dönüyor, kıvrılıyor ve eğilerek onun tüm darbelerinden kaçınıyordu. Aşağı, yana, sağa doğru bir dönüş.

Kadın hayal kırıklığı içinde homurdandı ve bir kez daha üzerine yürüdü. Bu sefer adam kadının ön kolunu yakaladı, onu kaldırdı ve vücudunu yere çarptı. Kadın öksürdü. Adam ona uzanmak için öne doğru eğildi ama kadın yuvarlandı ve adamın sırtına atladı. Adam arkasına uzandı ve onu bir sinek gibi başının üzerinden aşağı fırlattı.

Yere çömeldi, sırtı ona dönüktü. Şifacı onu yakalamaya çalışırken kaçtı ve bir kez daha onunla yüzleşmek için döndü.

"Acele edin!" Silus bağırdı.

Onu duyan kadın çılgınca saldırdı ama bu sefer Şifacı hızını arttırarak yarım saniyeden kısa bir süre içinde kadının etrafında döndü ve onu etkisiz hale getirdi. Kadın sersemlemiş görünüyordu. Şifacı hiçbir şey yapmadı ya da söylemedi.

Kadın adamın karnına tekme atmaya çalıştı ama adam geri sıçradı. Kadın başka bir silah çıkardı ve onu ayağından bıçaklamaya çalıştı. Adamın bıçağın geldiğini görüp kaçınacağı düşünülürse garip bir hareketi. Adam bunu yaptı ve kadının yakasından tutmak için öne doğru uzandı.

Ama diğer eliyle uzandı ve adamın bileğine bir zincir . Zincirleri birbirlerine bağlayamamış olsa da, lanetli prangalar onu anında zayıflatacaktı. O anki drenaj ve şok anında, kadın Şifacının kelepçeli bileğini yakaladı ve diğerine bağlamaya hazır bir şekilde arkasından büktü.

O değil.

Sayısız hayat kurtarabilir. Büyücüler için benim yapabileceğimden çok daha fazlasını yapabilir.

Őatosunda yaşasın, ipek ve k rkle kaplı yataklarda uyusun, hiç a  ve susuz kalmasın. Umurumda değildi. Gerçekten umurumda değildi. Oraya gitmediği , o duvarların ardında, yerin derinliklerinde kilitli kalmadığı sürece.

Oraya gidemezdi.

Gidemezdi.

"Hayır," diye havaya doğru bağırdım.

Bu düşündüm aldı üzerinde benim çok olmak.

A açlıktan  l yorum Ruhumda saklı olan umutsuzluk damarlarımda patladı.

Kadın aniden Şifacı'dan uzaklaştı. Adam kadının tereddüt etmesinden faydalandı ve ona bakmak için dönerek uzaklaştı.

Burnundan kan geliyordu.

Daha çok dökülüyordu. Boynundan, göğsünden aşağı sağanak bir fırtına gibi düşene kadar dökülüyordu.

Sonra gözlerinden çıkmaya başladı.

Kulaklarından.

 ığlık atmaya başladı, her patlama arasında şok içinde durakladı. Sesi neredeyse bir  ocuk gibiydi.

Kan gelmeye devam ediyordu, sanki vücudu onun için bir kafesti ve şimdi dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Şimdi ağzından çıkıyordu. Tırnaklarının altındaki boşluklar.

 nledi ve her saniye daha da solgunlaŐan yüzünü kavradı. Gözlerinin akı kırmızıya döndü, altındaki damarlar

Şimdi çok daha solgun olan derisi patlamaya başladı.

Yalvarırcasına Silus'a baktı.

Sanki ona yardım edebilirmiş
gibi.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı, yarı şaşkın, yarı tiksintiyle.

Kadın umutsuzca ve o kadar yüksek sesle çığlık attı ki Silus
irkildi.

Yere yığıldı, kan akmaya devam etti, yarıklarından fokurdadı,
sonrasında bile.

Silus boynumu bıraktı ve beni diz çökmüş halde bıraktı. Ayağa kalktı
ve kendi silahlarını çıkardı. "Bir Şifacı ne kadar nadir olsa da, beni kanlı
et suyuna çevirmene izin vermeyeceğim," diye iddia etti.

Şifacı hâlâ kadının bedenine bakıyordu, Silus'un hareket ettiğini ya da
konuştuğunu bile fark etmemişti.

Ancak Silus, sözünü yerine getirmeye kararlı bir şekilde, henüz
prangasını çıkarmaya vakit bulamamış olan Şifacı'nın üzerine yürüdü.

Hemen hemen aynı şekilde dövuştüler, sadece Silus kadından daha
hızlıydı ve bir dakikadan kısa bir süre içinde Şifacıyı birkaç yerinden
kesmiş, kıyafetleri yırtılmış ve çizilmişti.

Silus bir sonraki saldırısında, Şifacı prangasını manipüle etti,
öğretilen zincirleri çekip Silus'un darbesini savuşturmak için üzerine
kaldırdı.

Silus'un bıçağı Şifacı'nın bileğindeki zincirleri kesti.

Silus'un gözleri büyüdü ve ağzı kızgınlıkla yukarı doğru seğirdi.
Şifacı'nın tavrı değişti. Göründü ve daha önce onda tanımadığım bir
aura yaydı. Silus da değişikliği fark etti.

Şifacı tekrar görünmez oldu. Her nasılsa Silus onun hareketini
önceden sezmiş ve bana doğru koşarak hançerini savurmuştu.

Şifacı sırtı bana dönük olarak yeniden ortaya çıktı. Kollarını ve bacaklarını hafifçe açmıştı, sanki bu beni daha fazla koruyacakmış gibi.

Silus hançerini Şifacı bir hamle yaparak onu etkisiz hale getirdi. Silus'un üzerinde artık başka silah yoktu. Hepsini daha önce ortadan kaldırmıştım.

Ama Silus onun bıçaksızlığını ya da herhangi bir şeyi umursuyor gibi görünmüyordu.

Çünkü Silus'un hançerinin havadaki darbesi istediğini elde etmişti.

Şifacının giydiği kukuleta geriye doğru düştü ve onu omuzlarından bağlayan siyah bir iplik parçası yere doğru süzüldü.

Silus, Şifacı'nın yüzüne bakıyordu. Ağız genişlemiş, kaşları kalkmıştı. Yüz ifadesi o kadar şaşkınlık ve dehşet doluydu ki, çürüyen cesetlerden oluşan bir dağa baktığını düşünebilirdiniz.

Az önce kendi kanıyla dolu bir denizde ölmesini izleyen ve sadece hafif bir tiksintiyle tepki veren biri için böyle bir tepki...

Silus saldırmak için başka bir hamle yapmadı. Hiç hamle yapmadı.

Benden önce Şifacı elini sırtına koydu ve uzun kılıcını çekti. Bunu yaparken kılıç havada çınladı. Yan tarafına uzattı.

Silus inanamayarak güldü ve sadece tek bir kelime söyledi. "Sen."

Adamın omzunun üzerinden kısa bir süre bana baktı, sonra tekrar Şifacının yüzüne. Adamın duruşunu, kılıcını inceledi.

Sanki biri onu ele geçirmiş gibi, Silus'un yüz ifadesi tamamen değişti. Genişçe gülümsedi, başını teslim olmuş bir tavırla salladı ve gökyüzüne baktı.

Yüzünü buruşturdu. "Ne kadar hayal kırıklığı." Küçük bir attı.

"Gerçekten, *gerçekten*... daha sonra ne olduğunu bilmek isterdim."

Şifacı ile göz teması kurdu ve o da hiç tereddüt etmeden kılıcını kaldırıp Silus'un başını gövdesinden ayırdı.

BÖLÜM 61- ELI EL

T Sabahın erken saatlerinde vitray pencerelerden gelen güneş, Jurasan Kralı'nın pelerinini çeşitli renklere bürüdü.

Ne de olsa bir tapınakta tanışmıştık.

Saray'da buluşmak çok tehlikeliydi ve Kral'ın kabul etmeyeceği bir şeydi. Elementas tapınakları Iloris'in çeşitli yerlerinde bulunur ve genellikle Tanrıların her birine adanırdı. Bu tapınak Gök Gürültüsü Tanrısı Tundros'a adanmıştı, ancak Vasara'daki popüleritesinin azlığı nedeniyle tapınağı küçüktü. Vasara'nın Koruyucu Tanrıları Furos ve Terros, buradaki en büyük tapınakların özneleriydi. Daha küçük olanlar genellikle ıssızdı, özellikle de günün bu erken saatlerinde, gecenin karanlığı güneşin doğuşuna henüz karışmışken.

"Majesteleri," dedi Jurasan Kralı, başlığını geri çekerek.

Bu adamı daha önce hiç görmemiştim. Çok az gördüğü söylenirdi. Yanımda oturan Elias, yüzü ortaya çıkınca nefesini içine çekti. Benimle göz teması kurdu ve kaşlarını kaldırdı. İçinde

Jurasan bu ışıkta, bu ortamda ve bu görünümüyle, arkasındaki Tundros heykeli de dahil olmak üzere Dokuz Tanrı'nın herhangi bir heykeline rakip olabilirdi. K l sarısı saçları o kadar uzundu ki, yüksek boyuna rağmen masanın kenarını sıyırıyordu.

"Majesteleri," diye cevap verdim gülümseyerek.

Jurasan Kralı'nın eğilmesi adettendi, zira o da bir Kral olsa da Vasara hâlâ hüküm süren bir Krallıktı. Ancak o, böyle bir eylemde bulunaca ına dair hiçbir işaret göstermeden dimdik durdu.

"Lütfen oturun." Tek parma ımla masanın diğer ucundaki sandalyeyi işaret ettim.

Jurasan Kralı sandalyeyi geri çekmek için sol elini kullandı. Koyu yeşil kadife pelerinini arkasından yukarı doğru savurdu ve oturdu.

Kıyafetinin geri kalanı da benzer bir renkteydi, ancak çoğunlukla gizlenmişti. Koyu renk giysileriyle saçları arasındaki tezat dikkat çekiciydi. Bu adamı bir kez gördükten sonra, onu bir kez daha tanımak kolay olacaktı. Onu tarif etmeye çalışırken bile, tüm özellikleri benzersiz olduğu için sadece birkaç ayrıntıya ihtiyaç duyulacaktı.

Görünüşünün ayrıntılarını bu kadar uzun süre saklamayı başarmış olmasının önemi üzerinde düşünmemek zordu.

Elimi masanın üzerine koydum, parmak uçlarını tahtanın üzerinde duruyordu. "Bize yüzünü gösterdin." Anlamaya ihtiyacım vardı.

"Görünüşünü keşfetmek için kaçınılmaz girişimlerinizi beklemektense bunu yapmayı tercih ederim."

Elias alay etti. Jurasan Kralı onu görmezden geldi.

"Bunu ilk deneyen ben olmayacağım," diye belirttim. "Yine de yüzünüzü diğer göstermiyorsunuz."

"Diğer meraklı tarafların başarı şansı yok," diye cevap verdi Kral. Ellerini kavuşturdu ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Sağduyunuza güvenebileceğimden eminim." Elias'a baktı, "Ve seninkine."

"Elbette," diye onayladım. "Güveniniz için minnettarım."

Kral gülümsedi. Yüzünü tam olarak görmek ve bu ifadeyle görmek, bir merak duygusu hissetmemek zordu. Bu adamdan şimdiye kadar sadece bir varlık, bir güç, insanların hayranlık duyduğu, saygı duyduğu ve korktuğu biri olarak bahsedilmişti. Halkı tarafından sevilen bir adam. Bir tür kutsallık onun varlığını çevreliyordu, bir hürmet.

Yine de gülümsemesi onu genç ve kaygısız gösteriyordu, sanki böyle bir yükü yokmuş gibi. Sadece şu sözler eşlik ediyordu: "Umarım bu karşılık bulur."

Gülümsüyordu, sözleri kibardı ama arkalarında bir uyarı olduğu açıktı.

Elias bir kolunu masanın üzerine koyarak öne doğru eğildi. "Oradan nasıl ?" diye sordu.

Liquanon'dan, saldırıdan bahsediyordu.

Jurasan Kralı'nın bakışları güneş ışığında parlayarak ona doğru kaydı. "Bu soruyu cevaplayabildiğinde... o zaman ben de cevaplayacağım."

Elias gözlerini kıstı ve başını eğerek şöyle bir ifade takındı,

Gerçekten mi?

Bu meselenin halledildiğini açıkça hisseden Kral bana baktı. "Beni siz çağırdınız."

"Ben yaptım." Başımı salladım. "Adaylardan birine yapılan saldırıyı şimdiye kadar duymuş olmalısınız."

"Bunu duymamak çok zor olurdu. Niyetinizin bu olduğunu varsayıyorum." Sesi onaylamıyor gibiydi.

"Savaştan bu yana bir büyücü bir kez bile bu Saray'a sızmadı," dedim.

"Farkındayım," diye cevap verdi.

"O halde, bu durum ışığında, bu gruplarla ilgilenme ihtiyacının bariz bir şekilde arttığını kabul edeceğinizden eminim."

"Tüm saygımla Majesteleri, yalnız bir büyücünün eylemi hemen tüm bir gruba bağlanamaz."

"İşte bu yüzden hepsiyle uğraşmak en iyi seçenek," diyerek başımı eğdim ve avucumu masanın üzerine koydum.

"Savaş... asla en iyi seçenek değildir." Kral'ın sesi küçümseyici ama aynı zamanda rahatlamıştı, sanki sevmediği bir yemekle ilgili fikrini paylaşıyormuş gibiydi. "Bu grupları ortadan kaldırmak için çaba sarf ettiğinizde, ki eminim kaynaklarınızla bunu başaracaksınız, geriye kalan büyücüleri sadece saldırıya teşvik etmiş olursunuz. Önce bu konuyu araştırmak daha iyi olmaz mı?"

"Bunun için artık çok geç," dedi Elias yan taraftan. Sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Bu duyuru yapıldıktan sonra-"

Elias'ın sözünü kestim, "Büyücülerin eylemlerinin daha tehlikeli hale gelmesini beklemek aptallık olur. Soruşturma yapmak onlara sadece zaman fırsat kazandıracaktır."

Jurasan Kralı cevap vermedi ama hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Yine de onun tam onayına ihtiyacım yoktu, bana yardım etmesinin onun çıkarına olduğuna ikna edebildiğim sürece bu yeterli olurdu.

"Elias," dedim.

Elias konuştu. "Burada bulunan büyücü ışınlanmayı kullandı. Bunun farkında olabilirsin ya da olmayabilirsin, ancak ışınlanma, daha düşük sınıftaki büyücüler tarafından kullanılsa da, büyük bir enerji dalgası yayar ve Gezginler, zaman ve odaklanma ile koordinatlarını izleyebilirler."

"Evet," diye yanıtladı Jurasan Kralı açıkça, "farkındaydım."

Elias, "Işınlanma koordinatları Juras'a'nın içindeydi, yani büyücü sizin Krallığınıza ve Krallığınızdan ışınlandı," diyerek konuya girdi.

Öne doğru eğilerek biraz daha ekledim. "Bu, tehlikeli olduklarını kanıtlayan büyücülerin Juras'a'da bulundukları *ikinci* kez tespit edildi."

"Geçtiğimiz on yıllar boyunca Athlion'un her yerinde sayısız büyücü üssü vardı, peki bu bilginin konuyla ne ilgisi var?" Sesindeki savunmacı ton gözümünden kaçmadı.

"Mesele şu ki, bu tür büyücüler bu duvarlara sızmayı başardılar. Bir kez birkaç gün önce, bir kez de ondan önce"- durakladım ve dişlerimi hafifçe sıktım- "ailem öldürüldüğünde."

Kral'ın göz kapakları titredi. "Evet. Bunu ben de duydum."

"O halde endişemi anlıyorsunuz."

"Anlıyorum, evet. Katılıyorum,

hayır." "Bu-"

Ama Kral kesti, Elias da kaşlarını çattı.

"Juras'a'nın Kralı olmak beni bu toprakların her karışını araştırmaya muktedir kılmadığı gibi, buraya gelenlerden de sorumlu kılmaz.

ve sınırlarını özgürce geçip gidebilirler."

"Ama eğer siz değilseniz, bu büyücülerin yakalanması ve tutuklanması sorumluluğunu kimin üstlenmesini öneriyorsunuz? Ne de olsa Krallığınızda ikamet ediyorlar, Majesteleri," diye sordum.

Jurasan Kralı gözlerinin içinden sessizce alay etti. "İkamet ediyorlar, öyle mi? Yani, Seyrüseferciler onları tam olarak bulundukları yere kadar izledi mi?"

Bu adamın henüz bir çocukken büyük bir şöhrete sahip bir Kral olmasının boşuna olmadığını anlamaya başlamıştım.

"Ve ne zamandan beri Vasara'nın iz sürücüleri farklı Krallıkların sınırlarıyla kısıtlanıyor? Bu sınırlar geçmişte onların bu *sorumluluğu* stlenmelerine engel olmadı."

Elias koltuğunda kıpırdandı.

"Bu tesadf görmezden gelemem Majesteleri," diye hitap ettim ona. "Ve ben de bunu görmezden gelmiyorum. Son konuşmamızdan bu yana

Talep ettiğiniz gibi, Krallığımı büyücülere dair herhangi bir işaret olup olmadığına dair daha kapsamlı bir şekilde inceliyordum. Lord'un da az önce belirttiği gibi, ışınlanmayı gözden kaçırmak zor olacaktır."

"İz srclerimizin bizi yanlış bilgilendirdiğini mi söylüyorsunuz?" Elias yarı ilgilenmiş, yarı sinirlenmiş bir ses tonuyla sordu.

Kral ona sakince baktı. "Ya da kandırıldıklarını. Tek söyleyebileceğim, Juras'a da büyücülere dair böyle bir işaret olmadığı."

"Kandırılan siz olamaz mıydınız, Majesteleri?" Bunu ona ben .

Kral bu olasılığa hiç de ikna olmuş görünmüyordu. "Eğer durum buysa, size daha fazla nasıl yardımcı olabileceğimi anlayamıyorum."

İşbirliğine karşı bu kadar isteksizlik. Çatık kaşlarındaki hırçınlık.

"O zaman lütfen. Sizi aydınlatmama izin verin," diye başladım. "İz sürücülerin kalenizde ikamet etmelerine izin verin. Kısa bir süreliğine, odalarınızda faaliyet göstermelerine ve görevlerini oradan yürütmelerine izin verin."

"Hayır," diye yanıtladı Kral. Bunu zorlamadan, kolayca, sanki bir içkiyi reddediyormuş gibi söyledi. Belli ki bir açıklama yapmayı gerekli görmemişti.

Bu reddi bekliyordum, çünkü sadece Kral'ın görünüşü değil, evi de büyük bir gizlilik içindeydi. Yine de devam ettim.

"O zaman bulunduğunuz yere yakın başka bir konut. Onlara çalışabilecekleri bir yer verin."

Jurasan Kralı işaret parmağıyla ahşap masaya dört kez vurdu.

Durdu. "Bunu ayarlayabiliriz."

"Ve drenaj merkezlerinizi incelemelerine izin vereceksiniz çünkü-"

"Bu. Yapamam." Jurasan Kralı her kelimeyi telaffuz etti.

Tekrar konuşmadan önce hafifçe öksürdüm ve hâlâ iyileşmekte olan sol kolumun omzunu oynattım. "Eğer bu büyücüler gerçekten de sizin Krallığınızdan geliyorlarsa, drenaj merkezlerinizdekiler onların hareketlerinden haberdar olabilir, hatta belki de bu grupların bazı üyeleri."

Kral ellerini tekrar birbirine kenetledi ve öne doğru eğilerek kollarını masaya dayadı. "Evime girmek istiyorsunuz. Drenaj merkezlerimi incelemek istiyorsunuz. Majesteleri, eğer benden şüpheleniyorsanız, bunu neden söylemiyorsunuz?"

Sandalyemde arkama . "Çünkü senden şüphelenmiyorum."

Kral yarı kıkırdayarak burnundan yüksek sesle nefes verdi. "O halde bu özel isteğinizi reddettiğim için o kadar da üzölmeyeceksiniz. Drenaj merkezlerimize müdahale edilemez. Sıkı bir rehberlik altında çalışıyorlar. İz sürücülerinizin buna müdahale etmesine izin vermeyeceğim."

Aklıma bir düşünce geldi. "... Gemileriniz eksik olabilir mi?"

Jurasan Kralı sorumu anlamamış gibi kaşlarını çatı. "Herkes anlamıyor mu?"

Kral'ın bu bilgiden haberdar olması şaşırtıcı değildi, tıpkı benim gibi, Krallıkların her yöneticisinin olacağı gibi. Ama Elias kafası karışmış bir halde Kral'la benim aramda döndü.

"Herkes mi?" Elias bana fısıldadı.

Jurasan Kralı duydu ama onu görmezden geldi. "O zaman böyle bir müdahalenin ve gecikmenin mümkün olmadığını anlayacaksınız."

"Takipçilerimiz drenajları bölmeden kolayca soru sorabilir," diye karşı çıktım.

"Elimde bir kanıt olmadığı için hiçbir soru sormayacaklar." Israrcıydı ama saldırgan değildi.

"Gemilerinize bu tür sorular sormayarak hayati bir bilgiyi kaçırıyor olabiliriz," dedim.

"O zaman onlara kendim soracağım."

Elias ve ben birbirimize baktık. Bu Kral'ın kendi Gemilerini sorgulayacağını düşünmek mantıksız görünüyordu.

Ben de yakın zamanda aynı şeyi yapmıştım.

"Lütfen. Bunu yap," diye konuştum. "Ne keşfettiğinizi öğrenmek çok ilgimi çekecek. Belki de hazır sormuşken

Lord Beckett hakkında araştırma yap."

Jurasan Kralı hafifçe doğruldu "Bunu neden yapayım ki?"

"Kız kardeşinizin eskortu bir haftadan uzun süredir kayıp," diye bilgilendirdim onu.

Jurasan Kralı gözlerini kırptırdı ve masaya baktı. Gözlerini yana kaydırđı, kaşlarını çatdı, açıkça şaşkındı.

Elias onu ihtiyatla izledi.

Kral'ın gözleri benimkilere döndü. "Neden daha önce uyarılmadım? Prenses'in güvenliği onun varlığına bağılı."

"Sizi memnuniyetle uyarırdım, ancak Prenses başlangıçta onun yokluğunu bildirmedi. Yokluğunun geçici olduğuna ve yakında geri döneceğine inandığını belirtti. Ancak Lord Beckett'in kız kardeşinizin yanında ne kadar hararetle durduğu göz önüne alındığında, bu olasılık bana bile pek olası görünmüyordu."

Elias boğazını temizledi ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. Bakışları bu konuda Kral'ı fazla kızdırmamam için beni uyarıyor gibiydi. Yollarımız ilk kesiştiğinde olduğu gibi bu adama karşı da temkinli olduğu belliydi.

"Onun yerine başka bir refakatçi gönderebilirsiniz. Bu son saldırıdan sonra onun güvenliğınden emin olmak istediğimize eminim. Kız kardeşiniz burada sadece gösteriş için bulunsa bile, bunun farkında olan sadece siz, ben ve Lord Elias'tır."

"Bir arama yapıldı mı?" diye sordu Kral.

"Evet, ve o hiçbir yerde bulunamadı. Onu kimse görmemiş. Dilerseniz kız kardeşinizle konuşabilirsiniz ve-"

"Hayır," diye araya girdi Kral. "Uzun süre kalamam."

Kral'ın omzunun üzerinden Tundros'un heykeline baktım. "Tanrılara inanıyor musunuz, Majesteleri?"

"Elbette," diye yanıtladı.

Yanıtının samimi olup olmadığını söylemek zordu.

"O halde bu çabanızda başarılı olmanız için sizin için dua edeceğim."

Jurasan Kralı doğrudan bana baktı. Vitray pencereden gelen ışık kül sarısı saçlarını pas ve akçaağaç kırmızısına boyuyordu. "İnancı olmayan bir adamın duası gerçekten işe yarar mı?"

Elias sertleşti. Anlamlı bir şekilde gülümsedim. Kral'ın bilgileri bu kadar iyi çıkarabilmesi şaşırtıcıydı, onunla birlikte olmak, onun gibi düşünen biriyle birlikte olmak neredeyse ferahlatıcıydı.

"Kim bilir? İnsan sadece deneyebilir."

"Zahmet etmeyin," dedi Kral, açıkça ama tarafsız bir şekilde. Söylediği her şeyi yargılayıcı görünmeden otoriter bir şekilde söyleme gibi ilginç bir yöntemi vardı.

Kral'ın dikkati Elias'a çekildi. "Ne düşünüyorsun?" Elias bu kadar açık bir şekilde sorulduğu için gözle görülür bir şekilde irkildi. "Ne hakkında?"

Majesteleri?"

"Bir savaş hakkında."

Elias bir an için nefes almayı kesti. Gözlerim Kral'a sabitlenmişti. Eğer nifak sokmaya çalışıyorsa, bu nafiye bir çabaydı. Elias'ın savaşı onaylamadığını zaten biliyordum ama büyücülüğü daha da fazla onaylamıyordu.

"Sanırım Kral-" diye başladı Elias.

"Majestelerine sormuyorum, onun fikrini zaten biliyorum ve önemli olan tek fikir onunki değil. Ben sizinkini soruyorum."

"Doğru," dedi Elias hoyratça. Cevap vermeden önce yan gözle beni süzdü. "Savaş istemiyorum ama kaçınılmaz görünüyor, değil mi?"

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Az önce dedim ki..." Elias durdu ve muhtemelen konuştuğunu hatırlayarak boğazını temizledi. "Evet, ben de öyle düşünüyorum."

Kral'ın gözleri hızla ikimizin arasında gidip geldi. "Baban savaş istemiyordu," dedi bana.

Elias araya girdi. "Onun babası-"

Kral onun üzerine konuştu. "Sonuncusunu o kışkırttı. Ağır bir şekilde işin içindeydi. Ama bahsettiğiniz bu gruplara rağmen bir daha asla topyekûn savaş ilan etmemesinin bir nedeni vardı. Sadece ihtiyaç duyulduğunda gruplarla ilgilenmesinin bir nedeni vardı. Bunu sizinle tartışmadı mı?"

Ahşap masaya baktım. Babam benimle çok az konuşmuştu.

"Babamın büyücülere karşı tutumunun karmaşık olduğunu biliyorum." "Onlardan korkardı," dedi Kral.

"Korku hiçbir zaman bir seçim yapmak için iyi bir neden değildir," diye azarladım.

"Temeli olmadığı sürece. İnsanlar korkudan sanki bir günahmış, bir zayıflıkmiş gibi bahsediyor." Kral konuşurken neredeyse umutsuz görünüyordu. "Ama bazı şeyler korkmaya değer. Bazı insanlar dikkatli olmaya değer."

Daha dik oturdum. "Sadece büyücülerden korkmaya devam edersek, bir gün, çok yakında bu istismar edecekler. Dünyamızı köklerinden söküp atacaklar."

"Baban hayatta kalmanın, son savaşı kazanmanın bir mucizeden başka bir şey olmadığını ve bunun sadece büyücüler sayesinde olduğunu biliyordu."

böyle bir sefer beklemiyorlardı. Bu sefer hazırlar ve eğer ilk saldıran siz olursanız, hayatta kalamayacağımız bir güçle karşılık vereceklerdir." Kral hızlı ama net konuşuyordu.

"Önce onlar saldırırsa mı? Bunu zaten yapmadılar mı?" Ona sordum.

"Tanrı size söyleyebilir ki, şimdiye kadar yaptıkları şey Yapabileceklerinin yanına bile yaklaşamazlar." Kral'ın sesindeki uğursuz ton çok etkileyiciydi. Konuşması beni yolumdan caydırmayı amaçlıyordu ama bu beni yolumdan daha da emin yaptı.

"Belki de haklısınız," diye devam etti, "ve bir şeyler planlıyorlar, ama önce siz saldırırsanız, bunu barışçıl bir şekilde çözme olasılığını ortadan kaldırırsınız."

Elias güldü. Benim için de aynısını yapmamak zordu. Kral ona etkilenmemiş gibi baktı.

"Majesteleri... o zaman çoktan geçti," dedim usulca.

Kral dehşete düşmüş bir halde başını salladı. "Eğer bir şey için dua edeceksen, bunun için dua etmelisin... eğer bu kadar umutsuz olduğun bu savaş başlarsa, erken bir zamanda öldürülürsün-"

Elias'ın gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ne cüretle-"

"Çünkü eğer öyle değilsen," diye konuştu Kral ona, "hatalarının yıkım ve ölüm olarak ortaya çıkışını izleyeceksin ve onlar da sana izletecekler."

Başımı ve sesimi alçalttım. "Mükemmel değilim, kusurlu da değilim ama bunun bir hata olmayacağını biliyorum."

Kral açıkça aynı fikirde değildi ama konuyu değiştirerek sordu. "Aday mı? Yaşıyor mu?"

"Sadece." Yatağında çelimsiz ve güçsüz yatan Kalnasan kızını düşündüm ve bir korku, bir beklenti hissettim.

Kral başını salladı. "Bir büyücü, tek bir saldırı, gizli ve sessiz ve kız hayata tutunmaya çalışıyor. Yüzlercesinin yeteneklerinin tüm gücünü bize karşı kullandığını düşünün. Halkınızı koruduğunuza inanıyorsunuz ama onları sadece bu kızın kaderine ya da çok daha kötü bir kadere mahkûm ediyorsunuz."

"Fikrinizi paylaştığınız için teşekkür Majesteleri."

"Sahte minnettarlık gerekli değildir. Bunu senin teşekkürün için paylaşmıyorum. Bu hatayı yaptığınızı gün, bu konuşmayı hatırlamanız ve kader size iyi davranırsa, bunu asla unutmayacak şekilde yaşamanız için paylaşıyorum." Sesi şimdi daha keskindi.

Kral ayağa kalktı. "Önümüzdeki birkaç gün içinde buraya başka bir muhafız göndereceğim. Bu süre zarfında Prenses zarar görürse, anlaşmamız geçersiz olur."

"zarar gelmeyecek," diye güvence verdim.

"Eminim Kral Dunlan'a yeğeni hakkında söylediğiniz de buydu."

Son birkaç dakika içinde tavrı çok daha düşmanca bir hal almıştı.

"Adaylara aksini söylemesi pek mümkün değil. Her biri bu pozisyonun riskler taşıdığını biliyor," diyerek beni savundu Elias.

Kral üzüntüyle Elias'a baktı. "Haklısınız, elbette, güvenliklerinin garanti edilememesi sadece utanç verici."

"Bu büyücülerin işi, onun değil," diye tersledi Elias.

"Öyle mi?" diye sordu Kral, bir cevap beklemiyordu. "Sebepler-sonuç zinciri ne kadar geriye gidiyor?"

"İşleri fazla karmaşıklıştırıyorsunuz, Majesteleri." Elias'ın sesi sinirli geliyordu.

"Onları aşırı basitleştirmek, zor gerçeklerle yüzleşmek istemeyen insanlar içindir."

Elias tekrar ağzını açtı ama o bu noktayı çürütemeden ben konuştum, "Hangi zor gerçekten bahsediyorsun?"

Kral kapüşonunu kaldırdı, gitmeye hazırlanıyordu. "Bizim de onlardan bir farkımız yok. Biz bu dünya için savaşıyoruz. Yaşamak için savaşıyoruz. Zaman içinde bir yerlerde, hem insanların hem de büyücülerin bunu yapmasının imkânsız olduğuna karar verdik ve o zamandan beri her iki tarafın da her eylemi aynı motivasyonla besleniyor. Büyücüler belirli yeteneklere sahip olduklarında onları kötülemek, olmadıklarında ise kendimizi kurban etmek daha kolay. Ama gerçek kötü kim ve gerçek kurban kim?"

Kral sözlerini şöyle bitirirken soru havada asılı kaldı: "Zor gerçek şu ki, her ikimiz de bu dünyayı onlardan daha fazla hak etmiyoruz."

Elias düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı.

"Kesinlikle onların davasına sempati ." Başımı öne eğdim.

"Sempati değil, sadece bariz benzerlikleri görebilme ve bunu kendime itiraf edebilme yeteneği," diye düzeltti Kral beni.

Elias sessiz, hareketsiz ve düşünceliydi.

"Benzerlikleri kabul edebilirim ama bunları takdir etmeye ne ihtiyacım ne de zamanım var. Bunun ne olacak?" Gayri ihtiyari sordum.

Kral gerçekten olmasa da sıkıca gülümsedi.

"Meselenin özünü ne kadar iyi özetlemeyi başardınız," dedi acı bir şekilde.

Döndü ve kapıdan dışarı çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz Elias bana döndü. "Gemi sıkıntısı mı var?"

"Bundan kimseye bahsedemezsin."

Elias elini salladı. "Bunu biliyorum."

"Sarhoşken bile."

Elias kaşlarını kaldırdı. "Doğru... çünkü sarhoş olduğumda bu kuralın geçerli olmadığını sanıyordum."

"Toplum içinde hiç içmeseniz daha iyi olur."

"Ben..." Elias'ın sesi savunmacı geliyordu. "Toplum içinde içki içmem... çoğu zaman."

Ona endişeyle baktım. Ne söylediğinin farkına varmış gibi omuz silkti, kollarını kavuşturdu ve ekledi: "Yalnızken tadı daha güzel."

Ona endişeyle bakmaya devam ettim. "Gerçekten... denemelisin..."

Kendimi şaşırmış buldum. Uzun zamandır ilk kez kendi kelimelerim üzerine hayıflanıyor, ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Deniyorum," dedi Elias'ın sesi biraz çatallaşarak.

"Deniyorum." Başımı salladım. "Buna sevindim."

Sonra yüzümdeki küçük gülümsemeyi silerek kararlı bir şekilde şöyle dedim. "Bu bilgiyi duyan olursa, büyük bir panik yaşanır."

"Ne zamandır kıtlık var?" "Neredeyse on yıldır."

"Lanet olası bir on yıl mı?!" Elias sesini yükseltti. Yavaşça ona döndüm. Anında sakinleşti ve birden derin düşüncelere dalmış gibi göründü. "Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil."

Ama elinin tersiyle kirli sakalını kaşıdı, bu sadece canı sıkkın olduğunda yaptığı bir şeydi.

"Hayır, değil," diye gözlemledim.

Elias araştırmamı görmezden geldi ve sordu. "Bununla nasıl başa çıkılıyor?"

Ona baktım. Kendi düşüncelerine dalmış, meraklı bakışlarımı fark edemeyecek kadar meşgul görünüyordu. Aklından neler geçiyordu?

Bakışlarımın karşılık bulmadığı birkaç dakikanın ardından içimi çektim. "Şu an itibariyle öyle değil. Sadece boşaltacak daha fazla şey bulmamız gerekiyor, hepsi bu. Çoğunlukla bu yeterince kolay."

"Ama bu... savaş" - yutkundu - "geleceğinden o kadar eminsin ki, hepsini yok etmeyecek mi?"

"Onları yok etmeyi hiç planlamıyorum."

Elias kaşlarını çattı. "O zaman ne planlıyorsun?"

"Bir iz sürücüyle çalışıyorsun, değil mi?" Sorusunu geçiştirerek sordum.

"Evet ama-"

"Onu festivale getirin, tanışmasını istediğim biri var."

BÖLÜM 62- SHADAE

C Bu hava için daha iyi kıyafetler tasarlayamazlar mıydı? Boynumu bükerek tenimi yakamdan ayırmaya çalıştım. Ceket hafif bir kumaştandı ve kırılmıştı, ancak beyaz ve altın düğmelerle süslenmiş gömleğin altı, koyu kırmızı pantolonum gibi vücuduma yapışmıştı.

Etrafta festival tüm hızıyla devam ediyordu. İnsanlar geçip gidiyordu. Tezgâhlara, oyunlara, gösterilere bakarken gözleri merakla parlıyordu. Gülüyorlar, atmosferin tadını çıkarıyorlar, bol kızıl pantolonlar, havadar altın etekler ve kısa kehribar yeleklerle geziniyorlardı.

Kalçamda bir çekiştirme hissettim.

Aşağıya baktım, altı yaşından büyük olmayan küçük bir çocuk küçük parmaklarıyla pantolonumun kıvrımlarını kavramıştı. Geniş kahverengi gözleri bana bakıyordu, kıvrıcık kahverengi saçları hafifçe önlerine düşüyordu.

Hemen başımı kaldırıp etrafıma bakındım, çocuğun geldiğini görmeye çalıştım, görünen kimseyi göremedim

sanki birini kaybetmişler gibi.

Bacağımı hareket ettirdim, kendimi çocuğun pençelerinden kurtarmaya çalıştım ama o sadece daha inatçı bir şekilde yapıştı.

"Git," diye fısıldadım. "Geri dön."

"Annem yardım edebileceğinizi söyledi," dedi boş boş.

"Annen yanılıyor, ona geri dön," diye ısrar ettim, endişeyle etrafıma bakındım.

"Annem hasta," diye ısrar etti.

Ne olmuş yani? Ben şifacı değil miyim? Öyle mi görünüyorum?

"O zaman ona bir şifacı bulmalısın," diye cevap verdim.

"Hayır!" Çocuk o kadar yüksek sesle çığlık attı ki, yoldan geçen insanlar duydu ve bize doğru baktı.

"Bu bir takip cihazı mı?"

"O çocukla ne yapıyor?"

Endişeyle yutkundum ve tekrar çocuğa baktım. "Ben doktor değilim, tamam mı? Annene yardım edemem. Özür dilerim."

Çocuk başını o kadar şiddetli salladı ki muhtemelen kendi boynunu incitiyordu. Gözlerinde yaşlar birikmeye başladı.

Çömeldim. Çocuğun eli hareket etmedi. "Annenin nesi var?" diye sordum.

Bu çocuğun gitmeyeceği belliydi, onu eğlendirmek ve başka bir patlamayı önlemek daha iyiydi.

"Annenin bir bebeği var."

Ha. Haklısın. Bu korkunç.

"Bunun nesi yanlış?" Onu yatıştırmaya çalışarak söyledim. "Annenin kötü bir bebeği var."

O zaman anladım. Bebek bir büyücüydü.

Bir bebeğin büyüclük belirtileri göstermesi mümkün müydü? Bu kadar erken mi? Anne muhtemelen bebeğini alıp ondan kurtulabileceğini düşündü.

Kendi annesi.

Gerçekten bir bebeğin kurutulmasını mı bekliyordu?

Bu çocuk evden kaçsa daha iyi olur. Birkaç yıl içinde bazı yeteneklere sahip olduğuna dair belirtiler gösterirse ne olacaktı? Artık bu sokaklarda özgürce yürüyememesi için ne kadar zamanı vardı? Annesi onu ihbar etmeden önce?

Ama ne ki? Başka bir iz sürücü bunu duymadan önce bebeği kaderinden kurtarsam bile, bir çocuğa bakamazdım.

Yine de bir bebeğin tutuklanmasına gerçekten izin verebilir miydim? "Annen nerede?"

Çocuk beni kolumdan tutup çekiştirmeye başladı, ben de onu takip ettim, sokak sokak gezdim. Bayraklar gerilmişti, pankartlar karmaşık sembollerle süslenmişti, koyu kırmızı mürekkep kutlamanın şerefine altın renginde parlıyordu. Pencereden pencereye, direktten direğe bayraklar üzerimize asılmıştı. Çoğu insan şenliklere dalmakla o kadar meşguldü ki bize ikinci bir bakış bile atmadı.

Daha sakın bir yola ulaştık. Çocuk hemen kolumu bıraktı. İleriye doğru koştu ve bir köşeyi döndü.

Yavaşça onu takip ettim.

"Teşekkür ," diyen bir ses seçebildim.

Bir adam küçük çocuğun avucuna bir ay parası koydu. Çocuk kocaman gülümsedi ve sonra koşarak uzaklaştı.

Seni küçük pislik! Annenin yardıma ihtiyacı var. Senin gibi sinsi bir çocuğu varsa kesinlikle vardır! Ugh.

Adam bir duvara yaslanmıştı, yüzü bana dönüktü. Koyu kırmızı, neredeyse kahverengi ve yırtık pırtık bir pelerin onu örtüyordu.

"Bunun işe yarayacağını biliyordum."

Elias kapüşonunu çıkarıp bana doğru döndü. Bu durumdan ne memnun ne de mutlu görünüyordu.

İçimi çektim, yere baktım.

"Ne yapacaktın?" diye sordu bana. "Ne hakkında?" Cahil numarası yaptım.

Elias homurdandı. "O çocuğa tam olarak ne gerektiğini söyledim. Daha önce de benim için ayak işlerini yapmıştı, her kelimeyi doğru okuyacağından adım gibi eminim."

"Kalabalık yüzünden söylediklerinin çoğunu duyamadım ve..."

Elias'ın ona yalan söylememem konusundaki önceki emirlerini hatırlayarak yan tarafa baktım.

Yine de hayatta kalmak için birçok kez yalan söyledim.

İyi söylenmiş bir yalanın gücü kuş cıvıltısı gibiydi. Süslemelerinde aldatıcı. Hoş bir melodi gibi geçen bir tehdit. Burada etrafım böyle cıvıltılarla çevriliydi. Bu cıvıltıyı taklit etmeyi öğrenebilirdim.

Yapmak zorundaydım.

"Bebeği kurtarmaya çalışırdın. Değil mi?" Elias söyledi. "Hayır," diye yanıtladım hızla, o anda az önce ifşa ettiğimi fark ederek, Aslında çocuğun söylediklerini duymuştum.

Elias bir kaşını kaldırdı.

"Ben olsam geri getirirdim," diye ısrar ettim.

"Ben bile lanet olası bir bebeği geri getirmezdim."

Sen bir kahraman değil misin?

"Ne yapardınız? Dört ya da beş yaşına gelene kadar bekleyip sonra onu alır mıydın?" Gözlerine baktım.

Cevap vermedi.

O ve diğerleri için bu yeri, bu merkezleri görmezden gelmek, uykuya daldıklarında bunun daha büyük bir iyilik için olduğuna kendilerini ikna etmek çok kolaydı. Ama suları çekildiğinde ağlayan ve durması için yalvaran çocukları ya da evlerinden koparıldıklarında orada olduklarına dair tek kanıt kullanılmayan bir yatak, dolapta hiç dokunulmamış bir kase olan ebeveynlerin onlardan koparıldığını görmediler. Gerçi bazı aileler bunlardan kurtuldu. Bazıları tahtaları ve çarşafaları yaktı, seramikleri parçalara ayırdı.

"Ne de bu senin işin, benim değil," diye mırıldandı Elias.

"Bunun için minnettar olmalısın." Normalde ona karşı dilimi tutmam gerekirdi ama bu numara ve onun küçük çocukların kaygılarından rahatsız olmayan tavrı dilimi kolayca gevşetti.

"Oh, öyleyim," diye .

"Neden çocuğa onu gönderenin sen olduğunu söylemesini istemedin?" diye sordum.

"Çünkü istenmeyen kişilerin sizi duyması ve takip etmesi riskini göze alamazdım... Bu arka sokaklardan birinde öldürölmek mi istiyorsunuz?"

Sanki umurundaymış gibi. Bir iz sürücü olmak beni Vasara'da ölmeye mahkum ediyor, bu yüzden bu sokaklardan birinde ölme olasılığım zaten yüksek, değil mi?

Bu sabah aldığım bir mesaja göre 'Saygıdeğer Lord Elias' festivale katılmamı talep etmiş. Varlığım

Bu tür etkinliklerde iz sürücüler alışılmadık bir durum değildi, herhangi bir büyücüyü potansiyel olarak sorun çıkarmaktan caydırmak için tasarlanmışlardı, ancak başlangıçta katılmam planlanmamıştı. Sessizliği dört gözle bekliyordum.

Lord Elias, kendi çapında birinden beklenenin tam tersi şekilde giyinmişti. Diğer tüm soylular daha sonra şüphesiz en abartılı kıyafetlerinden bazılarıyla görünecekken, Lord Elias'ın koyu kırmızı pelerininin altında, göğsünün üst kısmına yakın bir yerde yakut renkli bir iplikle bağlanmış ve boynunun etrafında gevşek bir yaka oluşturan düz beyaz bir tunik vardı.

Bunun gibi. bir yaka tasarlamak ne kadar zor olabilir ki?

Lord Elias yakasına kıskançlıkla bakarken gözüme takıldı. Kaşlarını çattı, yoğun bakışlarım karşısında şaşırdığı belliydi.

Yakasına ve gömleğine baktı, orada ilgilenecek bir şey bulamadı, sonra tekrar bana baktı.

"Değişmen gerek."

"Neden?"

Elias ayağa kalktı ve aslında küçük ahşap bir kapının önünde durduğunu gösterdi. Kapıyı açtı. Kapının ardında, bir zamanlar çoğunluğu çalınmış olan mücevherlerin bulunduğu bir tür terk edilmiş dükkân vardı.

", yerde bir bohça var." Başıyla içeriyi işaret etti.

"Ama... bunları nereye bırakacağım?" Üzerimdeki kıyafetleri işaret ettim.

"Onları orada bırakın, sonra geri geliriz."

Biz mi?

Kapıdan içeri girdim, bunu yaparken Elias'ın uzanmış koluna ve göğsüne yakın yürümek zorunda kaldım.

O kadar uzun ve genişti ki sanki bir kalenin önünden geçiyor gibiydi.
Yerde kehribar rengine uzun keten bir elbise ve bir pelerin vardı.
*Pelerin mi? Tam da bugün nihayet nefes alabileceğimi düşünürken.
Bunu giymek zorundayım. Bu daha da kötü.*

Ama yine de bu kıyafeti giymiş olmanın, ana rahminden yeni çıkmış bir büyücüyle uğraşmaktan çok daha iyi olduğuna karar verdim.

Elias kapıyı arkasından kapattı. Aceleyle giyindim. Bir elbise giymeyeli uzun zaman olmuştu, o yüzden bu his bana yabancı geldi, havanın inciklerimin arasından kayması tuhaftı. Elbise Elias'ın gömleği kadar sade ve basitti, üst kısmı benzer şekilde bağcıklıydı, sadece beyazdı ve pelerin elbiseden biraz daha koyu bir kehribar tonundaydı.

Parmaklarım kulpa dokunmadan hemen önce dışarıdan gelen bir ses kulaklarıma ulaştı.

"Lordum! Burada ne yapıyorsunuz? Festival şu !" Elias beklenmedik konuklara "Daha sonra geliyorum," diye cevap verdi.
"Ahhh, Majesteleri ile mi?"

"Bu doğru." Elias'ın sesi biraz gergindi ama belki de bunun nedeni koşulları biliyor olmamdı. Gerçekte sesinin tonu muhtemelen dostça ve neşeli geliyordu.

"Bu doğru mu Lordum? Yeniden atandığınız!" Bu iki kişinin sesleri genç ve heyecanlı adamların, hatta belki de ergenlik çağındaki çocukların seslerine benziyordu.

"Umarım öyledir!" diye haykırdı ikincisi. "Lordum, sizin gibi başka bir General olmadığını söylüyorlar! Sizin en iyisi olduğunuzu söylüyorlar! Umarım bir gün sizin emrinizde hizmet edebilirim."

"Umarım ben de öyle olurum," diye cevap verirken Elias'ın sesindeki hafif tınıyı yanlış anlamak mümkün değildi.

"Demek doğruymuş!" dedi ilki, sanki ayaklarının üzerinde zıplıyormuş gibi bir sesle. "Diğerlerine anlatmak için sabırsızlanıyorum!"

"Evet, çok sevinecekler! Bazıları senin emrinde çalıştı, biliyor musun? Duyduklarına çok memnun olacaklar-"

"Zarlon değil miydi o?"

"Evet o! Onu hatırlıyor musunuz Lordum, oh ve bir de Yvina vardı!"

Elias boğazını temizledi. "Onları hatırlıyorum."

"! Yvina sana karşı bir şeyler hissediyordu,

biliyorsun-" "Hey, bunu ona söyleme!"

O kadar yüksek bir sesle inledim ki kimsenin duymamasına şaşırdım.

Yvina sefaletten kaçtı. Umarım şimdi başka biriyle mutlu bir evliliği vardır.

"! Hâlâ da öyle... muhtemelen, her şeyden sonra bile!"

Hayır. Kadın için hiç umut yok.

Adam muhtemelen 'her şeyi' ima ettikten sonra kendini düzeltmeye çalıştı.

"Yani... urrr... sadece-"

Elias onların çılgınca mırıldanmalarını böldü. "Git ve onlara söyle lütfen, onları daha sonra festivalde görmekten mutluluk duyarım."

"Gerçekten mi? Gideceğiz Lordum, şimdi gidiyoruz!"

Koşuşturan ayak sesleri de heyecanlı konuşmaları gibi sessizleşti.

Elias'tan sadece küçümseyerek, bazen de saygıyla bahseden insanlara rastlamıştım, ama Rab'bin böyle olduğunu ve böyle olmaya devam ettiğini fark etmemiştim.

ayrıca sevdim.

Tanrılar nedenini biliyordu. Onunla gerçekten tanışmışlar mıydı?

Kapıyı ben açtım. Elias arkasını döndü, beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Saçlarını serbest ," dedi hemen.

Beni bu pelerinle örttüğünüz yetmedi, şimdi de saçlarımın boynumu örtmesini mi istiyorsunuz? Sıcaktan ölmemi mi istiyorsun?

Aslında, muhtemelen bunu bir dereceye kadar istemiştir.

Uzandım ve dediğini yaptım, argümanlarımı bir kez daha sözlü olarak ifade etme zahmetine girmedim.

"Güzel," dedi sertçe.

Eğildiği ara sokaktan aşağı doğru yürümeye başladı. Kapüşonunu kaldırdı. Ben de aynısını yaptım.

Sonunda bana "Biriyle buluşacağız," dedi.

"Kimle?"

"Henüz bilmiyorum."

Kaşlarımı çattım ve ona baktım. Kukuletalarımızın kumaşı yüzümüzü hafifçe örtüyordu ama yine de ruh halimi hissedebiliyordu.

"Bu toplantıyı Kral istedi. Seni de yanımda getirmemi istedi.

Bu kişiyle tanışmamızı istiyor."

Bundan sonra başka bir şey söylememenin en iyisi olacağına karar verdim. "Sen... festivale mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Neden? Geri dönmek mi istiyordun?" Homurdandım.

"Tanrım, hayır."

Elias'ın dudaklarının köşesinin kısa bir an için hafifçe gülümseyerek yukarı kalktığını görebiliyordum. Çok kısa.

"Neden?"

Çünkü bu tadını çıkarabileceğim bir festival değil, değil mi? Sadece etrafta durup beklemem ve hiçbir büyücünün kendini ifşa etmemesini ummam gereken bir festival, böylece onlara saldırmak, yakalamak veya öldürmek zorunda kalmayacağım.

"Kalabalıkları sevmem," diye cevap verdim. En azından bu doğrudu.

Tek aldığım yanıt "Mmmm," oldu. "Zamanımız olmayabilir" diye eklemenden önce birkaç saniye geçti.

"Yvina hayal kırıklığına uğrayacak," dedim açıkça.

Kendi yorumum karşısında gözlerim büyüdü ve yüzümü kapüşonumun altında daha da gizleyerek aceleyle başka tarafa baktım.

Ama Lord Elias beni azarlamadı, unvanını ya da yerimi hatırlatmadı, sadece "Beni görmemesi daha iyi" dedi.

En azından bir konuda anlaşabiliriz.

"Al bakalım." Elias bana bir kese fırlattı, ancak yakalayabildim ve bunu yaparken birkaç kez göz kırptım.

Avucumun içinde ağırlığını hissederek ona baktım.

"O muhafızlara verdiğin para bu. Artık verme."

Gerçekten paramı geri mi aldı? Bu...

Daha fazla yemek yiyebileceğim ama... o muhafızlar... şimdi benden gerçekten nefret edecekler.

Bir süre sessizce yürüdükten sonra, şehir merkezinin kenarında mütevazı ve rahat bir eve ulaştık. Elias kapıyı çaldı ama kapı kendiliğinden açıldı. Dönüp bana baktı, sonra da kendisini takip etmem için içeri çağırdı.

"Yukarı gel," diye seslendi ahşap bir merdivenin tepesinden gelen boğuk bir ses.

Önce Elias içeri girdi. Ben de onun peşinden merdivenlerden yukarı çıktım. Sonunda kaynağa, sesin geldiği odaya ulaştık ve içeri adım attık.

Onu hemen tanıdım.

Ancak Elias konuştuğunu bilmiyor gibiydi. Kapüşonunu çekip adama baktı ama donup kaldığını fark edince bana doğru döndü.

Önümüzdeki adam da bana bakıyordu. Orta yaşlı ve keldi, bronzlaşmış teni yaşlılıktan çizgiler halindeydi. Gözleri kırmızıydı, Elias'inkilerle aynı renkteydi ama Elias'ın yakut rengine kıyasla çok daha koyuydu.

Elias'ın gözleri gidip geldi.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu adama.

Adam ayağa kalkıp bana doğru gelirken gözleri parlıyordu. Benden biraz daha kısaydı ama yine de varlığından korkmamak elde değildi.

"Elbette Lordum. İşaretlediğim her bir iz sürücüyü hatırlıyorum."

Beni lanetle damgalayan yüzü unutmak zor olacaktı. On beş büyük lanetten biri olan Kulluk Laneti'ni bana açıklamıştı.

Ve kırılması en zor olanlardan biri.

Bunu bozmak sadece üç yolla mümkündü. Birincisi, tüm lanetlerde olduğu gibi ölümle. İdeal değil.

İkincisi, iyileştirici büyünün sürekli olarak yenilenmesi ve düzenli olarak kanınıza akması. Darean Şifacıları yok denecek kadar az olduğu için bu aslında imkânsız.

Bir de üçüncü seçenek vardı, derinizden kesip çıkarmak ya da bağlı olduğu uzvu kesip çıkarmak.

Ancak işe yarayacağının garantisi yoktu. Çoğu zaman Kulluk Laneti, kaldırılma niyetini fark eder ve itaatsizliğin bir sonucu olarak zehrini hemen damarlarınıza yayardı.

Üçüncü seçeneği deneyen ve birçok kez başarısız olan birçok iz sürücü vardı.

Yine de bu Lanetli acıyı açıklamamıştı.

İşaretin neden olduğu acı sonsuza dek hafızama kazındı ve ne yazık ki bu adamın yüzü de artık öyle.

Göz temasını sürdüremeyerek yere ve adamdan uzağa baktım.

"Bu çok çığlık attı."

Hemen onunla tekrar göz göze geldim. Bundan memnun görünüyordu.

"Ama bayılmadı. Aslında bu oldukça nadir görülen bir durum." Elias'ın nutku tutulmuştu.

Bu doğru Tanrım, işimin senin olmadığına şükret.

"Benim adım Narvo. Kral bana işaretlenmiş bir cesetle ilgili bazı sorularınız olduğunu söyledi. Hizmetinizdeyim efendim." Narvo Elias'ı selamladı.

Yani Elias ona o cesetten, Claus'un cesedinden bahsetmiş olmalı.

Acaba ona benim kanlı gece işkencemden de bahsetmiş miydi?

Ya da o ne diyordu? Gece yarısı gezintim.

Elias başıyla onayladı. Üzerinde bazı çizimler olan bir kâğıt çıkardı ve Narvo'ya verdi. Narvo hemen kaşlarını kaldırdı ve Elias'a sanki yanlışlıkla bir şey uzatmış gibi baktı.

"Bu işaretleri biliyor musun?" Elias sordu.

"Sahip olma işaretleri. Ölü çağırma izleri," diye açıkladı Narvo.

Elias'a bunların hepsini zaten anlatmıştım. Bana inanmıyor muydu? Elias bana bakarak, "O da öyle söyledi," dedi.

"O zaman iz sürücünüz bilgili-"

"O benim..." Elias bu cümleyi bitirmenin bir anlamı olmadığını düşünerek gözlerini devirdi.

Tanrılar. Artık bana böyle mi diyecekler? Tanrı'nın iz sürücüsü mü? Evcil hayvanıymışım gibi mi?

Belli ki bu fikir onu da en az benim kadar iğrendirmişti.

Bugün üzerinde anlaşılabildiğimiz iki şey var. Ha. Alışılmadık.

"Elbette Lordum, özür dilerim. Ama iz sürücü doğru söylüyor. Hiç şüphe yok."

Elias adamın elinden kâğıt parçasını kaptı ve Narvo'nun masasına doğru yürüdü. Mürekkebe batırılmış bir tüy kalem çıkardı ve ikisini de bana uzattı.

"Gördüğün şeyi çiz," talimat verdi.

Kağıda sanki zehirliymiş gibi baktım. "Ben... o şeyi çizemem."

"Dene," Elias bana ısrarla ama aynı zamanda özür dileyerek baktı. Kendi isteği karşısında yüzü rahatsız edici bir şekilde gerildi.

Kâğıdı alıp masaya oturduğumda elim hafifçe titredi ve gördüklerimi tasvir etmek için elimden geleni yaptım.

Çizdiğim çizgilerin birleşmesini izlerken Elias'ın nefesi kesildi.

Narvo düşünceli bir ifadeyle, "Tarif ettikleriyle hemen hemen aynı görünüyor," dedi.

Bunu Elias'a da söylemiştim. Toplantı neydi? Söylediğim her şeyin uydurma olmadığından emin olmak için bir tasarım mı?

"Aynı kişi olabilir mi?" Elias endişeyle Narvo'ya baktı.

"Emin değilim. Karşılaştırma yapmamızın bir yolu yok, çünkü geçmişteki cesetler, eğer işaretlere sahiplerse, çoktan yok oldular."

Oturduğum yerde kaldım ve kendi çiziminin dehşetine kapıldım. Bakması bile çok iğrençti. Bunu resmedebildiğime bile şaşırmıştım.

"Peki ya Kral'ın ailesindeki işaretler?" Elias söyledi.

Adam mırıldandı. "Bunlarla aynı değillerdi." "Kız mı? Onu muayene ettiniz mi?"

Elias aday hakkında konuşuyor olmalıydı. Kral'ın hem ailesi hem de saldırı hakkında yaptığı duyuru iz sürücüler arasında vahşi bir alev gibi yayılmıştı.

"Yaptım ama hiç iz yoktu." Narvo başını salladı. Onlara tılsımdan bahsedebilirdim, belki de bahsetmeliydim.

Ama kanlı bir havuzda ölme düşüncesi yeterince ayıltıcıydı. Elias yüksek sesle iç çekti. İkisile de yüzleşmek için sandalyemde döndüm.

"Bu izleri bırakan kişinin izini sürmenin ve enerjisini takip etmenin bir yolu var mı?" Elias sordu.

Narvo omuz silkti. "Muhtemelen ama senin..." Durdu ve kendini düzeltti. "Buradaki Navigatör bu konuda daha fazla şey bilmiyor mu?"

"Siz bir Lanet kullanıcısısınız, bu yüzden bilginiz de yardımcı olacaktır."

Bir Lanet kullanıcısı ya da bir Lanetçi, dördüncü sınıf bir Acciperean ve o burada Kral için çalışıyordu.

Narvo birkaç dakika bu soru üzerinde düşündü. "Hiç denediniz mi?"

Yani Elias Kral'a söylememişti, aksi takdirde Narvo çoktan bilgilendirilmiş ve bu sorunun cevabını biliyor olurdu.

Elimde olmadan Elias'a baktım, bakışlarıma karşılık vermedi ama adam fark etti.

"Denemişsin," diye mırıldandı, büyülenmişti. "Ne oldu?" diye sordu.

Elias bana ihtiyatla baktı. Kendi durumumu daha iyi bilmesem, Narvo'ya söylemek için benden izin istediğini düşünürdüm.

Kendimi hafifçe başımı sallarken buldum.

Elias ancak o zaman konuştu. "Navigatör rahatsızlandı. Kanaması vardı ve kafası karışık."

"Kanama mı?" Narvo'nun sesi şaşırmış gibiydi.

Bu sorunun bana mı yoksa Elias'a mı yöneltildiğini bilemediğim için sessiz kaldım.

Elias doğruladı. "Evet ve rüyalarına da girmiş gibi görünüyordu."

"İmkânsız," diye fısıldadı Narvo, sesi aynı derecede dehşete düşmüş ve

keşfin büyüüne kapıldı.

"Belli ki değil," diye mırıldandı Elias.

"Birden fazla olabilirler," dedi Narvo. "Aynı kişi," diye ağzımdan kaçırdım.

"Nasıl bu kadar eminsin?" Narvo bana sordu.

Çünkü açıkça bir Necromancer'a aitti ve rüyalarımaya giren kişi onu geri vermemi istedi ve ona ait bir şey olduğunu söyledi ve bu konuşma sırasında, daha çok sorgulama gibi, kanamaya başladım ve hareket edemedim.

Bu da bana daha önce bu ayrıntıyı atladiğım gerçeğini hatırlattı.

"Rüyamda ben de hareket edemiyordum. Kan kaybediyordum ve aynı anda rüya görüyordum ve figür, bulduğumuz cesedi ele geçirenin Ölü Çağıran olduğunu ima ediyordu."

Narvo'nun tek söyleyebildiği, "Bu... endişe verici," oldu.

"İlgili mi?" Elias onaylamayarak sordu, bu kelimenin durumu tanımlamak için yeterli olmadığını açıkça ima ediyordu.

Narvo gözlerini kaçırdı.

"Bir kişinin üzerindeki bu işaretleri tespit edebilmemiz, onları arayabilmemiz için bir yol biliyor musunuz?" Elias sordu.

Narvo kaşlarını çattı. "Bir yolunu bulacağım. Üzerinde düşüneceğim, Lordum." "Çabuk yap," diye talimat verdi Elias.

Ancak o zaman hâlâ koltuk hizasındaiken adamın ellerine ve kollarına baktım.

Derisinde lanetli bir iz yoktu.

Onu izlediğimi gördü, nereye baktığımı gördü.

"Evet," diye yanıtladı sessiz sorumu. "Bunu isteyerek yapıyorum."

Neden? Kendinle nasıl yaşayabiliyorsun?

Sadece ona baktım.

O sordu. "Kaç ?"

"Yirmi beş," diye cevap verdim sakın bir sesle. "Başlangıçta benim olduğum yaş kadar."

Yüzüme baktı ve "Benim kötü olduğumu , değil mi?" dedi. "I-"

"Hayır, hayır, buna cevap verme. Tanrı burada, aklından geçenleri söyleyemezsin, biliyorum."

"Efendim-" Elias onun sözünü kesti.

"Özür dilerim, Lordum. Sadece bu gençler bilmiyor.

Onlar senin ve benim gördüklerimizi görmediler."

Genç olanlar mı? Ben buradaki Lord'dan daha genç değilim.

Odadaki sessizlikle birlikte Narvo sözlerine devam etti: "Evet, ben bir büyücüyüm ama gördüğüm şeyler, yol açtıkları yıkım karşısında öylece durup izleyemezdim. Bu tür önlemlere gerek olmasını tercih ederdim." Bileğimi işaret etti, "Ama ne yazık ki, büyücüler hak sahibi ve açgözlü oldular, yaptıklarının ve yanlışlarının farkında olmadan büyüdüler."

"Onlar benim hatalarım değildi," dedim kederle, acıyarak. Sesim o anda çaresiz bir çocuğun sevgi için yalvarışı gibi acınası geliyordu.

"Ama olmayacaklarını kim söyleyebilir? Sen mi? Hayatlarının nereye gideceğini, acılarının hangi kapıları açacağını kim gerçekten tahmin edebilir? Geçmiş, ondan ders alabilmemiz için yazılmıştır."

Kim tarafından yazıldı? Eğer kalem katillerin elindeyse, efsaneler her zaman katilleri övecektir.

Bunu yüksek sesle söylemedim. Ne de olsa Elias arkamda duruyordu.

Belki de bu geçmişin bir kısmını bile.

"daha iyi," diye başını salladı Narvo.

Tüm büyücülere çektirilen toplu acı mı? Sizin üzerimize attığınız köklü bir acı mı? Böyle bir acının zamanla çok daha kötü bir şeye dönüşmeyeceğini düşünecek kadar saf mısınız?

Sonra sesim değişti, öfke ve tiksintiyle sertleşti. "Bildiğimiz tek şeyin acı olduğundan emin olmak daha mı iyi? Sadece biraz rahatlama umup başka bir şey ummamak mı?"

Elias başını bana doğru çevirdi ama adam bir şey söyleyemeden cevap verdi. "Hayır. Varlığınızdan vazgeçmeniz daha iyi olurdu ama böyle bir şey mümkün değil."

"O zaman sen de yok ."

Adam umursamaz bir tavırla hafifçe omuz silkti. "Ben sadece bir zamanlar dostum dediğim kardeşlerimin günahlarının kefaretinin ödemek için yaşıyorum. Eğer tüm büyücülerle birlikte ölebilseydim ve bunun artık gerekli olmadığını bilseydim, kendi boynuma ilmiği seve seve geçirirdim."

Ne oldu? Neyin var senin?

Tepkimi gördü. "Beni deli sanıyorsun."

Deli olan o muydu, yoksa ben miydim? Nefes aldığım için mahkûm edildiğim, hayatın peşinden koştuğum için cezalandırıldığım bir dünyada hareket etmek, nefes almak ve her adımın acıya doyacağını bilmek. Ne kadar saçma. Sonsuz derecede zorlu ve kırılmaz bir saçmalık.

Ama Elias. O da buna sahip değil miydi? Yaşamayı seçen herkes sahip değil miydi? İnsanlar yeteneklerimiz üzerinde o kadar çok durdular ki, gerçek gücün başka bir yerde yattığını unuttular. Acı karşısında sebat gücü. Parmakların en noktayı tırmalamasının, kaslarının daha önce hiç bilinmeyen bir gücü toplamasının gücü.

Bizden, büyüünün onları yok etmesinden o kadar korkuyorlardı ki bunu göremediler. Korkuları, aramızda dokunan bu ortak gerçeği görme yeteneklerinden daha güçlüydü. Bu ortak armağanı.

Narvo yanılıyordu.

Hiçbir büyücü bir insandan bu yeteneği alamazdı.

Ve hiçbir insan onu bir büyücüden alamazdı, zincirle. Ya da bir lanetle.

Bu dünyada ölümü istemek saçma değil, ama yaşamı seçmek saçma.

Ama bir hiç olmaktansa gülünç olmayı tercih ederim.

Eğer öleceksem, bir rüya uğruna öleceğim, bunun aptalca olabileceğini biliyorum. Bu zincirleri mezara götüreceğim. Denemek ve erken alınmak, hayatın tutsağı olarak kaçırmaktan iyidir. Yaşadığımı hissetmeyi unutmaktansa, çeliği çekiştirmeyi ederim.

Sen deli değilsin Narvo. Sen bir kabuksun.

"Bu kadar yeter, ," diye girdi Elias.

"İstediğiniz zaman gelin Lordum ve Navigator'u da getirmekte özgürsünüz."

"Pppfff," diye dudaklarımdan döküldü.

Elias Narvo'ya teşekkür etmedi ve benim de onu takip etmemi bekleyerek odadan çıktı. Takip etmek için acele ettim ama Narvo'nun sesiyle durduruldu.

"Onda bunu hissedemiyor musun?"

diye sordu. Arkamı döndüm, artık kapı girişindeydim. "Leş gibi kokuyor."

Narvo'nun aklını kaçırdığından zaten emindim ve bu sadece bunun kanıtı gibiydi.

"Sen neden ?" Kısık bir sesle sordum.

Elias' adımları arkasında olmadığını fark eder etmez durdu. Narvo başını salladı ve sıırttı. "Boş ver kızım, boş ."

Boş mu vereyim? Öylece dönüp bu kadar uğursuz ve önsezili bir şey söyleyip sonra da yarı yolda noktayı koyamazsınız!

Elias'ın sesi aşağıdan seslendi. "Gel."

Adama son bir kez baktım ve isteksizce odadan çıktım.

Elias ve ben şehrin merkezine doğru sokakları arşınladık. Dönüş yolunda aynı dükkâna uğradık ve ben tekrar kıyafetlerimi giydim. Elbiseyi ve pelerini ona uzattım. Omzumun arkasından yere attı ve kapıyı arkamdan kapattı.

Şenliklerin merkezine ulaştığımızda Elias tekrar konuştu. "İşinizin başına dönün."

"Yani kalacak mısın?" Etrafımdaki festivali işaret ettim.

"Seni ne ilgilendirir?"

Her konuda bu kadar yıpratıcı olmak zorunda mısın? Sana bir soru soruyorum, dişlerini çekmiyorum.

Gerçi ikisi de aynı şeymiş gibi gelmeye başladı.

Saraydan üç muhafız Elias'a yaklaştı. Altın zırhları ağır adımlarıyla gümbürdüyordu.

En azından onu giymek zorunda değilim.

Elias arkasını döndü, ben de onun arkasında durdum, onların görüşünü engelledim.

"Lordum!" Sesleri sıkıntılı geliyordu. "Ne oldu?" Elias'ın sesi sıkılmış gibiydi.

"Lordum, acil bir durum var!"

Elias adama, acil bir durum olduğuna bir an bile inanmamış gibi baktı.

"Sorun nedir?" nezaketen sordu.

"Muhafızlardan biri, Lordum! Öldüler!"

. Ne utanç verici. Gerçekten yürek burkucu.

"Bu neden beni ?" Elias sordu. "Lordum,

o... o bir büyücüydü!"

"Bu doğru, Lordum. Derisi kirlenmişti ve büyük bir duman bulutu vardı-
"

"Duman değildi! Bu...bu-"

"Onu öldürdü, Lordum! Göğsünü tutuyordu ve elinde bir şey vardı! Bir çeşit kolyeydi-"

Oh.... oh hayır.

"Bir kolye mi?" Elias öne doğru bir adım attı.

Ama o anda gardiyanlar tarafından görünür hale geldim. En soldaki benimle göz teması kurdu.

"O yaptı!" O bağırdı. "Ona o verdi! Onu o öldürdü!"

BÖLÜM 63- HESTAN

"Y Burada olmak zorunda değilsin," diye Dyna'ya güvence verirken bir yandan da festivalin cazibe merkezlerine göz gezdirdim.

Dyna'nın uyanmasının üzerinden sadece bir gün geçmişti. Büyük olasılıkla Şifacı'nın yetenekleri sayesinde beklediğimden çok daha hızlı iyileşmişti. Sarayın kendi şifacıları Dyna'nın mucizevi bir şekilde uykusundan uyandığının ortaya çıkması karşısında şaşkına dönmüşlerdi.

Elbette ben de aynı şekilde davranmış, o bunu yaptığında sadece yatağının yanında oturduğumu söylemiştim.

"Sorun yok! Sorun yok." Dyna gergin bir şekilde güldü, sağ eliyle saçının bir tutamını büktü, sol kolu benimkine kilitlendi. "Kendimi iyi hissediyorum," diye ısrar etti.

"Sorun o değil," dedim nefesimin altında. Dyna yutkundu ve başka tarafa baktı.

Uyandıktan sonra korkudan sayıklamaya başlamıştı. Kendisini tehdit eden kişiyi teşhis edememişti. Hayır.

Ona ne kadar veya ne sorarsam sorayım, aynı üç cümleyle cevap verdi.

"Bilmiyorum."

"Ben görmedim."

"Hatırlayamıyorum."

Ancak hatırladığı şey, bu kişinin kendisinin ya da kardeşlerinin hayatları olduğunu söylediği idi.

Dyna'nın yedi kardeşi vardı.

İlk başta, kendi ölümüyle pazarlığın tarafını yerine getirmekte ısrar etmişti. Hatta dizlerinin üzerine çöküp onu kendim öldürmem için bana yalvardı.

Onu o şekilde görmek içimi öfkeyle doldurdu. Onu bu kadar korkutan, bu kadar çaresiz bırakan her kimse, tamamen aşağılık biriydi.

Dahası, artık onun hayatta olduğunu biliyordu ve bu yüzden Dyna, gürültülü davranmasına rağmen, kardeşlerinin güvensiz olduğu ve bunun sebebinin kendisi olduğu düşüncesiyle meşguldü.

Aklı başına geldiğinde ölü taklidi yapmasını önermişti ama Saray'daki şifacıların onu kontrol etmeye gelme sıklığı düşünüldüğünde böyle bir senaryo imkânsızdı. Öylece ortadan kaybolursa, tek başına nereye giderdi? Onunla birlikte gidersem, kaçtığı ve dolayısıyla ölmediği çok açık olurdu.

Ve böylece, biraz düşündükten ve onu sakinleştirmeye çalışarak geçirdiğimiz uzun birkaç saatten sonra, en iyi hareket tarzının beklemek, temkinli olmak, Dyna'yı sıkı bir şekilde izlemek ve korumak ve Kral Dunlan'ı tehdit konusunda uyarmak olduğuna karar verdik. İkincisini bu sabah yapmıştım.

Sadece mektubumun ele geçirilmemesini umabilirdim. Bunun olma ihtimali vardı ama başka ne seçeneğim ki?

Dyna her ne kadar normal faaliyetlerine devam etmek istese de, olaydan bu kadar kısa bir süre sonra bu şekilde toplum içinde görünmek saldırgana başarısız olduğunu doğrudan ve açık bir şekilde göstermek anlamına geliyordu. Bunun bu kadar erken ve açık bir şekilde ifşa etmemiz gereken bir bilgi olup olmadığından emin değildim.

"Benimlesin. Prensesin dediği gibi, sana sahip olduğum için şanslıyım. Beni koruyacaksın."

Sesi sanki kendi kendine dua okuyormuş gibi geliyordu.

"Koruyacağım Leydim, ama yine de sizi Saray duvarlarının içinden de koruyabilirim."

"Evet ama... ama... şimdilik orada olmak istemiyorum."

Bu anlaşılabilir bir şeydi. Bunu söylediğine göre artık çok açıktı. Kimse ölümün kıyısından döndüğü bir bölgede oyalanmaktan hoşlanmazdı.

"Ayrıca, herkes haftalardır festival hakkında konuşuyor! Oyunlar, geçit töreni, hepsini görmek istiyorum!"

", o zaman ben de senin yanında olacağım."

"Hayır! Sen de festivalin tadını çıkarmalısın!" Dyna inatla ısrar etti. Etrafıma bakındım. Her yerde tezgâhlar vardı. Önümüzde köylüler fincanlara küçük fişler atıyor, ödüller için yarışıyorlardı. Sağ tarafta lüks mücevherler, giysiler, zırhlar ve hatta silahlar satan birkaç tezgâh vardı. En iyi ve en kaliteli tüccarlar Krallığın dört bir yanından gelenlerin hepsi burada toplanmıştı.

Sol taraftaki sokağın aşağısında da benzer bir manzara vardı, ancak yiyecek satan çeşitli tezgahlar, en nadide lezzetler ve en büyük

et parçaları. Sularının aroması havaya yayılıyordu. Tarçın kokusu bunu kesiyor, ısrarla tatlı, baharat kokusuyla savaşıyordu. Gümüş ve altın tepsilerin üzerinde yığınlar ve tepsiler güneş ışığında parlıyordu.

Kalnasa'ya hiç benzemiyordu. Doğrusu, hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim. Her ne kadar onu takdir edip hayranlık duysam da, kendimi onun içine kaptırmak tamamen başka bir konuydu.

Yakında bir geçit töreni olacaktı. Adayların yanı sıra çeşitli dansçılar, müzisyenler, Kimeralar ve Kral'ın kendisi süslenmiş savaş arabalarının üzerinde sokaklarda .

Ancak bundan önce, Iloris'in tam merkezinde, etkinlik için boşaltılan alanda, yüzyıllardır her Kur Mevsimi'nde gerçekleşen bir gelenek yerine getirilecekti.

Dice of Desire, buradaki insanlar ona böyle diyordu, ama resmi adı 'Thrice Dice' idi.

Dyna ve ben şimdi oyun için masadaki yerimizi alacağımız şehrin merkezine doğru ilerliyorduk. Biz yaklaştıkça kalabalık daha da yoğunlaşıyor, bizim için ayrılıyorlardı. Giydiğimiz kıyafetlerden bizi tanımak kolaydı.

Dyna ve ben aynı renk -mint yeşili- giyerek gelmiştik. Dyna'nın elbisesi ince ipekten yapılmıştı ve karnına yakın bir yerde gümüş ipliklerden oluşan yoğun bir dikiş belinin etrafında girdaplar oluşturuyordu. Ben ise bir yelek giymiştim, yeleğin v çizgisi ve kollarının olmaması göğsümün üst kısmını ve kollarımı açıkta bırakıyordu. Sıcak başka bir şey giymek için fazla boğucuydu. Saçımı bir toka ile tepeden topuz yapmıştim. Dyna'nınki örgülüydü.

Biz yürürken kalabalık bize bakışlar fırlattı.

"Hanımlar sana bakıyor!" Dyna sevinçle söyledi.

Aslında birkaç kadın bana doğru bakıp fısıldaşıyor, hatta bazıları gülüyordu.

"Mm," diye cevap verdim.

"Oh, böyle yapma! Annem senin için birkaç kez evlilik ayarlamaya çalıştığını ama senin hep reddettiğini söyledi. Bir eş istemiyor musun?" Dyna beni dürterek kadınlara doğru bakmamı istedi.

"Hayır, benim bir eş isteğim yok" dedim, bilinçli şekilde o kadınların görüş alanında olmayan herhangi bir yöne bakarak.

"Bir eş istemiyor musun?" Dyna'nın gözleri bomboştu. Sanki kendimi bir seri katil olarak ilan etmişim gibi konuşuyordu.

"Hayır."

"Neden?"

"Ben... Ben sadece ."

Dyna'nın sesi kuşkulu çıkıyordu: "Tuhafsın," dedi.

Tanıştıkları ilk kadınla evlenmek için çırpınan ve acele edenler bana her zaman garip gelmiştir. Dyna'ya bunu söyleyecek değildim ama o şu anda çok az tanıdığı bir adamla evlenmek için yanıp tutuşuyordu.

Yol temizlendi. Önümüzde kıpkırmızı kadifeyle kaplı, altıgen şeklinde büyük bir masa duruyordu. Şeklin en üst kısmı şu anda boştu ve Kral burada duracaktı.

Yerleştirildiğimiz yere doğru yürüdük; Kral'ın pozisyonunda duracak olsaydınız, altıgenin sol üst kenarı olurdu, yanlarımız kalabalığa dönüktü.

Solumuzda, altıgenin tabanında, yüzü tamamen insanlara dönük bir şekilde Maiwen ve ona eşlik eden kişinin yerine geçmiş gibi görünen yeni bir kişi duruyordu. Jurasu ortadan kaybolduğunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. Aceleyle bakışlarımı ondan kaçırdım. Onunla tekrar göz teması kurmaya niyetim yoktu.

Sağımızda Rhana ve ona eşlik eden Jayli duruyordu, ikisi de parlak mavi giysiler içindeydi. Onların karşısında Tarren ve kan kırmızısı giysili refakatçisi duruyordu ve bizim karşımızda Audra'nın Prens ve Prensesi'nin duracağı boş bir alan vardı.

Kalabalık heyecanlı fısıltılarla konuşuyordu, aralarında kazananlar için bahis oynayanlar da vardı. Dyna sahneyi izlerken kolumu daha sıkı kavradı.

Kalabalığın fısıltılarının sesi değişti, azaldı. Bu değişiklik üzerine herkes sustu, kalabalık bir kez daha dağıldı.

Karşımızda Audra'nın Prens ve Prensesi masaya yaklaştı. Onları gören herkesin nutku tutuldu, Hiçbir şey söyleyemiyorlardı, başlarını çeviremiyorlardı ama sanki bunu çok istiyormuş gibi görünüyorlardı. Masaya ilk olarak Loria geldi. Elbisesi mürekkep siyahıydı, boynunda yüksek bir yaka oluşturan yelek şeklindeydi ve gümüş bir süsle tutturulmuştu. Elbisenin bel kısmında tenini ortaya çıkaran iki yırtmaç vardı.

Prens onun arkasından yakından takip etti.

Kolsuz bir cekete benzeyen bir şey giyiyordu, siyahtı ve sert bir yakası vardı, ancak bronz tenini beline kadar açıkta bırakan neredeyse düz bir çizgiye keskin bir şekilde dalıyordu. Alt kısmında gümüş tokalar vardı ve boynunda bir

Benzer renkte bir gerdanlık, bir yılan şeklinde, başı ve kuyruğu köprücük kemiklerinin kenarında.

İkili masaya ulaştığında kalabalık yavaşça konuşmaya devam etti.

Loria ona, "Leydim, sizi iyi gördüğüme sevindim," diye hitap etti. Masa genişti ama Albarsanlar bizden üç kol genişliğinden daha uzakta değildi ve bu yüzden gürültüden bile kolayca duyulabiliyordu.

Dyna kekeleyerek Prens ve Prensese'e, özellikle de Prens'e baktı. "Ben... teşekkür , Majesteleri." Sesi gergin geliyordu. Son saldırısından herkesin, özellikle de diğer adayların sorumlu olduğundan şüpheleniyordu.

O zaman, Audra Prensi ya da Prensese'sinin sorumlu taraflar olabileceğini hiç düşünmediğimi ve doğrusu, onları bu kadar çabuk şüpheden kurtarmak için hiçbir nedenim olmadığını fark ettim.

"Kaptan, bugün farklı görünüyorsunuz."

Kafamı kaldırdığımda Prens'in bana baktığını gördüm.

Kız kardeşi küçük bir kahkaha attı. "Herkes öyle değil mi? Bu durum için en iyi kıyafetlerle süslenmemiz gerekiyor, değil mi?" Kız bir kaşını kaldırarak Prens'e baktı, Prens de kaşlarını çatarak yan taraftan kıza baktı ve sinirlenmiş görünüyordu.

"Çünkü normalde sıkıcı görünüyor," diye araya girdi Dyna.

Hafifçe geri çekildim ve şok içinde ona baktım.

Prens'in kahkahası şaşkınlığımı böldü. Elini yarı çıplak karnının üzerine koymuştu.

İçimi çektim ve yüzümü tekrar boşluğa çevirdim.

Dyna sözlerini yumuşatmaya çalıştı. "Hayır, sıkıcı değil, yani... sadece... abartılı şeylerden hoşlanmıyor."

Prens artık gülmeyi bırakmıştı ve şöyle cevap verdi: "Sıkıcı değil, sadece
."

"Zavallı," diye söze Tarren.

Prens'in yüzü düştü ve kıza attığı kaşlarını gizlemeyerek dilini saklattı.

Loria onun dikkatini çekmeye çalışarak boğazını temizledi ama Prens ona aldırmadı.

"Son konuşmamız sırasında Kalhasa'nın vahim mali durumundan şüphe duyan kişi siz değil miydiniz? Ama şimdi Av Kaptanı'nın kendisi fakir mi oldu?" Ters ters baktı. "Eğer saçmalayacaksan, en azından tutarlı ol. Senin için ne kadar utanç verici."

Tarren'in yüzü kıpkırmızı oldu ve bundan sonra sessiz kaldı.

Kendimi Prens'i izlemekten alıkoyamıyor, bakışlarının bize dönmesini bekliyordum. Döndüğünde, onu bana gülümserken buldum. Bu manzara göğsümde garip bir şeyler uyandırdı.

Kız kardeşi bizi sessizce izledi. Dyna da.

"Siz saygıdeğer kendimi tanıtabilir miyim?" Maiwen'in yeni refakatçisi konuştu. "Lord Parlin, Kraliyet muhafızlarının bir üyesi."

Görünüşe göre bakışlarından kaçamayacaktım. Uzun bir süre sırayla hepimize baktı.

Loria bizim adımıza, "Sizinle tanışmak bir zevk efendim," diye cevap verdi.

"Sizlerle tanışmanın ve burada bulunmanın onuru tamamen bana ait," diye yanıtladı.

Prens tüm kalbiyle, "Sonuncusunun sizinle aynı duyguları paylaşmaması çok yazık," dedi.

Elleriyle kıpırdanarak yere bakan Maiwen bunu yapmayı bıraktı.

O anda Prens'le göz göze gelmemek zordu, Maiwen'in hareketsiz kalmasıyla aynı nedenden dolayı.

"Ne yazık ki, Lord Beckett onurlu bir adamdı. Ortadan kaybolması gerçekten çok üzücü." Neyse ki Lord Parlin etrafımızdaki garip havayı hissedebilmiş gibi görünmüyordu.

Prens, "Peki eline geçen ilk fırsatta onun yerini almak yerine neden onu aramadın?" diye sordu.

Bu sefer elimde olmadan Prens'le göz göze geldim ve çenemi sıktım. Prens fark etti ve dudaklarının bir sırtışı belirdi.

Adam dehşete düşmüş gibiydi. "Majesteleri, ben asla... O... Lord Beckett bir dosttu. Ben sadece Kral'ın istediği gibi görevimi yapıyorum ve asla-"

Prens elini havada salladı. "Pekâlâ, pekâlâ."

Tam o sırada sağımızdan bir savaş arabası yaklaştı.

Kral, koyu kırmızı perdeleri yarı şeffaf olan ve hafif bir esintiyle hareket eden bir sedanda oturuyordu. Birkaç atın ve onlara binen Saray hizmetkârlarının üzerinde taşınıyordu. Kalabalık onun yaklaştığını görünce daha da telaşlandı.

Durduğunda, Saray hizmetkârlarından biri perdeyi geri çekmeye gitti, ancak bunu yapamadan Kral dışarı çıktı.

Dyna'nın nefesi kesildi ve Audra'nın Prensesi'nin yüzü huşu içinde kaldı.

Kral bir şekilde her yüzünü gösterdiğinde daha da ruhani ve Tanrı gibi görünmeyi başarıyordu. O giyinmişti.

Göz kamaştırıcı altın rengindeki üst giysisinin kolları uzundu ama bileklerinden kelepçelenmişti. Bluz benzeri giysinin geri kalanı vücudunu sarıyor ve koyu altın rengi pantolonunun üzerinden bir nehir gibi aşağı inerek kalçasında duruyordu. İlk kez gördüğüm saçları başının arkasında küçük bir düğüm halinde toplanmıştı. Tüm özelliklerini daha da güçlü gösteriyordu.

Arkasından Lord Elias geliyordu. Alnı çatıktı ve koyu kırmızı bir ceket ve pantolonla çok daha sade giyinmişti.

Kalabalığa sırtarak arkamızdan başka biri geldi. Sesini yükseltti. "Athlion halkı. Bu Krallığın adil halkı. Hoş geldiniz! Doksan sekizinci yıllık Dice of Desire oyununa!"

Kalabalık bağırarak, tezahürat yaparak, bayrak sallayarak, birbirlerine gülümseyerek ve birbirlerinin kulaklarına bağırarak karşılık verdi.

"İşte kurallar!" diye devam etti adam, elleri dans ediyor, tavırları hareketli ve teatraldı. "Her Krallığın bir temsilcisi oynayacak. Bu asil yarışmacıların önünde iki zar seti var. Zarların altı yüzü vardır. Bu yüzlerden beşinde birden beşe kadar sayılar, altıncı yüzünde ise bir çarpı işareti var."

Öne doğru eğildi, parmağını uzattı.

"Her turda oyuncular üzerine bahis oynayacakları bir sayı üzerinde anlaşılır. Sayıya en uzak olan oyuncu sonuncu, en yakın olan oyuncu ise birinci olur. Beraberlik durumunda, oyuncular bir kazanan belirlenene kadar zar atacaktadırlar. Ancak, bir oyuncu çarpı atarsa, otomatik olarak tüm oyundan elenecektir."

Adam son cümle için sesini alçalttı, her kelimesi bir öncekinden daha dramatik geliyordu. Masadaki diğerlerine bir bakış attım. Hepsi dikkatle onu izliyordu.

"Birinci turun adı 'Cevaplamaya cesaret edemediğim şeyi sor'. Turu kazanan oyuncu en son gelen oyuncuya herhangi bir soru sorabilir ve dürüstçe cevap vermelidir!"

Kalabalık bunun üzerine fısıldaştı, muhtemelen spekülasyon yapıyor ya da hangi cevapları duymak istediklerini tartışıyorlardı. Bu tur zahmetli görünmüyordu. Yalan söylemek en basit yoldu ve çoğu durumda gerçeğin söylenmediğini kanıtlamanın bir yolu yoktu.

Adam iki parmağını kaldırdı. "İkinci turun adı 'Vermeye cesaret edemediğimi ver'. Kazanan, son sıradaki oyuncudan kendisine ait olan ve istediği bir şeyi vermesini isteyebilir."

Bu raunt daha kötüydü.

"Son raunt!" Adam durakladı, başını bir o yana bir bu yana hareket ettirerek kalabalığın birkaç üyesiyle göz teması kurdu. "Adı...'Teklif etmeye cesaret edemediğim şeyi ver'. Turun galibi son sıradaki oyuncudan herhangi bir dilek dileyebilir ve o da bunu yerine getirmek *zorundadır*. Yerine getirilemeyecek tek dilek Kral'la evlilik ya da Athlion yasalarını ihlal eden herhangi bir şeydir."

Bu tur kesinlikle en kötüsüydü. Bu masanın etrafındakilerin diğerlerinden neler isteyebileceğini, onları hangi yerleştirebileceğini kim bilebilirdi?

"Ve böylece! Gözlerinizi açık ve nefesinizi sessiz tutun. Çünkü zarlar atılacak, arzular yerine getirilecek ve en derin olanlar... açığa çıkacak."

Adam yana doğru kaydı ve geniş alana çöken sessizliği Kral "Kim oynayacak?" diyerek doldurdu.

Tarren öne çıktı, Maiwen de, Rhana da.

Dyna bana fısıldadı. "Sen yap. Lütfen?"

Ona baktım. Tedirgin görünüyordu, hâlâ çevresinden rahatsızdı. Başımı salladım ve masaya doğru bir adım attım.

Tam o anda Audra'nın Prensi de aynısını yaptı. Benim de oyuna katıldığımı görünce sırtıttı. Kollarını iki yana açtı ve masanın kenarlarından tutarak öne doğru eğildi.

Kral, "Sayıyı kim seçmek ister?" diye sordu.

"Beş, Majesteleri!" Başka kimse gönüllü olamadan Tarren bağırdı.

Kral başıyla onayladı. Uzun parmaklarıyla öne doğru uzandı ve kıpkırmızı kâsenin içindeki iki zarı yakaladı. Onları salladı.

Hepimiz onun hareketini takip ettik. Fincanlarımızın her biri Krallıklarımıza karşılık gelen ayrı bir renkteydi. Vasara'nın kırmızısı, Zeima'nın grisi, Kalnasa'nın mavisi, Juras'a'nın yeşili ve Audra'nın altını.

Önce Kral kupasını kaldırdı.

Üç.

Kalabalık biraz mırıldandı ama hemen ardından sessizliğe büründü.

Zarların saat yönünde Kral'a doğru atılması gerekiyordu. Sonra Rhana bir yedi gösterdi.

O zaman bardağı kaldırma sırası bendeydi. Elimi soluk mavi kilin etrafına koydum, yüzüklerim sessizlikte yüksek sesle çınılıyordu.

Altı.

Kalabalık daha da heyecanlandı.

Dyna'nın oynayacağını varsaydığım için bu turlardan herhangi birini kazanırsam ne isteyebileceğimi düşünmemiştim.

Sırada Maiwen vardı, kupalarını kaldırdı ve ortaya iki zar çıktı. Her zarda bir nokta.

Prens ardından geldi, başını öne eğdi, bir kolunu yaslandığı yerden kaldırıp masanın üzerine koydu. Koyu renk saçlarının bir kısmı alınına döküldü. Altın fincanını çok hafifçe kaldırdı ve biraz güldü.

Bir onluk.

Bana baktı ve gözleriyle, *"Bana ne soracağınızı düşünsen iyi edersin"* der gibiydi.

Tarren fincanın kapağını kaldırmadan önce bir saniyesini bile boşa harcamadı.

Beş.

Bu raundun bitmesini bekledikleri her hallerinden belli olan kalabalık kendi aralarında konuşmaya başladı. Prens ve Tarren'e bakarken dudakları hızla hareket ediyordu.

Prens arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Hafifçe soluna dönerek Tarren'e baktı ve bekledi.

Onun yer değiştirdiğini fark eden kalabalık bir anda sustu. Prens başını ona doğru eğerek, "Tebrikler, sor bakalım," dedi.

Tarren ona döndü ve abartılı bir şekilde başını dikleştirdi. Boğazını temizledi.

"Ekselansları. Bilmek istiyorum..." Durakladı ama aklında bir soru olduğu belliydi. Kalabalık nefeslerini tuttu. Prens hiç eğlenmemiş görünüyordu.

"Eğer bu doğruysa..." diye devam etti.

Prens kaşlarını kayıtsızca kaldırdı. "Nişanlı olsanız da olmasanız da!"

Rüzgâr, hafif esinti, o anda boğucu derecede gürültülü geliyordu. Dyna hafifçe arkamda durarak, "Kesinlikle hayır," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çatmıştım, uzayan sessizlik ve Prens'in cevap vermemesi beni rahatsız etmişti.

Prens dudaklarını yaladı ve bir kez daha hafif bir kahkaha attı. Başını daha da yana eğdi ve bir an için gözlerini kaldırdı, sanki vereceği cevabı düşünüyormuş gibi bir hareket yaptı.

Sonra omuz silkti, sağ kolu çapraz pozisyonundan kurtulup tekrar masaya yaslandı.

"Evet. Bu doğru."

Kalabalık şok içinde patladı. Prens nişanlanmış mıydı?

İmkansız görünüyordu.

Soruya yanıt verirken takındığı kayıtsız tavırlar, beden dili, sırtışı, hepsi düşmanca hissettiriyordu.

Prens kimsenin haberi olmadan nasıl nişanlanmış olabilir? Yoksa bu konuda yalan mı söylüyordu? Bu onun için bir oyun muydu?

Bunun bir oyun olduğunu kendime hatırlatmak zorundaydım. Sadece bu zarlar değil, tüm bu sezon.

Kral bile şaşırmış görünüyordu, kaşlarından biri hızla yukarı kalktı. Ancak en çok Prens'in kız kardeşi şaşırmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Tarren'in bu yanıtı beklemediği belliydi, ağzı yarı açık kalmıştı. "Kime?" diye sordu istemeden.

Prens parmağını bir o yana bir bu yana salladı. "Bir soru. Eğer akıllı olsaydın, bana 'Sen kime aitsin' diye sorabilirdin.

nişanlı Senin Ekselansları.' Ama sen yapmadım." O
Omuz silkti tekrar. "Yine de pek şaşırtıcı değil."

Tarren afallamıştı ve tekrar refakatçisine dönerek şaşkınlıkla ona baktı.

Prens de masaya geri döndü. Loria onun kolunu hafifçe çekiştirdi. Sessiz bir bakış paylaştılar.

Sonra Prens tekrar göz göze geldik. Ne sıırıttı ne de gülümsedi, sadece bir an için düşünceli bir şekilde yüzümü inceledi.

"Sıradaki ben olacağım," diye açıkladı, hâlâ bana bakıyordu. Sonra Kral'a döndü. "İzin verirsiniz Majesteleri."

Kral yanıt olarak hafifçe başını salladı.

"Üç," dedi Prens.

Kral yedi attı. Sonra Rhana...
sekiz.

Yuvarlandım. Ağzım anında
kurudu. Dokuz.

Maiwen zar attı. Zarı görünce elini ağzının üzerine kapattı. Zarı havaya kaldırıp ileri doğru zarlardan birinin çarpı attığını gördü.

Yani artık Maiwen bu oyundan fayda sağlayamazdı ama aynı zamanda bu oyundan faydalanamazdı da.

Bir haç çok kötü görünmüyordu.

Prens yuvarlandı. Bu sefer fincanını hızlıca kaldırdı. Her zarın üzerinde bir nokta belirince gözleri parladı.

Bir iki.

Dyna'nın endişeli bakışları yüzüme yerleşti.

Tarren yuvarlandı, fincanını sallarken çok gergin görünüyordu. Yavaşça ve dramatik bir şekilde kapağını kaldırdı ve ortaya bir beşlik çıktı.

Dyna mırıldandı. "Bu şu anlama gelmiyor mu?" Evet. Evet, öyle.

Prens'e zaten çok şey vermiştim. Zamanımı, sağlığımy, kendi hayatımı, onurumu, konumumu ve itibarımı riske attım.

Ama işte buradaydım, ona başka bir şey veriyordum.

Midemde bir düğüm oluşmaya başlamıştı, beklenti, sinir, belirsizlik.

Yine de, Prens ve benim daha önce yaşadığımız ve değış tokuş ettiğimiz her şey nedeniyle, özellikle endişeli hissetmedim.

Böyle hissetmek doğru muydu? Seyircilerin hepsi bana sempatik bakışlar atıyordu, sanki Prens'in kellemy isteyebileceğini düşünüyordı.

Sormasına gerek yok. Kendisi kolayca alabilirdi.

"Yüzbaşı..." diye başladı Prens. Ellerini arkasına koydu ve masaya daha da yaklaştı. "Bana ne önerebilirsiniz?"

Cevap olarak ne söylememi bekliyordu? Elimde değerli bir şey yoktu.

Kesinlikle hiç param yoktu.

Ben de ellerimi arkamda birleştirdim. "Ne istiyorsun?"

Prens'in ağzı seğırdi.

Kalabalık bağırarak önerilerde bulunmaya başladı. "Onun parası!"

"Kılıcı!"

"Onun kılıcı yok seni salak... Onun mızrağı var!"

"Onun en değerli varlığı!"

"Karısıyla bir gece!"

Bu öneri karşısında irkildim ve bağırarak kişiyi bulmak kalabalığa doğru bakmaktan kendimi alamadım.

"Kalkanı!"

"Atları!"

Hiç atım yoktu.

Prens'in gözleri üzerimde sabit kaldı. Yüzündeki hafif gülümsemeye bakılırsa, onların bağırışlarına verdiğim şaşkın tepkileri izlemekten keyif alıyor gibiydi.

Dyna arkamdan söyledi. "Ne yapacaksın-"

Başka bir çılgınlığa kulak misafiri olunca konuşmayı kesti. "EVİ!"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım sessizce, dudaklarımı zorlukla kıpırdatarak. "Kaptan, bana vermek istediğiniz bir şey olmalı?"

Kaptan

Prens beklentiyle bana baktı.

Kibarca, sıkıca gülümsedim. "Korkarım hayır, Majesteleri. Ben-"

"Bu!" Dyna arkamdan haykırdı.

Omzumun üzerinden döndüğümde Dyna'nın elinin havada olduğunu gördüm, parmakları kafamı mı işaret ?

Prens'in gözleri onun elini takip etti.

"Onun iğnesi!" dedi gururla. "En iyi gümüşten yapılmış ve... ve..." Yüz hatlarını buruşturarak iyice düşündü. "Üzerinde sadece Kalnasa'da çıkarılan mücevherler var..." Ayak parmaklarının üzerinde durarak iğneye baktı. "Ametistleri ve elmasları var... evet!"

Parlak bir şekilde gülümsedi, ayak tabanlarına döndü ve elini tekrar yere koydu.

Sanki övgü bekliyormuş gibi bana baktı. Başka bir şeyim olmadığı için bunu önermişti, çok daha kötü ya da değerli bir şey önermeme gerek kalmaması için bunu önermişti.

Ama bu bir toplu iğneydi ve muhtemelen sahip olduğum parasal değeri olan tek şeylerden biri olduğu doğru olsa da, bu oyun bir nesilde sadece bir kez gerçekleşirdi. Prens, tarihte bu turlardan birini kazanan tek kişiydi. Herhangi bir şey isteyebilirdi ve ben de sorgusuz sualsiz ona vermek zorunda kalırdım. Bu oyunda bir iğne bile yeterli olmazdı.

Prens genişçe gülümseyerek, "Mükemmel," dedi.

Başımı çevirdim ve inanamayarak ona baktım. Kalabalık da en az benim kadar şaşkın .

"Toplu iğne mi? Gerçekten bir rozeti kabul etti mi?" "Bu kadar mı?"

"Her şeyi isteyebilirdi!"

"Çok sıkıcı! Neden -" diye başladı kalabalıktan biri.

Bunun üzerine Prens sert bir şekilde kalabalığa doğru döndü, dudakları kaşlarını çatarak kıvrıldı. Birine ters ters bakıyordu, adamın gözleriyle anında karşılaşmış olmalıydı, sanki her bir cümlenin daha önce hangi dudaklardan çıktığını anlayabiliyordu.

Diğer herkes gibi adam da konuşmayı anında kesti.

Bana döndü, yüz hatları normale dönmüştü. Onu hâlâ şüpheyile izliyordum.

"Onu duymadın mı? Ametistler," dedi genişçe gülümseyerek.

Bu konuyu daha fazla uzatmak istemediğime karar vererek, ".
Eğer istediğiniz buysa."

"Öyle. şey," diye yanıtladı Prens, bana dikkatle bakarak.

Sertçe arkamı döndüm ve Kral'a baktım. " , Majesteleri. Bir onluk."

Kral başıyla onayladı. "Bir onluk," diye tekrarladı. Önce o yuvarlandı.

Üç.

Rhana
yuvarlandı.

Altı. Kaybeden olmayacağının artık garanti olduğunu bilerek rahat bir nefes aldı. Ne de olsa bu, kaybedecek en çok şeyi olan turdu.

Derin bir nefes aldım, ellerimi bardağın üst ve alt kısmına koydum ve sallayarak içindeki zarları yuvarladım.

Kaldırdım, kalbimin atış hızı aniden arttı. Bir dokuz.

Nefesimi içime çektim.

Prens, sanki oyunu hiç umursamıyormuş gibi hızlı ve gelişigüzel bir şekilde bir sonraki hamleyi yaptı.

Dört. Rhana'nın aksine, güvende olduğu için o kadar da rahatlamış görünmüyordu.

Tarren en son yuvarlandı, gözlerini kapattı ve fincanını sallarken dua eder gibi göründü.

Fincanını kaldırdı ve elini göğsüne vurarak bir sevinç çılgılığı .

Yedi.

Vücudum kaskatı kesilmiş, sıkışmış gibi hissediyordum. Gözlerimi masaya diktim, bakışlarım yuvarladığım dokuzluya takılmıştı.

Kalabalık bir kez daha canlandı.

"Kaptan," dedi Kral. "Siz kazandınız."

Kral'a her şeyi sorabilirdim. Ondan istediğim her şeyi.

Yavaşça ona döndüm. Son derece sakindi, en azından dış görünüşü öyleydi. Hatta biraz perçinlenmiş gibi görünüyordu.

Dyna hareketsizdi, sessizdi.

Çünkü o da ben de ne isteyeceğimi, bu fırsatın bize neler sunabileceğini biliyorduk ve bunu görmezden gelemezdik.

"Majesteleri," diye başladım, sesimi olabildiğince kendimden emin bir şekilde yükselterek. "Kalnasa ile gıda, ilaç, mahsul ve su tedarikine ilişkin yeni bir ticaret anlaşması yapmanızı talep ediyorum, onların... bizim mevcut durumumuz ışığında."

Kalabalık usulca fısıldıyordu ama gergindiler. Ben de öyleydim.

Kral birkaç saniye konuşmadı. Hafifçe kaşlarını çattı. Bu oyun Krallığında bir gelenektir. Kendi geleneklerine göre reddedemezdi, sözünden dönemezdi.

Ama bunun sadece kamuoyu önünde olduğunu biliyordum. Kral'ın özel hayatında bu dilek söz konusu olduğunda ne yapabileceği ya da yapamayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Yine de denemek zorundaydım.

Lord Elias tedirgin ve huzursuz görünüyordu. Sanki dönüp kendisiyle konuşmasını istermiş gibi Kral'a bakıp duruyordu.

"Bu çok onurlu bir istek Kaptan. Kendiniz için değil, halkınız için. Bunu beklemeliydim," dedi Kral.

"Bunu kabul edecek misiniz, Majesteleri?" Ben sordum.

Kral yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Her ne kadar böyle bir anlaşmanın doğumu hızlı olmayacak, yerleşmesi zor ve çetin olacak olsa da, sadece bu mevsimin geleneklerine uymak değil, aynı zamanda Athlion'daki diğer insanlara ihtiyaç duydukları anda yardım etmek de benim görevim."

Oysa Kalnasa şu anda kriz içindeydi. Bahsettiği bu yardım neredeydi?

"Dileğinizi yerine getireceğim Kaptan, ama lütfen bunun gerçekleştiğini uzun bir süre gremeyeceğinizi unutmayın."

"Anlıyorum, Majesteleri. Minnettarım."

Kalabalık topluca nefes aldı, birbirleriyle kısık sesle konuştular.

"Oyun sona erdi!" Oyunu başlatan adam yerine döndü. "Ama hepsi bu kadar değil! Adil halk dışarı çıkın ve bu festivalin sunduğu her şeyin tadını çıkarın ve unutmayın... bugün arzunun yerine getirileceği ve... açığa çıkarılacağı bir gün!"

Kalabalık tezahürat yaptı, alkışladı, ıslık çaldı ve sonunda dağıldı.

İlk ayrılan Kral oldu ve arkasını dönerek uzaklaştı, Lord Elias da onu takip etti.

Masanın etrafındaki diğerleri refakatileriyle birlikte ayrılmaya başladı. Dyna'ya döndüm ve platformdan inerek ona kolumu uzattım.

"Nasıl hissediyorsun?" Sessiz bir sesle sordum.

"Kral'ın kabul ettiğine inanamıyorum," diye mırıldandı.

Ancak ben, *gerçekten* kabul ettiğine inanamadım. Henüz değil.

Kalabalığın arasından geçtik ve geçmekte zorlandık. Daha önce olduğu gibi, birçok kişi biz geçerken bizi izledi, birbirlerine yorum yaptı, gözleri figrlerimizin üzerinde gezindi.

Kalabalık anında konuşmayı kesti ve geri çekildi. Doğal olarak Dyna ve ben şaşkınlık içinde adımlarımızı yavaşlatarak durduk.

"Kaptan!" seslendi arkamdan bir ses.

Döndüğümde Prens'in yaklaştığını gördüm. Kalabalık, sanki bir vadiden geçen bir nehirmiş gibi ondan ayrıldı. Prens Loria

kolaylıkla arkasından yürüdü.

"," diye ihtiyatlı bir şekilde hitap ettim.

Prens birkaç adım önümüzde durdu. "Nereye gidiyorsunuz?"

Yan gözle Dyna'ya baktım, o da yüzüme baktı. "Biz... festivali keşfetmeye gidiyorduk, Majesteleri."

"Ama hâlâ dileğimi yerine getirmediniz."

Ah. Bu. Gerçekten bunu talep etmeye geleceğini düşünmemiştim. Sadece yaptığı açıklamayla kendisini ve kalabalığı eğlendirdiğini düşünmüştüm.

"Ödülüm için geleceğimi düşünmediniz mi?" diye sordu.

"Ödül... zayıf, Majesteleri. Sabırlı olmaya istekli olursanız, zaman içinde size çok daha uygun bir şey sunabileceğime eminim."

Prens bana doğru bir adım atarak, "Değilim," dedi.

Dyna sanki onun yakınlığından ve varlığından korkmuş gibi kolumu bıraktı ve geri çekildi.

Önce ona, sonra Prens'e döndüm. "Alabilir miyim?" diye sordu.

Ellerini havaya kaldırmış, yüzüme yaklaştırmıştı.

Eğer iğneye sahip olmaya bu kadar hevesliyse, iğneyi kendim kolayca çıkarabilirdim. Ama tüm bu insanlar bizi izlerken onu reddedebilmem pek mümkün değildi.

Sessizliğim sırasında Prens'in eli hafifçe öne doğru eğildi. Başımın arkasında kendine bir yol buldu. Uzanmak için biraz daha yaklaşması gerekiyordu. Çözüldüğünde gevşekçe düşen saçımdaki tokayı çıkardı.

Prens'in eli bir süre orada durdu. Çok uzun süre. Saçlarımın eski konumundan kaçışını, tellerin yüzümün önüne düşüşünü izledi. Gözlerimin.

Kalabalık konuşmaya cesaret edemedi. Ben de konuşmadım.

Prens'in parmakları metalin etrafında kenetlendi. Elini geri çekti ve birkaç adım geri gitti. Yavaşça.

İğneyi parmaklarının arasında döndürdü. Sanki bir bıçağı tehditkâr bir şekilde çeviriyormuş gibi parmaklarının arasında dans etti. Mor ametistler güneşin ışığını yakaladı ve parmaklarını geçici kıvılcımlara boğdu.

Onu havaya fırlattı. Parlak mavi gökyüzüne karşı birkaç kez döndükten sonra tekrar avuçlarının içine düştü. Fırlatırken bakmadı, tekrar tekrar yakaladı ve geri çekilirken bana sıırttı. Küçük bir kahkaha attı ve arkasını döndü, yürürken saç tokasını gökyüzünde birkaç kez savurmaya devam etti.

Dyna tekrar yanıma geldi ve kalabalık yavaş yavaş normal sohbet ve hareket seviyesine dönmeye başladı.

"Elmasları bile yok... Ya kızarsa?" dediğinde olduğumuz yerde kaldık.

"Bunu zaten biliyor," diye onu rahatlattım.

"Neyi? Biliyor mu?" dedi şaşkınlıkla.

Elbette biliyordu. Elmas yoktu ve o iğnedeki ametistlerin kalitesi düşüktü ve çok küçük, çok az sayıdaydılar. O iğneyi dilemek için gerçek bir neden yoktu.

"Evet, telaşlanmayın. Prens sadece-" "Sadece ne?" diye sordu, ilgiyle.

Düşüncemi tamamlamadan başımı salladım.

"Fark etmez. İğnenin bir önemi yok."

"Ama... geri geldi ve istedi," diye itiraz etti şaşkınlıkla. Etrafımızda döndük ve tekrar yürümeye başladık.

"Yapmak zorundaydı. Kurallar böyle."

"Oh." Dyna ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Prens kurallara uyan ya da saygı duyan biri gibi görünmüyordu, bu yüzden çıkışımın pek de olmayacağını düşünmüştüm.

"O nişanlı! Buna inanabiliyor musun!" diye tısladı.

"Buna inanıp inanmamam önemli değil," diye cevap verdim kendimi tutarak. Ama dürüst olmak gerekirse, hayır inanamazdım.

"O zavallı kadın... *onunla* evlenmek zorunda..." Dyna'nın gözleri sağa sola kayarken fısıldamaya devam etti. "Korkunç biri."

İşte tam da bu nedenle Prens'i biriyle birlikte hayal etmek zordu. Onlara karşı şefkatli ve sevecen olduğunu hayal etmek. Kana bulanmış eller bir başkasına hürmet ve yumuşaklıkla dokunabilir miydi? Biri aynı avuçların altında bir ceset ya da sevgili olabilir miydi? Öldürürken gülümsüyor ? Saçımdan iğneyi çekerken taktığıyla aynı mıydı? İnsan sevdiği birine bakarken yüzüne nasıl otururdu, merak ettim...

Yaralarımın ilgilenirken çekilmiş resimleri gözlerimin önünden geçti. "Belki de her zaman değil..." Düşüncelerimi yüksek sesle söyledim.

Dyna homurdandı. "Ne zaman o zaman?"

Ona sırtımı döndüm. Cevap vermem pek mümkün değildi. "*Onun yatağındaiken alnıma soğuk kompres uyguladı.*"

Dyna yüksek sesle düşündü. "Kim olduğunu merak ediyorum. Muhtemelen Audra'daki soylu kadınlardan biri. olduğunu merak ediyorum. Onun gibi birkaç

yaş. Theadra var, çok güzel olduğu söyleniyor... oh ve bir de Lilian var, görünüşe göre büyük bir servetin varisi."

O zaman büyük ihtimalle Lilian, siyasi çıkarları göz önüne alındığında.

"Spekülasyon yapmanın faydası yok, kim söyleyebilir ki Leydim, neden _."

"Hayır!" Ben sözümü bitiremeden Dyna ağzından kaçırdı. "Geri dönmek istemiyorum."

İçimi çektim. "Biliyorum, bunu önermeyecektim."

"Pekala... o zaman hadi..." Arkasını dönüp sokakları aradı. "Hadi bir şeyler yiyelim."

Başımı salladım. Yemek tezgâhlarına doğru ilerledik.

Biz yaklaştıkça Dyna dondu kaldı.

Korkuyordu.

"Yapmak zorunda değiliz,"

dedim ona. Zehirli olmasından

korkuyordu.

"Başka bir şey yapalım." Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Bir kadın bize yaklaştığında başka bir aktivite arayışına girdik.

"! Efendim! Teşekkür !"

Dyna cevap veremeyecek kadar şaşkındı. "Ne için Madam?" Ona sordum. "Senin Keşke, Kaptan!" Bu kadın ayakta önce Biz Kalnasan'dı. Buraya özellikle festival için gelmiş olmalı,

Büyük ihtimalle mallarını satmak için.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladı.

"Bu Kaptan'ın fikriydi!" Dyna ısrar etti.

"Leydim de aynısını isterdi." Dyna buna

katılmıyor değildi.

"Nasıl... Nasıl orada?" Dyna kadına bitkin bir halde sordu.

"Oh, Leydim, bu..." Sesi titriyordu ama hemen kendini toparladı. "Tezgâhıma bakmak ister misiniz?" Yemyeşil kumaşlar ve giysilerle dolu bir masayı işaret etti.

Dyna protesto etmek üzereydi. Ne de olsa fazla paramız yoktu.

"Bedava! Sizin için! İkinize de bir teşekkür olarak."

"Tabii ki!" Dyna heyecanla cevap verdi. "Kaptan'ın yeni kıyafetlere ihtiyacı var."

Ona cesaret verici bir şekilde gülümsedim. Yeni giysiler giymek gibi bir arzum ya da isteğim yoktu ama eğer bu çaba onu rahatlatacaksa, onu şımartmaya hazırdım.

Dyna kumaşa tutunarak kabine doğru koştu. Kadın ve ben de arkasından gittik.

"Lütfen hanımefendi," dedim. "Cümlemenizi bitirin."

Kadın boğazını temizledi ve uzun siyah saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Bu... hayatımda gördüğüm en korkunç şey." Sesi sessiz ve çaresizlik doluydu.

Olumsuz bir cevap bekliyordum ama bu derece değil.

"Ne demek istiyorsun?" Dyna'ya ulaşmadan önce sormak için acele ettim. "Dehşeti tarif edebilecek hiçbir kelime yok."

"Ne dehşeti?"

Sesi mesafeliydi. "Şimdi de çocukları yiyorlar."

Yürümeyi bıraktım. Normalde şaşkınlığımı, duygularımı ya da hoşnutsuzluğumu dışa vururken oldukça kontrollü davranırdım ama bir ayağımı diğerinin önüne atarak yürümeyi bıraktım ve elimi sıktım.

Arkamda kenetlenmiş olan ellerimi daha sıkı kavradım. Gözlerimi kadına bakıyordum.

"The-" diye başladım, sesim zar zor duyuluyordu.

Dyna elinde beyaz bir cübbeyle bize doğru fırladı. "Bu, Kaptan! Saçınıza çok yakışacak!"

Hâlâ bir haldeydim. Kadın da yürümeyi bırakmış, suçluluk duygusuyla beni izliyordu.

"Evet, Kaptan, bu size çok yakışır," dedi.

Giysiye bakmam biraz zaman aldı. Dyna bir şeylerin ters gittiğini hemen fark etti ve endişeli görünüyordu.

" oldu? Bir şey mi gördün? Biri-"

"Hayır , güvendesiniz, özür dilerim. Sadece... giysi... Bir süredir böyle bir şeye sahip değildim. Buna alışık ." Gerçekten de çok ince bir kumaştı, pahalıydı.

Sefalet içinde yaşayan bir çocukken şeye sahip değildim. On sekiz yaşına geldiğimde bu tür abartılı ve pahalı eşyalara sahip olmaya başladığımda bile, bu bana alışılmadık gelmişti. Son yıllarda hepsini kaybetmiştim ama on yılı aşkın bir süredir onlarsız yaşamaya alıştığım için aslında onları pek de özlememiştim.

Dyna kaşlarını çattı ama hemen tekrar gülümsedi. "Oh! O zaman onu almalısın! Sorun olur mu?" Kadına sormak için döndü. Kadın kendisinden izin istenmesine şaşırmış görünüyordu.

"Elbette leydim, sizindir." Ona sıcak ama bir o kadar da üzgün bir şekilde gülümsedi.

Anlamıştım. Dyna'yı, onun parlaklığını, neşesini, sıcaklığını izlemek, onun yaşındakilerin ya da daha genç olanların muhtemelen sunulduğunu bilmek

Kendi insanları, kendi aileleri tarafından yiyecek olarak. Ona bakarken ruhunuzu ezmek için yeterliydi.

Dyna giysiyi bana fırlattı. Ben de yakaladım. Kendine bir şeyler seçmek için tekrar tezgâha koştu.

Şaşkınlıkla ona baktım. Hâlâ kadının sözlerini anlamaya çalışıyordum.

"Ne zamandan beri?" Ona sessizce sordum.

"Bir ay oldu."

Bir ay mı?

"Kral, o-"

Cevap verirken sesi küçümseme doluydu. "Siz gittiğinizden beri Kral ortalıkta görünmüyor."

BÖLÜM 64- NATHON

Furada, bu festivale gelen insanların sayısı daha da netti. Kilometrelerce uzanıyorlardı.

her sokakta, her ara sokakta.

Ama ben sadece bir kişiyi arıyordum.

"Neden hâlâ onu tutuyorsun?" Loria mırıldandı. Altın kuşlar ve gümüş işlemelerle bezenmiş siyah arabamızın üstündeki coşkulu kalabalığa el salladı. Geçit töreninde sanki birer heykelcikmişiz gibi varlığımızı sergiliyorduk.

Elim durdu. Kaptan'ın iğnesi, etrafında döndürdüğüm iki parmağımın arasında dengede duruyordu.

"Neden olmasın?" Gülümsedim ve kalabalığa da el salladım. Onlarla kurduğum doğrudan göz temasından hem korkmuş hem de görünüyorlardı.

Bana doğru dönüp konuşurken Loria'nın yumuşak gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. "Çünkü bu bir iğne."

Omuz silktim ve bir kez daha havaya fırlatıp yakaladım. "Ve?"

"Neden bununla bu kadar meşgulsün?" Loria'nın sesi alaycıydı ama yüzü mutlulukla dinginliğini koruyordu.

"Ben kazandım," dedim lakayt bir şekilde.

"Ondan her şeyi isteyebilirdin." Loria dikkatini tekrar, bakışlarını özlemle süzen kalabalığa çevirdi.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok," diye cevap verdim.

En azından Kaptan'ın sağlayabileceği bir şey değil. Loria bana şüpheyile baktı.

"Ayrıca, bu çok keskin. Kolaylıkla bir silah olarak kullanabilirim." Parmağımla ucuna hafifçe vurdum ve güneş ışığına tuttum. Işınlar metale çarptıkça parlıyordu.

Loria hareketlerimi takip etti, sonra gözleri yüzüme döndü. "Nasıl oluyor da sana söyleyen ben oluyorum? Bu boşa harcamamız gereken bir fırsattı." Sesi biraz buruk çıkmıştı.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Böyle yorumlar yapmak onun yapacağı bir şey değildi.

Ne de olsa haklıydı, ona bu tür şeyleri hatırlatan genellikle bendim.

"Sorun nedir?" Kayıtsızca sordum.

Loria cevap vermedi.

Buradan kimse bizi duyamaz ya da dudaklarımızın kıpırdadığını göremezdi. Bu muhtemelen Loria ve benim bu kadar açık konuşabildiğimiz tek zamandı.

"Konuşmak istiyorsan, şimdi konuş. Bu şansı bir daha bulamayacağız." Kalabalığın diğer üyelerine sııttım, kelimelerim dişlerimin arasından kaçtı.

"O kızı sen mi zehirledin?" diye sordu üzüntüyle, açık açık. Bunu bekliyordum.

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladım hemen.

Loria'nın omuzları rahatlamış gibi görünen bir ifadeyle çöktü. "Kimin yaptığını biliyor musun?"

"Hayır," dedim ona.

"Kaptan öyle mi?"

"Hayır," diye tekrarladım.

"Kaptan senden şüpheleniyor mu?"

Hiç düşünmeden "" diye cevap verdim.

Loria tekrar bana döndü, yüz ifadesi şaşkıındı. "Gerçekten mi?"

Bunu sorması mantıklıydı. Kaptan'ın Dyna'yı zehirlediğimden şüphelenmesi çoğu koşulda gayet makul olurdu.

Ama artık böyle bir çoğunluk altında değildik.

"Gerçekten mi?" diye sııtarak onu rahatlattım.

"Nasıl? Neden?" Bu düşünce karşısında şaşkıına dönmüştü. "Bir anlaşmamız var," diye bilgilendirdim onu.

Loria yavaşça gözlerini kırpıştırdı ve bir kez daha kalabalığa bakmak için gözlerini açtı. "Onunla oynuyorsun," diye tek nefeste haykırdı.

"Hayır," diye cevap verdim kararlılıkla. "Değilim."

Loria buna inanmış gibi görünmüyordu. Sadece elimdeki iğneye baktı ve sanki bu onun haklılığını kanıtlıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Bunun..." ile hiçbir ilgisi yok.

Konuşmayı bıraktım ve arkamı döndüm. Bu tür suçlamalara karşı kendimi savunmak, genellikle yapma ihtiyacı hissettiğim bir şey değildi. Kendi girişimim karşısında kafam karışmıştı.

Buna inanıp inanmaması neden önemli olsun ki? Benim inanmamam neden önemli olsun ki?

"Nişanlı mısın?" Loria birkaç saniye sonra ekledi ve iç savaşıma bir son verdi.

Hafifçe güldüm. "Meşgul olmamız gereken şey benim nişanım değil."

"Ne zamandan beri?" Soruyu geçiştirme çabamı görmezden geldi.

"Ben nereden bileyim? Muhtemelen sonra öğrendim," dedim.
bir kahkaha daha attı.

"Kim o?" diye birbiri ardına hızla sorular sordu.

"Neden? Müstakbel gelini tebrik etmek ister misiniz? Ona bir hediye sepeti göndermek ister misiniz?"

Loria yüz ifadesini değiştirmeden bıkkın bir şekilde iç çekti. "Sadece bilmek istiyorum."

Bu konu hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordum, bu yüzden kimse bu nişandan haberdar değildi. Bunu yapmaya hiç niyetim yoktu ama bundan kaçmak için de bir planım ya da aracım yoktu. Bu beni rahatsız ediyordu. Hem de çok.

"Kim?" diye sordu.

"Bu sürprizi mahvetmez mi?" Bir köşeyi döndüğümüzde güneş gözlerime vururken gözlerimi kısarak ona baktım.

İlk başta konuşmadı, güneşin vurduğu yüzüme sempatiyle baktı.

"Özür dilerim," dedi ciddi bir şekilde.

Nişanlanmam, son yıllarda yaşadığım istenmeyen şeyler listesinde zorluk açısından en alt sıralarda yer alıyordu. Bu durum beni rahatsız ediyordu, ancak listenin üst yer alan olayları düşündüğümde, üzerinde durmaya vaktim olmayan bir şey haline geldi.

"Ne için üzgünüm? Senin nişanlılığın çok daha karmaşık," diye kıs kıs güldüm. Ama bir yanımda onun başsağlığı kabul ediyor ve garip bir şekilde minnettarlık duyuyordu.

Geçit töreni de öğleden sonra olduğu gibi sona erdi ve festival hala tüm hızıyla devam etmesine rağmen, adayların her biri ve refakatçileri ayrılmaya başladı.

Loria ve ben de aynısını yaptık. Onu sarayın kapısına kadar götürdüm ve durdum.

Fark ettiğinde adımlarının ortasında dondu kaldı. Omzunun üzerinden döndü. Gülümsedim ve başımı salladım. Anlamıştı, gitmem gereken bir yer vardı.

Bir saatten az bir süre sonra hedefime ulaştım. Mathias'ın yüzünü tekrar görme düşüncesinden ne kadar nefret etsem de ve Kaptan'ı yaraladıktan sonra bir gün onu daha önce planladığımdan çok daha yavaş bir şekilde öldürmeye karar vermiş olsam da... şimdilik çağrılarına cevap vermekten başka seçeneğim yoktu.

Onu kalabalığın içinde görmüştüm. Bunu bekliyordum. Elbette başka kimse onu tanımayacaktı ama o çapraz kollarının arasında dört parmağını ustaca havaya kaldırmıştı.

Dört saat içinde demişti. Dört saat içinde buluşalım.

Sonra biri başparmağı olmak üzere iki parmağını kaldırdı.

Bu, ikinci alternatif yerde buluşacağımızı gösteriyordu. Solar Inn'de değil. Genellikle bunun nedeni ilk konumun güvensiz ya da tehlikede olduğu sonucuna varılmasıydı.

Ve böylece, adı korkunç 'Vasaran Vine' olan ikinci işletmeye tam zamanında girdim ve onu hemen barda ayakta buldum.

boş tabureye tünedim.

"İyileştin o zaman?" Kendim için sipariş ettiğim içkiye gülümsedim. Mathias'ın eli kolun etrafında sıkılaştı.

"Bu iş bittiğinde Kalnasan ölmüş olacak" diye homurdanırken kendini, amacını ve korumamız gereken gizliliği unuttu.

İçkimi tezgahın üzerine bıraktım.

"Bundan emin misin? Seni daha önce bir kez yendi," diye hatırlattım ona.

Mathias öfkeden kıpkırmızı kesildi. "O öldü," diye acımasızca tükürdü.

Hayır... bu sen olacaksın.

Muhtemelen Yüzbaşı'nın o yaradan öleceğini tahmin etmişti. Yarayla bizzat ilgilendiğimi bilmiyordu. Bu düşünce beni alışılmadık bir tatmin duygusuyla doldurdu.

"Onunla tekrar karşılaşmaktan mı korkuyorsun?"

Mathias sessizdi, sadece alay ediyordu, bu da öyle olduğu anlamına geliyordu. Onun yerine burada buluşmak istemesinin nedeni bu olmalıydı.

Mathias'ın çekindiği Sarlan'dan başka biriyle hiç karşılaşmamıştım.

"Festivalin tadını çıkarıyor musunuz?" Alternatif bir soru sordum. Ona doğru dönerken sol dirseğimi tezgâha dayadım ve yanağımı yumruğumun üzerine yerleştirdim.

Mathias cevap vermeden sağ yumruğunu tezgâhın üzerine koydu ve döndü.

Orta parmağında "A" harfiyle işlenmiş koyu renkli bir yüzük vardı.

Gözlerim bir an ona takıldı, sonra kendinden memnun ve kendini beğenmiş yüzünü buldum.

Dışarıdan bakan biri için hiçbir şey olmamış gibi görünebilirdi.

Ama o zil, o zil bir emirdi, bir çağrıydı.

Sarlan'a dönmek için. Derhal.

Bir iki saniye Mathias'a baktım, sonra bakışlarımı içkime geri çevirdim. Zihnim, plandaki bu ani değişikliğin ardındaki nedenlerle ilgili sonsuz spekülasyonlarla doluydu.

Mathias, "Festival iyi ama yakında işe dönmem gerekiyor," diye konuştu.

Ona bir kez daha baktım. "Ben kendi adıma bundan keyif alıyorum, umarım şenliklerin sonuna kadar kalırım." *Neden çağrıldım?*

"Ne yazık ki, bazen iş uğruna böyle şeylerden vazgeçmek zorunda kalıyoruz."

Soru sorma izniniz yok.

"Böyle durumlarda, başkalarından yerime bakmalarını isteme eğilimindeyim, belki de bunu denemelisiniz." *Bana neden ihtiyacı olsun ki? Diğerlerini kullanabilir.*

Mathias'ın yüzü asıldı. "Yapamam. Bizden çok az kişi var. Hatta son zamanlarda bazılarını kaybettiler."

Birazını mı kaybettin?

Mathias kafa karışıklığımdan yararlandı. "Eskiden daha çok vardı. Ama son zamanlarda dört kişi ayrıldı. Çalkantılı zamanlar." Sesi, boş dedikodu tonuyla karışık, mükemmel bir dehşet gösterisiydi.

Dört mü?

. Audra'nın birliğinden, Sarlan'ın silahlarının insan bedeninde vücut bulmuş halinden dört kişi nasıl bir anda saf dışı bırakılmıştı?

Böyle bir çabada başarılı olabilecek tek olası yolu, tek olası düşmanı fark ettiğimde kaşlarım gevşedi.

Büyücüler.

Aklım pelerinli kadına gitti. O da bu işe karışmış mıydı?

Loria'yı nasıl yalnız bırakabilirdim? Özellikle de Kalnasan adayıyla yaşanan olaydan sonra.

Mathias, "Üç saat içinde geri dönmem gerekiyor," konuştu. *Üç günün var.*

"Peki ya arkadaşların? Seni özlemeyecekler mi?" Sırıttım. *Peki ya Loria?*

"Arkadaşlarım yalnız değil. İyi olacaklar." *Onu izliyoruz.*

Bu, sanki alevlerin içine itiliyormuşum gibi, doğası gereği yanlış hissettiriyordu. Bu çağrıyı reddetmemin hiçbir yolu olmadığını biliyordum ama her parçam itiraz ediyor, çağrının sesi karşısında kıvranıyordu.

Mathias ayağa kalktı. Tezgâhın üzerine birkaç ışın yerleştirdi. "İçkiler benden."

Paralara küçümseyerek baktım. "Emin misiniz? Ne de olsa ilaç için paraya ihtiyacın yok mu?"

Mathias'ın eli az önce yere bıraktığı paraların üzerinde durdu. Sahte bir şekilde sırıttı.

"İlaç falan yok. Ben gayet iyiyim," diye ısırdı.

Şimdilik.

Öne doğru eğildi. "Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayacaksın." Sesi alçaldı ve etrafımızdaki gürültü kakofonisine karıştı.

"Bir dahaki sefer olmayacak." Ona yan gözle baktım. "Ben gayet iyiyim."

Yüzüne öfke dolu bir ifade yerleşmiş halde sarsılarak uzaklaştı ve taburelerin arasından kapıya doğru ilerledi.

Her zaman son derece sağduyulu olan Mathias, şimdi Kaptan'a yenilmekten son derece rahatsız olmuştu.

Kaptan ne kadar büyük bir güce sahip olduğunun farkında bile değildi. Bu düşünceyle pantolonumun içine girdim ve pimi çıkardım.

ametistler vardı, bu doğrudu ama donuktular. Muhtemelen sadece bir, belki de iki aya satılırdı.

Parmağımı iğnenin kenarına bir kez daha batırdım, ucu derimde bir çentik oluşturdu.

Ama keskindi. Evet, çok. Hem de çok.

Şimdilik, Mathias, gayet iyi, şimdilik.

BÖLÜM 65 - NATHON

"W burada mı?" Babamın ofisinin önünde duran bir gardiyana sordum. Onu orada otururken görmeyi umarak içeri daldım,

beni bekliyor.

Gardiyan şok içinde ağzını açtı, sanki onunla konuşmamı ya da herhangi birinin onunla konuşmasını hiç bekleliyormuş gibiydi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Nerede... o...?"

Tekrarladım.

"Sizi burada kabul etmiyor, Majesteleri."

"Bunu bana içeri girmeden önce söyleyemez miydin?"

Homurdandım. "İle konuşma iznim yok."

"Şu anda benimle konuşuyorsun," diyerek onu bariz bir şekilde uyardım.

Adam bu açıklama karşısında tamamen afallamış görünüyordu ve ağzını birkaç kez daha açıp kapadıktan sonra tamamen kapattı.

Ona daha fazlasını sormak anlamsız ve zalimce olurdu. Eğer ona sessiz kalması emrini veren Sarlan'sa, o zaman dilini ve belki de hayatını riske atıyordum.

Çok yorulmuştum. Festivalden hemen sonra yola çıkmış ve olabildiğince hızlı bir şekilde buraya gelmiştim. Her gün sadece üç ya da dört saat uyuduğum ve kalan saatlerde de son sürat seyahat ettiğim için üç günlük süreyi ancak tamamlayabilmiştim. Loria'ya bir not bırakmayı düşünmüştüm ama ortadan kaybolmam muhtemelen onu sadece biraz şüphelendirecekti, alarma geçmesine neden olacak değil. Ve doğrusu, zamanım da yoktu.

Tam adamı aramak için karanlık koridorlardan geçmek ki arkamdan bir ses yükseldi.

"Gel. O bekliyor."

Arkamı döndüğümde annemin koridorun en sonunda durduğunu gördüm. Ellerini önünde kavuşturmuştu. Yüzü taş kesilmişti ve gizlenemez bir küçümsemeyle doluydu.

Adımlarımı hızlı ve kesik kesik atarak ona doğru yürüdüm. "Anne. Çok uzun zaman oldu. Beni özledin mi?"

Annem hiçbir şey söylemedi ama yüzü daha da acı verici bir şekilde buruştu.

Elbette benim yokluğumdan rahatsız olmamıştı. Aslında, annemin beni ya da Loria'yı sevdiği, önemseydiği, özlediği ya da endişelendiği bir zaman hiç olmamıştı. Ona göre biz Sarlan'ın mallarıydık. Sanki bizi ona söz verip teslim ettiği bir armağan olarak görüyordu ve şimdi bize karşı herhangi bir sorumluluktan, herhangi bir ilişkiden yoksundu.

Böyle bir mesafeyi bu kadar kolay elde edebilmesi gerçekten şaşırtıcıydı.

O ileriye doğru yürüdü, ben de onu takip ettim. Yeraltının derinliklerine inen, bir dizi merdivene geldik.

Durdu ve bir kolunu merdivenlere doğru küçümseyici bir hareketle uzattı.

Tek söylediği "Git," oldu.

Karanlığa açılan geçide bir göz attım. Teorik olarak babamın bu aşamada hayatıma son vermesi mantıklı olmasa da, bu olasılığı göz ardı edemezdim.

" etme. O bekliyor. Bütün günü yok."

Sıkıca gülümsedim. "Buraya zamanında varabilmek için üç gün üç gece neredeyse hiç uyumadan yol aldım, o yüzden-"

"kes," diye kesti annem. "Bu senin görevin." Dilimi tıkırdattım.

Neden ağzımı açmıştım ki? Onunla tartışmak anlamsızdı. Babam boğazını kesebilirdi ve muhtemelen ölürken boğuk bir 'teşekkür ' sesi çıkarırdı.

Dudaklarımı yaladım ve ona bir kez daha sıkıca gülümsedim. Merdivenlerden inmeye başladım. Arkamdan bakışları elle tutulur gibiydi. Karanlık tarafından yutulduğumda ve artık onu sırtımda hissedemediğimde neredeyse sevinecektim.

Ta ki çığlıklar bana ulaşana kadar.

Daha önce birkaç kez çığlık sesi duymuştum. Hatta bazen bu tür sesleri çıkaran da ben olmuştum. Ama bu çığlıklar aynı değildi.

Adımlarımı yavaşlattım. Yavaş yavaş, kumlu taş duvarları süsleyen mumlar ve meşaleler şeklinde ışık ortaya çıktı.

Çığlıklar daha da arttı. Bir köşeyi döndüm.

Orada üç kişi duruyordu. Zayıftılar ve paçavralar giymişlerdi.

İçlerinden biri bana doğru koştı ve dizlerinin üzerine çökerek elleriyle beni kavradı.

Zincirlenmiş elleri.

"Efendim, ... hiç... suyunuz var mı..."

Hareket edemedim. Gördüğüm manzara karşısında kaslarım gerilmişti.

İkinci kişi, bir kadın, onu takip etti. Elinde bir alet vardı. İlk adamın da vardı ama ayaklarımın dibine düşmeden önce onu atmıştı. Görünüşe göre duvarın bir kısmını tamir ediyorlardı.

"Su... su..." diye bağırان kadın bana doğru da ilerledi.

Konuşmayan, hareket etmeyen tek kişi üçüncü kişiydi.

Bana nefretle bakan on iki yaşlarında genç bir çocuktı.

Bir süre bana ters ters baktıktan sonra iki yetişkine bağırdı. "Uzak dur ondan. Size yardım etmeyecek. Yakında geri gelecekler."

Kadın sanki transa geçmiş gibi yavaşça adama doğru döndü. Adam hâlâ kendini bacağıma yapıştırıyordu.

"Ölmek mi istiyorsun?!" diye bağırdı çocuk öfkeyle. Adama doğru koştı ve onu üzerimden çekti. Aceleyle birkaç adım uzaklaştı, sanki atlayacakmışım gibi beni izliyordu.

"Bunun için onları cezalandırmayın. Neredeyse bir gündür suyumuz yok," dedi bana.

"Su... su... su..." Kadın sesi kısık bir şekilde ilahi söylemeye devam etti.

Kafam tamamen karışmıştı, kendimi toparlayamıyor ya da etrafımda olup biten hiçbir şeyi anlayamıyordum. Sanki bir tür hipnozdaymışım gibi sahneyi izliyordum.

Köşeden iki ses geldi, biri hemen tanınabilirdi.

Beni gördüklerinde ikisi de konuşmayı kesti.

"Güzel. Buradasın," dedi Sarlan.

"Bu, Majesteleri, asimile edilenlerden biri," dedi diğer adam, muhtemelen bir gözetmen, çocuğu işaret ederek.

Çocuk sertleşti ve adamın kolunu bıraktı. "Ben hiçbir şey yapmadım," diye itiraz etti çocuk.

Babam ona gülümsedi. "Sana inanıyorum."

Babamın yanındaki adam çocuğa doğru geldi ve onu kabaca sürükledi. Çocuk adamın elinden kurtulmaya çalıştı. "Çek o lanet ellerini üzerimden!" diye bağırdı.

Zihnimde bir şeyler değişti.

Bir adım öne çıktım ve çocuğu kendime doğru çektim.

"Ne yapıyorsun sen?" Çocuğu elinden aldığımda bana şaşkınlıkla bakan diğer adama değil, Sarlan'a seslendim. Çocuk bana nefretle bakmaya devam etti.

Sarlan ağzını kapatarak kıkırdadı. "Önemli değil, aynı yöne gidiyoruz. Getirin onu." Arkasını döndü ve yürüdü. Adam onu takip etti.

Çocuk tutuşumun altında kıvrandı.

Onu bıraktım.

Üst kolunu tuttu ve çatık kaşlarının altından bana baktı.

"Git," dedim ona.

Çocuk kırık bir sesle güldü. "Ve nereye gideceksin?"

Kaşlarımı kaldırmaktan kendimi alamadım. Kimse benimle bu şekilde konuşmazdı, bunu yasakladığım için değil, benden çok korktukları için.

"*Baban* bekliyor," dedi alaycı bir tavırla.

Son birkaç dakika içinde olan hiçbir şeyi algılayamıyordum. Bu çocuk benim kim olduğumu biliyordu, ve hala.

Ne yapacağımı düşündüm ama gerçekten hiçbir fikrim ya da eğilimim yoktu. Burası, bu durum çok yabancıydı.

Babamın gittiği yeri takip ettim. Onu bulmam birkaç dakikamı aldı.

Dikdörtgen bir salonun ortasında duruyordu. Koyu kahverengiydi ve tabanı taştan, etrafındaki dört dar duvar ise koyu tuğladan yapılmıştı.

Solda, sağda, kuzeyde ve güneyde, birkaç sıra taştan dar banklar birbirine karşı dizilmişti. Ortada babam ve ona eşlik eden adam duruyordu.

Ve hemen saydım, altmış yedi kişi. Altmış yedi korkmuş görünen insan.

İçeri girdiğimde hepsi bana baktı, bazıları yalvarırcasına, bazıları nefretle, bazıları da boş boş.

Altmış yedi kişinin etrafı, çoğu Noxstone silahları taşıyan otuz kadar kişi tarafından çevrilmişti. Önlerinde yere çizilmiş bir sınır, onları geri kalanımızdan ayıran bir bölme vardı. Birbirlerine sokulmuş ve sıkışmışlardı.

Sarlan elini yanındaki boşluğa uzatarak orada durmam gerektiğini işaret etti. Çocuğun yanında olmadığını fark edince kaşlarını çattı.

Ben. Yanındaki adama bir şeyler fısıldadı, ona bir talimat verdi. O adam ortadan kayboldu.

Hareket etmedim. Onun yerine Sarlan bana doğru geldi. Annemin aksine, kazanma ya da kaybetme gösterilerini pek önemsiyor gibi görünmüyordu. Ne de olsa bu tür jestlerin ve eylemlerin gerçekte hiçbir şey ifade etmediğini biliyordu.

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken iç geçirdi. "Neden buradayım?" Ona dikkatle sordum.

Babam yine kıkırdadı. "Burada Audra'da ya da..." Arkasını işaret etti "Burası mı?"

"İkisi de," diye cevap verdim.

"Çünkü aradığımda cevap veriyorsun. Çünkü..." Sarlan cümleye bir son vermedi.

"Çok özenli," dedim.

Babamın arkasındaki insanlar konuşmamızı gergin bir şekilde izlediler, gözleri iki yüzümüz arasında gidip geliyordu.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Yaklaştı ve yanımda durdu.

Sanki temiz hava solumuş gibi yüksek sesle bir iç çekti. Birkaç dakika sonra çocuk tekmelenerek ve çığlık atarak içeri sürüklendi.

"Siktiğimin domuzu! Seni bok parçası! Bırak beni!" diye küfretti.

Öne doğru adım attım. Babamın kolu anında gövdemin önüne çıktı.

Etrafımdaki manzaraya baktım. Otuz, hayır saydım, otuz dört adam bana saldırmaya hazırды, bazıları Noxstone'luydu, eğer parmağımı kıpırdatırsam.

Yan taraftan babama baktığımda sırtarak beni izlediğini gördüm.

Kolunu indirdi, ne de olsa anladığımı biliyordu.

Çok sayıda insanı tek seferde göğüs göğüse dövüşte yenebilirdim, ama benimle benzer şekilde eğitildiklerinde değil. Bu askerleri değil. Tek başıma değil.

"sorduğunuzu duydum," dedi.

"Merak ettim," diye yalan söyledim. Arton'un son sözleri yüzünden sormuştum. "Marco için daha iyi olurdu. merak."

Gözlerimi kıstım ve ona yan gözle baktım.

"Sana çok az şey anlattı. O sadık bir hizmetkârdır." Sarlan'ın sesi neredeyse adama hayranlık duyuyormuş gibi çıkıyordu.

Doğruydı, Marco bana neredeyse hiçbir şey söylememişti. Sarlan'ın tüm tebaası açıkça konuşmak konusunda ihtiyatlıydı. Marco'dan bilgi almaya çalışmak bir cesetten kan almaya çalışmak gibiydi.

"Ama yine de... sana çok şey anlattı."

Yutkundum. Sessizlikte, yüksek sesli bir yudum olarak yankılandı.

"Annen onunla uğraştı. Eminim bunun neleri gerektirdiğini tahmin edebiliyorsundur." Ona bakmadan bile babamın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Eğer onunla ilgilenen annem olsaydı, o zaman bunun üzerinde durmamayı tercih ederdim. Her iki şekilde de sonuç aynıydı. Marco ölmüştü.

Başka bir hayat, benim ellerimle sona erdi.

"Neden onu öldürdün, beni buraya getirmek için mi?" Çok açık bir soru sordum.

"Çünkü neyi ne zaman bileceğinize sadece ben karar veririm."

Burası, bu boşaltma merkezi, Arton'un neden kaçtığını anlamıştım. Ve şimdi burada dururken, onun naif, umutsuz cesareti, nihayet karar verebiliyordum... en ufak bir şekilde saçma değildi.

"Peki bu ne?" Odanın etrafına bakarak sordum.

"Mathias bana istihbarat hırsızının kim olduğunu tespit edemediğinizi söyledi."

"Doğru" diye cevap verirken sakın kalmak ve Kaptan'dan başka bir şey düşünmemek için elimden geleni yaptım.

Babam topuklarının üzerinde döndü ve önümde durdu. "Sana inanmıyorum. Bence biliyorsun ve benden bilgi saklıyorsun. Son zamanlarda bunu alışkanlık haline getirdin." Sonra hafifçe gülümseyerek, "Önceden Silus bu tür şüpheleri doğrulayabilirdi ama... artık değil" dedi.

Şaşkınlığımı gizleyemedim. Silus'u sevmezdim ama neredeyse benimle aynı derecede yetenekli olduğunu kabul edebilirdim.

"Silus?" Sormadan edemedim.

"Sadece o da değil." Babam bu haberi vermekten zevk alıyor gibiydi. "Alijah, Julios. *Rina*."

Rina'nın adını abartmıştı. Yıllar önce onunla garip ve tamamen boş bir ilişki yaşadığımız zamanlar olmuştu. Sanırım onun adının beni biraz inciteceğini düşünmüştü.

Ama gerçek şu ki, onunki de dahil olmak üzere her isim sistemime bir sarsıntı gibi geldi ve duygusal nedenlerle değil. Bunun tek sebebi, bu insanların Sarlan'ın emrinde çalışmış en sadık ve yetenekli savaşçılardan bazıları olmasıydı. Eğer ölmüşlerse, o zaman...

"Çocuk için üzüyor musun?" diye sordu babam onu göstererek. Çocuğun yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

Yüzündeki şiddetli kararlılık ifadesi ve az önce aldığım bilgi dağıtmıştı.

"Onların hayatlarına son veren *onun* türüydü." Sarlan'ın sesi saldırganlıkla gürledi.

Haklıydım. Aynı anda hem şaşırtıcı hem de şaşırtıcıydı. Hangi büyücü Audra'nın lejyonuyla kafa kafaya savaşmaya cesaret edebilirdi? Neden bu riski alsınlar ki?

Babam devam etti. "Alınan bilgiler buradaki faaliyetlerimizle ilgili." Etrafındakilere işaret etti: "Anladığınız üzere, halkımızın iyiliği için, onları bu büyücülerin yol açabileceği yıkıma karşı korumak için yapılan faaliyetler."

Notu hatırladım, deneylerle ilgili olarak ne tarif ettiğini hatırladım... asimilasyonlar?

Tüm bu bireyler bu tür testlerin bir ürünü müydü? Hepsine çaresizce baktım.

Gözlerim tekrar Sarlan'ın gözlerine takıldı. Altın renginde olmalarına rağmen gölgeler yüzünden kararmışlardı. Bu durum yüzünü daha da acımasız gösteriyordu.

"Suçluyu bulamadığınızı söylüyorsunuz. Bilginin yanlış ellere geçmesini göze alamayız ve bu yüzden..."

Babam tekrar yanıma döndü ve siyah giysili muhafızlara başıyla selam verdi.

Bir anda, hep birlikte geriye doğru adım attılar. Her biri bir arbalet kaldırdı.

Bölmenin arkasındaki insanlar çığlık atmaya başladılar, sesleri panik ve korkudan çılgına dönmüştü. Birkaçı kaçmaya çalıştı ancak bölme çizgisini geçmeye çalışırken görünmez bir bariyere çarptılar.

Çocuk orada duruyordu, gözleri, yüz ifadesi bir kez bile değişmemişti, hala sınırsız bir öfkeyle doluydu.

Babamın önceki uyarılarına rağmen bir adım öne çıktım.

Ama muhafızlar daha hızlıydı.

Ateş ettiler. Koyu ve kalın okları bir ayıyı şişlemeye yetiyordu, bazıları aynı anda iki kişiyi delip geçti. Bazıları boynuna, karnına, yüzüne saplandı.

Çığlıklar yoğunlaştı. Bir saniyeden kısa bir süre içinde okçular tekrar ateş etti.

İleri atıldım ve ikisini etkisiz hale getirdim. Bunun faydasız olduğunu biliyordum ama yine de cesaret ettim. Çünkü bunu yapar yapmaz, başka bir ok uçtu ve ateşlenmesini engellediğim okun yerini aldı.

Çığlıklar kesildi, yerini altmış yedi kişinin ölüm seslerinin iniltileri aldı.

Hayır. Altmış sekiz.

Çocuk dizlerinin üzerine çökmüş, karnını sıkıyordu. Ellerinden biri önünde yerdeydi. Öksürerek kan çıkardı ve ağzından tükürdü. Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. O da bana .

Üzgün görünmüyordu, sadece öfkeli görünüyordu.

Sonra öne doğru düştü, yüzü soğuk sert taşa çarptı.

Cesetleri üst üste yığılmıştı. Kan kokusu çok keskindi. Leş gibi kokuyordu. İdrar kokuyordu. Bazıları öldürülmeden önce dehşet içinde üstlerini kirletmişlerdi.

, hem kendimi hem de başkalarını affedemediğim, bir daha asla göz göze gelmemeyi umduğum şeyler görmüştüm.

Ve yine de bir şekilde, bu hepsinden daha kötüydü.

Babam elini usulca omzuma koydu ve kulağıma fısıldadı, "Bu en iyisi. Böyle bir bilgi dışarıdayken, elde edilmeden yaşamalarına izin verilemez. Suçlu tarafı bulmuş olsaydınız bu önlenebilirdi ama..."

Elini omzumdan indirdim ve ona ters ters baktım. Bu Vessel'lerin ölümünün daha büyük bir iyilik için olduğunu, bu büyücülerin toplum için bir leke olduğunu iddia etti, ama onları benim önümde katletti, çünkü hatırasını ve suçluluğunu biliyordu.

Suçluluk duygusu zamanla hissizleştiğim bir şeydi. Zorunluluktan. Büyüdükçe, bir ölüm aracı olarak bilendikçe içimde meydana gelen kaçınılmaz değişim sayesinde.

Ölüm Kuşu. Ama

bu... bu...

Her zaman görebiliyordu, her zaman ağrıyan yanlarımı görüyordu ve kazanmak istediğinde doğrudan onlara ateş ediyordu.

Ve neredeyse, her zaman bunu garanti ediyordu.

Buna tanık olmaya dayanamayacağımı, geçmişte bu tür görevleri üstlenmeyi reddettiğimi biliyordu. O zamanlar bu yüzünden cezalandırılmışım ve bunu kabul etmiş, bu acıyı seve seve çekmişim.

Ama bunu hazmedemedim.

"Sanki ne olursa olsun yaşayacaklarmış gibi davranıyorsunuz," diye tükürdüm.

Babam bir kez kıkırdadı. "Haklısın, ama amaçlarına hizmet ederlerdi. Daha uzun süre yaşarlardı. Özellikle de çocuklar."

Gözlerim çocuğa takıldı.

Babam bakışlarımı takip ederek, "Bana seni hatırlattı," dedi. "Tıpkı senin o yaştaki halin gibi."

Boğazım . Çığlık atma isteğimi bastırdım.

Ne de olsa, 'Çek o lanet ellerini üzerimden' diye bağırdığında ben de aynı şeyi düşünmüştüm.

Sarlan bana doğru bir adım attı. "Hırsızı öldür. Üç günün daha var. Kim olduğunu bildiğini biliyorum."

"" diye ısrar ettim.

Sarlan soğuk bir şekilde gülümsedi. "Üç gün, Nathon. Üç gün. Eğer bitmezse, o zaman dudaklarını gevşetmek için bir yol bulmak zorunda kalacağım. Eminim bunun tercih ederdin. İş bittikten sonra bana kimliklerini bildireceksin. Sezon bittikten sonra hemen buraya döneceksiniz, çünkü şu anda silahım yetersiz."

Babam yaklaştı ve usulca üst kolumu okşadı. Sakin bir sesle, "Eğer suçluyu koruduğunu öğrenirsem, kahramanlık girişimin için çok acı çekmelerini sağlayacağım" dedi.

Yüzbaşıyı düşündüm, Sarlan'ın bildiğim bazı işkence yöntemlerine maruz kaldığını düşündüm.

Tecrübe ettiğim.

Bu düşünceyle hafifçe ürperdim. Elini koluma dayamış olan babam bunu fark etti.

Hayranlıkla koluma ve sonra tekrar yüzüme baktı. "İtiraf etmeliyim ki, en çok bu kişinin kim olduğunu merak ediyorum."

Kolumu kavrayışından kurtardım. "Ben de öyle."

"Ha. Gerçekten, inanılmaz bir birey olmalılar. Ancak unutmayın, itaat edeceğiniz kişi benim."

"Bana acı çektirebilirsin," diye ısırdım. "Ama bana diz çöktüremezsin."

Sarlan's gülümseme oldu Yırtıcı olarak o cevap verdi. "Diz çökmek hiçbir şey ifade etmiyor. Vasara Kralı'nın önünde diz çökeceksin, değil mi?"

"O buna senden daha layık," diye tükürdüm.

Sarlan o zaman güldü. "Eminim Majesteleri hakkındaki yüksek düşünceleriniz, mezarında yatarken ona büyük bir güven verecektir."

"Peşinde olduğun şey bu değil mi?" Öfkelendim. "Adını öven binlerce kişinin boş hayranlığı."

Sarlan kıkırdadı. "Kitlesele nefret. Kitlesele sevgi. Bunlar işlenmiş gerçeğin sarsılmaz güçleridir. Sizin de deneyimlediğiniz bir şey."

Kaşlarım düzleşti.

"Ve işlenmiş gerçek... çoğu zaman herhangi bir gerçeklikten daha güçlüdür" diye ekledi.

"Ve daha kullanışlı," diye tükürdüm.

Bana Ölüm Kuşu dediler, sonra da kanatlarımın arkasına saklandılar. Bana ne kadar çok tüy verirlerse, kendi iğrenç işlerine o kadar çok gölge düşürdüm. Sarlan'ınki de dahil.

Ama bu iyiydi. Eğer bu gölge Loria'yı güneşin, babamızın kör edici sıcağından koruyorsa.

Ve Sarlan'ın düşündüğünün aksine, geri kalanını sonsuza dek korumayacağım.

"Ama ben övgü olsun övgü istemiyorum," dedi.

"Ne kadar asilsiniz," diye sahte bir şekilde gülümsedim.

"Kazal'ınız iyileşti, bilmelisiniz. İsterseniz Erebaş'ı geri sürün."

Gideli sadece bir aydan biraz fazla olmuştu, o yara daha yeni iyileşmişti.

"Bir at kullanacağım," dedim.

"Emin misiniz? Üç gününüz var. At sırtında Vasara'ya gitmeniz bu süreyi alacaktır. Döner dönmez suçluyu gördüğünüz yerde öldürmeniz gerekecek." Konuşurken Sarlan'ın yüzüne yavaşça bir sırtış yayıldı.

"Önce kim olduklarını öğrenmem gerekecek," diye yalanımı sürdürdüm. "Yani, son teslim tarihine uymaya niyetin yok mu?"

Cevap vermedim.

"Cömert olacağım. Dört gün. Dört günden sonra hiçbir mazeretin kalmaz." Ses tonu neredeyse alaycıydı.

Parmaklarımla oynadım.

"Kız kardeşin nasıl? Durumu iyi mi?"

"Evet," diye huysuzca cevap verdim.

Babam cevabım karşısında kaşlarını kaldırdı, sonra muhafızlara döndü.

"Şunu temizleyin," diye emretti.

Muhafızlar onu takip ederken, ayrılmak için döndüğünde Sarlan'ın yüzü sakın bir ifadeye büründü. Sahte bir sıcaklığın hakim olduğu yüz, bu odaların ötesindekilerle buluşmaya hazırды.

Bir an orada durdum ve önümdeki ceset yığınınına baktım.

O pelerinli kadının beni öldürmeye çalışmasına şaşmamalı. Aslında, kimliğimi bildiği için beni önceden öldürmeye çalışmamış olması da bir mucizeydi.

Hemen ardından oradan ayrıldım, oradan çıkmak için çaresizdim, Vasara'ya dönmek için çaresizdim.

Ne de olsa bir günüm olacaktı.

Daha önce hiç denemediğim bir plan yapmak için bir gün.

Hedefimin hayatını kurtarmak için.

BÖLÜM 66 - ŞİFACI

Tcesedi sonuncusunu güzel gösterdi.

Botum sırtındaydı. Daha çok içinden. Solmuş göğüs kafesinin içinden, kemiklerin üzerine o kadar sıkı gerilmiş olan griye dönmüş deri, iskeletle birleştiği yerlerde büzülüyordu.

"Bu daha ne kadar sürecektir?" Ullna sağımında yalvardı. Manzarayı incelerken yüzü küçümsemeye kıvrıldı.

Ayağımı öne doğru getirerek cesedin üzerine koydum. Gövdesinin önüne koydum ve yüzünü yukarı çevirdim.

İçimi çektim, gözlerimi kapattım.

"Bu değil," diye onayladım.

"Gerçekten öyle olacağını mı düşündün?" İsteksizce cesedi işaret etti.

"Bu on yedinci. Daha kaç tanesini... şahsen inceleyeceksiniz?"

Ona yandan baktım, rüzgârın etkisiyle saç telleri yanaklarımı .

"Dikkatsiz olmayı göze alamayız." Ses tonum düzdü.

"Bu titiz davranmak değil, bu..." Çelik gibi gözleri hafifçe yumuşadı ve cümlesine yeniden başladı. "Bu işin peşini bırakmalısın."

Cesede bakmak için geri döndüm.

Aradığım kişi bu değildi, hayır. Ama aradığım kişi, verdiği sözü almamıştı. Geri döneceklerine yemin ettiklerinde yüzlerindeki kararlılığı hatırladım.

Bilinçsizce yutkundum, çünkü tam olarak ne için yemin ettiklerini kelimesi kelimesine hatırlıyordum.

"Ne bulmaya, neye hazırlanmaya çalışıyorsun?" diye sordu yalvarırcasına, sesinde bir miktar kızgınlık vardı.

Çenemi kaldırdım ve sonunda ayağımı cesetten çektim.

"Bunun için bir hazırlık yok," diye cevap verdim teslimiyetle.

"O zaman neden? Bunu neden yapıyorsun?"

"Sonumun ne zaman yaklaştığını bilmek istiyorum."

Yüzü şaşkınlık ve şüpheyile, şok ve inançsızlıkla dondu.

"Senin... sonun mu?"

"Şansımız varsa."

"Şanslı mı?" Kelimeden tiksiniş gibi tekrarladı. "Eğer

şanslıysak, bu benim sonum olacak."

Hala kaşlarını çatmış, ben açıklık getirirken sözlerimi anlamaya çalışıyordu.

"Sadece benim."

BÖLÜM 67- SHADAE

Vasara'nın hapishane hücrelerinde kaç gün kaldığının sayısını unutmuştum. Gün doğumu ve gün batımına bakılırsa, iki ya da belki de üç yıl olmuştu. Ama bu sürenin büyük bir kısmında uyuyakalmıştım. zaman, bilinç içinde ve dışında sürükleniyor.

Rahatsızlıklarına rağmen, bir Gemi olarak sahip olduğum kamaralardan çok farklıydılar. Burada en azından üzerinde uyuyabileceğim derme çatma bir yatağım vardı, yerler samanla kaplıydı ve hatta düzenli aralıklarla yemek ve su veriliyordu.

Bana lüks gibi geldi.

Ama birlikte kilitli kaldığım diğerlerine değil.

Sağ tarafımda orta yaşlı bir kadın parmaklıklar arkasındaydı. Günün her saati, gecenin bir yarısı bile bağılıyor ve masumiyetini protesto ediyordu.

Bir kez daha gardiyanların sempatisini kazanmaya çalıştığına uyandım.

"Lütfen! Lütfen, size söylüyorum, ben bir şey yapmadım! dinleyin!
Lütfen, benim çocuklarım var! Benim... Benim dört çocuğum var!"

"Senin çocuğun yok, seni cadaloz! Kapa çeneni!" Sağında kilitli olan mahkûm bağırdı, yaşlı bir adamdı.

"Var! Çocuklarım var! Sen kimsin, heh? Nereden biliyorsun? Beni mi takip ediyorsun, siktiğimin sürüngenini? Eminim bunun için buradasın, seni lanet sapık!"

"Sanki senin gibileri istermişim gibi, seni kandırılmış kaltak!" diye karşılık verdi adam.

Yorum yapmaktan kaçındım. Burada bile, bir Gemi olarak uyuduğumdan çok fazla uyudum.

Sol tarafımda genç bir adam kilitlenmişti, uzun siyah saçları oturduğu zemini süpürüyordu. "Ona sessiz olmasını söyleyemez misin?" diye tısladı bana.

Yavaşça doğruldum ve ona döndüm. Parmaklıklar arasındaki boşluklar ön tarafa göre yanlarda daha inceydi ama yine de içinden bakılabilecek kadar büyüktü.

"Bunun işe yarayacağını düşünüyorsun, değil mi?" Sesimdeki kızgınlığı saklamadan söyledim.

"Bir kere bile konuşmadın. Denemeye değer, kim bilir, belki başka bir kadını dinler."

Aynı hem homurdandım hem de dudak büktüm.

Ve belki de yarın hepimiz serbest bırakılacağız ve dünyada artık yoksulluk, savaş ya da saçma öneriler olmayacak.

"Ne? Geri kalanımıza karışamayacak kadar iyi misin?" diye tükürdü adam.

"Çok yorgunum," diye cevap verdim.

"Çünkü o kaltak sayesinde hiç uyuyamıyoruz."

"O zaman ona sen söyle," diye ısrar ettim.

"Ben zaten denedim! Aptal mısın sen?"

"Sana bir iyilik yapmamı sağlamanın en iyi yolu bu." Ona alaycı bir şekilde gülümsedim.

Bu insanlardan herhangi biriyle konuşmaya niyetim yoktu ama bu adam sinirli olduğunu bilmediğim bir sinire baskı yapmaya başlamıştı.

"Şimdi kıcını öpmemi mi istiyorsun?" diye sordu. "Sadece beni yalnız bırakmanı istiyorum."

"Bencil sürtük," diye mırıldandı adam nefesinin altında.

Bencil mi? Aptal olan sen misin? Bu kadının yanındaki hücredeyim. Geri kalanınızla birlikte burada kilitliyim.

"Senin gibi pislikler ait oldukları yerde kalmalı," diye gururla ekledi.
Ve... orada.

Güldüm, "Tebrikler!"

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?" Adamın sesi şaşkındı. "Sen çoğu insandan daha uzun süre dayandın.
bir büyücü olduğum gerçeğini örtbas etmek için." Yırtık pırtık ve kirli iz sürücü üniformamı işaret ettim.

"Çünkü..." Ancak koridorun sonunda açılan kapıların sesi büyük bir gıcırtyla kulaklarımıza ulaştığında adam konuşmayı kesti.

Koridorda ilerleyen birkaç ayak sesi duyuldu.

"Majesteleri!" diye bağırdı bitişik hücredeki kadın. "Ben masumum! Lütfen! Lütfen, çocuklarım var! Beş çocuğum!"

Gözlerimi devirdim.

Saniyeler sonra hücrendeki kapılar açıldı ve üç kişi içeri girdi.

Kral, beni cinayetle suçlayan muhafız ve Lord Elias.

Solumdaki adam öne doğru oturmuş, olan biteni ilgiyle izliyordu. Kral onun itiş kakışını duydu ve dönüp ona baktı. Hemen geri çekildi.

En azından bu konuda ona sempati duyuyordum. Kral'ın soğuk gözlerinde korkunç derecede rahatsız edici bir şey vardı.

Şimdi yüzüme sabitlenmişlerdi.

"Bu o." Muhafız heyecanla başını salladı. "O şeyi ona o verdi!"

Elias'a baktım, sessizce beni izliyordu. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Bakışları altında kendimi bilinçli hissederek arkamı döndüm.

Kral ileriye doğru birkaç adım attı. İçimi büyük bir tedirginlik kapladı ve içgüdüsel olarak geri çekilip sırtımı duvara dayadım.

"Öyle mi?" diye sordu Kral.

Sanki bir tür odak noktasıymış gibi Elias'a tekrar baktım ama yüzü okunmuyordu.

Kral'ın solgun gözlerine bakacak cesareti kendimde

buldum. "Öyle değil... Ben-"

"Bundan kaçmaya çalışma! Ona sen verdin! Ben oradaydım sen-"

Kral omzunun üzerinden döndü ve adamı bir bakışıyla anında susturdu. Tekrar bana baktı.

"Ne gibi değil?" diye sordu Kral.

"Lütfen Majesteleri, açıklamama izin verin." Avucumu sakinleştirici bir hareketle kaldırdım.

"Başlamanızı bekliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Avuçlarımı indirdim ve her ikisini de kalçalarımın üzerine koyarak endişeyle ovuşturdum.

Konuşurken bacaklarıma baktım. "Ona verdim, ama sadece o..."
"Şöyle bir şey... O şeyi öldürdüğüm bir büyücünün bedeninden aldım çünkü..."

Ne için? Onun ölümünden dolayı suçlu hissettiğin için mi? Kulağa korkunç geliyor. Ama bunu bir hatıra olarak aldığımı söyleyemem. Şimdi sessiz kalıyorum ve bu daha da şüpheli görünüyor. Bir şey söyle! O adam haklıydı, ben aptalım!

"Çünkü mü?" diye ısrar Kral.

Kafamı kaldırdım, başka hiçbir açıklama mantıklı gelmediği için doğruyu söyleyebileceğime karar verdim.

"Onu öldürdüğüm için kendimi suçlu hissettim, Majesteleri. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ve bu... bu benim işimi yapma kabiliyetimi etkilemeyecek. Yani... onu yine de öldürdüm ve bunu... yine yapardım ama daha önce hiç öldürmemiştim ve bu konuda kendimi... alışılmadık hissettim, bu yüzden kolyesini aldım ama yemin ederim ne olduğunu bilmiyordum." Kelimeleri aceleyle .

Kral beni sanki çok eski ve ilginç bir esermişim gibi izledi.

"Ve sonra"- gözlerimi onun çalışkan bakışlarından ayırdım - "o görevden sonra, boşaltma merkezine gittim. İz sürücülerden birinin cesedi için pazarlık yapmak istedim, böylece onu gömebilecektim. Bu izinsiz değil, değil mi? Yani resmi olarak değil."

Bu soruya cevap vermesini beklemeden ağızımdan kaçırdım: "Ama o sırada hiç param olmadığı için, geri dönüp cesedi için istedikleri parayı ödeyene kadar saklamam için değerli bir eşyayı teslim etmemi istediler."

"Bu doğru değil!" diye araya girdi muhafız. "Ben... biz sizden hiç para istemedik! Siz... o cesedi çaldınız!"

"Yapmadı," dedi Elias durgun bir sesle. "Sonrasında ben de oradaydım. Onu gördüm. Belli ki daha yeni verilmişti."

Kral kuzenine baktı ve onun sözlerine güvenerek başını salladı.

Bir kez daha Elias'a baktım. Minnettarlığımı gözlerimle ifade etmeye çalıştım ama o neredeyse sıkılmış görünüyordu.

Devam ettim. "Bu... değerli bir eşya olduğu için değil, kolye, ne olduğunu bile bilmiyordum... sadece, üzerimde bulunan ve özel bir anlamı olan tek şeydi. Onlara başka ne vereceğimi bilmiyordum ve cesedi oraya gitmek üzereydi ve çürümeden önce onu almak istedim çünkü onu bir yere taşımam gerektiğini biliyordum..." Açıklamamın karmakarışık gelmeye başladığını fark ettiğimde sesim kesildi.

Kral bir süre sessiz kaldı, sözlerimi düşündü ve sonra, "Lord Elias bana büyüçülük konusunda oldukça bilgili olduğunuzu söyledi," dedi.

Bunu onaylıyor muyum yoksa inkar mı ediyorum? Hangisi daha kötü?

"Bu nedenle, o büyüçünün bedeninden aldığınız nesnenin doğası hakkında hiçbir fikriniz olmadığına inanmakta güçlük çekiyorum."

Lord Elias, beni bir kez daha boka batırdınız.

"Bu doğru, Majesteleri, ben... oldukça fazla şey biliyorum, ancak biz..." diyene kadar o nesnenin arkasındaki ilgiyi toplayamadım. Baktım

Elias. Kral oraya ikinci kez gittiğimizi biliyor muydu?

Ama Kral ne demek istediğimi anlamış gibiydi. "Nesneyi bir gözetmene vermiş olmanız da şüpheli."

Kalbim sanki kaburgalarımın, kaderimden kaçmak istercesine daha hızlı atmaya başladı. Bunların hiçbirisi böyle gitmemeliydi. Kardeşlerimi kurtarmak için gevşek de olsa bir plan yapmıştım. Ama Elias'ın görevlerine ya da hapishaneye düşmeyi hiç istememiştim.

"Majesteleri... saygılarımla ve söylememe izin verirsiniz... eğer bir gözetmen öldürmek isteseydim ne anlamı olurdu?" Sinirli bir şekilde güldüm.

"Belki de sana haksızlık etmiştir."

Bu durumda hepsini öldürürdüm. Böyle söyleme. Bu kesinlikle yardımcı olmaz.

"Durum böyle olsa bile, beni kolayca teşhis edebilecek başka bir muhafız varken neden ona bu nesneyi vereyim?" Diğer muhafızı işaret ettim.

"Belki de onun hayatına da son vermeyi planlamıştınız ama bunu yapmaktan alıkonuldunuz."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Benden çok şüpheleniyordu. Bizden.

"Ama... eğer planım bu olsaydı, neden hayatlarını ayrı ayrı sona erdirme riskine gireyim ki?"

"Belki de bu tür nesnelerin yaratılması ya da edinilmesi zaman alıyordur." Önerilerinin her biri, beni cinayetle suçlama girişimleri değil de, *suyun bir içecek olması* gibi temel gerçeklermiş gibi, boş zamanlarında, basitçe söylenmişti.

"İlkini sadece şans eseri elde ettim Majesteleri, ikincisini nasıl elde edebilirdim ki?"

"Belki de onun hayatına farklı bir şekilde son vermeyi planladınız."

Belki, belki, belki. Belki de gerçekten masumumdur!

Tanrım, eğer bunu söylersem, giderek artan sayıda çocuğu olan o kadın gibi konuşacağım.

"Majesteleri... bu riske değmez."

"Neyi riske atmaya değer gördüğünüzü bilmiyorum. Kendi hayatınıza ne kadar değer verdiğinizi bilmiyorum."

"Eğer buna çok az değer veriyor olsaydım, neden masumiyetime itiraz etmeye kalkışayım ki, Majesteleri?"

Kral bir an için bunun üzerinde durur gibi oldu.

"Onu öldürmek niyetinde değildim. Yapmadım," diye yalvardım.

"Ve... eğer sizin varsayımlarınıza göre tanığı öldürmeyi planlamış olsaydım, neden bu bekledim? Neden ilk adam öldükten hemen sonra onun öldüğünden emin olmadım?"

"Festivale kısa sürede çağrıldınız ama başlangıçta o günü kendinize ayıracaktınız. Bu, tanıkların hayatına son vermeniz için mükemmel bir fırsat olabilirdi."

Harika. Her şey uyuşuyor, zamanlama, amaç, araçlar. Tek kelimeyle harika.

Ama yine de geldiğince mantığa tutunmaya çalıştım.

"Nasıl? Majesteleri.... Haklı olsanız ve zamanlama uyuşsa bile onu gerçekten öldürmem gerekirdi ve eğer niyetim izimi kaybettirmekse.... kanıtları saklamam ve suçtan kurtulmam gerekirdi. Ayrıca... gözetmenlerin programı çok sık değiştiği için, hatırladığım kadarıyla, o gün çalışmayacağını garanti edemezdim ve çalışmasa bile onu nerede bulacağımı nasıl bilebilirdim? Onu ya da hareketlerini takip edecek ne zamanım ne de yeteneğim vardı."

Sözlerim aynı anda hem endişeli hem de kendinden emindi. Kendimden emin görünmeye çalışarak başımı kaldırdım ama hafifçe titriyordum.

". Ben nereden bileyim?" diye sordu Kral.

Neden bu sorgulamadan zevk alıyor gibi görünüyorsun?

"Komutan. Ona sorabilirsiniz. Çoğu zaman benimle birlikte oldu, Majesteleri."

"Ama her zaman değil."

"Geri kalan zamanlarda Lord Elias'la birlikteydim,"

dedim. "Ama her değil," diye tekrarladı Kral.

Zaten suçlu olduğum konusunda kararlı görünüyordu.

"Ama... o zamanın geri kalanı uyku saatlerinde olacaktı. Tanığı takip edebilseydim bile, eğer onu gündüz öldürmeyi planlıyorsam, nerede uyuduğunu bilmenin ne faydası olurdu?"

Kral, beni şaşırtarak gülümsedi. Sol eliyle sağ dirseğini tuttu ve sağ eliyle çenesini kavradı.

"Bu doğru." Gözleri neredeyse delice bir memnuniyetle parladı.

"Majesteleri, yalan söylüyor! Sizi kandırıyor! Bu insanlara güvenemezsiniz!" diye haykırdı muhafız.

Kral hâlâ bana bakıyordu. "Bunun güvenle bir ilgisi yok. Sadece mantık."

Çenesini elinden uzaklaştırdı ve omzunun üzerinden Elias'a baktı.

"Ona inanıyorum," dedi Elias.

Ona kaşlarımı kaldırdım. Gözlerime kısa bir süre baktıktan sonra onları Kral'inkilere çevirdi.

Kral yavaşça başını salladı. "Ben de öyle."

Kral tekrar benimle yüzleşti. "Ancak, işlediğiniz suçun kasıtlı olup olmadığına bakılmaksızın, bu yine de bir suçtu. Senin yaptıkların yüzünden bir adam öldü. Cezadan muaf değilsin."

Tam o sırada dördüncü bir adam hücreye girdi ve kalp atışlarım daha da hızlandı.

Parthias, gözetmenlerin en kötülerinden biri.

Aralarından seçim yapabileceğiniz bozulmamış bir koleksiyon varmış gibi görünmüyor.

"Geciktiğim için özür dilerim, Majesteleri." Yılan gibi çıkan sesi beni ürpertti.

Kral rahat bir tavırla omzunun üzerinden el salladı. "Lord Elias'ın şimdilik size ihtiyacı var, bu yüzden cezanız ertelenecek."

Avuçlarımı uyluklarıma doğru uzattım. "Ne cezası, Majesteleri?"

"Eğer bir insan olsaydın, hapsedilirdin, ama sen bir büyücüsün ve çekirdeğini boşa harcayamayız, bu yüzden bir kez Gemi olmaya geri döneceksin-"

Sertçe ayağa kalktım. "Hayır!"

Lord Elias bana hiç şaşırmadan baktı. Kral kaşlarını hafifçe kaldırdı.

Başımı salladım. "Majesteleri, lütfen..."

"Majestelerinin ne yapacağına karar vermek size düşmez."

Parthias'ın pespaye sesi havayı yararak geçti.

Kral Elias'a döndü.

"Bırakın denesin," dedi

Elias.

Neyi deneyeyim? Benim adıma yine korkunç bir şeyi kabul etmemiş olsan iyi edersin. Gerçi, bir Gemi olmaktan daha kötü ne olabilir ki?

Hayır, bunu düşünmeyin, muhtemelen daha kötü şeyler de vardır.

"Lord Elias senin iz sürme yeteneğine güveniyor gibi görünüyor," dedi Kral. Sözüünü kesmemden hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Ancak, yine de cezalandırılman gerekecek ve bu yüzden, eğer yetenekli olduğunu kanıtlarsan, bunu yapmak için alternatif bir yol düşünmemiz gerekecek."

Parthias kıkırdadı. "Onun yerine her türlü cezaya katlanabilecek çok az insan var."

Kendi yüzümü göremiyordum ama bu ifade karşısında yüzümün solduğunu tahmin edebiliyordum.

Ayağa kalktığım kadar hızlı bir şekilde ayaklarımın düştüm ve mümkün olan en düşük zemin seviyesinde Kral'ın önünde secdeye kapandım. Alnım avuçlarım gibi yerle temas etti.

"Lütfen, Majesteleri, size yalvarıyorum, yapmayın... yapmayın... Şimdi cezayı kabul etmeme izin , ne olsun, kırbaçlanabilirim ya da yaralanabilirim ya da... bir gözümü ya da bir kulağımı alabilirim... ama lütfen... lütfen..." Boğazımın arkasında gözyaşlarının oluşmaya başladığını, boğazımı yaktığını ve tırmaladığını duyabiliyordum. Onları bastırmak için boğazımı temizledim.

Kral'ın sesi başımın üstünden geldi. "Lütfen ne?"

Lütfen kardeşlerime dokunmayın. Lütfen onları bu işe bulaştırmayın. Bana ne istersen yap ama onlara zarar verme. Sana yalvarıyorum.

Kral neden bahsettiğimi bilmiyor gibiydi. Ona kardeşlerimden bahsedersen, bu sadece onları benim yerime kullanma fikrini vermez miydi?

Ancak Lord Elias bir şekilde anladı ve konuştu.

"Cezanı senden başka kimse çekmeyecek. Kral'ın adaleti bu şekilde işlemez ve yalnızca Kral tarafından uygulanabilir. Bir başkasının cezasını almaya ya da vermeye istekli olan herkes

sizin adınıza kendileri cezalandırılacak. Cezayı siz çekeceksiniz, bundan emin olabilirsiniz, bu yüzden acele etmenize gerek yok."

Ses tonu güçlüydü ve sözleri yarı tehdit kılığındaydı ama benimle konuşmuyordu, bu sözler şüphesiz Parthias'a yönelikti.

Diz çökmüş bir pozisyonda yavaşça yukarı doğru kaydım ve ona baktım.

"Kral ne zaman karar verirse o zaman karar verecek, daha erken değil," Elias'ın sesi sakinleşti.

Yavaşça başımı salladım.

Kral ve Elias birbirlerine baktılar ve başlarıyla onayladılar. Kral, Parthias ve muhafızla birlikte ayrılmak için döndü. Kapı arkasından kapanırken Elias olduğu yerde kaldı.

Önümde çömeldi. "Kim bir göze değer?" Sesi şüpheli geliyordu.

Ona söylemekten çok korkuyordum.

Yere baktım.

Yüksek sesle iç çekti. "İnsanları korumayı, gömmeyi ve insanlara ölümcül lanetli nesneler vermeyi bırakmalısın."

Neden yine kendimi bu durumlara kasten sokuyormuşum gibi davranmak zorundasınız?

Ona doğru döndüm. "Neden..."

Neden umursuyorsun ki? Bu soru dilimin ucundaydı ama nedense soruyu tamamlayacak cesareti kendimde bulamadım.

"Neden umurumda olsun ki?" Elias benim yerime tamamladı. "Çünkü yapmamız gereken bir görev var ve sen bu hücrede bokun içinde otururken bunu yapamayız."

"Ben değilim!" Etrafıma bakındım ve savunmacı bir tavırla derme çatma tuvaleti işaret ettim. "Kendi pisliğimin içinde oturuyorum!"

Elias hafifçe gülümsedi. Bunu kanıtlama dürtüsüne kapıldığım için birden kendimi gülünç hissettim.

Sağ tarafımdaki hücrede kalan kadın sessizliği fırsat bilerek tekrar savunmaya geçti.

"Efendim! Efendim! Ben masumum, lütfen Lordum! Altı çocuğum var!"

Elias parmaklıkların arkasından bakmak için omzunun üzerinden döndü. "Beş değil miydi? Az önce hücrede bir tane daha mı vardı?"

İçimden kıkırdadım, sonra hemen durdum.

Yaptığı bir şakaya gülmek mi? O sorgulamanın yoğunluğu ve yakın ölüm korkusu zihnime zarar vermiş olmalı.

Kadın yutkundu. "Altı! Altı oldu! Ben sadece... Açlıktan sayıklıyorum!"

"Sen sadece sayıklıyorsun," diye bağırdı sağındaki hücredeki adam.

"Hayır! Hayır! Efendim, ben masumum, lütfen! Siz... az önce o kıza yardım ettiniz, lütfen bana yardım edin! Benim adıma Kral'dan yardım isteyebilirsiniz!"

Elias kaşlarını çatı. "Kral'a senin adına mı sorayım? Kendi kocanın gözlerini oyduğun için buradasın. Buraya gelmeden önce kayıtlarda gördüm. Dört tanık vardı."

Sağındaki adam bile bu konuda sessizdi.

"O! Başka bir kadına bakıyordu! Bu onun kendi hatası!"

"Şaşırmadım," diye mırıldandım.

Elias yan gözle bana baktı ve sırtı. "Ayrıca bu kadın kendine yardım etti, benimle hiçbir ilgisi yok."

Ayağa kalktı ve hücreme giden kapıyı açtı.

"Hadi gidelim."

Ben onu takip ederken kadın itiraz etmeye devam etti. Ana kapıya doğru yürüdükçe yalvarışlarının sesi giderek azaldı.

"Bu sefer nereye gidiyoruz?"

Bu sefer... çok... Tanrı nasıl tarif etmişti?

Tanıdık geldi mi?

Ama Elias cevap vermedi. Konuşmadan önce hücrelerden uzaklaşıp sessiz ve boş koridorlarda yürümeye başlamamızı bekledi.

Durdu ve bana döndü, ama cevap verirken kollarını kavuşturarak yere baktı.

"Annemi ziyarete gidiyoruz."

Haklıymışım. Gemi olmaktan daha kötü şeyler de var.

BÖLÜM 68 - LOR AI

Nathon'un tekrar ortadan kaybolmasına şaşırdığımı söylemek pek mümkün değildi. Sadece yedi gün olmuştu ve insanlar onun yokluğunu fark etmeye başlamıştı.

Ne de olsa balo yeni başlamıştı ve Nathon ortalıkta görünmüyordu.

İçeri tek başıma değil, hem hem de şık kıyafetler giymiş olan diğer adaylarla birlikte girdim. Eşlikleri de aynı derecede güzel giyinmişti. Tıpkı açılış töreninde olduğu gibi, oyunlar, tüm bu olay, kalıcı bir izlenim bırakma şansı herkes tarafından hevesle değerlendirildi.

Ortalıkta görünmemeye çalıştım ve odanın öbür ucundaki bir masada içecek bir şeyler bulmaya gittim. Etrafta insanlar sohbet ediyor, dans ediyor ve gülüyordu. Bazıları sahte, bazıları neşeli, bazıları da içtenlikle. Buradaki atmosfer benim tedirginlik duygumla ve bu yerin, bu insanların gerçek doğasıyla tamamen çelişiyordu.

Kral odanın ön tarafındaki ziyafet masasının ortasında oturmuş, diğer yüksek rütbeli memurlar, Konsey üyeleri ve kuzeniyle çevriliydi. Kolu artık askıdan çıkmıştı.

"Çok güzel görünüyorsunuz, Majesteleri." Prenses Rhana bana yaklaştı.

Onun formuna baktım. Baş döndürücü gri bir elbise giymişti, dar bedeni ve arkasına doğru uzanan geniş bir poposu vardı ve eldivenleri dirseğine kadar uzanıyordu. Elbisesinin kolları kenarlarından sıyrılıyordu. Bu kollar gümüşle bağlanmıştı, kumaşın üzerine buz gibi serpilmişti, tıpkı buklelerine işlenmiş süslemeler gibi.

"Hepimizi gölgede bırakıyorsunuz, Majesteleri," diye cevap verdim.

Elbisemi işaret etti. "Altını bu kadar iyi takan birinden geliyor."

Altın rengi ipek bir perde gibi bedenimi örtüyordu. Arkası kalçalara kadar açıktı ve önü göğüslerin altında sıkışmıştı. Kendimi ıslıl ıslıl parlıyormuşum gibi hissediyordum, ama güneşin rahatsız edici bir açıyla gözünüze vurması gibi, göz kamaştırıcı bir şekilde.

"Bunun..." olduğundan emin değilim. Ben başladım.

Ama Rhana'nın gözleri açıldı, omzumun üzerinden bir şey izliyordu. Hiçbir şey söylemedi, sadece bir adım geri çekildi ve reverans yaptı.

Kendimi kaçınılmaz olana hazırladım.

Yavaşça arkamı dönerek onun hareketini taklit ettim. "Majesteleri," dedim.

Kral ben batarken ve yükselirken beni izledi, koyu kırmızı kirpikleri dalgalanıyordu.

"Bu sefer pelerin yok." Eğlenerek gülümsedi.

Daha iyi bir yargıya karşı, onun ifadesine şaşırarak gülümsedim.

"Ne yazık ki hayır," dedim, yarı doğru bir ifadeyle.

"Bunun oldukça olduğunu söyleyebilirim," dedi beni dikkatle inceleyerek. Bakışlarımı kaçırdım ve nezaketsizce içkime uzandım,

Bu sırada onu yere düşürdüm. Aceleyle yerden aldım ve arkasında bıraktığı lekeyi temizlemeye gittim.

"Sorun yok," dedi Kral. Ben ona doğru dönerken bir hizmetkâr dağınıklığımı silmek için araya girdi.

" misin?" diye sordu.

"Daha önce hiç baloya gitmedim," diye itiraf ettim. "Öyle mi?" Kral'ın sesi kaşlarını kaldırdı.

Boğazımı temizledim ama temizlememe gerek yoktu. "Bu yüzden, Majesteleri beni affetmek zorunda kalacak" - hala lekeyi temizlemekte olan hizmetçiye baktım- "aksilikler".

Kral bana yaklaştı. Elini uzattı. "Benimle dans eder misiniz, Prenses?"

Açık avucuna baktım, parmakları solgun ve uzundu.

Sorduğu anda, elini uzattığı anda, salona bir durgunluk çökmüş, herkesin üzerine yapışmıştı. Sesleri ve konuşmaları dudaklarından kaldırmış ve onları sıkıca tutarak uzakta tutmuştu.

Rhana ve refakatçisinin şaşkınlıkla beni izlediğini hissedebiliyor, Kral'ın omzunun arkasından Dyna ve Kaptan'ın bana baktığını görebiliyordum.

Sadece değildi.

"Kralın bu baloda dans etmesine izin verilmediğini sanıyordum... Majesteleri."

Kral'ın eli olduğu yerde kaldı. "O halde... bunu benimle birlikte değiştiren ilk kişi olmak ister misiniz?"

Nathon şimdi neredeydi? Ona ihtiyacım olduğunda, bu kritik anda.

Bu düşünce karşısında kendimi şaşırılmış buldum. Nathon'a şu anda gerçekten ne için ihtiyacım vardı?

Avucumu Kral'ınkinin içine koydum. Hem sevinç de tiksinti dolu küçük soluklar odanın dört bir köşesine dağıldı.

Birbirimize dokunmuştuk.

Bu ilk değildi ama ilk kez gerçekten dokunmuştuk ve herkes bizi izliyordu.

Avuçları beklenmedik bir şekilde soğuktu, aşırı değil ama sıcak avuçlarıma karşı davetkâr bir soğukluktaydı. Diğerlerinin dans ettiği salonun ortasına doğru ilerledik. Bizim için bir yol açtılar, bir anlığına durdu. Müzisyenler çalmayı bırakmış, Kral'ın hazır olmasını bekliyorlardı.

Dans etmemiz için.

Müzik başladı. Kral'ın eli sırtımın alt kısmına uzandı, dikkatlice ve nazikçe oraya kaydı. Benden çok daha uzun boyluydu ve yüzüne bu kadar yakından bakabilmek için boynumu geriye eğmem gerekiyordu. Hareket etmeye başladığımızda, parmakları benimkilerin etrafında kenetlendi ve bana hiç de azımsanmayacak bir ilgiyle baktı.

Yoksa gözlerinin arkasında başka bir şey mi vardı? Daha kötü bir şey mi?

Daha fazla bir şey mi? Daha iyi bir şey mi? Daha derin bir şey?

Anlayamadım.

Doğrudan yüzümün yanından, kulağımın yanından konuşmak için öne doğru eğildi. "Hiç baloya gitmedin ama yine de çok iyi dans ediyorsun. Bu nasıl oluyor?"

Sinirle yutkundum. Avuç içimin onun sabit eli karşısında sıkıştığını hissedebiliyordum, bu onun da hissedebildiği anlamına geliyordu. Gergin olduğumu hissederse, bunun herhangi bir şüphe uyandırmayacağını düşündüm, bu yüzden sinirlerimin gerçek nedeni gizli kaldığı sürece...

Tam olarak neydi? Bu kadar yakınımda durup, kaderimde öldürmek olan bir adamla fısıldaşıp dans ediyordum.

Ya da... Yapabileceğimden bile şüphe etmeye başlamıştım.

Olur muydu? Beni seçmesini sağlayabilseydim? Yanımda yattığı, fısıldadığı, şakalaştığı ve gülümsediği, bana umut ve merakla baktığı bir gece olur muydu? Onu öldürdüğümde de böyle bir gece olur muydu? Yüzü nasıl görünürdü? O ihanet karşısında gözleri ne derdi?

"Gençken dans etmeyi öğrendim Majesteleri, ama derslerimi hiç kullanmadım. Şimdiye kadar."

"Başka ne öğrendin?" Bu ne anlama geliyordu?

"Majesteleri?" Kafam karışmış bir şekilde cevap verdim.

"Kimse bakmıyorken ne yaparsınız? Şu anda olduğu gibi herkes izlemediğinde? Yalnızken? O zaman dans eder misin?" Sesi etrafımızda yükselen müzikle iç içe geçerek süzülüyordu.

Güldüm, sesim endişeyle titriyordu, "Hayır."

"Sonra?" diye sordu Kral. Karşılıklı konuşmalarımız, havada tellerin sesi dolaştığı için büyük ölçüde duyulmuyordu, ancak

Kalabalığın içinde dudak okuyabilen insanlar olduğunu varsaydım.

"Ben... çok okurum. Eskiden okulun kütüphanesinde çok zaman geçirirdim.

Çocukken Citadel'e giderdim. Orada bana eşlik etmeleri için muhafızlarıma hep zorluk çıkarırdım. Sanırım"- anıya biraz gülümsedim - "onlar kitaplardan sıkıldılar ama... ben asla yapamadım."

"En sevdiğin bir şey var mı?" diye sordu Kral.

Ağzım garip bir gülümsemeye dönüştü. "Biliyorum ama daha ziyade-" "Söyle bana," Kral'ın sesi daha da kısıldı. "Ne oldu?"

"Bu... bir masal. Ok," ama Majestelerinin hoşuna gideceğinden emin değilim."

"Neden olmasın?" Sesi neredeyse gücenmiş gibiydi.

Ona bakmak için başımı çevirdim. Gülümsüyordu, bu gidip gelmenin tadını çıkarıyordu.

"Bu bir çocuk masalı, Majesteleri," diye yalan söyledim. Sebebi bu değildi.

"Ama yine de," dedi yavaşça, "bu senin en sevdiğin kitap. O zamandan beri birçok kitap okumuş olmalısın ama yine de kalbine en yakın olanı o."

"Bu doğru ama... korkarım beklentilerinizi çok fazla yükseltebilirim Majesteleri." Yine dengesiz bir şekilde güldüm.

"Sizden beklentilerimi karşılamakta asla başarısız olamazsınız Prenses."

Bu yorum üzerine elim bilinçsizce sertleşti ve onun elini sıkıca kavradı; panik halindeyken bunun sadece onun iltifatlarına karşı duyduğum tuhaf ve acınası bir özlem gibi görüldüğünü fark ettim.

Ama Kral ellerimi sıkmama sadece kendi ellerini yumuşak bir şekilde sıkarak karşılık verdi ve "Onlarla tanışmaya çalışman gerektiğinden değil" dedi.

"Bunun için burada değil miyiz Majesteleri?" Kendimden emin bir şekilde gözlerimi ona .

"Resmi olarak,"

Ama ben bunun için burada değildim.

"Peki gayri resmi olarak?" Sorma cesaretini gösterdim.

"Gayri resmi olarak, seçtikleri kişiyi kazanmayı umut etmesi gereken hükümdardır. Aday ismen reddedemez ama kalben reddedebilir."

İfadesi karşısında kıkırdadım. "Majesteleri, bunun sizin zahmet etmeniz gereken bir konu olduğunu sanmıyorum. Adayların en az yarısı zaten..."

Ne kadar kolay bir şekilde gündelik konuşmaya geçtiğimi fark ettiğimde konuşmayı kestim.

Kral ve ben döndük, diğer çiftlerin arasından geçtik, adımlarımız sözlerimden farklı olarak hafif ve emindi.

"Şimdiden mi?" diye bitirmem için ısrar etti Kral.

"Kendimi size adadım, Majesteleri." Sesimin tonunu yumuşattım ve dans ettiğimiz süre uzadıkça elimden kayıp giden resmi tavrımı sürdürmeye çalıştım.

"Sen de onlardan biri misin?" Kral'ın dudağı yukarı doğru kıvrıldı ve gözleri yüzümü aradı.

Cevap vermeden önce birkaç kez göz kırptım. "Sana hayranım ama ben..." Tereddüt ettim.

Kral'ın gülümsemesi dişlerini göstermeye başladı. "Bu çok iyi."

"Majesteleri?"

Kral dansın bir bölümünde sırtımı eğdi.

"Çoktan verilmiş bir kalbi kazanamam," diye fısıldadı. Tekrar ayağa kalktım.

"Ama onlardan birini kolayca alabilirdin," diye cevap verdim .

Hangi parçamın onun sözlerine kapıldığını, her zaman onlara karşı koyma ve meydan okuma arzusuyla baştan çıktığını bilmiyorum ama her konuştuğumuzda olduğu gibi şimdi de uyanmıştı, canlıydı.

Kral gözlerimin içine bakarak, "Onu almak değil, hak etmek istiyorum," dedi ciddiyetle ve sessizce.

Dans sona ermişti ama biz hala kilitli .

Müzisyenler bir sonraki dans için hazırlanmaya, parşömenleri karıştırmaya başladılar. Bazı çiftler pisti terk etti ve diğerleri katıldı, ama Kral ve ben hâlâ hareket etmemiştik. Parmakları sırtımın alt kısmına yayılmıştı.

Kalabalık sessizleşirken bir anda yere düştüler.

Salonun kapıları açıldığında.

Taht odasına ve Saray'daki diğer pek çok odaya açılan kapıların aksine, bunlar yerden yüksektydi ve ışıktta parıldayan altın ve kızıl halılarla kaplı birkaç merdivenle aşağıya iniliyordu.

Altın gibi ışıl ışıl parlıyor ve o kapılardan tek başına geçiyor.

Nathon'du.

BÖLÜM 6G - VERGİ

Dyna kolumu öyle sıkı kavradı ki eklemleri neredeyse giydiğim beyaz cübbenin tonuna uyacak şekilde soldu.

Şaşkınlıkla ona baktım. Şaşırmış görünüyordu, salonun girişine doğru bakıyordu.

Bir şey mi görmüştü? O geceden birini mi? Burada tehlikeli biri mi vardı, tanıdığı biri?

Ama kendime bu soruları sorarken, salonun tamamen sessizleştiğini fark ettim, Kral'ın Audra'nın Prensesi'ni dansa kaldırdığı zamankinden bile daha sessizdi.

Dyna'nın bakışlarını kapıya kadar takip ettim. Ve hemen anladım.

Merdivenlerin başında Audra'nın Prensi duruyordu. Herkesin korktuğu, ölümcüllüğüyle nam salmış, adı karanlıkta ve ölümden lekelenmiş, kirletilmiş, katliam ve kana boğulmuş Audra'nın Prensi.

Ve orada durmuş, bakıyordu.

böyle.

Açık kahverengi teni azalan güneş ışığında parlıyordu, sanki bir gün batımı tarafından aydınlatılmak için yapılmış gibiydi. Göğsü neredeyse tamamen görünüyordu. Siyah ama şeffaf bir iç çamaşırı giymişti. Kollarını ve göğsünün sadece dış kısmını örtüyor, gövdesinden aşağı kayarak kalçalarındaki koyu renkli kemerle buluşuyordu. Pantolonu da benzer ama daha opak bir malzemeden yapılmıştı ve üst giysisinin ince ve perde benzeri kumaşına işlenmiş aynı altın desenlerle süslenmişti. Kombinezonun sırtı ise uzundu ve arkasından kaval kemiğine kadar iniyordu. Merdivenleri teker teker, yavaşça indi.

Koyu altın rengi gözleri salondaki yüzlerce yüzü hızla taradı. Belli ki kız kardeşini arıyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı Dyna nefesinin altından.

"Yarı çıplak!" Bir kadın partnerine haykırdı. "İğrenç! Kesinlikle utanç verici!" dedi bir diğeri, kendini yelpazeleyerek.

Bir adam kekeleyerek, "Geç saatte, bunu giyerek gelme cüretini gösterdiğini düşünmek!" dedi.

Birkaç ses hoşnutsuzluklarını dile getirmeye başladı, ancak işin aslını anlamak kolaydı.

Prens, katılımcıların hepsinden çok daha güzel görünüyordu.

Böyle şeyler umurumda değildi. Hala onlara sahip olmanın ya da onları aramanın bir faydasını görmüyordum. Böyle yüzeysel bir ihtişam gelip geçiciydi. Onu tutmaya çalışmak, solmaya ve düşmeye mahkum bir ağacın taç korumaya çalışmak gibiydi.

Ama güzellik. Hayır. Güzellik onun için uygun bir kelime değildi. Onu tanımlamak için çok boş geliyordu. Çok sığ.

Dyna'nın eli kolumu bıraktı. "O aslında yakışıklı!" Başımı sertçe çevirip onunkiyle buluştum.

"Her zaman öyle değil miydi?" Kafam karışmış bir halde Prens'e tekrar bakarak sordum.

Dyna kıkırdayarak elini ağzıyla kapattı. "Sanırım, sadece onun..."

Ancak Dyna'nın sözlerinin geri kalanı, Prens'i izlemek için geri döndüğümde ve onu bana bakarken bulduğumda boğuldu.

Dyna ve ben odanın en arkasındaki en uzak noktadaydık, Prens ise en öndeydi ama yine de uzaktan bana doğru sabitlenmiş bakışlarını hissedebiliyordum.

Yürümeyi bıraktı ve birkaç kişi Prens'in dikkatini çeken şeyin ne olduğunu merak ederek bize doğru döndü.

Dyna sessiz bir şekilde konuştu, "Neden bütün bu insanlar bize bakıyor?"

Ama ben cevap veremedim o fark etmişti.

"Neden bize bakıyor?"

Ama ben cevap veremedim tekrar sordu: "Sana... sana mı?" Sesi emin değil gibiydi.

"Bilmiyorum." Meraklı yüzlere rahatsızlıkla baktım. Prens tekrar aşağı inmeye başladı, gözleri artık başka bir yere sabitlenmişti. "Bu çok garipti! Ne istiyor bu?" Dyna haykırdı.

İyi davranmak, neşeli ve normal görünmek, korkularını zihninin gerisine itmek, konuşmak, hakkında konuşmak ve sessizliği aktivitelerle veya sohbetlerle doldurmak konusunda inanılmaz bir iş çıkarıyordu. Her zaman , ama daha da iyi olmuştu.

Zehirlendiğinden beri daha da belirginleşti ve belki de suçlu bulunamadığı için daha da gerekli hale geldi.

Leylak rengi elbisesinin kıvrımlarını sıkıca sardı. İkimiz de sözlerini unutmadığım Kalnasan tüccarından aldığımız giysileri giyyorduk.

O zamandan beri her gün, her saat sözlerinin üzerinde durduğum kişi.

Sezon yakında bitecek, dedim kendi kendime ve yakında Kalnasa'nın durumu hakkında zihnimi kurcalayan soruları cevaplayabilecek, onu kendi gözlerimle görebilecektim.

Birkaç dakika geçti. Dyna ve ben bu süreyi diğerleriyle kibarca sohbet ederek, etrafta dolaşarak ve bu vesileyle buraya getirilmiş olan çeşitli heykel ve süsleri inceleyerek geçirdik. Bazıları camdan, bazıları mermerden, bazıları da su ve buzdan yapılmıştı.

Etrafta israf edilen yiyeceklere, yemek pişirmek ve ısıtmak için eritilerek suya dönüştürülebilen heykellere, duran tabaklara bakıp da... bunu düşünmemek çok zordu.

Bu düşünce karşısında derin bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Benim girişim de mi sizi rahatsız etti?" Prens'in sesi solumdan mırıldandı. Başını eğmiş, yanımda durmuş, kaşlarımı çatmamı izliyordu. Yüzümü nötr bir ifadeye sabitledim. Dyna yanımda durmuş, iri lacivert gözleriyle beni dikkatle izliyordu.

"Hayır, Majesteleri."

Loria Prens'in yanında durdu, kolu Prens'in kolundaydı.

Dyna telaşla, "Bir şey yok Majesteleri, o sadece... top insanı değil," dedi, muhtemelen beni gerçek bir şeyden kurtardığına inanıyordu

Ş p he.

Ona yan gözle baktım ve bunun aslında gerekli olmadığını sessizce ifade etmeye çalıştım.

Prens alaycı bir tavırla, "Hiç tahmin etmezdim," dedi.

" de sizin böyle bir şekilde geleceğinizi bilmiyordum... Ekselansları," diyerek alaycılığına karşılık verdim.

Dyna gerildi. Loria gözlerini kırpıştırdı. İkiisi de söylediklerime çok şaşırnış görünüyordu. Bu, bana bunu söyleme cüretini neyin verdiğini sorgulatmaya yetti.

Ama Prens sadece eğlenmiş görünüyordu.

"Birbirimiz hakkında ne kadar az şey biliyoruz, Kaptan. Utanç verici değil mi?" Birbirimiz hakkında olması gerekenden çok daha fazla şey biliyorduk.

Kardeşi bu şekilde konuştuğunda her zaman araya giryormuş gibi görünen Loria araya girdi.

"Leydim" - Dyna'ya baktı - "diğer adaylar ve ben... balodan sonra bir tür buluşma ayarladık. Bize katılırsanız çok mutlu oluruz. Son birkaç haftanın sizin için zor geçtiğini biliyorum, g l msediğinizi ve eğlendiğinizi görmek beni memnun eder."

Loria'nın daveti kulağa samimi geliyordu ama yine de davet sırasında Prens'e kendimi alamadım.

Başından beri beni izliyordu. "O da gelebilir mi?" Dyna beni işaret etti.

Prens cevap verdi. "Oldukça bencilce davranacağım ve Kaptan'ın kısa bir süre için tamamen bana kalmasını talep edeceğim. Tanışıklığımızın olmaması sorununu biraz olsun düzeltmek istiyorum. Özellikle de o

Bu salonda benim gelişimden ölümcül derecede rahatsız olmayan tek kişi gibi görünüyor."

"Değildim!" Dyna savunmaya geçti, sonra kaşlarını çatarak bana baktı ve Prens'in ne dediğini anladı.

Ben de onun sözlerini anlamakta zorlanıyordum. Ancak kız kardeşi sanki bunları bekliyormuş gibi görünüyordu.

"Diğer da bizim gibi orada olacak ve Saray'ın tüm muhafızları hazır bulunacak, bu yüzden güvende olacaksın, söz veriyorum," diye ona güvence verdi Loria.

Dyna ikna olmamış görünüyordu. Onunla aynı .

"Özür dilerim Majesteleri ama Leydi'nin yanında kalmalıyım." Prens'in gözleriyle karşılaştım.

Başının arkasını kaşdı ve sonra Dyna'ya döndü. "Leydim, ona bir saat kadar zaman ayırabilir misiniz?" Ellerini yalvaran bir hareketle kavuşturdu. "Çok minnettar olurum."

Önce ona, sonra da bana utanmaz bir şaşkınlıkla baktı.

"Majesteleri... Özür dilerim ama-" Ben başladım.

"İçeri girdiğinde ona bakıyordun... Bu yüzden mi?" Dyna çok yüksek sesle ağzından kaçırdı. Hatta bazı insanlar onun aceleci ses tonu karşısında başlarını çevirdi.

Ona yine yan gözle baktım. Gençliği böyle zamanlarda rahatsız ediciydi.

Prens güldü. "Bu ve tüm odada beyaz giyen tek kişi olduğu gerçeği." Beni yavaşça değerlendirdi. "Saçlarıyla birleşince-"

"Bir Göksel!" Dyna ağzından kaçırdı. "Ben de öyle dedim! Bunu onun için ben seçtim, biliyorsun!"

Göksellerin, Dokuz İlahi Tanrı'nın hizmetkârları olduğu, onlar tarafından işlenip yapıldığı ve sadece Noxos'un herhangi birini yapmayı reddettiği söylenirdi. Onları gördüğünü iddia eden insanların anlattıkları hep aynıydı. Athlion'daki herhangi bir yaratıktan daha büyük, görkemli, büyük boylu oldukları ve beyaz, gümüş veya altınla yıkanmış göründükleri.

Gözlerimi yavaşça kırdım ve dudaklarım gerildi.

Prens kollarını kavuşturdu ve onaylayıp onaylamadığını ayırt etmenin zor bir ses çıkardı.

Dyna'ya, "Peki, o muhteşem arkadaşını birkaç saatliğine bağışlayabilir misin?" diye sordu. Çalkantılı gözleri bir kez daha yüzümü buldu.

Sonunda, çekincelerime rağmen, Prens ile buluşmanın reddedemeyeceğim bir şey olduğunu biliyordum. Benimle konuşmak istediğine göre bir sebebi olmalıydı.

Ona başımı salladım ve çok hafifçe gülümsedim, öyle ki bu gülümseme daha çok irkilmeyi andırıyordu.

Dyna yutkundu ve zorla başını salladı. "."

"Harika. Sizi sonra bulurum, Kaptan." Prens'in gözleri niyetle parlıyordu. Avuçlarını gövdesinin üst yarısına yerleştirerek bize doğru yürüdü.

Dyna'ya doğru eğildi. Ayağa kalktıktan sonra diğer eliyle bana uzandı.

Parmakları kısa süreliğine omzuma dokundu. Bu hareket karşısında irkildim ama elini fırçalama içgüdümü takip etmemeye özen gösterdim.

yaparken parmakları, üzerine dökülen saçlara temas etti.

Büyük bir dikkatle baktı, sonra yüzü gevşedi. "Saçınızda bir şey vardı... Kaptan."

Etrafımızdan birkaç fısıltı duyuluyordu. Neyse ki, Prens'in bu kadar küstahça ya da alışılmadık bir şey yapması tamamen karakter dışı görünmüyordu, bu yüzden oldukça hızlı bir şekilde sessizleştiler.

Prens birkaç dakika oyalandı, sonra geri adım attı ve uzaklaştı.

Balonun geri kalan saatleri zamanın durduğu bir boşluk hissi içinde geçip gitti. Bitmek bilmeyen danslar, sohbetler ve kirli bir nehir gibi odanın içinde dalgalanan boş dedikodulardan ibaretti. Buna dayanmak için tüm gücümü toplamam gerekti. Bu gibi olaylara tahammül edemediğimden değil. Aslında bunlara karşı oldukça kayıtsızdım, beni ne heyecanlandırıyor ne de rahatsız ediyorlardı; ama Prens'in daveti zihnimdeki diğer tüm düşünceleri işgal etmiş ve baskı altına almıştı.

Ancak sonunda her şey sona erdi. Dyna vedalaşmaya geldi ve Loria, Prenses Rhana ve Jayli'yi peşine takarak bir gölge gibi oradan ayrıldı.

Ancak Audra'nın Prensi ortadan kaybolmuştu.

Ancak yapmış olması beni şaşırtmadı. Hassas konuları konuşmak istediğimizde, onunla birlikte ayrıldığımızı görmek pek mümkün değildi.

Odama döndükten sonra tuvalete girdim ve aynanın önünde durdum. Parmaklarım öfkeyle ve aceleyle saçlarımı karıştırdı.

Ta ki onu bulana kadar.

Çok küçüktü, neredeyse görünmüyordu ama saçlarım bu gece birkaç küçük örgüyle bağlandığı için, olukların arasındaki bir yuvanın içinde, kendi saçımınla neredeyse aynı renkte bir ipek parçası vardı.

Onu çekip çıkardım ve birden gizli mesajlar içeren garip ve bilinmeyen materyaller toplamaya başladığımı fark ettim.

Küçük ipek parçasını açmak büyük çaba gerektiriyordu ve içindeki mesajı okumak daha da büyük bir çaba gerektiriyordu.

Yol tarifi.

Onları ezberledim ve ipeği cebime attım. Kısa bir süre bekledikten sonra, tarif edilen doğru ilerlerken çok fazla kişi tarafından görülmemeye dikkat ederek Saray'ın etrafında dikkatlice ilerledim.

Prens bir oyuğun çıkıntısında oturmuş, gece gökyüzüne bakıyordu.

Onu öldürmek için tek bir itme yeterliydi. Erken bir mezara düşmesi için tek bir tökezleme yeterliydi. Ama o son derece sakin bir şekilde oturdu, bir bacağını yukarı kaldırdı, sağ kolunu dizine dayadı.

Ölüme belki de Athlion'daki herhangi bir adamdan daha yakındı, hem çığlıkların hem de yıldız ışığının fonunda.

Kendimi hazırladım. Ona tam olarak yaklaşmamıştım ama beni anında duydu ve arkasını döndü. Hareket etmedi. Oyuk oldukça küçüktü, muhtemelen sadece bir avuç insan sığabilirdi. Yine de, sadece Prens ve ben varken, alan bir şekilde kalabalık hissettirdi.

Kaşlarımı çatarak kenardan baktım.

Prens bir süre beni izledi. "Av'da olduğunuz için yüksekliğe alışkın olduğunuzu sanıyordum Kaptan."

Duruşuna, vurdumduymazlığına baktım.

"Kesinlikle öylesiniz, Majesteleri."

Prens hafifçe kımıldadı ama çıkıntıdan inmedi. Kıyafetleri hareketle birlikte hışırdadı. Hâlâ aynı kıyafetleri giyyordu. Aydan gelen ışık kumaşı gümüş tonlarında, gri ve siyah renklerde aydınlatıyordu.

Prens, "Beklediğimden daha hızlı geldiniz," dedi.

"Talimatlarınız için teşekkür ederim, Majesteleri," dedim soğukkanlılıkla, ama içten içe gergindim, Prens'in bu buluşma için nedenlerini açıklamasını bekliyordum.

Prens beni çıkıntıya doğru çağırdı. Kuşkuyla baktım. Belli ki isteksizliğimi eğlenceli bulmuştu. Birkaç dakika tartıştıktan sonra dikkatlice yaklaştım.

Prens gökyüzünü, daha doğrusu bu gece dolunay olan ve görkemli görünen ayı işaret etti.

"Bunun gibi," dedi Prens yumuşak bir sesle. "Giysileriniz ve beyaz saçlarınızla... Ben de diyecektim ki... öyle görünüyordunuz."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum, sadece şaşkınlıkla onu izliyordum.

Prens elini bıraktı ve ayağa kalktı. Tekrar bana bir adım yaklaştı. Onu dikkatle izledim. Ay ışığında yürürken boynunun kenarına gümüş bir parlaklık yayılmıştı, kolları yumuşak esintide bir çiçeğin taç yaprakları gibi dalgalanıyordu.

Yere baktı ve kısa bir süre dudaklarını yaladı. Neredeyse huzursuz görünüyordu.

"Gitmeniz gerekiyor Kaptan."

Onun bu uyarısı beni şaşırttı. Yüzümdeki sakin ifade onun ifadesiyle tamamen yok oldu.

"Biliyorlar. Ne çaldığınızı" diye açıkladı.

Bu riski tahmin etmemiş değildim ama varlığından haberdar olmak başka, gerçekleşmesi başka bir şeydi. Sanki bir dalga beni içine çekmiş, ağırlığının altına almış gibi hissediyordum.

Ben onun sözlerini anlarken Prens gözlerinde pişmanlık dolu bir bakışla beni izledi.

"Siz... onlara söylediniz mi, Majesteleri?" Sonuca vardım.

Prens derin bir şekilde kaşlarını çattı. "Hayır, Yüzbaşı, onlara söylemedim." Şimdi tamamen şaşkına dönmüştüm.

"O zaman... nasıl?"

"Ne çalındığını biliyorlar ve onlar..." Prens nasıl açıklayacağını düşünüyor gibiydi. Parmaklarıyla ve başparmağıyla hafifçe oynadı. "Yakında kimliğinizi öğrenecekler. Ne söylersem söyleyeyim. Kullanabilecekleri başkaları da var."

"Hanımefendiyi şimdi bırakamam." "O zaman onu da yanında götür."

"Bu... mümkün değil. Ve eğer , bu beni bu insanlara karşı suçlu mu gösterecek?"

"Hayır. Krallığınız korkunç bir durumda. Oraya dönmek için şimdi ayrılmak pek de şüpheli görünmeyecektir."

"Yapamam, Majesteleri."

Prens bıkkınlıkla iç çekti.

"Reddedeceğinize dair bir his vardı içimde Kaptan. Vasara'dan uzaklaştırılmanız tercih edilirdi. Yine de bu planımın ikinci kısmını değiştirmiyor. Onlara başka bir birey daha vermeliyiz."

Yüzüm onaylamadığımı belli etmedi. "Yaptıklarımın dolayısı başka birini kınamak, bu-"

Prens konuşmamı engellemek için elini kaldırdı. Bakışlarım avucunun yüzeyinde dalgalanan ayın gümüş ışığına takıldı.

"Kaptan. Ahlak ve dürüstlüğe önem veren biri olduğunuzu anlıyorum. Ancak bu kişiler tarafından avlanırken bunların pek bir önemi yok, çünkü onlarda hiç yok." Avucunu tekrar göğsüne koydu ve alaycı bir gülümsemeyle, "Ben bilirdim," diye ekledi.

Tekrar konuşurken iki elini arkasına götürdü, "Onların avını durdurmanın ve dolayısıyla gerçeği keşfetmelerini engellemenin tek yolu, önce onlar için avı sona erdirmektir ve bunu yapmanın tek yolu da... budur."

Sözlerini anlıyordum ama kabul edemiyordum. Başımı salladım. "Hayır, Majesteleri."

Prens yorgun bir tavırla kıkırdadı. "Dürüst olmak gerekirse Kaptan, bu planı zaten uyguluyorum, sizin onayınıza gerek yok. Ben sadece sizi içinde bulunduğunuz tehlike hakkında bilgilendiriyorum."

"Bunu yapmanızı istemiyorum, Majesteleri."

"Hayır mı? Bu insanlar tarafından yakalanıp tutuklanmak mı istiyorsunuz?" "Hayır, ama-"

"Böyle bir şey olmayacak Kaptan. Onların dikkatini başka yöne çekme imkânım varken, bunu yapacağım," dedi kararlılıkla.

Hafif bir esinti açık alandan süzülerek saçlarını okşadı ve bazı buklelerini tembelce alnına doğru gönderdi.

"Neden, Majesteleri? Neden bana söylüyorsunuz?"

Prens'in hafif kahkahası rüzgâr tarafından taşındı. "Biriyle çalışmayı teklif ettiğimde, bu *genellikle* sırtına bir bıçak saplamamı ve cesedini toprağa gömmemi gerektirmez."

Cevap verirken sesim net ve yiğitçeydi. "Hayatımı kurtarma zahmeti, ittifakımızın size sağlayabileceği her türlü faydadan çok daha değerli. O notun yazarını bulma görevini kendi başınıza ya da en azından diğer tarafların yardımıyla tamamlayabileceğinizden eminim. Dürüst olmak gerekirse, bana ihtiyacınız yok. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Prens uzun bir süre sessiz kaldı. Rüzgâr onun giysileriyle oynamaya devam etti.

"Normalde bu gibi durumlarda kişi kabul eder ve hayatının bağışlanması için çeşitli nedenler öne sürer. Neredeyse... sanki benden sizi öldürmemi istiyorsunuz," dedi Prens, sesi ifadesizdi.

O anda aklıma uzak bir ihtimal geldi, tam da bunu yapmak için buradaydı.

Bir, iki kez geri adım attım. Etrafıma bakındım, yanlarımda yumruklar oluşmaya başladı.

"Burası bunu yapmak için mükemmel bir yer olurdu," diye yorumladım yavaşça.

Prens çıkıntının üzerinden baktı. "Böyle mi düşünüyorsun?" Önceki sözleri kadar cansız, soğuk bir kahkaha attı.

"Öyle değil mi?" Ona meydan okudum. "Belki de yaşamamı istemenizin benim bir nedeni vardır, ama hayatıma şimdi ve burada son verebilirsiniz."

Prens hâlâ çıkıntının üzerinden dışarı bakıyordu, yine zayıf bir kahkaha attı.

"Sizi öldürmek gibi bir niyetim yok Kaptan. Asla da . Eğer olsaydı, seni uzun zaman önce öldürmüştü olurdum."

Bu açıklama beni yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

"O halde niyetiniz nedir... Majesteleri?" Sesim ince ve elik gibiydi.

Prens çıkıntıdan uzaklaştı ve sanki yüzüme bakarken vereceği cevabı düşünüyormuş gibi dikkatle beni süzdü.

Baş ve işaret parmaklarıyla kaşlarını sıkarak aşağıya baktı.

"İşleri gerçekten karıştırdınız Kaptan." Güldü ve başını salladı.

Bekledim, onu izledim. Nedense sözlerine inandım. Eğer beni öldürmek isteseydi, bunu çoktan yapmış olacağına inanıyordum. O ve ben, konu dövüş yetenekleri olduğunda, onun çok daha üstün olduğunun farkındaydık.

Ellerini usulca birbirine vurdu. "Diğer tüm seçenekleri ortadan kaldırdığınıza göre geriye sadece bir seçenek kalıyor."

"Peki hangisi?" Temkinli bir şekilde sordum.

Prens yorgun bir şekilde gözlerini kapattı ve başını tekrar sallayarak burnundan yüksek sesle nefes verdi.

"Bu seni ilgilendirmez." Gözlerini açtı ve sıkıca gülümsedi. Arkasını döndü, gitmeye hazırdı.

O anda beni öne doğru adım atmaya ve göğsünün önüne sıkıştırdığım kolumla onu durdurmaya iten şeyin ne olduğunu söylemek zor.

Hızlı hareket etmeme rağmen, Prens'in çevikliği derisinin cüppeme temas etmesini engelledi. Geri , gözlerini kırptırdı ve başını bana doğru salladı.

"Ya sen?" Sessizce söyledim. "Bu seni ilgilendirir mi?"

Prens'in gözlerinde bir an şaşkınlık belirdi ama hemen ardından yerini bir kızgınlık dalgası aldı.

Bu Prens, olmadan Cevap veriyorum, yan adımlarla benim Kol, ve etrafından dolaşmaya çalıştı.

Vücudumla yolunu tekrar kapattım.

Bu kez dudak büktü ve yüzüme baktı. "Hayır, Kaptan. Olmayacak. Şimdi izin verin geçeyim."

Hareket etmedim.

"Size inanmıyorum, Majesteleri." "Bu neden önemli olsun ki?" Kaşlarını çatı.

"Suçlu bulunamazsa ne olacak?" Prens omuz silkti, "Arayacaklar-"

"Hayır," diye kestim. "*Sana* ne olacak?"

Prens nefesini içine çekti, sonra yavaşça bıraktı. Cevap verirken sesi alçaktı.

"Hiçbir şey."

"Birimiz iş göremez haldeyken nasıl birlikte çalışabiliriz?" diye sormuştunuz. Ona hatırlattım.

"Hayır, hayır, beni sadece etkisiz hale getirmeyecekler..." Prens güldü, ama sonra yüzü dondu, sanki sözlerini yeni fark etmiş gibi bir saniyeden kısa bir süre içinde değişti.

"Sadece ne... Majesteleri?"

Prens dudağını yaladı ve boğazını temizledi. "İyi geceler, Kaptan."

Prens üçüncü kez gitmeye çalıştı.

"Daha işimiz bitmedi," dedim arkasından sertçe.

Prens başını omzunun üzerinden geçirdi. " mi? Öyle değil miyiz?
Yarım bıraktığımız şey nedir?"

"Bu yüzden mi günlerdir yoktun?" Ona sordum. Sesim artık tedirginlik ve huzursuzluk belirtilerini ele veriyordu.

Prens bana doğru döndü, böylece pozisyonlarımız birkaç dakika öncesine göre tersine dönmüş oldu. Bu açıda ay ışığı sırtından ziyade yüzüne vuruyordu.

"Fark ettiğinizi fark etmemiştim."

Kaşlarım düştü. "Bu bir cevap değil, Majesteleri."

"Bu gece o kadar çok dans var ki Kaptan ve işte biz de kendi dansımızı yapıyoruz. Sorular, cevaplar, cevapsızlıklar, suçlamalar, kendi kendine sabotajlar, sırlar." Öfkelendi. "Gerçekten sana her şeyi vermemi mi bekliyorsun?"

"Sadece bir soru, Majesteleri."

"Hayır Kaptan, kesinlikle değil."

Ona doğru birkaç adım attım, kendi bedenimin gölgesi onun üzerine düşüyordu. Ben yaklaştıkça bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Eğer cevap vermeyeceksen bırak da tahmin edeyim. Bunun için günlerdir ortalarda yoktun. Beni öldürmen emredildi ama nedense bunu yapmak istemedin. Bu nedenle, suçu üstlenmek için benim yerime bir başkasını sunmanız gerektiğine karar verdiniz. Eğer bunu yapmazsan, o zaman acı çeken sen olacaksın... Doğru muyum?"

Prens dudaklarını birbirine vurdu ve gülerek omzumun üzerinden gökyüzüne baktı. "Bu kadar çok düşünmeyi gerçekten bırakmalısınız Kaptan, ben-"

"Haklı mıyım?" Israr ettim.

Prens'in gözleri yavaşça yüzüme doğru kaydı. "Tabii ki hayır."

İnançsızlıkla başımı salladım. "Belki başkaları sizin statünüz nedeniyle böyle bir şeyin mümkün olamayacağına inanabilir. Bir zamanlar ben de buna inanırdım, ta ki..." Parmağımı kaldırdım ve kaval kemiğimdeki yarayı işaret ettim. Prens'in gözleri hareketi takip etti.

"Şimdi o kadar emin değilim. Aslında," diye aceleyle ekledim, "durumun böyle olmadığından neredeyse eminim."

"Kendinize olan güveniniz takdire şayan." Prens kaşlarını kaldırdı. "İnkâr konusundaki ısrarınız da öyle," diye karşılık verdim hemen.

Prens buna hem kızmış hem de memnun olmuş görünerek sırtıttı. Şaşkın ve kırgın.

"Ha." Parmaklarını arkasına götürerek oynadı.

Birbirimize bu şekilde baktık, sinirli ve acımasızdık. Prens hiçbir şeyi doğrulamayacağını ya da inkâr etmeyeceğini açıkça belirtti.

Bir adım geri attım. "Bir adam vardı," diye hatırladım. "Bir büyücü. Dyna'yı iyileştirdi."

Prens kaşlarını kaldırdı. "Ona sorabilirim. Yardım için."

Prens gözlerini kıstı. "Peki ona sormakla bana sormak arasında ne fark var? Onun bir başkasını suçlamasıyla benim bir başkasını suçlamam arasında?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı.

Prens benim yerime, "Yok, Yüzbaşı," diye cevap verdi.

"Yine de daha az müdahil olsanız daha iyi olurdu, Majesteleri."

Prens kendini beğenmiş bir şekilde bana baktı. "Bunun için on yıl kadar geç."

Kaşlarımı çattım.

On yıl mı? Ne için çok geç?

Prens boğazını temizledi ve ellerini arkasında kavuşturdu.

"Sor ona. Eğer istersen. Kendi hayatınız konusunda bu kadar inatçı olduğunuza göre, uygun gördüğünüz araçları kullanarak onu korumanıza engel olmayacağım. Umarım ima ettiğiniz kadar beceriklidir."

"Sanırım öyle."

Prens alaycı bir tavırla gülümsedi. "Yani onun yeteneklerine inanıyorsun da benimkilere inanmıyor musun?"

"Sorun o değil."

"Öyle. Yine de güvensizliğiniz için sizi suçladığımı söyleyemem." O zaman neden soruyordu?

Prens beni işaret etti. "Ama bilmelisiniz ki size güveniyorum Kaptan. Her konuda değil ama az miktarda." Elini indirdi. "Ki bu genelde teklif ettiğimden çok daha fazla."

Prens'in bana güvendiğini bilmek alışılmadık derecede sevindiriciydi ama aynı zamanda sinir bozucuydu, çünkü onun geçmişine konumuna sahip bir adamın bana neden güvendiğini anlayamıyordum.

"Güveniniz için minnettarım Majesteleri... ve uyarı için de." Prens başını salladı. "Bu adam bize başka konularda da yardım edecek mi?" "Edecek."

"kabul etmeye karar verdiniz? İttifakımıza?" "Evet, Majesteleri," diye açık yüreklilikle cevap verdim. "Evet."

Bunun üzerine hafifçe gülümsedi ve sonra yana döndü.

"Bu adam bize yardım edecek, ama ne pahasına, merak ediyorum," diye yüksek sesle düşündü.

"Ben de ona aynısını sordum."

"Doğrudan mı?" Prens kaşlarını kaldırdı. Onaylamak için başımı salladım.

Prens bundan etkilenmiş görünüyordu. Gerçi pek de etkileyici değildi.

"Peki ne dedi?"

"Çıkarlarımız öyle bir şekilde örtüştü ki, maliyeti önemsizdi." Prens açık bir anlaşmazlıkla ofladı.

"Kim o?"

"Bilmiyorum, Majesteleri, kılık değiştirmişti." "O kadın gibi."

Bir kez daha onaylarcasına başımı salladım. "Başka bir şey daha var."

"Benimle işiniz gerçekten bitmemişti." Prens güldü. "Paylaşacak bu kadar çok şeyiniz olduğunu fark etmemiştim. Nasıl oldu da size yaklaşmak zorunda kaldım Kaptan?"

"Günlerdir yoktun," diye hatırlattım ona.

Bunun üzerine Prens'in yüzü düştü. Yeniden ciddi bir havaya büründü. "Ne oldu?"

Dyna'nın saldırganının söylediği sözleri ona anlatmaya devam ettim.

"Bu... bize çok az şey anlatıyor."

"Cinsiyeti dışında," diye belirttim.

"O bile değil. Kendinizi bir erkek ya da kadın, hatta gençseniz ya da yeterince küçükseniz bir çocuk gibi göstermenin ve ses çıkarmanın pek çok yolu var."

"Yani gerçekten de bize hiçbir şey söylemiyor." İçimi çektim.

Prens kayıtsızca el salladı. "Önemli değil. Yakında kimliklerini öğreneceğiz ve kısa süre sonra da ölmüş olacaklar."

"Öldü mü?" Açıkça söyledim.

Prens şaşkınlıkla gözlerini kıstı. "Onların yaşamasına izin vermemizi mi öneriyorsunuz?"

"Onları gözaltına alabiliriz."

Prens sırttı. "Bu kişi Saray'a girip o kızı zehirleyecek kadar bağlantıdaydı. Onu gözaltına almanın etkili olacağından pek emin değilim."

Hızlıca nefes alıp verdim, gözlerimi hayal kırıklığı içinde yere diktim.

Prens nazikçe, "Çok adilsiniz Kaptan," dedi.

Ona baktım, başını eğmiş beni izliyordu.

"Her şey için ilk seçenek olarak ölüme başvurmamak pek adil sayılmaz, Majesteleri," diye cevap verdim.

"Başkalarının da öyle olduğuna inanmak sayılır ki... bu genellikle sadece adil insanların yapabileceği bir şeydir."

"Ama sen ."

"," içini çekti Prens.

Aklıma gelen ilk soruyu üzerinde düşünmeden dile getirdim.

"Kendinizi adaletsiz bir insan olarak mı görüyorsunuz, Majesteleri?"

"Oh, Kaptan." Prens başını salladı. "İşte yine başladınız."

Kendi çenesinin yan tarafını hızlıca okşadı ve kesiğin ana hatlarını belirledi. "Ama değil. Bu, müttefikliğimiz süresince senin yapamadığın her yapabileceğim ve senin de" -elini daire şeklinde salladı- "ruhunun saflığını koruyabileceğin anlamına geliyor."

"Ruhun saflığı mı?" Kelimeleri acı bir şekilde tekrarladım.

"Başkalarına karşı iyi niyet? Sağlam bir itibar? Asalet? Ahlak? İlahi Salonlar'daki yer? Seç birini," dedi Prens alaycı bir tavırla. "Benim ellerimde zaten kan var Kaptan, neden sizinkileri de kana bulayayım?" Elimde kıkırdadım ve başımı salladım. Prens bundan ürkmüştü. Bu anlaşılabilir bir şeydi. Henüz ortaya çıkmamıştım onun karşısında gerçekten eğleniyordu.

"Majesteleri, az önce beni başkalarının içindeki iyiliği çok sık ya da çok kolay görmekle suçladınız ama... şu anda benim hakkımda doğru olmayan pek çok varsayımda bulunuyorsunuz. Eğer bu akşamki ifadeniz doğruysa, birbirimiz hakkında hala bilmediğimiz çok şey var demektir. Eğer benim doğruluğun zirvesi olduğuma gerçekten inanıyorsanız, her zaman hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

Prens konuştuğum süre boyunca gülümsedi.

"Kaptan, insanların çoğu beni hayal kırıklığına uğrattı. Bana inanmaya meyilli biri olmadığınızı biliyorum ama umarım bu seferlik size bu listeye sizin de ekleneceğiniz bir gelecek tasavvur edemediğimi söylediğimde inanırsınız."

Birkaç saniye sessizce durduk.

"Daha çok beyaz giymelisin. Sana yakışıyor," dedi Prens, beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

Ben de onun kıyafetine aynı şekilde baktım.

Prens gülümsedi ve kendi giysilerine baktı. "Mmmm. Oldukça iğrenç, değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladım hemen.

Buna gerçekten inanıyor muydu?

Prens kaşlarını kaldırdı ve bana baktı.

"Senin zevkine göre mi? Sana ödünç vereyim mi?" Alaycı bir tavırla şeffaf kollardan birini okşadı.

"Hayır," dedim, ama bu kez hoşnutsuz bir tavırla.

Açıkça ve hafifçe güldü. ". Beğendin, öyle söyledin. Sana vereceğim."

"Lütfen ," diye .

Tekrar güldü ve onun bu kadar içten bir şekilde mutlu görünmesini izlerken kendimi hafifçe gülümserken buldum.

Gözlerimiz buluştu ve başımı salladım, yüzümdeki gülümsemeyi silerek başka tarafa baktım.

"Bir nedene ihtiyacın var, işte buradasın, sırf seni bu halde görebilmek için yaşamayı diliyorum." Kendini işaret etti.

"O zaman beni şimdi öldürmelisiniz, Majesteleri," diye karşılık verdim kuru bir sesle.

Prens yine güldü. Kahkahası gümüş çanlar gibi boşlukta çınladı. Başını iki yana salladı.

"Hayır. Yapacağımı sanmıyorum. Aslında, şimdi yaşamınızı sağlamaya daha da kararlıyım."

Bir inilti çıkardım.

Prens açıkça benimle alay etmekten hoşlanıyordu. Gözlerinde bir parıltıyla her kelimeye verdiğim tepkiyi izledi.

Elini uzattı. "Mesajı bana ver, ben de ondan kurtulayım."

İpeği çıkarıp ona uzattım, avucunun içine yerleştirdim ve kolumu hızla geri çektim.

Ama Prens ben daha tam olarak yapamadan bileğimi yakaladı. Parmakları ısrarcıydı ama acı verici değildi. Bileğimi bir dalın üzerine sessizce tüneyen bir kuş gibi tuttular. Parmaklarının bileğimle buluştuğu anda

Bacağıma dokunuşları ısrarcı, talepkâr ve nazik bir gücün odak noktasıydı. Kaşlarımı çatarak önce parmaklarına, sonra da yüzüne baktım.

Avucumun içine başka bir şey koydu. Bir çeşit merhemdi.

"Yaran için," diye fısıldadı.

Yaram çok iyileşmişti ama hâlâ tam olarak iyileşmemiştir.

"Teşekkür , Majesteleri." Ona baktım, birbirimize bu kadar yakinken ondan daha uzundum ama sadece birazcık.

sallarken parmakları hızla benimkilere değdi, ellerini çekti ve gitti.

Ay ışığında, altın rengi olan merhem beyaz görünüyordu. Kapağını açtım ve kokladım.

Hafif tatlı, odunsu ve misk gibi kokuyordu.

Gerçek kökenini daha önce bilmesem de tanıdık bir koku olduğunu fark .

Prens'in her zaman taşıdığı kokunun aynısıydı.

BÖLÜM 70 -SHADAE

Lord Elias'ın yarı canlı görünmesine şaşmamalı. Dün gece o büyük balo vardı ve kesinlikle içmişti.

Annesiyle buluşmaya giderken kasabadan epeyce uzaklaşmıştık. Elias başlangıçta ata binmemizi önermişti ama ben hâlâ ata binmeyi yeterince iyi öğrenememiştim.

Muhtemelen yüzündeki çatık kaşların bu kadar derine kazınmasının bir nedeni de buydu.

Dürüst olmak gerekirse, Elias'ın beni buraya getirmek için bu kadar erken uyanmayı başarmasına bile şaşırmıştım.

Tabii uyumadıysa.

Ona dikkatle baktım... belki de gerçekten bakmamıştı. Elias onu izlediğimi fark etti.

"Söyleyecek bir şeyin var mı?" Sesi donuktu.

Lütfen annenizle konuşurken yarı yolda uyuyakalmayın ve odada tek bilinçli kişi olarak beni bırakmayın.

"Hayır, hayır," diye gelişigüzel cevap verdim.

Elias kayıtsızca arkasını döndü.

Bir süre sonra bir eve ulaştık. Büyüktü ve görkemli görünüyordu, hemen dış mahallede değildi ama Iloris şehrinin çok içinde de değildi.

Elias kapıda durdu ve bana doğru döndü. Gözleri bomboş bir şekilde, "Aklı tamamen yerinde değil," dedi.

"Oh..." Pencerelelere baktım.

O zaman neden buradayız? Bize yardım edecek kadar akli başında mı?

Ama bu soru anlamsızdı. Şu anda buradaydık ve bu da her ne sebeple olursa olsun Elias'ın cevabın evet olduğuna inandığı anlamına geliyordu.

"Ve sakın..." Elias tekrar konuşmaya başladı ve sözlerinin arasında iç geçirdi.

Kapı açıldı. "Sen misin?"

Elias'ın annesi benden bir baş daha kısaydı. Açık kahverengi saçları toplanmıştı ve parlak kırmızı gözleri oğlunun yüzüne bakarken sevinçle parlıyordu.

"*Sensin.*" Parlak bir şekilde gülümsedi.

Elias da gülümsedi ama daha ölçülü bir şekilde. "Öyle."

Kadın adamın elini sıkıca kavradı, sonra diğer eliyle elini kapattı.

Sonra, sanki varlığımı yeni hissetmiş gibi, başını sendeleyerek bana doğru çevirdi.

Gözlerindeki şaşkın bakış hemen kayboldu. Onun yerine uzandı ve elimi tuttu.

Şaşkınlığımı gizleyemiyor, sanki benim ellerimi asitle kaplıyorlarmış gibi onun ellerine bakıyordum.

"Merhaba," dedi bana şaşkınlıkla bakarak. "Harika görünmüyor musun?" Beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

Ağzımı açtım ve beni kurtarması için Elias'a baktım, ama o sadece kayıtsızca izlemekle yetindi, elbette zaten açıklamış olduğunu hissediyordu.

Tam olarak tutarlı değildi.

Üniformamı tanıdı mı acaba? Büyücü olduğumu biliyor muydu?

Annesi hâlâ bana bakıyordu. "Ben

Erilia," diye gülümsedi.

"Shadae," dedim kararsızca, sanki kendi ismimden emin değilmişim gibi.

Kardeşlerimin zincire vurulmasından ailesi, akrabaları sorumluydu ama o burada elimi tutuyor, sanki kendi çocuğuymuşum gibi şefkatle okşuyordu.

Bir eliyle Elias'ın elini, diğer eliyle de benimkini tuttu.

Bizi girişe doğru çekti.

"Gel, gel, daha yeni bir şeyler pişirdim."

Elimi geri çekmek kabalık olurdu ama Elias'la yan yana, onun tarafından bu şekilde sürüklenmek o kadar doğal gelmiyordu ki yüzümdeki rahatsızlık gizlenemiyordu.

Elias ne bunu ne de başka bir şeyi fark etmiş gibi görünmüyordu.

Bir mutfağa ulaştık. Küçükü, beyaz fayanslarla kaplı uzun ve dar bir dikdörtgendi. Ortada saf fildişi bir masa ve etrafında birkaç sandalye duruyordu.

"Oturun... oturun." Bize parlak bir şekilde sırttı ve ilgilenmekte olduğu çeşitli tencere ve tavalara doğru aceleyle ilerledi.

Elias hemen oturdu. Masanın etrafında sadece dört koltuk vardı. İki kadına ve tezgahlara doğru bakıyordu, bunlardan birine Elias yerleşmişti. Diğer ikisi kadından uzağa, geldiğimiz girişe doğru bakıyordu.

Gözlerimi Erilia'dan ayırmak istemediğim için Elias'ın yanına oturdum.

Oturduğumda kaşlarını çattı, sanki ayağa kalkmamı, yere oturmamı, hatta evden kaçmamı bekliyormuş gibi.

Neden bana öyle bakıyorsun, ha? Otur dedi, ben de oturuyorum.

Ama fark ettim ki, kaşlarını çatan ben değildim.

Kokuydu.

Yemekten.

Gözlerimi kısarak yarı hazırlanmış bir yemekle meşgul olan Erilia'ya baktım. Böyle kokacak herhangi bir malzeme tanımlayamadım.

"Yemek yapamıyor," diye mırıldandı Elias nefesinin altından.

Tam bunu yaptığı sırada annesi döndü ve önümüze iki kase koydu.... bir şeyler.

Kum gibi ince kahverengi suyun içinde et parçaları ve sert pişmemiş sebzeler yüzüyordu. Bir kısmı kalın ve çamurluydu, kasenin kenarlarına acımasızca yapışıyor. Geri kalanı ise yağlı kabarcıklardan oluşan bir parlaklığa sahipti ve genişleyen gözlerimi bana geri yansıtıyordu.

"Oh, oh! Ben içecek bir şeyler getireyim," diyerek Erilia tekrar uzaklaştı. Yavaşça ve çaktırmadan yandan Elias'a baktım.

"Sadece ye," diye fısıldadı.

"Yemek mi?!" Öfkeyle fısıldadım.

Elias kaşlarının altından başını kaldırdı, masanın üzerinde hafifçe kambur duruyordu.

" bak!" Tısladım.

Elias kaşlarını çattı. "Görebiliyorum," diye tersledi kısık bir sesle.

"Bu... da ne?"

Erilia birkaç metre tamamen kayıtsız kalmıştı. "Sadece yap," diye homurdandı.

Ben cevap veremeden Erilia döndü. Masanın üzerine bir sürahi su ve biraz şarap koydu. Elias hemen şaraba uzandı ve kendine bir bardak doldurdu. Annesi onun hevesle kadehi kapışını izledi ve şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

Kendi oğlunun içtiğini bilmiyor musun? Neden kahvaltıda şarap teklif ediyorsun ki?

Yine de, sulu karışıma tekrar baktığımda, aslında o şarap için minnettar olduğum sonucuna vardım ve kendime bir bardak doldurdum.

Elias'ın bardağı dudaklarına doğru yarıya kadar donmuş bir halde beni izliyordu. Cevap olarak sadece gözlerimi büyüttüm ve kaseye doğru indirdim.

Sence şarap olmadan bunu yiyebilir miyim?

Elias anlayışla içmeye devam etti.

Erilia karşımızda oturdu ve kendi yarattığına daldı, kaşıktan yudumladı, görünüşe göre mutluydu.

Tekrar Elias'a baktım ve onun da beni izlediğini gördüm.

Tamamen tutarlı değil ve tat tomurcukları da yok.

Elias kaşığı aldı ve yemeye başladı, ben isteksizce kaşığı ağzıma götürdüm.

Boğazımdan aşağı kayıyordu.

Elimi hemen ağızıma götürdüm. Tükürmemek için kendimi zor tuttum.

Elias yutkunurken öksürdü. Şarap bardağına sarıldı ve biraz daha içti.

Ben de aynısını yaptım.

Erilia sessizce bizi izledi, bakışları masumiyet ve dizginlenemez bir neşe doluydu.

"Beğendin mi?" diye sordu, soruyu bana yönelterek.

Neden bana soruyorsun? Oğluna sor!

Ama iri gözleri beklentiyle beni izliyordu.

Elias bir kaşık daha yuttu, yutarken de yarı öğürüyordu. Hâlâ benim kararımı bekleyen Erilia bunu fark etmedi.

"Bu..." Bakakaldım. "Malzemeleri tanımıyorum... Geldiğim yerde pek yaygın değiller."

Erilia biraz kederli

görünüyordu. "Ama bu..."

Muhtemelen için ver Ben Yemek zehirlenme, İğrenç, gerçekten akıl almaz, tarif edilemez derecede korkunç.

"Çok güzel," diye bitirdim.

"Oh! Daha fazlası var!" Erilia neşeyle haykırarak mutfağa geri döndü.

bakakaldım, çenem düştü.

Elias'ın endişeli ifadesi bana onun da figüranlardan korktuğunu söylüyordu. Bana ters ters baktı.

"Ne?" Sertçe fısıldadım. "Bana yememi söyledin!"

"Yemek için, daha fazlası için yalvarmak için değil," diye homurdandı.

"Ben yapmadım!" Erilia'nın hâlâ meşgul olduğundan emin olmak için arkamı döndüm, sonra tekrar Elias'la yüzleştım. "Ne demem gerekiyordu, bunun korkunç olduğunu mu?"

"Aç değilmışsin," dedi Elias, sinirlenmeme neden olacak şekilde bana harika bir alternatif sundu.

"*Günlerce* aç kalacağımı sanmıyorum," diye fısıldadım dişlerimi sıkarak ve kâsemi işaret ettim.

Elias şarabını yudumlarken bardağın üzerinden beni izliyordu. "Katlanılabilir bir durum," dedi bardağı çekerken.

"Neredeyse !" Ben de karşılık verdim.

"Pekala, Yani sen yapıyor a daha iyiiş o zaman," Elias hala fısıldayarak alaycı bir şekilde konuştu.

"Ben bok yemeye ," diye karşılık verdim, drenaj merkezlerinde yediğim yemekleri düşünerek.

Elias kaşlarını kaldırdı. Yüzüm düştü.

Neyim var benim?! Bu çorbanın içinde dilimi çözecek kadar zehirli bir madde mi var? Bunu neden söyledim ki?

"Yani..." Ben başladım.

Ama Erilia geri döndü.

"İşte!" Tencerenin tamamını masanın üzerine koydu. Yeni eklenmiş olan çeşitli otlar ve yapraklar çamur denizinde yüzüyordu.

Elias aniden, "Senin için de uygunsa," dedi ve bana dönerek, "Ben alırım," diye ekledi.

Bunların hiçbiri benim için sorun değil.

"Elias!" diye azarladı annesi onu. "Bir hanımefendinin yemeğini almak kabalıktır!"

"Hayır... değil," diye annesine döndüm, "zaten çok aç değilim." Onun bahanesini kullanırken Elias'a baktım ama o çoktan kâsesine dönmüştü.

Annesi omuz silkti ve tencerenin kalanını içine boşalttı. Elias tencere dolunca yavaşça gözlerini kırptırdı ve içini çekti.

Bunların hepsini gerçekten yiyebilir misin?

Ancak Elias öksürüğünü daha kolay gizlemeyi başarmış gibi görünerek kendini sıktı.

Hala porsiyonumu bitirmemiştim, bu yüzden ona geri döndüm. Her lokmada terlediğimi hissedebiliyordum.

"Peki... senin nasıl?" diye sordu Elias'a.

Elias iç çekti. "Anne... benim... artık bir birimim yok."

Erilia'nın kaşlarını çatmasını ve başını kaşımalarını izledim, ardından avucunu tekrar masaya indirdi.

"Hayır... sen... sen ," diye ısrar etti sessizce.

"Hayır, bilmiyorum. Bu yıllar önceydi. Hatırladın mı?"

Erilia'nın kirpikleri ve dudakları titredi. Elini ağzının üzerine koydu ama çabucak geri çekti. Tüm hareketleri düzensiz ve kafa karışıklığından kaynaklanıyor gibiydi.

"... yine bir şeyleri unutuyorum... değil mi?"

Elias yüzünü buruşturdu ama nazikçe. Gözlerinde acıma ve endişe vardı. "Sorun yok."

Erilia boğazını temizledikten sonra aniden gülümseyerek bana baktı. "Sen... sen... onun için mi çalışıyorsun?" diye sordu, yanılıyor olabileceğini fark ettiği için cümlesinin sonunda sesi daha belirsiz bir hal aldı.

"Birlikte çalışıyoruz," diye Elias.

"Oh... Oh... Ben... ama..." başını salladı, "Sen buralı değilsin."
Gözlerini kısarak bana baktı.

"Çünkü ben-" Açıklamaya başladım. "Bir
süre önce buraya taşındı."

Kaşlarımı hafifçe çattım ama Elias'a bakmayacak kadar da
zekiydim.

"Oh," dedi annesi. "Burayı... seviyor musun?" Oğlumla çalışmayı
seviyor musun?"

Hayır ve kesinlikle hayır.

"Evet," diye yalan söyledim, gülümseyerek.

"Ahhh, tabii ki. Hepsi onu seviyor!" Uzandı ve Elias'ın üst kolunu
okşadı. Sonra kaşlarını çattı. "Sevdiler... sevdiler onu," diye düzeltti
kendini. Yüz ifadesi her saniye değişiyordu.

Tekrar parladı, "İnsanları her zaman evindeymiş gibi hissettirir, hoş
karşılar, her zaman-"

"Dur," Elias annesinin gözleriyle karşılaştı. Ses tonu annesinin
konuşmayı hemen kesmesine yetecek kadar ciddiye. Odadan garip bir
hava geçti.

"Evet... o... bize iyi davranıyor," dedim
tereddütle. Elias'ın başı bana doğru
döndü.

Rica ederim.

"Her zaman çok meşgul! Artık ailesini ziyarete hiç gelmiyor!" Elias'a
döndü, "Daha geçen gün baban seni soruyordu."

Elias sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Bir şekilde, bilmeden, o bir şey söylemeden anladım.

Elias'ın babası bunu isteyemezdi.

Elias'ın bir babası yoktu.

Artık yok.

"Anne -" Elias konuşmaya çalıştı. Gözlerini kederli bir bakış kapladı.

"Seninle her zaman çok gurur duyuyor! Gurur duyuyor!" Bana başını salladı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Anne," diye tekrarladı Elias, gözlerini yavaşça açarak. Bakışları o kadar acılıydı, o kadar uzundu ki, o anda ben bile onunla empati kurdum.

"O artık burada değil," dedi usulca.

"Biliyorum ama yakında geri gelecek ve-"

"Hayır, anne. Demek istediğim bu değil. Sen... yine unutuyorsun."

Erilia alnını ovuşturdu. Ağzı birkaç saniye içinde kaşlarını çatmaktan gülmeye, gülümsemekten hayal kırıklığına uğramış bir yüz buruşturmaya dönüştü.

Sonra bir kez titreyen dudaklar.

"Oh...oh..." Elias'a baktı, "Çok özür dilerim...I.... oh. Tanrılar seni-"

Elias, " *değil*," der gibi başını yavaşça salladı.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra kendine bir bardak su doldurdu.

"Peki... neden geldin?" "Harlin

nerede?"

"... o... o dışarıda."

Şaşkın bakışlarım üzerine Erilia açıkladı: "O benim arkadaşım. Şey, o... kocamın kız kardeşiydi... o da burada yaşıyor. O... yardım ediyor."

Başımı salladım.

"Sana bir şey sormam gerekiyor. Eğer hatırlamıyorsan bu...önemli değil." Elias söyledi. "Ama bilmem gerek... eğer ."

Elias'ın sesi daha önce hiç bu kadar emin çıkmamıştı. Garipti.

"Elbette, oğluma yardım etmek için her şeyi yaparım." Onu şefkatle izledi. "Kılıca ihtiyacım var."

Annesinin yüzü anında düştü.

"Anne, biliyorum-"

"Hayır!" Ayağa fırladı, önceki hareketlerinden o kadar farklıydı ki Elias ve ben sıçradık.

"Hayır! O kılıç şeytani! O... o şey! Onu tuttuktan sonra asla eskisi gibi olmadı! Asla eskisi gibi olmadı!"

"Biliyorum..." Elias, "Ama buna ihtiyacım var," dedi. Elias sözlerini nazikçe söylemeye çalıştı ama sesi açıkça gergindi.

Sessiz kaldım ama içten içe durumu anlamlandırmaya çalışıyordum.

Bu babasının kılıcı olmalı.

"Yıllardır o şey ondaydı! Onunla neler yaptığını biliyorsun! Ve hala... sen.... sen... nasıl yapabildin!"

Onunla ne yaptı?

"Biliyorum," dedi Elias'ın sesi sabırsız ve kederli karışımı bir tonda, "İşte bu yüzden ona ihtiyacım var."

"Hayır! Onu görmek istemiyorum... düşünmek istemiyorum! Asla! Sen buraya gel!"

Sen... bunu sor! Sen... sen!" Erilia'nın yüzünden çılgınca gözyaşları dökülüyordu. "Anne... lütfen," diye ayağa kalktı Elias, onu teselli etmeye çalışarak.

"Yapma!" Sarsılarak uzaklaştı. "Yapma!"

Kargaşayı duyan bir kadın odaya girdi.

"Sorun nedir?" Harlin olmalıydı, diye sordu. Koyu kahverengi gözleri dizginlenmiş bir öfkeyle katranlaşmıştı.

"O..." ama Erilia sözlerinin arasında hıçkırarak ağladığı için cümlesini tamamlayamadı.

"Kılıca ihtiyacım var," diye açıkladı Elias. Elleri şimdi Erilia'nın omuzlarında olan Harlin ona ters ters baktı.

"Neden?" diye acı acı sordu. Sonra beni fark etti, "Ve bir iz sürücünün burada ne işi var?"

Erilia o anda hıçkırarak ağlamayı kesti. Bana baktı, gözlerinde anlayış parıldıyordu. "Sen... onlardan birini buraya getirdin!" diye bağırdı.

Ayağa kalktım ve birkaç adım geri çekildim, doğal olarak saldırıya hazırlandım. Bileğimdeki lanetli damgayla kendimi tam olarak savunamayacağım için biraz mesafe yaratmam gerekiyordu.

Ama Erilia atılarak Harlin'in elinden kurtuldu. Parmakları uzanmış, ileri doğru pençe atıyordu.

Elias durdu.

Erilia'nın tırnakları yüzüne indi ve yanağını kesti. Elias hafifçe irkildi ama yaranın farkına bile varmadı.

Ne olduğunu anlayan Erilia başını şiddetle salladı ve titremeye başladı. Gözleri küçümseme ve şaşkınlıkla dolu bir halde oğlunu izliyordu.

Elias'ın yüzündeki çizik izlerinden küçük kan damlaları sızdı.

Gözleriyle aynı renkte.

Arkasında ayaklarımın üzerinde kaydım, ensesine, yüzünün yan tarafına baktım.

"Ona yaptıklarından sonra! Sen... buraya bir tane getirdin!" Erilia bana öfkeyle , "Onu besledim bile!"

Ne yazık ki.

"Burada olmasını ben istedim." Elias'ın sesi geldiğimizden beri gibi boş ve yorgun çıkıyordu.

"O!" Erilia tükürdü. "Sen..."

Harlin, bir büyücüye ev sahipliği yaptığını öğrendikten sonra tüm kararlılığını yitirdiği anlaşılan Erilia'yı nazikçe uzaklaştırdı.

Harlin Elias'a ters ters baktı, "O şey diğerleriyle birlikte yok edildi."

"Hayır, değildi. Onu asla etmedi," dedi Elias kendinden emin bir şekilde, "Sen de etmedin."

Harlin şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Elias cevap vermeden, "Demek yalan söylüyorsun," dedi.

Harlin soğuk bir şekilde güldü. "Neden büyücünden onu senin için bulmasını istemiyorsun?"

"Senin" büyücün...Ugh...

"İşler yürümüyor," diye verdi Elias.

Bunu açıklığa kavuşturmanıza gerçekten gerek yoktu.

"Nerede... teyze?" Elias son kelimeyi uzatarak söyledi.

"Şimdi de teyze mi oldun? Ziyarete bile ama bir şey istediğinde ben senin teyzen oluyorum."

"Ve yapmadığım zaman," diye cevap verdi,
sahte bir şekilde gülümseyerek. "Sen de en az
kadar kötüsün."

Erilia birkaç kez gözlerini kırpıştırarak boşluğa baktı, ölmüş kocasına yöneltilen hakareti fark etmemiş gibiydi.

"Bana söyleyecek misin?" Elias onun sözlerini de duymazdan geldi.

"Bunu neden istiyorsun ki?" "Ne düşünüyorsun?" Elias sordu.

Bunu bilmesine imkan yok. Ne için istediğini ben bile bilmiyorum.

Harlin Elias'a endişeyle bakmaya devam ederek, "Beni endişelendiren şey hiçbir fikrim olmaması," dedi.

"Merak etme, onunla onun yaptığını yapmayacağım," Elias'ın sesi acıydı.

"Nasıl bu kadar küstah olabiliyorsun-" Harlin başladı.

Elias'ın sesi yükseldi. "O kılıç sana ait değil. O onundu ve hakları gereği artık benim. Bana nerede olduğunu söyle, ben de gideyim. Bir süre daha ziyaretime gelmem konusunda endişelenmene gerek yok."

"O bıçak kimseye ait olmamalı," diye tersledi Harlin.

"Bu da onu teslim etmeniz için bir neden daha, ama etmediniz. Neden vermedin?" Elias başını eğdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Nedenini biliyorsun," diye tısladı Harlin.

Elias sabırla durdu. Ben hâlâ onun arkasındaydım. "Kulübede."

Elias başını salladı ve annesine doğru birkaç adım attı. Şimdi yerde çömelmiş . O yaklaşırken yavaş yavaş başını kaldırdı.

"Seni üzdüğüm için özür dilerim, ama ben..." Elias durdu, sonra güldü ve başını salladı. "Önemli değil," dedi sessizce.

Arkasını döndü ve hızlı adımlarla yanımdan geçerek uzaklaştı. Aceleyle onu takip ettim, o iki kadınla bir odada bir an bile yalnız kalmak istemiyordum. Belli ki ölmemi istiyorlardı.

Elias her zamanki gibi uzun adımlarla yürüyordu, öyle ki ona yetişmek benim için bir çaba gerektiriyordu.

Sonunda bulduğumda, solunda durdum. Yüzü hâlâ kanıyordu.

"Ur... senin..."

Elias yürümeye devam etti ama ısırarak,

"Ne?" diye sordu. "Yüzün... Hâlâ-"

Elias gözlerini devirdi. "Önemli bir şey değil." Daha hızlı yürümeye başladı.

"Biraz yavaşlar mısınız?"

Elias , bunun yerine aniden durdu.

Bunu beklemiyordum, bu yüzden ondan birkaç adım önde yürüdüm ve arkamı döndüm.

Elias bana "Yürümek istiyordun," diye hatırlattı.

"Evet, ama... Yapamam..." Elimi havada sallayarak kelimeleri bulmaya çalıştım.

Elias'ın gözleri sanki cümle kurmanın bu kadar uzun sürmesini beklemiş ve buna alışmış gibi düzleşti.

"Çok fazla egzersiz yapamadık," diye açıkladım.

Elias başını yana çevirip yere baktı, sonra yürümeye devam etti. Bu sefer yavaşça.

"Yani... bu kılıç..." Ona sordum.

Derin bir iç çekti. "Uzun zamandır konuda bir şeylerden şüpheleniyordum. Bunu doğrulamak istiyorum."

Bir sonraki soruyu sormakta tereddüt ettim. Normalde ama... karşımda duruyordu.

Ayrıca sana o karışımı da yedirdi.

"Neden... daha önce yapmadın?" Çekinerek sordum.

"Bunu bilmek zorunda mısın?"

"Hayır ama-"

"O zaman soru sormayı bırak. Sana bilmen gerekenleri söyleyeceğim, hatırlaman gereken tek şey bu."

Beni gerçekten suçlayabilir misin? Ailenizle o bıçak hakkında yaptığınız konuşmanın yoğunluğu, beyin hücresi olan herkesi meraklandırır.

Beni savunduğu için ona teşekkür etmek üzereydim ki, tam olarak özgür olamamamın nedenlerinden birinin de o olduğunu fark ettim.

Teşekkür mü edeyim? Hayır, bu çok saçma. Ayrıca, teşekkür kabul edecek, hatta bunu bekleyecek bir ruh hali içinde görünmüyor. Ama o zaman... bana karşı olumlu bir izlenim edinmesini sağlamaya çalışmam gerekmez mi? Sanırım o hücreden çıkmamın tek sebebi onun benim hakkımdaki olumlu izlenimi. Bekle... Olumlu mu? Yoksa sadece... olumsuz değil mi?

Fikrimi değiştirdim, onunla yüzleştirdim ve konuşmak için ağzımı açtım. Beni izliyordu.

"Ne hakkında bu kadar derin düşünüyorsun?" "Ben...düşünmüyordum-"

Elias gözlerini kaçırarak, "Yüz ifadelerini kontrol etmekte çok kötüsün," dedi.

Bunu nasıl bilebilirsin ki? Hiç denemedin bile! Buna gerek yok, ne istersen yapabilirsin, 'Lord' Elias.

"Ben de tam... beni... hücreden çıkardığınız ve... teşekkür ederim diyecektim." Kendi yüzümün sol tarafını işaret ettim.

Elias'ın yüzü anlayamadığım karmaşık bir duygu karışımıyla çarpıldı.

"Bunu düşünmen bu kadar uzun mu sürdü?" Elias kuşkuyla, "Bunu düşünmen bu kadar uzun sürdü," dedi.

Kaşlarımlı çattım ve döndüm. "Yapmalı mıyım ya da yapmamı ister misin bilmiyordum."

"İstemiyorum"

"Yani, ikilemimi anlayabilirsin." Ona yandan bir bakış attım.

"İkilem falan yok. Bu noktadan sonra bana teşekkür etmeni istemiyorum."

Omuz silktim.

Benim için daha kolay. Zaten sana teşekkür etmek bile istemedim.

"Şimdi... oraya mı gidiyoruz?" diye

sordum. "Şimdi değil, sonra." Elias

cevap verdi.

"Oh..."

"Ne oldu?" Elias isteksizce sordu.

"Hayır, sadece... sen... bak..."

Elias aniden yürümeyi bıraktı ve bana döndü.

"Benim yanımda konuşmaktan bu kadar korkmayı bırak. Ne söylemen gerekiyorsa söyleyebilirsin. Bunu sana zaten söyledim."

"I..." Koyu renk botlarına baktım. "Sana inanmak benim için çok zor."

"Katılmadığım bir şey söylediğinde tam olarak ne yapacağımı düşünüyorsun?"

Herhangi bir şey? Bilmiyorum.

"Seni öldüreceğimi mi düşünüyorsun? şey bu mu?" Yüzümü ona döndüm ve çenemi yukarı kaldırdım. "Hayır."

"Hayır, bu konuda endişelenmiyorsun ya da hayır, seni öldüreceğimi düşünmüyorsun."

"Beni öldüreceğini sanmıyorum. Ama emin olamıyorum."

Elias bana doğru bir adım attı. "Seni öldürmeyeceğim. İnsanları sırf söyledikleri bir şey yüzünden öldürmem ben. Ayrıca seni boşaltım merkezlerine geri göndermek gibi bir niyetim de yok, sorun çıkarmaya başlasan bile başka bir Gezgin kullanırım. O yüzden ne söylemek istiyorsan söyle."

"Teşekkür ' olmadığı sürece..." Ben de cevap verdim.

Elias gözlerini kıstı ve içinde çok az mizah olmasına rağmen kuru bir kahkaha attı.

"O olmadığı sürece sorun yok," diye .

Sonra başımı salladım. Ona söylerken gözlerimi kapattım. "Berbat görünüyorsun.

Yolda uyuyakalacakmış gibi görünüyorsun... oraya."

Elias gülmeye başladı. "Bu mı? Tüm söyleyeceğin bu muydu?

Tanrım, korkunç bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Bu beni bir Gemi olarak öldürtmek için yeterli olurdu," diye kuru bir şekilde karşılık verdim.

Elias bana baktı. "Artık bir Gemi değilsin."

Çok daha iyi durumda değilim.

Ama hayır, söz vermesine rağmen bunu söyleyemem.

"Buradayım" - şakağımın yan tarafına vurdum- "."

Elias'ın yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. Kendini toparladı ve bana güvence verdi: "Yolculuğa çıkabilirim. Beni geri taşımana gerek yok."

Hafifçe yüzümü buruşturdum.

Seni nasıl taşıyabilirim ki? Sanki benden beş kilo ağırmışsın gibi görünüyorsun.

"Top yüzünden mi?" Tekrar yürümeye başladığımızda sordum. Elias onaylarcasına homurdandı.

"Nasıl bir şeydi?"

"Korkunçtu," diye

yanıtladı Elias.

Tabii ya. Dans, gösterişli kostümler, yemek ve şarap.

Korkunçtu. ", " diye ısrar etti Elias, yüzündeki kuşkulu ifadeyi fark edince. "Kur yapma sezonu için mi?"

Bekle, bekle, bu garip, seninle sıradan bir konuşma yapıyorum, durmalıyım.

Elias yine gözlerini devirerek, "Şaka gibi," dedi.

"O zaman neden hâlâ ellerinde tutuyorlar? Birkaç yıl önce Krallıklar arasındaki çapraz üremeyi sınırlamadılar mı?" Daha önce susma kararına rağmen sorular ağzından kaçtı.

Bekle... Ona Vasara'nın kararları hakkında sorular sormak, bu kötü bir fikir, ben-

Ama Elias sadece, "Politika, ittifaklar, para," diye tükürdü. Her kelime aşağılamayla doluydu.

Kaşlarımı hızlıca kaldırdım, sanki "*Bu mantıklı*" der gibiydim.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde, şehir merkezine ve Saray'a doğru ilerlemeye devam ettik.

Elias muhafızlardan bazılarına yaklaştı ve bana döndü. "Bir arabaya biniyoruz, beni takip edin."

Ve böylece, dakikalar sonra, ikimiz iki at ve iki arabacının çektiği yakut süslemeli, altın rengi, gösterişli bir arabanın içinde yüz yüze oturduk.

Sıkıştı ama ayaklarımız birbirine değmeyecek kadar aralıklıydı. "Ne oldu? Bu konuda şüphelendiğin... kılıç?" Ben karar verdim
Sor.

Arabanın küçük penceresinden dışarı bakan Elias yavaşça bana doğru döndü.

"Bu alakalı, değil mi?" Bana öyle olmadığını söylemeye çalışmadan önce ona meydan okudum

İtiraz etmeyen Elias tekrar pencereden dışarı bakarak, "Babam...şey değildi. Hiçbir zaman öyle olmadı. Ruh hali... düzensizdi. Eğilimliydi... Her neyse, o bıçakla olanlardan sonra bu yüzden emin değildim ama..."

Sabırla bitirmesini bekledim. Yumruklarım kalçalarımda sıkıca kenetlenmişti.

"Kendini tutuklattıktan sonra..."

Kendimi tutuklattım mı? Ciddi misin? Gardiyanlara gidip beni kelepçelemeleri ve hücreye atmaları için yalvardığımı mı sanıyorsunuz?

Ama Elias sinirlendiğimi fark etmedi. "Ondan sonra bize o muhafızın vücudundaki tılsımı gösterdiler ve ben işareti tanıdım. Başka hiçbir yerde böyle bir şey görmemiştim. Mantıklı geldi, sen bile bunun lanetli bir işaret olduğunu fark etmedin, bulduğumuz cesetteki gibi değil."

Bu doğrudu, tılsımdaki ve cesetteki işaret farklıydı. Belli belirsiz benzerlikler olsa da, sanki işaret daha büyük bir bütünün küçük bir parçasıydı. Tılsımdaki ise neredeyse dekoratif, çiçeksi, yapraklı bir sarmaşık gibi görünüyordu.

Tasarımı şüphesiz gerçek amacını gizlemek için bir girişimdi.

Elias tekrar bana döndü, konuşurken gözleri içten gelen bir hayal kırıklığıyla .

"O işaret. Babamın kılıcındaydı."

BÖLÜM 71 - BAZ

Şifacının önünde ellerimi çılgınca salladım.

"Oraya... giremezsin!" Ona yarı bağırdım, yarı fısıldadım.

Nemina'nın çadırının dışında duruyorduk.

Yüzü kapalı olmasına rağmen dudaklarının kenarındaki çatık kaşları görebiliyordum. "Neden?" diye sordu.

"Ziyaretçileri sevmez. Ya da dürüst olmak gerekirse kimseyi. Ama bu... yani... sizi orada istemiyor."

Şifacı orada bir ağaç gibi duruyordu, yaprakları rüzgârda hafifçe sallanıyordu, sakın ve köklü, sağlam ve rahatsız edilmemişti.

"Bunu o mu istedi?" sesi kayıtsızdı. "Evet...

evet," diye üzülerek cevap verdim.

Şifacı bir an çadırın girişine baktı, sonra arkasını döndü ve yavaşça uzaklaştı.

"Neredesin... bu kadar mı? Gidiyor musun?" Arkasından seslendim.

"Çadırın nerede?" diye sordu bana.

"Benim... benim çadırım mı?" Cevap verdim. "Onunkinin yanında... Eğer gitmek istediğin yer , yanlış yöne yürüyorsun."

Sadece başını salladı.

Bana doğru gelmesini işaret ettim, sonra onunla birlikte çadırıma girdim.

Audra'yı çoktan terk etmiştik ve şimdi Kalnasa'da saklanıyorduk. Burada bulunma konusundaki çekincelerimize rağmen, olanlardan sonra Audra'da oylanmamızın bir yolu yoktu.

Audra'ya gitmek bir hataydı. Nemina bu konuda çok haklıydı. Yapmayı başardığımız tek şey neredeyse kendimizi öldürtmek, Audra'yı varlığımızdan haberdar etmek ve Nemina'nın ağır yaralanmasına neden olmaktı.

Ama burada, Kalnasa'da, ayrılmak zorunda kalmamız an meselesiydi.

Dış düzlüklerde kalmamıza ve hatta sığınak bulmak için Kalnasa'nın dağlarına tırmanmamıza rağmen, büyük köylerin içinde ve çevresinde geçirdiğimiz kısa anlar korkunçtu.

Burada yiyecek bulmanın, hayatta kalmamızın hiçbir yolu yoktu.

Gerçekten de bir felaketten diğerine atlıyormuşuz gibi hissediyordum. Yaseer'in artık bir planı olduğundan bile emin değildim.

Yerime yerleştim. Soğuk bir esinti çadırın kumaşına çarptı. Şifacı oturdu.

"Yani... konuşmak mı istedin?" Ona sordum.

Şifacı yine başını salladı. Konuşan bir tip olmadığını fark etmiştim, bu da pek ideal değildi.

".... hakkında mı?" sesimin tonu yükseldi.

"Yeteneklerinde ustalaşmada ne kadar ilerledin?" Sesi derin ama soğuk ve nazikti.

Dudaklarımı şişirdim, hava bir iç çekişle dışarı çıktı. "Çok uzak değil. Audra'da olanlar sadece çaresizlikti sanırım, ama sonrasında , yani bu konuda çok iyi olduğumu söyleyemem."

Şifacı bir bacağını diğerinin üzerine atmış, ben konuşurken kendi bacaklarına bakıyordu.

"Gördüğün şey..." diye başladı. Gerildim.

Evet, gördüğüm şey, bana gösterdiği şey.

"Kimseye söylemeyeceğim." Kelimeler dudaklarımdan döküldü. Adam yine sadece başını salladı.

İstedim, ona söylemek istedim ama...

Ne gördüğümü bile tam olarak anlamamıştım... sadece... kısmen.

"Anlatacak mısın?" "Ona söyler misin?" diye sordum.

Adam başını salladı. "Ama-"

Arkamdan çadırın açılışının sert tokat sesi duyuldu. "Birazına ihtiyacım var-"

Etrafımda döndüm. Şifacı omzumun üzerinden yukarı baktı.

Nemina çadıra girmişti.

Şey, topallayarak girdim.

Eli karnının üzerindeydi, yüzü solgundu, iki gözünün altında mor bir leke vardı.

Yavaşça bana doğru döndü, gözleri şaşkınlıkla doluydu.

"Ne? Onu çadırına almamam gerektiğini söyledin, benimkine değil!" İtiraz ettim.

Ben kendimi savunurken Şifacı ayağa kalktı. "Hastasınız," dedi.

Nemina doğruldu ama bunu yapmakta zorlandığı belliydi.

"Ben hasta değilim."

Nemina'ya bakarken yüzümü buruşturdum. "Hasta görünüyorsun."

Bana kızgınlıkla baktı.

"Yaraların iyileşmedi mi?" diye sordu Şifacı.

"Onları iyileştiren sen değil miydin?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Şifacı sessiz kaldı.

"Uyuyamıyorum, hepsi bu," diye açıkladı Nemina rahatça.

Sessizlikte konuyu başka bir yöne çekmek için bir fırsat görerek Şifacı'ya geri döndüm.

"Yaseer'i gördün mü?"

"Görmedim."

Ayağa kalktım. "Onu senin için getireceğim." "Yapma"

"Hayır."

Nemina ve Şifacı aynı anda konuştular ve konuştuktan sonra birbirlerine .

durdum, başım bir o yana bir bu yana dönüyor, sorumu kime ynelteceğimi bilemiyordum.

"Neden?" Sonunda havaya söyledim.

Şifacı ve Nemina, kimin cevap vereceğini merak ederek birbirlerine baktılar.

"Bunun aramızda kalmasını tercih ederim," diye açıkladı
Şifacı. Tekrar yere çöktüm.

"Peki ya Ullna, o senin kim olduğunu biliyor, değil mi?" Şifacıya
baktım.

Şifacı sorumu yanıtlamaya değer bulmadı. "Onu neden
öldürdün?"

"Bunu nasıl yaptın?"

Nemina ve Şifacı aynı anda birbirlerine yine bir soru sordular.
baktılar.

"Siz ikiniz nasıl sohbet edileceğini bilmiyor musunuz?" Onlara sordum.
Gözlerimi onlarınkiyle buluşturmak için kaldırdım. İkisine de
baktığımda, bu sorunun cevabının kesinlikle hayır olduğunu fark
ettim.

"Durun," dedim, ikisinin de ne dediğini anladım, "Ne yaptınız?"
Nemina'ya döndüm.

Ama cevap veren Şifacı oldu. "Kanı manipüle etti."

Nemina'nın çenesi sıkıştı ve hafifçe yutkundu. "Onun sen olduğunu
sanmıştım."

Şifacı, "Değildi," dedi.

Nemina yavaş bir nefes verdi. Gözleri yere düştü ama yüzü hâlâ
gergindi, gözleri her şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi sağa sola
kayıyordu.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," sesindeki yorgunluk çok açıktı.
"Kehaneti nasıl kullandığımı bile bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum."

Şifacı başını eğip onu izledi. "Onlara söyledin mi?"

"Eğer o bilmiyorsa," diye beni işaret etti, "Sence biliyorlar mı?
Ayrıca, az önce söyledim... Sen olduğunu sandım."

"Kan manipölasyonu Acciperean yeteneğidir, Darean değil." Nemina rahatsız olmamış görünüyordu, "Bunu ben de bilmiyordum."

"Ciddi misin?" Ona baktım. "Yani... kanı manipüle ediyor." Nemina bana hoşnutsuz bir bakış attı. "Doğru, teşekkürler."

"Ama kanı manipüle edebiliyorsun, yani bu..."

Nemina yüzüme baktı, açıkça kan hakkında konuşmayı bırakmamı istiyordu.

"Her neyse... Birini mi öldürdün?" Gözlerimi kısarak

Şifacı'ya baktım. Ama Nemina onun yerine cevap verdi.

Birbirlerinin üzerine konuşuyor, birbirlerinin sorularını yanıtlıyorlardı.

Bu ikisi yardımın ötesindeydi.

"O askerlerden biri," diye ekledi, "Onun yüzünü görür görmez." "O zaman onu neden öldürdüğümü biliyorsun," dedi Şifacı sakın bir sesle.

"Bu

olması gerektiği gibi."

Nemina kaşlarını çattı ama onun haklı olduğunu biliyordu. Ben de biliyordum.

"Yani... urrr... bu, yüzünü bizi de anında öldüreceğin anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Şifacı sessizdi.

"Gerçekten mi?!" Tükürdüm.

"Olması gereken bu," diye tekrarladı Nemina, Şifacı'nın sözlerini duygusuzca söyleme şeklini taklit ederek.

Şifacının ağzı gülümseme ve alay karışımı bir ifadeye büründü.

"Eğer yapacaksan, onun için yaptığın kadar çabuk yap," rica etti.

Elimi çekingen bir şekilde kaldırdım. "Gerçekten hiç yapmamayı tercih ederdim.

, ağzımı kapalı tutabileceğimi biliyorsun..."

Yüzünü tam olarak de Şifacı'nın tavırları ve vücut dili çenemi kapatmam konusunda beni uyardı.

Neyse ki Nemina garip bir şey fark etmedi.

"Neye ihtiyacın vardı?" Konuyu değiştirmeye çalışarak ona sordum. "Boş ver," dedi Nemina umursamaz bir tavırla.

"Yani... bu yüzden mi onu görmek istemedin?" Nemina'ya Şifacı'yı işaret ederek sordum. "Birini öldürdüğü için mi? O kadar insan arasında senin bu konuda bir sorunun olacağını hiç düşünmemiştim, o yüzden..."

Nemina keskin bir iç geçirdi ve bana döndü.

Ellerimi kaldırdım. "Ben sadece eğer birlikte çalışacaksak... bilirsiniz... her şeyi ortaya dökmemiz ve... .. birbirimize karşı dürüst olmamız gerektiğini düşünüyorum."

Şifacı şaşkın bir şekilde beni izliyordu.

Nemina ona, "O , görmezden gel," dedi.

"Bu hiç adil değil! Sende yaradı, değil mi?" Gülümsedim ve bir kaşımı kaldırdım.

Nemina dudak büktü ve kaçırdı.

"Hayır demedin ki!" Güldüm.

Başını salladı ama dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kalktı.

"Uyluğum," dedi usulca. "Tam olarak iyileşmedi."

"Bu kadar mı? Onun bilmesini istemedin mi? Cidden mi? Senin için iyileştirebilir ve-"

Nemina başını salladı. "Eninde sonunda kendi kendine iyileşecektir... ama..." Başını kaldırıp Şifacı'ya baktı. "Eğer tekrar iyileştirmeye çalışırsa, tüm enerjisini kullanacaktır. Eminim ilk iki seferde hiçbir şey söylemeden enerjisini çoktan tüketmiştir. Bunu tekrar tekrar yapmaya devam edemez. Hepsini kendim için alamam."

Şifacı ve Nemina'nın birbirlerine baktıkları uzun bir sessizlik süresi geçti.

"Sence hepsini sana verir miydin?" sordu Şifacı, sesinde gerçek bir merak vardı.

"Bilmiyorum."

"Ah, evet... hiçbir şey bilmiyorsun," diye gülümsedi.

"Bu gerçekten çok saçma bir neden-" diye başladım.

Nemina bana yan gözle baktı.

"Bunca zamandır neden ayaktaydın ki?"

"Anladım! Tamam!" diye haykırdı.

"Hiçbir şey bilmiyorum. Bu doğru," diye mırıldandım. "Nasıl mantıklı olunacağını da bilmiyorsun."

"Ben artık gidiyorum," dedi ve uzaklaştı.

Şifacı öne doğru adım attı. Nemina fark etti ve arkasını döndü.

Söyleyecek mi? Ona söyleyecek mi?

Adamın yarı kapalı yüzünü bir o yana bir bu yana çevirdi. "Evet?" Bastırdı.

Pelerininin derinliklerindeki bir yerden bir şey çıkardı ve ona uzattı.

Yeşil, parlayan, parlak, iki tane, Enolith.

Nemina onun eldivenli eline ters ters baktı.

"Neden?" Sesi gerçekten şaşırmış gibiydi.

"Audra gibi bir durumun tekrarlanması karşı."

"Ne yani... her ne yapıyorsan bırakıp çağırma hemen cevap mı vereceksin?" Şifacıya merakla bakarak kendi kendine gülümsedi.

Şifacı cevap vermeden önce bir an sessiz kaldı. "Al bunu."

Nemina aptal değildi, artık biliyordum ki hayatta kalma şansını artırmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Gururu umurunda değildi ve bu yüzden taşı onun avuçlarından nazikçe aldı. Sonra da ona bir saniye bile bakmadan çadırdan çıktı.

"Bana bir tane yok mu?" O gittikten sonra Şifacı'ya sordum. Omzunun üzerinden bana baktı.

"Sorduğumu unut, unut gitsin," diye boğazımı temizledim.

"Anladım... o... sen..."

Şifacı hiçbir şey söylemedi.

"Biliyorsun... Ben zaten biliyorum-"

Ben sözümü bitiremeden, "," dedi.

Görünüşü hakkında zaten çok belirsiz bir fikrim vardı. Bana anılarını gösterdiğinde bazı kısımlarını görmüştüm. Ama bunlar onun bakış açısından olduğu için yüzünü görmemiştim, sadece saçlarını ya da bir kılıçtaki yansımasını görmüştüm.

Ama , hâlâ hayattaydım.

"Az önce yüzünü gören herkesi öldüreceğini söyledin." "Öyle mi dedim?" Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı.

Kaşlarımı çattım ve konuşmayı tekrar düşündüm. O haklıydı. Söylememişti. Nemina öyle sanmıştı ve o da sessiz kalmıştı.

"Yine de onu düzeltmedin. Neden? Yüzünü görmesini istemiyor musun?"

"Hayır."

"Gerçekten... ama-"

Şifacı, "Buna gerek yok," dedi.

"Bunun bir anlam ifade ettiğinden emin değilim... bana... çok önemli geliyor."

Şıfacı bir nefes aldı ve eski pozisyonuna dönerek oturdu.

Sonra iki elini de yüzünün yanlarına, kapüşonuna doğru kaldırdı.

Sanki emin değilmiş gibi bir an durdular.

Ve sonra, geri çekti.

Belirsiz ve puslu anılarda onun görünüşüne dair bir şeyler görmek başka, gerçekte yüzünü görmek başka bir şeydi.

İnsana bile benzemiyordu. Eğer Tanrılar var olsaydı, tıpkı ona benzeyeceklerini hayal ederdim.

Hayır, kesinlikle .

Az önce Nemina'ya verdiği enolith ile aynı renkte, iki büyük ama hafif çekik yeşil göz benimkilerle buluştu, saklanmış saçlarla çerçevelendi.

Saçları yere değecek kadar uzundu.

Saçları biraz altın renginde ama çok solgun.

Yüzü de tıpkı elleri gibi narin ve .

Bir varlığı var. Nemina bile bunu inkar edemez.

Ama ona söyleyemedim bile.

Ve ona göstermek istemedi.

Eldivenlerinden birini çıkardı ve elini bana uzattı.

Güzelliği karşısında hâlâ şaşkınlık içindeydim ve eline bir bakış bile atmadım.

"Kimsin sen? Yani... seni tanımıyorum... yani... kimsin?"

Kıkırdadı ve geri çekti. Sonra, yanardöner mücevher gibi gözleri hâlâ sersemlemiş gözlerime sabitlenmiş halde cevap verdi.

"Benim adım Raviel."

BÖLÜM 72- ELİ EL

Lady Dyna her seferinde küçük parçalar alarak yemeği dikkatle yuttu.

"Zevkinize uygun değil mi leydim?" Ona sordum.

Elini savunma amaçlı bir hareketle kaldırırken çatal bıçakları tabağına sertçe çarptı. "Hayır, Majesteleri, çok güzel, ben sadece... Ben..." Yere baktı ve sonra hızla bana döndü. "Özür dilerim. Çok güzel hazırlamışsınız... Sadece pek iştahım yok."

Anlayışla başımı salladım. Ben de anlamadım.

Bu, iki saatten kısa bir süre içinde birlikte yemek yediğim dördüncü kişiydi.

Bu, Kur Yapma Sezonunun son aşamasıydı. Adayların her biriyle teker teker, yanlarında refakatçileri olmadan yemek yedim. Amaç, Kral veya Kraliçe'ye nihai kararlarını vermeden önce adaylarla sohbet etme ve onları daha iyi anlama fırsatı vermektir.

Bir öğün, sanki bu yeterli olacakmış gibi. Hanımefendinin iştahsızlığının ardında yatan gerçeğin gerginlik olması beni şaşırtmazdı. Kendi varlığımdan dolayı değil, bu yemek onun benim üzerimde bir etki bırakmak için son şansı olduğu için.

Bana kalırsa, yaşının onu otomatik olarak uygunsuz bir seçim haline getirdiği düşünülüğünde, bu etkileşimleri taklit etmek, Leydi'nin umutlarını yüksek değil, herhangi bir seviyeye yükseltmek neredeyse kötü niyetli hissettirdi.

Saray'daki soyluların ya da Konsey'in tavrı bu yönde değildi. Bazıları Kalnasan Leydisi'nin iyi bir Kraliçe, ideal bir Kraliçe olacağı görüşündeydi.

Bununla, yaşı nedeniyle uysal olacağını, kolay yönetilebileceğini ve etkilemelerinin daha kolay olacağını kastediyorlardı.

Ancak bu adaylardan herhangi etkilemek gibi bir niyetim yoktu.

Hanımefendi ve ben birkaç dakikayı sohbet ederek geçirmiştik bile. Zamanımız neredeyse üzereydi.

Tüm adaylarda olduğu gibi, yemek süreleri yarım saat ile sınırlandırılmıştır.

Dyna çatal bıçak takımını yere bıraktı, mendiliyle yüzünü usulca ve tereddütle sildi. Konuşmadan önce boğazını temizledi.

"Majesteleri. Sonuç ne olursa olsun size teşekkür etmek istiyorum."

Tek kaşımın hafifçe kalkması dışında yüzümdeki ifade değişmedi.

"Bana teşekkür mü edeceksin?" diye sordum.

Başını salladı. "Hastalandığımda bana yardım ettiğin ve verdiğin söz için."

Ona nazikçe gülümsedim.

"Majesteleri, umarım sormama izin verirsiniz, herhangi bir... ilerleme oldu mu?"

"Hangi konuda, Leydim?" Kendi içkimi yere bıraktım ve koltuğumda hafifçe kıpırdandım.

"Her iki konu da, Majesteleri," diye yarı fısıldadı.

Üzüntüyle iç çektim. Kalnasa'nın durumu göz önüne alındığında Kaptan'ın talep ettiği söz beklenmedik bir şey değildi, ancak bunu hayata geçirmek tamamen başka bir meseleydi. Bir Krallığa bu kadar çok yardım sağlamak çok zaman ve kaynak gerektirirdi ve ayrıca birkaç soylu için de sorun olurdu.

Festivalden sonra birçok kişinin Thrice Dice'ın sonuçları hakkında konuştuğunu ve bazılarının verdiği sözden memnun olmadığını duymuştum. Bunu nasıl karşılayabileceğimizi sormuşlardı. Neden Kalnasa'yı kendi yıkımlarından kurtaralım ki?

Ancak Thrice Dice aracılığıyla verilen bir dilek bir kez bile reddedilmemişti. "Kaptan'a verdiğim sözle ilgili olarak," diye başladım.

"Böyle bir talep zaman alacaktır. Ticaret, Kalnasa'nın dış şehirlerinde protesto edenler tarafından engellendi. Bu gruplarla müzakere etmemiz ve niyetimizi onlara iletmemiz gerekecek. Ardından, bu kadar çok sayıda erzakın toplanması, üzerinde anlaşmaya varılması ve nakledilmesi için önce Vasara'daki soyluların büyük bir toplantısının yapılması gerekecek. Konuştuğumuz gibi planlanıyor, ancak o zaman bile, Leydim, bunun ne kadar süreceğini söyleyemem. Bu arada, pek çok tüccar ve tedarikçiye dükkanlarının en az yüzde beşini Saray'a gönderilmek üzere bir kenara ayırmaları talimatını verdim, bunun için ödeme yapmayı ve Kalnasa'ya göndermeyi planlıyorum, ancak büyük toplantı yapılana kadar

muhtemelen yeterli olmayacaktır. Kalnasa'nın kurulması... zor olacak."

Öne doğru eğildim, dirseklerimi masaya dayadım. Dyna birkaç kez gözlerini kırptırdı, belli ki bu kadar uzun cevap vereceğimi tahmin etmemişti.

O şaşkınlık içindeyken devam ettim: "Ne yazık ki arama yapanlar zehirlenmenize neden olan suçluyu bulamadılar, ancak bu sorunun çözüleceğinden eminim. Ve yakında."

Hanımfendi başını salladı. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Verdiğiniz sözün... zorlayıcı olduğunu ve Kaptan'ın çok şey istediğini anlıyorum ama umarım nedenlerini anlıyorsunuzdur."

"Biliyorum Leydim. Siz ve o halkınıza büyük önem veriyorsunuz. Kaptan'ın bu kadar iddialı bir şey istemek için böyle bir fırsatı kullanması akıllıcaydı."

Dyna gülümsedi, hafifçe kıkırdadı ve içkisinin bir kısmını yuttu. "Audra'nın Prensi'nin aksine. Sadece bir saç tokası istediğine *inanamıyorum*," diye mırıldandı yudumlamaya devam ederken bardağına.

Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Kesinlikle alışılmadık bir durum," diye cevap verdim.

"I-" Dyna cevap vermek için ağzını açtı.

Ama sol tarafımızdaki kapılar açıldı. "Majesteleri, süre doldu. Son aday bekliyor."

Dyna ayağa kalktı ve şarap kırmızısı elbisesinin alt yarısını açarak reverans yaptı. Başımla onayladım. Hızla kapanan kapılara doğru ilerledi.

Birkaç dakika sonra tekrar açıldılar. Ayağa kalktım.

Loria, kapanan kapıların önünde kıpırdamadan duruyordu. Kollarını örten ama vücudunu açıkta bırakan koyu renk elbisesi

Omuzları, gölgelerin arasına daha da karışmasına neden oldu.

"Lütfen, Ekselansları... oturun." Masanın karşısındaki koltuğu işaret ettim.

Loria gönülsüzce gülümsedi. Gölgeleikten dışarı çıktı, güneş üzerine vurup koyu altın rengi gözlerinin önünü örttüğünde biraz irkildi, sonra kendini toparlayıp oturdu.

O yerleştikten sonra ben de oturdum.

"Harika görünüyorsun," dedim.

Hizmetkârlar yemeğini tabaklara koyarken Loria daha dik oturdu. Daha fazlasını reddetmek için sol elimin parmaklarını masadan kaldırdım. Her öğünde çok az miktarda yemiş olmama rağmen çoktan doymuştum, hem de aşırı derecede.

"Siz de öyle Majesteleri," diye iltifata karşılık verdi.

"Küstahlığımı bağışlayın. Lütfen istediğiniz yemeğin tadını çıkarmaktan çekinmeyin. Ne yazık ki ben yeterince yedim." Yemeklere bir göz attım.

Loria başını salladı. "Siz Kralsınız, istediğinizi yapabilirsiniz Majesteleri."

İstediğinizi yapabilirsiniz.

Yapmak istediğim, beni memnun edebilecek şeylerin çoğu, tahtta oturan birinin yapabileceklerinin tamamen dışındaydı.

Bu düşünceyle dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. "Buna gerçekten inanıyor musun?" Ona sordum.

Loria'nın eli bardağına uzanırken dondu, gözleri aynı anda benimkilerle buluştu.

Gözlerini kaçırdı ve aceleyle içkisini aldı.

"Haklısınız," dedi uzun bir sessizlik anından sonra, "Kral olmanın da sınırları var."

"Kraliçe olmak da öyle," diye ekledim.

Loria sanki sözlerimin ardında gizli bir anlam arıyormuş gibi yüzümü inceledi.

Bir süre durakladıktan sonra, "Evet... bu doğru," dedi.

Onun tavırlarını, parmaklarını kadehin etrafında nasıl kaydırıldığını, altın metali dudaklarına götürüşünü ve gözlerini aşağıya, şaraba dikişini izledim. Sakin miydi? Dehşete mi kapılmıştı? Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. Bu konuda kardeşi gibiydi, duygularını çok iyi gizliyordu.

"Sezonun tadını çıkardınız mı?"

"Olaylı..." diye bir kelime aradı, "Olaylı."

Yaptığı açıklamayı, Elias'ın gelişyle yapılan açılış törenini, Gemi'nin suikast girişimiyle yapılan Taç Giyme Töreni'ni, Leydi Dyna'nın zehirlenmesini düşündüm.

"Haklısınız. Sorum çok zevksizdi. Olan biten her şeyi göz önünde bulundurursak, bundan zevk almak imkânsız olurdu," dedim düşünceli bir şekilde.

Birkaç dakika sessiz kaldı, ifadeyi yalanlamadı ama onaylamadı da.

"Yakında bitecek Majesteleri," dedi nazikçe. Sesi yatıştırıcıydı, beni teselli etmeye çalıştığı belliydi.

"Bundan memnun olduğunuza eminim."

Loria usulca gülümsedi. "Sonuç ne olursa olsun, bir Kraliçeniz olacak. Bu kutlanacak bir şey."

"Özellikle de o Kraliçe siz değilseniz?" Çenemi sağ elimin üzerine koydum.

Loria gözlerini kıstı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Kaşları . "Onur duyarım ama başka birini seçerseniz de sizin için aynı derecede memnun olurum Majesteleri."

"Şaka mı yapıyorum?" Bir kaşımı kaldırdım. "O zaman ne yapıyorsun?"

Loria'nın kaşları arasında hafif bir çizgi oluştu. "Benden yapmamı istediğiniz şey nedir?"

"Bu son konuşmamız olabilir. Özgürce konuşabilseydik daha kolay olmaz mıydı?"

"Özgürce konuşabilir miyiz?" Loria anında, neredeyse refleks olarak karşılık verdi. Odanın etrafını işaret ettim. "Burada sadece biz varız."

Loria şüpheyle etrafına baktı, sanki gerçekten böyle olup olmadığını merak ediyormuş gibi, sanki perdelerin arkasından, pencerelerin kenarlarından birinin çıkmasını bekliyormuş gibi.

"Size bir kez sordum ama cevap vermediniz. Seçme şansın olsaydı... buraya gelir miydin?" diye sordum.

Loria'nın gözleri benimkilere döndü. Dudakları önce aralandı sonra kapandı.

Omuz silkti. "Ne istediğimi ve ne yapmak zorunda hissettiğimi tam olarak söyleyemem. Hangisinin zorunluluk, hangisinin istek olduğunu bilmiyorum."

"Peki ya istemediğiniz şeyler? Bunları biliyor olmalısınız?"

Loria'nın kirpikleri titredi, "Sanırım."

"Peki ne... onlar?" Sağ elime daha da yaslandım.

Loria, ona kayıtsız ve rahat bir tavırla görünmüş olması gereken hareketimi izledi.

"Hapsedilmek ya da kullanılmak."

"Kraliçe olmanın bunların her ikisini de içerdiği söylenebilir."

"Şart değil," dedi Loria, "Kral'a bağlı, değil mi?"

"Ne yazık ki çok daha fazlasıyla," diye cevap verdim usulca.

"Bana zor sorular soruyorsunuz Majesteleri." Loria yemeğine baktı ve konuşurken yemeğini kesti. "Eğer ... muğlaksa, bu sizinle özgürce konuşmak istemediğimden değil, cevaplarından emin olamadığımdandır."

Bileklerinin ve parmaklarının gümüş takımlar üzerinde hareket edişini izledim.

"Bence emin olduğunuz çok şey var. Neden aksini iddia ediyorsun?"

Loria'nın bıçağı tabağında dondu kaldı ama bilekleri saniyeden kısa bir süre içinde yeniden hareket etmeye başladı. "Beni fazla önemsiyorsunuz Majesteleri."

"Sizi çok fazla düşündüğümünden değil, sadece başkalarının çok az düşündüğünden."

Loria tabağındaki yemeği porsiyonlara ayırmayı bitirdi. Ancak tabağındakileri ağzına götürmek yerine çatal bıçak takımını tabağın üzerine yerleştirdi ve başını kaldırıp baktı.

"Böylesi daha kolay, Majesteleri. Anladığınızdan eminim."

Kaşlarımı kaldırdım. Bunu itiraf ettiğini duymak beni şaşırtmıştı.

"Gerçek kavrayış ve bilgi düzeyiniz konusunda başkalarını kandırarak kendinizi koruduğunuzu düşündüğünüzü tahmin ediyorum. Ya da

Başkalarının sizden beklentileri düşükse, bu beklentileri karşılamakta asla başarısız olamayacağınıza inanıyorsunuz." Sesim sorgulayıcı bir şekilde yükseldi.

"Ona benzer bir şey," diye başını salladı Loria.

"Ama eğer herkes sizden sürekli düşük beklentiler içinde olursa, o zaman siz de kendinizden çok az şey beklemeye, çok az şey talep etmeye, başkalarının size biçtiği değerden daha fazlası olmadığınıza kendinizi inandırmaya başlarsınız." Masaya doğru iyice eğildim. "Sizin gibi biri neden varlığının geri kalanında bunu yapmak istesin ki? Bu bir israf olmaz mı?" - istemeden durakladım, bitirmeden önce onun endişeli ifadesini izledim - "bir israf olmaz mı?"

Loria birkaç kez gözlerini kırpıştırarak içtenlikle gülümsedi. Böyle bir yaşam tarzının 'israf' olacağını ima etmemi eğlenceli bulmuşa benziyordu.

"Ama konudan sapıyorum," diye arkama yaslandım. "İçinde bulunduğumuz koşullarla nasıl yaşayacağımız yalnızca bizim seçimimizdir."

Loria bir an sessiz kaldı. "Majesteleri, başkalarının bunun bir kayıp olduğuna inanması benim için sorun değil. Başkalarının değeri hakkında ne düşündüğüne bakmaksızın kendi seçtiğiniz bir hayatı yaşamak, başkalarının değerli bulunduğu ama sizin umursamadığınız bir hayatı yaşamaktan daha iyi değil midir? İkincisi *gerçek* israf olmaz mı?"

Soruları yanıtlama biçimi, kelimeleri örme şekli, onunla konuştuğum ilk andan itibaren beni büyülemiş, hatta etkilemişti.

"Peki Kraliçe olmak... bu senaryolardan biri mi... umurunuzda olmaz mıydı?"

"Hayır," diye başını salladı Loria. "Kraliçeniz değil." Verdiği yanıt karşısında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Loria fark etti. "Özgürce konuşabileceğimizi söylemişsiniz Majesteleri." Sırıttığımı hissettim. "Evet, ama bunu yapmanızı gerçekten beklemiyordum." Loria da gülümsedi. "Benden beklentileriniz ne kadar *düşük, Majesteleri*.

Majesteleri."

Biraz kıkırdadım. "Senden beklentilerimin karşılayamayacağı şeyler olmadığını söylemiştim ama beklentilerimin düşük olmasından kaynaklanmıyor."

"Öyleyse neden, Majesteleri?" Loria bastırdı.

Cevabımı beklerken gövdesinin keskin nefeslerle yükselip alçalmasını izledim.

"Çünkü... sizi gerçekten anlamadığımı hissediyorum. Bu da seni... ilginç kılıyor."

Loria kaşlarını çattı. "Herhangi birini gerçekten anlayabilir miyiz?"

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kıstım ve konuşmadan önce hafifçe gülümsedim. "Leydi Dyna Kraliçe olmanın halkı için bir kurtuluş olacağına inanıyor ama yanılıyor. Prenses Maiwen'in Kraliçe olmak gibi bir derdi olmadığı gibi buna uygun bir mizaca da sahip görünmüyor. Prenses Rhana başka birine aşık. Kim olduğunu söyleyemem ama kalbinin başka yerde olduğu çok açık. Bu durum onu benim yanımda tahta çıkmaktan alıkoymuyor gibi görünse de, her zaman bir sorun haline gelecektir. Leydi Tarren sadece Kraliçe olma fikriyle, unvanla, zenginlikle, mücevherlerle ilgileniyor, bunun gerçekte neleri gerektireceği hakkında hiçbir bilgisi yok. Muhtemelen bunun nedeni, arkadaş olan babasının, bu evliliğin peşinden koşma mahvetmemek için onu bilgilendirmeye niyeti olmamasıdır. Ama siz" -yavaşça nefes aldım- "gerçekten anlamıyorum."

"Bazıları bunun iyi bir şey olmadığını söyleyebilir, Majesteleri," diye temkinli bir şekilde cevap verdi.

"Belki de haklısınız. Ama bu... ilgi çekici ve bu, senden beklentilerimin sürekli olarak değiştiği ve yükseldiği anlamına geliyor."

"Peki bunlar ne gibi beklentiler Majesteleri?"

Ayağa kalktım. Loria başını kaldırıp gözlerime baktı ve ben masanın enine doğru yürüyüp onun yerine geçerken gözlerimi takip etti.

Elimi uzattım. Yanağına yakın bir yerde durdu, ona dokunmadı, sadece oval şekilli yüzünün ana hatlarını havada izledi. Tenlerimiz arasındaki boşluk ısrarcı bir enerjiyle karıncalandı. Vahşi ve sabırsız. İsrarcı ama narin. Gözlerinin genişlemesinden onun da hissedebileceğini bildiğim bir yük.

O gözler bana sabitlenmişti, merak ediyor, bekliyor, bekliyordu.

Cevap vermeden önce elim hareketsiz kaldı.

"Evet demeni bekliyorum."

BÖLÜM 73- NATHON

T Sonucu zaten biliyor olmama rağmen, duyuru yapıldığında salon coşkulu bir çılgınlığa boğuldu.

Son akşam yemeklerinden hemen sonra Loria bana başardığımızı söylemişti. Kral onu karısı olarak seçecekti.

Nefes alış verişi hızlanmıştı ama yüzü rahatlama ve memnuniyetle kızarmıştı.

Ancak onun tatmin duygusunu paylaşacak gücü kendimde bulamadım.

Başarısız olmamızı dileyen yanımı susturamıyordum. Başarımız sadece Sarlan'ın planının tamamlanmaya bir adım daha yaklaştığı anlamına geliyordu.

Arkamızdan tüm gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorduk, daha spesifik olarak Loria'nın üzerinde, merak, kıskançlık ve belki de nadiren tebriklerin öznesi olduğunu bilmesine rağmen, onları tanımak için dönmedi. Sadece göz göze geldiğinde

Dudaklarının köşeleri tıpkı Kral'inki gibi hafifçe yukarı doğru döndü.

Loria'nın solunda Prenses Rhana, benim sağımda ise Leydi Dyna vardı. Tüm refakatçiler ve adaylar taht platformunun dibinde bir sıra halinde duruyordu.

Kral oturduğu yerden kalktı. Birkaç adım attı ve birkaç dakika boyunca Loria ile göz temasını sürdürdü. Gözlerim tekrar onun yüzünü buldu. Gerçekten de memnun görünüyordu.

Kral başımızın üzerinden izleyicilere baktı. "Kur Sezonu sona erdi. Ancak, hepinizin bildiği ve hatırladığı gibi, bu sezonda hiçbir olay ya da tehlike yaşanmadı. Tanrılara şükürler olsun ki her bir aday ve refakatçisi hayatta ve iyi durumda."

"Ve Majesteleri!" Kalabalıktan biri bağırdı. "Evet!

Tanrılara şükürler olsun!"

"Evet, !" diye mırıldandı birkaç ses daha.

Loria'nın aksine, Kral hepsinin gözlerine bakıyor ve hafif gülümsemelerle onları onaylıyor gibiydi.

"Bu konuda bizimle işbirliği yapanlara minnettarım ve şunu söylemekten memnuniyet duyuyorum ki" - Kral sağıma baktı - "Hanımefendinin zehirlenmesinden sorumlu olan suçluyu bulduk."

Kadın yanımda kaskatı kesildi, keskin ve tiz bir nefes aldı. Ona bakmadan bile titrediğini hissedebiliyordum ve göz ucuyla Kaptan'ın onu sakinleştirmek için elini uzattığını görebiliyordum.

Kral sol omzunun üzerinden çok hafifçe döndü ve başını salladı. Birkaç dakika sonra, bir adam sürüklenerek platformun üzerine çıkarıldı.

Kral ve adaylar arasındaki boşluk.

Başının üzerinde koyu kırmızı ve ipekten bir çuval vardı, yüzünü gizliyordu ama bunun bir önemi yoktu. Kalabalık hep birlikte soluk soluğa kaldı. Adamın kimliği çoktan yarı yarıya ortaya çıkmıştı.

Üniforması, Kral'ın indiği basamaklardaki mermer taşlar kadar beyazdı. Kral basamaklarda durakladı.

Öne doğru uzandı ve çuvalı çıkardı.

Altında Vasara'nın iz sürücülerinden biri olan genç bir adamın yüzü vardı. Kısa kahverengi saçları diken diken olmuş, başına geçirilen kumaş yüzünden dağılmıştı. Nerede olduğunu hızla tespit ederken gözleri odanın içinde gezindi. Başını kaldırdı ve kendisine soğuk ve kaba bir şekilde bakan Kral'la göz göze geldi.

Kral'ın eli hafifçe başının arkasını kavradı ve seyircilerle tekrar yüzleşirken orada bıraktı.

Elinin hareketindeki hassasiyet, gözlerindeki küçümseme ile birleştiğinde... rahatsız ediciydi.

"Kendisine Vykros diyen bu iz sürücünün isyancı büyücü gruplarla birlikte çalıştığını keşfettik. Leydi Dyna'ya suikast girişimi de dahil olmak üzere işlediği suçları itiraf etti."

İtiraf mı ettin?

Bu Vykros muhtemelen böyle bir bilgi için işkence görmüştü. Bu koşullar altında kim bilir neler 'itiraf' etmiş olabilir?

Bu tür yöntemlerle dudakları gevşetmenin ne kadar kolay olduğunu biliyordum, sadece gerçeği aramak için değil, yalanlar için de.

Adam ağzı açık bir şekilde başını salladı. Seyircilerin yargılayıcı, tiksindirici ve korkutucu bakışlarını üzerinde . Sanki

Ani bir korkuya kapıldı ve tekrar konuşmaya çalışan Kral'ın kesti.

"HAYIR! BU DOĞRU DEĞİL!"

Kral başını yavaşça aşağı indirirken çenesi sıkıştı. "Bu iz sürücünün üzerinde ve odasında bulduğumuz şeyler, onun işbirliğinin açık kanıtlarıydı. İhanete uğramış olmak bana acı veriyor. Bu tür önlemleri önlemek için büyük çaba sarf ettiğimizi biliyorsunuz."

Kral adamın sağ kolunu kaldırdı ve kolunu aşağı çekerek iz sürücüleri görevlerine bağladığını duyduğum lanetli işareti ortaya çıkardı.

"Ancak daha yakından incelediğimizde, bu iz sürücünün lanetini etkisiz hale getirdiğini gördük. Sadece Şifacıların büyücülüğü böyle bir etki yaratabilir ve bu da sadece büyük miktarda güçle mümkündür."

Şifacılar mı?

Kaptan da ben de önümüze bakıyorduk ama ikimizin de aynı düşünceleri paylaştığımızdan hiç şüphem yoktu.

Kaptan'ın bahsettiği Şifacı, Dyna'yı iyileştiren kişi.

Bu onu doğruladı. Adam aslında o büyücülerle işbirliği yapıyordu, ama Dyna'nın suikast girişiminden gerçekten onlar sorumluysa, Şifacı neden onun hayatını kurtarmak için gelmişti?

Elbette bunun Kaptan'ın minnettarlığını ve güvenini kazanmak için yapılan bir oyunun parçası olması ve niyetlerinin Leydi'yi öldürmek değil, sadece kullanmak olması mümkündü.

Kalabalık hayretler içinde kalmıştı ama havada aynı zamanda belirgin bir huşu ve sevinç duygusu da vardı. Pek çok insan

böyle bir görüntü.

Ve bana psikopat dediler.

Yerdeki iz sürücü Leydi'ye döndü, "Biz değildik. Biz değildik!"

Kaptan'la ittifak yapmanın büyücülerin çıkarına olduğunu biliyor olmalıydı. Ancak masumiyetinin gerçek olup olmadığı, bu müttefiklik hedefine göre belirlenemezdi. Eğer yapmışlarsa, yapmamışlar gibi davranmaya devam etmek isteyeceklerdir. Eğer yapmamışlarsa, o zaman bunun bilinmesini isteyeceklerdir.

Kısacası, adamın açıklamaları hiçbir şey ifade etmiyordu.

Dizlerinin üzerinde Dyna'ya doğru ilerlemeye çalışan adamın kolunu Kral geri çekti. "Bu ihanetin cezası ölümdür. Bir insanı öldürmeye teşebbüs etmenin cezası ölümdür."

Adamın gerçekten korktuğu belli olsa da, masumiyetini korumakla yetindi. "Söz veriyorum, yemin ederim Leydim, ben değildim, biz değildik!"

Dyna'nın gözleri panikle irileşmişti, yanımda titremeye devam etti. Kaptan kıpırdamadan duruyordu ama saldırganın karşısında olma ihtimali karşısında hissettiği öfkeyi ve onun masumiyetine inanıp inanmama konusundaki kafa karışıklığını tahmin edebiliyordum.

"Ben, Kral Eliel Solisan, ilan ediyorum ki..."

Kral hükmünü verirken, Leydi Dyna nefesinin altından o kadar alçak sesle mırıldandı ki, bunu sadece Kaptan ve ben, yani hemen yanındaki iki kişi duyabildik.

"O değildi," diye ince bir ses tonu kulaklarımıza ulaştı.

"O değildi," dedi bu kez biraz daha yüksek sesle.

Daha dik durdu ve vücut dilinden adamın masumiyetini savunmak istediğini anladım.

Hareket etmeye çalıştı.

Ona bakmadan bileğini tuttum.

Leydi Dyna'nın yaşı, kurnazlık sanatında pek usta olmadığı anlamına geliyordu. şaşkınlıkla ağzını açtı ve elimin kolunu kavradığı yere baktı. Kaptan'ın gözlerinin de üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Hareket etmedim.

Neyse ki seyircilerin kafası karışıkta, Kral'ın konuşması ve olayların bu şekilde gelişmesiyle dikkatleri dağılmıştı. İçlerinden herhangi biri hareketimi fark etse bile, bunun Leydi'nin failine karşı aceleci davranmasını engellememin ve Kral'ın adaletinin yerini bulmasına izin vermemin bir yolu olduğu düşünülebilirdi.

"Nesin sen-" diye söze başladı.

"Kımıldama." Ona talimat verirken dudaklarımı neredeyse hiç ayırmadım ya da ses çıkarmadım, Kral'a doğru bakmaya devam ettim.

Hissedebildiğim kadarıyla Leydi, hareketlerimin farkında olduğundan şüphe duymadığım Kaptan'a döndü. Ona sorgulayıcı bir şekilde baktı. Onu tam olarak göremiyordum ama her ne yaptıysa, el kol hareketi yaptıysa ya da ona bir şey söylediyse, tekrar bana döndü ve daha da konuştu.

"Neden?"

Ona sadece kelimeleri ileten hızlı bir yan bakış attım.

Artık konuşma. Sadece dediğimi yap.

Bunun iki nedeni vardı.

Birincisi, Kaptan'ın şüphesiz umursamayacağı bir neden, Leydi Dyna'nın zehirlenmesi konusunda zaten zan altında olmamdı. Bir başkasının ölümü, masum olsa bile, adımı temize çıkaracaktı. Şimdi, her zamankinden daha fazla, mümkün olduğunca az inceleme altında kalmam gerekiyordu.

Ama muhtemelen Kaptan'ın da aklına gelen ikinci neden şuydu. Eğer bu adam bu suçu işlemediyse, eğer gerçekten masumsa, o zaman gerçek suçlu muhtemelen ona komplo kurulmasında etkili olmuş, hatta belki de onu Kral'a teslim etmiş, olaya karıştığına dair yanlış bilgi yaratmış ya da ona işkence ederek 'itiraf ettirmiş' olabilirdi.

Eğer bu ölüm cezası durdurulursa, suçlu suçu bir başkasının üzerine atacak ve adını temize çıkarmak için yaptığı ilk girişim başarısızlıkla sonuçlandığı için uyanıklığı, gardını önemli ölçüde artıracaktır.

Ancak bu adam işlediği suçlar nedeniyle ölürse, gerçek suçlu kendini şüpheden uzak görecektir, bu da onları tespit etmemizi ve gerçek kimliklerini keşfetmemizi çok daha kolay hale getirecektir.

Başarısız olduklarını bilip onları gölgelerin arasında kovalamaktansa, başardıklarını düşünmelerine izin verip onları yanılgılarının ortasında yakalamak daha iyiydi. Ne de olsa bir pireyi ne kadar çok ezmeye çalışırsanız, o kadar çok sıçrar. Ancak ona dikkatlice ve sessizce yaklaşırsanız, avucunuzla ezmeden önce onu güvende olduğuna ikna edebilirsiniz.

Bu şekilde hareket edenlerin çoğu, bir leşten diğerine atlayan pirelerden başka bir şey değildi. Yıkıntılar arasında yumurtlarken beni Ölüm Kuşu olarak damgaladılar.

Tehlikeyi görünce. Bunun onları koruduğuna inanıyorlardı. Ama bunun onları sadece tahmin edilebilir kıldığını bilecek kadar çok benzerlerini görmüştüm.

Ancak, bu düşünce aklıma anında gelmiş olsa da ve Kaptan'ın da aklına aynı anda gelmiş olması ihtimal dışı olmasa da, planlarımız uğruna bu adamın ölmesine izin vermesine şaşırdım.

Kaptan, ahlakın vücut bulmuş hali gibiydi.

Daha birkaç gün önce, kendi eylemlerini bir masumun üzerine yıkmamam için bana yalvaran Yüzbaşı.

Yüzbaşı da bana hakkında bilmediğim çok şey olduğunu, sandığım kadar dürüst biri olmadığını söylemişti.

"Kral'ın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkararak, "Bilysin ki, bu tür suçların sonuçsuz kalmasına asla izin verilmeyecektir. Halkımızı bize kötü niyet besleyenlerden koruduğumuz bilysin. Bilysin ki" - Kral birkaç adım daha attı, böylece yerde diz çökmüş adama daha da yaklaştı- "düşmeyeceğiz."

Kral sol elinin bir parmağını kaldırarak birine işaret etti.

Saniyeler içinde, adamın kolunda yeniden uygulandığı belli işaret derisinin altında hareket etmeye başladı. Koyu siyah mürekkebi kavurucu bir kırmızıya dönüştü. Bileğine doğru kanadı ve damarlarında hızla yayıldı.

Feryat etti ve sol eliyle sağ kolunu kavradı. Yayılmanın şiddeti arttı ve derisi kemiklerle birlikte solmaya, havada kaybolmaya başladı. Önce bir parmağı,

Sonra bir tane daha, önünden süzölen kalıntılar kara küle gibi beyaz zemine iniyor.

Kral izledi, gözlerinde en ufak bir duygu ya da rahatsızlık belirtisi yoktu. Kalabalığın sapkın hayranlığı yoktu. Diğer adayların sergilediğı, endişeyle ayaklarının üzerinde kayan rahatsızlık ya da Dyna'nın gözlerindeki dehşet de yoktu... sadece hiçbir şey yoktu.

O da ben de hiç tepki vermedik.

Ben, çünkü çok daha kötülerini görmüşüm.

O... Söyleyemem.

Adamın kolu da aynı şekilde parçalanmaya başladığında, Dyna'ya doğru tökezleyerek ilerledi. Kral müdahale etmedi, sadece izledi. İz sürücü, sağ bacağı da parçalanıp yok olmadan önce ancak iki adım atabilmişti.

"Ben değildim... o..." Yüzünün sağ tarafı kaybolmaya başlamıştı. Dyna'nın nefes alış verişleri hızlanmış, titreyerek girip çıkmaya başlamıştı.

Adam yaklaştı ve kalan son kolunu da uzattı. Şimdi Leydi'ninkinden sadece birkaç metre uzaktaydı.

"BEN... BEN..." Dyna başladı, "Bu... değil..."

Bileğini biraz daha sert kavradım ve sessiz kalması gerektiğini hatırlattım.

"Ben... Ben... Özür dilerim," dedi, adam artık sadece birkaç santim uzağındaydı. "Bu...değildi...nghh...m...mee," diye geveledi.

Dyna'nın yanaklarından yaşlar süzöldü.

Adam şimdi tam karşımızdaydı, neredeyse yarı saydamdı.

Dyna aynı sessiz sesle, "Biliyorum," diye fısıldadı.

Ama adamın duyması için yeterliydi.

Kolunu indirdi. Alnı ya da alnından geriye kalanlar gevşedi ve sonra bir anda ayaklarımızın dibinde toza dönüştü.

Bir zamanlar yaşayan adamın kalıntılarına baktık. Dyna'nın gözyaşları kül yığınının içine düşerek onu ıslattı ve daha da kararttı.

Elim bileğinde kaldı. "Ben... biliyorum..."

diye mırıldandı yine.

Haftalar önce bu platform kanla lekelenmişti. Şimdi ise kül ve gözyaşlarıyla lekelenmişti.

"Bilinmesine izin verin," demişti.

Kafamı kaldırdım ve Kral'ın bizi izlediğini gördüm.

Ve buraya geldiğimden beri ilk kez bunu keskin ve inkar edilemez bir şekilde hissettim. Babamın yanıldığı şey arasında, ki bunlar sayısız ve çoktu, bu adama kibirli ve deneyimsiz, kolay bir hedef demesi...

Belki de şimdiye kadar yaptığı en büyük muhakeme hatasıydı.

BÖLÜM 74 - SHADAE

Ord Elias gelmemişti.
Kılıcı almak için planladığımız yolculuk 'daha sonra' olmamıştı. Günler sonraydı.

Ama şimdi Elias gelmiyordu.

Benim için fark etmezdi. Onun yanında bir an daha geçirmek zorunda olmamak pek de üzücü değildi.

Yine de, demirhaneye gidip bu bıçağı onun için tek başıma almam gerektiğine dair bir not almıştım. Dürüst olmak gerekirse, bu görev için bana güvenmiş olması beni hayrete düşürmüştü.

Ancak o zaman, bu konuda herhangi birini bilgilendirmeye karar versem, bunun bana şekilde fayda sağlamayacağını hatırladım.

Beni bıraktığı araba ilerlerken bu düşünceyle kendi kendime kaşlarımı çatmıştım. Bana yapmamı emredip de karşı hiçbir şey yoktu ve hatta bir görevi tek başıma yapmama izin verme cüretini bile göstermişti. Otoritesine olan güveni o kadar güçlüydü ki, bana hiçbir yerde eşlik etme ihtiyacı bile hissetmiyordu.

Harika. Sanki birlikte bir yere gittiğimizde büyücü olduğum için defalarca saldırıya uğramışım gibi. Yalnız yolculuk etmek şüphesiz tamamen güvenlidir.

Yine dudak büktüm ve kaşlarımı çattım. Elias'ın bu olayların herhangi birinde müdahale etmek zorunda kalmış olması beni sinirlendirmişti. Kendimi savunabilmek istiyordum.

Neden savunmam konusunda seçici olayım? Eğer Rab birinin yüzüme yumruk atmasına engel olmak istiyorsa, neden bu konuda inat edeyim ki?

Ama yine de bunu yapabilirim. Belki de bu yolculuktan dizlerimin üzerinde dönmemi, ona eşlik ettiği için alçakgönüllülükle teşekkür etmemi, bunu hafife almamın ne kadar büyük bir hata olduğuna dair büyük açıklamalar yapmamı bekliyordur.

Yani kendimi savunamam ama kaçabilirim.

Elias'ın çok hızlı yürüdüğü ve benim ona yetişemediğim zamanları hatırlayarak yüksek sesle homurdandım.

Pekala, koşmada hızlı değilsem ne olacak? Hallederim. Bir yolunu bulurum. Benden el pençe divan durmamı bekleme, kendisine Lord denmesini istemeyen Lord, Elias.

İç çektim, umutsuzdum. Muhtemelen bu yolculukta ölümcül bir yara alacaktım.

Katılmadığın bir şey söylersem hiçbir şey yapmamakla ilgili tüm o konuşmalar... beni tek başıma bir ayak işine göndermek kadar kolay... beni öldürmek için parmağını bile oynatmana gerek yok. Korkak.

Kendimi durdurdum. Neden bu konuda bu kadar sinirleniyordum?

Temelde, bir kılıcı aramaya tek başına gitmek, Vykros gibilerle birlikte diğer izcilerden oluşan büyük bir grupla çalışmaktan daha tercih edilebilirdi. Onu günlerdir görmemiştim, bu da bir dahaki sefere

izleyicilerle tekrar çalışıyor olsaydık, kesinlikle birlikte çalışmayı planlardık.

Araba k, ormanlık bir alanın dışında durdu. Vasara'da böylesine yoğun yeşilliklerin olduğu bir yer inanılmaz derecede nadirdi. Yine de bu k toprak parçasının Elias'ın ailesine ait olduğunu bilmek bunu anlaşılır kılıyordu.

Dışarı ıktım, etrafımdaki patikalara baktım. Hafif akıl taşlıydılar, güneş ağaçların yapraklarını delerken yol boyunca akkor lekeler oluşturuyordu.

Yaşlı bir kadın ayaklarını sürüyerek bana doğru geldi. "Sen Shadae misin?"

Mütevazı bir kıyafet giymiş ve koyu kırmızı, hafif gl rengi bir şalla örtünmüştü.

"yleyim," diye cevap verdim. Üzerimde niformam olduğu için kimliğimi inkâr etmenin hiçbir anlamı yoktu.

"Bana senin geleceğini söyledi."

Anlıyorum, o zaman tamamen yalnız değilsin. En azından, size ihanet etmeden bir görevi yerine getirmem için bana güvenilmesi anlamında değil, ancak yine de saldırıya uğrarsam, bu çakılların arasında kanlı bir yığın haline geleceğim anlamında. Gençliğinde gizlice eğitilmiş bir savaşı , bu yaşlı kadın beni savunabilecek gibi değil.

"Ben Agnesa. Eskiden Lord Gillion'a hizmet ederdim."

Lord Gillion'un Elias'ın babası olması gerektiğini anlayarak başımı salladım.

"O zamandan beri evi ve çevresindeki mülkleri elimde tutuyorum." Kendi kendine gururla gülümsedi.

l bir insanın evine bakmak... Neden?

Kadın yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalı ki kaşlarını hafifçe çattı. "Bu benim için bir onur ve Leydi Erilia bana iyi para ödüyor."

Şimdi mantıklı geliyor. Kimsenin oturmadağı ölü bir kişinin evine bakmam için bana para teklif etseydiniz, hemen kabul ederdim.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Elbette, eminim kaldığınız için çok mutludur."

Kolayca pohpohlandığı ve gücendiğı her halinden belli olan Agnesa tekrar gülümsedi, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar sıkılaştı, griye çalan kahverengi saçları topuzunun içinde dalgalandı.

"Bu taraftan." Yavaşça ileriye doğru yürüdü.

En azından sana ayak uydurabilirim.

Hayır, aslında sen muhtemelen benden daha firtsin, ben muhtemelen yine de mücadele edeceğim.

"Bir oda hazırladım."

Ona yan gözle baktım, kaşlarım düzleşti.

"Bir oda mı?"

Bana bakmadan başını salladı. "İki aslında, Lord'un da gelebileceğini düşünmüştüm ama-"

"Kalacağımı fark etmemiştim."

Kadın bana hafifçe gülümsedi, bunu yaparken küçük gözleri kapanıyordu. "Genelde Tanrı geldiğinde bir süre burada kalmayı sever, ben de öyle düşündüm."

"Ah... şey, eğer sizin için de uygunsa, muhtemelen buradaki işim bittiğinde gideceğim."

Kadının yüzü düştü.

Yine mi alındın? Nasıl oluyor da insanlar ayağıma tükürdüğünde, bana sürtük ve pislik dediğinde kayıtsız kalmak zorunda kalıyorum? Ama sen bu çatı altında uyumak istemediğim için böyle yüz ifadeleri takınabiliyorsun?

"Nasıl isterseniz," diye cevap verdi kadın kısık bir ses tonuyla.

Belki yalnızdır, ama hayır, öyle olsa bile, bir büyücünün arkadaşsızlığını bir kayıp olarak görmez, değil mi?

Kapısı uzun ve sağlam olan küçük ahşap bir yapıya yaklaştık. Ortasında metalden yapılmış koyu renkli kalın bir anahtar deliği vardı. Kadın bir yığın anahtar çıkardı ve birini kilide yerleştirerek açtı.

İçeride toz havada uçuşuyor, güneş ışığı altında renkleniyordu. Yerdeki ahşap çıtalar tozla kaplanmıştı. Masaların, duvarların ve rafların her yerinde çeşitli silahlar ve etrafa saçılmış kâğıtlar vardı.

Etrafımı incelerken, kadın bir kutuya doğru yürüdü ve başka bir anahtar çıkardı. Ne yaptığını anladığımda, kutunun kapağının açılması için tam zamanında ona .

İçindeki bıçak şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü ve en uzunuydu. Güneş ışığını o kadar sert yansıtıyordu ki sanki ışıltıyor gibiydi. Kabzası uzun, altın rengindeydi ve sarmaşık benzeri bir desenle süslenmişti. Oyma kırmızı renkteydi ve kılıcın yüzü boyunca uzanıyordu.

Ve işte oradaydı... işaret, küçüktü ama bıçağa net bir şekilde işlenmişti, koyu kırmızı parlak gümüşe karşı göze çarpıyordu.

"Nasıl... bu kadar temiz?" İlk düşüncem buydu. "Sen-"

"Hayır," dedi kadın sorumu tahmin ederek. "Yıllardır ilk kez bu kadar açık."

"Kaç kişi?"

"O öldüğünden beri. On iki."

On iki yıl. Bu Elias'ı kesinlikle on beş yaşımdan büyük yapmaz mıydı? On altı? Görünüşüne bakılırsa, babası öldüğünde.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Kendi kendime mırıldandım.

"Mmmmm," diye mırıldandı kadın. Bu bana anında Elias'ı hatırlattı.

Demek hmmming'i almış.

Bıçağa, daha doğrusu işarete dokunmak için ama elim dikkatle üzerinde gezindi. Kaşlarımı çattım, rahatsız olmuştum.

"Daha önce gördünüz mü?" diye sordu kadın merakla.

Bu kadının Elias ve benim faaliyetlerimiz hakkında bilgi sahibi olmaya layık biri olup olmadığını bilmiyordum. Sessiz kaldım.

," dedi bana. "Bunun sadece bir tür amblem olduğunu sanıyordum. Ama... sonra Harlin bana Elias'ın isteğinden bahsetti."

"Çoğu insan böyle düşünür. Zararsız görünüyor," dedim ona.

"Yine de bilmeliydim," diye mırıldandı kadın kendi kendine acı acı.

"Nasıl ?" Sola döndüm ve ona baktım.

İçini çekti, bir elini diğerinin önüne koydu ve bana döndü. Kolunu yukarı çekti.

Kulluk Laneti. İz Sürücü'nün işareti.

Gözlerim büyüdü ve anında onun yüzüne döndü. "Sen-"

Başını salladı. "On beş yıl boyunca." "O zaman... buraya nasıl geldin?"

"Uzun zaman önce. Oğlunun hayatını kurtardım. Bana bu pozisyonu teklif ederek teşekkür etti."

Bir o yana bir bu yana baktım, zihnim sonu gelmeyen düşüncelerle doluydu.

"Sen... Lord Elias'ın hayatını mı kurtardın?" Başını salladı.

"Bunu biliyor mu?" Kadın başını salladı. "Neden?"

"Bu bir şarttı. Ne pahasına olursa olsun ona söylemeyecektim."

Kaşlarımı çatmıştım. Neden birine bir iz sürücü olarak sorumluluklarından sıyrılarak, yaptıklarının ağırlığını aktif olarak kabul ederek teşekkür edelim ki...

Fark ettim.

"Kimsenin nedenini bilmesini istemedi-"

Sıkıca gülümsedi ve kaşlarını kaldırarak tekrar evet anlamında başını salladı.

"Resmi olarak, Lord Gillion'un 'Muhafızı' olarak adlandırılıyordum," diye açıkladı. "Nadir durumlarda, isteyen soyluların kendilerini her zaman takip eden ve saldırabilecek büyücülere karşı savunmaya hazır bir iz sürücüye sahip olmalarına izin verilir."

"Ben böyle bir şey duymadım... Muhafız diye bir şey," dedim sessizce.

"Bunun nedeni çok nadiren atanmaları. Çoğu kişi bir iz sürücüye yanlarında yaşaması için güvenmez."

"Senin dersin ne?" Konuyu değiştirerek ona sordum.

Buna karşılık kadın gözlerini kapattı. Altımızdaki toprak titredi, döşeme tahtalarından parçalar fıskırdı, zeminde yuvarlandı, sıçradı.

Sonra, sarsıntı bir anda azaldı. Darean.

Üçüncü sınıf.

Elementalist.

"Sadece toprak mı?" Ben sordum. Çoğu Elementalistin en azından iki elementi kontrol edebildiğini biliyordum.

Etrafımızdaki ahşap yapıları işaret ederek, "Ateş ve odun iyi bir uyum sağlayamaz," diye açıkladı.

Aynı fikirdeymişim gibi ofladım. Bizi canlı canlı yakmamasını tercih ederdim.

Açık ikinci düşündüm, kalmakBurada, ve
harcama bir Bu kadınla konuşmak o kadar da eziyetli
görünmüyordu.

Kılıcın kabzasına uzandım ve onu kutudan çıkardım. Kolum
anında yere düştü.

"Kahretsin!" Nefesimin altında küfrettim.

Kadın beni eğlenerek izledi. "Silah kullanmaya alışık değil misin? Ne zamandır iz sürüyorsun?"

"Uzun sürmez," diye mırıldandım bileğimdeki acıyla yüzümü
buruşturarak. "*Benim*

Elde tutulan silahlar sadece bu kadar ağır değil."

Büyük çabayla kutuya geri koydum ve alnımda ter damlaları
oluşurken yukarı kaldırdım.

Göğsümün üzerinde tuttum, kollarımın üzerinde en azından biraz
idare edilebilir bir şekilde durana kadar birçok kez manevra yaptım.

Kadın kaşlarını çatmış bana doğru bakıyordu. "Hangi sınıftansın
canım?"

"Dört. Ben bir..." kutu kollarımda tekrar kaydı. "Navigatör."

Kadın kıkırdadı. "Bu mantıklı. O çocuk bizden çok korkuyor. Bir
Navigator ona yeterince zararsız görünüyor."

Seçilmemin ardındaki nedeni zaten tahmin etmiştim. Ama Elias'ın büyücülere karşı şüpheli ve güvenilmez olduğunu düşünmüştüm.

Onlardan korktuğu için değil.

"Ama o... seninle... yaşadı?" Hâlâ bıçağın ağırlığı altında debeleniyor, ağır ağır nefes alıyordum.

"Evet. Ama onun olmadığı tek şey hayatını kurtarmış olmam değildi.

Benim kim olduğumu hiç bilmedi. Babası ona hiç söylemedi."

Babası ona bir şey söyledi mi?

Ama sonra Elias'ın söylediklerini hatırladım. Babası iyi değildi, dengesizdi, ruh hali dengesizdi.

Ama babası benden önce bu büyücüyü kurtarmış ya da en azından ona yardım etmiş, ona daha iyi bir hayat sunmuştu...

Zihinsel olarak böyle bir adama inanmaya değer olduğuna karar verdim, en azından şimdilik.

"Neden bana söylüyorsun?" ağırlığını fark ettim.

Yavaşça iç çekti ve omuz silkti. "Lord Gillion artık öldü ve sen de Lord Elias'a söylemeyeceksin, değil mi?"

Nereden biliyorsun? Olabilir.

Yüzümü taradı ve neşesiz bir şekilde kıkırdadı, "Sana inanmaz, çocuğum."

Bu muhtemelen doğru. Bana olan inancı kesin değil.

Benim sessizliğim sırasında Agnesa tekrar konuştu. "Elias onu çok severdi. Öldüğünde yıkılmıştı." Hüzünle yere baktı. "Ve annesi... O zamandan beri eskisi gibi değil."

"Onunla... tanıştım," dedim. "Benim... varlığımdan pek memnun değildi."

Kadın soğuk bir şekilde güldü. "Evet, o kadın kocası öldükten sonra bir yana, yaşarken bile büyücülere karşı derin bir nefret besliyordu."

Bir sonraki soruyu sormanın avantajlarını ve dezavantajlarını tarttım.

Kutuya baktım. "Nasıl... öldü? Bununla ne yaptı?"

Kadın gözlerini kıstı ama sonra içini çekerek birkaç adım ötedeki masaya oturdu.

"Vasara'nın eteklerindeki bir kalede görev yapıyordu." Cevap verirken sesi hem düz hem de melankoli doluydu. "Asi büyücülerin faaliyetlerinin çok daha yaygın ve halka açık olduğu bir zamandı. Bu *iş*i daha önce birçok kez yaptığını ve pek de iyi olmadığını anlamalısınız."

Devam etmeden önce yutkundu. "Onları, o kalenin arkasında yaşayan insanları savunması gerekiyordu... ama sonunda... o... onunla" - kutuya doğru başını salladı - "sonsuz sayıda insanı katletti. Bir delilik nöbeti geçirdiğini söylüyorlar. Bazıları bir Telepat'ın onu bunu yapmaya zorladığını öne sürdü ama... sonrasında vücudunun hiçbir yerinde büyücülük ya da onun enerjisinin izine rastlanmadı."

Elini ağzına götürdü, belli ki bu konuyu konuşmakta zorlanıyordu. Sorduğum için bir suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırdı.

"Sonra kendini göğsünden bıçakladı. Onu kalede, etrafı cesetlerle çevrili, kendi bıçağıyla delinmiş, yerde diz çökmüş halde buldular."

Kolumdaki nesneden yeni dehşete düşmüş bir halde yüzümü buruşturdum ve nesneye tekrar baktım.

Elias'ın sözlerini yeni yeni anlamaya başlamıştım. O, ya da en azından çoğu kişi, babasının doğasının

kendi canına ve sayısız başkasının canına kıymasıyla sonuçlanan bir çöküşe doğru sürüklendi.

Cesedinde büyücülük izlerine rastlanmamasından sonra kimse başka bir şeyden şüphelenmedi.

Ama eğer bu kılıç bu işareti taşıyorsa, o zaman bir şekilde bu figürün, bu kişinin, her kimse onun zihnine, tespit edilemeyecek bir şekilde sızmış olması mümkündü.

"Karısı suçu büyücülere attı tabii ki." Agnesa iç çekti. "Ona göre, büyücülerin yaptıklarına tanık olduğu şeyler onu deliliğe sürüklemiş. Elias... şey, o asla başkalarının söylediklerini kabul eden biri değildi ama... başka ne açıklaması olabilirdi ki?"

Umutla bana baktı. "kılıç olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Hafifçe başımı salladım, bana bu kadar çok şey anlattıktan sonra onu onaylamayı reddetmek yanlış geldi.

Dudakları hafifçe titreyerek gülümsedi. "Umarım haklısındır. Buna hiç ... Buna hiç inanmamıştım."

Ne dediğinin farkında değilsin. Eğer haklıysak ve bu kılıç lanetliyse, Gillion'un eylemleri bu... şeyin sonucuysa, o zaman hayal edebileceğinizden çok daha kötü.

"Bunu şimdi ona götürmem gerekiyor," dedim.

Agnesa ayağa kalktı. Elini bana doğru uzatıp üst kolumu okşarken vücudu masanın üzerindeki bazı kâğıtlara sürtündü.

"Dikkatli ol kızım ve... ona göz kulak ol, olur mu?"

Ne? Kesinlikle ona bakmayacağım! Ne derse desin eline geçen ilk fırsatta beni öldürecektir. Bu ona bakmak gibi olur.

Kendi celladının peşinden git, bıçağının boğazını kesecek kadar keskin olduğundan emin ol. Tamamen aptal değilim!

Konuşmak için ağzımı açtım ama vazgeçtim, bana o kadar iyimser bakıyordu ki.

Sen bir büyücüsün ve benden ona göz kulak olmamı mı istiyorsun? Gillion'un cömertliği seni çok umutlandırmış.

"O iyi bir adam biliyorsun," dedi yan tarafa bakarak.

Madem öyle diyorsun.

Ama, rağmen benim iç inceleme, I yapamadım bulmak herhangi bir Kötü biri olduğunu gösteren zihinsel kanıtlar da yok.

Büyücüler için daha fazlasını yapmadığı için hatalı mıydı? Bizim için? Her şeyi değiştirmek için elini ne kadar kolay kaldırabileceği konusunda kendime yalan mı söylüyordum?

O da benim gibi sıkışmış ?

Birden başımı salladım. Çok fazla soru vardı. Çok kafa karıştırıcı. Ama yine de bir tanesi dudaklarımdan kaçtı.

"Nasıl... hayatını kurtardın?"

Agnesa küçük bir kıkırdama çıkardı. "Bu... burada ve şimdi tartışmamız için çok uzun bir hikâye. Tanrı'nın yanına dönmelisin."

Başımı salladım, başımı sallarken gözlerim masanın kâğıtlara takıldı. "Bunlar da ne?" Masanın üzerine yayılmış sembollerini işaret ettim.

masaya yaklaştım. Kutu hareketimi kısıtlasa öne doğru eğildim.

Agnesa yanıma geldi. "Vücutlarında buldukları izler." "Kimin cesetleri?" Çizimleri dikkatle incelemeye devam ettim.

"The King's ve ve Queen's," o cevap verdi olarak Eğer o tamamen açıktı. "Eski... Kral. Elias onları gördü. O geldi

buraya dönüp onları çizdi, sanırım onların"- ellerini kağıtların üzerinde gezdirdi - "katillerinin, bunu yapan büyücülerin aranmasına yardımcı olacağını umuyordu."

"Onlar..." Emin olmak için biraz daha öne eğildim.

Kadın da yüzüme bakmak için öne doğru eğildi.

"Onlar ne? Bunun hangi lanet olduğunu biliyor musun?" Sesi beklentiyle yükseldi.

"İşte bu " diyerek gözleriyle buluşmak için döndüm. "Bu bir lanet değil." Kadının gözleri çılgınca açıldı.

Sesim kısıldı. "Bu büyücülük değil."

BÖLÜM 75 - HESTAN

"aynı görünüyor," diye gözlemledi Dyna sınıra yaklaşırken.

"Bunu buradan söylemenin bir yolu yok," diye hatırlattım ona.

Yüzü acıyla buruştu. "Ama kesinlikle," diye sözünü kesti ve dizginlerini daha sıkı kavradı. "Haklısın," diye fısıldadı, "keşke daha erken dönebilseydik. Bütün bunlar bir hiç uğruna oldu."

Notu, Şifacı'yı ve Prens'i düşündüm. Bunların hepsi boşuna değildi.

Ama bu neredeyse ikimizin de hayatına mal oluyordu. "Elimizden geldiğince çabuk geldik. Baban ve amcan çabalarınızdan haberim var." Ona gülümsedim.

Doğruydu, bu sabah gün doğmadan, Saray sessizken ve hava hala serinken çıkmıştık.

Dyna dudaklarını büzdü, göz kapakları aşağı indi.

"Umarım öyledir." Derin bir iç çekti. "Keşke veda etme fırsatım olsaydı. Diğerlerinden bazılarına yani."

"Mağdur olmayacaklardır Leydim. Eminim birçoğu da ayrılmıştır."

"Bazıları düğün için kalacak, değil mi?" Başımı salladım. "Bazıları."

Dyna ürperdi. "Bir daha düşündüm de... Belki de en iyisi budur. O Prens'in bize veda ederken yüzündeki ifadeyi görmeye dayanabilir miydim emin değilim."

Nefesimin altında kıkırdadım.

Prens'in nasıl görünmüş olabileceğini, neler söylemiş olabileceğini düşündüm. Alaycı bir gülümseme, iğneleyici bir söz. Belki bir veda hediyesi. Gülünç bir şey.

Prensi tekrar görecektim. Bundan hiç şüphem yoktu. vedalaşmaya gerek yoktu.

Dış şehrin kapılarına yaklaştık. Bize eşlik etmek üzere gelen silahlı muhafızlardan bazıları önden gitmeye başladı.

"Leydim, efendim, biz de önden gidersek daha iyi olur." Dyna ve ben birbirimize şöyle bir baktık.

"Neden, sorabilir miyim?" Dedim.

Diğerleri düzene girerken muhafız yanımızda durdu.

"Güvenliğiniz için, efendim. Göreceksiniz."

Bununla birlikte atını ileri doğru iterek diğerlerine katıldı.

Dyna'nın yüzünde korku vardı.

"Bana daha yakın sürün leydim." Atlarımızın arasındaki biraz daha kapatması için elimle işaret ettim.

Dediğimi yaptı, endişeyle bakıyordu. Birkaç dakika sonra kapılar açıldı.

Hiçbir şey.

Sorun, gardiyanın bahsettiği gibi güvenliğimizi tehdit eden hiçbir şey olmaması değildi. Hiçbir şey olmamasıydı.

Ortalık tamamen sessizdi. Normalde, dış sınırdaki kapılara bu kadar yakın olsa bile etrafta koşuşturan insanlar olurdu. Ama sadece esintinin taşıdığı ürkütücü sessizliğin uğultusu ve yerde itilen taşların ve yaprakların hışırtısı vardı.

"Herkes nerede?" Dyna mırıldandı.

Etrafımdaki manzarayı, gri Arnavut kaldırımlı yolu, küçük ve ucuz evleri, sokak aralarını,...

Cesetler.

Dört kişilik bir aile evlerinin dışında kendilerini asmışlardı. Bir çift, bir ara sokakta, birbirlerinin pençesinde ölmüştü.

Dyna'dan yaşça büyük olmayan genç bir adam kapının önüne yığıldı, yüzü gri, dudakları maviydi.

Dyna'nın dudaklarından kopuk kopuk hıçkırıklar döküldü.

"İndirin şu cesetleri! Senin beynin yok mu? Hanımefendi burada seni aptal!" Muhafızlardan biri, bazıları şimdi bize de eşlik eden kapı görevlilerine bağırdı.

Adam başını salladı ve uysalca kabul etti, ailenin evinin çatısına tırmanmak ve bıçağıyla cesetlerini kesmek için sürünerek ilerledi.

Dyna onun yaptıklarını izledi.

"Leydim, başka tarafa bakın." Dikkatini çekmeye çalıştım.

Ama arkasını dönmedi, sadece yüzünü bana dönerek cevap verdi.

"Şimdi ne faydası olacak ki?" Kırık sesi paramparçaydı.

Düşünemiyordum. Sanki sorduğu soru kelime dağarcığımı zihnimden silmişti.

Ne işe yarayacaktı ki? Bu tür görüntüler, bir kez görüldükten sonra, gözlerinizi kapatarak silinemez.

Bazen onları kapatmak sadece daha parlak, daha net olmalarını sağlıyordu. Dyna o yaştaki biri için çok fazla şey görmüştü.

Ondan altı yaş küçükken şahit olduğum sahneleri hatırlayarak kaşlarımı çattım.

Ve o zamandan beri tüm sahneler.

"Hey! Seni küçük velet... buraya gel!"

Kafamı çevirdim. Muhafızlardan birinin yumruğu, atının yanında duran bir figürün yakasında sıkıca kenetlenmişti.

Figür bir çocuktü.

Çocuğun yeşim taşından soluk teni, göz teması kurmayı reddederek kaçırdığı lacivert gözleriyle daha da keskin görünüyordu. Koyu renk keçeleşmiş saçlarının bir kısmı da muhafızın pençesine takılmıştı.

Çocuğun sessizliğine karşılık olarak muhafız yakasını daha da sert bir şekilde çekiştirdi. Çocuk küçük bir çığlık attı ve kendi ayağına takılarak yere düştü, avuç içleri taşa sürtündü.

Çocuğun sağ elinden küçük bir para kesesi çıktı.

Çocuk titredi, yüzü toprağa gömüldü ama yine de para kesesini olabildiğince sıkı kavradı.

Muhafız atından indi, ayağını kaldırdı ve çocuğu tekmeleyerek uzaklaştırmaya çalıştı. Çocuk vuruşu bekleyerek kendi içine doğru kıvrıldı.

Ama hiç gelmedi.

Muhafız ayağını geri çekti ve gözlerini bana dikti. "Yüzbaşı. Bu hırsız , değil mi?" Sözleri küçümseme ile bağlanmış.

Sıkıca gülümsedim. "Efendim, sizden çok küçük bir çocuğa , değil mi?"

Muhafız oflayıp pufladı ve ayaklarımın dibindeki yere tükürdü.

"Kaptan, belki de söylentiler doğrudur? Av tüm malları kendine saklıyordu" - arkamdaki çocuğa baktı - "ve parayı."

"Bu çocuk Av'ın bir parçası değil."

"Ha. Bu doğru. Bu imkansız olurdu." Kaba bir şekilde sırtıttı.

"Efendim?" diye sordum.

"Av artık ... ve sen de artık bir Kaptan değilsin."

Bu açıklamanın beni rahatsız ettiğine dair hiçbir işaret vermedim. Kesinlikle rahatsız etti ama bir yanımda bu sonucu önceden tahmin etmişti.

Yutkundum ve gardiyanın gözleriyle tekrar buluşmadan önce ayaklarıma kısa bir bakış attım.

"Bu çocuk sadece aç," dedim.

Muhafız arkasındaki diğer iki adama bakmak için döndü. Yavaşça, teker teker, hepsi birbirine bakış attı.

Ve kahkahalara boğuldu.

Yumruklarımı arkamda sıkışmış, onları izliyordum. Arkamı dönmedim ama arkamdaki çocuğun , sırtıma doğru yaklaştığını hissedebiliyordum.

Çocuk sıkılı yumruklarımdan birini kendi küçük eliyle kavradı. Başımı omzumun üzerinden çevirip aşağıya baktım ama çocuk benimle göz göze gelmedi, sadece onaylamayan bakışlarla muhafızlara baktı.

Bu kadar yakından ne kadar küçük olduğunu görebiliyordum ama açlıktan ölmek üzere olduğu için yaşını tahmin etmek zordu. Beş yaşında da olabilirdi, on yaşında da.

Muhafız sonunda tekrar konuştu. "Aç, değil mi?" Parmağını çocuğa doğru uzattı. "Onun gibi sıska bir itin paramızı almaya ne hakkı var? Peki ya karnımız? Açlığımız? Ha? Bu yerdeki kötülük sadece çocuklar için geçerli değil. Burada hayırseverlik için zaman yok." Kelimeleri agresif bir şekilde tükürdü, tükürükler dişlerinin arasından fırladı.

"*Zamanın* bununla ne ilgisi var ki?" Açıkça sordum.

Adam sanki eğleniyormuş gibi ellerini birbirine vurdu. "Anladım. Sen de onlardan birisin. Tüm paranı ve yiyeceğini küçüklere verdikten sonra açlıktan ölmekte özgürsün o zaman. Ha."

"Herkes sizin gibi düşünseydi efendim, altın keseniz hiç var olmazdı. Ne de olsa birileri size para ödüyor," diye hatırlattım.

"Çünkü ben bunu hak ettim!" Muhafız bana bir adım daha yaklaştı. Bunun üzerine, atının üzerinde uzaktan izleyen Dyna atından indi.

Başımı hayır anlamında salladım. Olduğu yerde kalmalıydı. "Bu velet, ne yaptı, ha? Hiçbir şey!"

"O bir çocuk. Ondan ne yapmasını *bekliyorsunuz*, efendim?" Her konuştuğunda kızgınlığım artıyor, bencilliği karşısında yeniden alevleniyordum.

"Paramı geri ver, işte bu!" Topuklarını yerden kaldırarak olduğu yarı sıçradı, "Ve hak ettiği cezayı alsın."

"Hiçbir ceza olmayacak." Her kelimeyi açıkça yineledim, tam olarak telaffuz ettim.

Muhafız kaşlarını kaldırdı. "Şimdi olmayacak mı?" Adamlarına döndü. "Duydunuz mu beyler, ceza yok!"

Adamların bir kısmı onunla birlikte güldü, azınlık ise biraz rahatsız görünüyordu.

"O zaman onun yerine sen alsan nasıl olur?" dedi muhafız.

Dyna kararlı adımlarla ilerledi, yüzü kararlılıkla çarpılmıştı.

"Efendim! Kiminle konuştuğunuzu unuttunuz mu? Av artık olmasa bile, Kaptan yıllardır kendi karnınızı doyurmanıza neden oldu! Biraz saygılı olun!" Burun delikleri öfkeden alev almıştı ama kollarının titrediğini de görebiliyordum.

Kralın soyundan gelen biriyle karşı karşıya kalan muhafızın tedirginliği bir anda azalmış gibiydi.

", ona çok saygı duyuyorum." Bana alaycı bir şekilde baktı, "Ama aynı zamanda Kral'ın adaletine de saygı duyuyorum... amcanızın adaletine."

Sesindeki sahte ağırbaşlılık o kadar acı verici bir şekilde belirgindi ki, genellikle böyle şeylerden habersiz olan Dyna bile bunu fark etti.

"Amcam yaptıklarınızı duysa dehşete düşerdi! Çocuk sana parayı verecek ve bu iş burada bitecek."

Muhafız birkaç dakika düşündükten sonra eğildi. "Evet, ."

Dyna bana ve döndü. Çocukla yüzleştim, bana yalvarırcasına baktı, sessizce müdahalem için yalvardı.

" değil," dedim sessizce, böylece sadece o duyabilecekti. "Paramın bir kısmını sana sonra veririm."

Çocuk birkaç kez gözlerini kırıpıştırdı ama yine de keseyi bırakmayı reddetti.

"Ve biraz da yiyecek," diye ekledim.

Çocuğun kaşları bu söz üzerine gevşedi.

Uzandım ve keseyi yavaşça elinden .

Kolumu uzattım, muhafız geldi ve keseyi avucumdan kaptı. Dyna başını salladı ve uzaklaştı.

"Ve çocuk da benimle birlikte seyahat ediyor," diye seslendim.

Muhafız güldü ve keseyi giysisinin daha derinlerine soktu.

"Ciddi olamazsınız. Bir hırsızla seyahat etmemizi mi istiyorsun?"

"Efendim, size söz veriyorum, eğer çocuk bir başkasından çalmaya kalkışırsa, o zaman cezasını tam olarak çekeceğim."

Adamın gözleri memnuniyetle parlıyordu.

Acele ettiğim için çok düşüncesizce konuşmuştum. Bu ifadenin bir hata olduğunu şimdi fark ettim. Muhafızlardan herhangi biri için kayıp bir eşya, çalınmış bir para numarası yapmak kolay olurdu. Şimdi beni cezalandırmak için bir bahane yaratmaları kolay olurdu.

"Gerçekten mi? Peki ya yaparsa, o zaman ne olacak?" Muhafız kaşlarını kaldırdı.

"O zaman yolun geri kalanında o ve ben yalnız seyahat edeceğiz." "Peki ya Leydi?"

"Onu güvenli bir yere götüreceğinize inanıyorum."

Bunu yapmamaları mümkün değildi. Ne kadar aşağılık olurlarsa olsunlar, Dyna'nın sağ salim varması için görevlendirilmişlerdi ve başarısız olurlarsa Kral'ın gazabını göze alamazlardı.

Gardiyan başını eğip çocuğa baktı. O böyle yaptıkça çocuk bana daha da yaklaştı, şimdi ön kolumun tamamını tutuyordu.

"Sana çok bağlı, değil mi?" Gardiyan sordu. Cevap vermedim.

"Başkasının yahnisinde et olması ne kadar sürecektir merak ediyorum."
Gözlerimi muhafızdan ayırmadan uzandım ve elimi çocuğun kulaklarının üzerine koyarak onu yanıma çektim.

"Saygılarımla Belki de, Kaptan?" Onun düşündürücü
ses sürüklendi olarak kendi kendine
kıkırdarak uzaklaştı.

Elimi çektim ve çocuğa baktım. "Bir daha çalmak ,
yoksa cezalandırılacağım," dedim.

Heyecanla başını salladı.

Elini tuttum ve atımın yanına götürdüm, onu önüme ve eyerime yerleştirdikten sonra ben de atıma bindim.

Çocuk hiçbir şey söylemedi, bileklerinde kirlenmiş ve yıpranmış bandajlar vardı. Etrafına endişeyle bakarak sessizce onları ovuşturdu.

Şirket sessizleşti ve çevremizin çorak doğasıyla birlikte havada bir sakinlik yanılsaması vardı. Ama sadece bu kadardı.

Çocuğun kim olduğunu, adının ne olduğunu, başına ne geldiğini, ailesinin nerede olduğunu merak ettim. Ama konuşacak durumda olmadığı açıktı ve en kötü anılarını ondan zorla almak istemedim.

Bir süre daha yol aldık. Bir noktada, sesler bize doğru uzandı. Bağırان ve kırılgan bir doğaya sahip, acil ve agresif.

Dış şehir ve köylerinden sonra Merkez Şehir, Celion geldi.

Normalde burada muhafızlar olurdu, Kral'ın kapılarda nöbet tutmaları için görevlendirdiği askerler.

Şimdi, gerçekten de kapılarda duran kişiler vardı, ama bunlar Kral'ın muhafızları değildi.

Hepsi de çeşitli silahlarla donanmış üç adam ve bir kadın bize yaklaştı. Arkalarında, evlerinin dışında, direklerin ve sütunların etrafında, karanlık ifadelerle bizi izleyen bir insan kalabalığı duruyordu.

"Geçmemize izin ver kadın," diye tekrar konuştu baş muhafız, grubun önündeki kadına hitaben.

Kadın kaşlarını çattı, gözleri şirketimizin üzerinde hızla gezindi. Kısa bir süre benim ve çocuğun üzerinde durdular, ağzı hafifçe seğirdi.

"Hiç sanmıyorum," dedi arkasındaki adamlardan biri.

"Sizi o sarayın dışında görmeyeli çok uzun zaman oldu," diye cevap verdi ikinci bir kişi, uzun siyah saçlarını arkadan bağlamıştı.

"Bizi çıkarken görmüş olmalısınız," diye cevap verdi muhafız öfkeyle.

Grubun önündeki kadın omuz silkti ve gümüş gözlerini kısarak baktı. "Gitmenizi engellememiz için hiçbir sebep yoktu. İstedığınız zaman gidebilirdiniz, bunu tahmin edemezdik."

Bir adım daha yaklaştı.

"Ama dönüşünüzü tahmin edebiliriz. Sizi bu şekilde karşılamak daha kolay." Alaycı bir tavırla kirpiklerini kırıştırdı.

"Seni bir daha uyarmayacağım, kadın. Geçmemize izin ver yoksa seni ve arkadaşlarını indiririm."

Kadın dilini alt dudağına bastırdı ve kaşlarını inanmaz bir şekilde kaldırdı. "Böyle bir şansınız olmayacak."

Atlar sanki etrafımızdaki tehlikeyi, yakın tehdidi sezmiş gibi tedirgin oldular.

"Ne istiyorsunuz?" Kadına sordum.

Gözlerini muhafızdan ayırıp bana doğru çevirdi. "Sizi tanıyorum."

Muhafız, "O Av'ın Kaptanıydı, çoğu insan onu tanır," diye araya girdi.

"Ne istediğimiz belli değil mi?" Kadın onu görmezden geldi. "Yemek istiyoruz. Amcasında ne varsa onu istiyoruz." Abartılı bir şekilde Dyna'yı işaret etti.

"Üzerimizde fazla yiyecek yok," diye cevap verdim temkinli bir şekilde.

Kadın kendinden emin bir şekilde atıma doğru yürüdü. "Beni yanlış anladınız. Siz ve elçiniz burada kalacaksınız. Sizi alıyoruz, isterseniz rehin tutuyoruz. İçinizden biri gidip olayı Kral'a rapor edebilir. Ve ona söyleyecekler" - dirseğini eyerime dayadı. Önümdeki çocuk ondan hafifçe ürktü

- "Ya yiyecek depolarının bir kısmını serbest bırakacak, *açlığımızı* tartışmak için bizimle buluşacak ya da ona her gün taze bir ceset göndermeye başlayacağız. Ve yeğenine ulaştığımızda, önce parmaklarından başlayacağız, sonra ayak parmaklarından, sonra-"

Bir kılıç doğrudan ağzına saplandı. Kendi kanında boğuldu ve kanı öksürerek bacağıma ve çocuğun yanına sıçradı.

Dizginleri çektim ve atı yana doğru çektim. Yüzüm dehşet içinde buruştu. Çocuğun gözleri dehşetten kocaman olmuştu.

Birkaç saniye önce sohbet ettiği muhafız, kılıcını çekerken yüzündeki kanı sildi.

Kaos saniyeler içinde patlak verdi.

Köylüler gözlerinde nefretle bize doğru geliyorlardı.

Dyna'yı aramak için başımı çılgınca çevirdim. Uzaklara doğru vahşice at sürmeye bile, birkaç muhafız da onu takip ediyordu.

Ancak çok geçmeden birkaçı sırtlarında oklar ve bıçaklarla yere düştü.

Kargaşanın ortasında atım altımdan kaydı ve kendimi ve çocuğu öne doğru fırlattı. Uzanıp kollarımı ona doladım, havada dönerek sırtımın üzerine düştüm ve düşüşünü hafiflettim.

At kısmen alt bacaklarımın üstüne indi, acıdan bir inilti çıkardım, bu acı özellikle zaten yaralı olan bacağımı delip geçti.

Atın bacakları kesilmişti ve şimdi bana doğru yaklaşan bir adam vardı, yanında bir kılıç asılıydı, üzeri yoğun kanla kaplıydı.

Çocuğu yana ittim ve kendimi atın bacaklarının altından sürükleyerek çıkardım. Adamın kafama indirdiği darbeyi engellemek için mızrağımı tam zamanında tutmayı başardım.

Tekrar saldırmadan önce ağrıyan bacaklarımın üzerinde zar zor ayağa kalkmıştım. Mızrağı döndürerek kendimi bir kez daha savundum.

Bu insanları öldürmek gibi bir niyetim yoktu.

Ama adam kızarmış yüzünde dizginlenemez bir öfkeyle bana üçüncü kez saldırdığında, başka bir seçeneğim ezici bir netlikle fark ettim.

Çocuk arkamda durmuş, sanki birine saldırmaya hazırmış gibi çömelmiş, izliyor ve bekliyordu.

Önümüzdeki adam bağırdı ve tekrar kafama doğru hamle yaptı. Eğildim ve yükseldim, mızrağımı ileri doğru ittim, silahsızlandırmak niyetindeydim

Onu.

Onun yerine başka bir kılıç çıkardı ve mızrağımı arasına sıkıştırdı. Mızrağım, her iki tarafından ezilen iki kılıcın baskısı altında titredi ve sarsıldı.

O anda bakışlarım etrafa dağıldı. Önümde bir sürü insan, hatta çocuklar bile kavga ediyordu. Birkaç köylü ölmüştü. Birkaç muhafız ölmüştü. Havada belirgin bir bağırsak kokusu ve kanın demir tınısı vardı. Metalin metale çarpma sesi, öldürmeye niyetli olanların vahşi çığlıkları ve ölümcül şekilde yaralanmış ve ölmekte olanların acı dolu çığlıkları. Çocuklarının yanında diz çöken annelerin, babalarının yanında diz çöken çocukların çığlıkları.

Adam mızrağımı ikiye niyetiyle daha da bastırdı. Yerden zıplayarak, havada yana doğru dönerek ve ayaklarımın üzerine çömelerek inerek kendimi kurtardım.

Ayağa kalktım. Gövdeme saldırdı. Saldırısını engelledim ve şimdi yumruk haline getirdiğim diğer elimle yüzüne vurdum. Kanayan burnunu tuttu ve şok olmuş bir halde bana baktı. Kanlı parmaklarıyla boynuma uzandı. Geri çekildim ve mızrağımı yukarıdan aşağıya çapraz bir şekilde savurarak bacaklarına vurdum. Yere düştü.

Ona bir tekme attım ve ayağımı göğsüne dayadım. Çırpındı ve ayağa kalkmaya çalıştı ama topuğumla yüzüne sertçe vurdum. Baygın düştü.

Çocuk yarı hayret, yarı dehşet içinde beni izliyordu. Koşup elinden tuttum ve onu kendimle birlikte çekerek "Saklanman gerek! Git!"

Bıraktım ama çocuk aynı şeyi yapmayı reddetti.

"Bizimle değil onlarla daha güvende olursun," diye ısrar ettim, sesimi tüm gürültüye yükseltmek zorunda kaldım.

Çocuk beni hâlâ sıkıca kavıyordu. Sonra gözleri büyüdü, omzumun üzerinden baktı.

Döndüğümde, elinde mızrak olan bir kadının boynumu delmesine ramak kalmıştı. Kendi silahımla onun silahına vurdum. Silahını tekrar kaldırmaya çalıştı ama yapamadan başka bir köylü ona doğru koşarak dengesini kaybetmesine neden oldu. Yüz üstü düştü.

Geri çekildim ve çocuğu da geri ittim. Saldırganı yere düşüren köylünün ardından diğerlerinin de saldırganın giysilerini kapışmasını izledik.

Göğsüne yakın bir şeyi bastırıyordu. "Onu buldum! O benim!"

"Çocuklarımız var! Hepimizin yemesi lazım!"

"Doğru, birazını paylaşmak zorundasınız!"

"Neden ben? NEDEN YAPMALIYIM? HAHHAHAHA." Adamın kocaman gözleri kollarındaki bohçaya sabitlenmişti.

Başka bir kadın öne çıktı. Sol kolunda bir bebek taşıyordu. Yumruğunu kaldırdı ve mutfak bıçağını adamın gözüne sapladı.

Feryat etti, uslanmaz bir şekilde çığlık attı ama yine de bir eliyle bohçayı hararetle kavradı, diğer eliyle de kanamasını durdurmaya çalıştı.

Kaçmaya çalışırken hâlâ çığlık atıyordu.

Bebeğini kucağına almış olan kadın, gözlerinde boş bir bakış, yanaklarında bir çöküklükle uzanıp adamın saçlarından tuttu ve onu geri çekti.

Adamın önünde duran başka biri elini uzattı, bohçayı adamın kollarından almaya hazırdı. İzlerken kadının gözleri büyüdü, çünkü düşündüğü ödülün başka birine gideceğini fark etmişti. Ama sadece bir eli vardı.

Bebeğini bir kenara attı, neredeyse yere fırlatacaktı.

Saniyeler içinde, ezildiği için boğuk çığlıkları kesildi.

Bir kişi bile durmadı. Bir kişi bile yeni doğmuş bebek için bir saniye bile düşünmedi.

İçgüdüsel olarak çocuğu ve kendimi daha geriye ittim, gözlerim büyüdü ama bu yerden, bu sahneden kaçamazdık.

Kadın dişlerini sıktı ve paketi adamın elinden kaptı. Artık yarı kör olan adam çığlık atarak uzandı ve yiyeceği geri almaya çalıştı ama göremiyordu. Kadın kaçmaya çalıştı ama köylüler kendi aralarında kavga ederek onu takip etmeye devam etti. Bazıları silah çekmiş.

Eteklerinden tuttular ve yere düştü, yiyecekler avuçlarından sıçradı.

Yine de, sırtının üzerinden geçip kafatasını ezdiklerinde, küçük paketi tırmaladıklarında, kapandıklarında, gerdiklerinde, yetersiz içeriğinden alabildikleri aldıklarında ses çıkarmadı.

Uzakta, köyün yukarısında Dyna ve bir muhafızın küçük figürleri seçilebiliyordu. Köye doğru gidiyorlardı.

Saray. GörünüŖe göre kaçmışlardı. Sadece bir . Sadece o.

Rahat bir nefes aldım ve yatacak bir yer bulmak niyetiyle döndüm.

Çocuk beni takip etti.

"Onlarla kal... onlar..."

Ama kaşlarını çatarak omzumun üzerinden yerde ezilmiş bebeğe, onun birkaç metre ilerisinde ezilmiş anneye ve süregelen vahşete baktım.

Yanılmışım. Burada, bu insanların arasında kesinlikle daha güvende değildi.

Çocuk yüzümü neredeyse sempatik bir şekilde izledi, sanki bunca zamandır bildiği bir şeyi fark etmemi bekliyormuş gibiydi. Sanki ben çocuktum ve o yetişkin bir adamdı.

"Benimle gel." Elini tuttum. Çocuğun gözlerindeki hafif gülümseme belirgindi. Şu anda bile . Şimdi bile memnundu. Ama muhtemelen haftalardır, belki de aylardır yalnızdı ve daha önce ona ne olduğunu bilmenin hiçbir yolu yoktu

O zaman.

Onunla birlikte koştum, kargaşanın içinden geçtim, cesetlerin üzerinden atladım. Buldum, küçük karanlık bir yol, daha önce kullandığım bir yol, oraya inebilirdik ve...

"Dur!"

Ayaklarımı sıkıca yere bastım. Önümüzde bu kez çok kalabalık bir köylü grubu vardı.

"İyi iş çıkaracak," dedi adamlardan biri, çocuğa aç gözlerle bakarak.

"Mmmmm..." dedi başka bir kadın onun yanında. "Biraz zayıf ama... geçen haftakinden daha etli."

Bir plan düşünmeye çalışarak kaşlarımı çattım.
Şimdi öldürmeden buradan canlı çıkmayı düşünmem mümkün değildi.
Parmaklarım kıpırdadı. Mızrağımı almak için arkama
uzandım. "Bu değil," diye emretti bir ses insan sürüsüne.
Bunu duyunca hava ciğerlerimde kurşun gibi hissettim.
Elim hâlâ silahımda, omzumun üzerinde, sesin kaynağıyla
yüzleşmek için yavaşça döndüm.
Kaspian. Vasara'ya gitmeden sadece bir gün önce Av'dan
kovduğum adam karşımda duruyordu ve görünüşe göre şimdi kendi
türünden bir birliğin lideriydi. Saçları daha uzun, gri giysileri daha
yıpranmıştı ama hâlâ o çelik gibi duruşu, o kararlı havası vardı.
Hareket etmedi. Konuşmadan önce önce yanımdaki çocuğa, sonra
da bakışlarından ürken arkamızdaki insanlara baktı.
"Gördüğünüz gibi Kaptan, o madalyona hiç de ihtiyacım yokmuş."

BÖLÜM 76 - NATHON

Loria'nın düğününün konuk olarak katıldığım ilk düğün olacağı gerçeğini düşünerek kollarımın düğmelerini ilikledim. Casus olarak değil,

ya da bir suikastçı, ya da bir amaç için bir araç. Gölgede kutlamayı izlemek ve söz konusu konuklardan biri yalnız kalana kadar beklemek için değil.

Düğünler o zamanlar yaşam ya da aşktan ziyade ölümle ilişkilendirdiğim bir şeydi.

Ancak bu düğünde konuk olmama rağmen, bunun gerçekten farklı olduğunu söyleyebilir miyim? Bu düğünün kendisi bir amaçtan başka bir şey değildi. Altın ipekler ve cüppelerle, yeminler ve yüzüklerle, sonsuzluk vaadiyle dolu bir yol.

Ama bu ölüme giden bir yoldu.

En koyu, en koyu, kan kırmızısı Vasara'nın cenaze kıyafetlerinin rengiydi. Düğünler için en parlak ve en delici altın rengiydi ve misafirlerin gelin ve damattan farklı bir ton giymeye teşvik edildiği diğer Krallıkların aksine, Vasara'da misafirler

onları yansıtmalarını bekledim. Kıyafetleri hiçbir zaman fazla önemsememiştim. Ne de olsa, bunu sadece belirli bir kişinin gözüne girmek için belirli bir şekilde giyinmem emredildiği zamanlarla ilişkilendirebilirdim. Ama bu düğünde kimsenin gözüne girmek gibi bir arzum yoktu, sadece kendi gözlerimi kullanmak, izlemek, gözlemlemek istiyordum.

Eğer biri Loria'nın hayatına kastedecek olsaydı, bu bugün olurdu. Kral'la evlendikten sonra bu iş biterdi. Kraliçe olduktan sonra birinin onu öldürmeye çalışması çok daha zor olacaktı.

Odamdan çıktım ve ona tahsis edilen odaya doğru yürüdüm. Kral'ın hizmetkârlarının onunla ilgileneceği ve onu giydireceği yere. Vardığımda kapıyı çaldım.

"Benim," diye seslendim ağaçların arasından.

"İçeri gel," diye seslendi Loria'nın yumuşak sesi kapıdan.

Avuç içimi tutamağa bastırdım ve aşağı doğru ittim.

İçeride, Loria'nın etrafı, yarattıkları örgülü taçlarla saçlarına altın süsler dokuyan birkaç kişi tarafından sarılmıştı. Oturduğu yerde gözlerimle buluşmak için kıpırdandığında elbisesi dalgalanıyordu. Kuyruğu o kadar uzundu ki neredeyse odanın diğer tarafına ulaşıyordu. Aslında öyle olmadığı halde şeffaf görünüyordu. Parlıyordu ama rahatsız edici bir şekilde değil, sadece ince bir şekilde, altın iplik ışınları ışığı yakalıyor, içinde dans ediyordu.

Başım, yüzüne dönmeden önce uzun uzun gezindi. Bir heykele benziyordu. Elementas tapınaklarındaki görkemli türden. Saygılı, görkemli ama bir şekilde cansız.

Hiçbir şey söylemedik.

İlk kez birbirimizi kelimeler olmadan anladığımızı hissettik. Şimdi, birbirimizi onları kullandığımız zamanlardan çok daha fazla anladığımızı hissediyorduk.

Loria'nın parmakları arkasına doğru savruldu. Parmaklarını, elleri şu anda başının üzerinde duran görevlinin bileğine yerleştirdi. "Lütfen bizi biraz yalnız bırakın." Kadına dudakları kapalı bir gülümseme verdi.

Görevliler uygun bir şekilde eğilip reverans yaptıktan sonra odadan ayrıldılar.

Loria bir aynanın önünde oturuyordu ama aynaya bakmıyordu. Sadece elbisesinin kumaşıyla yastıklanmış olan ellerine bakıyordu.

Onun arkasında durdum. Sonra başını kaldırıp aynaya baktı, aynadan bana bakıyordu.

"Nasıl... hissediyorsun?" Belirsiz bir şekilde sordum. Loria kaşlarını çattı. "Fark eder mi?" Gözlerimiz birbirimize sabitlenmişti.

"Evet."

Loria kısık bir kahkaha attı. "Senin için mi?" "Bana göre," diye ciddi bir şekilde cevap verdim.

Kolunu sandalyesinin arkasına koydu ve doğrudan bana bakacak şekilde döndü. "Korkuyorum" - güldü, yumuşak bir şekilde gülümsedi - "korkuyorum."

Öne doğru birkaç adım , ben atarken boynunu yukarı kaldırdı.

Gülümsüyordu ama parmakları sandalyesini sıkıca kavramıştı. Yüzündeki kasların gerildiğini, dişlerinin kapalı dudaklarının arkasında gıcırdadığını görebiliyordum. Korkuyordu.

Onu bu duygudan korumak istemiştim. Asla korkmayacağından, ürkmeyeceğinden ya da tedirgin olmayacağından emin olmak istemiştim.

Belki de bu hayatta birinin böyle şeyleri hiç hissetmeyeceğinden emin olmanın imkânsız olduğunu biliyordum. Biliyordum ve yine de bunu değiştirmeyi umuyordum.

Sahip olduğum her şeye mal olsa bile. Bu kelimenin sunabileceği en kötü dehşetle yüzleşmek zorunda kalsam bile ve onlardan arta kalanlarla yüzleşmesi kaçınılmaz olsa bile, onlarla yine de yüzleşirdim.

Elimden geleni yapardım. Sahip olduğum gücün mümkün olduğuunca çoğunu ondan almak için elimden geleni yapacaktım.

"Yakında bitecek," dedim ona.

"Tam olarak değil."

Tam olarak değil. Loria evlendiğinde, babamız gelecekti.

Ve ne planladığını kim bilebilirdi.

"Ama her zaman yanında ben olacağım, değil mi?" Sırıttım.

Yüzü düzleşti. "Bu daha da korkunç." Ağzında bir gülümseme gölgesi oynadı.

"Ben buradayken şey deneyenler için... evet... bu çok korkutucu."

Yutkundu ve cevap vermedi.

Önünde çömelip göz hizasına geldim.

"şimdi bunu düşünme." Sesim belli bir sebep olmaksızın belirgin bir şekilde kısıldı. "Ben düşüneneğim. Bizim için düşünme işini ben yaparım. Sen sadece..." Kıyafetini işaret ettim.

"Evlenin," diye alaycı bir şekilde cümlemi tamamladı.

"Kesinlikle, sonuçta çok küçük bir şey... değil mi?" Başımı eğdim ve genişçe gülümsedim.

Parmakları sandalyenin etrafında gevşedi ve ben ayağa kalkmadan parmakları benimkilere dolandı.

Şok içinde ellerimize baktım. Dokunuşu düşünceli, hafif ve dikkatliydi. Onunla en son ne zaman sevgi paylaştığımızı hatırlayamıyordum. Ne yapacağımı bilemedim.

Avucunu parmak eklemlerimin üzerine koydu.

"Anlamıyorsun," diye fısıldadı. "Bu şeyler senin için ikinci doğa. Onlara alışkınsın. Seni korkutmuyorlar. Sen insanların korku kaynağısın, kimse sana dokunmaya cesaret edemez. Ama ben... ben senin gibi değilim."

Elini geri çekti.

Onlara alışkınsınız.

Seni korkutmuyorlar.

Kimse sana dokunmaya cesaret edemez.

Bana karşı hissettikleri için onu suçlamam pek mümkün değildi.

Kendimi aptal gibi hissettim. Bir an için düşünmüştüm ki.

Boğazımı temizleyerek ayağa fırladım.

"İşte bu yüzden düşünme işini bana bırakmalısın... anladın mı?" Ona sıırttım. "Zamanı geldiğinde. Harekete geçmene gerek kalmayacak."

Kirpikleri dalgalandı. Sözsüzce arkasını döndü. Konuşmamız bitmişti.

Düğünün kendisi beklediğim kadar gösterişli ve uzundu.

Loria ve Kral yeminlerini ederken el ele tutuştular; Loria'nın yüzündeki şeffaf peçe ancak daha sonra Kral'ın elleriyle kaldırıldı. Loria'nın sırtı bize dönüktü, düğün için kalan adaylar ve refakatçiler doğrudan salonun ön tarafında yer alıyordu.

Kral'ın yüzünü, Loria'nın görünüşüne bakan gözlerini izledim. Evlendikleri ilan edilirken kutlama müziği ve bir koro sesi duyuldu, Kral öne doğru eğildi ve Loria'nın yanağına o kadar hafif bir öpücük kondurdu ki Loria'ya neredeyse hiç dokunmadı bile.

Müzik çalmaya devam ederken Tarren sağ tarafıma baktı. "Taç nerede? Ona taç takmayacaklar mı?"

Başımı sallayarak gözlerimi kapattım.

Prences Rhana solumdan cevap verdi. "Taç giyme töreni daha sonra gerçekleşecek."

"Oh," diye kaşlarını çattı Tarren, "Ne zaman?"

Fırsattan istifade takastan ayrıldım ve balonun yapıldığı bitişik salona doğru ilerleyen konukları takip ettim. Bir hizmetkârın taşıdığı tepside bir içki alıp bir masaya yaslandım ve sahneyi izledim.

"Gösterinin tadını çıkarıyor musun?"

Soluma dönerken dudaklarımda bir gülümseme oluştu. İlk tanıştığımızda söylediği sözlerin aynısını söyledi.

"Lord Elias, büyük gösterileri ne kadar sevdiğimin farkındasınızdır herhalde?"

Elias da masaya yaslanarak yanımda durdu.

"Bunun sadece sen işin merkezindeyken olduğunu sanıyordum." İçkisinin bir kısmını yuttu.

"Tabii ki hayır. Yan hatlardan izlemek çok daha ilginç."

Elias fincanına bakarak güldü, sonra fincanı yüzünden çekti.

"Sanırım sizi tebrik etmeliyim. Bundan memnun olmalısın

Sonuç," diyerek birlikte duran, konukları selamlayan ve onlarla sohbet eden Loria ve Kral'ı işaret etti.

"Tebrikler mi?" Kollarımı kavuşturdum ve yüzümü hafifçe ona döndüm. "Bu evliliğin kazanan için en kötü kafes türü olduğunu ima eden sen değil miydin?"

"Ben öyle düşünüyorum diye siz de öyle düşünecek değilsiniz Prens." Bana sahte, sıkı bir gülümseme verdi ve tekrar içti.

"Sanırım biraz da olsa memnun olmalısınız. Kuzeninizin uygun olmayan biriyle evleneceğinden korkmuş olmalısınız... o çocuk ya da... o altın saçlı kadın gibi."

Elias bana yan gözle baktı.

"Her gün onun böyle bir kadınla evlendiğini görmek ve sürekli olarak neler olabileceğini hatırlamak sizin için zor olmuş olmalı. Ne... olabilirdi." Ben de ona yan gözle baktım.

O altın saçlı kadın taç giymiş olsaydı, bunu ne kadar korkunç bulurdu. Keşfedilmemiş eyleminin yürüyen, nefes alan bir hatırlatıcısı. Ortaya çıkmaya ne kadar yakın olduğunun canlı bir örneği. Onun kuzeninin yanında oturmasını ve onun beğenisini, güvenini kazanmasını izlerdi.

Elias, "Bu Sezonun saçma olduğunu düşündüğümü ya da kaldırılmasına tanık olmaktan memnuniyet duyacağımı gizlemedim," diye mırıldandı.

"Sır yok mu?" Gözlerimi kısarak ona baktım.

Elias bir an sessiz kaldı, sonra acı acı güldü. "Ne kadar şanslısın. Ünün zaten o kadar korkunç ki, yapabileceğin hiçbir şey üzerine gölge düşüremez," diye mırıldandı.

"Seninkinin görkemli olduğunu söyleyemem." Bir bacağımı bileğimden diğerinin üzerine geçirdim. "Ama sanırım şu anda önemli bir konumda olduğun için onu canlandırmak için büyük çaba sarf etmen gerekecek. Bu zor olacak... *neredeyse* bir cesedi canlandırmak kadar zor."

Elias gözlerini devirdi. Boş kadehini arkamızdaki masaya koydu ve yüzünü tamamen bana döndü. "Ya da sekiz metrelik dikenli bir kapıdan kadar zor."

Dilimi tıkırdattım. "Kulağa imkânsız geliyor."

"Kulağa öyle geliyor," diye yanıtladı Elias.

İçkisine geri döndü. Onu izledim, dudaklarımda yarım bir gülümseme dans ediyordu.

"Konsey bu konuda ne düşünüyor?" Elias'ın omzunun üzerinden tekrar Loria'ya bakarak sordum.

"Onun çocukla ya da altın saçlı kadınla evlenmesini istediler." "Yanlış kadınla evlenen kısır bir kral. Onlar olmalı Çok sevindim," dedim sırtarak.

"Kral, onların fikirlerinden kolayca etkilenecek ya da onlar için acı çekecek bir adam değildir."

Elias'la yüzleştim, "Biliyorum."

. Biliyordum. Kabul ettim. Bu Kral hafife alınacak biri değildi.

"Gösterinin geri kalanının tadını çıkarın." Elias uzaklaştı.

Gösterinin geri kalanı, ışığın ve gecenin karanlığının mekâna nüfuz etmesiyle, güneşin yerini mumların ve küçük alevlerin sıcaklığının almasıyla geçti. Çıkış yapmak için uygun bir an seçtim, bana tahsis edilen odama değil, şehre, Iloris'e doğru dolaşmaya başladım. Artık ezberlediğim koridorlarda ilerledim ve...

Durdum. Midemde bir bulantı dalgası dolaştı. Gözlerimi kırıştırdım. Görüşüm bulanıklaştı. Avuçlarım terlemeye başladı. Kendimi odama geri sürüklemeye çalışarak etrafımda döndüm. Zihnim kalın ve yoğun bir bulutla kaplıydı, düşüncelerim, kafa karışıklığım delip geçmek için mücadele ediyordu.

Ne oluyor?

Ben... Ben dikkatliydim...

Nasıl...

Geri dönmem lazım.

Orada bunu durdurabilecek malzemeler var.

Ancak birkaç koridoru geçebilmişim ki, ağır ve ezici bir uyuşukluk üzerime çöktü.

Ayakta kaldım, göz kapaklarım çırpınıyor, kapanmak için yalvarıyordu.

Ayaklarım arkamda sürüklenerek ağır ağır ileriye doğru birkaç adım daha attım. Ama dizlerimin üzerine düştüm. Kemiklerimin yere çarpma sesi dar alanda yankılandı.

Bana yaklaşan ayak sesleri gibi.

Enerjim yoktu, kim olduğunu görmek için boynumdaki kasları çalıştıracak gücüm yoktu.

Karanlığın içine düşerken başıma bir çuval geçirdiler.

BÖLÜM 77- LOR AI

E Liel'in odası şimdiye kadar gördüklerimin en az üç katı büyüklüğündeydi.

Onun değil, artık bizim odamızdı.

Mobilyaları, perdeleri, kan kırmızısı çarşafları incelerken yanıma gelip durdu.

Eğer bir gece boğazını kesersem, bu sadece malzemeye karışır.

"Loria." Kral'ın sesi beni karanlık düşüncelerimden uyandırdı.

Onu merakla izledim. İlk kez adımı söylediğini fark ettim, herhangi bir unvan ya da hitap olmadan. Benim adımı. Tek başıma.

"Senin..." Kendimi durdurdum. Onun yerine "Eliel," dedim.

, gülümsedikçe yüzü daha da güzelleşiyordu. "Bunu söylediğini duymak beni memnun etti."

"Benim adımı da söylediğinizi duymak beni memnun ediyor."

Gecenin dile getirilmemiş varsayımı havada asılı kaldı.

Eliel arkasını döndü ve dış giysilerinin bir kısmını çıkararak düzgünce katlanmış bir şekilde masanın üzerine koydu. Üzerinde soluk teninin tamamen beyaz görüldüğü altın rengi bir atlet kalmıştı. Güneşin ayı kucakladığını görmek gibiydi.

Uzun parmakları yere bıraktığı son giysiden kalkarken, sırtı pencereye dönük bir şekilde bana döndü.

"En azından bu gece için senden hiçbir beklentim yok."

Ama kendimle ilgili beklentilerim ve belki de nefret ettiğim bu adamla ilgili bir merakım vardı. Onu bir insan olarak çok sık merak etmiş olmam beni incitti. Bu beni korkutuyordu. Bunun aptalca olduğunu biliyordum. Yanlış olduğunu biliyordum.

"Loria?" Ben sessizliğe gömülürken sesi sorgulayıcı bir tonda titriyordu. "Hangi gece?" Ben sordum.

Eliel başını öne eğdi. "Bu-" "Hangi gece olacak?"

Ne demek istediğimi anlayan Eliel çenesini kaldırdı ve iç çekerek uçsuz bucaksız boşluğun bir tarafına baktı.

"Sadece sen istediğinde."

Bunu diledim. Nathon'un söylediği gibi bunun sona ermesini diledim.

Bu yapılane kadar babam tatmin olmayacaktı. Fedakarlık olsun ya da olmasın, benden emin olmamı beklerdi. Bunu yapmamı beklerdi. Bunu isterdi.

Ruhumun bir parçası vardı, sessiz ve ısrarcı olduğunu biliyordum, bunu de diledim, çünkü belki de küçük bir parçam bunu istiyordu.

Ama daha büyük bir kısmı bunu istemiyordu, çünkü bu yapılır yapılmaz Eliel'in ölümü de bunu takip edecekti.

Eliel'e de söylediğim gibi, ne istediğimden, neyi arzuladığımdan emin değildim. Bunu düşünmeye hiç fırsatım olmamıştı.

Başka bir zamanda, başka bir hayatta, farklı koşullar altında buraya gönderilmiş olsaydım bunu ister miydim? Onu ister miydim?

"Ve eğer... yapmazsam," dedim.

Eliel güldü. Onu ilk kez bu kadar içten duyuyordum. Gülüşü havadar ve hafifti, sanki taze bir esintinin, ağacın yaprakları boyunca kayarak yüzünüze düşen ve teninizden aşağı süzülen serin yağmur damlalarının vücut bulmuş haliydi.

Omuz silkti. "Kimsenin haberi olmaz."

"Hoşnut değil misin?"

Eliel başını salladı ve bana doğru birkaç adım attı. Dikkatle koluma uzandı ama eli havada asılı kaldı, emin değildi. Hareket etmedim. Bunu bir işaret olarak algılayıp elini omzuma koydu, baş ve işaret parmakları hafifçe boynumu kavradı.

Başparmağı ileri geri hareket ederek yaka kemiğim boyunca yavaş ve dikkatli çizgiler çizdi. "Nasıl hoşnutsuz olabilirim ki?"

Ağzım kurudu, boşuna yutkundum. "Ama ben-"

"Fedakârlık birkaç amaca hizmet ediyordu. Birincisi, eğer siz istemezseniz kimsenin bilmeyecek olması."

"Ama istemiyor musun-"

"Hem de çok." Sesi kısılmıştı. "Ama biri isteksiz olduğunda değil. O zaman asla."

Parmağının fırçası kollarımdan aşağıya, boynuma doğru karıncalanma dalgaları gönderdi.

"Ve eğer bu hiçbir zaman anlamına geliyorsa... o zaman hiçbir zaman olacak," diye bitirdi. "Ben... asla olmasını... istemiyorum," diye fısıldadım.

Elimi onunkinin üzerine koydum ve nazikçe tuttum. Başparmağı hareket etmeyi bıraktı.

Eli boynumda gezindi ve çenemin üzerinde durdu, başparmağı çenemdeydi.

Yaklaştı, üzerime çıktı, bana şefkatle baktı.

Göğüslerimiz birbirine bastırılmıştı. Kalbimin göğüs kafesime çarptığını hissedebiliyordum, onun göğüs kafesine de. O da hissetmiş olmalı.

Sağ elini uzatıp saç tellerimi yüzümden uzaklaştırdı ve bunu yaparken sol eliyle yüzümü kendine yaklaştırdı.

Sağ kolunu sırtıma dolmasına ve beni daha da yakınına çekmesine izin verdim.

Beni kendi içine, kucağına aldı ve ben de eşiğine ulaşmış bir şelale gibi içine gömüldüm. Gergin bir bekleyişle uç noktayı bekleyen bir gibi... Ama o kadar hızlı düşecektim ki hiçbir şey onu durduramayacaktı.

Ve sonra dudaklarıma bir dokunuş oldu. Bir gölün suyuna değen havanın fısıltısı gibi zar zor algılanabilirdi. Ağzı benimkiyle acı verecek kadar yumuşak bir şefkatle buluşmuştu.

Yine de, bir esinti kadar hafif olan bu dokunuşta bir alev vardı, ısrarcı ama şefkatli bir aciliyetle yakan bir ateş vardı.

Zaman yoktu. Bundan başka bir şey yoktu. Etrafımdaki her şey o alevin altında erimiş, ayaklarımın dibinde küle dönüşmüştü. Ve ben bunun tadını çıkarıyordum, alevler ciğerlerime çarpıyordu, çığlık atıyordum

dikişler, patlamaya, çözülmeye hazır. Sıcaklığın damarlarımdan geçmesine izin verdim, kanım olmasına izin verdim. Elleri evim oldu. Onun en zayıf dokunuşu benim limanım oldu, tüm fırtınaları yok etti. Karanlık bir fırtınanın içinde titreyen bir ışık.

İlk defa kendimi yeterli hissediyordum.

İlk kez *bir şeydim*. İlk kez herhangi bir şey olmayı arzulamıştım.

Bu gece olacaktı. Olmak zorunda.

O zaman düşeni yaptığımı söyleyebilirdim.

Ama bundan nefret ettiğimi söyleyemezdim.

Ondan nefret ettiğimi.

Ona doğru hamle yaptım ama tam hamle yaptığım anda geri çekildi, ağırlıksız dokunuşunun yankıları hâlâ dudaklarımdaydı. Elleri hala yüzümdeydi, konuşurken bakışları hala yumuşaklıkla doluydu.

"Ama ."

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı, ateş yanmadan önce söylediğim sözleri yavaşça hatırladım. Hâlâ trans halindeydim ve alevlerin parlaklığı karşısında sersemlemiştim.

İleri doğru hareket etti. Dudakları kulağımın dibinde geziniyor, kısık sesi kulağımın içinde yankılanıyordu. "Asla olmayacak." Sol eli kolumda geziniyor, o konuşurken tenimi okşuyordu.

Ta ki parmaklarıma ulaşır birinin etrafına yerleştirilmiş yüzüğü kavrayana kadar. Beni evlendirdiği yüzüğü.

Gözlerim elime doğru gitti. Yüzük yanıyordu, kordonuna bir işaret kazınmıştı. Tanımadığım tek bir şey vardı.

Büyücülük olduğunu.

Gemileri bağlamak için kullanılan prangalar gibi, sihirli yaratıklara boyun eğdirmek için kullanılanlar gibi.

Eliel bu yüzüğün bir lanetle dolu olmasını sağlamıştı. Hareket edemiyordum.

Benden uzaklaştı ama yakınımda kaldı. Bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken yüzüğün işini yapmasını izledi.

"Bunu dilediğimi söylediğimde yalan söylemedim." Dudaklarım titredi. Gözlerim kocaman açılmıştı.

"Senin için dilediğim..." diye devam etti, sesi pişmanlık doluydu. "I..." Konuşmaya çalıştım ama sadece küçük bir çıtırtı çıktı.

Dudaklar.

"Keşke..." Eliel başını salladı ve ayaklarına baktı. "Keşke olsaydım." Gözlerimle tekrar karşılaştı, gözlerim şaşkınlıkla doluydu.

"Fedakârlığımın birkaç amacı vardı. Ama asıl amaç kimsenin istediğini elde edememesini sağlamaktı. Senin istediğin şeyi."

"Ben...yapmadım..." İki kelimeyi mırıldanmayı başardım. Eliel hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekti.

"Benim ve bir başkasının kanını taşıyan bir varis, o çocuk bir silah olabilir. Bu amaçla kullanılacak bir çocuğum olacağına hiç çocuğum olmamasını tercih ederim." Sesi daha soğuk, daha kesin bir hal aldı.

"İlk başta varsayımlarımdan doğru olup olmadığından emin değildim, ancak kısa bir süre önce ihtiyacım olan onayı aldım."

Titredim.

"Planını gerçekleştirdiğine inanmana izin vermek, seni burada bağlamak ve tutmak, gitmene izin vermekten daha iyidir."

Gözlerimde yaşlar birikti. Bunu istemediğimi, sadece kendi hayatımdan korktuğum için kabul ettiğimi, benim de her şeyin farklı olmasını dilediğimi açıklamak istedim. Paylaştığımız konuşmaların hiçbir anlamı olmadığını, bana dokunmadan bırakmadıklarını.

Ama bunun anlamsız olacağını hissedebiliyordum.

Başımı hafifçe sallamayı başardım.

"Planınızın ne olduğunu bilmiyorum," diye devam etti Eliel, "ama bana karşı komplo kuran, canımı almak ve yerime bir başkasını getirmek isteyen birkaç kişi var."

Eliel'in göz kapakları titreyerek yere düştü. "Üzgünüm Loria... ama bunun olmasına izin veremem. Senin ya da bir başkasının başarmasına izin veremem."

Sağ gözümde bir damla yaş kaçtı ve anında yere düştü.

Eliel onu döküşümü izledi ve yüzünü buruşturdu.

"Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok."

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca meydana olayların tamamını düşündüm. Bunların kaçısı Eliel'in manevralarından etkilenmişti? Onun varsayımlarından. Hayatta kalmaya olan bağlılığından mı?

Eliel yüzümdeki düşünce ifadesini fark etti.

"Bundan şüphelenmiş olabilirsin ya da olmayabilirsin... ama şimdi bunu senden saklamak için bir neden yok." Gözleri yüzüğüme kaydı. "Kalnasa'nın adayının zehirlenmesi benim işimdi."

Zaten tamamen hareketsiz olmasaydım, onun itirafı karşısında hareketsiz .

Kaşlarım kalktı, çenem gerildi, parmaklarım daha da şiddetli titredi.

"Yapılması gerekiyordu."

Yapılması mı gerekiyordu? Neden?

Zihnim binlerce düşünceden oluşan bir sel gibiydi.

Nathon ve Kaptan'ın gizli anlaşmalarının bununla bir ilgisi var mıydı?

Kaptan, Kalnasa Eliel'in hayatına yönelik benzer girişimler tasarlamış mıydı?

Ama Dyna, onunla evlenmek , emindim, hiçbir şey bilmiyordu.

Nathon planlarımızı kimseye açıklamazdı, bunu yapabileceği hiçbir olasılık, hiçbir durum yoktu.

Nathon.

Şimdi ona ne olacak?

"Onun ölümü asla benim niyetim değildi," Eliel yere bakıyordu, kaşları çatılmıştı. Sesi mesafeliydi, sanki burada değil de çok uzaklardaymış, kendi içinde bir yerlere çekilmiş gibiydi. "Kalnasa'nın nasıl tepki vereceğini görmem gerekiyordu ve..."

Sözünü kesti. Birden başını kaldırdı ve doğrudan gözlerime baktı. "Başkalarının basit bencilliği yüzünden pek çok kez hayal kırıklığına uğradım. Bu... yaşadığım onca yıl boyunca güvenilir bulduğum tek şey."

sessizlik, elle tutulur kalın ve kısır bir gerilim vardı.

Kemiklerime işliyor.

"Gerçekten bir istisna olmanı umuyordum."

İçimde çaresizlik kabardı. Cevap vermek istedim ama konuşamadım.

Bana doğru geldi ve çömeldi. Bir kolunu bacaklarımın altına, diğerini de omuzlarımın arkasına koyarak beni kollarında taşıdı ve yatağa, kendi yatağına yatay olarak yerleştirdi.

Beni yere yatırdığında saçlarım yüzüme çarptı. Öne doğru eğildi ve nazikçe yana doğru taradı. Gözlerimden hâlâ yaşlar süzülüyordu. Onları yanaklarımdan usulca sildi. Gözleri yüzümü aradı.

"Aptalca," diye fısıldadı.

Bu kelime aramızdaki havaya karıştı. Aptal dediği ben miydim? Yoksa kendisi mi?

Ona aptal olmadığını söylemek için konuşmaya çalıştım. Ama dudaklarımdan sadece küçük bir nefes sesi çıktı.

Eliel çabalarımı izledi. Yüzü isteksiz bir hüznün resmiydi. Kendi yanağının içini ısırdı, sonra derin bir iç çekerek başını eğdi ve yatağa baktı.

Ayağa kalkıp arkasını dönmeden ve beni odada hareketsiz bırakmadan önce birkaç dakika öylece durdu.

BÖLÜM 78- HESTAN

T Bir zamanlar benim olan ev artık Kaspian'ındı.

Kendi oturma odamda duruyordum, etrafım tanımadığım birkaç kişiyle çevriliydi. Mobilyalarımın üzerine dağılmış, tezgahın üzerine yayılmış, duvarlara yaslanmışlardı.

Ortada, odun ateşinin yanında geniş bir koltuğa yerleşmiş olan Kaspian, şimdi yanımdaki çocuğa bakıyordu.

"O senin mi?" Kaspian sordu.

Dişlerimi sıktım, "Tabii ki hayır."

Kaspian dudaklarını büktü. "Nereden bilebilirim ki? Ona bir baksana. Sana yapışmış."

"Çünkü onun hayatını kurtardım."

Kaspian güldü. "Anlıyorum. Yani tıpkı siz ve Majesteleri gibi. Bunun normal olduğunu düşünmene şaşmamalı."

"Biri ölümünüzü engellediğinde ona karşı olumlu duygular beslemeniz genellikle normaldir," diye sert bir şekilde cevap verdim.

"Olumlu duygular," diye başını salladı Kaspian. "Ama bu?" diye parmaklarını giysilerime o kadar sıkıca kenetlemiş olan çocuğu işaret etti.

"O bir çocuk," diye . "Sen değilsin."

"Öyleydim."

"Öyleydi," diye vurguladı Kaspian. "Ne istiyorsun?"
Isırdım.

"Kral'a böylesine güçlü bir bağlılık duyuyor olmanız bizim için iyi bir şey. Burada kalacaksın. Hiç şüphesiz yeğeni saraya ulaşacak ve ona içinde bulunduğun durumu anlatacak. Sonra da Kral'ın senin parçalanmanı istemeyeceğini varsayarak sonunda bizi besleyecektir."

"Beni rehine olarak tutabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordum.
"Bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Üzgünüm ama bu konuda *düşünecek* bir şey yok Kaptan. Siz bizim rehinemizsiniz. Etrafınıza bakın." Evimi işgal eden birkaç kişiyi işaret etti. "Nereye gidebileceğinizi sanıyorsunuz? Kaçmak için bu insanların her birini tek tek öldürmeniz gerekir. Muhtemelen bunu yapabilirsin ama vicdanın buna izin vermez."

Öfkelendim. "El ve ayak parmaklarımı sökmeye başlayacaksan, vicdanım sorun olmaz."

"O zaman umalım da iş noktaya gelmesin."

Kaspian parmaklarının tersiyle çenesini okşadı. "İyi niyet göstergesi olarak çocuğun sende kalmasına izin vereceğim."

"Çocuk saklanacak bir şey değil," diye cevap verdim sinirlenerek.

"Bu sadece bir deyim," diye savunmaya geçti. "Her neyse, eğer bunu reddeder ve savaşarak kurtulmaya karar verirsen, bu sefer o çocuğun ölümünü engellemezsin."

Normalde duygularımdan hiç etkilenmeyen yüz ifadem tiksintiyle çarpıldı.

"Sen... sen hiç böyle değildin," dedim. Kaspian'ın her zaman atılgan, dürüst ve zaman zaman duyarsız olduğu doğruydu, ama aynı zamanda idealist, cesur ve zveriliydi.

"Belki de hep yleydim ve siz hiç durup bakmadınız?"

"Hayır. şu anda çocukları tehdit ediyorsunuz. Hakkında konuşma yaptığınız çocukları-"

"Beni kovduğunuz zamanı, evet, çok iyi hatırlıyorum." Kaspian başını ne eğdi.

Yumruklarımı sıktım. "Kaspian. Durum ne olursa olsun. Bu yanlış."

"Durum mu?" Güldü. "Vasara'da olmak senin için çok güzel olmalı, o kadar yemek, o kadar şarap, o kadar içecek." Dudakları aralandı, dilinin ucu köpek dişinin üzerinde gezindi. "Ama burada Kaptan... burada açlıktan lyoruz. Ve açlık çeken bir insan midesini nasıl doldurduğuyla pek ilgilenmez. Açlık insana bir şeyler yapabilir. Buradan gelmiyor, hayır." Elini karnının üzerine koydu. "Ama buradan." Başını işaret etti. "Bu çıldırtıcı canlı şey, kaşıyamadığınız bir kaşıntı, vücudunuzun her lifinde sekiyor. Sen zayıflayıp titrerken o seni tetikte olmaya zorluyor. Size yemeniz için bağırıyor, elleri boğazınızda, sizi boğmakla tehdit ediyor, gülüyor ve alaylarını bağırıyor, sizi sınıra sürüklüyor, dilinizi gevşetiyor ve düşüncelerinizi bulanıklaştırıyor. İlk başta, belki,

Görmezden gelebilirsiniz ama bir süre sonra o düşünceler daha da parçalanır, ruh haliniz daha da dengesizleşir, boynunuza dolanan o ellere kendinizi kaptırırsınız. Anladığım kadarıyla *hiç kimse* açken asil kalamıyor. Günah işlemeyi ya da yanlış yapmayı seçtikleri bile değil, açlık kafalarının içine girdiği için. Eğer yemek bulamazsa, aklını alır. Ekmek , göğsünüzde hiçbir şey kalmayana kadar kalbinizi yiyecektir. Ta ki mideniz kadar boş olana kadar. İşte açlık . İçinizdeki bir hırıltı değil, ruhunuzdaki bir kavramadır."

Kaskatı kesilmiştim. Bir zamanlar benim de bu kadar aç hissettiğimi hatırladım. Ama her fiziksel his gibi bunlar da zamanla körelmiş, yerini başkalarına bırakmıştı. Bacağımdaki kasları yırtan bir bıçakla, boynuma bastırılan başka bir bıçakla, yüzüme sürtülen parmaklarla, korkuyla, tedirginlikle ya da kafa karışıklığıyla.

"Bana inanmıyor musunuz, Kaptan?" Kaspian tepkimi izledi. Cevap vermedim. Herkes Kalnasa'nın en fakir köylerinden biri olan Shinoba'da doğduğunu biliyordu ama hiçbiri ailemin yoksulluğunun gerçek boyutunu bilmiyordu.

Kaspian devam etti. "Gördüm... İnsanların akıllarını kaybettiklerini, kendi çocuklarını yediklerini, kendi etlerini yediklerini gördüm. Gördüm..." bir an için sustu. "Bunun yanlış olduğunu söylemek ne kadar kolay. Yerde yatan, kırıntılar için pençeleşen ve savaşıyan bizlere bakmak ve bizi tiksintiyle görmek ne kadar kolay... ve yine de dönüp Kralınıza bakacak, onu övecek, onu yücelteceksiniz, oysa bu kadar ahlaksızlığa sürüklenmemizin nedeni o."

Başımı salladım. "İnsanlar kavrayamadıkları ya da hayal edemedikleri durumların içine itiliyorlar," diye konuştum. "Seçimlerle karşı karşıya kalıyorlar

başkaları asla katlanmak zorunda kalmayabilir. Ancak bunlarla karşılaştıklarında ne yapacakları tamamen kendi kararlarıdır. Eylemleri için başkalarını suçlayamazlar."

"Hiç değişmemişsiniz Kaptan ve ben de Vasara'nın sizi bazı zor gerçeklerle karşı karşıya bırakabileceğini düşünmüştüm."

Kaşlarım düştü. *Beni bazı zor gerçeklere mi maruz bırakacaksın?*

"Yanılıyorsunuz" diye cevap verdim. Çoğu zaman insanlar, ahlaki ya da adil kararlar almaya çalışan birinin bunu sadece bu zor gerçeklere, dünyanın acı gerçeklerine maruz kalmadığı için yapması gerektiğine inanır ve çoğu zaman bunu yapmayanların eylemlerini, bunlara çok fazla ve çok uzun süre maruz kaldıkları gerekçesiyle silip atarız. Ancak bu acımasız ve soğuk dünyaya bir parça sıcaklık katmaya çalışanlar, bunun değerini diğerlerinden çok daha fazla bildikleri için bunu yaparlar. Bunu saf oldukları için değil, saf olmadıkları için yaparlar."

Oda sessizleşti, parmaklarını karıştıranlar, silahlarıyla oynayanlar ya da fincanlarımdan yudumlayanlar hareket etmeyi bıraktı.

Kaspian iç çekti. "Yanılmışım. Değişmişsin. Eskisinden bile daha gülünçsün-"

Ev sallandı.

Yere düşen ve kırılan eşyaların şangırtısı, odadaki insanların yarı bağırıışları, yarı mırıldanmaları, hepsi bir anda duyuldu.

Kaspian, "Neydi lan bu-" diye başladı.

Ama ev yine sallandı, bu sefer çok daha şiddetli bir şekilde gürledi. Çocuk bacağıma daha da sıkı sarıldı. Yerden tavana kadar uzanan bir kirişe tutunmak için birkaç adım öne çıktım.

Kaspian bana döndü, gözlerinde şüpheli bir bakış vardı.

"Ben daha yeni geldim. Bu nasıl benim olabilir?" Hırladım.

Dışarıdan çığlıklar geliyordu. Acı ve dehşet çığlıkları.

Ayak parmaklarını kıvıranlardan.

Kapıya doğru ilerledim.

"Neredesin-" Kaspian kolumu tutmaya çalıştı.

"Beni gerçekten rehin tutabileceğini mi sanıyorsun?" kurtulup titreyerek karşılık verdim.

Kapıyı açtım ve sokağa doğru koştum. Kaspian, diğer birkaç kişi ve çocuk beni takip etti.

Sağa döndük, feryatların yere.

Arkamdaki bir kadın "Saray'dan gelmiyor," dedi.

"Hâlâ Kral olabilir!" dedi bir adam, "Kaspian, sana onun-"

"Kapa çenen!" Kaspian arkasını dönmeden havladı.

Karanlık bir toz bulutu yolda bize doğru ilerlerken, yere çarpma sesleri duyuluyordu.

"Atlar... bu kadar çok..." dedi kadın. "Bu

koku da ne?" diye sordu adam.

Sanki soruya yanıt verircesine, tiz ve çınlayan bir çığlık sesi ve ardından yoğun ve gürleyen bir alev patlaması duyuldu.

"El bombaları! Lanet olsun! Bunlar el bombası!" diye feryat etti adam.

Bir diğeri, şimdi bize daha yakındı, yanan odun kokusu, kömürleşmiş et kokusu etrafımızı sarmıştı. Karanlık, dumanlı dallar burun deliklerimizden yukarı çıkıp ağzımıza doğru kayıyordu.

"Gitmek zorundayız!" İnsanlardan birkaçı, gidebilecekleri tek yön olan Saray yönünde koşmaya başladı.

Kaspian ve ben kıpırdamadan, yaklaşan duman, ateş ve toz denizine bakıyorduk.

"Neden onlarla gitmiyorsun?" Ona sordum.

"Neden sen... ve o...?" Hâlâ yanımda duran ve titreyen çocuğu işaret etti.

Bir sonraki patlama o kadar yakındı ki sıcaklığı hissedebiliyorduk.

Kaspian ve ben bir saniye bile düşünmedik. İkimiz de arkamıza döndük, o gri ceketini arkasında bırakarak, ben de çocuğu kollarımdan birinin altına alarak koşmaya başladık.

Sanki o ateşler bizim kaçmaya çalışmamızı bekliyormuş gibi bir anda alevlendi ve peşimize düştü. Kaspian geri çekildi, bazıları yan taraftan içeri doluşmaya başladığında gözleri büyüdü, odunlar havaya uçtu, onlarla birlikte ulumaya başladı. Yanlışlıkla yanıma çarptı, sonra omzunun üzerinden arkasına baktı.

Yalnız koşuyordum.

Durdum.

"Kaspian! Sen ne-"

"Kral yaptı," diye mırıldandı Kaspian önümde. Uzaklara bakıyordu, ifadesi boş ve uzaktı, teslim olmuş ve kaybolmuştu.

Göğsümde umut çiçekleri açtı. Uzakta, koyu kızıl saçlı ve soluk gözlü bir tacın bulanık görüntüsü belirdi.

Vasara'nın Kralı

buradaydı. "O geldi-"

Ancak sesim, Kral'ın yüzüne yapışan bakışla boğuldu ve bu umudu söndürdü.

Vasara'nın Kralı yardımımıza gelmedi.

Çünkü etrafında, kimi at üstünde, kimi yaya, altın ve kan kırmızısı zırhlar içinde parıldayan yüzlerce asker vardı.

Yollarına çıkan her şeyi kesiyorlar.

BÖLÜM 7G- XEM XAI

Yaseer'in gözleri Kalnasa'daki sahnenin üzerinde çılgınca titreşti. Görüşünü geliştirirken gözleri bulanıklaştı.

"Saldırıya uğruyorlar," dedi Yaseer yumuşak bir sesle.

Baz öfkeyle ellerini havaya kaldırdı, "Bu kadarı çok açık, değil mi?"

Yaseer'in yüzünü dikkatle izledim, gözbebekleri hızla hareket ediyordu. "Onlara kim saldırıyor?" Yaklaştım ve sordum.

Yaseer'in gözleri yeniden etrafımıza bakarken normal görünümüne döndü. "Görünüşe göre... bu Kral."

Baz kaşlarını çattı. "Kendi halkı mı? İşin bu noktaya geldiğine inanamıyorum." "Hayır," dedi Yaseer. "Kral."

"Ne... neden?" Baz kaçırdı.

"Nereden bilebiliriz ki?" Ullna kollarını kavuşturmuş, dağın kenarında durmuş, duman bulutlarına bakarak cevap verdi.

"Gitmeliyiz," diye döndü Yaseer, pelerini arkasında .

Ullna onu takip etti.

Baz ve ben göz göze geldik.

"Siz... biz... biz... bu insanları... bu şekilde mi bırakacağız?" Baz kekeleydi.

Yaseer etrafında döndü. "Yakalanma riskini göze alamayız. Kral'ın neden burada olduğunu bile söyleyemeyiz. Yerimizi biliyor olabilir. Bu bizi dışarı çekmek için bir girişim olabilir."

"Ne olmuş yani? Bu masum insanların hayatlarını kılıf olarak mı kullanmalıyız?" Ben sordum.

Yaseer iç çekti, o ve Ullna birbirlerine baktılar. "Başka seçeneğimiz yok," diye ısrar etti.

"Var. Bu insanlara yardım etme seçeneğimiz ve yeteneğimiz var-"

"Uğruna seni öldürebilecekleri bir yetenek," diye hatırlattı Ullna bana.

"Aşağıda hepsi büyücü olsaydı, bunu yapar mıydın?" Arkamı işaret ettim ve yüzlerinin arasına döndüm. "Hepsinin ölmesine izin verir miydiniz?"

Ullna ve Yaseer cevap vermedi.

"Biz nasıl daha iyi olabiliriz ki? İnsanların davamız uğruna ölmesine izin verirsek ve bu fedakarlığı gerekli görürsek, sanki bize borçlularmış gibi-"

"İntikam için yanıp tutuşan sen değil miydin?" Ullna sordu.

"Hak edenlerden intikam alınmalı," diye hatırlattım ona, "Bu insanların-"

"Onların bu işle her türlü ilgisi var," diye tersledi Ullna. "Bu tür suçları doğrudan işleyenler olup olmadıklarına bakılmaksızın, hepsi bu suçlar işlenirken seyirci kaldılar. Neden onlarınki için hayatlarımızı riske atalım? Ne için? Bunun için bize teşekkür edecekler mi? Eğer büyücülerin çekirdekleri için avlanmadığı bir gelecek istiyorsak, büyücülerin kalmasını sağlamalıyız ve her seferinde bir insan

yardıma ihtiyacı olduğunda, onları kurtarmaya atlarız. Bu insanlara yardım edebilsek bile... Ya sonra? Sonrasında ne olacak? Ortalık yatıştığında hala oradaysanız, zincirlenmiş ve bağlanmış olacaksınız."

"Anlıyorum." Arkamı döndüm.

Baz telaşlanmaya devam etti. "Bu... bu mı?"

Bakışlarından kaçındım ve uçurumun üzerinden aşağıya baktım. Duman pusluydu, ama içinden, duyularımı güçlendirmeden bile, aşağıdaki binalar ve evler seçilebiliyordu, bazıları siyah ve toza dönüşmüştü.

Yaseer bir adım öne çıkıp Baz'ın omzunu sıvazladı. "Bu bizim savaşımız değil. Bizim kendi savaşımız var ve onu kazanmak istiyorsak yaşamalıyız."

Kolunu çekti. Baz'ın kederli ve şaşkın ifadesi onu takip ederek uzaklaştı. O ve Ullna hızla uzaklaştılar.

Başımı kaldırıp Baz'a baktım, o da bakışımı hissederek bana karşılık verdi. "Yapamam-" diye başladı.

"O zaman benimle gel," dedim.

O harekete geçmeden, kaçınılmaz olarak söylediklerimi duymuş olan Yaseer arkasını dönmeden Baz'a koştum ve onu kollarımın arasına aldım.

Ve ikimizi de uçurumdan aşağı itti.

Biz geçerken etrafımızdaki hava uğulduyordu.

Beş temel beceriden birini hâlâ başaramamıştım. Baz'ın kendisinin de hepsini edinmediğini biliyordum.

Ama şu anda ihtiyacımız olan şeyi başarmıştı.

Kollarım hâlâ omuzlarının üst kısmına sarılıydı. Havada birkaç kez dönmüştük, sırtımı yere vermiştim.

ve onunkini de gökyüzüne. Gövdesini hafifçe yukarı kaldırdı ve sağ kolunu omuzlarıma doladı, biz bulutların arasında havalanırken.

Döndükçe, yönümüz değiştikçe bulutlar yavaş yavaş hafifliyor ve daha az yoğun hale geliyordu. Kapalı olan gözlerimi açtım ve Baz'ın bir çatıya doğru yöneldiğini görmek için döndüm.

Ayağımızı yere basarken tökezledik, çılgınca birbirimize tutunduk, ayağımız takıldı.

Ayrıldık ve derin nefesler alarak etrafımızdaki anarşiyi içimize çektik. Ateşlerin sıcaklığı hemen yüzümüze çarptı. Ölümün, dumanın ve kanın iğrenç kokusu aynı anda burnumuza ve ağızımıza doldu.

Bir binanın üzerine inmiştik. Bitişikteki binanın çatısı artık yoktu, tuğlalar içbükey bir yığın halinde ufalanmış, yerdeki bir çukura batmıştı.

Enkaz altında sıkışmış insanlar vardı. Yıkılan tuğla ve toz katmanlarının arasından çıkan eller vardı.

Aşağıda, yerde insanlar koşuyor, bazıları dövüşüyor, bazıları ağlayarak yerinde duruyordu. Altın ve kırmızılarla süslenmiş askerler onları kesiyordu.

Hayatımın ilk yıllarının bir kısmını burada geçirmiştım. Zorlukla hatırlayabiliyordum. Elimde olan tek şey geçmişe dair küçük anlık görüntüler, küçük parçacıklardı. Ama onlar da yumuşak şeftali rengi gökyüzü, düzgün sıralı sokaklar, küçük köyler, bej evler, kıvrımlı çatılar, gülümseyen yüzlerle doluydu.

Şimdi aynı sokaklar kül ve cesetlerle kaplıydı. Aynı yüzler parçalara ayrılmış, son kez bir ifade oluştururken bir çığlık içinde donup kalmıştı.

Baz titreyen bir nefes verdi, "Ne yapacağız?"

"Ne ," diye cevap verdim.

"Ama o haklıydı, bizi göremezler."

"Peki ya yaparlarsa?" Sözlerim yerdeki cesetler kadar cansızdı.

Baz cevap vermedi.

"Bizi görürlerse... Onları öldürürüm," diye karar verdim.

"Bunlar askerler, peki ya insanlar?" diye sordu. Ben bir şey söylemedim.

"Nemina... insanlar ne olacak?" Baz aceleyle tükürdü.

"Onların hafızasını silmek zorunda kalacaksın-"

"Ama yapamam. Bunu zar zor kullanabiliyorum." Alnına vurdu.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum, Nemina."

"O zaman sen burada kal. Ben ve yüzümü kapatacağım. Biri görürse, onları daha sonra buluruz ve o zaman yeteneklerini kullanmayı deneyebilirsin."

Baz üst kolumdan tutup beni çatının kenarından sertçe çekti.

"Hayır. Bu işe yaramaz ve oraya tek başına gidemezsin."

"Evet, gidebilirim."

"Bak Vasara'ya tek başına gittiğinde neler oldu. Audra'da o adamla ... tek başınayken."

"Yapabilirim," diye tekrarladım.

"Ama sen havalanamıyorsun bile, nasıl havalanacaksın-"

Kendimi onun kurtardım, "Lütfen burada kal."

Başığımı kaldırdım, topuklarımı çatının kenarına bastırdım ve atladım.

İnişim berbattı. Aslında, kesinlikle bileğimi çıkardım ya da kırdım.

Tiz ve acı dolu bir nefes aldım, ayağa kalktım ve ayağıma ağırlık vermekten kaçındım.

Yukarı baktım. Baz endişeyle bana bakıyordu.

Yarı yalpalayarak binadan uzaklaştım, büyük bir meydanın ortasındaki asker kalabalığına doğru ilerledim. Ama hareket ederken bile ayak bileği kemiğimin yavaşça yerine dikildiğini hissedebiliyordum.

Daha önce kanı nasıl manipüle ettiğimi bile bilmiyordum.

Özellikle faydalı olabilecek tek yeteneğim buydu.

Dehşete düşmüş insan kalabalığının arasına karıştım, koştum, yanımdan geçtiler, bir çıkış yolu aradım, sonunda asker olmayan bir sokak ya da ara sokak aradım.

Ama böyle bir yer yoktu.

Bir asker üzerime geldi, kılıcını kafama doğru savurdu.

Elimi kaldırdım ve gelişmiş hızımı kullanarak saldırısının etrafından dolandım ve boğazına bir yumruk indirdim. Nefes alamayarak boğuldu. Ben de kendi bıçağımı kullanarak onu aynı yerinden bıçakladım.

Yere düştü. Cesedinin üzerinden geçtim. Yarı saydamlığı kullanmayı tercih ederdim ama enerjimi başka bir şey için harcamayı göze alamazdım.

Kan dökülmesinin tam ortasına gelmem sadece birkaç dakika daha sürdü. Artık nefes alışım aceleci ve derindi. Askerler köylülerin çoğunu meydana sıkıştırmış, dört bir yandan kuşatmışlardı. Yaklaşıp onları ot biçer gibi biçiyorlardı.

Korkmuş yüzlerin, annelerinin eteklerine yapışmış çocukların, en iyi ihtimalle ekmek kesecek kadar eski görünen silahlar sallayan adamların denizine kapılmak benim için zor olmadı. Herkes birbirine öylesine sıkıca kenetlenmişti ki, ter kokusu kana karışmış, titreyen sesler tüm kafaların arasında dalgalanıyordu.

Kalabalığın önüne doğru ilerledim, bu da zor olmadı. Kimse ölüme en yakın olmak istemezdi.

Oraya varır varmaz bir asker benim için geldi. Kılıcını göğsüme doğru savururken bağırdı.

Ortadan kayboldum.

Kadın durakladı, arkamda bana yeterince yakın olan köylüler onun korku ve şaşkınlık ifadesini paylaştılar. Etrafta katliam devam ediyordu. Ben yeniden ortaya çıkıp kadının kafatasının arkasına bir bıçak sapladığımda da devam etti.

Yere düştü.

Başka bir asker bana yaklaşırken omzumun üzerinden döndüm. Önümdeki köylüler kimden daha çok korkmaları gerektiğinden emin olamadan bana bakıyorlardı.

Elimde tuttuğum bıçağı doğrudan gözüne doğru fırlattım. Nişancılığım üstün değildi ama atışımın hızını arttırarak ve bu kadar yakın bir mesafeden hedefini buldu.

Adam kılıcını düşürerek gözünü yakaladı.

Tereddüt ettiği birkaç saniye içinde birkaç adım öne çıktım ve onu geriye doğru tekmeledim.

Ve kafatasının üzerinde durdu.

Arkamdaki bir çocuk ılık attı, askerlerden birkaçı tiz ılık üzerine arkalarını döndüler ve beni ayaklarımın dibinde iki askerin cesediyle ayakta dururken buldular. Adamın beyin parçaları botumun kenarına yapışmıştı.

Bir Vasaran askeri öne doğru birkaç adım attı ve arkasından diğerlerinin de onu takip etmesini işaret etti. Yakındaki köylüler titredi.

Adamın kumral saçları arkadan bağlanmıştı, ifadesi sertti.

"Bunu öldürün," diye arkasındaki askerlere emretti.

Durdu ve iki askerin aynı anda bana yaklaşmasını izledi.

Ama her biri dizlerinin üzerine çöküp boğazlarını tutmaya başladıklarında benden hâlâ birkaç adım uzaktaydılar.

Gözlerimi indirdim ve onlar kendi kanlarında boğulurken rahat bir nefes aldım.

Daha önce komutasından çok emin olan adam elini havaya kaldırdı. Daha fazla asker ona doğru geldi.

"Bu bir büyücü," diye bağırdı sesi, "Kelepeleri takın." Onun emrine itaat ederek arkasından sürünerek uzaklaştılar.

Bunun zerine, köylüleri itaatkâr bir şekilde bir araya getirmeyi başarmış olan geri kalan askerler dikkatlerini olay yerine çevirdi.

Adam arkasından uzanarak, "Senin gibileri burada bulmayı beklemiyor muyduk sanıyorsun?" dedi.

Yerde bir çıtırtı, bir şakırtı, kırbaç gibi biçimlendirilmiş bağlayıcı bir bobin çıkardı.

Elinde birkaç kez döndürdü, uçlarını parmaklarının kıvırdı.

"Saklanıyormuşum gibi değil," diye karşılık verdim.

Adam kararlı adımlarla ilerledi. Konsantre oldum, kaşlarımı çatarak çenemi sıktım.

Daha önce sadece zorunluluktan, belki korkudan ya da aciliyetten doğmuştu.

Şimdi komuta , buna ihtiyacım vardı.

Köylülerden birkaçı öfke ve hınç dolu bir şekilde arkamdan içeri dalıp kana susamış bağırışlar ve kötü niyetlerle adama saldırırken geriye doğru tökezledim, kalçalarımın üzerine düştüm, avuç yere bastırdı.

Bacaklarıma, ellerime basıyorlardı. İçime kapandım, kollarımı başımın üzerine kaldırdım, darbe üstüne darbe aldım, umutsuzca bacaklarının arasından geçip uzaklaşmaya çalıştım.

"Siktir!"

"Tanrılar aşkına ne!"

Askerlerin çığlıkları her yerden duyuluyordu. Hâlâ sağ tarafta toplu halde duran köylüler kıpırdamadı, sadece komşularının askerleri silahları ve silahlarıyla parçalamasını izlediler...

Dişleriyle

mi?

Dengemi kaybederek geri çekildim. Ayak bileğim hala tam olarak iyileşmemişti, uzuvlarım morarmış, yüzüm şişmişti. Bir yan yolda sendeleyerek ilerledim, eğildim ve kaburgalarımı tuttum. Keskin ve ezici bir ağrı içime doğru ilerledi.

Kaldırıma kan öksürürken terliyordum.

Bir asker oradaydı, izliyordu. Bana doğru geldi. Zar zor ayakta durabiliyordum, enerjim tükenmişti, henüz nasıl tasarruf edeceğimi öğrenmemiştim.

düzgün bir şekilde ve özellikle yaralıyken değil.

Geriye doğru savrulduğum, sadece göğsümün üst kısmına vurduğu darbeden kaçabildim. Tekrar nişan aldı. Ayağımla ileri doğru hamle yaparak karnına tekme attım. Hafifçe yalpaladı.

Tekme yanlış ayak bileğiyle atılmıştı.

Tiz bir acı iniltisi çıkardım ve düşüşümü yavaşlatmak için elimi uzatarak yanıma düştüm.

Mavi gökyüzüne karşı karanlık bir silüet olan adamı bulmak için döndüm, kılıcı başının üstünde, etime dalmaya hazırды.

Başka seçeneğim yoktu.

Kolumu kaldırdım, darbeyi almak zorundaydım, hatta kolumu , ama ne zamanım ne de ayağa kalkacak gücüm vardı.

Avuç içim yüzüme doğru uzanmıştı. Ama kılıç hiç düşmedi.

Bunun yerine adam dizlerinin üzerine çöktü ve yere yığıldı.

Avucumu yavaş yavaş yüzümden çektim, parmaklarımın arasındaki boşluklar askeri ortaya çıkardı, yüzü grileşiyor, soluyor, cildi kuruyordu.

Ama bu sefer kan yoktu... Hiçbir şey yoktu.

Yere yığıldı, yüzü yere bastırılmıştı, tam dizlerimin önündeydi. Yüzüme derin bir şaşkınlık ve endişe ifadesi kazınmış bir halde ona baktım.

"Birbirimizi son gördüğümüzden beri bu konuda gerçekten daha iyiye gitmedin."

Yüz ifadem önce bir tanıma, sonra da dehşete dönüştü. Gözlerimi yavaşça kaldırdım, bir tanesi hafifçe şişmişti, görüşümü engelliyor ve hafifçe bulanıklaştırıyordu.

Tıpkı onun Audra'da olduğu gibi. O gece ben gökyüzüne sıçramıştım ve o da beni kendisiyle birlikte yere sürüklemişti. Şifacının kılıcı kafasını boynundan ayırmıştı. Bedeni cansız bir şekilde yere yığılmıştı.

Ama şimdi Silus buradaydı.

Yine de, bir zamanlar tenini renklendiren ten rengi ve şeftali yerine mavi ve gri tonlarıyla yarı saydam görünüyordu.

"Hahahahaha." Öne doğru eğildi ve solgun elini karnının üzerine koydu. "Şu suratına bak!"

şoktaydım, gözlerimi kırıştıtararak gördüğüm şeyin gerçek olduğundan ve yaralı zihnimin bir ürünü olmadığından emin olmaya çalışıyordum.

"Mutlu değil misin? Bana teşekkür etmeyecek misin?" Yaklaştı.

O zaman emindim. O gözler, küçük ve karanlık, hâlâ aynıydı.

"Sen öldün," dedim ona bakarak. "Seni o öldürdü."

Güldü ama eğlenmiş gibi görünmüyordu, sadece kızgın ve tamamen kırgındı.

"Evet," diye tükürdü Silus. "Ve keşke hiç demeni sağlayacağım."

BÖLÜM 80- HESTAN

W Saray kapılarına varmayı başarmıştı. Yüzlerce insan da öyle.

Kaspian ve ben yorulmak bilmeden kalabalığın arasından geçtik, birkaçı sırf onun varlığı için geçmemize izin verdi.

Ya da önümüzde kapalı duran kapılar konusunda bir şeyler yapabileceğimizi düşündüler.

Önlerinde en az üç düzine olmak üzere yüzlerce insan vardı, yumruklarıyla kalın tahtaya vuruyor, yalvarıyor, içeri alınmak için hıçkırıklarla yakarıyorlardı.

"Benim çocuklarım var!"

"Bunu yapamazsınız! Bizi katledecekler!"

"HEY, BURADA NELER OLDUĞUNU GÖREMİYOR MUSUN?"

Kederli bir yalvarış kakofonisine, bir keder korosuna dönüştüler.

Şimdi sol omzuma yarı tünemiş olan çocuk, kolum bacaklarının altında dururken, etrafına dikkatle bakıyordu. Kolumu çekiştirdi.

Saç.

Kapının üst tarafını işaret etti. Dyna orada duruyordu.

Yüzüm sertleşti. O ne yapıyordu? Neden buraya gönderilmişti? Zorlanmış mıydı yoksa kendi özgür iradesiyle mi gelmişti? Eğer öyleyse... neden o? Kral neredeydi?

Yaklaşmak için kalabalığı yararak ilerledim.

"Leydim!" Ona bağırdım.

Sesime doğru döndü. Yüzü bir an için rahatladı. Hayatta kalsaydım bunu bilemezdi.

Onun da hayatta olup olmadığını bilmiyordum, onu canlı görmek bana küçük bir parça huzur verdi.

Benden ve kalabalığa döndü.

"Kral beni buraya kapıları açamayacağını söylemek için gönderdi. Burada, Reyaru'da da insanlar var ve eğer bu kapılar açılırsa, onların hayatı-"

"Bizim hayatlarımız ne olacak?!" diye bağırdı biri. "Neden onlara sığınak sağlanıyor da bize sağlanmıyor?"

"Sırf kapıların ardında yaşamayı göze alabildikleri için! Onları kurtarılmaya değer kılan bu mu?"

"Lütfen... lütfen!" Dyna avuçlarını kaldırarak kalabalığı çalıştı. "Kral kapıları açamaz ama sizi savunmak için savaşçılar göndermeye ve kendinizi savunmanıza yardımcı olacak silahlar vermeye niyetli!"

Kaşlarımı çattım, Dunlan'ın duvarların ve kapıların ardına başkalarından kendi adına savaşmalarını istemesi hiç hoş değildi.

"Demek Kral onun için savaşmamızı istiyor!" diye itiraz etti biri.

"Vasara'yla tartişmasını biz yapmadık!" diye haykırdı bir başkası.

"Lütfen anlayın!" Dyna iç çekti. Saray'a yaptığı yolculuktan dolayı hâlâ yıpranmış ve yorgun görünüyordu. "Bu kapıları aşmalarına izin veremeyiz."

"Peki ya dış kapılar? Onları çoktan açtılar! İkisi de!"

"Uyan kızım! Çoktan içeri girdiler!"

"Eğer bu kapılar daha güçlüyse... neden bizi içeri almıyorlar! Burada ne için ölüyoruz?"

Alkışlar tüm alana yayıldı. İnsanlar yumruklarını kaldırdı, sözleri ve sesleri anlaşılmaz cümlelere dönüştü.

Kaspian gürültü üzerine bana seslendi. "Hâlâ Kralınızın bizi umursadığına inanıyor musunuz?"

"O senin de Kral'ın," diye hatırlattım ona.

"Ne tür bir Kral halkının bir uğruna ölmesine izin verir?"

"Herkes! Lütfen sakin olun!" Dyna el yordamıyla soldan sağa döndü. "Kral-"

Sessizlik.

Kendimi binlerce parçaya bölünmüş hissettim.

Öfkeli protesto sözleri yok. Küçümseyen tek bir söz yok. Ağlama yok, çocuklardan bile. Hiçbir şey yok.

Dyna'nın göğsünden okun darbesi dışında ses çıkmadı. Ağzını sessizce açıp gövdesine bakarken

solgun giysilerinin altında kızıl bir deniz büyüdü, büyüdü ve .

Göğsünü tutarak öne doğru yuvarlandı. Ve

benden iki metre uzağa, yere düştü.

Kollarımdaki çocuk kendini sabitlemek için ellerini omuzlarıma koyana kadar titrediğimi fark etmemiştim.

Kalabalık vahşi bir kaosa sürüklendi.

Çok şiddetli ve yüksek sesli çığlıklar etrafımızı sardı. Köylüler çılgına dönmüş, etraflarında dönüyorlardı. Saldırganların yetiştiğini, gidecek hiçbir yer kalmadığını biliyorlardı.

Birkaçı merhamet için yalvarmaya devam etti, tahtaya tutunup tırmaladılar, tırnakları iz bıraktı ama yumrukları hiçbir şey çizmedi.

Ayakları Dyna'nın cesedine aldırış etmedi.

Öne doğru bir adım atarak yerdeki cansız bedenine uzandım, ellerim titriyordu.

Birisi arkadan kıyafetlerimi ve beni çekti.

Bir ok daha, bu sefer az önce profilini kapattığım adamın ensesine saplandı.

Kaspian giysilerimi bıraktı. "Öldürülmeye mi çalışıyorsun?

İleri doğru atıldım. "Dyna-"

"Öldü. Senin de ölmenin ne faydası var?"

Dyna... ölmüştü.

Birkaç dakika önce çok yüksek olan çığlıklar anında bastırıldı.

Bir anda kendimi içi boş bir boşluğa bıraktım... Ta ki

Kaspian beni tekrar geriye doğru çekene kadar.

Bir saatten kısa bir süre önce duyduğumuz aynı ses geri gelmişti.
Bir at sürüsü bize doğru hızla geliyordu.

Ayakta duran kalabalığa doğru alevlendi.

Kaçınılmaz olanı hisseden insanlar daha da korktu. Feryatlarının şiddeti arttı, bazıları delici, bazıları uluyan, bazıları ağır, bazıları gözyaşlarıyla dolu.

Duman ve ateş kokusu etrafımızı sarmış, yaklaşmakta olan ordunun gölgeleri, ellerinde yaylar, üzerimize düşmüştü. Işık yoktu, rüzgar yoktu, sadece bayat bir karanlık vardı, dehşetin yoğunluğu.

Arkamdan mızrağı kaptım ve kalabalığın arasından büyük zorluklarla ilerledim. Herkes sürünün mümkün olduğunca uzağına gitmeye çalışıyordu. Kaspian da peşimden geliyordu, nedenini pek de anlamamış gibiydi.

Atlar kitlenin en ucundakileri dümdüz etmeye ve ezmeye başladığında, ileri doğru hareket ettim ve mızrağımı kapının dış kenarı boyunca bir noktaya fırlattım. Mızrak kendini tahtaya gömdü. Kendimi yukarı doğru fırlattım ve onu yakaladım, üzerine tırmandım, çocuğu kollarımda tutarken dengede durdum.

"Acele et!" Kaspian'a bağırdım. Uzunluğunda iki kişi yeterli yer vardı ve ikimizi de taşıyacak kadar sağlamdı.

Kaspian dediğimi yaptı ve kendini yukarı itti. Etrafımızda kılıç ya da mızrak kullanan birkaç kişi de aynı şeyi yapmak için dış kapı boyunca noktalar buldu.

Ancak çoğunun zamanı yoktu, yeterince yakın değildi ya da yeterli silah taşımıyordu.

Atlar saniyeler içinde birkaç yüz kişilik kalabalığın arasından uçarak geçti.

O saniyeler içinde, tepelerindeki askerler sayısız canı toprağa gömmüş, bedenlerini posa haline getirmişlerdi.

Birliğin en önünde oturuyordu ve tam kapının ortasına yaklaştığı sırada bir arbalet kaldırdı ve mükemmel bir nişanla ortasına ateş etti.

Vasara'nın

Kralı.

Athlion'un

Kralı.

Bir patlama atmosferi kasıp kavurdu. Gürültü diğer tüm sesleri bastırdı. Henüz kimsenin aşmayı başaramadığı kalın ve sağlam malzemede devasa bir delik açıldı. Bunu nasıl başarmıştı? Kapı aşılamazdı, insanların onun gücüne olan güveni mutlaktı. Ama şimdi, sanki ipek bir örtüden başka bir şey değilmiş gibi yıkılmıştı.

Darbenin etkisi tahtayı titretti ve silahlarının üzerinde duran birkaç kişiyi silahlarından fırlattı. Ben de dahil.

Düşerken onu tuttum, çocuk ve ben ondan sarkıyorduk. Yüksekliğinden dolayı düşmek bizi öldürmezdi ama yere düşersek saniyeler içinde ezilerek öldürdük. Geçici tüneklerinin üzerinde kalmayı başaramayan bazılarının başına tam olarak bunun geldiğini görmek için kısa bir süre aşağıya baktım.

Sağ kolum mızrağın etrafında, sol kolum da hâlâ çocuğun etrafındayken dişlerimi sıktım ve çocuğu yukarı kaldırdım.

"Al...onu..." Kaspian'a söyledim. Efor sarf ettiğim için bolca terlemeye başlamıştım.

Kaspian bir an tereddüt etti, sonra öyle yaptı. Birkaç dakika sonra kalkmama yardım etmek için sağ elini uzattı.

Buradan, atlar geçip gittikten sonra, yarattıkları yıkım, ölüm daha da görünür olmuştu.

Ama Dyna'nın bedeni artık öyle değildi.

BÖLÜM 81- HESTAN

"G Bana mızrağını ver," dedim Kaspian'a, elimi uzatarak. Gözlerini kıstı ama öyle yaptı.

Ayak parmaklarımla üzerinde dönerek Saray'a baktım ve kapının yüksekliğine baktım.

"Oraya , değil mi?"

"Kalabalığın içinden ," diye cevap verdim, hâlâ yukarı bakıyor, zihnimde kendimi nasıl itebileceğimi hesaplıyordum.

"Bunu neden yapıyorsun? Onun da senin için aynı şeyi yapacağını mı düşünüyorsun?" "Fark etmez. Denemek zorundayım."

Çocuk bana bakıyordu, onunla yüzleştirdim. "Bu adamla kal. O seni koruyacaktır."

Kaspian ikna olmuş görünmüyordu.

"Artık Kaptanınız değilim, belki de olmaya hiç uygun değildim. Ama istediğimi yapacak mısınız? Son bir kez?"

Kaspian çocuğa hafifçe hırladı. "Onu öldürmekle tehdit ettiğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

Ama gerçekten kaçmamıştı, sadece kaçmaya çalışsaydım çocuğun çıkan çatışmada ölebileceğini söylemişti.

"Lütfen yapma," diye sıkıca gülümsedim.

"O zaman oradan çıktığından emin ol."

Başımı salladım. Sonra, daha önceki hareketlerimi tekrarlayarak Kaspian'ın mızrağını yükseğe doğrulttum ve kapının üst kısmına fırlattım. Kendi mızrağımdan kalan az miktardaki uzunluğun verdiği hafif momentumu kullanarak yukarı doğru zıpladım ve Kaspian'ın mızrağına tutunarak ondan sarktım. Kendimi onun tabanına doğru salladım.

Burada bırakmak zorunda kalacaktım. Saray'a silahsız girmek zorunda kalacaktım, yol boyunca başka bir silah bulmam gerekecekti.

Kendimi bir kez daha yukarı doğru ittim, bu sefer kapının üst kenarına tutunarak, onu çevreleyen taş geçitle buluştum.

Muhafızlar çoktan dağılmıştı, muhtemelen Kral'ı korumak için Saray'a gitmişlerdi.

Bazıları muhtemelen kaçmak için oradan uzaklaşmıştı. Burada kimse yoktu.

İç Şehir'in, Reyaru'nun köylüleri evlerinde değildi. Sokaklarda değillerdi.

Neredeydiler? Kaçmışlar mıydı? Dunlan'ın kapıları açmaktaki isteksizliği sakinlerin tahliye edilmesi için bir şans mıydı? Dışarıda yaşayanların da ölümden kaçmak için bir şansı hak ettiğini düşünmemiş miydi?

Duvarın taş merdiven boşluğundan aşağı atladım, sessiz ve donuk manzaraya baktım. Sanki duvar ikiye ayrılmış gibiydi.

Tamamen farklı gerçeklikler, bir tarafta ölüm ve yıkım, kan dökülmesi ve acı, korku ve ıssızlık.

Bu taraf neredeyse huzurlu ve sakindi.

Boş kaldırımlardan geçtim, yokuşu çıktım, doğru olup olmadığından emin olmak için başımı her köşeden aşağı çevirdim.

Burada kimse yoktu.

Saray kapıları açıldı, muhtemelen az önce diğer kapıların zorlandığı aynı mekanizma tarafından patlatılmıştı.

Yavaşça içeri girdim.

Ne muhafızlar ne de personel vardı, bir kez daha mekânda herhangi bir varlık belirtisi yoktu.

Soluk mavi ve beyaz sütunların yükseldiği koridorlarda ilerledim. Bu sütunlar, gün doğumunun ilk ışıklarıyla renklendirilmiş bir gökyüzü tasviriyle boyanmış bir tavanla buluşuyordu. Dairesel ve kemerli pencereler, dumanla bulutlanmış bir günün donuk ışığını içeri alıyor, zeminde zayıf gümüş yanardöner desenler oluşturuyordu.

Durdum

. Sesler.

Onlara doğru ilerledim, yüksek bir balkona çıktım ve köşelerden kıvrıldım.

Taht odasına.

Neredeyse bomboştu; zeminin soluk mavisi, rengini örtecek pek fazla kişi olmadan ıslıl ıslıl parlıyordu. Şeftali ve gül rengi bulut tasvirleri, tahtında oturmayan ama önünde diz çöken Kral Dunlan'a fon oluşturuyordu. Elleri kol parmaklıklarından birini tutuyordu. Safir ve gümüş tacı tahtının üzerinde kıvrılmıştı.

Alnı ve uzun siyah saçları. Kahverengi gözleri gerginlik ve beklenti içindeydi.

Vasara'nın Kralı önünde duruyordu, kılıcı sırtındaydı. Sol elinde bir kırbaç vardı. Kırbacın boyu ve yüzü kir ve kan içindeydi. Birkaç asker sessizce arkasında duruyordu.

Sütunların yukarıdan düşürdüğü gölgelere tutunarak, çömelip parmaklıkların arasından bakarak manzarayı izledim.

Vasara Kralı'nda kaçınılmaz olan ve huzurunda bulunan herkes tarafından kolayca hissedilen bir hava vardı. Vasara'da bulunduğum süre boyunca birkaç kez bu havayı fark etmiştim. Ama şimdi, sanki bir kaplama soyulmuş ve geriye sadece kınından çıkarılmış keskin ve soğuk bir bıçak kalmış gibiydi.

"Hayatın için yalvarmanın bir faydası yok," dedi Kral duygusuzca.

Dunlan çenesini hafifçe kaldırdı. "Size yalvardığım benim hayatım değil, efendim.

Majesteleri."

"Leydi Dyna çoktan öldü," dedi Kral, az önce söylediği sözlerden hiç etkilenmemişti.

Dunlan'ın tüm yüzü titriyor gibiydi; kirpikleri, dudakları, yanakları.

"O... senin kanındandı."

Ellerim sıkıca tuttuğum parmaklıkların etrafında kenetlendi. "Evet, ama yine de onu Vasara'ya gönderdin."

"Bilmiyordu... baban... o..."

"Biliyor ? Biliyor muydu?" Kral sordu. Dunlan evet anlamında başını salladı.

O senin kanındı.

Vasara'nın Kralı, babası Dyna'nın da babası mıydı?

Kral bunca yolu sadece Dyna'nın hayatına son vermek için mi gelmişti?

O zaman aklıma geldi. Büyük olasılıkla Vasara'yı zehirleyen kişi Vasara'nın Kralıydı.

Dişlerimi o kadar sert sıktım ki kendi yanağımı ısırduğım yerde kan tadı aldım.

"Diğerleri fazla uzağa gidemez. Pegasi olsun ya da ," dedi Kral.

Demek ki sadece Dyna için gelmemiştir. Diğerlerini de avlamak niyetindeydi.

Dunlan, "Majesteleri... Benimle ilgili şikâyetlerinizin nedenini ancak tahmin edebilirim," dedi. "Ama karım, çocuklarım, halkım... bunun onlarla hiçbir ilgisi yok." Dikkatli ve telaşsız bir şekilde konuştu.

"Senin halkın mı?" Kral Dunlan'a dehşetle baktı.

Dunlan geri çekildi, tam boyuna ulaştı ve bunu yaparken koyu mavi tüniğini arkasına savurdu. Kral kadar uzun ve daha genişti ama şimdi onun önünde sinmişti.

Dunlan kederli bir ifadeyle, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Gözlerimi iki taçlı adam arasında gezdirdim. Aralarında sadece onların anlayabileceği, konuşulmayan kelimeler vardı.

Vasara Kralı'nın burada olmasının aslında başka bir nedeni daha vardı.

O not, o Noxscroll, Kalnasa'yı dize getirecek bir tasarımdan söz ediyordu. Bunu düzenleyen Vasara'nın Kralı mıydı?

Karar veremiyordum, bu ikisinin birbiriyle ilişkili mi yoksa bağlantılı mı olduğunu anlayamıyordum.

Tam olarak böyle bir an önünden geçti. Sadece ben on yaşındaydım.

Büyücüler köyümüze, evimize dolmuş ve gözlerimin önünde annemi, babamı, kardeşlerimi öldürmüşlerdi.

Ve ben çok korkmuştum, çok gençtim, savaşmayı ve dünyanın acımasızlığını öğrenmemiştim, izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar zayıftım.

Bu sefer öyle olmayacaktı.

Yıllar önce o dolapta beni bulan, bana sığınacak bir yer sunan, kendimi güvende hissedebileceğim, evim diyebileceğim bir yer veren adamı korumak için elimden ne geliyorsa silahsız bir şekilde yapmaya karar vererek doğruldum.

Ama Dunlan tekrar konuştu. "Nereden biliyorsun?"

Vasara'nın Kralı'nın yüzü cevap verirken donuktu. "Nasıl ortaya çıkarılmış olurlarsa olsunlar, suçlarınız aynı kalacaktır."

"Ama onlar *benim* suçlarımdı Majesteleri. Başka kimsenin değildi."

Suçlar mı? Ne suçu?

Kral yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Sözünüzü gerçek olarak kabul etmemi mi bekliyorsunuz?"

"Bunu yaparsanız, geri dönüşü yok, bütün bir Krallığı varoluştan silemezsiniz ve diğerlerinin durup izlemesini, hiçbir şey yapmamasını bekleyemezsiniz. Bir savaş başlatıyorsunuz."

Kral sakince başını salladı. "Böyle bir şey yapmalarını beklemiyorum. Ama içiniz rahat olsun, insanlar arasında bir savaş başlatmak gibi bir niyetim yok."

Dunlan derin derin güldü. "Gerçekten bunun cevapsız kalmasını mı bekliyorsun?" Tavrı birkaç dakika içinde uysallıktan öfkeye dönüşmüştü.

"Peki kim cevap verecek?" Vasara'nın Kralı kendinden emin bir şekilde cevap verdi. Dunlan cevap vermedi.

"olsun ya da olmasın. Krallığınızın varlığına daha fazla tahammül edilemez."

"Tahammül edilemez mi?" Dunlan tükürerek öne doğru bir adım attı, uzun siyah saçları arkasında sallanıyordu. "Bahsettiğiniz insanların hayatları."

"Açlıktan ölmelerini izlediğiniz aynı insanlar mı?"

"Sırf bu konuda gerekli yardımı alamadığımız için
."

"Diğer Krallıklar mı? Yine de siz gittikten sonra harekete geçmelerini bekliyorsunuz."

Vasara'nın Kralı kırbacını sol elinden sağ eline geçirdi, ardından sözünü yerine getirmeye hazır bir şekilde kılıcını çekti. Şimdi tamamen doğruldum ve balkondan atlayarak Dunlan'ın tahtının arkasında beceriksizce ayaklarımın üzerine indim.

Vasara'nın Kralı'nın gözleri parladı. Dunlan sese doğru döndü. Gözleri büyüdü.

Vasara'nın Kralı kılıcını yanında tutuyordu. Başını hafifçe geriye çekti, çenesi yukarıdaydı.

"Hayatta kalmanızı beklerdim Kaptan," dedi kapalı bir gülümsemeyle.

"Bu nedir, Majesteleri?" Dişlerimi sıkarak tükürdüm.

Vasara'nın Kralı başını çevirip önce Dunlan'a, sonra da bana baktı.

"Kralınız sizi bilgilendirebilirdi, henüz bunu yapmadığını varsayıyorum. Ancak ben onun canını almak için buradayım ve silahınız olmadığı için beni durdurma kabiliyetiniz konusunda pek de endişeli değilim."

Ancak Dunlan hâlâ bana bakarken elini cübbesinin içine soktu. Bir hançer çıkardı.

Ve kendi boğazını kesti.

Her zaman hiçbir şey onu şaşırtamazmış gibi görünen Vasara'nın Kralı bile şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve kaşlarını çatarak geri çekildi.

Dunlan'a doğru koştum, öne doğru düşmeden önce onu yakaladım ve omuzlarından tuttum.

Sanki konuşmak istiyormuş gibi görünüyordu ama konuşamıyordu. Boğazından safir bir göle karşı yakuttan bir şelale gibi kan dökülüyordu. Soluk giysilerime sıçradı ve onları daha fazla kanla kapladı.

Dunlan sadece eline uzandı ve bir yüzük çıkardı. Yüzüğü avucuma bastırdı ve omuzlarıma yapıştı, başı dizlerimin üzerine düşerken ağzından kan fışkırıyordu.

Yüzü kucağımdayken, gözleri hareket etmeyi bırakmadan önce benimkilerin açılar üzerinde gezindi.

Nefes almayı bırakmadan önce.

Cesedi kanlar içinde bacaklarımin üzerinde yatıyordu. Cesedine ters ters baktım.

Babam.

Annem.

Üç kardeşim de. Akıl

hocam.

Dyna.

Dunlan.

Kaspian hala hayatta mıydı?

Çocuk? Zain?

Purcell mi?

Daha kaç tane var?

Daha ne kadar sürecektir?

Yüzüğü ellerimle sıkıca kavradım ve başparmağıma geçirdim.

Kanın üzerinden kaydı.

Kral'ın öne doğru birkaç adım attığını duyabiliyordum.

Gözleriyle karşılaşmadım. Hâlâ Kral'ın bedenine sabitlenmişlerdi.

Çocukluğumdan beri hizmet ettiğim Kral. Bana yeni bir amaç, yeni bir hayat gösteren Kral. Her şey bittikten sonra bana ilk sıcak gülümsemeyi sunan Kral.

Vasara'nın Kralı, "Hayatta kalmanız iyi oldu Kaptan," diye konuştu.

Kafatasımın arkasına sert bir şey çarptı. Kulaklarım çınladı ama Kral'ın sesini hâlâ duyabiliyordum, yumuşak ve maksatlı bir şekilde konuşuyordu.

"Bir teoriyi test etmek istiyorum."

BÖLÜM 82- ELİ AS

T Güneş perdeleri zorlayarak içeri girerken tenimi, gözlerimi ve kafatasımı rahatsız ediyordu.

O korkunç Sezon sonunda bitmişti.

Sonunda başlangıçtaki kadar alkol tüketmeye niyetim yoktu ama Audra'nın Prensi ile yaptığım konuşma bu sözümdeki kararlılığımı kırmaya yetmişti.

Yatağımdan tökezleyerek kalktım, kıyafetlerimi karıştırdım ve sonunda koridora çıktım.

Odasına gittim, orada değildi.

Konsej odasında, orada değildi.

Kütüphanede, orada değildi.

Taht odası.

Eliel ortalıkta görünmüyordu.

Yeni görevime başladığımdan beri her gün yaptığım gibi eğitim alanına gittim.

Olduğum yerde durdum, çılgınca etrafımda döndüm, çok hızlı yaptığım için inledim ve bir baş dönmesi dalgası çöktü. Bir görevliye yaklaşıırken gölgelerden uzak durdum.

"Atlar nerede?" Ona sordum.

Çocuk sanki yürüyen bir ceset görmüş gibi bana bakakaldı. Gerçi doğrusu, muhtemelen tam da öyle görünüyordum. "Atlar mı?" Tekrar ettim.

"Orduyla birlikte gittiler, Lordum..."

"olduğum ordunun benim haberim olmadan gittiğini mi söylüyorsunuz?"

"Ben... Ben sizin onlarla olduğunuzu sanıyordum, Lordum."

"Kiminle?" Daha da sinirlenerek ve kafam karışarak sordum.

"Askerlerle, Lordum."

I El salladı. benim el içinde ve Hava, tokatlamak
o karşı benim bacak bıkkınlık içinde.

"Nereye gittiler?" "Emin
değilim, Lordum." "Kral da
onlarla mıydı?"

"Evet, Lordum?" dedi çocuk sorgulayarak, sanki bu insanoğlunun bildiği en bariz gerçekmiş gibi.

Eliel bir orduyla mı gitmişti? Kaşlarımı öyle derin çatmıştım ki görüşüm bulanıklaşmıştı. Ne haltlar ?

"Hala burada kimse var mı?"

Çocuk kaşlarını çattı. "Kimse yok mu?"

"Fargreaves, Trenton, Raynard...?"

"Trenton öyle Lordum... ama Saray'dan erken ayrıldı."

"Herkes hangi cehennemde?" Kendi kendime mırıldandım.
Çocuğun hâlâ beni izlediğini fark edince ona döndüm.

"Teşekkür ederim, gidebilirsiniz."

"Ama... Ben burada çalışıyorum... Lordum..."

"Bugün burada üzerinde çalışacak pek bir şey yok. Al bakalım."
Eline bir ay tutuşturdum. "Git."

Çocuk paraya baktı ve çok kısa bir süre gülümsedi. "Evet,
Lordum..."

"Bekle!" seslendim.

Hâlâ tesadüfi karşılaşmamızın etkisinde olan çocuk doğal olmayan bir
şekilde kaskatı kesildi.

"Benim için birini bulabilir misin?"

Çocuk yavaşça evet anlamında
başını salladı.

"Bir iz sürücüyle konuşmam gerekiyor. Adı Shadae, onu buraya
getirin..." Düşünceler içinde durakladım. "Ona mümkün olan en kısa
sürede odama gelmesini söyle."

"Evet, Lordum," diye tekrarladı çocuk.

O gittikten sonra hemen Saray'a geri döndüm ve Eliel'in odasına
yöneldim.

Evli olduğunu unutmuştum. Odasında olmaması bir şeydi, ama
yeni karısı neredeydi?

Yumruğumla kapıya vurdum. "Kraliçem?" Konuştum.

Hiçbir şey.

Homurdandım ve uzaklaştım.

Eliel sabahın erken saatlerinde bana haber vermeden bir orduyla yola
çıkmişti.

Eğer bunları benden habersiz yapacaksa, benim konumumun tam olarak ne anlamı ya da amacı vardı?

Öfkeliydim. Teselli ya da güvencenin ötesindeydim. Bu kadar büyük bir gücü nereye götürmüş olabilirdi? Bunca zamandır ne planlıyordu?

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca meydana gelen tüm olayları takip etmeliydim. Tüm şüphe ipuçlarını çok daha güçlü bir şekilde takip etmeliydim.

Ama kafam meşguldü.

Sarayın yeraltı katlarına doğru ilerledim, her adımda başıma ve kalçama keskin bir ağrı saplanıyordu ama aldırmadım. Doğru seviyeye, doğru kapıya ulaşana kadar çılgınca koştum.

Boynumda, gömleğimin altında asılı olan anahtarı çıkardım ve açtım.

Dizlerimin üzerine çöktüm, başımı ellerimin arasına aldım, yarı rahatlamış bir halde ağlıyordum.

Bunu bulmuş olmasından korkuyordum. Normal çeliğin hiçbir şey yapamadığı kişilerle savaşmak için bunları almasından korkuyordum.

Ve onları kullanamadı.

Bu bıçakların ne yapabileceğini bilmiyordu.

Kimse bilmiyordu.

Pek sayılmaz.

Yukarı baktım.

Sıra sıra dizilmiş, duvarlara ve raflara istiflenmiş, köşelere sıkıştırılmış.

Yıllardır topladığım koleksiyonu bu kapıların ardında saklıyordum.

Noxstone yeraltında daha da karanlık görünüyordu.

BÖLÜM 83- NATHON

M Kollarım başımın üstünde zincirliydi.
Gözlerim yavaşça açılmaya başlarken boynumu öne doğru eğdim ve inledim.

Bu pozisyon rahatsız ediciydi ama daha önce birçok kez bu pozisyonda bulunmuştum.

Yine de ağzımın ne kadar kuru, dizlerimin ne kadar ağırlı olduğuna bakılırsa en az bir gün, muhtemelen daha fazla olmuştu.

Boynumu yukarı eğip kelepçelere baktım.

Bunlar... lanetli kelepçeler miydi?

Beni kaçırان kişi bir büyücü olduğumu mu düşünüyordu?

Yüksek sesle güldüm, güldükçe boğazım .

Sanki kahkahalarımınla çağrılmışım gibi, odanın köşesinden bir figür belirdi.

Kral. Kral durdu.

Hâlâ uykuluydum, yoksa onun varlığını hemen fark ederdim. Yalnızdı.

Başımı kaldırıp onu karşıladım ve konuşmadan önce çatlamış dudaklarımı yaladım.

"Yani... sen miydin?" Konuşurken sesim titriyordu.

Kral, arka duvara yaslanmış olması gereken bir sandalyeyi sürükleyerek çıkardı ve üzerine oturdu.

Derin bir iç çektim. Koyu renk bir saç tutamı alnıma düştü.

"Loria nerede?" Sesimin tonu çok açıktı.

"O güvende."

Her iki zincirimi de hafifçe çektim, yüksek sesle takırdadılar. "Bu tür bir kasadan mı bahsediyorsun?"

Soğuk bir şekilde gülümsedim.

Kral sessizdi, yüzünün yarısı karanlıkta, diğer yarısı ise yarı aydınlıktaydı.

"Ne yani, Majesteleri... Gerçekten de benim bir büyücü olduğumu mu düşünüyorsunuz?" diye sordum.

Kral kelepçelere bakarak gözlerini kaldırdı. "Bu sadece bir önlem."

"Sanki bundan daha fazlası varmış gibi geliyor," diye cevap verdim.

Kral hiçbir şey söylemedi, sadece beni dikkatle izledi.

Ondan daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu.

"Hayatını kurtardıktan sonra bana teşekkür etmenin yolu değil, değil mi?" Bunu ona ben .

"Almayı umduğun hayatın ta

kendisi mi?" Sustum.

Yani, biliyordu.

Kral başını yana eğdi ve dudaklarını hafifçe araladı. Şarap kırmızısı ceketi karanlıkta neredeyse siyah görünüyordu.

Gülümsememi korudum ama doğrusu, kaçınmayı umduğum bu durumdan nasıl kaçacağımı bilemiyordum,

Loria ve benim bu işten nasıl canlı çıkabileceğimizi düşündüm.

Başımı hafifçe yukarı kaldırdım. "Niyetim bu olsaydı çoktan ölmüş olurdun."

Kral kendi kendine usulca gülümsedi. "Bence tasarımınız bundan çok daha büyük."

Benim tasarımım mı?

Kuru dudaklarımı tekrar yaladım ve yan tarafa bakarken bir kahkaha attım. "Anlıyorum, ailenin ölümünden de benim sorumlu olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. ."

Onun gözleriyle
karşılaştım.

"Onların ölümünden kimin sorumlu olduğunu biliyorum" dedi.

"Ahhh evet, her şeyi biliyor gibisin. Büyücüleri de, değil mi?"
Kaşlarımı kaldırdım.

Kral derin bir nefes aldı ve tuttu, dizlerimin yanında yerde bir noktaya baktı. buluştu, belirgin bir bilgiyle parlıyorlardı.

Sürdürdüğüm gülümseme bir anda yok oldu. İnançsızlık
içinde güldüm.

"Büyücüler değildi," dedim.

"Hayır," dedi Kral, sesi net ve sakın bir şekilde çınlayarak. "Değildi."

Yutkundum. Bir savaş başlatmıştı. Ailesinin ölümünün suçunu büyü yapanların üzerine atmıştı.

Yine de, burada ve şimdi, gerçek sorumlunun kim olduğunu bildiğini iddia etti.

Dehşete kapılmak benim için zordu. Ne de olsa babam, annem, Mathias, onların kurduğu insanlar, benim yaptığım şeyler, hepsi bir diğerine karşı tarafsız olmam için yeterli dehşete sahipti.

Ama Kral karşımda oturmuş, bu gerçekleri, benim ayırabileceğimi, kaçınılmaz sonuçları bildiği gerçekleri duygusuzca ve açıkça dile getirirken, damarlarımda tam ve mutlak bir korku dolaşıyordu.

"O sendin" diye fısıldamadan önce tereddüt etmeme yetecek kadar. Kral sadece gözlerini indirdi.

Kral'ın kendi anne babasının hayatına neden son verdiğine dair binlerce teori zihnimde dolanıp duruyordu.

Bu Kral neredeyse Sesli mağdur olarak o konuştu. "Bu gerekliydi."

Ona baktım.

"Athlion'un mahvolduğunu görecektirdi," dedi daha sessiz bir şekilde. Ciddiyim.

Bu adamın tehlikeli, güçlü ve kurnaz olduğuna karar vermiştim ama acımasız olduğuna ya da bir katil olduğuna inanmamıştım.

Babam bu adam hakkında yanılmıştı. Ama ben de fena halde yanılmıştım.

"Bilmek istemiyor musunuz?" diye sordu Kral, ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturup öne doğru eğilerek, "Sizi nasıl alıkoymayı başardım?"

Gerçekten de merak etmişim, ancak gözaltındayken nasıl gözaltına alındığınız üzerinde durmak, kaçışınızı planlamak için kullanmanız gereken zihinsel kapasitenizi boşa harcamak anlamına geliyordu.

Kral cevabımı beklemedi.

"Haklısınız, çok şey biliyorum. Prenses'in sadece yaralar için kullanılan türden tıbbi malzemeler almak için eczacımızı ziyaret ettiğini ve bir gün sonra size bir merhem vermek için odanızı ziyaret ettiğini biliyorum."

Yüzüm sertleşti.

Aynı merhemi bir başkasına da vermiştim.

"Yavaş etki ediyor, aslında çok daha erken hastalanmanı bekliyordum, ama sanırım gecikme için zehirlere karşı doğal olmayan toleransına teşekkür etmelisin. Endişelenmenize gerek yok. Size panzehiri çoktan verdim."

kendim değildim.

"O sırada, şüphelendiğim suçlardan dolayı suçlu olup olmadığınızdan emin değildim. Üç günlük yokluğunuza kadar emin olamadım. Babanızın casus birliğinin büyük kayıplar verdiğini biliyorum. Vasara'da bulunmanızın tamamen kendi isteğinize bağlı olduğunu söylemişsiniz. Eğer durum gerçekten böyle olsaydı, babanızın çağrısı Audra'da kalıcı olarak kalmanızla sonuçlanırdı, çünkü bu tür kayıplardan sonra oradaki varlığınız daha da hayati olurdu. Ama yine de döndün. Böylesine mantıksız bir kararın tek bir nedeni var, o da buradaki amacınızın tamamen kasıtlı olması... ve hiç de masum olmaması."

Başımı geriye doğru eğdim. "Bunların hepsi varsayım Majesteleri, elinizde gerçek bir kanıt yok."

Bu kadar doğru bir şekilde ifade ettiği gerçeğin bir teoriden başka bir şey olmadığını açıklamak zorunda kaldığım cesareti kullanmak benim için bile zordu.

"Onu elde edeceğim," dedi Kral.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Deneyebilirsin, ama her şeyi bilen aklının bu yöntemlerin" -zincirlerimi tekrar salladım- "oldukça etkisiz kalacağını çıkaracağını düşünürdüm... ve kız kardeşim, o hiçbir şey bilmiyor."

Kral ayağa kalktı. Arkasından işaret etti, kısa siyah saçları yüzüne gölge düşüren bir adam odaya girdi. Trenton.

Kral sadece başını salladı ve bunca zamandır yanında olduğu belli olan Trenton oradan ayrıldı.

Kral yaklaştı ve yüzlerimiz göz hizasında olacak şekilde öne doğru eğildi.

Sonra, belki de o güne kadar duyduğum en sessiz nefesi vererek şöyle dedi

"Siz beni hafife almış olabilirsiniz Prens, ama ben sizi hafife almadım. Başkalarının dayanamayacağı acılara dayanabildiğinizi söylediğinizde size inanıyorum."

Tam boyuna kadar ayağa kalktı.

"Ama bir başkasının kine dayanabilir misin?"

Kelepçelere vurarak ileri doğru debelendim. "O olduğunu söylemiştin-"

"O değil," diye araya girdi Kral.

Kapılar açıldı, Trenton içeri girdi, onu iri yarı ve iri yapılı başka bir adam izledi. Arkasında birini sürüklüyordu, göremediğim birini.

Kişiye yere fırlattı.

Gümüş rengi saçları, geceleyin karanlık bir okyanusun yüzeyindeki ışık gibi siyah zeminin üzerine dökülüyordu. Giysileri kaplıydı, koyu renk kumaşlarla dokunmuştu.

Kan.

Uzuvlarım ağırlaştı, zihnim ıssızlaştı.

Yüzbaşıyı içeri sürükleyen iri yarı adam öne doğru uzandı ve onu başının arkasından kavradı. Kaptan'ın boynunu geriye doğru çekip onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlarken gümüş rengi saçlarından bir tutam avucunun içindeydi.

Onu benimle yüzleşmeye zorluyorum.

Kaptan'ın gözleri puslu olsa da benimkilerle karşılaştığında endişeyle parıldadı.

Kral yan taraftan sessiz alışverişimizi izledi. Kaptanı işaret etti.

"O."

SON...

Fate of the Five 2026'da serinin ikinci bölümüyle geri
dönecek!

İLİM SÖZLÜĞÜ

Büyücülük Sistemi

T Burada iki tür büyücü vardır. Büyücülükleri dünyaya aynı şekilde geri veren Dareanlar (Darr-ee-uns) ve büyücülükleri dünyanın enerjisini daha fazla kullanan Accipereanlar (Accip-eerie-uns). Hem Dareanlar hem de Accipereanlar denge ve dünyanın hayatta kalması için gereklidir. Athlion'da büyücülük bir Okyanustaki su gibi düşünülebilir. Bir Darean büyüü kullandığında Okyanusu suyla doldurur, ancak bir Acciperean kullandığında suyu alır. Bu nedenle dünyanın işleyebilmesi için bir denge ve sabit bir seviyenin korunması amacıyla her ikisinin de kullanılması gerekir. Gemiler, kendi Büyücülük, Yani o o olabilir olmak serbest bırakıldı içine ve Dünya doğal olmayan bir olarak.

Her türde dört büyücü sınıfı vardır, dördüncü sınıf en zayıf, birinci sınıf en güçlüdür.

Tüm büyücüler beş temel yetenekte ustalaşabilir: Yarı Saydamlık, Levitasyon, Geliştirilmiş Hız, Geliştirilmiş Güç ve Geliştirilmiş Şifa. Geri kalan yetenekler tamamen kişiye bağlıdır.

Bu beşinden sadece yarı saydamlık benlik dışındaki şeylere genişletilebilir. Bütün bir insan grubuna, hepsini görünmez kılarak, bir nesneye ya da giyilebilen ancak giyen kişi tarafından içi görülebilen giysilere, örneğin kapüşonlu pelerinlere.

Büyücüler aynı sınıf içinde birden fazla, ancak en fazla iki yeteneğe sahip olabilir.

Dareanlar -(Dar-ee-uns)

Dördüncü sınıf: Navigatör, Kalkancı (ayrıca yokluğunda duran kalkanlar da yaratabilir), Besleyici, Işınlayıcı

Üçüncü sınıf: Elementalist

İkinci sınıf: Telekinetik, Duyu Dönüştürücü

Sınıf bir: Şifacı

Accipereans -(Accip-eerie-uns)

Dördüncü sınıf: Rüya gezgini, İllüzyonist, İmleççi,

Sınıf üç: Ses manipülasyonu

İkinci sınıf: Kâhin, Kan Manipülasyonu, Telepati

Birinci sınıf: Necromancer

Lanetler

Lanetler, yalnızca Ölü Çağırانların kullanabildiğı ele geçirme laneti dışında, Lanetler (Dördüncü Sınıf Accipereanlar) tarafından kullanılır ve uygulanır. Athlion tarafından bilinen on beş büyük lanet ve üç küçük lanet vardır. Büyük lanetlerin etkileri bozulmadığı sürece kalıcıdır. Küçük lanetlerin etkileri geçici ya da kalıcı olabilir.

Üç küçük lanet genellikle nesnelere uygulanır. On beş büyük lanet ise daha çok bedeni işaretleyerek işler. Tüm lanetler, yalnızca Lanet kullanıcılarının (veya Ölü Çağırانların) düzgün bir şekilde yazabileceğı farklı bir sembolün işaretini taşır. Büyük lanetler ayrıca güçlerine ve kırılma zorluklarına göre sıralanır. 1 en zayıf, 5 en güçlüdür.

Üç küçük lanet:

Boyun eğdirme lanetleri

Büyücülerin çekirdeklerini / yeteneklerini bastırır (örneğin iz sürücülerin okları ve Gemilerin prangaları ile)

Mülkiyetin laneti

Silahların herhangi biri tarafından kullanılmasını engellemek ya da silahın sadece belirli bir kişi tarafından kullanılmasına izin vermek

Görme laneti

Birinin gerçek doğasını görmesini sağlar, genellikle aynalara uygulanır ve nadiren kullanılır

On beş büyük lanet:

Kulluk Laneti (bu, iz sürücüleri rollerine için kullanılan lanettir)- Güç: 4

Doğa: Birine hizmet etmek zorunda, etmezse ölecek.

Nasıl bozulur? İtaatsizlikten kaynaklanan yayılmayı geçersiz kılmak için güçlü iyileştirme büyüsü veya lanet işaretinin olduğu uzvu/deriyi kesmek. (Ancak kesmek her zaman garanti bir yöntem değildir, çünkü siz kestikçe lanet yayılmaya başlayabilir).

Hatıraların Laneti- Güç: 2

Doğa: Kendi anılarınızdan birkaçını unutun. Nasıl

kırılır: Birini hatırlayarak gözyaşlarına boğulun.

Unutuluşun Laneti- Güç 4

Doğa: Varlığınızın anısı, sizi lanetleyenler/ lanetlendiğiniz sırada orada bulunanlar hariç, dünyadaki herkesin zihninden silinir.

Nasıl kırılır? Biri seni rüyasında görür ya da seni lanetleyen kişiyi öldürür.

Dokunuş ***Laneti***- Güç: 2

Doğa: İnsanlar dokunuşunuzdan acı çekiyor.

Nasıl kırılır: Büyük bir acı veya korku/acıdan kaynaklanan taze kan nehrinde yıkanın (örneğin bir savaştan sonra nehirde yıkanmak).

Yalnızlık ***Laneti***- Güç: 5

Doğa: Sizi seven herkes büyük bir talihsizliğe ve kendileri lanetlenecektir (rastgele on beş lanetten biriyle).

Nasıl kırılır? Bilinmiyor.

Büyü Laneti- Güç: 2

Doğa: Kendi isteğiniz dışında birine takıntılı olmak/sevmek.

Nasıl kırılır: Onların ölümü.

Hastalık Laneti- Güç: 1 Doğa: Sürekli

hastalık ve acı.

Nasıl kırılır? Bir Vulkan'ın dışındaki zehri iç.

Çürümenin **Laneti-** Güç: 1

Doğa: Yavaşça çürüyen/ağaç kabuğuna dönüşen et.

Nasıl kırılır? Bir Larlynx'in dışındaki zehri iç. **Gün Işığı**

Laneti- Güç: 4

Doğa: Güneş cildinizi yakar.

Nasıl kırılır? Önemseydiğiniz birini yakarak öldürmelisin.

Beslenmenin **Laneti-** Güç: 4

Doğa: Normal yemek yiyemez, yaşamını sürdürmenin tek yolu ölüleri yemektir.

Nasıl kırılır? Bir Erebas'ın yumurtalarını yiyin (sadece beş yılda bir yumurtlarlar ve onları çok korurlar).

Talihsizlik Laneti- Güç: 3 Doğa:

Hayatın her alanında talihsizlik.

Nasıl kırılır? Çok şanslı ve başarılı birini öldürün.

Sahip Olma Laneti- Güç: 4

Doğa: Bir Ölü Çağırıcı'nın işaretli kişiye ya kendisi ya da ölülerle birlikte sahip olmasını sağlar. Bu aynı zamanda o beden üzerinde bir sahiplik işaretidir. Bedenin asıl sahibi hala hayattaysa ya da yakın zamanda ölmüşse, ele geçirilen ruhu o kabuğa daha güçlü bir şekilde bağlamak için genellikle bir nesne takılır (bir tılsım gibi). Bir beden, bir Ölü Çağırıcı tarafından hiç kullanılmadan ya da sahiplenilmeden bu işareti taşıyabilir, ancak işaret genellikle o bedene sahip olma kapasitesine sahip olduklarını gösterir.

Nasıl kırılır? Kalbinizi hiçbir karşılık beklemeden tamamen ve saf bir şekilde bir başkasına verin. Daha sonra büyücü üzerinde özünüze ve ruhunuza sahip olacaklardır (bu nadirdir).

Hapsetmenin Laneti- Güç: 1

Sadece çok küçük bir alanda, örneğin bir kasabada seyahat etmesine izin verilir, genellikle başlangıçta kullanıcıyı felç eder.

Nasıl kırılır? Genellikle bir mücevher parçası tarafından yapılır... genellikle kendini deriye bağlayan bir bilezik halkası, parmağı / bacağı bir bıçakla kesmelidir.

Gerçeğin ***Laneti***- Güç: 3

Doğa: Yalan söyleyemezsiniz ve çevrenizdekiler de sizin yakınınızda yalan söyleyemez.

Nasıl kırılır? Çekinmeden tamamen dürüst olabileceğiniz biriyle tanışın, bu durumda lanet tamamen kırılacaktır.

Ölümsüzlük Laneti- Güç: 5

Doğa: Genellikle bir şey karşılığında sonsuza kadar yaşamak. Eğer bu karşılık verilmezse, kurbanın hayatına acı girecektir. Bu acı herhangi bir şekilde olabilir, örneğin sakat bırakan acı, hastalık, etrafındakilerin acı çekmesi vs.

Nasıl kırılır: Bilinmiyor

Büyülü Yaratıklar

Orada vardır on beş yaratıklar . Büyücülük bilinen için Athlion. Her yaratık 1'den 5'e kadar güç ve 1'den 5'e kadar nadirlik açısından sıralanır. Beş

en güçlü/en nadir yaratıkları gösterir.

Wieters Savaşı'ndan sonra, her Krallığa özgü sihirli yaratıkların, faaliyetlerini düzenlemek için kulluk yaratıkları olarak atandığı bir kararname çıkarıldı. Bu yaratıklar o topraklarda en yaygın olanlardı. Diğerleri daha nadirdir, bulunması daha zordur ya da yakalanmaktan kaçacak kadar kurnazdır. Hizmetkâr yaratıklar şunlardır:

- Ereasks (Air-y-basks): dev kartal benzeri kuşlar, genellikle koyu mavi veya siyah renkli ve altın gözlüdür. Yıldırım boşaltma yeteneği. Audra'da kulluk eden yerli yaratık. Güç 4, nadirlik 3.
- Kimeralar: yarı aslan, yarı keçi ve yılan gibi bir kuyruğu vardır. Kuyrukları bir başkasını sokarak kurbanın zehirden yavaş yavaş ölmesine neden olabilir (7 güne kadar). Altın, kehribar ya da beyaz renklidir. Vasara'da kulluk eden yerli yaratık. Güç 2, nadirlik 4.
- Vilkanlar: Bir yerine iki kuyruğu olan, daha büyük dişleri ve pençeleri olan ve her ikisi de öldürücü, çok yavaş etkili zehri birinin etine sızdırabilen büyük kurtlar. (28 güne kadar). Bu durumun geçerli olmadığı tek zaman, zehrin Hastalık Laneti olan biri tarafından içilmesidir. Beyaz, gri ya da siyah renkli. Parlak mavi ya da gri gözler. Zeima'da kölelik yapan yerli yaratık. Güç 3, nadirlik 3.
- Larlynx'ler: büyük vaşaklar, kedigillere benzerler. Genellikle altın rengi, bazen kahverengi. Gözler altın veya yeşildir. Dişler yetenekli

Ölümcül ve hızlı etki eden zehir salgılayabilirler. Ayrıca yarı saydamlık kullanabilir ve kamuflaj konusunda uzmandırlar. Jurasada köleliğin yerli yaratığı. Güç 2, nadirlik 3.

- Pegasi: Kanatlı atlar, normalden daha büyük küheylanlar. Beyaz ya da gri. Gözleri genellikle soluk mavi ya da gümüştür. Kalnasa'da köleliğin yerli yaratığı. Güç 3, nadirlik 3.

Athlion'da var olduğu bilinen diğer büyücü yaratıklar şunlardır:

- Banshee'ler (Cadılar olarak da anılırlar): Üç şekil alabilirler. Biri insan, biri öleceğini tahmin ettikleri kişi ve diğeri de gerçek formları. Derileri ayırt edilemeyen sembollerle kaplıdır, saçları gümüş rengi ve koyu renktir, gözleri kapalıdır. Başkalarının ölümünü önceden haber verebilirler ve çığlıkları başkalarını güçsüzleştirebilir. Güç 3, nadirlik 5 (çoğu soylarının tükendiğine inanır). Çoğunlukla Zeima'da yaşarlar. Kalnasa'da da bulunurlar.
- Periler: Yeşil, mavi ya da mor renkli, parlak gözlü ve şeffaf, gösterişli kanatlara sahip. Küçüktürler, ancak bir insanın kulağına fısıldayarak farklı insan duygularını/eylemlerini tetikleyebilirler. Ayrıca insanların hem acı hem de sevinç gözyaşlarıyla beslenirler. Güç 3, nadirlik, 3. Çoğunlukla Jurasada yaşarlar. Kalnasa'da da bulunurlar.

- Sentorlar: Yarı at yarı insan, son derece güçlü, hızlı ve savaşıldığında ölümcüldür. Kahverengi, siyah ya da kumral renklidirler. Güç 5, nadirlik, 3. Çoğunlukla Kalnasa'da yaşarlar. Juras'a da bulunurlar.
- Deniz kızları: Yarı insan, yarı balık olan deniz yaratıkları. Kolları pullarla kaplıdır ve saçları genellikle deniz yapraklarını andırır. Saçları, pulları ve kuyrukları aynı renktedir. Genellikle altın, mavi ya da yeşil. İstedikleri takdirde suyu kontrol edebilirler. Güç, 3, nadirlik 4. Çoğunlukla Juras'a da yaşarlar.
- Deniz yılanları: Genellikle beyaz, mavi veya mor renktedir. Bu sürüngen benzeri yaratıklar son derece güçlü, hızlı ve çeviktir. Su tükürebilirler. Güç 5, nadirlik 5. Juras'a ve Audra çevresindeki okyanus bölgelerinde yaşarlar.
- Sirenler: Yarı insan yarı deniz yılanı olan deniz yaratıkları Deniz kızlarının aksine Sirenler insan gözüne son derece "güzel" görünürler. Kollarında pul yoktur ve bir seferde birkaç günlüğüne kuyruklarını bacaklara dönüştürebilirler. Hepsinin kuyrukları siyah, gri ya da lacivert gibi koyu renklidir, ancak gözleri ve saçları genellikle altın, gümüş ya da kumral gibi parlak renktedir. Cilt tonları çeşitli tonlarda olabilir. İnsanları dediklerini yapmaya ikna etmek için seslerine güç kanallı edebilirler. Güç 4, nadirlik 4. Çoğunlukla Juras'a da yaşarlar.

- Salaths: Üç başlı büyük akrep. Başlarından biri kördür ama işitme duyusu yüksektir, biri sağırdır ama görme duyusu yüksektir, diğeri ise hem ölüdür hem de kördür ama koku alma duyusu yüksektir. Sokmaları öldürmez ya da acı vermez ama birinin hafızasını tamamen siler - Güç 5, nadirlik 5. Çoğunlukla Audra'da yaşarlar.
- Perinler: Şifalı iksir içeren boynuzları olan büyük geyikler ve geyikler. Beyaz, altın veya kahverengi renkte. Güç 3, nadir bulunur
5. Çoğunlukla Vasara ve Juras'a da yaşarlar.
- Gargoyleler: Kanatları ve keskin dişleri yarasa benzeri yaratıklar, acı verici ağırlara neden olabilirler. Güç 2, nadirlik 3. Çoğunlukla Vasara ve Juras'a da yaşarlar.
- Krakenler: Büyük su kütlelerinde yaşayan mürekkep balığı benzeri büyük yaratıklar. Sudan ölümcül patlamalara neden olabilecek ve insanların kafataslarını ve iç organlarını açabilecek ses dalgaları üretebilirler. Çoğunlukla Juras'a da yaşarlar.

Elementas

Elementas, Athlion genelinde yaygın olan dini bir sistemdir. Elementlerin dokuz Tanrı ve Tanrıçasına tapınmayı içerir. Her Krallığın Noxos (Karanlık/Ölüm Tanrısı) ve Lumos (Işık/Yaşam Tanrısı) dışında iki Koruyucu Tanrısı vardır. Ancak her Krallık tüm Tanrılara ibadet eder. Gökseller İlahidir

Tanrılar tarafından kendi alemlerinde hizmetkarları olarak hareket etmeleri için yaratılan varlıklar. Gökselleri yaratmadığı söylenen tek Tanrı Noxos'tur.

Eğer birisi hayatını bir başkası için feda ederek ölürse ya da öldüğünde ruhu safsa, Tanrıların İlahi Salonlarında dinleneceği söylenir. Bazıları kısmi bir saygı statüsü kazanabilir. İlahi Salonlar Işık Tanrısı Luxos'un bölgesidir. Ağır günah işlemiş ve ruhları kötülükle lekelenmiş olanların ölümden sonra Nevultus Çukurları'na inecekleri ve burada onları ebedi azabın beklediği söylenir. Nevultus Çukurları Noxos'un topraklarıdır.

Dokuz Tanrı

- Aquos: Dişi, Su ve Duyguların Tanrıçası
- Arkos: Erkek, Ağaç ve Huzur Tanrısı
- Glacios (Glass-ee-os): Erkek, Zeka Tanrısı Buz
- Furos (Few-ros): Erkek, Ateş ve Azim Tanrısı
- Terros (Tair-os): Dişi, Toprak ve Bilgelik Tanrıçası
- Tundros (Tun-dros): Erkek, Gök Gürültüsü ve Cesaret Tanrısı
- Ventos: Dişi, Hava ve Özgürlük Tanrıçası
- Noxos: Sabit veya bilinen bir şekli yok, Karanlığın ve ölümün Tanrısı
- Luxos (Loox-os): Sabit ya da bilinen bir şekli yok, Işık ve yaşam Tanrısı

Hangi karakterler Tanrılara inanır?

Bunu yapan karakterler: Elias, Şifacı, Baz, Dyna, Yaseer, Rhana, Sarlan, Jarian

Karakterler o vardır Emin değilim: Hestan, Nemina, Shadae, Ullna, Fargreaves, Cheadd, Strava, Nyla

Olmayan karakterler: Eliel, Loria, Nathon, Silus, Mathias, Kaspian, Trenton

Wielders Savaşı

Beşlinin Kaderi: Vasara'nın Peçesi 1118 Yılında Geçmektedir

Wielders Savaşı 19 yıl önce 1099 yılında başladı.

Para Birimi

- 100 **jant** bir **ışına** eşdeğerdir
- On ışın bir **Ay'a** eşittir
- On lunar bir **soler'e** eşittir

Nadir Bitkiler, otlar ve yaratıklar

Athlion'da çok sayıda benzersiz bitki ve ot türü bulunmaktadır. Bazıları keyif verici ilaçlar, bazıları çay yaprakları, baharatlar, iyileştirici ilaçlar veya zehir olarak işlev görebilir.

Fate of the Five'da bahsedilenler: Veil of Vasara'da adı geçen ve zaman çizelgesiyle ilgili olanlar şunlardır:

1. Riggon: Baharatlı, keskin bir tat katacağı baharat için kullanılabilen bir bitki. Ayrıca yaraların daha hızlı iyileşmesine yardımcı olmak veya ağrıyı hafifletmek için bitkisel ilaçlarda kullanılır. Soluk yeşil kenarlı koyu yeşil, son derece dikenli kenarlar. Kalnasa'da bulunur.
2. Tuspian Yapağı: Nadir bulunan Tuspian çiçeğinden bir yaprak. Çiçeğin kendisi nadirdir, ancak açtığında bile gövdesinde nadiren yapraklar büyür. Çiçekler koyu kehribar rengindedir ve sert dik taçları vardır, renkleri çiçeğin merkezine yaklaştıkça daha da yoğunlaşır. Yaprakları da benzer şekilde kehribar renginde, yumuşak ve lastik gibidir. Yapraklar ezilerek ölümcül ve yavaş etkili bir zehir olarak kullanılabilir. , çiçekten elde edilen nektar özlerinden üretilir, ancak çiçek sürekli olarak değil, sadece birkaç ayda bir miktarda nektar ürettiği için toplanması zordur. Vasara'da bulunur.

3. Papaver: Papaver bitkisinin yapraklarının öğütülmesiyle elde edilen bir tozdur. Bitki çiçeksizdir ve çoğu koşulda kolayca büyür. Çoğu çiftçi ve toprak sahibi tarafından bir 'yabani ot' olarak kabul edilir. Bununla birlikte, adaptasyon kabiliyeti ve yaygın yerleşimi, Athlion'daki en popüler eğlence uyuşturucusu haline geldiği anlamına gelir. Kalnasa, Zeima ve Juras'a da kullanımı yasadışıdır, ancak Vasara veya Audra'da değildir.
4. Pitho: Kendisine dokunan herkesin kan dolaşımına kısa bir an için bile olsa toksin salgılayabilen küçük ve ölümcül bir kuş. Toksinler kokusuzdur ve salındığında tespit edilemez. Pitho'ya dokunanların derisine nüfuz eder ve hatta kumaşların çoğuna nüfuz edebilir. Toksin kan dolaşımına girdiğinde kurbanını 48-72 saatlik bir süre içinde öldürür. Son aşamada, vücutta sarmaşık benzeri, kabuklu ve parlak, karakteristik kehribar rengi bir döküntü ortaya çıkar. Bilinen bir panzehiri yoktur. Juras'a ve Kalnasa'da bulunur.
5. Ardicum: Ardica şarabı yapmak için kullanılan bir meyve. Bu şarap Athlion'daki en güçlü şarap olarak bilinir. Meyve etli, koyu kırmızı, yumuşak bir meyvedir. Daireseldir ve parlak kırmızı çizgilidir. Minimum sarhoşluk etkisi ile meyve olarak yenebilir. Meyve suyunu alkollü bir içeceğe dönüştüren fermantasyon/yaşlandırma sürecidir. Bu içecek tüm Athlion'da yasaldır. Mevcut en pahalı şaraptır. Meyve Juras'a ve Vasara'da bulunur.

6. Corshick tozu: Yüze üflendiğinde kurbanı bilinçsiz hale getiren, ancak yine de uzaktan uyanık ve tetikte görünen bir yatıştırıcı. Etkisi otuz ila doksan dakika arasında sürer. Toz turuncu renktedir ve Audra'daki yoğunlaştırılmış kum kubbelerinden üretilir.

Sosyal ve siyasi yapı

Beş Krallığın tamamı monarşi ile yönetilir. Çeşitli kişiler her Krallıktaki büyük kasabaları, şehirleri ve eyaletleri yönetir ve özel savaşçı birliklerine liderlik eder. Önem sırasına göre ilgili unvanlar aşağıdaki gibidir (en önemliden en az önemliye doğru):

Kral/Kraliçe, Prens/Prenses, Dük/Düşes, Kont/Kontes, Vikont/Vikontes, Baron/Barones, Lord/Leydi (not, Lord Elias başlangıçta Dük unvanını miras olarak almış, ancak yıllar önce bu unvanı elinden alınmıştır), General, Yüzbaşı, Şövalye

Zaman ölçümü

Haftanın günleri: Lunday, Torday, Airday, Tierday, Farday, Sairday.
Solday

On iki aylık yıl, Tanrıların Koruyucu festivaline dayalı olarak çeyreklerle ölçülür.

Aquos'un mahallesi: Janaire, Foraire, Malaire

Arkos ve Tundros mahallesi: Avraire, Meelaire, Junaire **Furos**
ve Ventos mahallesi: Julaire, Auvaire, Setaire **Glacios'un**
mahallesi: Ovraire, Novaire, Delaire

**Athlion'un irfanı çok kapsamlıdır! Tam bir
sözlük yakında Fate of the Five'in resmi web
sitesinde mevcut olacak!**

TEŞEKKÜRLER

T okuyuculara teşekkür ederim! *Beşlinin Kaderi*'ni okuduğunuz ve buraya geldiğiniz için tüm kalbimle teşekkür ederim.

Nathon, Hestan, Nemina, Baz, Raviel, Loria, Eliel, Elias ve Shadae ile yolculuk.

Bu hikâyenin temelleri ben henüz on altı yaşındayken atıldı. İlk taslağı görmeliydiniz. Korkunçtu. Şu anda var olan karakterlerin hiçbiri o zamanlar yoktu. Aslında, eğer onu okumuş olsaydınız, bu son not bolca bir özür olurdu.

Hikaye zamanla çok değişti ve asla araçsal olmasını istemediğim karakterler ana karakterler haline geldi. (Nathon sana bakıyorum). Kimyalarının uyuşmasını hiç istemediğim karakterler... Ben de onların kimyalarıyla koştum. (Tahmin edebilirsiniz).

Bu hikayede uzun zamandır anlatmak istediğimi bildiğim şeylerden biri de zor ve acımasız bir dünyada yaşamanın . Zor şeyler yaşamış, zor kararlar vermek zorunda kalmış karakterler istedim.

kararları ve seçimleri, bu onların kusurlarının açık olduğu anlamına gelse bile. Umarım siz de gibi *Fate of the Five'in* bazı karakterlerini sevmeye başlamışsınızdır. Her iki da, okuduğunuz için teşekkür ederim. Enerjiniz ve zamanınız için teşekkür . Ve beni desteklediğiniz için teşekkür ederim, bir bağımsız Athlion'un dünya inşa unsurlarına ilham veren birçok ülkeye teşekkür etmek istiyorum. Bunlar arasında Fas, Hindistan, Bulgaristan, Mısır, (Audra). Gana, İsviçre, İskoçya, Ukrayna, Çek Cumhuriyeti, Kanada, (Zeima). Japonya, Çin, Kore, Romanya, Bavyera, Yunanistan, (Kalnasa). İtalya, Fransa, Almanya, Hırvatistan, (Vasara), İrlanda, İngiltere, İzlanda, Endonezya, Peru, Costa Rica, Norveç (Juras)! Kitaplarda en zengin dünyaların kendi dünyamızdan yaratılabileceğini düşünüyorum. Bu yerlerin mimarisi, modası, yemekleri ve manzaraları Beş'in Kaderi'nin dünyasını inşa etmemde bana yardımcı oldu. *(Beş Krallık'ın bu kültürleri temsil etme amacı taşımadığını, ancak bu ülkelerin manzaraları, binaları ve stilistik unsurlarının kitabın kendi görselliğini oluşturduğunu lütfen unutmayın.*

dünya!)

Ayrıca bunu yayınlamam için bana güven veren tüm beta ve ARC okuyucularıma teşekkür etmeliyim. Özellikle Kishakori, Daella, Jules, Esmée ve Kate Kauri'ye. Kishakori, kapağı tasarladığın için teşekkür ederim. Ajans redleri yüzünden pes etmenin eşiğindeyken bana inanç ve memler verdin. *(Gölgenin Uyandırdığı* Webtoon'una bir göz atın, harika!) Kate, tüm yazma atıp tutmaları ve aylar süren yazar blokları boyunca beni neşelendirdiğin için teşekkür ederim. Neşe ve kahkahalar için. Tüm sesli notlar için. Daella, benden başka kitabın tamamını okuyan ilk kişi sendin. Bana bu kitabın okunmaya değer olduğunu hissettiren ilk kişi olduğun için teşekkür ederim.

Basılı. Bunu asla unutmayacağım. Jules, coşkun, heyecanın, komikliğın ve Reddit uzmanlığın için - sen parlak bir ışıksın! Esmée, bu hikayeyi kişiliğın haline getirdiğın (ki zaten muhteşemdi) ve beni Beşlerin Kaderi'nin hiperfiksasyon potansiyeline sahip olduğuna ikna ettiğın için teşekkür ederim. Sana her zaman minnettarım!

Harita tasarımcım Danny'ye teşekkür ederim! Seninle çalışmak Athlion dünyasını daha da somut bir hale getirmeme yardımcı oldu (yağmurun nereden aktığını ve ekinlerin nerede yetiştirildiğini göz önünde bulundurarak, bilirsin - başlangıçta düşünmem gereken şeyler). Düzeltme okuyucularıma - Daisy, Lex, Spanishbruja, Aneeka, A.J, Book_dragon1112, Anoko, Anoko'nun annesi, (kısaca Anoko'nun ailesi) komik yazım hatalarımı ayıkladıkları için teşekkür ederim. (Biraz çay kullanarak KARGA'ları ve bir kolun NEFES'ini itmek LIVES).

Fate of the Five karakterlerini hayata geçirmek ve bu kitabı pazarlamama yardımcı olmak için birlikte çalıştığım tüm sanatçılara, hayranlarımdan beslenen kalbimin en derinlerinden teşekkür etmek istiyorum! Zai, Dunken, Roser, Alice ve Akito, özellikle de siz beşiniz bodrumumdan asla çıkmayacaksınız, artık ömür boyu birlikte çalışacağız. Bu yolculuk boyunca beni cesaretlendiren tüm yazar ve kitap arkadaşlarıma kocaman bir alkış. Beni pes etmekten ne kadar kurtardığınızı bilemezsiniz. Carren, Rebecca, A.J, Eli, Jules, Miki ve Sim'e kocaman bir alkış. Kitap çıkmadan önce nazik bir mesaj gönderen ya da kitabı okumayı dört gözle beklediklerini söyleyen her okuyucuya - size her zaman için sonsuza dek minnettarım. Özellikle sokak ekibime - bir yazarın sadece hayal hype ekibi olduğunuz için teşekkür ederim.

Anneme teŖekk r ederim - bilmediğin zamanlarda bile bana ilham verdiğin için teŖekk r ederim. Beni bu kitabı yazmaya, hayallerimin peŖinden gitmeye ve onlardan hayatımı kazanmaya teŖvik ettiğin için teŖekk r ederim. Bunu kendi baŖıma yayınlamam için beni zorladığın için teŖekk r ederim.

Her zaman kendisinin en iyi versiyonu olmaya  alıŖan birine tanıdığım en iyi örnek olan kız kardeŖime teŖekk r ederim. Nazik, cesur, zeki, empatik, komik, sadık, güvenen... dünya ona her zaman böyle olması için sebepler vermese bile. O kötü adam bize ulaŖamayacak! (TBC).

Son olarak, en iyi arkadaŖım Mercedes'e teŖekk r ederim.

O olmasaydı, bu kitabı yazmak için hayatta kalamazdım.

Onunla dostluk ve aŖk hakkında yazmayı öğrendim.

YAZAR HAKKINDA

Niamh Rose, fantezi romanları yazan İngiliz bir yazardır. Sekiz yaşında Dr. Who'ya ve on iki yaşında Yüzüklerin Efendisi'ne olan saplantısı

fantezi ve doğaüstü türlere olan sevgisini ömür boyu sürdürmüştür. Niamh'ın mitolojik ve büyülü olan şeye olan hayranlığı, yazdığı her şeye yansıyor ve en sevdiği şovlardan, anime, manga ve kitaplardan etkileniyor.

En sevdiği kitaplardan bazıları *Cennetin Resmi Kutsaması*, *Şeytani Yetiştiriciliğin Büyük Ustası*, *Her Şey Oyun İçin*, *Kirke* ve *Cehennem Aygıtları'dır*. En sevdiği diziler arasında *Merlin*, *Interview with the Vampire*, *Alchemy of Souls*, *Game of Thrones*, *Attack on Titan* ve *Fleabag* yer almaktadır.

Niamh yazmadığı zamanlarda müzik aletleri çalmaktan, okumaktan, fanart çizmekten ve Pinterest'te gezinmekten hoşlanıyor (karakter ilhamı için!) Niamh şu anda üç farklı kitap serisi üzerinde çalışıyor; *Fate of the Five*, *To Forge A Sinner* ve *We Who Dwell in Dreams* ve üç bağımsız ; *The Notes of No-one*, *The*

Stars that Bleed ve *The Last of their Craft*. Projeleri hakkında daha fazla bilgiye @niamhrosewrites sosyal medya adresinden ulaşabilirsiniz.

Bu resmi versiyonu. Gayriresmi olarak, Niamh uyumsuz hayallerini yazan kurgusal bir aptal. Bu kadar ayrıntılı olacaklarsa, onları ete kemiğe büründürebilir, değil mi?

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

